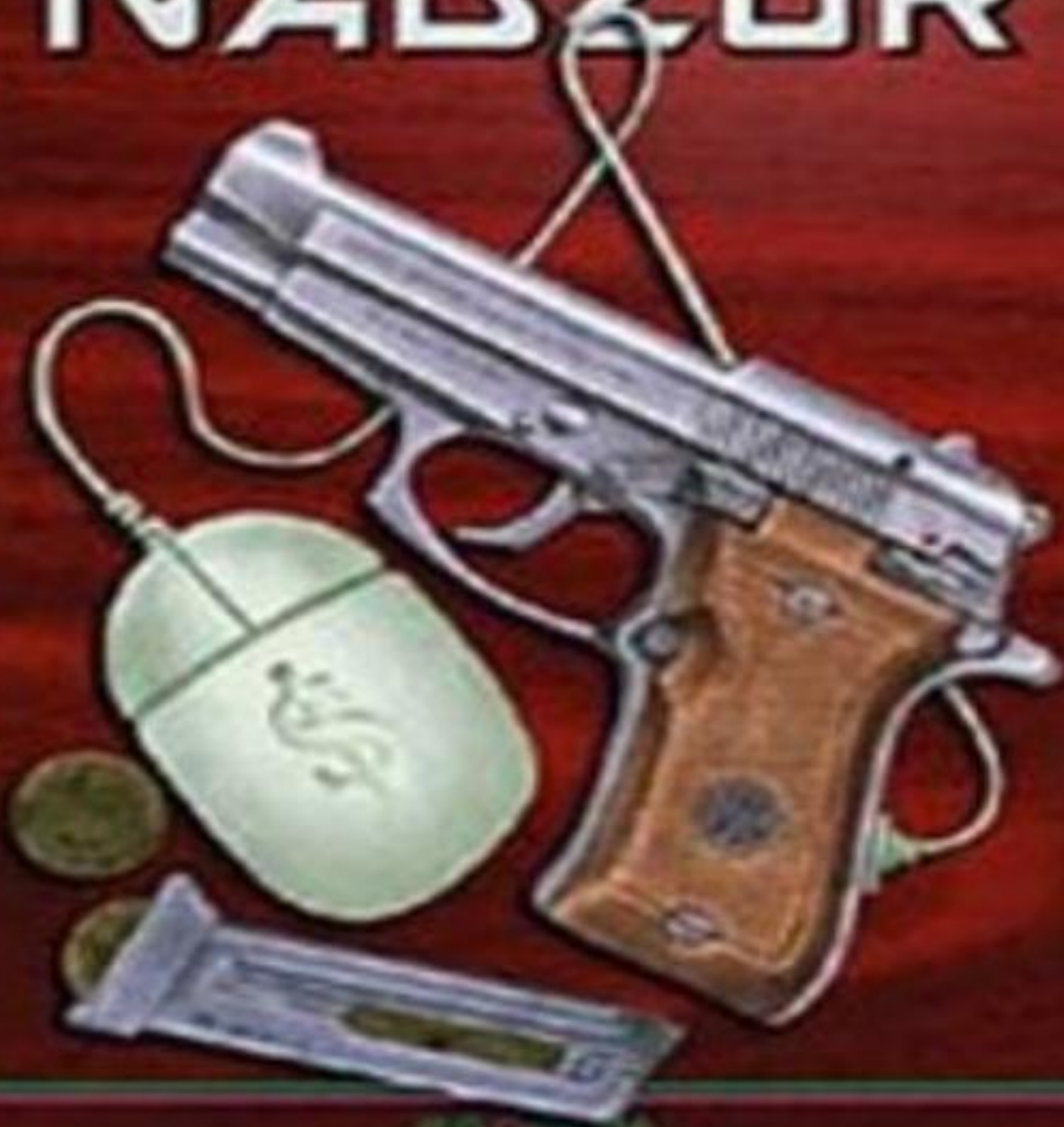

DAVID BALDACCI

POT' PUNI NADZOR

DAVID BALDACCI
POTPUN NADZOR

PRVO POGLAVLJE

STAN JE BIO MALEN, NIMALO PRIVLAČAN I ISPUNJEN NEUGODNIM MIRISOM plijesni koji je ukazivao na višegodišnji nemar u održavanju. Međutim, onih nekoliko komada namještaja i osobnih stvari bili su čisti i uredno posloženi; bilo je očito da je u slučaju nekoliko naslonjača i jednog stolića riječ o visokokvalitetnom antiknom namještaju. U malenoj dnevnoj sobi najveći je bio pomno izrađen ormar za knjige od javorova drva, koji je isto tako mogao stajati i na Mjesecu koliko se doimao neprimjerenim tom skromno uređenom, ni po čemu osobitom prostoru. Većina knjiga uredno posloženih na policama odnosila se na financijska pitanja, teme poput međunarodne monetarne politike i složene teorije ulaganja.

Jedino svjetlo u cijeloj prostoriji dopiralo je od podne svjetiljke koja je stajala kraj isluženoga kauča. Maleni luk svjetla prikazivao je obris visokog muškarca uskih ramena koji je ondje sjedio zatvorenih očiju, kao da spava. Elegantni sat na njegovoj ruci pokazivao je četiri izjutra. Sive hlače s vanjskim porubom na nogavicama, dio odijela konzervativna izgleda, spuštale su se do sjajnih cipela s crnim ukrasnim resama. Naramenice lovačko zelene boje spuštale su se prednjim dijelom pomno izglačane bijele košulje. Ovratnik je bio otkopčan, krajevi leptir-kravate opušteni oko vrata. Velika ćelava glava izgledala je kao nešto što je prizoru pridodano naknadno, jer je pozornost prije svega privlačila gusta, čeličnosiva brada na širokom, duboko izboranom licu. Međutim, kada je muškarac naglo otvorio oči, sva ostala tjelesna obilježja poprimila su drugorazredno značenje; oči su bile kestenjastosmeđe i prodorne; činilo se da zjenice, obuhvaćajući sobu, rastu toliko da počinju posve ispunjavati duplje.

Muškarca je u tom trenutku pogodila snažna bol i on se čvrsto uhvati za lijevu stranu trbušne šupljine; sada je bol zapravo osjećao posvuda. Međutim, potekla je s mjesta na koje se sada okomio neobuzdanom, premda uzaludnom, silinom. Disao je isprekidano, posve izobličena lica.

Dlanovi su mu se spustili na uređaj koji je držao učvršćen za pojasom. Na prvi je pogled i oblikom i veličinom podsjećao na walkman, no zapravo je bila riječ o CADDI* pumpi priključenoj na kateter posve zakriven muškarčevom košuljom, ispod koje mu je drugi kraj mekane cjevčice bio

uvučen u prsni koš. Prstom je pronašao odgovarajući gumb i računalo ugrađeno u crpku istog je trena nevjerojatno djelotvornu količinu sredstava za ublažavanje boli povisila iznad razine koju je inače automatski upućivala u tijelo, u pravilnim razmacima tijekom čitavog dana. U trenutku kada je mješavina kemijskih sredstava ušla izravno u muškarčev krvotok, bol se konačno povukla. No posve će se sigurno vratiti; uvijek se iznova vraćala.

* CADD - Computerized Ambulatory Drug Delivery - prenosivi aparat za doziranje i ubrizgavanje lijekova.

Muškarac se nagne unatrag i nasloni, posve iscrpljen, vlažna i ljepljiva lica, svježe oprane košulje natopljene znojem. Hvala Bogu što crpka ima i mogućnost ubrizgavanja lijeka po potrebi. Imao je nevjerojatnu sposobnost podnošenja boli, a snagom volje mogao je lako nadjačati svaki oblik tjelesne nelagode, no neman koja mu je sada izjedala utrobu upoznala ga je s jednom posve novom razinom tjelesne patnje. Načas se upitao što će se dogoditi prvo: hoće li prije umrijeti ili će neprijatelj posve potući snagu lijekova. Nadao se i molio za prvu mogućnost.

Posrćući je pošao do kupaonice i pogledao se u ogledalo. I upravo u tom trenutku Arthur Lieberman počeo se smijati. Ti gotovo histerični grčevi počeli su se uzdizati prema grlu, prijeteći eksplozijom koja bi prodrla kroz tanke zidove stana, sve dok taj nekontrolirani izljev nije završio jecajima i potom zagušenim povraćanjem. Nekoliko minuta kasnije, pošto je odjenuo čistu košulju, Lieberman je počeo pred ogledalom u kupaonici pribrano popravljati leptir-kravatu. Može očekivati takve nagle promjene raspoloženja, rečeno mu je. On odmahne glavom.

Oduvijek je pazio na sebe. Redovito je vježbao, nikada nije pušio, nikada pio, pazio je na prehranu. Sada, sa svoje mladenačke šezdeset dvije godine, neće doživjeti šezdeset treću. Tu činjenicu potvrdilo je toliko specijalista da je čak i Liebermanova neizmijerna volja za životom na koncu popustila. No nije imao namjeru otići samo tako, neprimjetno. U ruci mu je ostala još jedna karta. On se tada nasmiješi i uvidi kako mu je skora i neizbježna smrt podarila manevarski prostor kakvim u životu inače nije raspolagao. Uistinu će biti ironično to što će se jedna takva ugledna karijera kao njegova okončati na tako niskim granama. No šok koji će popratiti njegov odlazak svakako će u ovoj fazi biti vrijedan takve završne slike. Uostalom, zašto bi se trebao brinuti o tome? Ušavši u malenu spavaću sobu, na trenutak je pogledao fotografije na radnome stolu. Na oči su mu navrle suze i on brzo

iziđe iz sobe.

Točno u pola šest Lieberman je izišao iz stana i malenim se dizalom spustio u prizemlje, gdje ga je uz pločnik čekala Crown Victoria, s vladinim registarskim pločicama koje su se, onako bijele, blistale pod uličnom svjetiljkom. Motor je bio uključen i vozač je hitro izišao iz automobila, te mu otvorio i pridržao vrata. Pritom je smjerno, vršcima prstiju dodirnuvši rub kape, pozdravio uvaženog putnika i, kao i obično, ostao posve neprimijećen. Već za nekoliko trenutaka, automobil se izgubio u prometu.

NEKAKO U TRENUTKU KADA SE LIEBERMANOV AUTOMOBIL prilaznom cestom primicao Beltwayju*, mlazni Mariner L500 izlazio je iz hangara u međunarodnoj zračnoj luci Dulles, radi priprema za izravni let do Los Angelesa. Kako su sve provjere na održavanju već bile dovršene, pedeset metara dugačak zrakoplov sada se punio gorivom. Western Airlines ugovorno je prepustio opskrbu gorivom svojih zrakoplova jednoj partnerskoj tvrtki. Kamion s gorivom, nizak i širok, bio je parkiran pod desnim krilom. Kod tipa L500 rezervoari za gorivo u standardnim su izvedbama smješteni u oba krila, te u trupu. Poklopac otvora za punjenje s donje strane krila, za oko trećinu duljine krila udaljen od trupa, bio je spušten i dugačko crijevo za gorivo pružalo se prema gore, ulazeći u unutrašnjost zrakoplova, gdje je bilo učvršćeno za ventil za punjenje. Kroz taj ventil punila su se sva tri rezervoara povezana nizom cijevi. Osamljeni tehničar zadužen za punjenje, u prljavome kombinezonu i s debelim rukavicama na rukama, nadzirao je crijevo dok je visokozapaljiva mješavina ulazila u rezervoar. Polako je gledao oko sebe, uočavajući sve veću aktivnost oko zrakoplova: već su se ukrcavali pošta i teret, a kolica za prtljagu krenula su prema putničkome terminalu. Uvjerivši se da ga nitko ne gleda, muškarac je nekim sredstvom u plastičnoj bočici koju je držao u jednoj ruci nehajno poprskao otkriveni dio oplata rezervoara oko ventila za punjenje. Metal oplata počeo se na tom mjestu sjajiti. Pomnijim pogledom uočila bi se i blaga orošenost na površini metala, no nitko neće pažljivije promotriti taj dio rezervoara. Čak ni prvi časnik koji će običi avion prije uzlijetanja neće otkriti to malo iznenađenje koje vreba u divovskome zrakoplovu.

*Glavna kružna autocesta oko grada Washingtona.

Muškarac spremi plastičnu bočicu duboko u jedan od džepova na kombinezonu. Iz drugog džepa potom je izvukao neki tanak predmet pravokutna oblika, te podignuo ruku i njome ušao u unutrašnjost krila.

Kada ju je spustio, ruka je bila prazna. Dopršivši punjenje, vratio je crijevo na kamion i zatvorio poklopac prostora za punjenje. Kamion je potom otišao do nekog drugog zrakoplova. Muškarac se još jednom osvrnuo prema zrakoplovu L500 i potom nastavio dalje. Smjena mu je završavala u sedam ujutro. Sada je želio samo što prije napustiti zračnu luku.

STOTINU TONA TEŠKI MARINER L500 UZDIGNUO SE S PISTE, BEZ poteškoća prolazeći kroz ranojutarnji sloj oblaka. Kao mlazni zrakoplov s jednim prolazom u putničkoj kabini i dvama Rolls-Royceovim turbomlaznim obilaznim motorima, L500 bio je trenutačno tehnološki najnapredniji zrakoplov u uporabi, osim letjelica kojima su upravljali piloti Američkog ratnog zrakoplovstva.

Let 3223 imao je 174 putnika i sedmero članova posade. Većina putnika na svojim je mjestima otvarala novine i časopise dok se zrakoplov brzo uzdizao iznad Virginije, i tako dostigao visinu od deset tisuća šesto metara na kojoj će nastaviti let. Navigacijsko računalo u kabini predvidjelo je da će putovanje do Los Angelesa trajati pet sati i pet minuta.

Jedan od putnika u prvome razredu čitao je Wall Street Journal. Prstima se poigravao gustom, čeličnosijedom bradom, dok je krupnim, živahnim očima brzo pregledavao stranice s financijskim podacima. Dalje niz uski prolaz, u putničkome razredu, putnici su sjedili mirno, neki ruku prekrivenih na prsima, neki napola zatvorenih očiju, dok su neki čitali. Na jednom sjedalu, neka je stara žena u desnoj ruci čvrsto držala krunicu, bez glasa pomičući usne i ponavljajući dobro poznate riječi.

Kada se L500 uzdigao do deset tisuća šesto metara i ispravio u vodoravan položaj, žena koja je obavljala dužnost glavnog pilota obratila se putnicima s pozdravima i uobičajenim informacijama, dok je ostalo osoblje obavljalo redovne zadaće – taj ustaljeni slijed ubrzo će se prekinuti.

Sve glave okrenule su se prema crvenome bljesku koji se odjednom pojavio s desne strane letjelice. Oni koji su sjedili uz prozore na toj strani s krajnjim su užasom promatrali kako se desno krilo savija, kako se metalna ovojnica para, kako zakovice pucaju jedna po jedna. Za samo nekoliko sekundi od zrakoplova su se odvojile dvije trećine desnoga krila, sa sobom odnoseći i desni Rolls-Royceov motor. Poput prekinutih vena, pokidani hidraulički vodovi i kabeli na snažnom su vjetru bjesomučno šibali naprijed-natrag, dok je mlazno gorivo iz napuklog rezervoara natapalo trup zrakoplova.

Istoga se trena L500 nagnuo ulijevo i okrenuo krovom prema dolje, što je u kabini izazvalo potpuni kaos. Ondje nije bilo ljudskoga bića koje nije vrištalo u smrtnome strahu dok je avion jurio nebom poput smotka sasušene trave nošenog vjetrom, posve izvan kontrole. Silina tog kretanja divljački je izvlačila putnike sa sjedala. Za većinu njih to je kratko udaljšavanje s mjesta bilo i kobno. Bolni krikovi razlijegali su se putničkim prostorom dok su se teški komadi prtljage, istrgnuti iz prostora nad glavama naglom izmjenom pritiska zraka, sudarili s mekanim ljudskim mesom.

Staričina se šaka rastvorila i krunica je spuznula na pod, koji je sada bio strop naglavce izokrenute letjelice. Oči su joj bile širom rastvorene, no ne od straha. Ona je bila jedna od sretnijih putnika. Kobni srčani udar poštedio ju je sljedećih nekoliko minuta krajnjega užasa.

Dvomotorni mlazni komercijalni zrakoplovi mogu letjeti i samo s jednim motorom. Nijedan od njih, međutim, ne može letjeti samo s jednim krilom. Sposobnost održavanja u zraku ovog zrakoplova bila je nepovratno razorena. L500 sada se vrtoglavom brzinom i u spiralama nosom obrušavao prema zemlji.

U pilotskoj kabini dvočlana je posada hrabro nastojala uspostaviti nadzor nad oštećenim zrakoplovom koji je parao masu oblaka poput koplja bačena u pamuk. Iako nisu točno znali koji je uzrok ove katastrofe, ipak su bili posve svjesni činjenice da su zrakoplov i svi životi u njemu u velikoj opasnosti. Dok su mahnito nastojali ponovno uspostaviti neke upravljačke funkcije, dvoje pilota u sebi se molilo da se u tom strmoglavom padu ne sudare s nekim drugim avionom. "O, Bože moj!" Žena koja je upravljala zrakoplovom s nevjericom je promatrala visinomjer koji je nezaustavljivo jurio prema nuli. Ni najsuvremeniji zrakoplovni tehnološki sustavi na svijetu, ni najiznimniji piloti nisu mogli odvratiti onu strašnu istinu s kojom je bilo suočeno svako ljudsko biće u tom oštećenome projektilu: svi će umrijeti i to za samo nekoliko trenutaka. A, kao što se to događa u većini zrakoplovnih nesreća, svijet će najprije napustiti upravo dvoje pilota; no ostali putnici i članovi posade na letu 3223 za njima će poći samo djelić sekunde kasnije.

Liebermanova su se usta širom rastvorila dok je s posvemašnjom nevjericom čvrsto stiskao naslone za ruke. Kada je zrakoplov došao u okomit položaj u odnosu na zemlju, Lieberman je gledao prema dolje, u

naslon sjedala ispred sebe, kao da se našao na vrhu kakve sulude pruge u zabavnome parku. Na njegovu nesreću, Arthur Lieberman ostao je pri svijesti sve do trenutka kada je zrakoplov došao do nepomične mase prema kojoj je tako jurio. Sa svijeta će otići nekoliko mjeseci prije zakazanoga vremena i posve protivno planu. U trenutku kada se zrakoplov našao u posljednjoj fazi pada, s Liebermanovih se usana otela samo jedna riječ. Premda je imala samo jedan slog, izgovorio ju je u dugotrajnom, neprekinutom vrisku kojim je nadjačao sve ostale užasom ispunjene glasove koji su preplavili unutrašnjost zrakoplova. "Neeee!"

DRUGO POGLAVLJE

WASHINGTON, D.C., MJESEC DANA RANIJE

JASON ARCHER, U PRLJAVOJ, NEKOĆ POMNO IZGLAČANOJ KOŠULJI, olabavljene kravate, mučno je radio na sadržajima hrpa kartonskih kutija. Kraj njega je na stolu stajalo laptop računalo. Svakih nekoliko minuta on bi zastao, iz hrpe izvukao neki papir i, koristeći se ručnim optičkim čitačem, usnimavao njegov sadržaj u računalo. Niz nos su mu klizile kapi znoja. U skladištu u kojem je sjedio bilo je vruće i prljavo. Odjednom je, negdje iz tog nepreglednog prostora, začuo nečiji glas. "Jasone?" Začuo je približavanje koraka. "Jasone, jesi li tu?"

Jason brzo zatvori kutiju na kojoj je radio, zatvori i računalo, te ga ugura u uski prostor između dviju kutija. Nekoliko sekundi kasnije ugledao je muškarca. Quentin Rowe imao je nešto preko stotinu sedamdeset centimetara i težio kakvih sedamdeset kilograma. Imao je uska ramena, a tanke ovalne naočale isticale su se nad licem na kojem nije bilo dlaka. Dugačka, rijetka plava kosa bila mu je uredno svezana u rep. Bio je sportski odjeven, u ispranim trapericama i bijeloj pamučnoj košulji. Iz džepa na košulji virila je antena mobilnoga telefona. Ruke je držao zataknete u stražnje džepove hlača. "Slučajno sam se našao u blizini. Kako ide?"

Jason ustane i protegne dugačko, mišićavo tijelo. "Ide, Quentine, ide."

"Posao s CyberComom istinski se zahuktava. Traže da im financijske podatke dostavimo što je prije moguće. Što misliš, koliko će ti još trebati?" Unatoč nehajnome držanju, Rowe je izgledao nervozno.

Jason pogleda hrpe kutija. "Još tjedan dana, deset najviše."

"Siguran si?"

Jason kimne i metodičnom kretnjom obriše ruke, a onda pogleda Rowea. "Neću te iznevjeriti, Quentine. Znam koliko ti je CyberCom važan. Svima nam je važan."

Jason tada među lopaticama osjeti bolan ubod krivnje, no izraz njegova lice ostao je posve nepromijenjen.

Rowe se ponešto opusti. "Nećemo zaboraviti tvoj trud, Jasone. Ni ovo, ni ono što si obavio sa sustavom podrške. Osobito si se dojmio Gamblea, toliko da to sada razumije."

"Mislim da će se to još dugo pamti", složi se Jason.

Rowe je začuđenim pogledom kružio skladištem. "Kad samo pomisliš da sve što se nalazi u ovom skladištu može bez problema stati na hrpicu disketa. Kakvo uzaludno trošenje prostora."

Jason se nasmiješi. "Pa, dobro, Nathan Gamble baš i nije najveći poznavatelj računala na svijetu."

Rowe prijezirno otpuhne. "Njegova su ulaganja rezultirala hrpama papira, Quentine", nastavi Jason, "a uspjehu ne možeš prigovarati. Čovjek je kroz godine puno zaradio."

"Upravo tako, Jasone. To nam je jedina nada. Gamble razumije novac. Nakon kupnje CyberComa svi ostali bit će pravi patuljci." Rowe s naklonošću podigne pogled prema Jasonu. "Nakon ovoga, čeka te fantastična budućnost."

U Jasonovim se očima pojavi blagi sjaj i on se sada nasmiješi kolegi. "Tako, od riječi do riječi, i ja razmišljam."

JASON ARCHER SMJESTIO SE NA SUVOZAČEVO MJESTO U FORDU Exploreru, nagnuo se ulijevo i poljubio suprugu. Sidney Archer bila je visoka i plavokosa. Oštre crte njezina lica ponešto su se smekšale po rođenju njihove kćeri. Ona nagne glavu prema stražnjem sjedalu. Jason se nasmiješi ugledavši Amy, dvogodišnju djevojčicu koja je spavala u svojem sjedalu, u jednoj ruci čvrsto držeći medvjedića Winnie Pooh.

"Imala je naporan dan", reče Jason, odvezujući kravatu.

"Svi smo imali naporan dan", odvrati Sidney. "Mislila sam kako će honorarni posao partnera u odvjetničkoj tvrtki biti prava šala. Sada mi se čini da sam isti onaj pedesetosatni tjedan nagurala u tri dana." Ona umorno odmahne glavom i uključi se u promet. Iza njih se uzdizala zgrada svjetskog

sjedišta tvrtke Triton Global, u kojoj je radio njezin suprug i koja je na svijetu bila bez premca na području tehnologija u rasponu od globalnih kompjuterskih mreža do edukacijskih programa za djecu i praktički svega između tih dvaju polova.

Jason uhvati suprugu za ruku i nježno je stisne. "Znam, Sid. Znam da je teško, no ubrzo bih mogao imati određene novosti koje će ti omogućiti da se zauvijek riješiš odvjetničkoga posla."

Ona ga pogleda i nasmiješi se. "Stvorio si kompjuterski program koji će ti omogućiti da točno ispuniš listić lutrije?"

"Možda nešto još bolje." Na njegovu lijepome licu zablistao je osmijeh.

"U redu, uspio si mi zaokupiti pozornost. U čemu je stvar?"

On odmahne glavom. "A-a. Ništa dok ne budem posve siguran."

"Jasone, nemoj mi to raditi." Zbog tog njezina hinjenog preklinjanja, on se još vedrije nasmiješio. Tada je potapše po ruci.

"Znaš da jako dobro čuvam tajne. A znam i koliko ti voliš iznenađenja."

Ona se zaustavi na semaforu i okrene prema njemu. "A volim i otvarati božićne darove na Badnjak. Stoga, hajde, pričaj."

"Ovaj put ne, žalim, nema teorije, nikako. Hej, što kažeš da večeras nekamo iziđemo na večeru?"

"Ja sam vrlo uporna odvjetnica, stoga mi nemoj prodavati trikove i pokušavati promijeniti temu. Usto, večera u restoranu ne uklapa se u plan potrošnje za ovaj mjesec. Zanimaju me pojedinosti." Ona ga zaigrano gurne rukom, polazeći na znak zelenog svjetla.

"Vrlo, vrlo uskoro, Sid. Obećajem. Ali ne sada, može?" Ton mu je odjednom postao ozbiljniji, kao da žali što je uopće potaknuo razgovor o toj temi. Ona ga pogleda. Nepomično je gledao kroz prozor. Na njezinu licu pojavi se tračak zabrinutosti. On se ponovno okrene prema njoj, primijeti tu zabrinutost, položi joj dlan na obraz i namigne. "Kada smo se vjenčali, obećao sam ti cijeli svijet, zar ne?"

"Dao si mi cijeli svijet, Jasone." Ona se u retrovizoru zagleda u Amy. "Više od cijeloga svijeta."

On je stisne za rame. "Volim te, Sid, više od svega. Zaslužila si samo najbolje. Jednog dana to ću ti i dati."

Ona mu se nasmiješi; međutim, kada je vratila pogled na ulicu pred sobom, na lice joj se vratio zabrinut izraz.

MUŠKARAC JE BIO POGNUT NAD RAČUNALOM, LICEM NA JEDVA nekoliko centimetara od ekrana. Po tipkama je udario tako žestoko da su mu prsti nalikovali nizu minijturnih pneumatskih čekića. Činilo se da je pohabana tipkovnica spremna svakog se trena raspasti pod tim nesmiljenim naletima. Poput vode koja se slijeva, digitalni su znakovi prolazili ekranom prebrzo da bi ih čovjek mogao pratiti pogledom. Slabašno svjetlo odozgo je osvjetljavalo ono na čemu je muškarac radio. Krupne kaplje znoja skupljale su mu se na licu, premda je temperatura u toj prostoriji bila ugodnih dvadeset dva stupnja. On obriše znoj u trenutku kada mu se slankasta tekućina našla iza naočala i ušla mu u oči koje su mu ionako bile bolne i krvave.

Bio je toliko koncentriran na posao da nije primijetio kako se vrata polako otvaraju. A nije čuo ni tri para nogu kako ulaze, prelazeći debeli sag sve dok se nisu našle neposredno iza njega. Kretale su se bez žurbe; brojčana nadmoć došljacima je, činilo se, ulijevala silno samopouzdanje.

Napokon se muškarac za računalom ipak osvrnuo. Udovi su mu tada stali nekontrolirano podrhtavati, kao da je shvatio što će mu se dogoditi.

Neće imati vremena čak ni kriknuti.

U trenutku kada su okidači istodobno povučeni i udarne se igle utisnule na predviđeno mjesto, pištolji su odjeknuli zaglušujuće i jednoglasno.

Jason Archer trgne se u naslonjaču u kojem je bio zaspao. Pravi znoj lijepio mu se za lice dok mu se um nikako nije uspijevo osloboditi tih prizora nasilne smrti. Prokleti san, jednostavno ga nije uspijevaio odagnati iz misli. On brzo pogleda oko sebe. Sidney je drijemala na kauču; s televizora je dopiralo jednolično brujanje. Jason ustane i dekom pokrije suprugu. Potom ode do Amyne sobe. Bila je gotovo ponoć. Provirujući kroz vrata, začuo ju je kako se okreće u snu. Potom priđe rubu njezina kreveta i stane promatrati to sićušno tijelo kako se nemirno miče. Zacijelo ružno sanja, a to je nešto što njezin otac vrlo dobro razumije. Jason nježno pogladi kćerkino čelo, podigne je u naručje i nastavi je tako držati, u tami i tišini polako se ljuljajući s jedne strane na drugu. Na taj način obično su se rješavali noćnih mora; nekoliko minuta kasnije Amy je ponovno mirno spavala. Jason je pokrije i poljubi u obraz. Potom pođe u kuhinju, nažvrlja poruku supruzi, ostavi je na stoliću kraj sofe, na kojoj je Sidney i dalje spavala, te se uputi u garažu i ondje uđe u svoj stari kabriolet Cougar.

Izlazeći unatrag iz garaže, nije opazio Sidney koja ga je promatrala s

prednjeg prozora, u ruci čvrsto držeći njegovu poruku. Pošto su se stražnja svjetla njegova automobila izgubila dalje u ulici, Sidney se okrenula od prozora i ponovno pročitala poruku. Njezin se suprug vraća u ured, kako bi još nešto obavio. Vratit će se kući čim uzmogne. Ona pogleda na sat koji se nalazio na polici iznad kamina. Bila je gotovo ponoć. Provjerivši kako je Amy, pristavila je čajnik s vodom. A onda se odjednom beživotno naslonila na kuhinjski ormarić, u trenutku kada je do tada duboko zakopana sumnja poput kakve vulkanske erupcije izbila na površinu. Već joj se događalo da se tako probudi i ugleda supruga kako automobilom izlazi iz garaže i ostavlja joj poruku o tome kako se vraća na posao.

Spravila je čaj i potom bez razmišljanja pojurila na kat, u kupaonicu. Zagledala se u odraz svog lica u zrcalu. Bilo je ponešto punije od lica kakvo je imala kada su se vjenčali. Ona naglo svuče spavaćicu i donje rublje. Pogleda se sprijeda, s objiju strana i, na koncu s leđa, u ruci držeći i manje ogledalo, kako bi provjerila i tu perspektivu koja joj je donosila najviše potištenosti. Trudnoća je ostavila određene tragove; trbuh se uglavnom oporavio, no stražnjica joj posve sigurno više nije onako čvrsta. Jesu li joj se objesile dojke? Bokovi su se doimali nešto širima nego ranije. A to i nije osobito neuobičajeno nakon poroda. Nervoznim prstima stisnula je onaj milimetar nove kože pod bradom, osjećajući kako je obuzima akutan napad depresije. Jasonovo je tijelo i dalje bilo čvrsto poput čelika, nepromijenjeno još od vremena kada su počeli hodati. Nevjerojatna tjelesna kondicija njezina supruga i njegova klasična ljepota bili su tek dio vrlo privlačnoga paketa u kojem je bio i izniman intelekt. Takva kombinacija bila bi i te kako privlačna svakoj ženi koju je poznavala, a svakako i većini onih koje nije znala. Dok je prstom prelazila rubom čeljusti, preneraženo je zastala, tek sada uviđajući što čini. Kao visokointeligentna, cijenjena odvjetnica, proučava samu sebe kao hrpu mesa, onako kako to muškarci već generacijama i generacijama čine ženama. Ona ponovno navuče spavaćicu. I dalje je doista privlačna. Jason je istinski voli. Uistinu se vratio na posao kako bi riješio zaostatke. Izgrađuje karijeru vrtoglavim tempom. Ubrzo će njihovi snovi biti ispunjeni. Njegov san o vođenju vlastite tvrtke; njezin san o profesionalnome posvećivanju majčinskoj ulozi: bit će samo majka Amy i ostaloj djeci koju kane imati. Ako takav plan i izgleda kao da je izvučen iz kakve televizijske komedije iz pedesetih, neka tako i bude, jer Archerovi žele točno to i ništa drugo. A Jason, bila je sada čvrsto uvjerena, trenutačno

bjesomučno radi na ispunjenju tog sna.

PRIBLIŽNO U VRIJEME KADA JE SIDNEY POLAKO OTIŠLA DO POSTELJE Jason Archer zaustavio se kod neke govornice i nazvao broj koji je još odavno zapamtio. Slušalica je podignuta odmah.

"Bok, Jasone."

"Govorim ti da se ovo mora ubrzo završiti, ili jednostavno neću izdržati."

"Ponovno si ružno sanjao?" U taj ton nekako se uspio uvući tračak suosjećanja ali istodobno i ponižavanja.

"Time kao da želiš reći da mi ti snovi dolaze i odlaze. A oni su zapravo uvijek uz mene", odvrati Jason otresito.

"Još samo malo." U glasu je sada bilo nečega što je trebalo ulijevati samopouzdanje.

"Jesi li siguran da me ne prate? Često imam nekakav neobičan osjećaj, kao da me svi promatraju."

"Sve je to normalno, Jasone. To se neprestano događa. Da si u nevolji, to bismo već znali, vjeruj mi. Već smo bili u ovakvim situacijama."

"Cijelo ti vrijeme vjerujem. Samo se nadam da to povjerenje ima i čvrste temelje". U Jasonovu se glasu sada pojavilo još više napetosti. "U ovome nikako nisam profesionalac. Dovraga, ovo me ubija."

"Razumijemo sve to. Nemoj nam sada poludjeti. Kao što sam rekao, gotovo smo došli do samoga kraja. Još nekoliko stvari i onda se ti službeno povlačiš."

"Čuj, nikako ne shvaćam zašto ne možemo otići s onim što sam do sada prikupio."

"Jasone, na tebi nije da razmišljaš o tim stvarima. Trebamo doprijeti još malo dublje, a ti ćeš to jednostavno morati prihvatiti. Samo podigni glavu. Mi u tim stvarima baš i nismo početnici; sve smo isplanirali. Ti samo ispuni svoj dio i sve će biti u redu. Svima će biti dobro."

"E, pa, ja ću večeras završiti, to je vraški sigurno. Predaja ide kao i obično?"

"Ne. Ovaj put radimo osobnu razmjenu."

U Jasonovu tonu začula se iznenađenost. "Zašto?"

"Primićemo se svršetku i svaka pogreška mogla bi u opasnost dovesti cijelu operaciju. I premda nemamo razloga vjerovati da te netko prati, ne

možemo biti potpuno uvjereni da netko ne prati sve nas. Ne zaboravi, svi se ovdje izlažemo opasnosti. Predaja je obično sigurna, no kod te metode uvijek postoji određeni prostor za pogrešku. Susret oči u oči izvan ovog područja, s novim ljudima, zatvara taj prostor, to je posve jednostavno. I ti ćeš tako biti sigurniji. I tvoja obitelj."

"Moja obitelj? Što oni, dovraga, imaju s time?"

"Ne budi glup, Jasone. Ulozi su ovdje visoki. Opasnosti su ti objašnjene još na samome početku. Živimo u nasilnome svijetu. Razumiješ?"

"Čuj..."

"Sve će biti u redu.Samo se u svakoj pojedinosti drži uputa. U svemu." Te posljednje dvije riječi izgovorio je osobito odlučno. "Nisi rekao nikome, zar ne? Osobito ne supruzi."

"Nisam. A kome bih, dobijesa, pričao o tome? Tko bi mi uopće vjerovao?"

"Iznenadio bi se. Samo zapamti: kome god nešto kažeš, naći će se u opasnosti, jednako kao i ti."

"Reci mi nešto što još ne znam", odbrusi Jason. "Onda, da čujem pojedinosti..."

"Ne sada. Ubrzo.Uobičajenim kanalima. Drži se, Jasone. Pred izlazom smo iz tunela."

"Da, samo se nadajmo da se prokleti tunel prije toga neće urušiti."

Takav je odgovor izazvao kratak prigušeni smijeh, a veza se potom prekinula.

JASON UKLONI PALAC S OPTIČKOG ČITAČA ZA OTISKE PRSTIJU I izgovori svoje ime u maleni mikrofoni učvršćen na zidu, te stane strpljivo čekati dok je računalo uspoređivalo njegov otisak i glas s divovskom bazom podataka. Nasmiješio se i kimnuo uniformiranome čuvaru koji je sjedio za velikom konzolom usred predvorja na sedmome katu.Jasonu nisu promaknula tridesetak centimetara visoka srebrna slova postavljena iza čuvarevih širokih leđa: TRITON GLOBAL.

"Šteta je što tebi ne dopuštaju da me jednostavno pustiš unutra,Charlie. Znaš onako, kao čovjek čovjeka."

Charlie je bio krupan crnac koji je tek bio zakoračio u šezdesete. Bio je ćelav i duhovit.

"Dovraga, Jasone, što se mene tiče mogao bi biti i prerušeni Saddam

Hussein. U današnje se vrijeme ne možeš oslanjati na izgled. Uzgred, lijep pulover, Saddame." Charlie se zasmijulji. "Osim toga, kako bi se ova velika, sofisticirana tvrtka uopće mogla osloniti na prosudbu jednog starog čuvara poput mene, kada imaju sve te naprave koje im mogu pokazati tko je tko? Kompjuteri su zakon, Jasone. Tužno je to što im ljudi više nisu dorasli."

"Ne budi toliko depresivan, Charlie. I tehnologija ima dobrih strana. Hej, znaš što, što kažeš na to da na neko vrijeme zamijenimo radna mjesta? Onda ćeš vidjeti dobre stvari." Jason se nasmiješi.

"O, svakako, Jasone. Ja ću se poigravati svim onim igračkicama od milijun dolara, a ti svakih pola sata njuškaj po nužnicima ne bi li ugledao kakvog kriminalca. Neću ti čak ni naplatiti korištenje uniforme. Dakako, ako zamijenimo poslove, mijenjamo i plaću. Nikako ne bih želio da propustiš blagodati tog zlatnog rudnika: sedam dolara na sat. To bi bilo pošteno."

"Dovraga, prepametan si i u tome je tvoj najveći problem, Charlie."

Charlie se nasmije i vrati se promatranju niza televizijskih monitora postavljenih u konzolu.

Čim su se otvorila velika vrata na besprijekorno tihim nosačima, s Jasonova je lica nestalo osmijeha. Prošao je kroz otvor. Dugačkim koracima prolazeći kroz hodnik, izvadio je nešto iz džepa kaputa. To nešto veličinom i oblikom odgovaralo je kreditnoj kartici i također je bilo uzrađeno od plastike.

Jason se zaustavi pred nekim vratima. Kartica lako klizne u prorez na metalnoj kutiji učvršćenoj na vratima. Mikročip ugrađen u karticu bešumno je obavio komunikaciju s jednakim čipom na vratima. Jason kažiprstom utipka četveroznamenkastu šifru na brojčaniku kraj proreza. Potom se začuo škljocaj. On uhvati ručicu, okrene je i sedam i pol centimetara debela vrata otvore se u zamračeni prostor.

U trenutku kada su se uključila svjetla, Jasona su načas osvijetlila na hodniku. On brzo zatvori vrata; dvostruki se zasuni vrata na mjesto. Dok je gledao oko sebe, pogledom prelazeći po skladno namještenome uredu, dlanovi su mu drhtali, a srce udaralo tako snažno da je bio uvjeren kako se čuje u cijeloj zgradi. Ovo mu nije bilo prvi put. Ni približno prvi put. On si sada dopusti kratak osmijeh, koncentrirajući se na činjenicu da će ovo biti posljednji put. Što god se dogodilo, ovo je posljednji put. Svi imaju određenu granicu, a on je večeras dosegao svoju.

Potom priđe radnome stolu, sjedne i uključi računalo. Za monitor je bio

učvršćen maleni mikrofonski držač koji je služio za izdavanje glasovnih naredbi. Jason ga nestrpljivo odmakne u stranu, kako bi imao nesmetan pogled na ekran. Uspravnih leđa, očiju pripijenih za zaslon, prstiju pripravnih za početak, sada je posve sigurno bio u elementu. Poput kakva pijanista u punome zamahu, prsti su mu stali munjevito prelaziti tipkovnicom. Pogledavao je na ekran, s kojeg je dobivao upute, upute toliko poznate da ih je znao napamet. Jason utipka četiri znamenke u brojčanik postavljen u donjem dijelu središnje kutije s procesorom, potom se nagne naprijed i usredotoči na jednu točku u gornjem desnom kutu ekrana. Znao je da je videokamera upravo u tom trenutku elektronički ispitala njegovu desnu šarenicu, odašiljući niz jedinstvenih uzoraka njegova oka do središnje baze podataka, koja je, pak, tu sliku njegove šarenice uspoređivala s trideset tisuća pohranjenih slika. Cijeli postupak potrajao je jedva četiri sekunde. Koliko god bio naviknut na sve veća čuda tehnologije, čak i Jason Archer morao je povremeno odmahnuti glavom nad onim na što bi nailazio u praksi. Čitači šarenice koristili su se i za pomno praćenje produktivnosti zaposlenih. Jason načini grimasu. S obzirom na takvo stanje stvari, Orwell je zapravo podcijenio razvoj situacije.

On ponovno svu pozornost usmjeri na uređaj koji je bio pred njim. Sljedećih dvadeset minuta Jason je vrijedno radio za tipkovnicom, zastajući samo kada bi se u odgovoru na njegove upite na ekranu pojavili novi podaci. Sustav je bio brz, no ipak je imao poteškoća u održavanju tempa sa stalnim dotokom Jasonovih naredbi. U jednom trenutku naglo je okrenuo glavu unatrag, začuvši tihe zvukove s hodnika. Ponovno onaj prokleti san. Ovo je vjerojatno samo Charlie u jednom od svojih obilazaka. On pogleda ekran. Nije dolazio do osobito važnih stvari. Gubljenje vremena. Potom na papir ispiše popis naziva datoteka, isključi računalo, ustane i pride vratima. Zastavši, prislonio je uho uz drvenu površinu. Uvjerivši se da je sve u redu, povukao je zasune i otvorio vrata, isključujući svjetlo i potom za sobom zatvarajući vrata. Već trenutak kasnije vrata su se ponovno sama zaključala.

Brzo je krenuo hodnikom, na koncu se zaustavio na njegovu suprotnome kraju, u malo korištenome dijelu uredskoga prostora. Vrata su imala običnu bravu koju je Jason otvorio posebnim pomagalom. Ušavši, zaključao je vrata. U sobi nije uključio svjetiljku postavljenu na stropu. Umjesto toga, iz džepa kaputa izvadio je malu baterijsku svjetiljku i uključio

je. Računalo se nalazilo u suprotnome kutu prostorije, kraj niskog ormarića za spise, na kojem su, još metar uvis, bile poslagane kartonske kutije.

Jason odmakne kućište računala od zida, otkrivajući tako kabele koji su se spuštali s njegove stražnje strane. Potom klekne i čvrsto uhvati kabele i žice, istodobno za nekoliko centimetara odmičući ormarić koji je stajao kraj stola i tako otkrivajući utičnicu na zidu na kojoj je bilo nekoliko portova za prijenos podataka. Jason jednu od žica iz računala utakne u jednu od utičnica i provjeri stoji li dobro. Potom sjedne za računalo i uključi ga. U trenutku kada je računalo oživjelo, Jason postavi baterijsku svjetiljku na jednu kutiju, tako da je izravno osvjetljavala tipkovnicu. Ovdje nije bilo bročjanika u koji bi trebalo utipkati sigurnosnu šifru. Jednako tako, Jason nije trebao gledati u gornji desni kut ekrana i čekati optičku identifikaciju. Štoviše, za mrežu računala tvrtke Triton, ovaj terminal i nije postojao.

On iz džepa izvadi papir i postavi ga na osvijetljeno mjesto na tipkovnici. Odjednom je začuo nekakvo kretanje pred vratima. Suspregnuta daha, ugurao je baterijsku svjetiljku pod ruku i tek je potom isključio. Zatamnio je monitor, tako da je slika nestala u tami. Prolazile su minute, a Jason je sjedio u mraku. Na čelu mu se pojavila kaplja znoja i potom stala lijeno kliziti niz nos, a onda mu se spustila na gornju usnu. Bio je odviše u strahu da bi je obrisao.

Nakon pet minuta tišine ponovno je uključio svjetiljku i monitor i nastavio raditi. Jednom se nasmiješio, u trenutku kada je jedan osobito ustrajni firewall – unutarnji sigurnosni sustav čija je uloga sprječavati nedopušteno ulaženje u kompjuterizirane baze podataka - popustio pod njegovim stalnim pokušajima. Radeći vrlo brzo, došao je i do završetka popisa. A onda je iz unutarnjeg džepa izvadio 3,5-inčnu disketu i stavio je u računalo. Nekoliko minuta kasnije Jason je izvadio disketu, isključio računalo i izišao. Bešumno prošavši pravim sigurnosnim labirintom, pozdravio se s Charliejem i izišao u noć.

TREĆE POGLAVLJE

MJESEČEVO JE SVJETLO PRODIRALO KROZ PROZOR, OCRTAVAJUĆI obrise pojedinih predmeta u zamračenoj unutrašnjosti velike sobe. Na dugačkoj komodi od borovine u tri su reda bile posložene uokvirene

fotografije. Na jednoj od njih, u stražnjem redu, Sidney Archer, u tamnoplavome kostimu, stajala je naslonjena na blistavi srebrni Jaguar. Kraj nje je stajao nasmiješeni Jason Archer. Nosio je naramenice i bijelu košulju i s ljubavlju gledao Sidney u oči. Na jednoj drugoj fotografiji isti je par stajao ispred Eiffelova tornja, prstima pokazujući uvis, spontano se smijući.

U srednjem redu fotografija vidjela se Sidney, nekoliko godina starija, podbuhla lica, mokre kose spljoštene s obje strane glave, kako leži u bolničkoj postelji. U naručju je čvrsto držala sićušan zamotuljak, djetesce čvrsto stisnutih kapaka. Na idućoj fotografiji vidio se Jason, umornih očiju i neobrijan, samo u majici kratkih rukava i boksericama s likovima iz crtića, kako leži na podu. Djevojčica, širom otvorenih blistavoplavih očiju, bila je tek mala i zadovoljna izbočina na očevim prsima.

Za središnju fotografiju u prednjemu redu bilo je jasno da je snimljena u Noći vještica, dan uoči Svih svetih. Njihova dvogodišnja djevojčica bila je odjevena kao kraljevna, s tijarom i svečanim cipelama. Majka i otac ponosno su stajali iza nje, zagledani u objektiv, dlanovima pridržavajući dijete za leđa i ramena.

Jason i Sidney ležali su u postelji na četiri stupa i s baldahinom. Jason se nemirno okretao. Od posljednjeg noćnog odlaska u ured prošlo je tjedan dana. Sada kad je pred njim konačno bila i nagrada, više nikako nije mogao spavati. Kraj vrata spavaće sobe nalazila se dupkom puna, velika i osobito ružna platnena torba s plavim prugama i inicijalima JWA. Stajala je uz crni metalni kovčeg. Na satu na noćnome ormariću bilo je nekoliko minuta do dva. Sidney približi dugu, vitku ruku, koja se do tada nalazila ispod pokrivača, Jasonovoj glavi i stane mu polako milovati kosu.

Potom se pridigne na lakat i nastavi se poigravati suprugovom kosom, te mu se približi, konačno se priljubljujući uz njega. Prozirna spavaćica bila joj je pripijena uz tijelo. "Spavaš?" prošapće. Negdje u pozadini tišinu su remetili samo škripa i pucketanje stare kuće.

Jason se okrene i pogleda suprugu. "Zapravo i ne."

"To sam odmah primijetila... stalno si se okretao. To katkada činiš i u snu. I ti i Amy."

"Nadam se da nisam i pričao. Ne bih želio odati nikakve tajne." Tada se slabašno nasmiješio.

Ona spusti dlan na njegovo lice i stane ga nježno milovati. "Svatko,

valjda, mora čuvati određene tajne, premda smo se, čini mi se, dogovorili da ih nećemo imati."

Ona se pokušava nasmijati, no i to je bio isprazan smijeh. Jason načas otvori usta, kao da želi nešto reći, no potom ih brzo zatvori, ispruži ruke i pogleda na sat. Uvidjevši koliko je sati, samo je zastenjao. "Isuse, sada bih već mogao i ustati. Taksu dolazi u pola šest."

Sidney pogleda torbe pokraj vrata i namršti se. "Ovo je putovanje uistinu neočekivano, Jasone."

Jason je ne pogleda. Umjesto toga, protrlja oči i zijevne. "Znam. Za to sam doznao tek jučer kasno poslije podne. Kada šef tako kaže, idem na put."

Sidney uzdahne. "Znala sam da će doći dan kada ćemo oboje biti na putu."

Jason je pogleda i tjeskobnim glasom reče: "Ali sve si dogovorila s vrtićem?"

"Morala sam dogovoriti da netko ostane nakon uobičajenoga radnog vremena, no sve je u redu. Ali ti nećeš ostati više od tri dana, ne?"

"Najviše tri, Sid, obećajem." On energično protrlja tjeme. "Ti nisi mogla izbjeći put u New York?"

Sidney odmahne glavom. "Odvjetnici nemaju pravo izbjegavati poslovna putovanja. Toga nema u priručniku za vrijedne i produktivne odvjetnike."

"Kriste, ti u tri dana učiniš više nego većina njih u pet."

"E, pa, dušo, to ti ne moram reći, no u našem poslu važno je što si za mene učinio danas i, još važnije, što ćeš za mene učiniti sutra i prekosutra."

Jason se pridigne i sjedne. "Isto je i u Tritonu; međutim, kako je riječ o visokoj tehnologiji, njihova se očekivanja protežu na sljedeće tisućljeće. Jednog će dana u luku stići i naš brod, Sid. Možda još danas." On je pogleda.

Ona odmahne glavom. "Da, da. I tako, dok ti u pristaništu čekaš našu jahtu, ja ću našim plaćama i dalje otplaćivati dugove. Dogovoreno?"

"U redu. No katkada moraš biti i optimist. Gledati u budućnost."

"Kad smo već kod budućnosti, jesi li još štogod razmišljao o drugom djetetu?"

"I više sam nego spreman. Ako i s drugim bude kao s Amy, to će biti prava šala."

Sidney ga pritisne punim bedrima, u sebi zadovoljna što nije imao nikakvih primjedbi na povećavanje obitelji. Ako se viđa s nekom drugom...?

"To možeš govoriti samo u svoje ime, draga muška polovico ove male jednadžbe." Ona ga gurne.

"Oprosti, Sid. Tipična izjava za jednog zombija. Obećajem da se neće ponoviti."

Sidney se spusti na jastuk i zagleda se u strop, nježno mu milujući rame. Prije tri godine napuštanje odvjetničkoga posla uopće ne bi dolazilo u obzir. Sada joj se čak i skraćeno radno vrijeme činilo prevelikim opterećenjem koje joj oduzima dio života s Amy i Jasonom. Žudjela je za potpunom slobodom koja bi joj omogućila da bude sa svojim djetetom. Bila je to sloboda koja im još nije bila dostupna samo s Jasonovom plaćom, čak ni uza svu štednju koju su samima sebi nametnuli, neprestano se boreći s potrebom svakog američkog potrošača za time da troši koliko i zarađuje. No nastavi li se Jason uspinjati u Tritonu, tko zna?

Sidney nikada nije željela financijski ovisiti ni o kome. Ona sada pogleda Jasona. Ako će je financijski opstanak već i vezati za nekog drugog, tko onda može biti bolji od muškarca kojeg voli praktički od trenutka kad ga je prvi put ugledala? Dok ga je tako i dalje promatrala, u očima joj se pojavilo i nekoliko suznih iskrica. Ona sjedne i nagne se prema njemu.

"Dok si u Los Angelesu, barem ćeš moći potražiti neke od starih prijatelja - samo, molim te, preskoči stare ljubavi." Ona mu još jednom razbaruši kosu. "Usto, nikako me ne bi mogao napustiti. Moj bi te otac ubio." Pogled joj se polako spuštao njegovim golim torzom: trbušni mišići jasno vidljivi, u dva reda, svežnjevi mišićnoga tkiva neposredno pod kožom na ramenima. Sidney se ponovno prisjeti kako je imala sreće kada joj se put susreo sa životnim putem Jasona Archera. A posve je pouzdano znala i da njezin suprug drži kako je on sretnik zbog toga što je pronašao nju. Nije joj odgovorio, samo je zamišljeno odvratio pogled. "Znaš da si u posljednjih nekoliko mjeseci noću više radio nego spavao, Jasone. Neprestano si bio u uredu, ostavljao mi poruke usred noći. Nedostaješ mi." Ona ga pogurne bokom.

"Sjećaš se kako je lijepo bilo noću se stisnuti u krevetu, zar ne?"

Umjesto odgovora, on je poljubi u obraz.

"Usto, Triton ima hrpu zaposlenih. Ne moraš sve raditi sam", pridoda ona.

On je pogleda očima u kojima je bilo bolne iscrpljenosti. "Čovjek bi to očekivao, zar ne?"

Sidney uzdahne. "Pošto se do kraja provede posao kupnje CyberComa, vjerojatno ćeš imati više posla nego ikada. Možda bih trebala sabotirati cijeli taj posao. Ja sam u tome ipak Tritonova glavna pravna zastupnica." Ona se nasmiješi.

On se slabašno zasmijulji, razmišljajući o nečemu drugome.

"Ipak, taj bi sastanak u New Yorku trebao biti zanimljiv."

On je istoga trena pogleda. "Kako to?"

"Jer se sastajemo u vezi s kupnjom CyberComa. Dolaze i Nathan Gamble i tvoj kompić Quentin Rowe."

S lica njezina supruga polako je nestalo i posljednje kapi krvi. On stane mucati: "Ja... mi... mislio sam da imaš sastanak u vezi s BelTrekom."

"Ne, na tome ne radim već mjesec dana, kako bih se mogla koncentrirati na Triton i kupnju CyberComa. Mislila sam da sam ti to rekla."

"Zašto se s njima nalazite u New Yorku?"

"Nathan Gamble ovaj je tjedan ondje. Ima stan na vrhu neke zgrade uz Central Park. Milijarder radi što god požele. I tako ja putujem u New York."

Jason se uspravi, lica toliko blijeda da joj se činilo da će mu pozliti. "Jasone, što se dogodilo?" ona ga snažno uhvati za rame.

On se tada konačno pribere i okrene prema njoj. Izraz njegova lica duboko ju je uznemirio, a više od svega pritom je osjećala krivnju. "Sid, ja zapravo ne idem u Los Angeles zbog posla u vezi s Tritonom."

Ona povuče ruku koju je još držala na njegovu ramenu i zagleda se u njega, očiju razrogačenih od preneraženosti. Svaka, i najmanja, sumnja protiv koje se posljednjih nekoliko mjeseci tako vjerno borila sada je u jednom jedinom trenu izbila na površinu. Grlo joj se posve osušilo. "Kako to misliš, Jasone?"

"Mislim..." on duboko udahne i čvrsto je stisne za dlan, "hoću samo reći da na ovaj put ne idem u Tritonovo ime."

"A u čije onda, točno, ime?" upita ona, zajapurena lica.

"U svoje, u naše! To činim zbog nas, Sidney."

Mršteći se, ona se nasloni na uzglavlje kreveta i prekriži ruke na prsima. "Jasone, ispričaj mi što se događa, i to odmah."

On spusti pogled i stane se poigravati pokrivačem. Ona ga uhvati za bradu i pomno mu promotri lice. "Jasone?" Osjećala je kako se u njemu odvija velika borba. "Pretvaraj se da je Badnja večer, dušo."

On uzdahne. "Idem u Los Angeles radi razgovora o poslu u jednoj drugoj tvrtki."

Ona odmakne ruku. "Molim?"

On nastavi brzo: "AllegraPort Technology, jedan od najvećih proizvođača specijaliziranog softwarea na svijetu. Ponudili su mi, no, dobro, ponudili su mi mjesto potpredsjednika i kane me s vremenom pripremati za mjesto broj jedan. Tri puta više od sadašnje plaće, divovske godišnje nagrade, mogućnosti otkupa dionica, predivno osiguranje, cijela stvar, Sid. Pun pogodak."

Njezino se lice istoga trena razvedri; ramena joj se opuste od olakšanja. "I to je bila ta tvoja velika tajna? Jasone, pa to je divno. Zašto mi nisi rekao?"

"Nisam te želio dovesti u neugodan položaj. Ti ipak zastupaš Triton. Sav taj noćni rad u uredu? Pokušavao sam dovršiti svoje poslove. Nisam ih želio ostaviti na cjedilu. Triton je moćna tvrtka; nisam želio da se netko zbog nečega naljuti."

"Srce, nema zakona koji bi ti zabranio da prijedeš u drugu tvrtku. Bili bi sretni da znaju za takve novosti."

"Upravo tako!" Gorčina u njegovu glasu na trenutak ju je zbunila, no on žurno nastavi prije nego što se njoj ukazala prilika da ga nešto o tome upita. "Platili bi nam i sve troškove preseljenja. Štoviše, s ovom bismo kućom lijepo zaradili, dovoljno da podmirimo sve račune."

Ona se ukoči. "Preseljenje?"

"Sjedište Allegre je u Los Angelesu. Onamo bismo se preselili. Ako ne želiš da prihvatim taj posao, poštovat ću tvoju odluku."

"Jasone, znaš da moja tvrtka ima podružnicu u Los Angelesu. To će biti savršeno." Ona se ponovno nasloni na uzglavlje i zagleda u strop. Potom pogleda njega, s novom iskrom u očima. "Da vidimo... uz tri puta veću plaću, zaradu od kuće i dionice, možda bih mogla i nešto ranije nego što sam očekivala postati profesionalnom majkom."

On se nasmiješi u trenutku kada ga je zagrlila, želeći mu tako čestitati. "Zbog toga sam se toliko iznenadio kada si mi rekla da imaš sastanak s Tritonom."

Ona ga zbunjeno pogleda.

"Misle da sam uzeo nekoliko slobodnih dana kako bih sredio neke stvari u kući."

"Oh... No, dobro, dragi, budi bez brige. Držat ću se te priče. Znaš da postoji povjerljiv odnos između odvjetnika i klijenta, ali i puno snažnija povjerljiva veza između uspaljene supruge i njezina velikog, prelijepog supruga." Njezine blage oči susrele su se s njegovim pogledom i ona sada usnama lagano dodirne njegov obraz.

On spusti noge preko ruba kreveta. "Hvala, mala, drago mi je što sam ti to rekao." Potom slegne ramenima. "No, dobro, sada bih mogao otići i pod tuš. Možda prije odlaska i obavim par stvari."

Prije nego što je uspio ustati, ona ga rukama čvrsto obuhvati oko struka.

"Voljela bih ti pomoći da nešto obaviš, Jasone."

On se okrene i pogleda je. Sada na sebi više nije imala ništa; spavaćica je ležala u podnožju kreveta. Velikim grudima pritiskala mu je donji dio leđa. On se nasmiješi i jednu ruku spusti niz njezina glatka leđa, te je sa zahvalnošću uhvati za podatnu stražnjicu.

"Uvijek sam govorio da imaš najbolju guzu na svijetu, Sid."

Ona zastenje. "Ako čovjek voli i koji dodatni jastučić, ali radim na tome."

Snažnim rukama uhvatio ju je ispod pazuha, pridižući je tako da su im lica bila u istoj visini. Duboko joj se zagledavši u oči, ozbiljno je stisnuo usne i tek tada rekao: "Sada si ljepša nego kada sam te upoznao, Sidney Archer, i svakog te dana volim sve više." Te riječi izgovorio je polagano i nježno, a ona je zbog njih, kao i uvijek, zadrhtala. Ali to nije bilo zbog riječi koje je upotrijebio. Takvih je riječi bilo u izobilju na svakoj polici s izloženim čestitkama. Stvar je bila u načinu na koji je to rekao. Ta krajnja uvjerljivost, taj njegov pogled, taj njegov čvrsti dodir na njezinoj koži.

Jason ponovno pogleda na sat i vragolasto se nasmiješi. "Da bih stigao na avion moram krenuti za tri sata."

Ona ga rukom obuhvati oko vrata i privuče ga na sebe. "No, dobro, tri sata mogu potrajati cijelu vječnost."

DVA SATA POSLIJE, KOSE JOŠ UVIJEK MOKRE OD TUŠIRANJA, JASON Archer hodnikom svoga doma došao je do vrata malene sobe i otvorio ih. Ta je prostorija, namještena kao maleni ured s računalom, ormarima za spise, drvenim radnim stolom i dvama malenim ormarima za knjige, bila pretrpana ali uredna. Jedan maleni prozor gledao je u tamu.

Jason zatvori vrata svog malog ureda, izvadi ključ iz ladice u radnome stolu i otključa najvišu ladicu ormara za spise. Na trenutak je zastao

oslušujući. To mu je prešlo u naviku čak i u sigurnosti vlastitoga doma. A to ga je odjednom duboko uznemirilo. Supruga mu je ponovno zaspala. Amy je čvrsto spavala dvije sobe dalje. On otvori ladicu i iz nje izvadi staromodnu, izlizanu kožnu aktovku s dva remena i mjedenim kopčama. Jason je otvori i iz nje izvadi praznu disketu. Upute koje je primio bile su posve precizne. Sve što ima treba snimiti na jednu disketu, u jednome primjerku isprintati sve dokumente i potom uništiti sve ostalo.

Stavivši disketu u računalo, na nju je snimio sve ostale materijale koje je prikupio. Nakon toga, nekoliko je trenutaka zadržao prst nad tipkom za brisanje, pripravan držati se uputa i izbrisati sve relevantne dokumente sa svog hard diska.

Prst mu je, međutim, neodlučno zadrhtao, te je na koncu ipak odlučio povesti se za instinktom.

Za samo nekoliko minuta načinio je još jednu kopiju sadržaja diskete, a nakon toga s diska u računalu uklonio sve dokumente. Pošto je nekoliko trenutaka na ekranu pomno pregledavao sadržaj druge diskete, još je nekoliko minuta izvodio neke operacije na računalu. Dok je tako gledao ekran, tekst se pretvorio u hrpu besmislenih znakova. Pohranio je promjene, zatvorio dokument, izvadio drugu disketu i spremio je u malenu meko podstavljenu omotnicu koju je potom sakrio duboko u pokrajnji džep aktovke. Prema uputama, potom je isprintao sadržaj prve diskete, te isprintane stranice i disketu stavio u glavni pretinac torbe.

Nakon toga uzeo je lisnicu i iz nje izvadio plastičnu karticu kojom je ranije ušao u svoj ured. Više mu neće trebati. Ubacio je karticu u ladicu u radnome stolu i zatvorio je.

Pomno je promatrao aktovku, u mislima se udaljavajući od te malene sobe. Nije mu se svidjelo što je lagao supruzi. To nije učinio nikada dotad, a osjećaj o tome da se izvlačio bio mu je osobito oduran. No sve je sada na samome svršetku. Zadrhtao je prisjetivši se svih opasnosti kojima se izložio. Još se jednom stresao kada je pomislio kako njegova supruga o tome ne zna apsolutno ništa. U sebi je ponovno razmotrio cijeli plan. Pravac kojim će krenuti, korake za zavaravanje koje će poduzeti, kodna imena ljudi koji će ga dočekivati. Unatoč svemu tome, misli su mu i dalje vrludale. Pogledao je kroz prozor. Doimalo se kao da gleda preko obzora, dok su mu, s druge strane naočala oči izgledale kao da postaju sve veće od silnih mogućnosti koje je užurbano razmatrao. Nakon današnjeg dana prvi

put moći će reći da su se svi rizici isplatili. Treba još samo preživjeti danas.

ČETVRTO POGLAVLJE

TAMU KOJA JE OBAVIJALA MEĐUNARODNU ZRAČNU LUKU DULLES uskoro će raspršiti svitanje koje se ubrzano primicalo. Kada se novi dan počeo buditi i novo se svjetlo razlilo nebom, jedan se taksi zaustavio pred terminalom. Stražnja su se vrata otvorila i kroz njih je izišao Jason Archer. U jednoj je ruci držao kožnu aktovku, a u drugoj crni metalni kovčeg u kojem se nalazilo njegovo prijenosno računalo. Na glavu je stavio tamnozeleni šešir široka oboda s kožnom vrpcom.

Jason se nasmiješi u trenutku kada mu je misli posve obuzelo prisjećanje na noćasnje vođenje ljubavi sa suprugom. Oboje su se nakon toga otuširali, no miris seksa ipak se zadržao, a da je bilo vremena, Jason Archer sa suprugom bi vodio ljubav i drugi put.

On na trenutak odloži kofer s laptopom, ponovno posegne u vozilo i sa stražnjeg sjedala izvadi veliku platnenu torbu koju potom prebaci preko ramena.

Na šalteru Western Airlinesa Jason je pokazao vozačku dozvolu, uzeo rezervaciju sjedala i kartu za ulazak u zrakoplov, te predao platnenu torbu. U jednom je trenutku popravio ovratnik kaputa od devine dlake, još niže spustio šešir i popravio položaj kravate, na kojoj su se nalazili jedva primjetni spiralni uzorci zlatne, kestenjaste i svijetloplave boje. Nosio je tamnosive široke hlače. Premda to nitko nije mogao uočiti, na nogama je imao bijele sportske čarape, a crne cipele zapravo su bile tenisice. Nekoliko minuta kasnije Jason je kupio USA Today i kavu u plastičnoj čaši. Potom je prošao kroz uređaj za otkrivanje metalnih predmeta.

U autobusu kojim je trebao doći do terminala u središnjem dijelu zrakoplovne luke bilo je ispunjeno oko tri četvrtine mjesta. Jason je stajao među muškarcima i ženama odjevenima uglavnom poput njega: tamna odijela, pokoji tračak boje negdje oko vrata, s kolicima prepunim torbi čvrsto stisnutim u umornim rukama.

Jason ni u jednom trenutku nije odvojio ruku od kožne aktovke; kovčeg s računalom držao je između nogu. Povremeno bi razgledao unutrašnjost autobusa, promatrajući pospane putnike. Potom bi nakon nekoliko

trenutaka, dok se autobus polako probijao do terminala među uzletno-slijetnim stazama, vratio pogled na novine.

Sjedeći u velikoj otvorenoj čekaonici ispred izlaza 11, Jason pogleda na sat. Ubrzo će početi ulazak putnika u zrakoplov. U jednom trenutku pogledao je kroz veliko staklo i ugledao niz mlažnjaka tvrtke Western Airlines, s poznatim smeđim i žutim prugama, kako se spremaju za jutarnje letove. Mrlje ružičaste boje počele su se pojavljivati na nebu dok se sunce polako uzdizalo i počelo obasjavati Istočnu obalu. Vjetar je u žestokim naletima udarao o debelo staklo; osoblje koje je pripremalo zrakoplove naginjalo se prema naprijed, boreći se protiv nevidljivih sila prirode. Prava zima početak će uskoro, a vjetar i ledene padaline pokrivat će cijelo područje sve do travnja.

Jason iz unutarnjeg džepa izvadi kartu za ulazak u zrakoplov i pročita navedene podatke: let broj 3223 tvrtke Western Airlines iz washingtonske zračne luke Dulles do međunarodnog aerodroma u Los Angelesu stići će izravno, bez presjedanja i zaustavljanja. Jason se rodio i odrastao na širem području Los Angelesa, no ondje nije bio već više od dvije godine. Na suprotnoj strani prolaza kroz divovski terminal, zrakoplov Western Airlinesa za Seattle, uz kratko zaustavljanje u Chicagu, također će početi primati putnike. Jason ovlaži usne, osjećajući kako mu živčanim sustavom kola čisti strah. Još je nekoliko puta progutao slinu, kako bi ublažio suhoću u grlu. Popivši kavu, prelistao je novine, malodušno primjećujući svjetske tragedije i jad kako preplavljaju sve šarolike stranice.

Dok je pogledom prelazio naslovima, Jason je primijetio nekog muškarca kako odlučno korača središnjim prolazom. Bio je to čovjek visok gotovo stotinu osamdeset pet centimetara, vitak i plave kose. Na sebi je imao kaput od devine dlake i široke tamnosive hlače. Oko vrata mu se isticala kravata posve jednaka Jasonovoj. Poput Jasona, nosio je kožnu torbu i crni kovčeg za laptop. U ruci u kojoj je nosio računalo držao je i bijelu omotnicu.

Jason brzo ustane i uđe u muški nužnik. Upravo se bio otvorio nakon čišćenja.

Ušavši u posljednju kabinu, Jason zaključa vrata, objesi kaput na vješalicu na vratima, otvori kožnu aktovku i iz nje izvuče veliku sklopivu najlonsku vrećicu. Iz nje je izvadio zrcalo dimenzija deset puta dvadeset centimetara. Prislonio ga je na pregradu, na kojoj se zadržalo zahvaljujući

magnetnome držaču. Potom je izvadio debele tamne naočale i stavio ih umjesto svojih naočala sa žičanim okvirom, te prilijepio brkove. Kratka perika odgovarala je posve crnim brkovima. Svukao je kravatu i sako, strpao ih u vreću i odjenuo gornji dio trenirke sa znakom washingtonskih Huskiesa*. Svukao je i široke hlače i ostao u donjem dijelu jednake trenirke. Tenisice sada na njemu više nisu izgledale neskladno. Zimski kaput mogao se nositi s obiju strana i sada je bio okrenut tako da je s vanjske strane bio tamnoplave boje. Jason pogleda u ogledalo kako bi još jednom provjerio izgled. Kožna aktovka i metalni kovčeg sada su također nestali u plastičnoj vreći, zajedno sa zrcalom. Šešir je ostavio na metalnoj vješalici sa stražnje strane vrata kabine. Otključavši vrata, izišao je i prišao umivaoniku.

* Sportska (košarkaška) momčad sveučilišta University of Washington, iz Seattlea, u saveznoj državi Washington.

Opravši ruke, Jason se u zrcalu pomno zagledao u svoje novo lice s naočalama. U zrcalu je tako ugledao i onog visokog plavokosog muškarca kojeg je već vidio kako se pojavljuje na vratima, prilazi kabini iz koje je Jason upravo bio izišao, te zatvara vrata. Jason pomno osuši ruke i popravi novu kosu. U tom trenutku onaj je muškarac već izišao iz kabine, na glavi noseći Jasonov šešir. Bez nove odjeće i detalja, Jason i taj muškarac mogli su bez poteškoća proći kao blizanci. Izlazeći iz nužnika, na trenutak su se sudarili. Jason je brzo promrmljao ispriku; drugi ga muškarac ni u jednom trenutku nije pogledao. Brzo je otišao dalje, u džep košulje strpavši Jasonovu avionsku kartu, dok je Jason u džep kaputa stavio bijelu omotnicu.

Jason se upravo spremao vratiti na svoje sjedalo kada je podignuo pogled prema nizu telefonskih govornica. Na trenutak neodlučno zastavši, brzo im je prišao i okrenuo broj.

"Sid?"

"Jasone?" Sidney se istovremeno odijevala, hranila Amy Archer koja joj se opirala i pospremala spise u aktovku. "Što se dogodilo? Avion kasni?"

"Ne, ne, polijeće za nekoliko minuta." Zašutio je u trenutku kada je ugledao svoj novi izgled na blistavoj metalnoj ploči telefonskoga aparata. Osjećao je nelagodu zbog toga što sa suprugom razgovara tako prurušen.

Sidney se borila s Aynim kaputićem. "Pa... je li sve u redu?"

"Jest, samo sam te želio čuti, vidjeti kakva je situacija kod vas."

Sidney očajno uzdahne. "Evo kakva je situacija u nekoliko riječi: Ja

kasnim, tvoja kći kao i obično uopće ne želi surađivati, a ja sam upravo uvidjela da sam kartu za avion i neke dokumente koje trebam ostavila na poslu, što znači da umjesto slobodnih pola sata možda imam desetak sekundi..."

"Oprosti... oprosti Sid, samo... Samo sam..." Jason čvrsto stisne najlonsku vreću. Danas je taj posljednji dan. Posljednji dan, neprestano je ponavljao samome sebi. Dogodi li mu se nešto, bilo što - ne uspije li se zbog nekog razloga, unatoč svim mjerama opreza, vratiti - ona to nikada neće doznati, zar ne?

Sidney je sada već bila na rubu eksplozije. Amy joj je upravo po kaputu prolila zdjelicu s kolutićima od žitarica i dobar dio mlijeka uspio je ući u njezinu pretrpanu aktovku dok je nastojala zadržati slušalicu pod bradom. "Moram ići, Jasone."

"Ne, Sid, čekaj, trebam ti reći nešto što..."

Sidney ustane. Njezin ton više nije dopuštao kompromise, dok je pogledom prelazila štetu koju je počinila njihova dvogodišnjakinja, koja je sada prkosno promatrala majku, oblikom brade podsjećajući upravo na nju.

"Jasone, to će morati pričekati. I ja idem na avion. Zbogom." Ona spusti slušalicu i pod jednu ruku ščepa kćer koja se otimala. Uza žitne pahuljice i sve ostalo, izišle su iz kuće.

Jason polako odloži slušalicu i okrene se od aparata. Već stoti put duboko je uzdahnuo i pomolio se za to da taj dan završi onako kako je bilo predviđeno planom. Tada nije primijetio muškarca koji je nehajno pogledao u njegovu smjeru i zatim se žurno okrenuo na drugu stranu. Nešto ranije, isti taj muškarac prošao je kraj njega prije nego što se prerušio u muškome nužniku. Zapravo, prošao je toliko blizu njega da je uspio pročitati ime ispisano na njegovoj putnoj torbi. Bio je to jedan malen ali značajan Jasonov propust, budući da je na naljepnici stajalo njegovo pravo ime s adresom.

Već nekoliko minuta kasnije Jason je stajao u redu putnika za ulazak u zrakoplov. Izvadio je bijelu omotnicu koju je dobio od onog muškarca u nužniku i iz nje izvukao avionsku kartu. Pitao se kako će biti u Seattleu. Pogledao je na drugu stranu prolaza na vrijeme kako bi ugledao svog "blizanca" kako se ukrcava u zrakoplov za Los Angeles. A onda je Jason načas uočio još jednog putnika u redu za zrakoplov za Los Angeles. Bio je visok, vitak i ćelav na tjemenu, dok mu je četvrtasto lice dobrim dijelom

bilo pokriveno velikom gustom bradom. Izražajne su mu crte lica bile nekako poznate, no Jason ipak nije uspijevaao nekamo ga smjestiti prije nego što se izgubio kroz vrata, odlazeći prema zrakoplovu. Jason samo slegne ramenima, spremno preda kartu za ulazak i krene prema ulazu u zrakoplov.

NEPUNIH POLA SATA KASNIJE, DOK JE ARTHUR LIEBERMAN LEŽAO spljošten na zemlji, a vrtlozi crnoga dima uzdizali se prema bijelim oblacima, na stotine kilometara sjeverno od tog mjesta, Jason Archer otvorio je, polako pijući svježe spravljenu kavu, prijenosno računalo. Smiješeći se, pogledao je kroz prozor zrakoplova koji je jurio prema Chicagu. Prvi dio putovanja protekao je bez i najmanje poteškoće, a kapetan je upravo najavio miran let sve do odredišta.

PETO POGLAVLJE

SIDNEY ARCHER NESTRPLJIVO JE PRITISNULA SIRENU I AUTOMOBIL ispred nje pojurio je kroz zeleno svjetlo. Refleksnom kretnjom pogledala je na stražnje sjedalo u retrovizoru svog Forda Explorera. Amy je čvrsto spavala u dječjoj sjedalici, iz ručice nikako ne ispuštajući Winnie Pooha. Poput majke, imala je gustu plavu kosu, izraženu bradu i tanak nos. Zaigrane plave oči i velik dio sklada u držanju i pokretima naslijedila je od oca, premda je Sidney na fakultetu bila odlično i više nego vitko krilo ženske košarkaške momčadi.

Ona skrene na asfaltirano parkiralište i zaustavi se na mjestu pred niskim zdanjem od opeka. Izišavši, otvorila je stražnja vrata Forda i nježno otkopčala pojasove, pazeći da ponese i Winnie Pooha i Amynu torbicu. Potom je podignula kapuljaču djetetova kaputića i svojim joj kaputom zaštitila lice od ledenoga vjetra. Iznad dvokrilnih staklenih vrata stajao je natpis: VRTIĆ OKRUGA JEFFERSON.

Našavši se unutra, Sidney je Amy svukla kaputić, još nekoliko trenutaka brišući ostatke žitnih pahuljica, te provjerila jesu li u vrećici sve namirnice i potrepštine, prije nego što će je predati Karen, jednoj od odgojiteljica. Prednji dio Karenina kombinezona već je bio umrljan crvenom voštanom bojom, dok joj se na desnomo rukavu vidjela velika mrlja koja je izgledala poput ostatka želea od grejpa.

"Bok, Amy. Imamo nekoliko novih igračaka koje će te vjerojatno zanimati." Karen klekne pred nju. Amy je i dalje čvrsto držala medvjedića, iz malenih usta uopće ne ispuštajući desni palac.

Sidney pridigne Amynu vrećicu. "Grah i hrenovke, nešto soka i banana. Već je doručkovala. Čips i kolač ako bude doista dobra. Neka oko podneva odspava malo duže, Karen, protekle je noći spavala jako nemirno."

Karen ispruži prst prema Amy kako bi ga ona uhvatila. "U redu, gospođo Archer. Amy je uvijek dobra, zar ne, srce?"

Sidney klekne i kratko poljubi kćer u obraz. "Tako je. Osim kada ne želi jesti, spavati ili nas poslušati."

Karen je imala sina približno iste dobi. Dvije majke s razumijevanjem su se nasmiješile.

"Doći ću večeras do pola osam, Karen."

"U redu, gospođo."

"Bok, mama. Vojim te."

Sidney se okrene i ugleda Amy kako joj maše. Maleni su prsti lepršali gore-dolje. Ona oštro ocrtana brada sada se već bila razvukla u slatku malenu izbočinu, a s njom je nestalo i majčine srditosti zbog jutrošnje borbe. Sidney joj odmahne.

"I ja tebe. Večeras ćemo kupiti sladoled, srce, nakon večere. I tata će sigurno nazvati kako bi te čuo, može?" Na Amynu licu pojavio se predivan osmijeh.

Trideset minuta kasnije Sidney se zaustavila na višeetažnome parkiralištu svoga ureda, uzela aktovku sa suvozačeva mjesta i zalupila vratima džipa trčeći prema dizalu. Ledeni vjetar koji je dopirao kroz ulaz u podzemno parkiralište razbistrio joj je misli. Ubrzo će početi koristiti stari kameni kamin u dnevnoj sobi. S vremenom je zavoljela miris vatre; bio je ugodan i donosio je osjećaj sigurnosti. Zbog dolaska zime počela je razmišljati o Božiću. Bit će to prvi prosinac u kojem će Amy doista moći uživati. Sidney osjeti kako se sve više raduje nadolazećim blagdanima. Za Dan zahvalnosti posjetit će njezine roditelje, no ove godine Jason, Sidney i Amy ostat će za Božić kod kuće. Samo njih troje. Uz pucketanje vatre, veliko srebrno božićno drvce i pravo brdo darova za njihovu djevojčicu.

Premda je službeno radila samo dio radnoga vremena, i dalje je bila jedna od najvrjednijih odvjetnica u tvrtki. Viši partneri u tvrtki Tyler, Stone

samo bi se nasmiješili kad god bi prošli kraj ureda Sidney Archer i uvidjeli kako njihov dio zajedničkoga financijskog kolača raste zahvaljujući njezinu trudu. Premda su vjerojatno držali kako je iskorištavaju, Sidney je imala i vlastiti plan. Aranžman sa samo dijelom radnoga vremena bio je tek privremena mjera. Sidney se uvijek može baviti odvjetničkim pozivom; međutim, pruža joj se samo jedna mogućnost da bude majka Amy u najranijem djetinjstvu.

Staru kuću od kamena i opeke kupili su gotovo upola cijene zbog svega što je trebalo popraviti i obnoviti. Sidney i Jason dovršili su taj posao tijekom posljednje dvije godine, uz pomoć skupine manjih poduzetnika i po cijenama o kojima se žestoko pregovaralo. Jaguara su zamijenili rasklimanim šest godina starim Fordom. Posljednji od velikih studentskih kredita bio je gotovo otplaćen, a zdravim razumom i žrtvovanjem mjesečne su životne troškove smanjili gotovo upola. Još godinu dana i Archerovi će se posve osloboditi dugova.

U mislima se vratila na one ranojutarnje sate. Novosti koje joj je Jason priopćio bile su uistinu šokantne. No osjećala je kako joj se kutovi usana razvlače pri pomisli na posljedice. Ponosila se Jasonom. Zaslužio je takav uspjeh, više od ikoga. Po svemu sudeći, bit će to uspješna godina. Nakon sveg tog noćnog rada. Vjerojatno je rješavao pojedinosti vezane za svoje obveze. A ona se sve te sate i sate tako nepotrebno brinula. Sada joj je bilo žao što ga je na telefonu onako prekinula. Za to će mu se odužiti kada se vrati.

Sidney iziđe iz dizala, požuri raskošno namještenim hodnikom i otvori vrata svoga ureda. Prvo je provjerila e-mail i poruke ostavljene na telefonskoj sekretarici; nijedna nije zahtijevala hitno djelovanje. Potom je ispunila aktovku dokumentima koje će trebati na putu, sa stolca, gdje ih je ostavila njezina tajnica, pokupila je karte za zrakoplov i spremila prijenosno računalo u kovčežić. Snimila je poruke u kojima je dala sva potrebna objašnjenja tajnici i još četvero odvjetnika iz tvrtke koji su joj pomagali u raznim poslovima. Opterećena novom prtljagom, uspjela je nekako oteturati do dizala.

Sidney se prijavila na šalteru USAira u zračnoj luci National i već nekoliko minuta kasnije našla se na svome mjestu u Boeingu 737. Bila je uvjerena da će zrakoplov poletjeti točno na vrijeme i za predviđenih pedeset minuta stići do newyorškoga aerodroma La Guardia. Na žalost,

vožnja od aerodroma do grada traje gotovo jednako koliko i prevaljivanje kojih tri stotine sedamdeset kilometara od glavnoga grada do financijske prijestolnice svijeta.

Zrakoplov je, kao i uvijek, bio pun. Smjestivši se, primijetila je da kraj nje sjedi postariji muškarac u staromodnom trodijelnom odijelu s prugama. Na pomno izglačanoj košulji sa zakopčanim vrhovima ovratnika isticala se jarkocrvena kravata svezana u širok čvor. U krilu je držao izlisanu kožnu aktovku. Tanki dlanovi nervozno su mu se sklapali i razdvajali dok je pogledavao kroz prozor. Oko ušnih resica vidjeli su mu se maleni čuperci sijedih dlaka. Ovratnik košulje opušteno mu je visio oko tankoga vrata, poput zidova koji su se otrgnuli od temelja. Sidney na njegovoj lijevoj sljepoočici i gornjoj usni primijeti krupne graške znoja.

Zrakoplov se polako probijao do glavne piste. Zujanje zakrilaca koja su se spuštala u položaj za polijetanje nekako ga je, činilo se, primirilo. On se obrati Sidney.

"Sada još oslušujem samo to", reče dubokim, hrapavim glasom obilježenim naglaskom koji je jasno pokazivao da je cijeli život proveo na Jugu.

Sidney ga zbunjeno pogleda. "Što?"

On joj prstom pokaže kroz maleni prozor. "Morate biti sigurni da su dobro postavili ta prokleta zakrilca, tako da se ovo nekako podigne sa zemlje. Sjećate se onog aviona u Detroitu?" Uz južnjačko razvlačenje, naziv tog grada izgovorio je kao da se sastoji od dviju riječi. "Prokleti su piloti zaboravili ispravno postaviti zakrilca i tako usmrtili sve putnike i posadu, osim one djevojčice."

Sidney na trenutak pogleda kroz prozor. "Uvjerena sam da su piloti toga posve svjesni", odvrati mu. Potom u sebi uzdahne. Još joj je samo trebalo mjesto pokraj nervoznoga putnika. Sidney se vrati svojim bilješkama koje će joj poslužiti pri izlaganju, prije nego što stjuardese od svih zatraže da sve stvari stave pod sjedala. Dok su stjuardese još jednom obilazile i provjeravale sva mjesta, ona je vratila papire u aktovku i spremila je pod sjedalo pred sobom. Pogledala je kroz prozor i ugledala tamnu, vjetrom šibanu površinu rijeke Potomac. Jata galebova bila su se rasporedila rijekom; iz daljine su izgledala poput uskovitlanih komadića papira. Kapetan je kratko objavio kako je USAirov zrakoplov sljedeći na redu za polijetanje.

Nekoliko sekundi kasnije avion se elegantno uzdignuo s piste. Skrenuvši ulijevo, kako bi izbjegao zabranjenu zonu preleta iznad zgrada Kongresa i Bijele kuće, stao se brzo uzdizati prema visini na kojoj će nastaviti let.

Nekoliko minuta pošto se zrakoplov ispravio na visini od devet tisuća šesto metara, stjuardese su stigle s napitcima i Sidney je uzela šalicu čaja i obvezatnu vrećicu slanih kikirikija. Postariji muškarac do nje na stjuardesin je upit samo odmahnuo glavom i nastavio nervozno gledati kroz prozor.

Sidney se sagne i izvuče aktovku, u nadi da bi sljedećih pola sata mogla nešto korisno raditi. Udobno se naslonila i iz torbe uzela nekoliko papira. U trenutku kada ih je počela letimično čitati, primijetila je kako onaj muškarac još uvijek pogledava kroz prozor; cijelo sitno tijelo bilo mu je napeto dok je u svakom trenutku osluškiavao ne bi li čuo kakav neuobičajen zvuk koji bi najavio katastrofu. Žile na vratu bile su mu se izbočile; dlanovima je čvrsto stiskao naslone za ruke. Uobičajene muke ne tako rijetkih paničara. Izraz lica tada joj se smekšao. Već je i taj strah više nego dovoljan. Uvjerenost u to kako ste u tom strahu sami samo još pogoršava situaciju. Ona ga blago potapše po ruci i nasmiješi mu se. On je brzo pogleda i s nelagodom razvuče usne, već ponešto porumenjela lica.

"Ovaj je let toliko uobičajen da sam uvjeren da su već sredili sve poteškoće", reče ona, tihim i umirujućim glasom.

On joj se ponovno nasmiješi i protrlja dlanove kako bi obnovio optok krvi.

"Posve ste u pravu... gospođo."

"Sidney, Sidney Archer."

"Zovu me George Beard. Drago mi je, Sidney." Potom su se čvrsto rukovali.

Beard tada naglo pogleda kroz prozor, prema pahuljastim bijelim oblacima. Sunčano je svjetlo bilo jarko i prodorno. On djelomično navuče prozorski zaslon.

"Godinama sam letio tako prokleta često, da bi čovjek pomislio da ću se na to naviknuti."

"Vožnja zrakoplovom može biti neugodna svakome, George, koliko god često letjeli", odgovori Sidney ljubazno. "No letenje nije ni blizu užasima koji nas čekaju u taksijima kojima ćemo se probijati do grada."

Oboje su se nasmijali. Beard je tada blago poskočio, u trenutku kada se zrakoplov našao u povećem zračnom džepu. Lice mu je ponovno posve problijedjelo. "Često putujete u New York, George?" nastojala je zadržavati njegov pogled na svojim očima. Nikada nije imala poteškoća ni s jednom vrstom prijevoznih sredstava. No otkako je rodila Amy, u njoj bi se javljali jedva primjetni zameci straha kad god bi ulazila u zrakoplov ili vlak, čak i u vlastiti automobil. Sada je pomno promatrala Beardovo lice. Starac je ponovno postao sav napet, dok je zrakoplov lagano poskakivao. "George, sve je u redu. Ovo je samo mala turbulencija."

On duboko udahne i konačno je pogleda izravno u oči. "U upravnom sam odboru dviju tvrtki sa sjedištem u New Yorku. Gore putujem dvaput godišnje."

Sidney vrati pogled na svoje dokumente, odjednom se nečega prisjetivši. Tada se namršti. Na četvrtoj stranici uočila je pogrešku. To će trebati ispraviti kada stigne u grad.

George Beard tada joj dodirne ruku. "Bit će, ipak, da smo barem za danas sigurni. Hoću reći, koliko se često događaju dvije avionske nesreće u istome danu? Samo mi to recite..."

Zaokupljena mislima o poslu, Sidney mu nije odmah odgovorila. Na koncu se okrenula prema njemu i pogledala ga pomalo stisnuvši kapke. "Molim?"

Beard se povjerljivo nagne prema njoj i prigušenim glasom reče: "Rano jutros iz Richmonda sam doputovao jednim od onih malih aviona. Na National smo stigli oko osam. Čuo sam razgovor dvojice pilota. Nisam mogao vjerovati. Bili su užasno nervozni, to vam mogu pouzdano reći. Dovraga, i ja bih bio nervozan."

Na Sidneynu licu jasno se odražavala zbunjenost. "O čemu to govorite?"

Beard se još više nagne prema njoj. "Ne znam zna li se to u javnosti, no slušni mi aparat sada, s novim baterijama, radi puno bolje, tako da su ti tipovi možda mislili kako ih ne čujem." Tada je dramatično zašutio, brzo pogledavajući oko sebe, a onda ponovno gledajući Sidney. "Rano jutros srušio se jedan zrakoplov. Nitko nije preživio". Promatrao ju je, dok su mu se čupave obrve trzale poput mačjega repa.

U jednome trenutku Sidney se učinilo da su joj svi vitalni organi prestali funkcionirati. "Gdje?"

Beard odmahne glavom. "To nisam uspio čuti. Međutim, svakako je bila

riječ o mlažnjaku i to povećemu, koliko sam čuo. Izgleda da se jednostavno srušio s neba. Bit će da su zbog toga bili tako nervozni. Hoću reći, i kada ne znate uzrok, stvar je jednako užasna, ne?"

"Znate li čiji je bio zrakoplov?"

On ponovno odmahne glavom. "Ali, mislim da ćemo to ubrzo doznati. Bit će već zasigurno na televiziji kada stignemo u New York. S aerodroma sam nazvao suprugu i rekao joj da je sve u redu. Dovraga, ona dakako još i nije bila čula za tu nesreću, no nisam želio da se brine čuje li za to na televiziji ili negdje."

Sidney pogleda njegovu jarkocrvenu kravatu. Odjednom je poprimila izgled velike, svježije rane, divovskoga otvora na vratu. Kolika je vjerojatnost - to jednostavno nije moguće. Ona odmahne glavom i zagleda se pred sebe. Točno ispred nje nalazila se mogućnost trenutnog rješenja njezinih briga. Ona ubaci kreditnu karticu u prorez na naslonu sjedala ispred sebe, podigne slušalicu i već trenutak kasnije počne nazivati Jasonov pager SkyWord. Nije imala njegov novi broj mobilnog telefona; osim toga, za vrijeme leta on bi obično isključivao aparat. Osoblje u zrakoplovu u dvije ga je prilike ukorilo zbog primanja poziva tijekom leta. Svim se srcem nadala da nije zaboravio pager. Ona pogleda na ručni sat. Sada bi trebao biti negdje nad srednjim Zapadom, no pager je zahvaljujući satelitskoj tehnologiji bez poteškoća mogao primiti poruke i u zrakoplovu. Međutim, on nije mogao nazvati nju; 737 kojim je putovala za to još nije bio opremljen. Stoga mu je na pageru ostavila broj u svome uredu. Pričekat će još deset minuta, a onda nazvati tajnicu.

Prošlo je deset minuta i ona je nazvala svoj ured. Tajnica joj se javila pošto je telefon zazvonio drugi put. Ne, njezin suprug nije nazvao. Na Sidneynu molbu, sekretarica je preslušala i snimljene poruke. Ni ondje nije bilo ničega. Tajnica nije čula ni za kakvu zrakoplovnu nesreću. Sidney se već počela pitati je li George Beard pogrešno shvatio razgovor dvojice pilota. Vjerojatno je sjedio i zamišljao sve moguće katastrofe, no ona se sada morala uvjeriti u pravo stanje stvari. Grozničavo se pokušavala prisjetiti tvrtke čijim je avionom njezin suprug pošao na put. Nazvala je informacije i dobila broj United Airlinesa. Kada se konačno probila do nekog ljudskog bića, doznala je da ta tvrtka rano ujutro uistinu ima let s Dullesa za Los Angeles, ali da nema izvještaja ni o kakvoj nesreći. Činilo se da žena o tome ne želi razgovarati telefonom i Sidney je odložila slušalicu ispunjena novim

sumnjama. Nakon toga je nazvala American Airlines, a potom Western Airlines. Ni u jednoj od tih tvrtki nije mogla doći do stvarne osobe; slušala je samo snimljene poruke. Činilo se da su linije preopterećene pozivima. Pokušala je još jednom, no učinak je bio jednak. Tijelo joj je polako počela obuzimati neka obamrlost. George Beard ponovno joj dodirne ruku. "Sidney... gospođo, jeste li dobro?" Sidney mu ne odgovori. Nastavila je nepomično gledati pred sebe, ne registrirajući ništa osim uvjerenosti kako će odjuriti iz zrakoplova čim se spusti.

ŠESTO POGLAVLJE

JASON ARCHER POGLEDA PAGER I BROJEVE KOJI SU SE POJAVILI NA malome ekranu. Protrljao je bradu, skinuo naočale i obrisao ih ubrusom koji je dobio uz objed. Bio je to izravni broj u uredu njegove supruge. Poput zrakoplova kojim je putovala njegova supruga i DC-10 u kojem se nalazio imao je mobilne telefone ugrađene u naslon svakog drugog sjedala. Već je posegnuo za telefonom, a onda se predomislio. Znao je da je Sidney danas u newyorškoj podružnici svoje tvrtke, zbog čega ga je taj broj iz Washingtona zbunio. U jednom užasnom trenutku pomislio je kako se nešto možda dogodilo Amy. Ponovno je pogledao na pager. Poziv je upućen u pola deset po vremenu na Istočnoj obali. On odmahne glavom. U to vrijeme njegova je supruga morala biti u zrakoplovu, na pola puta do New Yorka. To nije moglo imati nikakve veze s Amy. Njihova je kći u vrtiću trebala biti još od prije osam. Je li ga nazvala kako bi mu se ispričala zbog toga što je ujutro onako prekinula razgovor? To, zaključio je, nije nimalo vjerojatno. Nije se moglo reći čak ni da su se porječkali. To jednostavno nije imalo smisla. Zašto bi ga, zaboga, zvala iz aviona i ostavljala broj u uredu iako je znala da je u uredu neće biti?

Lice mu je tada odjednom problijedjelo. Osim ako to nije bio poziv njegove žene. S obzirom na sve bizarne okolnosti, Jason zaključio je kako ga vjerojatno nije nazvala supruga. Potom stane instinktivno gledati oko sebe. Na spuštenome ekranu prikazivao se neki dosadan film.

On se nasloni i plastičnom žličicom promiješa ostatak kave. Stjuardese su uklanjale pladnjeve s jelom i nudile jastuke i pokrivače. Jason zaštitnički uhvati ručku kožne aktovke. Potom pogleda kovčežić s računalom koji je

stajao pod sjedalom ispred njega. Možda joj je put otkazan; međutim, Gamble je već u New Yorku, a Nathanu Gambleu nitko ne otkazuje sastanke, Jason je to dobro znao. Usto, posao preuzimanja CyberComa ušao je u ključnu fazu.

On se sada još dublje zavalio u sjedalo, prstom se poigravajući pagerom SkyWord. Nazove li ženin ured, što će se dogoditi? Hoće li ga spojiti s New Yorkom? Treba li nazvati kući i preslušati poruke? Za svaku opciju u ovoj se fazi morao poslužiti mobilnim telefonom u zrakoplovu. U aktovci je imao posve nov i vrlo sofisticiran model telefona, koji je raspolagao najnovijim mogućnostima osiguravanja i kodiranja; međutim, pravila zračnog prijevoznika zabranjivala su mu njegovu uporabu. Morao bi se poslužiti telefonom ugrađenim u zrakoplov, a u tom slučaju morao bi se poslužiti i kreditnom ili telefonskom karticom. A linija ne bi bila sigurna. Na taj način bilo bi moguće, koliko god vjerojatnost za to bila mala, utvrditi i gdje se nalazi. U najmanju ruku, postojao bi jasan trag. Sada je trebao biti na putu za Los Angeles; umjesto toga, nalazio se deset tisuća metara iznad Denvera, u Coloradu, putujući prema sjeverozapadu zemlje, prema obali Tihog oceana. Taj neočekivani problem silno ga je mučio nakon sveg tog pomnog planiranja. Nadao se da taj poziv ne nagovješćuje probleme u neposrednoj budućnosti.

Jason ponovno pogleda pager. SkyWordovi pageri imali su i uslugu kratkih vijesti, tako da su se najnovije informacije na ekranu pojavljivale nekoliko puta na dan. Novosti iz svijeta politike i financija koje su prelazile ekranom trenutačno ga nisu zanimale. Još je nekoliko minuta razmišljao o poruci koju mu je navodno uputila supruga, a onda je tu poruku izbrisao i na uši ponovno stavio slušalice. Međutim, misli su mu bile daleko od slika koje su se pojavljivale na ekranu.

SIDNEY JE JURILA PRETRPANIM TERMINALOM NA LA GUARDIJI, DOK su joj dvije torbe udarale po nogama u najlonskim čarapama. Tog mladog muškarca nije primijetila sve dok se zamalo nisu sudarili.

"Sidney Archer?" Imao je dvadeset i koju godinu i bio je odjeven u crno odijelo s kravatom, a na smeđoj kovrčavoj kosi nosio je vozačku kapu. Ona se zaustavi i pogleda ga, ništa ne shvaćajući. Dok je čekala da joj priopći tu strašnu novost, osjećala je kako joj valovi straha potresaju cijelo tijelo. A onda je u njegovoj ruci opazila maleni natpis na kojem je stajalo njezino ime i tada osjeti kako joj se cijelo tijelo opušta od olakšanja. Njezina je

tvrtka u zračnu luku uputila automobil kako bi je prebacio do ureda na Manhattanu. Na to je bila posve zaboravila. Sada polako kimne i osjeti kako joj krv počinje iznova kolati tijelom.

Mladić uzme jednu od njezinih torbi i povede je prema izlazu. "Opis su mi dali u vašem uredu. Volim imati opis za slučaj da ljudi ne uoče natpis. Ovdje su svi u žurbi, prezauzeti, znate već. Treba vam dobar rezervni sustav. Automobil je pred izlazom. No, možda bi bilo dobro da zakopčate kaput, jer je vani jako hladno."

Dok su prolazili kraj šaltera za prijem putnika, Sidney je na trenutak neodlučno zastala. Dugački redovi razvlačili su se od šaltera raznih zračnih prijevoznika dok su prtljagom preopterećeni putnici junački nastojali nositi se sa zahtjevima svijeta za koji se sve više činilo da nadilazi ljudske mogućnosti. Pogledom je brzo tražila nekoga tko bi mogao izgledati poput kakvog besposlenog dužnosnika neke aviotvrtke. Vidjela je samo nosače kako posve smireno prebacuju prtljagu s mjesta na mjesto, usred histerije uspaničenih putnika. Bio je to kaos, ali uobičajeni kaos. A to je dobro, zar ne?

Vozač je pogleda. "Je li sve u redu, gospođo Archer? Nije vam dobro?" Ona je u posljednjih nekoliko sekundi još više probljedjela. "U limuzini imam nešto aspirina. Odmah će vam pomoći. I meni je zlo od tih aviona. Od sveg tog zraka koji samo kruži i uvijek je ustajao. Znamo što, uhvatite malo svježega zraka i sve će biti u najboljem redu. Ako se zrak u New Yorku uopće može nazvati svježim." On se nasmiješi.

Osmijeha je s njegova lica naglo nestalo u trenutku kada je ona odjurila od njega.

"Gospođo Archer...?" On pojuri za njom.

Sidney priđe nekoj ženi u odori, koja je, barem po oznakama, radila za American Airlines. Sidney je trebalo nekoliko trenutaka kako bi formulirala pitanje. Mlada žena razrogačeno ju je pogledala.

"Nisam čula ništa takvo." Žena je govorila prigušeno, kako ne bi slučajno uzbunila prolaznike. "Gdje ste to čuli?" Kada joj je Sidney odgovorila, žena se nasmiješila.

Tada je kraj njih već bio i vozač. "Upravo sam dobila najnoviji izvještaj, gospođo. Da se nešto takvo dogodilo jednom od naših zrakoplova, znali bismo za to. Budite uvjereni da bismo znali."

"Ali što ako se to upravo dogodilo? Hoću reći..." Sidneyn glas postajao je

sve viši.

"Gospođo, sve je u redu, razumijete? Doista. Nema razloga za zabrinutost. Ovo je daleko najsigurniji način putovanja." Žena tada čvrsto stisne Sidneynu ruku, pogleda vozača uz osmijeh pun suosjećanja, a potom se okrene i udalji.

Sidney je još nekoliko trenutaka ostala na mjestu, nepomično gledajući za ženom. Potom je duboko udahnula, pogledala oko sebe i u očaju odmahнула glavom. Ponovno je počela koračati prema izlazu i tek tada pogledala je vozača, kao da ga sad vidi prvi put. "Kako se zovete?"

"Tom, Tom Richards. Zovu me Tommy."

"Tommy, jeste li jutros dugo bili na aerodromu?"

"Oh, oko pol' sata. Ovamo volim doći rano. Glavobolje zbog prometa nisu potrebne poslovnim ljudima... ovaj, osobama, znate, koje..."

Stigli su i do izlaza i oštar, nemilosrdan vjetar zarumenio joj je obraze. Sidney na trenutak gotovo posrne i Tommy je uhvati pod ruku kako bi je zaustavio.

"Gospođo, ne izgledate mi dobro. Hoćete da vas odvezem do liječnika ili tak' nešto?"

Sidney ponovno uspostavi ravnotežu. "Dobro mi je. Samo pođimo do auta."

On slegne ramenima, a ona za njim pođe do blistavog crnog Lincoln Town Cara. Dok je ulazila, pridržavao joj je vrata.

Udobno se naslonila i nekoliko puta duboko udahnula. Tommy je sjeo za upravljač i pokrenuo motor. Pogledao ju je u retrovizoru. "Čujte, doista ne bih volio biti naporan, ali jeste li sigurni da vam je dobro?"

Ona kimne i uspije se na trenutak nasmiješiti. "Dobro mi je, hvala." Potom duboko udahne, otkopča kaput, izravna rubove haljine i prekriži noge. U automobilu je bilo vrlo toplo i nakon onog udara hladnoće zapravo se i nije osjećala osobito dobro. Sada pogleda u vozačev zatiljak.

"Tommy, jeste li danas čuli što o nekakvome padu aviona? Dok ste bili na aerodromu ili u vijestima?"

Tommy uzdigne obrve. "O padu aviona? Ne, nisam, nisam čuo ništ' takvoga. A cijelo jutro slušam samo vijesti. Tko kaže da se srušio avion? Pa to je ludost. Imam prijatelje u većini zračnih prijevoznika. Već bi mi bili rekli." On je sada pogleda zabrinuto, kao da nije posve siguran u njezino

mentalno zdravlje.

Sidney ne reče ništa, samo nasloni glavu i s držača uzme mobilni telefon koji je onamo postavio vlasnik limuzine, te nazove newyoršku podružnicu tvrtke Tyler, Stone. U sebi je proklinjala Georgea Bearda. Znala je da su izgledi za to da joj je suprug doživio avionsku nesreću milijardu prema jedan; a još je bila riječ i o navodnoj nesreći za koju, za sada se činilo, zna jedino nekakav užasnuti starac. Ona odmahne glavom i konačno se nasmiješi. Cijela je stvar posve besmislena. Jason zasigurno marljivo radi na laptopu, nešto gricka i pijucka kavu ili se, još vjerojatnije, sprema za gledanje filma. Pager njezina supruga vjerojatno skuplja prašinu na noćnome ormariću. Zbog toga će ga dobro izgrditi kada se vrati. Jason će joj se smijati kada mu ispriča cijelu ovu priču. No i to je u redu. Trenutačno je jako željela začuti taj smijeh.

Ona sada reče u slušalicu: "Ovdje Sidney. Recite Paulu i Haroldu da sam na putu do njih." Tada kroz prozor pogleda promet koji se kretao bez zastoja. "Najviše za trideset pet minuta."

Odložila je slušalicu i ponovno se zagledala kroz prozor. Tmasti oblaci bili su puni vlage, a čak i moćni Lincoln podrhtavao je pod udarima vjetra kada su se našli na mostu koji je prelazio East River, vodeći ih na Manhattan. Tommy je ponovno pogleda u retrovizoru.

"Za danas predviđaju snijeg. Puno snijega. Ja bih rekao da samo pričaju gluposti. Ne mogu se sjetiti kada su ti tipovi nešto točno prognozirali. No ako pogode, moguće je da ćete imati problema s povratkom, gospođo. U posljednje vrijeme La Gardiju zatvaraju za svaku sitnicu."

Sidney nastavi gledati kroz zatamnjena stakla, prema mnoštvu poznatih joj nebodera koji su činili svjetski glasovitu panoramu Manhattana. Ta snažna, divovska zdanja koja dopiru do neba nekako su joj popravila raspoloženje. Negdje u prvome planu misli Sidney je sada jasno vidjela ono srebrno božićno drvo kako dostojanstveno zauzima cijeli kut sobe, osjećala prisnu toplinu vatre kako se širi iz kamina, dodir suprugova zagrljaja, njegovu glavu na svome ramenu. I ono što je bilo najbolje od svega: blistave, očarane oči njihove dvogodišnje kćeri. Jadni stari George Beard. Trebao bi se povući iz onih nadzornih odbora. Sve to za njega je očito postalo previše. Ona sada samu sebe uvjeri u to kako ni na trenutak ne bi povjerovala u njegovu apsurdnu priču da joj suprug tog dana nije putovao zrakoplovom.

Tada pogleda prema vozaču i samoj sebi dopusti malo opuštanja. "Zapravo, Tommy, razmišljam o povratku vlakom."

SEDMO POGLAVLJE

U GLAVNOJ KONFERENCIJSKOJ DVORANI NEWYORŠKE PODRUŽNICE tvrtke Tyler, Stone, u središtu Manhattana, upravo je završila videoprezentacija u kojoj su iznijeti najnoviji poslovni uvjeti i pravne taktike za posao preuzimanja CyberComa. Sidney zaustavi videovrpcu i na ekranu se pojavi ugodna plava boja. Ona sada promotri slušateljstvo u kojem je petnaest glava, uglavnom bijelih muškaraca tek nešto starijih od četrdeset, sa zebnjom gledalo u čovjeka koji je sjedio na čelu stola. Ta skupina već je satima bila izolirana u prostoriji ispunjenoj napetošću.

Nathan Gamble, predsjednik tvrtke Triton Global, bio je muškarac srednje visine i širokih prsa. Imao je pedeset i nešto godina, prosijedu kosu začušljanu unatrag i učvršćenu znatnim količinama gela. Skupo dvoredno odijelo bilo je pomno skrojeno po njegovu poširem tijelu. Lice mu je bilo duboko izborano i na njemu su se vidjeli ostaci boje stečene sunčanjem i nakon ljetne sezone. U njegovu baritonu u svakom je trenutku bilo neupitnog autoriteta; Sidney ga je lako mogla zamisliti kako preko konferencijskih stolova urla na prestrašene potčinjene. Kao čelni čovjek utjecajne korporacijske velesile, svakako je i izgledao i držao se u skladu s tom ulogom.

Gambleove tamnosmeđe oči, nad kojima su se nadvijale guste sijede obme, nisu se odvajale od nje. Sidney ga je promatrala jednako odlučno. "Imaš li kakvih pitanja, Nathane?"

"Samo jedno."

Sidney se pribere. Predosjećala je nešto takvo. "O čemu je riječ?" upita ljubazno.

"Zašto, dovraga, idemo u to?"

Svi nazočni, osim Sidney Archer, lecnuli su se kao da su odjednom sjeli na nekakvu divovsku iglu.

"Nisam sigurna da posve dobro razumijem to pitanje."

"Posve ga dobro razumiješ, osim ako nisi glupa, a znam da nisi." Gamble je govorio tiho, a izraz lica ostao mu je nepromijenjen, unatoč oštrini riječi.

Sidney pokuša obuzdati bijes. "Čini se da ti se ne sviđa što se moraš prodavati kako bi kupio CyberCom?"

Gamble pogledom obiđe oko stola. "Za tu sam tvrtku ponudio nevjerojatan novac. A oni, budući da, izgleda, nisu zadovoljni s deset tisuća posto zarade na uložena sredstva, sada žele pregledati moje knjige. Je li tako?" Pogledao je Sidney, tražeći odgovor. Ona bez riječi kimne, a Gamble nastavi. "Do sada sam kupio puno tvrtki i još nitko nikada nije tražio takve materijale. A CyberCom to sada traži. Tako dolazimo i do mog prvog pitanja. Zašto idemo u to? Što je to, dovraga, tako posebno u CyberComu?" Pogledom je još jednom pomno promotrio sve nazočne, a onda se ponovno zaustavio na Sidney.

Muškarac koji je Gambleu sjedio slijeva u tom se trenutku uskomešao. Prijenosno računalo koje je stajalo pred njim privlačilo mu je pozornost tijekom cijeloga sastanka. Quentin Rowe bio je vrlo mladi predsjednik Tritona iznad kojeg je bio samo Nathan Gamble. I dok su svi ostali muškarci u prostoriji bili praktički u uniformama, u tim elegantnim tamnim odijelima, on je nosio svijetle hlače od kepera, iznošene sportske cipele s gumenim potplatima, plavu traper-košulju i smeđi prsluk zakopčan sprijeda. Na lijevome uhu imao je dvije dijamantne igle. Izgledom je više odgovarao ovitku kakvoga glazbenog albuma nego upravnome odboru velike korporacije.

"Nathane, CyberCom doista ima posebno značenje", reče Rowe. "Bez njih, za dvije bismo godine mogli ostati bez posla. Njihova tehnologija unijet će pravu revoluciju i dominirati obradom i prijenosom informacija na Internetu. A kada je riječ o poslovanju na području visoke tehnologije, to je kao kada se Mojsije spušta s gore u ruci noseći Deset zapovijedi; za to nema zamjene." Rowe je tonom odavao svojevrсну zamorenost, no u njegovim je riječima bilo i odlučnosti. Nije gledao Gamblea.

Gamble pripali cigaru, svoj skupi upaljač nehajno naslanjajući na mjedenu pločicu na stolu na kojoj je pisalo ZABRANJENO PUŠENJE. "Znaš, Rowe, u tome i jest problem s tim naprednim tehnološkim sranjima: Ujutro si kralj, poslije podne hrpa dreka. Uopće nisam trebao ulaziti u to proketo područje."

"E, pa, ako te zanima samo novac, nemoj zaboraviti da Triton dominira svjetskim tržištem tehnologije i da kvartalno ostvaruje više od dvije milijarde dolara zarade", odvrati Quentin Rowe.

"I pretvara se u hrpu dreka sutra poslije podne." Gamble pogleda Rowea poprijeko i s gađenjem, te otpuhne dim.

Sidney Archer se nakašlje. "Ne ako kupiš CyberCom, Nathane." Gamble se okrene prema njoj. "Na vrhu ćeš provesti još barem deset godina, a za pet godina zarada bi se mogla i utrostručiti."

"Doista?" Gamble nije izgledao kao da ga je to osobito uvjerilo u ispravnost takve odluke.

"Ima pravo", pridoda Rowe. "Moraš razumjeti da nitko do sada nije bio u stanju stvarati programe i srodne komunikacijske periferije koje bi korisnicima omogućile potpuno iskorištavanje mogućnosti Interneta. Svi su samo nešto šepRTLjavo planirali i nastojali utvrditi kako sve to postići. CyberCom je postigao upravo željeni cilj. Zato je i došlo do tako mahnitog licitiranja za kupnju te tvrtke. Sada smo u mogućnosti dokinuti taj rat. To moramo učiniti ako se ne želimo naći među onima koji su samo pokušali i izgubili."

"Ne sviđa mi se to da nam pregledavaju poslovne knjige i gotovo. Mi smo privatna tvrtka u kojoj sam ja daleko najveći dioničar. A lova je lova." Gamble se prodorno zagledao između Sidney i Rowea.

"Oni će ti biti partneri, Nathane", reče Sidney. "Oni ti neće uzeti novac i otići kao što je to bilo kod tvojih ranijih kupnji. Samo ih zanima kamo točno ulaze. Triton nema dionice u javnoj prodaji, tako da ne mogu otići na Burzu i ondje doći do željenih informacija. Riječ je o posve utemeljenom zanimanju za relevantne podatke. Isto to tražili su i od ostalih ponuđača."

"Prenijeli ste im moju najnoviju ponudu?"

Sidney kimne. "Jesmo."

"I."

"To ih se primjereno dojmilo i stoga su ponovili svoju želju za uvidom u financijske i poslovne podatke o tvrtki. Predamo li im tražene informacije, još malo uljepšamo cijenu i ponudimo još nekoliko primamljivih sitnica, mislim da možemo reći da smo sklopili posao."

Gambleovo se lice zajapuri i on poskoči na noge. "Nijedna tvrtka ne može nam ništa, a to sranje od CyberComa želi provjeravati mene?"

Rowe teško uzdahne. "Nathane, to je samo formalnost. Obojica znamo da neće biti nikakvih poteškoća s Tritonom i da neće imati zamjerki. Završimo već jednom s tim. Podaci nam nisu nedostupni. Nikada

nisu bili bolji", reče on, jasno pokazujući frustriranost. "Štoviše, Jason Archer nedavno je dovršio onu reorganizaciju i to je obavio fantastično dobro. Cijelo skladište papira bez ičeg zanimljivog, bez imalo smisla. Još uvijek ne mogu vjerovati." On prijezirno pogleda Gamblea.

"Ako si slučajno zaboravio, ja sam bio odviše zauzet stvaranjem profita da bih se zajebavao s nekakvom hrpom papira, Rowe. Meni je stalo jedino do papira zelene boje."

Rowe se nije obazirao na Gambleov odgovor. "Zbog Jasonova truda, svi podaci mogu biti spremni u vrlo kratkome roku." On pokretom ruke od lica odagna dim cigare.

Gamble ga bijesno pogleda. "Doista?" Potom mrko pogleda Sidney. "Bi li mi onda netko rekao zašto i Archer nije na ovome sastanku?"

Sidney probljedi i prvi put tijekom cijelog dana osjeti mentalnu blokiranost.

"Mmmm..."

Uto uskoči Rowe. "Jason je zatražio nekoliko slobodnih dana."

Gamble protrlja sljepoočice. "Dođimo onda do njega telefonom, pa ćemo vidjeti kako stojimo. Možda CyberComu i trebamo dati nešto od toga, možda ne, ali nikako ne želim da im damo ono što ne moramo. Što ako ne zaključimo posao? Što se događa u tom slučaju?" Bijesnim pogledom kružio je oko stola.

Sidney je progovorila smirenim tonom. "Nathane, cijela ekipa odvjetnika provjerit će svaki dokument prije nego što ga predamo CyberComu."

"U redu, no postoji li netko tko knjige poznaje bolje od njezina supruga?" Gamble pogledom potraži odgovor kod Rowea.

Mladi muškarac slegne ramenima. "Ne, trenutačno ne."

"U tom slučaju, nazovimo njega."

"Nathane..."

Gamble prekine Rowea. "Isuse Kriste, valjda bi trebalo biti normalno da predsjednik tvrtke može dobiti izvještaj od svog zaposlenog, zar ne? Osim toga, zašto koristi slobodne dane kada se ta stvar s CyberComom tako zagrijava?" Potom se naglo okrene prema Sidney. "Ne bih mogao reći da mi se osobito sviđa to što muž i žena sudjeluju u istome poslu, no ti si za ovakve stvari najbolji odvjetnik kojeg poznajem."

"Hvala."

"Nemoj mi zahvaljivati, jer još ništa nije gotovo." Gamble sjedne i povuče dug dim iz cigare. "Nazovimo tvog supruga. Je li kod kuće?"

Sidney stane ubrzano treptati i u tom trenutku sjedne. "Pa, trenutačno zapravo i nije."

Gamble pogleda na ručni sat. "A kada će biti?"

Sidney stane odsutno trljati obrvu. "Ne znam točno. Hoću reći, nazvala sam ga tijekom posljednje stanke, ali nije ga bilo. Kod kuće, hoću reći."

"Pa, nazovimo ga onda ponovno."

Sidney ga je nepomično promatrala. Odjednom joj se učinilo da je posve sama u toj ogromnoj prostoriji. Sidney u sebi uzdahne i preda daljinski Paulu Brophyju, mladome partneru u newyorškoj podružnici. Dovraga, Jasone, svim se srcem nadam da ti je taj novi posao osiguran, jer, srce, izgleda da će nam uistinu biti potreban.

U tom trenutku otvorila su se vrata i kroz njih je provirila glava neke tajnice.

"Gospođo Archer, žao mi je što vas prekidam, ali imate li nekih poteškoća s kartom za zrakoplov?"

Sidney je zbunjeno pogleda. "Koliko znam, ne, Jan. Zašto?"

"Pa, nazvao vas je netko iz neke zrakoplovne tvrtke."

Sidney otvori aktovku, izvadi karte za zrakoplov i brzo ih pregleda. Potom ponovno pogleda Jan. "Imam povratnu kartu s otvorenim terminom povratka. Zašto bi me zbog toga zvali?"

"Možemo li nastaviti sastanak?" prodere se Gamble.

Jan se nakašlje, nervozno pogleda Nathana Gamblea i nastavi se obraćati Sidney: "Ne znam, tko god da je na liniji, u svakom slučaju želi razgovarati s važna. Možda su morali otkazati današnje letove. Sniježi već tri sata."

Sidney uzme daljinski i pritisne gumb. Žaluzine koje su do tada pokrivala prozore sada se povuku.

"Kriste!" zausti Sidney u očaju. Promatrala je pravi pljusak krupnih snježnih pahulja. Bile su toliko velike da se nije vidjela ni zgrada na suprotnoj strani ulice.

Paul Brophy je pogleda. "Tvrtka još uvijek ima onaj stan u aveniji Park, Sid, ako trebaš prenoćiti." Tada na trenutak zastane. "Možda možemo usput uzeti nešto za večeru." U njegovim očima odražavala se tiha nada.

Sidney se iscrpljeno nasloni i ne pogledavši ga. "Ne mogu." Upravo se spremala reći kako je Jason na putu, no odmah je shvatila što bi ti značilo. Sada je brzo razmišljala. Bilo je očito da Gamble neće samo tako odustati. Mogla bi nazvati kući i potvrditi ono što ionako zna: da Jasona ondje nema. Mogli bi svi zajedno otići na večeru, a ona bi se mogla iskrasti i početi nazivati brojeve u Los Angelesu, započinjući sa sjedištem Allegra Porta. Mogli bi nekako doći do Jasona i zadovoljiti Gambleovu znatiželju, a uz malo sreće ona i suprug mogli bi se izvući tek uz pomoć modricu na egu, kao i začetak čira na želucu. A ako su aerodromi zatvoreni, može se posljednjim vlakom Metroliner vratiti kući. Ona sada brzo izračuna vrijeme vožnje. Morat će nazvati vrtić. Karen može povesti Amy sa sobom, kući. U najgorem slučaju, Amy može prespavati kod Karen. Ta logistička noćna mora samo je pojačala njezinu želju za jednostavnijim životom.

"Gospođo Archer, hoćete li se javiti na telefon?"

Sidney se trgne i vrati se u sadašnjost. "Oprosti, Jan, samo me spoji ovdje. I, Jan, molim te, pokušaj mi pribaviti rezervaciju za posljednji Metroliner, u slučaju da La Guardia bude zatvorena."

"Svakako, gospođo." Jan zatvori vrata. Trenutak kasnije na telefonu koji se nalazio na ormariću zatreperilo je crveno svjetlo. Sidney podigne slušalicu.

Paul Brophy iz uređaja izvadi videokasetu i u tom se trenutku uključi televizor, a glasovi iz njegova zvučnika ispune prostoriju. On daljinskim brzo isključi ton i prostorijom ponovno zavlada tišina.

Sidney prisloni slušalicu na uho.

"Ovdje Sidney Archer. Mogu li vam pomoći?"

U glasu žene na drugoj strani linije bilo je oklijevanja, ali i neke neobične želje za tješanjem. "Zovem se Linda Freeman i radim za Western Airlines, gospođo Archer. Ovaj broj dobila sam u vašem uredu u Washingtonu."

"Western? Ovo je zacijelo nespornost. Imam kartu za USAir. Iz New Yorka za Washington." Sidney odmahne glavom. Obična glupa pogreška. Sada joj je već bilo dosta.

"Gospođo Archer, možete li mi potvrditi da ste vi supruga Jasona W. Archera, koji živi na broju 611 u ulici Morgan Lane, u okrugu Jefferson, u Virginiji?"

U glasu kojim je Sidney odgovorila jasno se odražavala zbunjenost; međutim, odgovorila je automatski. "Da." Čim je to izgovorila, cijelo joj se

tijelo ukočilo.

"O, Bože moj!" prekinuo je tišinu u sobi glas Paula Brophyja.

Svi pogledi bili su usmjereni prema televizijskome ekranu. I Sidney se polako okrene u tom smjeru. Pritom nije primjećivala riječi "Posebni izvještaj" koje su bljeskale pri vrhu ekrana, kao ni potpise za osobe oštećena sluha koji su se izmjenjivali u dnu ekrana dok je novinar prepričavao tragičnu priču. Pogled joj je bio prikovan na zadimljenu, crnu olupinu koja je nekoć ponosno pripadala floti Western Airlinesa. U mislima joj se pojavilo lice Georgea Bearda. Njegov prigušen, povjerljiv ton sada joj nije davao mira. Srušio se zrakoplov.

Glas u slušalici sada ju je pozivao u stvarnost. "Gospođo Archer, na žalost moram vam priopćiti da je došlo do nesreće u kojoj je sudjelovao jedan od naših zrakoplova."

Sidney Archer nakon toga više nije čula ništa. Prsti joj se nehotice rastvore i slušalica padne na debeli sag.

Vani je snijeg i dalje padao tako jako da je nalikovao kakvoj paradi u kojoj se iz nebodera izbacuju milijarde šarenih papirnatih vrpca, jednoj od onih proslava po kojima je New York toliko poznat. Hladan vjetar nadirao je na široki niz prozora, a Sidney Archer i dalje je u krajnjoj nevjerici piljila u krater u kojem su se nalazili ostaci zrakoplova koji je prevezio putnike na letu 3223.

OSMO POGLAVLJE

NEKI TAMNOKOSI MUŠKARAC, KOJI JE ISPOD PUNAŠNIH OBRAZA IMAO rupicu u bradi i na sebi imao pomodno odijelo s prslukom, i koji se razgovijetno predstavio kao William, dočekao je Jasona na putničkome izlazu aerodroma u Seattleu. Njih dvojica tada su razmijenili nekoliko rečenica sastavljenih od naoko proizvoljnih riječi. Nakon uspješne izmjene tog kodnog pozdrava, dalje su pošli zajedno. Kada je William izišao pred zgradu kako bi domahnuo vozaču, Jason je iskoristio priliku kako bi podstavljenu omotnicu neprimjetno ubacio u poštanski sandučić koji se nalazio desno od vrata. U njoj se nalazila kopija diskete koju je snimio prije odlaska od kuće.

William je ubrzo uveo Jasona u limuzinu koja se zaustavila pred

izlazom. Pošto su se našli u automobilu, William je Jasonu pokazao iskaznicu na kojoj je stajalo da se zapravo zove Anthony DePazza. Razmijenili su još nekoliko usputnih, bezazlenih riječi, no to je bilo sve. Potom su ostali udobno sjediti u mekoj koži. Vozio ih je jedan drugi muškarac, u konzervativnom smeđem odijelu. Tijekom vožnje, na DePazzin prijedlog, Jason je skinuo periku i brkove.

Kožna aktovka cijelo je vrijeme putovala u Jasonovu krilu. DePazza bi je s vremena na vrijeme pogledao i potom nastavio nepomično gledati kroz prozor. Da ga je Jason malo bolje promotrio, primijetio bi kako nešto strši i s vremena na vrijeme blista pod DePazzinim sakoom. Devetmilimetarski Glock M-17 osobito je ubojito oružje. Vozač je imao sličnu opremu. Čak da je i primijetio oružje, Jason se ne bi bio iznenadio. Štoviše, kod njih je i očekivao pištolje.

Limuzina ih je vozila u smjeru istoka, dalje od zaljeva Puget Sound. Jason pogleda kroz zatamnjena stakla. Bilo je oblačno i kišne su kapi pokrivale prozore. Na temelju ono malo znanja o meteorologiji, Jason je znao da je takvo vrijeme posve uobičajeno za Seattle.

Za pola sata limuzina je stigla do odredišta: skupine skladišta do kojih se dolazilo kroz čuvana vrata na električni pogon.

Jason nervozno pogleda oko sebe i ne reče ništa. Upozorili su ga na to da na sastanku može očekivati neuobičajene okolnosti. U jedno od skladišta ušli su kroz metalna vrata koja su se podignula čim im se limuzina približila. Izlazeći iz automobila, Jason je vidio kako se zatvaraju. Jedini izvor svjetla bile su stropne svjetiljke koje već dugo nitko nije čistio. Na jednome kraju velikoga prostora nalazio se krak stuba. Dvojica muškaraca pokretom ruke pokazala su Jasonu neka pođe za njima. Jason pogleda oko sebe i osjeti kako ga preplavljuje osjećaj nelagode. Uz veliki napor odagnao je taj osjećaj, duboko udahnuo i pošao prema stubama.

Našavši se na katu, kroz neka su uska vrata ušli u malenu sobu bez prozora. Vozač je ostao čekati vani. DePazza uključi svjetlo. Jason pogleda oko sebe. Unutra se nalazio sklopivi stolić, dva stolca i pohabani i zahrđali ormar za spise.

Jason uopće nije bio svjestan činjenice da se, u trenutku kada je uključeno svjetlo, aktivirala i kamera koja je bešumno snimala događaje kroz jednu od zahrđalih rupa u ormaru.

DePazza sjedne i rukom pokaže Jasonu neka također sjedne. "Trebao bi

doći svaki čas", reče DePazza srdačnim tonom. Potom izvadi cigaretu, a drugu ponudi Jasonu, koji odmahne glavom. "Samo zapamti, Jasone, nemoj ništa govoriti. Zanima ih samo aktovka. Nema potrebe komplicirati stvari. U redu?"

Jason kimne.

Prije nego što je DePazza uspio pripaliti cigaretu s okusom mentola, netko je tri puta kratko zakucao na vrata. Jason ustane, kao i DePazza, koji brzo odloži cigaretu i otvori vrata. Ondje je stajao neki sitan muškarac posve sijede kose, preplanule i izrazito naborane kože. Iza njega su stajala dvojica muškaraca, u jeftinim odijelima i s nataknutim sunčanim naočalama, unatoč prigušenome svjetlu. I jedan i drugi izgledali su kao da im je nešto više od trideset godina.

Stariji muškarac pogleda DePazzu, koji tada pokaže na Jasona. Onaj ga muškarac pogleda prodornim plavim očima. Jason odjednom uvidi kako je natopljen znojem, premda u cijelom skladištu uopće nije bilo grijanja i temperatura je zacijelo bila oko pet stupnjeva.

Jason načas pogleda DePazzu, koji polako kimne. Jason brzo ispruži ruku u kojoj je držao kožnu aktovku. Onaj muškarac pogleda unutra, letimično pregledavajući njezin sadržaj, nekoliko trenutaka pomno proučavajući tek jedan dokument. Ona dvojica postupili su kao i on; na licima im se pojavio osmijeh. Stariji se muškarac široko nasmiješi i vrati papir u torbu, zatvori je i preda jednome od svojih ljudi. Drugi mu doda srebrni metalni kovčeg, koji je ovaj zadržao samo načas, a zatim ga predao Jasonu. Kovčeg je imao elektroničku bravu.

Zbog iznenadne grmljavine izazvane preletom zrakoplova, svi su učas podignuli glave. Činilo se da zrakoplov slijeće na zgradu u kojoj se nalaze. Za nekoliko trenutaka buke je nestalo.

Stariji se muškarac nasmiješi, okrene se, njih trojica iziđu, a vrata se tiho zatvore.

Jason polako odahne.

U tišini su pričekali još nekoliko trenutaka, a DePazza je potom otvorio vrata i pokretom ruke pokazao Jasonu neka iziđe. DePazza i vozač pošli su za njim. Svjetla su ugašena. Kamera se isključila čim je nastupio mrak.

Jason ponovno uđe u limuzinu, čvrsto držeći srebrni kovčeg. Bio je poprilično težak. Tada se obrati DePazzi.

"Nisam očekivao da će sve proteći točno ovako."

DePazza slegne ramenima. "S koje god strane gledaš, sve je okončano uspješno."

"Da, ali zašto nisam smio ništa reći?"

DePazza se zagleda u njega, blago uzrujan. "A što bi im rekao, Jasone?"

Jason tada konačno slegne ramenima.

"Da sam na tvome mjestu, pozornost bih usmjerio na ovo." DePazza prstom pokaže na kovčežić.

Jason ga pokušava otvoriti, no u tome ne uspije. Potom upitno pogleda suputnika.

"Kada dođeš onamo gdje ćeš odsjesti, moći ćeš ga otvoriti. Reći ću ti šifru kada stignemo onamo. Drži se uputa koje ćeš pronaći unutra." Potom pridoda: "Nećeš se razočarati."

"Ali, zašto Seattle?"

"Ovdje ćeš teško naići na nekoga koga poznaješ, ne?" Smiren DePazzin pogled počivao je na Jasonovu licu.

"I više me nećete trebati. Jeste li sigurni?"

DePazza se zamalo nasmiješi. "Sto posto." Tada stisne Jasonovu ispruženu ruku.

DePazza se udobno namjesti u svome sjedalu. Jason zakopča pojas i osjeti kako ga sa strane nešto žulja. Tada s pojasa skine pager i pogleda ga s osjećajem krivnje. Što ako ga je onda doista zvala supruga? On pogleda maleni ekran, a na licu mu se odjednom pojavi nevjerica.

Na ekranu je bljeskala najsvježija vijest koja je govorila o užasnoj tragediji: zrakoplov tvrtke Western Airlines, na ranojutarnjem letu, broj 3223, iz Washingtona za Los Angeles, srušio se negdje u Virginiji; nitko nije preživio pad.

Jason Archer nije mogao doći do daha. Naglo je rastvorio svoj crni metalni kovčeg i u njemu mahnito potražio telefon.

DePazza ga oštro prekine. "Što to, dovraga, činiš?"

Jason mu pruži pager. "Moja žena misli da sam poginuo. O, Kriste. Zato me i zvala. O, Bože moj." Jason je u žurbi petljao s poklopcem telefona, pokušavajući ga otvoriti.

DePazza pogleda ekran pagera. Pročitavši naslov, nečujno je izgovorio riječ: "Sranje!" No, dobro, to će samo malo ubrzati postupak, pomislio je. Nije volio odstupati od zacrtanog plana, ipak, bilo je jasno da sada

jednostavno nema izbora. Kada je ponovno pogledao Jasona, pogled mu je bio hladan i smrtonosan. Ispružio je ruku i iz Jasonovih drhtavih ruku istrгнуo mobilni telefon. Drugom je posegnuo pod sako i cijev skladnog i ubojitog Glocka prislonio točno uz Jasonovu glavu.

Jason podigne pogled i ugleda pištolj.

"Bojim se da nećeš nikoga zvati." DePazza ni u jednom trenutku nije odvajao pogled od Jasonova lica.

Kao omamljen, Jason je promatrao DePazzu kako podiže ruku do lica i povlači kožu. Pomno pripremljena maska u dijelovima mu je nestajala s lica. Već trenutak kasnije Jason je sjedio kraj plavokosog muškarca od tridesetak godina, s dugačkim orlovskim nosom i svijetlom puti. Oči su, međutim, ostale iste, plave i ledene. Premda je to ime rijetko koristio, zapravo se zvao Kenneth Scales. Bio je to klasični sociopat, s malo neuobičajenom karakternom crtom. Silno je volio ubijati ljude, i uživao u pojedinostima povezanima s tim užasnim poslom. Međutim, nikada nije ubijao nasumce. I nikada besplatno.

DEVETO POGLAVLJE

GOTOVO DEVET SATI BILO JE POTREBNO KAKO BI SE OBUZDALA VATRA, a plameni jezici na koncu su se povukli sami od sebe, progutavši sve što je u njihovu širokom dohvatu bilo zapaljivo. Mjesne vlasti mogle su izraziti zadovoljstvo samo zbog toga što je požar bjesnio na pustoj ledini daleko od bilo čega važnoga.

Terenska ekipa NTSB-a*, u plavim zaštitnim kombinezonima, polako je obilazila zgarište, s kojeg su se oblaci dima kovitlali prema nebu, i gdje su se vrijedne ekipe vatrogasaca borile s još nekoliko ustrajnih plamenova. Cijelo područje bilo je okruženo narančasto-bijelim uličnim preprekama iza kojih je stajalo mnoštvo uznemirenih stanovnika obližnjih područja, zagledanih u mjesto nesreće s uobičajenom mješavinom užasnote nevjerice i morbidne radoznalosti. Kolone vatrogasnih kamiona, policijskih vozila, kola hitne pomoći, tamnozelenih kamiona Nacionalne garde i drugih vozila nalazile su se s obiju strana polja. Bolničari su stajali uz vozila s rukama u džepovima. Njihova pomoć neće biti potrebna, osim pri nijemome prijevozu eventualnih ostataka ljudskih tijela, uspije li se u tom

holokaustu do njih uopće doći.

* National Transportation Safety Board - u SAD-u, savezna agencija za sigurnost u prometu.

Gradonačelnik obližnjeg provincijskog gradića u Virginiji stajao je uz farmera na čiju je zemlju s neba pala ta čelična grdosija. Iza njih su stajala dva Fordova kamioneta na čijim je registracijskim pločicama stajalo "Preživio sam Pearl Harbor". I sada, drugi put u životu, na njihovim se licima odražavao užas iznenadne, strašne i masovne smrti.

"Ovo nije mjesto pada aviona. Ovo je prokleti krematorij." Iskusni NTSB-ov istražitelj klonulo je odmahivao glavom, a zatim skinuo kapu s natpisom NTSB i drugom rukom obrisao naborano čelo. Georgeu Kaplanu bilo je pedeset jedna godina. Prorijeđena kosa sijedih vrhova pokrivala mu je veliku glavu; bio je visok stotinu sedamdeset centimetara i imao je blago ispupčen trbuh. Kao pilot ratnih zrakoplova u Vijetnamu i, kasnije, pilot u komercijalnome zrakoplovstvu, pristupio je NTSB-u pošto je jedan njegov bliski prijatelj Piperovim dvosjedom udario u neko brdo, u gustoj se magli prije toga zamalo sudarivši s Boeingom 727. Kaplan je tada zaključio kako treba manje letjeti a više raditi na sprječavanju nesreća.

George Kaplan određen je kao glavni istražitelj u ovom slučaju, a to mjesto bilo je apsolutno posljednje na popisu onih na kojima se želio naći; no, na žalost, ideje za preventivne mjere bilo je najlakše tražiti upravo na mjestu zrakoplovnih nesreća. Svake noći članovi istražiteljskih ekipa NTSB-a odlazili bi na počinak u nadi da nitko neće trebati njihovu pomoć, moleći se za to da se ne ukaže potreba za putovanjem na neko daleko mjesto, za pretraživanjem onoga što je ostalo nakon još jedne katastrofe.

Dok je pogledom prelazio mjestom nesreće, Kaplan načini grimasu i još jednom odmahne glavom. Najočitiiji je bio izostanak uobičajenog traga koji bi vodio do mjesta pada, dijelova tijela, prtljage, odjeće i milijuna drugih sitnica koje bi se obično pronalazile, razvrstavale, popisivale, analizirale i opisivale sve dok se ne bi došlo do kakvog zaključka o tome zašto se srušio zrakoplov težak 110 tona. Ovdje nije bilo očevidaca, jer je do pada došlo rano ujutro, a oblačna je masa bila nisko. Od trenutka kada se zrakoplov pojavio ispod oblaka do trenutka kada je udario o zemlju, vjerojatno je protekla tek sekunda.

Na mjestu na kojem je udario o tlo, izravno nosom, sada se vidio krater za koji će se kasnijim otkopavanjem utvrditi da je dubok kakvih deset metara, ili približno jednu petinu duljine same letjelice. Već i ta činjenica

dovoljno je govorila o sili koja je sve u zrakoplovu zastrašujućom lakoćom katapultirala na drugi svijet. Cijeli trup zrakoplova, pretpostavio je Kaplan, stisnuo se poput harmonike, natiskujući prednji dio na stražnji, a dijelovi su mu sada ležali u dubinama kratera. Nije se vidio čak ni repni dio zrakoplova. Kako bi problem bio još veći, tone zemlje i kamena našle su se iznad ostataka letjelice, gotovo je zatrpavši.

Polje i okolno područje bili su posuti komadićima olupine, no najviše tih dijelova bilo je veličine dlana, odbačenih u eksploziji do koje je došlo kada je zrakoplov pao na tlo. Velik dio letjelice i u njoj zarobljenih putnika zacijelo se raspao od užasne težine i brzine sraza, te zapaljenog mlaznog goriva, koje je izazvalo novu eksploziju, samo nekoliko trenutaka kasnije, sekundu prije nego što će se deset metara zemlje i ostataka zrakoplova pretvoriti u hermetički zatvorenu masovnu grobnicu.

Ono što je ostalo na površini nije se moglo prepoznati kao zrakoplov. Sve to Kaplana je podsjetilo na neobjašnjeni pad Unitedova Boeinga 737, do kojeg je 1991. došlo u Colorado Springsu. I na toj je katastrofi radio kao specijalist za sustave. Prvi put u svojoj povijesti, otkako je 1967. utemeljen kao samostalna savezna služba, NTSB nije uspio utvrditi vjerojatan uzrok zrakoplovne nesreće. "Skupljači staroga željeza", kako su istražitelji NTSB-a nazivali same sebe, to nikada nisu preboljeli. Sličnost nesreće koja se 1994. u blizini Pittsburgha dogodila USAirovu Boeingu 737 samo je pojačala njihov osjećaj krivnje. Da su riješili Colorado, držali su mnogi među njima, možda bi spriječili Pittsburgh. A sada se još dogodilo i ovo.

George Kaplan pogleda prema sada već vedrome nebu i osjeti još veću zbunjenost. Bio je uvjeren da je nesreću u Colorado Springsu barem djelomično uzrokovao neočekivani rotorni oblak koji je pogodio zrakoplov u trenutku završnog prilaznja pisti, što je osjetljiva faza kod slijetanja svakog putničkog mlaznog zrakoplova. Riječ je o vrtlogu zraka koji snažan vjetar iznad neravnog terena okreće oko vodoravne osi. U slučaju leta 585 United Airlinesa, neravno je tlo činio masiv Stjenjaka. No ovo se dogodilo na Istočnoj obali. Ovdje nije bilo Stjenjaka. I premda bi neuobičajeno snažan rotor vjerojatno mogao s neba srušiti i zrakoplov veličine tipa L500, Kaplan nije mogao vjerovati da se upravo to dogodilo i letu 3223. Prema izvještaju kontrole letenja, L500 se strmoglavio s dosegnute visine kontinuiranoga leta od deset tisuća šesto metara, ni u jednom se trenutku ne ispravljajući. U Sjedinjenim Državama nema planinskog masiva koji bi mogao odbaciti

rotor do takve visine.Štoviše, jedine uzvisine u blizini nalazile su se na području nacionalnog parka Shenandoah, a koje su dio razmjerno niskog planinskog lanca Blue Ridge Mountains čija se visina kreće u rasponu od tisuću do tisuću tristo metara, tako da je više riječ o brdskome masivu nego o pravim planinama.

Nadalje je postojao i faktor visine. U uobičajenim okolnostima, vrtnju koju doživljavaju zrakoplovi zahvaćeni rotorom ili kakvom drugom neobičnom atmosferskom pojavom moguće je kontrolirati uređajem koji se zove aileron, a nalazi se na repnome dijelu zrakoplova. Na visini od devet i pol kilometara, piloti Western Airlinesa još su imali dovoljno vremena ponovno uspostaviti nadzor nad letjelicom. Kaplan je bio uvjeren u to da mračna strana prirode nije oborila zrakoplov u mirnome letu na velikoj visini. Ali bilo je jasno da je to učinilo nešto drugo.

Njegova će se ekipa ubrzo vratiti u hotel, gdje će se održati organizacijski sastanak. Najprije će formirati istražiteljske skupine za područja struktura, sustava, faktora preživljavanja, pogonskih izvora, vremenskih uvjeta i kontrole leta. Poslije će se te jedinice ponovno okupiti kako bi svi zajedno proanalizirali zrakoplov i njegovo držanje tijekom leta, te snimke razgovora u pilotskoj kabini i podatke o letu, te držanje posade, zvučni spektar, podatke o održavanju i ispitivanjima provedenima na raznim metalnim dijelovima. Bio je to dugotrajan, naporan i često emocionalno zahtjevan postupak, no Kaplan neće otići sve dok ne istraži svaki atom onoga što je donedavno činilo vrhunski opremljen putnički zrakoplov i dvije stotine ljudskih života. Samome sebi zarekao se da mu vjerojatni uzrok ovoga puta neće izmaknuti.

Kaplan se polako vrati do unajmljenog automobila. Na ovo polje proljeće će stići ranije: ubrzo će posvuda procvjetati crvene zastavice, sićušne oznake mjesta na kojima je pronađen neki ostatak. Mrak se spuštao brzo. On snažno puhne u promrzle dlanove ne bi li ih ugrijao.U automobilu ga je čekala termos-boca s toplom kavom. Nadao se da je uređaj za bilježenje podataka o letu-u javnosti poznatiji kao "crna kutija", premda je zapravo riječ o metalnoj kutiji jarkonarančaste boje - opravdao glas o neuništivosti. U taj zrakoplov nedavno je bila ugrađena najnovija verzija uređaja, tako da će im 121 zabilježeni parametar reći vraški puno o tome što je donijelo propast letu 3223. U zrakoplovima tipa L500 crna kutija (FDR*) i uređaj za snimanje razgovora u upravljačkoj kabini (CVR**) smješteni su u

stropnome koritu između dviju kuhinja u repu zrakoplova. Kod tog tipa letjelice još nikada nije došlo do potpunog nestanka metalne repne konstrukcije; a ova nesreća zasigurno će valjano ispitati neuništivost crne kutije.

*FDR = flight data recorder.

**CVR = cockpit voice recorder.

Šteta je što i ljudski životi nisu neuništivi.

U jednom trenutku, dok se uspinjao preko malene uzvisine u polju, George Kaplan stao je kao ukopan. U svjetlu kojeg je iz trenutka u trenutak bivalo sve manje, neka visoka pojava stajala je na manje od dva metra ispred njega. Sunčane su naočale zakrivale par čeličnosivih očiju; uz visinu od stotinu devedeset centimetara, snažna su ramena izgledala prirodno, kao i krupne ruke i sve širi struk, te noge nalik na stupove telefonskih vodova; ponešto ostarjeli obrambeni igrač footballa bio bi vjerojatno najprikladniji opis takvog tipa muškarca. Ruke je držao u džepovima hlača, a nezaobilazna srebrna značka bila je učvršćena za pojas.

Kaplan zažmirka u sve većoj tami. "Lee?"

Specijalni agent FBI-a Lee Sawyer u tom trenutku zakorači prema njemu.

"Bok, George."

Potom su se rukovali.

"Što ćeš ti, dovraga, ovdje?"

Sawyer promotri mjesto nesreće, a potom ponovno Kaplana. Na četvrtastome je licu imao izražajne, pune usne. Sawyer je imao prorijeđenu crnu kosu s puno sijedih vlasi. Zbog visokog čela i tankog nosa, ponešto zakrivljenog udesno, što je bila uspomena iz jednog davnog slučaja, i tako dojmjljive visine izgledao je vrlo odlučno i autoritativno. "Kada se američki avion sruši na američko tlo i kada sve to izgleda kao sabotaža, FBI se malko uzbuđi, George." Agent tada značajno pogleda Kaplana.

"Sabotaža?" ponovi ovaj oprezno.

Sawyer ponovno pogleda područje na kojem je došlo do nesreće. "Provjerio sam meteorološke izvještaje. Gore nije bilo ničega što bi izazvalo takvu nesreću. A letjelica je bila gotovo kao ispod čekića."

"To još ne znači da je riječ o sabotaži, Lee. Prerano je za takav zaključak, to dobro znaš. Dovraga, premda su izgledi za to vjerojatno milijarda prema jedan, moguće je da je avion pao i zbog aktivacije preusmjerivača potiska

za vrijeme leta."

"Jedan me dio aviona osobito zanima, George. I volio bih da ga dobro pogledaš."

Kaplan prijezirno otpuhne. "Pa, za otkopavanje kratera trebat će nam podosta vremena. A kada to obavimo, većinu dijelova vjerojatno ćeš moći držati u ruci."

Zbog Sawyerova odgovora, Kaplanova su koljena zamalo popustila.

"Taj dio ne nalazi se u krateru. I poprilično je velik: desno krilo i motor. Pronašli smo ih prije pola sata."

Kaplan je nepomično stajao još cijelu minutu i razrogačenim očima upijao bezizražajno Sawyerovo lice. A potom ga je Sawyer odvuкао do svog vozila.

Sawyerov unajmljeni Buick odjurio je s mjesta nesreće dok su se gasili posljednji plamenovi nastali padom zrakoplova na letu 3223. Tama će uskoro prekriti desetmetarski krater; taj surovi podsjetnik na neočekivani prekid 181 života.

DESETO POGLAVLJE

MLAZNI GULFSTREAM JURIO JE NEBOM. RASKOŠNA UNUTRAŠNOST nalikovala je salonu kakva otmjena hotela, s drvenim oblogama, smeđim kožnim naslonjačima, dobro opskrbljenim barom, poslužiteljem i svim ostalim. Sidney Archer sjedila je sklupčana u jednom od divovskih naslonjača čvrsto zatvorenih očiju. Na čelu je imala hladan oblog. Kada je konačno otvorila oči i skinula ga, odavala je dojam da je pod sredstvima za smirenje, toliko su joj kapci bili teški, a pokreti usporeni. A zapravo nije uzela nikakvo sredstvo, niti se poslužila nečim iz bara. Um joj je posve prestao funkcionirati: suprug joj je danas poginuo u zrakoplovnoj nesreći.

U jednom trenutku pogledala je oko sebe. To joj je ponudio Quentin Rowe: da se kući vrati s njim, Tritonovim mlažnjakom. U posljednji tren, što je samo pojačalo njezine muke, pridružio im se i Gamble. Sada se nalazio u svojoj osobnoj kabini, u stražnjem dijelu zrakoplova. Svim se srcem nadala da će ondje i ostati do konca putovanja. Podignula je pogled prema Richardu Lucasu, šefu Tritonova osiguranja, koji ju je pomno promatrao.

"Opusti se, Rich." Quentin Rowe prođe ispred šefa osiguranja i uputi se

prema Sidney. Potom sjedne kraj nje. "Kako si?" upita je obzirno. "Ovdje imamo i nešto valija. Uvijek ga moramo imati u rezervi zbog Nathana."

Sidney mu uspije uzvratiti slabašnim osmijehom koji je odmah nestao. "O, Bože, ne mogu vjerovati." Crvenih očiju, ona pogleda kroz prozor, potom dlanovima prekrije lice. Rowe se obratila ne gledajući ga. "Znam da to sve ne izgleda kako treba, Quentine." Glas joj je sada drhtao.

"Hej, nema zakona koji bi čovjeku zabranjivao putovati u slobodno vrijeme", reče Rowe žurno.

"Ne znam što bih rekla..."

Rowe uzdigne ruku. "Čuj, ovo nije ni mjesto ni vrijeme za to. Trebam obaviti neke stvari. Zatrebaš li bilo što, samo mi se javi."

Sidney ga pogleda s puno zahvalnosti. Pošto je nestao u drugome dijelu kabine, Sidney se nasloni i ponovno zatvori oči. Valovi suza slijevali su joj se niz podbuhle obraze. Richard Lucas nastavio je usamljen čuvati je iz prednjeg dijela kabine.

Sidney bi iznova zajecala kad god bi se sjetila posljednjeg razgovora s Jasonom. U ljutnji, spustila mu je slušalicu. Bila je to glupa i posve beznačajna epizodica, čin tisuću puta ponavljan tijekom mnogih uspješnih brakova, pa ipak... je li to trebala biti posljednja uspomena na njihov zajednički život? Ona zadrhti i čvrsto stisne naslon za ruke. Sve te njezine sumnje tijekom posljednjih nekoliko mjeseci... O, Bože! Toliko je radio, nastojeći doći do divnog novog posla, a ona je u tome vidjela samo apsurdnu sliku u kojoj on spava s privlačnijim ženama. Krivnja koju je osjećala otupljivala je sve ostalo. Cijeli njezin budući život obilježit će ta jedna jedina, užasno pogrešna procjena muškarca kojeg je voljela.

Kada je ponovno otvorila oči, čekao ju je novi šok. Kraj nje je sjedio Nathan Gamble. Iznenadila se ugledavši na njegovu licu nekakvu obzirnost, emociju koju na njemu do tada nije vidjela. On joj ponudi čašu koju je držao u ruci.

"Vinjak", reče promuklim glasom, gledajući kraj nje, kroz prozor, prema mračnome nebu. Kako je ona oklijevala, on je uhvati za dlan i njime obujmi čašu. "Trenutačno nije dobro razmišljati odviše razumno", reče. "Popij to."

Ona prinese čašu ustima i topla joj se tekućina stane slijevati grlom. Gamble se nasloni i pokretom ruke pokaže Lucasu neka iziđe. Izvršni direktor Tritona potom stane odsutno trljati naslon za ruke, pogledom obuhvaćajući prostor oko sebe. U međuvremenu je bio svukao sako, a

podignuti rukavi košulje sada su otkrivali iznenađujuće mišićave podlaktice. Podlogu je činilo duboko prigušeno brujanje avionskih motora. Dok je čekala sljedeće Gambleove riječi, Sidney je u sebi gotovo fizički osjećala električna strujanja koja više nije bilo moguće obuzdati. Već je viđala kako Gamble s krajnjom bezobzirnošću gazi određene ljude na svim razinama. Sada, čak i kroz veo duboke boli, uz sebe je osjećala nazočnost drukčijeg, brižnijeg muškarca.

"Jako mi je žao zbog tvog muža." Sidney je nekako nejasno uočavala koliko je Gambleu, činilo se, nelagodno. Ruke su mu neprestano bile u pokretu, kao da se kreću u skladu s događanjima u njegovu vrlo aktivnome umu. Sidney ga načas pogleda otpijajući još jedan gutljaj vinjaka.

"Hvala", uspjela je nekako izustiti.

"Zapravo ga nisam osobno poznavao. U tako velikoj tvrtki, dovraga, mogu biti sretan ako upoznam i deset posto ljudi na vodećim mjestima." Gamble uzdahne i, kao da je odjednom uočio to stalno kretanje vlastitih ruku, sklopi ih u krilu. "Dakako, znao sam ga po pričama i znao sam da brzo napreduje. Općenito se držalo da bi bio odličan član uprave."

Sidney se na te riječi lecne. U mislima se vratila na novosti koje joj je Jason priopćio tog jutra. Novi posao, potpredsjedničko mjesto, novi život za njih troje. A sada? Ona brzo ispije piće i uspije zatomiti jecaj prije nego što je izbio na površinu. Kada je ponovno pogledala Gamblea, on ju je izravno promatrao.

"Mogu ti to reći i sada, premda, znam, nikako nije trenutak za to." On načas zašuti i pomno joj promotri lice. Sidney se ponovno pripremi za mučnu situaciju; prstima je instinktivno stisnula naslone za ruku, svim silama nastojeći ne drhtati. S mukom je progutala slinu. Oči predsjednika Tritona više nisu bile blage.

"Tvoj je suprug bio na putu za Los Angeles." On nervozno ovlaži usne i nagne se prema njoj. "Nije bio kod kuće." Sidney i nesvjesno kimne, jer je točno znala kako će glasiti sljedeće pitanje.

"Znala si za to?"

U jednome trenutku Sidney se učini da lebdi kroz guste oblake, ali ne u mlažnjaku vrijednom dvadeset pet milijuna dolara. Učinilo joj se da je vrijeme stalo, no do njezina odgovora prošlo je samo nekoliko sekundi. "Nisam." Još nikada nije lagala nekome od klijenata; ta riječ otela joj se s usana prije nego što je toga postala svjesna. Bila je sigurna da joj ne vjeruje.

No sada je bilo prekasno za povratak. Gamble ju je još nekoliko trenutaka pomno promatrao, a onda se ponovno naslonio. Još trenutak ostao je sjediti posve nepomično, kao da je zadovoljan što joj je uspio prenijeti svoj stav. A onda iznenada potapše Sidney po ruci i ustane. "Kada sletimo, moja će te limuzina prebaciti kući. Imaš li djece?"

"Kćer." Sidney ga je nepomično promatrala iz naslonjača, zbunjena zbog toga što je ispitivanje okončano tako neočekivano.

"Samo reci vozaču kamo da ide, pa će otići i po nju. U vrtiću je?" Sidney kimne. Gamble odmahne glavom. "Svako je dijete danas u prokletome vrtiću."

Sidney se sjeti svojih nakana o tome kako će ostati kod kuće kako bi odgojila Amy. Sada joj je jedini roditelj. Od te spoznaje gotovo je osjetila vrtoglavicu. Da nije bila s Gambleom, od boli bi se strovalila na pod. Sada podigne pogled i ugleda Gamblea koji ju je promatrao, rukom polako trljajući čelo.

"Trebaš li još štogod?"

Ona nekako uspije pridignuti praznu čašu. "Hvala, ovo mi je poprilično pomoglo."

On uzme čašu. "Alkohol obično pomogne." Već je krenuo prema vratima, a onda zastane. "Triton se dobro brine za svoje zaposlene, Sidney. Zatreba ti li bilo što - novac, pomoć oko pogreba, pomoć u vezi s kućom ili djetetom, nešto slično - imamo ljude koji će se za to pobrinuti. Nemoj se ustručavati, nazovi nas."

"Hoću. Hvala."

"I budeš li imala volje još razgovarati o... određenim stvarima", pritom značajno uzdigne obrve, "znaš gdje ćeš me pronaći."

On potom ode, a Richard Lucas vrati se na svoje mjesto. Uz blago drhtanje cijeloga tijela, Sidney ponovno zatvori oči. Zrakoplov je jurio dalje. A ona je željela samo u naručju držati svoju kćer.

JEDANAESTO POGLAVLJE

SJEDEĆI NA RUBU KREVETA, MUŠKARAC JE SVUKAO SVE OSIM bokserica. Sunce još nije bilo izišlo. Tijelo mu je bilo izrazito mišićavo. Na lijevome bicepsu imao je istetoviranu sklupčanu zmiju. Kraj ulaza u sobu

bile su pripremljene tri putne torbe. Američka putovnica, svežanj karata za avione, gotovina i dokumenti čekali su ga kako je i bilo obećano. Nalazili su se u maloj kožnoj torbici na jednoj od putnih torbi. Još jednom promijenit će ime, ne prvi put u zločinom obilježenome životu.

Više neće gorivom puniti zrakoplove. Više zapravo i neće trebati raditi. Elektronički prijenos novca na račun u inozemstvu bio je potvrđen. Sada je raspolagao bogatstvom kakvo mu je izmicalo cijelog života unatoč svim dotadašnjim pokušajima. Čak i uz tako bogato iskustvo u zločinu, ruke su mu ipak drhtale dok je iz torbice vadio periku, ovalne naočale tirkizne boje i kontaktne leće u boji. Premda će najvjerojatnije proteći i tjedni prije nego što netko uspije utvrditi što se dogodilo, u njegovu poslu uvijek treba računati i na najnepovoljniju varijantu. A takav plan nalagao je trenutačan bijeg nekamo daleko. I za jedno i za drugo bio se dobro pripremio.

U mislima se vratio na sve ono što se događalo proteklih nekoliko dana. Pošto je iz nje izvadio što je trebao, plastičnu kutiju bacio je u rijeku Potomac; nitko je nikada neće pronaći. Istražitelji neće doći ni do otisaka prstiju, ni do drugih fizičkih dokaza. Ako i dođu do nečega što bi ga povezalo sa sabotажom izvedenom na zrakoplovu, njega već odavno neće biti. Osim toga, ime pod kojim je živio posljednja dva mjeseca dovest će ih isključivo u slijepu ulicu.

Iza sebe je već imao i ubojstva, no nikako u tolikome broju i u tako neosobnim okolnostima. Za ubijanje je uvijek imao određeni razlog - ako već ne i osobne naravi, onda je imao razloge onoga tko bi ga za ubojstvo angažirao. Ovaj je put već i sam broj i potpuna anonimnost ubijenih uspjela doprijeti čak i do njegove tako otvrdnule savjesti. Nije se zadržao kako bi vidio tko sve ulazi u zrakoplov. Dobio je novac za obavljanje određenoga posla i tako je obavio svoju zadaću. Veliko bogatstvo kojim sada raspolaže pomoći će mu da zaboravi kako je do njega došao. Pretpostavljao je da mu za to i neće trebati osobito puno vremena.

On sjedne pred maleno zrcalo postavljeno na stolu u spavaćoj sobi. Umjesto tamne kovrčave kose, sada je imao valovitu plavu. Novo odijelo, elegantno i skupo, neusporedivo s odjećom koje se upravo riješio, visjelo je na vratima. Potom pridigne ruku i pogne glavu, koncentrirajući se na umetanje kontaktnih leća kojima će njegove prigušeno smeđe oči poprimiti blistavu plavu boju.

Nakon toga ponovno ustane kako bi provjerio učinak u ogledalu i u tom

trenutku osjeti produljenu cijev Siga P229 kako mu se spušta točno na zatiljak. S pomoću izoštrene percepcije koja prati obuzetost panikom, primijetio je kako je prigušivač gotovo udvostručio duljinu cijevi tog kompaktnog devetmilimetarskog pištolja.

Krajnji šok kod njega je potrajao jedva sekundu, kada je na koži osjetio hladan dodir metala, ugledao tamne oči kako ga promatraju u odrazu u ogledalu, čvrsto stisnute usne. I on je često izgledao slično neposredno prije nego što bi nekoga ubio. Oduzeti nekome život za njega je uvijek bio ozbiljan posao. Sada je u ogledalu kao hipnotiziran promatrao kako neko drugo lice prolazi kroz obred koji je bio postao upravo njegovim zaštitnim znakom. Potom je, uza sve veću iznenađenost, uvidio kako se na licu osobe koja ga se sprema ubiti pojavljuje bijes, a zatim i čisti prijezir, a to su bile emocije koje on nikada nije osjetio usred egzekucije. Žrtvine su se oči širom rastvorile kada je usmjerio pogled na prst koji se sve čvršće ovijao oko okidača. Pomaknuo je usne, kao da želi nešto reći, vjerojatno izgovoriti kakvu psovku; međutim, riječi nisu nadošle na vrijeme i zrno mu se rasprsnulo u glavi. Od siline udarca trgnuo se unatrag i zatim pao prema naprijed, na stolić. Ubojica je odgurnuo njegovo beživotno tijelo, licem okrenuto prema dolje, u maleni prostor između kreveta i zida te mu preostalih jedanaest metaka sasuo u gornji dio torza. Premda žrtvino srce više nije radilo, na svakoj od novih rana pojavile su se tamne kapi krvi veličine novčića, poput sićušnih izvora nafte. Automatski pištolj tada se našao na podu kraj tijela.

Ubojica je potom pribrano izišao iz sobe, zastajući samo kako bi obavio dvije stvari.

Prvo je pokupio kožnu torbicu u kojoj su se nalazili dokumenti za novi identitet ubijenoga. Kao drugo, u hodniku je na maksimum uključio klima-uređaj. Deset sekundi kasnije otvorila su se i zatvorila ulazna vrata. Stan je ostao u potpunoj tišini. U spavaćoj sobi, žutosmeđi sag brzo se pretvarao u ružnu grimiznu mrlju. U idućih sat vremena s onog bankovnog računa u inozemstvu bit će podignut sav novac. Račun će se potom zatvoriti, budući da njegov vlasnik više neće trebati ta sredstva.

BILO JE TEK SEDAM UJUTRO. VANI JE SVE I DALJE BILO MRAČNO. Sjedeći za kuhinjskim stolom, u pohabanom starom kućnom ogrtaču, Sidney Archer polako je zatvorila oči i još se jednom pokušala držati kao da je sve to samo noćna mora i da joj je suprug živ i da će se svakog trena

vratiti kući. Bit će nasmiješen, pod rukom će nositi dar za kćer, a supruzi će dati nježan poljubac koji će je umiriti.

Kada je otvorila oči, ništa se nije promijenilo. Sidney pogleda na ručni sat. Amy će se ubrzo probuditi. Sidney je upravo telefonom razgovarala s roditeljima. Do svoje će kćeri doći u devet, kako bi djevojčicu odveli k sebi, u Hanover, u Virginiji, gdje će ostati nekoliko dana, dok se Sidney pokuša nekako suočiti s onim što se dogodilo. Sidney se lecne na pomisao o tome kako će svojoj kćeri, kada malo odraste, morati objašnjavati tu katastrofu, kako će, godinama kasnije, morati ponovno proživljavati taj užas koji sada osjeća. Kako kćeri objasniti da joj je otac poginuo zato što se avionu dogodilo nešto što je gotovo nezamislivo, da je pritom poginulo gotovo dvije stotine osoba, a među njima i čovjek koji je pridonio stvaranju njezina života.

Jasonovi su roditelji umrli još prije više godina. Kao jedina, Sidneynu je obitelj prihvatio kao svoju, a oni su njega prigrlili svim srcem. Sidneyna dvojica starije braće već su je bili nazvali i ponudili joj pomoć, sućut i, na koncu, tihe jecaje.

Western joj je ponudio prijevoz zrakoplovom do malenoga grada kraj kojeg je došlo do nesreće, no ona je tu ponudu odbila. Ne bi mogla podnijeti naći se s članovima obitelji ostalih žrtava. Zamišljala ih je kako svi u tišini ulaze u dugačke sive autobuse, nemajući snage nikoga pogledati u oči, iscrpljenih udova koji se trzaju, krhkih živčanih sustava koji bi se svakog trena mogli raspasti zbog siline šoka. Boriti se sa složenim osjećajima poricanja, tuge i boli već je samo po sebi užasno i kada čovjek nije okružen osobama koje ne poznaje a koje prolaze jednake muke. Trenutačno joj utjeha koju bi joj pružili ljudi u sličnoj situaciji nije izgledala nimalo privlačno.

Ona pođe na kat, uputi se dalje hodnikom i zastane na vratima spavaće sobe. Kada se naslonila na njih, vrata su se napola otvorila. Ona pogleda sobu, sve dobro poznate stvari, od kojih svaka iza sebe ima jedinstvenu priču; bile su to uspomene nerazdvojno povezane s njezinim životom s Jasonom. Pogled joj se na koncu zaustavio na nenamještenoj postelji. Ondje su doživjeli toliko užitaka. Nije mogla vjerovati da im je onaj ranojutarnji odnos prije Jasonova odlaska na put bio i posljednji.

Tiho je zatvorila vrata i hodnikom došla do Amyne sobe. Ravnomjerno djetetovo disanje donosilo joj je utjehu, osobito sada. Sidney sjedne u

stolac za ljuljanje od trske koji se nalazio pokraj kreveta na kotačićima. Ona i Jason nedavno su uspjeli preseliti kćer iz kolijevke u krevet. Za to je bilo potrebno mnoge noći prespavati na podu kraj djevojčice, sve dok se nije posve naviknula na novi raspored.

Dok se polako ljuljala u stolcu, Sidney je i dalje promatrala kćer, njezinu umršenu plavu kosu, malena stopala u debelim čarapicama koja su se oslobodila pokrivača. U pola osam, Amy je načas tiho zaplakala i u času sjela, čvrsto zatvorenih očiju, kao u kakve ptičice. Već trenutak kasnije majka ju je imala u naručju. Još nekoliko trenutaka zajedno su se ljuljale, dok se Amy nije posve razbudila.

Dok se sunce uzdizalo, Sidney ju je okupala, osušila joj kosu, toplo je odjenula i pomogla joj pri silasku stubama do kuhinje. Dok je Sidney pripremala doručak i kuhala kavu, Amy je ušla u susjednu dnevnu sobu, gdje ju je Sidney čula kako se igra s danomice većom hrpom igračaka koja je u posljednjih godinu dana zauzimala cijeli jedan kut te prostorije. Sidney otvori kuhinjski ormarić i automatski izvadi dvije šalice za čaj. Zastala je na pola puta do posude s kavom, polako se ljuljajući naprijed-natrag na drvenome podu. Ugrizla se za usnu i tako je nastavila stiskati, sve dok se krik koji joj se počeo uzdizati prema usnama nije posve povukao. Imala je osjećaj da ju je netko nekako raspolovio. Vratila je jednu šalicu na policu i kavu i zdjelicu s toplom zobenom kašom odnijela do malenog kuhinjskog stola od borovine.

Pogledala je u smjeru dnevne sobe. "Amy. Amy, srce, vrijeme je za doručak." Jedva je uspijevala izgovoriti nešto malo glasnije od šapta. Grlo ju je ubijalo; činilo joj se da joj se cijelo tijelo pretvorilo u nešto veliko i bolno. Djevojčica dojuri kroz vrata. Amy se obično kretala onako kako se većina druge djece kreće u najvećoj brzini. Donijela je i plišanog Tiggera i uokvirenu fotografiju. Kada je pojurila prema majci, maleno lice bilo joj je ozareno i blistavo, a kosa na tjemenu još uvijek malo vlažna, s kovrčama koje su se počele pojavljivati na vrhovima vlasi.

Sidney odjednom ostane bez daha, ugledavši Amy kako drži Jasonovu fotografiju. Bila je snimljena proteklog mjeseca. Nalazio se vani, radio je u vrtu. Amy mu se bila prišuljala i polila ga crijevom za vodu. Kći je na koncu završila s ocem u hrpi jarkocrvenog, narančastog i žutog lišća.

"Tata?" na Amynu licu pojavila se zabrinutost.

Jason je na putu trebao provesti tri dana, tako da je Sidney bila i prije

očekivala da će kćeri morati objašnjavati njegovu odsutnost. Bože sveti! Tri dana sada su joj izgledala kao tri sekunde. Ona se pribere i nasmiješi tom malom licu.

"Tate trenutačno nema, srce", započne, ne uspijevajući prikriti podrhtavanje glasa. "Za sada smo ovdje samo ti i ja, može? Jesi li gladna, hoćeš li jesti?"

"Moj tata? Tata radi?" ustrajala je Amy, punašnim prstom pokazujući na fotografiju.

Sidney pridigne kćer u krilo. "Amy, znaš li koga ćeš danas vidjeti?"

Na Amynu licu sada se odražavalo iščekivanje.

"Djeda i Mimi."

Na djetetovu licu pojavio se širok osmijeh. Ona oduševljeno kimne i pošalje poljubac prema hladnjaku, gdje su magnetima bile učvršćene fotografije djeda i bake. "Djed, Mimi."

Sidney joj iz ruke oprezno uzme Jasonovu fotografiju, istodobno joj približavajući zdjelicu s doručkom.

"Prije odlaska moraš jesti, može? Unutra imaš javorova sirupa i maslaca, a to najviše voliš."

"Ja ću. Ja ću." Amy se iz majčina krila prebaci u susjedni stolac, oprezno manevrirajući žličicom i gladno navaljujući na zobenu kašu.

Sidney uzdahne i dlanom pokrije oči. Nastojala je održati tijelo u nepomičnome položaju, no ipak joj je izmaknulo nekoliko snažnih jecaja. Na koncu je istrčala iz kuhinje, sa sobom noseći fotografiju. Stubama je odjurila u spavaću sobu, odložila sliku na najvišu policu u ormaru i bacila se na krevet, prigušujući jecaje jastukom.

Prošlo je punih pet minuta, a bujica se nikako nije stišavala. Sidney je obično mogla poput radara točno odrediti gdje je Amy i što radi. Ovaj je put uopće nije čula sve dok joj djevojčica nije položila ručicu na rame, povlačeći je. Amy se ispružila kraj Sidney, zarivši lice u majčino rame.

Amy ugleda suze i poviče: "O, bu-bu, bu-buuu", dodirujući joj suze. Potom je malim dlanovima obuhvatila majčino vlažno lice i također zaplakala, jedva uspijevajući izgovoriti: "Mama tužna?" Mokra lica tada su im se dodirnula, suze se pomiješale. Nakon nekoliko trenutaka Sidney se pridignula, uzela kćer u naručje i stala je ljuljati naprijed-natrag na mekome madracu. Amy je na usnama imala komadić zobene kaše. Sidney se u sebi

ukori zbog toga što je tako poklekla, što je rasplakala kćer. No još je nikada nisu obuzele tako snažne, neizdržive emocije.

Jecaji su se naposljetku primirili. Sidney već stoti put protrlja oči i konačno osjeti da u njima više nema suza. Nakon još nekoliko minuta odnijela je Amy u kupaonicu, umila je i poljubila.

"Sve je u redu, srce, mami je sada dobro. Više nema plakanja."

Kada se Amy konačno smirila Sidney joj je iz kade izvadila nekoliko igračaka. Dok se zabavljala njima, Sidney se brzo otuširala i odjenula dugačku suknju i dolčevitu.

Kada su Sidneyni roditelji zakucali na vrata točno u devet, Amyna je torba bila spakirana, a ona spremna za polazak. Sidneyna majka koračala je uz Amy.

Bill Patterson krupnom je rukom obgrlio kćer oko ramena, upalim očima i spuštenim ramenima pokazujući koliko ga je cijela tragedija pogodila.

"Isuse, dušo, i dalje ne mogu vjerovati. Prije dva dana razgovarao sam s Jasonom. Ove smo se godine spremali u ribolov pod ledom. U Minnesoti. Samo nas dvojica.

"Znam, tata, rekao mi je. Jako se radovao tome."

Dok je njezin otac u automobil stavljao Amyne stvari, Sidney je svoju kćer povezala u dječjem sjedalu, dala joj Winnie Pooha, snažno je stisnula i potom nježno poljubila.

"Vidimo se ubrzo, mačkice. Mama ti obećaje." Sidney zatvori vrata. Majka je uhvati za ruku.

"Sidney, molim te, pođi s nama. Nije dobro da sada budeš sama. Molim te."

Sidney snažno stisne majčinu vitku ruku. "Uistinu mi je potrebno da neko vrijeme budem sama, mama. Moram dobro promisliti o toliko toga. Neće potrajati dugo. Tek dan, dva i onda dolazim k vama."

Majka ju je još nekoliko trenutaka pomno promatrala, a onda je snažno zagrlila, dok joj je sitno tijelo podrhtavalo. Kada je ušla u automobil, oblo lice bilo joj je umrljano suzama.

Sidney je promatrala automobil kako izlazi na ulicu. Nepomično je gledala stražnje sjedalo na kojem je njezina kći čvrsto držala svog najdražeg plišanog medvjedića, palca ugurana duboko u malena usta. Već nekoliko trenutaka kasnije automobil je zamakao za ugao i tako su joj se izgubili iz

vida.

Sporim, nesigurnim pokretima kakve postarije žene, Sidney je krenula natrag prema kući. Tada joj je odjednom nešto sinulo. Potaknuta valom nove energije, pojurila je u kuću.

Našavši se unutra, okrenula je broj informacija za područje Los Angelesa i došla do broja tvrtke AllegraPort Technology. Zbog vremenske razlike, morat će još neko vrijeme pričekati. Sati su prolazili bolno polako. U trenutku kada je otipkala broj, stala se pitati zašto je nisu nazvali pošto se Jason nije pojavio kod njih. Na telefonskoj sekretarici nije bilo nikakvih poruka iz te tvrtke. Ta činjenica trebala ju je pripremiti na reakciju AllegraPorta, no ipak nije bila spremna za takve novosti.

Nakon razgovora s troje ljudi iz te tvrtke, ostala je omamljeno buljiti u kuhinjski zid. Jasonu nije ponuđeno potpredsjedničko mjesto u AllegraPortu. Štoviše, nikada nisu ni čuli za njega. Sidney naglo sjedne na pod, privlačeći koljena prsima, te stane nekontrolirano plakati. Sve one sumnje koje su joj se ranije javljale sada su je ponovno obuzele; a brzina tog njihova povratka prijetila je da će posve uništiti i ono malo veza sa stvarnošću koje su joj preostale. Ona se pridigne i pogne glavu u kuhinjski sudoper. Hladna ju je voda djelomično oživila. Potom posrćući uspije doći do stola, sjedne i prekrije lice dlanovima. Jason joj je lagao. U to sada nema nimalo sumnje. Jason je mrtav. To je također neosporno. I, kako se činilo, nikada neće doznati istinu. Upravo uz tu posljednju misao konačno je prestala plakati i kroz prozor pogledala na travnjak iza kuće. Ona i Jason ondje su u posljednje dvije godine posadili cvijeće, grmove i stabla. Radili su zajedno na ostvarivanju zajedničkoga cilja. Velik dio života provedenog u braku vodili su u skladu s tom istom mišlju. A unatoč svoj neizvjesnosti koju je trenutačno osjećala, jedna joj je istina ostala svetom. Jason je volio i nju i Amy. Što god ga je navelo na to da joj slaže, da uđe u taj nesretni zrakoplov, umjesto da ostane u sigurnosti doma i ne čini ništa odvažnije od pripremanja kuhinjskih zidova za bojenje, ona će svakako otkriti o čemu je bila riječ. Znala je da će utvrditi kako je Jason za to imao posve nedužne razloge. Muškarac kojeg je tako prisno poznavala i voljela cijelim srcem ne bi mogao učiniti ništa loše. Kako joj je tako bezumno oduzet, duguje mu u najmanju ruku to da utvrdi zašto se našao u tom zrakoplovu. Čim za to bude mentalno sposobna, potrazi će posvetiti svaki atom energije koji bude u stanju izvući iz sebe.

DVANAESTO POGLAVLJE

HANGAR U REGIONALNOJ ZRAČNOJ LUCI BIO JE MALEN. NA ZIDOVIMA se nalazilo mnoštvo pneumatskog alata; hrpe kutija ležale su posvuda po podu. Mrak koji je vladao vani unutra je bio pretvoren u pravo danje svjetlo zahvaljujući stropu prepunom rasvjetnih tijela. Metalni zidovi podrhtavali su na vjetru, a solika je padala sve gušće, bučeći po krovu poput krupne sačme. Unutrašnjost hangara bila je ispunjena intenzivnim, prodornim mirisom raznovrsnih naftnih derivata.

Na betonskome podu u blizini prednjeg dijela hangara ležao je neki divovski metalni predmet. Savijen i silno izobličen, bio je to ostatak desnoga krila zrakoplova na letu 3223, s netaknutim desnim motorom i nosačem. Krilo je palo usred gusto pošumljenog područja, točno na trideset metara visok stogodišnji hrast, prepolovivši ga silinom udarca. Začudo, mlazno gorivo nije se zapalilo. Najveći dio goriva najvjerojatnije je iscurio kada je došlo do prsnuća rezervoara i cijevi, a i stablo je djelomice ublažilo udarac. Komadi su helikopterom prevezeni u hangar radi ispitivanja.

Malena skupina muškaraca okupila se neposredno oko olupine. Od njihova disanja u nezagrijanom su se zraku stvarali oblaci pare; grijale su ih tople jakne. Snažnim baterijskim svjetiljkama pregledavali su nazubljeni rub krila na mjestu na kojem je otrgnuto od nesretnoga zrakoplova. Kućište u kojem se nalazio desni motor bilo je djelomično nagnečeno, a desna strana ulubljena. Zakrilca na stražnjoj strani krila otrgnula su se pri padu, ali su pronađena u blizini. Ispitivanje motora pokazalo je teška oštećenja lopatica, što je bio jasan pokazatelj velikog poremećaja u dotoku zraka dok je motor još radio. Taj "poremećaj" nije bilo teško odrediti. Mnoštvo krhotina bilo je usisano u motor, čime je njegova funkcionalnost bila nepovratno uništena, čak i da je ostao učvršćen za trup.

Međutim, pozornost onih koji su se okupili oko krila bila je usmjerena na mjesto na kojem se ono odvojilo od trupa. Nazubljeni su rubovi metala bili zagorjeli i pocrnjeli, a, što je bilo i najznakovitije, metal je bio savijen prema van, od površine krila, s jasnim tragovima udubina i brazdanja na površini. Nije bilo mnogo toga što je moglo izazvati takve posljedice; jedan od uzroka nedvojbeno je mogla biti i bomba. Kada je Lee Sawyer ranije pregledao krilo, pogled mu je ostao prikovan upravo za taj dio.

George Kaplan s gađenjem je odmahivao glavom. "Imaš pravo, Lee. Promjene na metalu koje ovdje vidim mogle su nastati samo uslijed udara koji je izazvao silan, ali kratkotrajan prekomjerni pritisak. Da, nešto je ovdje eksplodiralo. To je nešto najgore što uopće možeš zamisliti. Na aerodrome smo postavili detektore, tako da neka luda politički motivirana šupčina ne može u avion unijeti pištolj ili bombu, a sada nam se dogodi ovo. Isuse Kriste!"

Lee Sawyer zakorači naprijed i klekne uz rub krila. I tako se ponovno našao u poznatoj situaciji, sa svojih gotovo pedeset godina, od kojih je polovicu darovao FBI-u. Ponovno proučava katastrofalne posljedice zlodjela koje je počinilo neko ljudsko smeće.

Radio je na katastrofi u Lockerbieju, u sklopu istrage divovskih razmjera koja je rezultirala neoborivom optužnicom utemeljenoj praktički na mikroskopskim dokazima izvučenima iz razmrskanih ostataka Pan Amova zrakoplova na letu 103. Kod zrakoplovnih nesreća izazvanih podmetnutom bombom, obično i nema "velikih" tragova. Specijalni agent Sawyer tako je barem držao sve do sada.

Pomnim pogledom još je jednom obuhvatio olupinu, a onda ga zaustavio na čovjeku iz NTSB-a. "Koji su ti trenutačno najuvjerljiviji scenariji, George?"

Kaplan protrlja bradu i odsutno počese čekinje na licu. "Puno više znat ćemo kada dođemo do crnih kutija, no pred sobom imamo jasnu posljedicu: s aviona je otpalo krilo. Međutim, takve se stvari ne događaju tek tako. Ne znamo posve točno što se dogodilo, ali, prema radaru, moguće je zaključiti da je neki veliki dio zrakoplova sada znamo da je riječ o krilu - otpao za vrijeme leta. Nakon toga, dakako, nije bilo nikakve mogućnosti za ponovno uspostavljanje nadzora nad zrakoplovom. Prvo na što čovjek pritom pomisli jest neka katastrofalna konstrukcijska pogreška. No L500 je vrhunski moderan model koji proizvodi vrhunski kvalitetna tvornica, tako da je mogućnost za takvo što toliko mala da na taj smjer ne bih trošio osobito puno vremena. Tako se može pomisliti i na zamor metala. No ovaj je zrakoplov odradio tek dvije tisuće ciklusa - uzlijetanja i slijetanja - tako da je praktički kao ispod čekića. Usto, u svim nesrećama u kojima je uzrok bio zamor metala, do promjene je dolazilo na trupu, jer stalne kontrakcije i ekspanzije uslijed promjena tlaka u kabini, čini se, pridonose tom problemu. Stoga odbacujemo i zamor metala. Nakon toga prelazimo na

okolinu. Udar munje? Grom pogađa zrakoplove češće nego što se obično misli. Međutim, zrakoplovi su opremljeni za takve slučajeve, a kako je gromu, da bi počinio stvarnu štetu, potrebno i uzemljenje, zrakoplov u letu u najgorem slučaju može zadobiti pokoju opeklinu na koži. Usto, u vrijeme nesreće nije bilo nikakvih izvještaja o munjama. Ptice? Pokaži mi pticu koja leti na deset tisuća šesto metara i dovoljno je velika da otrgne krilo jednom L500, pa onda možda i možemo razgovarati o tome. Posve sigurno nije se sudario s drugim zrakoplovom. To je vraški sigurno."

Kaplanov glas uzdizao se sa svakom novom riječju. On sada zastane kako bi došao do daha i još jednom pogledao metalne ostatke krila.

"I što nam onda preostaje, George?" upita ga smirenim tonom Sawyer.

Kaplan ponovno podigne pogled. Potom uzdahne. "Nakon toga razmatramo moguće mehaničke ili nekonstrukcijske kvarove i promjene. Katastrofalne posljedice na zrakoplovima obično su rezultat dvaju ili više kvarova do kojih dolazi gotovo istodobno. Preslušao sam snimku razgovora između pilota i kontrolnoga tornja. Kapetan je nekoliko minuta prije pada zatražio pomoć, premda je iz onih nekoliko riječi bilo jasno da ne znaju što se točno dogodilo. Odašiljač na zrakoplovu i dalje je davao signale radaru sve do samog sudara sa tлом, tako da su do tada radili barem neki električni sustavi. No pretpostavimo da je motor zahvatio plamen u isto vrijeme kada je došlo do curenja goriva iz spremnika. Većina ljudi zaključila bi: gorivo istječe, plamen iz motora - buuum, eto eksplozije i ode krilo. Ili možda i nije bilo prave eksplozije, premda i te kako izgleda da jest. Vatra je mogla oslabiti i na koncu prekinuti nosivu gredu i krilo se tako otrgnulo. Time bi se moglo objasniti ono za što držimo da se dogodilo letu 3223, barem u prvoj fazi." Po njegovim se riječima nije moglo zaključiti da je u to uvjeren.

"Ali?" Sawyer ga pogleda.

Kaplan protrlja oči. Na izmučenome licu jasno mu se odražavala frustriranost.

"Nema nikakvih dokaza o tome da nešto nije bilo u redu s prokletim motorom. Osim očitih oštećenja izazvanih srazom s tлом i ureza od krhotina nastalih prilikom početne eksplozije, ništa me ne navodi na pomisao o tome kako je nekakav problem s motorom odigrao određenu ulogu u ovoj nesreći. Ako je došlo do vatre u motoru, uobičajeni bi postupak nalagao isključivanje dovoda goriva u motor i potom

isključivanje samog motora. Motori na modelu L500 imaju sustav za automatsko otkrivanje vatre i automatsko gašenje požara. I, što je još važnije, postavljeni su nisko, tako da nikakav plamen ne bi mogao doprijeti do krila ili trupa. Tako čak i u slučaju dviju istovremenih katastrofa - motora u plamenu i istjecanja goriva konstrukcija ove letjelice i uvjeti koji vladaju na deset tisuća šesto metara, uz brzinu od preko osamsto kilometara na sat, uglavnom ne bi dopustili dodir između plamena i goriva." On protrlja stopalo tarući ga o krilo. "Time valjda želim reći kako ne bih ustvrdio da je kvar na motoru oborio ovu čeličnu pticu." Potom zašuti. "To nije sve."

Kaplan ponovno klekne kraj nazubljenoga ruba krila. "Kao što sam rekao, postoje jasni tragovi eksplozije. Kada sam prvi put pogledao krilo, pomislio sam na neko improvizirano eksplozivno sredstvo. Znaš, nešto poput semtexa priključenog na satni mehanizam ili mjerač visine. Čim zrakoplov dosegne određenu visinu, bomba se aktivira. Prasak probija vanjsku oplatu, gotovo istog trena dolazi do popuštanja zakovica. S obzirom na vjetar od nekoliko stotina kilometara na sat, krilo će se učas rastvoriti na najslabijem mjestu, kao kada otvoriš patentni zatvarač na hlačama. Greda popušta i bum... Sama težina motora na tom dijelu krila bila bi dovoljna za takvo otpadanje krila." On zašuti kako bi, činilo se, pomnije promotrio unutarnju stranu krila. "Problem je u tome što mi se čini da ovdje nije bilo uobičajene eksplozivne naprave."

"Zašto to misliš?" upita Sawyer.

Kaplan pokaže na unutrašnjost krila i otvoreni dio spremnika za gorivo, u blizini otvora za punjenje. Baterijskom svjetiljkom osvjetljavao je upravo to mjesto.

"Pogledaj ovo." Ondje se jasno vidjela velika rupa. Sa svih strana otvora mogle su se uočiti svijetlosmeđe mrlje, a metal je bio iskrivljen i pun mjehurića.

"To sam već primijetio", reče Sawyer.

"Nema toga na svijetu što bi prirodnim putem moglo stvoriti ovakvu rupu. U svakom slučaju, to bi bilo uočeno pri rutinskom pregledu prije polijetanja", reče Kaplan.

Sawyer navuče rukavice i tek tada dodirne taj dio krila. "Možda je do toga došlo za vrijeme eksplozije."

"Ako je tako, to se dogodilo samo na tome mjestu. Na ovome dijelu krila

nema drugih takvih tragova, premda goriva ima posvuda. A time se kao uzrok poprilično isključuje eksplozija. No držim da je nešto postavljeno na stijenku spremnika za gorivo." Kaplan zastane i nervozno protrlja prste. "Mislim da je nešto onamo stavljeno namjerno, kako bi načinilo tu rupu."

"Poput nekakve kiseline koja izaziva koroziju?" upita Sawyer. Kaplan kimne.

"Mogao bih se okladiti da je stvar u tome, Lee. Rezervoari za gorivo sastoje se od konstrukcije načinjene od aluminijske slitine, a okruženi su prednjom i stražnjom gredom, te gornjim i donjim dijelom krila. Debljina stijenki razlikuje se ovisno o mjestu. Više je kiselina koje će bez poteškoća posve progristi takvu meku leguru."

"U redu, kiselina; ali, ovisno o tome kada je nanijeta, vjerojatno je pripadala tipu sredstava koja djeluju sporo, kako bi zrakoplov mogao uzletjeti, ne?"

Kaplan mu odgovori bez razmišljanja. "Tako je. Odašiljač kontroli letenja neprestano upućuje podatke o visini zrakoplova, tako da znamo da je ovaj zrakoplov neposredno prije eksplozije dosegao krajnju visinu leta."

Sawyer nastavi razrađivati tu njegovu teoriju. "Negdje tijekom leta nastaje rupa na spremniku. Mlazno gorivo curi van. Visokozapaljivo, silno eksplozivno. Što ga je, dakle, zapalilo? Možda motor nije bio u plamenu, ali što kažeš samo na uobičajenu toplinu koja potječe od rada motora?"

"Nema teorije. Znaš li kako je hladno na deset tisuća šesto metara? U usporedbi s tom temperaturom i Aljaska bi izgledala kao Sahara. Usto, kućište motora i sustavi hlađenja u velikoj mjeri apsorbiraju toplinu koja nastaje radom motora. A temperatura koju motor ipak stvori vraški sigurno neće završiti u krilu. Ne zaboravi, unutra je taj prokleti rezervoar. Poprilično je dobro izoliran. Usto, ako gorivo iz njega curi, zbog brzine zrakoplova, ono će otjecati unatrag, a ne prema prednjem dijelu krila ili pod krilo, gdje je motor. Ne, kada bih želio tako srušiti avion, nikako ne bih računao na toplinu iz motora kao na detonator. Potražio bih nešto pouzdanije."

Sawyer se tada odjednom nečega prisjeti. "Ako je i došlo do istjecanja goriva, ne bi li ono nekako ostalo unutra ili isteklo samo u ograničenim količinama?"

"Na nekim dijelovima rezervoara odgovor na to pitanje bio bi potvrđan. Na ostalim mjestima, među njima i mjestu na kojem imamo ovu rupu,

odgovor je ne."

"Dobro, ako je srušen tako kako ti kažeš - a trenutačno sam sklon prihvatiti tu tvoju teoriju kao ispravnu, George - morat ćemo se koncentrirati na sve one koji su imali pristup zrakoplovu najmanje dvadeset četiri sata prije njegova posljednjeg leta. Morat ćemo napredovati oprezno. Izgleda da je riječ o nekome tko nije došao izvana, stoga ga nikako ne smijemo prestrašiti. Ako je s time povezan još netko, bilo tko, želim doći i do posljednjeg kučkina sina."

SAWYER I KAPLAN VRATILI SU SE DO SVOJIH AUTOMOBILA. KAPLAN tada pogleda agenta FBI-a. "Nekako mi se čini da si poprilično spremno prihvatio moju teoriju o sabotazi, Lee."

Sawyer je znao činjenicu zbog koje je teorija o podmetanju eksplozivnoga sredstva bila još uvjerljivija. "Treat će je potkrijepiti dokazima", reče ne gledajući dužnosnika NTSB-a. "Ali, da, mislim da imaš pravo. U takvu sam mogućnost postao poprilično uvjeren čim je pronađeno krilo."

"Zašto bi, dovraga, netko učinio takvo što? Hoću reći, jasno mi je zašto teroristi otimaju neki zrakoplov na međunarodnoj liniji, no ovo je po svemu bio isključivo domaći let. Jednostavno ne shvaćam..."

U trenutku kada se Kaplan spremao ući u vozilo, Sawyer se nasloni na vrata. "Može biti logično ako želiš ubiti određenu osobu i ako to želiš izvesti na spektakularan način."

Kaplan ga iznenađeno pogleda. "Srušiti cijeli zrakoplov kako bi ubio jednog jedinog tipa? Tko je, dovraga, bio u tom avionu?"

"Znači li ti što ime Arthur Lieberman?" upita ga agent tiho.

Kaplan stane razmišljati, ali ne uspije doći ni do čega. "Zvuči mi strašno poznato, no ne mogu ga ni s kim povezati."

"Da si bankar koji se bavi ulaganjima ili burzovni mešetar ili kongresmen u Zajedničkom odboru za gospodarstvo, svakako bi ga znao. Riječ je zapravo o najmoćnijoj osobi u Americi, možda i na cijelome svijetu."

"Mislio sam da je najmoćniji čovjek u Americi predsjednik."

Sawyer se samo smrknuo nasmiješi. "Ne. To je Arthur Lieberman, s velikim slovom S na prsima."

"Tko je to, dovraga?"

"Arthur Lieberman bio je predsjednik Središnje savezne banke. Sada je žrtva ubojstva zajedno sa stotinu osamdeset osoba. A nekako slutim da je jedini on bio cilj ubojica."

TRINAESTO POGLAVLJE

JASON ARCHER NIJE IMAO POJMA GDJE SE NAŠAO. ČINILO MU SE DA SE limuzina ukolo vozi satima, to nikako nije mogao odrediti, a DePazza, ili tko god to već zapravo bio, preko očiju mu je bio stavio povez. Soba u kojoj se sada nalazio bila je mala i prazna. U jednome kutu sa stropa je kapala voda, a zrak je bio zagušljiv, ispunjen mirisom plijesni. Sjedio je na klimavu stolcu nasuprot jedinim vratima. U sobi nije bilo prozora. Jedino svjetlo dopiralo je od gole žarulje na stropu. Čuo je nekoga s druge strane vrata. Oduzeli su mu ručni sat, tako da nije imao nikakve orijentacije o tome koliko bi moglo biti sati. Čuvari su mu jelo donosili u nepravilnim razmacima, zbog čega je bilo teško odrediti koliko je vremena zapravo prošlo.

Jednom, kada su mu donijeli hranu, Jason je primijetio svoje prijenosno računalo i mobilni telefon kako leže na malenom stolu neposredno s druge strane vrata. Osim toga, ta druga prostorija uvelike je bila nalik onoj u kojoj se nalazio on. Oduzeli su mu srebrni kovčeg. U njemu nije bilo ničega, sada je u to bio poprilično uvjeren. Polako mu je postajalo jasno što se događa. Kriste, kakva naivna budala! Sjetio se supruge i djeteta i toga kako očajnički želi ponovno biti s njima. Što li samo Sidney misli o njegovoj sudbini. Nije mogao posve spoznati ni emocije kojima je sada zasigurno obuzeta. Da joj je barem rekao istinu. Tada bi mu mogla pomoći. On uzdahne. No da joj je bilo što rekao, zapravo bi je doveo u opasnost. A to nikako ne bi učinio, čak i kada bi to značilo da je više nikada neće vidjeti. Rukom je obrisao suze iz očiju kada mu se u glavi jasno ukazala slika njihove trajne razdvojenosti. Tada ustane i protegne se, pokušavajući se pribрати.

Još nije mrtav, premda mu neumoljivost onih koji su ga držali u zatočeništvu nije ulijevala nimalo povjerenja. Međutim, unatoč svoj pomnosti, u jednome su pogriješili. Jason skine naočale, odloži ih na betonski pod i pažljivo ih zgnječi cipelom. Potom uzme jedan komadić stakla, pažljivo ga uhvati, priđe vratima i snažno zakuca šakom.

"Hej, mogu li dobiti nešto za piće?"

"Zaveži unutra." U tom je glasu bilo nestrpljivosti. To nije bio DePazza, vjerojatno onaj drugi.

"Čujte, dovraga, moram popiti lijekove i treba mi nešto tekuće."

"Pokušaj s pljuvačkom." Bio je to isti onaj glas. Jason začuje i smijuljenje.

"Tablete su prevelike", poviče Jason, nadajući se da bi ga tako mogao čuti i netko drugi.

"Šteta."

Jason je čuo kako dokono okreće stranice nekog časopisa. "Odlično, neću ih popiti i jednostavno ću se ovdje strovaliti i umrijeti. Uzimam lijekove zbog visokog tlaka, a sada mi je prešao sve granice."

Jason tada začuje noge stolca kako stružu po podu, ključeve kako zveckaju. "Udalji se od vrata."

Jason to učini, no samo za nekoliko centimetara. Vrata se širom otvore. Muškarac je u jednoj ruci držao ključeve, u drugoj pištolj.

"Gdje su tablete?" upita, napola stisnuvši kapke.

"Kod mene u ruci."

"Pokaži mi ih."

Jason s gađenjem odmahne glavom. "Ne mogu vjerovati..." U trenutku kada je zakoračio unatrag, otvorio je šaku i ispružio je. Muškarac pogleda njegov dlan. Jason podigne nogu, njome snažno zahvati muškarčevu ruku i izbije mu pištolj.

"Sranje!" poviče čuvar. Potom pojuri prema Jasonu, koji ga dočeka besprijekornim aperkatom. Nazubljeno staklo zahvatilo ga je posred obraza. Čuvar zaurla od boli i posrne unatrag, dok mu je krv liptala iz ružne rane.

Čuvar je bio krupan, no mišići su mu se još davno počeli pretvarati u masno tkivo. Jason je na njega navalio poput razjarena bika, nabivši pritom starijeg muškarca na zid. Nekoliko su se trenutaka hrvali, no neusporedivo snažniji Jason uspio ga je okrenuti tako da se u zid nabio licem. Nakon još jednog snažnog udarca glavom u zid i dvaju udaraca šakom u bubrege, čuvar se, onesviješten, strovalio na pod.

Jason s poda uzme pištolj i istrči kroz otvorena vrata. Slobodnom rukom pokupio je laptop i mobilni telefon. Zastavši na trenutak kako bi se pokušao orijentirati, uočio je neka druga vrata, još trenutak ostao oslušivati i onda

pojurio kroz njih.

Zaustavio se i omogućio očima da se priviknu na tamu. Prigušeno je opsovao. Nalazio se u istom onom skladištu, ili barem identičnome prostoru. Zacijelo su se više puta vozili ukруг. On se oprezno spusti stubama u glavni prostor. Nije bilo ni traga limuzini. Tada odjednom začuje nekakav zvuk iz smjera iz kojeg je upravo stigao. Pojurio je prema garažnim vratima i stao mahnito tražiti prekidač kojim bi ih otvorio. Tada se naglo okrene, začuvši kako netko trči. Istog trena potrči prema suprotnoj strani skladišnog prostora. Skriven u kutu iza nekakvih bačava od dvjesto litara, pomno je odložio pištolj na pod i otvorio prijenosno računalo.

Imao je vrlo skup i sofisticiran model, s ugrađenim modemom. Sada ga uključi i kratkom žicom koja se nalazila u kovčegu poveže modem s mobilnim telefonom. Dok se računalo nekoliko trenutaka pripremalo za rad, osjećao je kako mu s čela klizi znoj. Koristeći se mišem, izveo je nekoliko potrebnih funkcija i potom, u tami, prstima koje je vodila snažna povezanost s tipkama, napisao poruku. Bio je toliko zaokupljen slanjem poruke da nije čuo korake iza sebe. Upravo je počeo utipkavati e-mail adresu primatelja. Poruku je kanio uputiti na vlastitu adresu pri America Onlineu* Na nesreću, poput onih koji se ne mogu sjetiti vlastitog telefonskog broja jer ga nikada ne zovu, Jason, koji nikada nije slao e-mail poruke samome sebi, nije imao vlastitu adresu unijetu u adesar u računalu. Sjećao se adrese, no na njezino je utipkavanje utrošio nekoliko dragocjenih sekundi. Dok mu je prst stajao nad tipkama, odjednom se našao u snopu svjetla, a neka ruka snažno ga je stisnula za vrat.

*Najveća američka komercijalna tvrtka koja nudi pristup Internetu.

Jason je uspio pritisnuti tipku za slanje poruke. Poruka je nestala s ekrana. Ali samo načas. A onda mu se pred licem pojavila neka ruka, šćepala laptop i istrgnula mu ga iz ruku, dok je mobilni telefon ostao visjeti samo na kratkoj žici. Jason je vidio debele prste kako pritiskaju tipke za prekid slanja poruke.

Jason zamahne i kratko, svom snagom, šćakom udari napadačevu vilicu. Zahvat na laptopu istog je trena popustio i Jason uspije uzeti računalo zajedno s telefonom. Potom snažno zarije nogu u napadačev trbuh i odjuri, ostavljajući ga za sobom u ležećem položaju, licem okrenutim prema podu. Na nesreću, za sobom je ostavio i devetmilimetarski pištolj.

Trćeći prema najudaljenijem kutu skladišta, Jason je čuo užurbane

korake kako mu se primiču sa svih strana. Bilo je jasno da im neće moći pobjeći. No nešto ipak može učiniti. Sklonivši se iza nekakvih metalnih stuba, spustio se na koljena i stao tipkati. U trenutku kada je netko u blizini nešto povikao, naglo je pridignuo glavu. Užurbani prsti, toliko precizni, izdali su ga kada je pri upisivanju e-mail adrese primatelja desnim kažiprstom pritisnuo pogrešnu tipku. Počeo je tipkati poruku, dok mu se znoj slijevao čelom, pekući ga u očima. Disao je teško i isprekidano, vrat ga je bolio od onog stiska. Bilo je toliko mračno da uopće nije vidio tipkovnicu. Čas je piljio u mali ekran, a čas pogledavao oko sebe, dok su mu se povici i koraci sve više primicali.

Nije uviđao da ono malo svjetla s ekrana u mračnome skladištu baca trak svjetla nalik na laserski snop. Zbog zvuka koraka na samo koja tri metra od sebe skratio je poruku. Pritisnuo je tipku za slanje i pričekao signal za potvrdu. Potom je izbrisao i datoteku koju je poslao i e-mail adresu primatelja. Prije nego što ju je izbrisao, nije ju pogledao. Potom je računalo i telefon odgurnuo pod stube. Klizeći podom, zaustavili su se daleko u kutu. Više nije imao vremena ni za što, jer su mu snopovi izravno osvijetlili lice. Polako je ustao, teško dišući, ali prkosno gledajući oko sebe.

NEKOLIKO MINUTA KASNIJE ONA JE LIMUZINA IZIŠLA IZ SKLADIŠTA. Jason je ležao previjen na stražnjem sjedalu, s nekoliko porezotina i dubokih rana na licu, i isprekidano disao. Kenneth Scales sjedio je s otvorenim računalom i naglas psovao zagledan u maleni ekran, ne raspolažući nikakvim sredstvom za poništavanje onoga što se dogodilo prije samo nekoliko minuta. U napadaju bijesa, istrgnuo je Jasonov mobilni telefon sa žice i njime više puta snažno udario o vrata automobila sve dok u malim komadićima nije završio na podu. Potom je iz unutarnjeg džepa sakoa izvadio maleni mobilni telefon s posebno zaštićenom linijom i utipkao neki broj. Scales je polako govorio u aparat. Archer je nekome poslao nekakvu poruku. Postoji niz mogućih primatelja, tako da će ih sve trebati provjeriti i njima se pozabaviti na odgovarajući način. No taj potencijalni problem jednostavno će morati pričekati. Pozornost će sada morati posvetiti drugim pitanjima. Scales prekine vezu i pogleda Jasona. Kada je Jason uspio podignuti pogled, ugledao je cijev pištolja na samo nekoliko centimetara od čela.

"Kome, Jasone? Kome si poslao poruku?"

Jason nekako uspije doći do daha, držeći se za bolno nagnječena rebra.

"Nema teorije... Ni za što na svijetu, stari moj."

Scales mu prisloni cijev pištolja uz glavu. "Povuci okidač, jebena budalo!" poviče Jason.

Scales prstom počne povlačiti Glockov okidač, no tada zastane i grubo odgurne Jasona na sjedalo.

"Ne još, Jasone. Zar ti to nisam rekao? Čeka te još jedan nastup."

Jason je bespomoćno promatrao kako se Scales zlobno osmjehuje.

SPECIJALNI AGENT RAYMOND JACKSON SAMO JE JEDNIM UČINKOVITIM pogledom obuhvatio cijeli prostor. Ušao je u sobu i za sobom zatvorio vrata. Bez riječi izražavajući nevjericu, samo je odmahivao glavom. Arthura Liebermana opisali su mu kao silno uspješnog poslovnog čovjeka i bogataša iza kojeg je bila karijera od više desetljeća. Ova stračara nikako se nije uklapala u taj opis. On sada pogleda na ručni sat. Ekipa forenzičara ovamo će doći za koju minutu i provesti temeljito pretraživanje. Premda se činilo malo vjerojatnim da je Arthur Lieberman osobno poznao osobu koja ga je skinula sa spokojnog neba nad Virginijom, u istragama ovih razmjera nužno je ispitati svaku mogućnost.

Jackson uđe u malenu kuhinju i ubrzo utvrdi da Arthur Lieberman ondje nije ni kuhao ni jeo. Ni u jednom od kuhinjskih ormarića nije bilo ni tanjura ni drugih posuda. Jedino što se vidjelo u hladnjaku bila je žarulja. Na štednjaku, premda je bio nov, nije bilo znakova nedavnog korištenja. Jackson je pregledao ostale dijelove dnevne sobe i potom ušao u malenu kupaonicu. S navučenom je rukavicom otvorio vrata ormarića s lijekovima. U njemu su se nalazile uobičajene toaletne potrepštine, ništa važno. Jackson se upravo spremao zatvoriti vratašca sa zrcalom kada mu je pogled zapeo za bočicu uguranu između zubne paste i dezodoransa. Na bočici su bili navedeni podaci o doziranju i punjenju, te ime liječnika koji je lijek propisao. Agentu Jacksonu naziv tog lijeka nije bio poznat. Jackson je imao troje djece i bio je neformalni stručnjak za lijekove, i s receptom i bez njega, za čitav niz boljetica. Zapisao je naziv tog lijeka i zatvorio ormarić.

Liebermanova je spavaća soba bila malena, a krevet tek nešto više od priručnog ležaja. Maleni je stol stajao uza zid najbliži prozoru. Pregledavši ormar, Jackson je pozornost usmjerio na radni stol.

Na nekoliko fotografija na njemu bili su prikazani dvojica muškaraca i jedna žena, u dobi od šesnaest-sedamnaest do približno dvadeset pet godina. Činilo se da su fotografije stare nekoliko godina. Liebermanova

djeca, zaključni brzo Jackson.

Pred njim su bile tri ladice. Jedna je bila zaključana. Jackson ju je otvorio za samo nekoliko sekundi. U njoj se nalazio svežanj rukom napisanih pisama povezanih gubicom. Rukopis je bio pedantan, a sadržaj pisama izrazito romantičan. Bilo je neobično jedino to što su sva bila nepotpisana. Jackson se nekoliko trenutaka zadržao na jednome od njih, a potom ih odložio u ladicu. Još nekoliko minuta tako je malo gledao oko sebe, sve dok se na vratima nije začulo kucanje, što je značilo da je stigla ekipa forenzičara.

ČETRNAESTO POGLAVLJE

ZA SAMOTNOG BORAVKA U KUĆI, SIDNEY JE PRETRAŽILA SVAKI NJEZIN centimetar, svaku udubinu, vođena nekom silom koju ni približno nije znala odrediti. Satima je sjedila na maloj sjedalici pored prozora u kuhinji, dok su joj glavom jurile nebrojene misli o godinama koje je provela u braku. Svaka pojedinost iz tog razdoblja, čak i razmjerno beznačajni trenuci, izvirali su iz dubina podsvijesti. U pojedinim trenucima usne bi joj se blago raširile kada bi se prisjetila nečeg osobito smiješnog. Ti su trenuci, međutim, trajali kratko i nakon njih redovito su dolazili nekontrolirani jecaji, posljedica užasne spoznaje o tome da više neće biti takvih zabavnih trenutaka s Jasonom.

Konačno se prenuvši, ustala je i uspela se stubama, potom polako pošla hodnikom i na koncu ušla u Jasonovu malu radnu sobu. Razgledala je skromnu unutrašnjost, a potom sjela za računalo. Dlanom je prešla preko ekrana. Jason je obožavao računala još od vremena kada ga je upoznala. Ona se znala služiti računalom, no osim pisanja dokumenata i e-mail poruka, njezino poznavanje svijeta hardwarea i softwarea bilo je iznimno ograničeno.

Jason je velik dio korespondencije obavljao e-mailom i običavao je svakodnevno provjeravati pristigle poruke. Sidney nije pogledala poštu još od dana kada se dogodila nesreća. Sada je zaključila da je vrijeme i za to. Mnogi Jasonovi prijatelji vjerojatno su uputili poruke. Ona uključila računalo i stane promatrati kako se na ekranu pojavljuju nizovi brojki i riječi koji joj uglavnom nisu značili ništa. Prepoznala je samo podatak o raspoloživoj

memoriji. Računalo je imalo puno slobodne memorije. Konfiguracija je bila posebno pripremljena za njezina supruga i bila je vrlo snažna.

Nepomično je promatrala taj podatak o memoriji. Trgnuvši se, uvidjela je kako su posljednje tri brojke, 7, 3 i 0 ujedno i datum Jasonova rođenja, 30. srpnja. Duboko udahnuvši, uspjela je spriječiti novu navalu suza. Otvorila je jednu ladicu u radnome stolu i polako počela pregledavati njezin sadržaj. Kao odvjeticna, dobro je znala koliko će dokumenata trebati pregledati i što sve obaviti kako bi se riješilo pitanje Jasonove ostavštine. Većina njihove imovine bila je u zajedničkom vlasništvu, no i uz to je preostajalo još puno pravnih zavrzlama. S time se svatko mora suočiti prije ili poslije, no nije mogla vjerovati da će to morati učiniti tako rano.

Prstima je prelazila papirima i raznim uredskim priborom u ladici, zaustavljajući se na jednom predmetu koji je potom izvadila. Premda to nije znala, u ruci je držala karticu koju je Jason onamo stavio prije odlaska na aerodrom. Sada ju je pomno promotrila. Izgledala je poput kreditne kartice, no na njoj je bio otisnut naziv "Triton Global", te ime "Jason Archer", a na koncu i riječi "Kodno ograničenje-6. razina". Zbunjeno se namrštila. Tu karticu još nikada nije vidjela. Pretpostavila je da je riječ o nekoj vrsti iskaznice, premda na njoj nije bilo Jasonove fotografije. Ona je spremi u džep. Tvrtka će vjerojatno tražiti njezin povratak.

Spojila se na sustav America Online, a ondje ju je dočekaao glas iz računala koji je objavio kako na njihovoj adresi uistinu ima pošte. Kao što je i pretpostavljala, pristigle su brojne poruke njihovih prijatelja. Čitala ih je nesputano plaćući. Na koncu više nije imala volje dovršiti tu zadaću, te je počela izlaziti iz programa, želeći isključiti računalo. Gotovo je poskočila u trenutku kada je na ekranu iznenada bljesnula jedna druga e-mail poruka; bila je upućena na adresu njezina supruga, ArchieJW2@aol.com. Već trenutak kasnije nestala je s ekrana, poput nestašne inspiracije koja čovjeku sijevne u glavi i iščezne već trenutak kasnije.

Sidney pritisne nekoliko funkcijskih tipki i brzo još jednom provjeri elektronski poštanski sandučić. Kada je uvidjela da je posve prazan, na čelu joj se pojavilo pravo more sitnih bora. Sidney nastavi nepomično promatrati ekran. Nekakav sve snažniji predosjećaj navodio ju je na zaključak da je sve to samo zamislila. Sve se dogodilo tako prokleta brzo. Ona sada protrlja bolne oči i ostane nepomično sjediti još nekoliko minuta, tjeskobno iščekujući hoće li se to ponoviti, premda nije imala pojma što bi

sve to moglo značiti. Na ekranu i dalje nije bilo ničega.

***

SAMO NEKOLIKO TRENUTAKA POŠTO JE JASON ARCHER DRUGI PUT poslao poruku, dolazak nove e-mail poruke najavio je kompjuterizirani glas: "Primili ste novu poruku". Ovaj se put poruka zadržala i ostala u poštanskome sandučiću. Međutim, taj se sandučić nije nalazio u staroj kamenoj kući, kao ni za Sidneynim radnim stolom u uredu tvrtke Tyler, Stone. A kod kuće trenutačno nije bilo nikoga tko bi je mogao pročitati. Poruka će jednostavno morati pričekati.

SIDNEY KONAČNO USTANE I IZIĐE IZ RADNE SOBE. ZBOG NEKOG neobjašnjivog razloga, onaj iznenadni bljesak na kompjuterskome ekranu dao joj je nekakvu apsurdnu nadu, kao da je Jason nekako komunicirao s njom, s onog mjesta na koje je otišao, gdje god to bilo, nakon što se zrakoplov srušio na zemlju. Kakva glupost, rekla je samoj sebi. To je nemoguće.

Sat vremena kasnije, nakon još jedne epizode užasne boli, dehidrirana tijela, čvrsto je stisnula Amynu fotografiju. Mora se malo pobrinuti za sebe. Amy je treba. Ona otvori konzervu s juhom, uključi štednjak i nekoliko minuta kasnije u tanjur ulije malenu količinu goveđe juhe, te ga prenese do kuhinjskoga stola. Uspjela je pojesti nekoliko žlica dok je promatrala zidove kuhinje koju je Jason tog vikenda, nakon njezina dugotrajnog zanovijetanja, kanio svježe obojiti. Kamo bi se god okrenula, obuzelo bi je novo sjećanje, pogodio novi ubod oštre boli. A kako i ne bi? U tom je prostoru bilo ugrađeno toliko njih, toliko njega, da nijedan neživi predmet ne bi mogao podnijeti veću količinu uspomena na nekoga.

Osjećala je kako joj vruća juha prolazi probavnim sustavom, no tijelo joj je i dalje drhtalo kao da ima još samo nekoliko kapi goriva. Potom je iz hladnjaka uzela bocu Gatoradea* i stala piti iz nje sve dok nije osjetila da je podrhtavanje prestalo. Ipak, čak i kada se tijelo počelo smirivati, osjetila je kako se one unutarnje sile ponovno pojačavaju.

*Osvježavajuće bezalkoholno piće.

Naglo se podignula od stola i ušla u dnevnu sobu; ondje je uključila televizor. Dok je nesvjesno vrtjela programe, naišla je i na ono neizbježno: izvještaj o padu zrakoplova. Osjetila je krivnju zbog znatiželje u vezi s događajem u kojem joj je poginuo suprug. Međutim, nije mogla poreći da silno želi doznati što više o tom događaju, kao da će, priđe li mu iz hladne,

činjenične perspektive, barem nakratko umanjiti tu užasnu bol koja je razdire.

Televizijska je novinarka stajala u blizini mjesta nesreće. U pozadini se vidjelo kako se pomno provodi postupak prikupljanja ostataka. Sidney je promatrala kako pripadnici istražiteljskih ekipa odnose ostatke s mjesta pada i svrstavaju ih na različite hrpe. Odjednom je zamalo ispala iz naslonjača. Jedan je radnik prošao na samo nekoliko koraka iza novinarke koja je i dalje deklamirala podatke. Platnena torba s prugama nije izgledala oštećeno, tek opaljeno i uprljano na rubnim dijelovima. Uspjela je razabrati čak i velike inicijale, ispisane krupnim slovima. Radnik je torbu odložio na hrpu sličnih predmeta. U jednom užasnom trenutku Sidney Archer uopće se nije mogla pokrenuti. Udovi su joj bili posve paralizirani. Već trenutak kasnije svom se snagom dala u akciju.

Potrčala je na kat, odjenula traperice i debeli bijeli pulover, obula niske tople čizme i žurno spakirala torbu. Već nekoliko minuta kasnije Fordom je izlazila iz garaže. Načas je pogledala i Cougar, kabriolet parkiran pokraj Forda. Jason ga je s ljubavlju održavao u voznome stanju gotovo deset godina, a njegov otrcani izgled uvijek ih je podsjećao na onu tako iznimnu Jaguarovu eleganciju. Čak je i Explorer u usporedbi s Cougarom izgledao kao da je upravo stigao ispod čekića. Taj kontrast prije ju je uvijek zabavljao. Te večeri nije, jer joj je novi slap suza zakrio pogled i natjerao je da nagazi na kočnicu.

Šakama je udarala po kontrolnoj ploči sve dok joj prodorna bol nije doprla do laktova. Na koncu je naslonila glavu na upravljač, svim silama nastojeći normalizirati disanje. Kada joj je okus juhe dospio do grla, učinilo joj se da će povraćati, no na koncu se taj neugodni zadah ipak povukao u dubinu njezina ustreptala želuca. Već nekoliko trenutaka kasnije krenula je mirnom ulicom. Načas se osvrnula prema domu. Ondje su proveli gotovo tri godine. Bilo je to divno zdanje, izgrađeno prije gotovo stotinu godina, s velikim sobama, širokim ukrasnim vijencima, podovima od hrastovih dasaka nasumične širine i dovoljno tajnih niša u kojima je čovjek za sumornih nedjeljnih poslijepodneva bez poteškoća mogao pronaći mirno mjesto na kojem će se nakratko izgubiti. Činilo im se da bi to moglo biti izvrsno mjesto za podizanje djece, tada su oboje tako zaključili. Željeli su učiniti još toliko toga. Toliko toga.

Osjećala je kako joj se novi val jecaja nepopustljivo uspinje prema

površini. Pojurila je dalje i skrenula na glavnu prometnicu. Već deset minuta kasnije gledala je u crveno-žute oznake mjesnog McDonald'sa. Skrenula je u red za posluživanje u automobilu i naručila veliku kavu. Dok je držala gumb za otvaranje prozora, zagledala se u pjegavo lice neke mršave mlade djevojke, čija je duga kestenjasta kosa bila svezana u rep. Više je nego vjerojatno da će izrasti u zgodnu mladu ženu, jednako kao Amy. Sidney se ponada da djevojka još uvijek ima oca. Ponovno se trgnula na pomisao o tome kako je Amy sada bez oca.

Nakon manje od sat vremena već je jurila prema zapadu cestom broj 29, uskim trakom koji je na dva dijela dijelio valoviti krajobraz Virginije, presijecajući područje te savezne države približno pod kutom od četrdeset pet stupnjeva i protežući se do granice sa Sjevernom Karolinom. Sidney je tom prometnicom putovala puno puta dok je studirala pravo na sveučilištu University of Virginia u Charlottesvilleu. Bila je to ugodna vožnja kraj odavno utihlih bojnih polja iz Građanskoga rata i starih, ali još uvijek aktivnih obiteljskih farmi. U jesen i proljeće ljepota boja mogla se mjeriti s bilo kojim vrhunskim slikarskim djelom. Nazivi poput Brightwooda, Locust Dalea, Madisona i Montpeliera načas bi se ukazali na natpisima uz cestu i Sidney se u sjećanjima vratila na brojne vožnje s Jasonom do Charlottesvillea, kamo su odlazili na razne skupove. Sada više nijedan dio te dobro poznate ceste i krajobraza nije donosio ugodu.

Noć je brzo odmicala. Sidney pogleda na sat na ploči s instrumentima i iznenađeno uvidi da je gotovo jedan iza ponoći. Potom snažnije pritisne papučicu gasa i kamionet pojuri praznom prometnicom. Vani se temperatura i dalje spuštala, kako se cesta sve više uspinjala. Na nebo su se sada već navukli teški oblaci, tako da je snop svjetala njezina vozila bio jedino što se vidjelo u potpunoj tami. Ona pojača grijanje i uključi duga svjetla.

Sat vremena kasnije pogledala je autokartu koja je stajala kraj nje na prednjem sjedalu. Približavala se mjestu na kojem je trebala skrenuti. Tijelo joj je postalo ukočeno; primiče se odredištu. Počela je brojiti kilometre na daljinomjeru.

U Ruckersvilleu je skrenula desno. Sada se nalazila u okrugu Greene, u Virginiji, rustikalnom i ruralnom području, tako daleko od tempa života koji je Sidney poznavala i u kojem se tako uspješno snalazila. Sjedište okruga bilo je u gradiću koji se zvao Standardsville, u kojem je emocionalna

klima sada bila sve samo ne ugodna, s obzirom na krater i spaljenu zemlju koji su se pojavljivali na televizijskim ekranima širom svijeta.

Sidney konačno skrene s ceste i pogleda uokolo ne bi li odredila gdje se nalazi. Tama otvorenog prostora posve ju je obavijala. Ona uključi svjetlo u kabini i približi zemljovid očima. Orijentiravši se, nastavila je ravnom cestom još kojih kilometar i pol sve dok nije zaobišla šumarak djelomično golih vitkih brijestova, čvorovitih javorova i divovskih hrastova, nakon čega joj se otvorio pogled na pusta, ravna polja.

Na završetku ceste, policijska su patrolna kola bila parkirana uz neki zahrđali, nakrivljeni poštanski sandučić postavljen na drvenoj motki. Desno od sandučića nalazio se zemljani put koji je vijugao natrag, između guste, pomno njegovane zimzelene živice. Nešto dalje, zemlja se, činilo se, sjajila poput divovske fosforescentne špilje.

Stigla je do odredišta.

U snopu svjetala svoga automobila Sidney je primijetila kako su počele padati sitne pahulje snijega. Kada mu se približila, vrata policijskog automobila su se otvorila i iz njega je izišao uniformirani policajac koji je na sebi imao fluorescentno narančastu jaknu za sve vremenske uvjete. Prišao je Fordu, baterijskom svjetiljkom osvijetlio registracijsku pločicu i snopom svjetla potom prešao vanjskom stranom vozila, da bi ga na koncu zaustavio na prednjem prozoru s vozačeve strane.

Sidney duboko udahne, pritisne gumb za otvaranje prozora i staklo se polagano spusti.

Lice policajca nalazilo se na nekoliko centimetara od njezina ramena. Gornju usnu djelomično su mu prekrivali gusti brkovi prošarani sijedim dlakama, a kutovi očiju bili su mu prepuni bora. Čak i pod narančastom kabanicom, jasno se razabirala krupna snaga njegovih ramena i prsa. Policajac površno promotri unutrašnjost vozila, a potom zaustavi pogled na Sidney.

"Mogu li vam kako pomoći, gospođo?" Glas mu je bio umoran i to ne samo u fizičkome smislu.

"Ja sam... došla sam..." Glas ju je tada izdao. U glavi joj je odjednom nastala potpuna praznina. Ona ga pogleda, usne joj se stanu pomicati, no iz usta ne iziđe nikakav glas.

Policajčeva se ramena umorno spuste. "Gospođo, mi smo ovdje imali vraški naporan dan, znate? A imao sam posla i s puno ljudi koji su svratili

ovamo premda ovdje zapravo nemaju što tražiti." On načas zašuti i zagleda se u njezino lice. "Jeste li se izgubili?" Po njegovu tonu bilo je jasno da ne vjeruje da je imalo skrenula s puta.

Ona nekako uspije odmahnuti glavom.

On pogleda na ručni sat. "Televizijska reportažna kola konačno su krenula prema Charlottesvilleu prije sat vremena. Otišli su malo odspavati. Predlažem vam da postupite jednako tako. Sve što vas zanima možete pročitati u novinama i vidjeti na televiziji, vjerujte mi." On uspravi leđa, pokazujući da je njihov razgovor, koliko god bio jednostran, završio. "Znate se vratiti?"

Sidney polako kimne, a policajac vrškom prsta dodirne rub kape i uputi se prema automobilu.

Sidney okrene vozilo u smjeru iz kojeg je upravo stigla i stane se udaljavati. Tada pogleda u retrovizor i naglo se zaustavi. Nekakav neobičan sjaj upravo ju je dozivao. Ona otvori vrata i iziđe. Potom je otvorila i stražnja vrata, izvadila kaput i odjenula ga.

Policajac ju je promatrao kako prilazi patrolnim kolima, tako da je i on izišao. Kabanica mu je bila vlažna od snijega. Sidneyna plava kosa bila je pokrivena pahuljicama, dok se nevrjeme pojačavalo.

Prije nego što je policajac stigao otvoriti usta, Sidney podigne ruku.

"Zovem se Sidney Archer. Moj suprug, Jason Archer.." Glas joj je u tom trenutku počeo podrhtavati, budući da je osjetila puno značenje riječi koje se spremala izgovoriti. Snažno se ugrizavši za usnu, tada nastavi: "Bio je u tom zrakoplovu. Aviokompanija mi je ponudila da će me dovesti ovamo, ali... odlučila sam doći sama. Ne znam koji je tome točno razlog, ali došla sam."

Policajac ju je nepomično promatrao. Pogled mu se značajno smekšao; gusti brkovi objesili su se poput tužne vrbe, a uspravna se ramena pognula. "Uistinu mi je žao, gospođo Archer. Doista. Neki drugi... članovi obitelji već su dolazili. Nisu se dugo zadržavali. Ljudi iz Uprave za zračni promet trenutačno ne žele nikakve posjetitelje. Vraćaju se sutra kako bi počeli tražiti... tražiti..." Nije dovršio rečenicu, samo je spustio pogled.

"Samo sam došla vidjeti..." Ni ona nije dovršila misao. Pogledala ga je, natečenim crvenim očima, upalih obraza i čela pokrivena nepomičnim okomitim borama. Premda je bila visoka, u zimskome je kaputu izgledala poput kakva djeteta, onako pognutih ramena, ruku nabijenih duboko u

džepove - kao da i ona nestaje zajedno s Jasonom.

Činilo se da je policajcu neugodno, jasno se vidjelo koliko oklijeva. Pogledao je niz zemljani put, potom svoje cipele i na koncu nju. "Pričekajte trenutak, gospođo Archer." Načas je nestao u patrolnim kolima. Već trenutak kasnije glava mu je izvirila iz vozila. "Gospođo, sklonite se unutra, molim vas, prije nego što na tom snijegu navučete prehladu."

Sidney uđe u patrolna kola. Bila su ispunjena mirisom dima cigareta i prolivene kave. Presavijeni časopis People* bio je utaknut na mjestu gdje su se spajali naslon i suvozačevo sjedalo. Maleni kompjuterski ekran bio je postavljen na vrhu niza uređaja. Policajac spusti staklo i reflektorom s patrolnih kola osvijetli stražnju stranu Explorera. Potom je ponovno zatvorio prozor, pritisnuo više tipki i zagledao se u ekran. Nakon toga pogledao je Sidney.

*Popularni tjednik koji prati novosti u vezi sa zvijezdama iz svijeta zabave, filma, televizije i sl.

"Samo sam upisao vašu registraciju. Moram potvrditi identitet, gospođo. Nije riječ o tome da vam ne vjerujem. Hoću reći, niste se ovamo dovezli usred noći iz zabave. To znam. No moram se držati određenih pravila."

"Razumijem vas."

Ekran se u trenu ispunio mnoštvom podataka, koje je policajac stao brzo proučavati. Potom je s ploče s instrumentima skinuo držač za papir i počeo pregledavati popis imena. Načas je podignuo pogled prema njoj, a na licu mu se ponovno pojavio izraz nelagode.

"Rekli ste da vam se suprug zvao Jason Archer?"

Ona polako kimne. Zvao se? Već i takvo pitanje u njoj je izazivalo potpunu otupjelost. Osjećala je kako joj ruke počinju nekontrolirano podrhtavati, a žila u lijevoj sljepoočnici grčevito pulsirati.

"Samo sam morao provjeriti. U zrakoplovu je bio još neki Archer. Neki Benjamin Archer."

To joj je na trenutak silno pobudilo nadu, no stvarnost ju je odmah ponovno odbacila natrag. Nije bilo nikakve pogreške. Da je došlo do pogreške, Jason bi je već bio nazvao. Bio je u tom zrakoplovu. Koliko god snagom volje pokušavala postići suprotno, on je ipak bio u tom zrakoplovu. Ona pogleda svjetla u daljini. I sada je ondje. Još uvijek.

Ona se nakašlje. "Imam i nekoliko iskaznica s fotografijom." Potom otvori novčarku i pruži mu je.

On pogleda vozačku dozvolu, a pogled mu se potom zaustavi na fotografiji Jasona, Sidney i Amy snimljenoj tek prije mjesec dana. Nekoliko ju je trenutaka nepomično promatrao. Potom joj brzo vrati novčarku. "Ne trebam više ništa provjeravati, gospođo Archer." Tada pogleda kroz prozor. "Još dvojica patrolna kola postavljena su dalje uz cestu, a pripadnici Nacionalne garde raspoređeni su posvuda uokolo. Neki od ljudi iz Washingtona još su uvijek ondje, zbog toga su uključena i svjetla." Tada je pogleda. "Uistinu ne smijem otići sa svoga mjesta, gospođo Archer." Potom spusti pogled na ruke. Ona je očima slijedila njegov pogled. Na njegovoj lijevoj ruci ugledala je vjenčani prsten. Prstenjak je s vremenom toliko odebljao da jednostavan zlatni prsten više nikako ne bi bilo moguće skinuti bez cijelog prsta. Policajac stisne kapke, a na obrazu mu se pojavi jedva primjetan trag suze. Tada naglo odvrti pogled, brzo podižući ruku do lica i potom je jednako brzo spuštajući u krilo.

Zatim je pokrenuo motor i ubacio u brzinu. Nakon toga je pogleda. "Jasno mi je zašto ste došli ovamo, no ne preporučujem vam dugo zadržavanje, gospođo Archer. Ovo nije... nije mjesto za to."

Patrolna kola naginjala su se i poskakivala na zemljanome putu. Policajac je koncentrirano gledao pred sebe, prema zasljepljujućim svjetlima. "Vrag je u paklu, a Gospodin gore, na nebu, i premda je vrag znao kako postupiti s tim avionom, svi su ti ljudi sada pred Gospodinom, gospođo Archer, svi do jednoga. Vjerujte u to i ne dopustite nikome da vas uvjerava u suprotno."

Sidney uvidi kako kima na te njegove riječi, toliko očajnički želeći vjerovati u njihovu istinitost.

Dok su se približavali onim svjetlima, Sidney je osjetila kako joj se svijest sve više povlači, tone nekamo duboko. "Imao je... torbu, platnenu torbu s plavim prugama. Moj ju je suprug ponio na put. Ima ispisane inicijale. JWA. Ja sam mu je kupila za put na koji smo išli prije nekoliko godina." Obuzeta tim sjećanjem, ona se načas nasmiješi. "To je zapravo bila šala. Bili smo se porječkali i to je bila praktički najružnija torba koju sam tada uspjela pronaći. Dakako, na koncu se pokazalo da mu se jako sviđa."

Ona tada naglo podigne glavu i uoči policajčev iznenađeni pogled. "Ja sam... vidjela sam je na televiziji. Uopće nije izgledala oštećeno. Bih li je ikako mogla vidjeti?"

"Žao mi je, gospođo Archer. Sve što je prikupljeno već je odvezeno s

mjesta nesreće. Kamion je bio ovdje prije otprilike sat vremena i odvezao je posljednju današnju pošiljku."

"Znate li kamo to odvoze?"

Policajac odmahne glavom. "I da znam, ne bi vam pomoglo. Ne bi vas pustili ni blizu. Po završetku istrage, vratit će sve stvari, pretpostavljam. Ali kako sada stvari stoje, istraga bi mogla potrajati i godinama. Ponavljam, jako mi je žao."

Patrolna kola konačno su se zaustavila na nekoliko desetaka centimetara od još jednog policajca u odori. Onaj prvi policajac izišao je iz automobila i nakratko popričao s kolegom, dvaput pokazujući u smjeru svojih patrolnih kola, dok je Sidney sjedila u njima, nikako ne uspijevajući odvojiti pogled od onih svjetala.

Trgnula se u trenutku kada je policajac provirio u kabinu. "Gospođo Archer, možete otići onamo."

Sidney otvori vrata automobila i iziđe. Načas je pogledala onog drugog policajca, a on joj je nervozno kimnuo, pogledom pokazujući bol. A boli je, činilo se, bilo posvuda. Izgledalo je da se hvata za odjeću, poput snijega.

"Gospođo Archer, kada budete spremni za odlazak, samo recite Billyju, a on će me pozvati radio vezom. Doći ću po vas."

U trenutku kada je krenuo prema automobilu, ona ga zazove: "Kako se zovete?"

Policajac se osvrne. "Eugene, gospođo. Eugene McKenna."

"Hvala vam, Eugene."

On kimne i prstom dodirne rub kape. "Molim vas, nemojte se zadržavati dugo, gospođo Archer."

Dok je on odlazio patrolnim kolima, Billy je povede prema onim svjetlima. Cijelo vrijeme gledao je samo pred sebe. Sidney nije znala koliko je McKenna ispričao kolegi, no jasno je osjećala uznemirenost i bol koji su zračili iz njegova držanja. Bio je to visok i mršav muškarac, mlad, jedva oko dvadeset pet godina, pomislila je. Izgledao je kao da mu je od svega istinski mučno i bio je nervozan.

A onda se konačno zaustavio. Sidney je pred sobom ugledala ljude kako polako koračaju poljem. Posvuda je vidjela prepreke i žute policijske trake za obilježavanje. U jakom svjetlu stvorenom snažnim reflektorima Sidney je ugledala posljedice neizmjernog razaranja. Mjesto je nalikovalo bojnomo

polju; činilo se da je netko zemlji nanio užasnu površinsku ranu.

Mladi policajac joj dodirne ruku. "Gospođo, trebali biste se zadržati otprilike ovdje. Ljudi iz Washingtona vrlo su strogi i ne žele nikakve smetnje. Boje se da bi netko mogao nagaziti na... znate, nešto im poremetiti." On tada teško uzdahne. "Stvari ima posvuda, gospođo. Posvuda! Nikada u životu nisam vidio nešt' takvoga, a nadam se da više nikada i neću." Ponovno se zagledao u daljinu. "Kada budete spremni, bit ću ondje dolje." Rukom je pokazao u smjeru kojim su došli i potom se uputio natrag.

Sidney se čvršće omota kaputom i rukom ukloni snijeg iz kose. I nesyjesno je krenula dalje, a onda se zaustavila, potom ponovno krenula. Pod kišobranom svjetla, komadi zemlje ležali su razbacani i izokrenuti. Taj je prizor u vijestima vidjela već nebrojeno puta. Krater nastao pri padu zrakoplova. Rekli su da je unutra čitava letjelica i premda je znala da je tako, nije mogla vjerovati da je to moguće.

Krater. I Jason je u njemu. Bila je to misao koja je doprla do takvih dubina, postala toliko bolna, da je od nje, umjesto da postane histerična, jednostavno paralizirana. Ona čvrsto zatvori oči i ponovno ih otvori. Krupne suze klizile su joj niz obraze, a ona ih više nije ni brisala.

Činilo joj se da se više nikada neće nasmiješiti.

Čak i kada se prisiljavala razmišljati o Amy, o toj čudesnoj djevojčici koju joj je Jason ostavio, kroz nadnaravnu bol nije se uspio probiti ni tračak sreće. Nepomično je gledala pred sebe, dok ju je nesmiljeno šibao ledeni vjetar, a duga joj kosa vijorila oko glave.

Dok je tako dalje gledala mjesto nesreće, nekoliko velikih strojeva počelo je prilaziti krateru, uz stenjanje motora i gusti crni dim koji je u oblacima izlazio iz njihovih utroba. Buldožeri i rovokopači napali su jamu velikom snagom, otkopavajući divovske količine zemlje i prebacujući ih u kamione, koji su se kretali posebnim pravcima, dijelom zemljišta koje je već bilo pretraženo. Brzina je bila najvažnija, važnija čak i od opasnosti daljnjeg oštećivanja ostataka zrakoplova. Svi su očajnički željeli doći do crne kutije. To je bilo važnije od bojazni da bi se neki komadić od pola centimetra bržim otkopavanjem mogao pretvoriti u nešto sitnije.

Sidney primijeti kako se snijeg hvata za tlo - što također očito muči istražitelje, pretpostavljala je, budući da je vidjela nekoliko njih kako uokolo trče s baterijskim svjetiljkama, zastajući samo kako bi gdjegdje u tlo koje se

sve više pretvaralo u bijelu površinu zabili zastavicu. Kada im se približila, razabrala je zelene odore pripadnika Nacionalne garde koji su obilazili određene im sektore, s puškama prebačenima preko ramena, neprestano se osvrćući prema krateru. Poput svemoćnog magneta, činilo se da mjesto nesreće neprestano zahtijeva pozornost svih. Cijena koju treba platiti za bezbrojne životne užitke, činilo se, stalna je prijetnja trenutačne, neobjašnjive smrti.

Kada se još malo primakla samome mjestu, Sidney je osjetila kako joj je noga zapela za nešto pokriveno snijegom. Sagnula se kako bi utvrdila o čemu je riječ i u tom trenutku prisjetila se riječi onog mladog policajca. Stvari ima posvuda. Posvuda! Zastala je kao paralizirana, no potom je nastavila istraživati vođena znatiželjom urođenom svim ljudskim bićima. Već trenutak kasnije trčala je zemljanim putem, posrćući i kližući se na snijegu, rukama neprirodno mašući pred sobom, dok su joj iz pluća dopirali eksplozivni jecaji.

Tog čovjeka nije primijetila sve dok se s njim nije izravno sudarila, oborivši ga na tlo. Oboje su pali, on jednako iznenađen kao ona, možda i više od nje.

"Dovraga", promumlja Lee Sawyer našavši se u blatu, od udarca ostavši bez daha. Sidney je, međutim, već trenutak kasnije bila na nogama i nastavila svom snagom juriti vijugavim putem. Sawyer je pokušao krenuti za njom, no koljeno mu se zaglavilo, što mu se događalo češće, zahvaljujući tome što je prije više godina dvadeset dugih uličnih blokova tvrdim pločnikom jurio za sportskim tipom koji je opljačkao neku banku. "Hej", poviče on za njom, nespretno poskakujući na jednoj nozi, rukom trljajući koljeno. Potom je baterijsku svjetiljku usmjerio prema njoj.

Kada se Sidney osvrnula, u snopu svjetla ugledao je njezin profil. Trenutak kasnije načas je ugledao njezine oči ispunjene užasom. A onda je iščeznula. Oprezno je prišao mjestu na kojem ju je prvi put ugledao. Svjetiljkom je osvijetlio tlo na tome mjestu. Tko je, dovraga, ta žena i što radi ovdje? A onda je slegnuo ramenima. Vjerojatno znatiželjna žena negdje iz okolice koja je ugledala nešto što radije ne bi bila vidjela. Već nekoliko trenutaka kasnije Sawyer je zahvaljujući baterijskoj svjetiljci potvrdio opravdanost svojih sumnji. Sagnuo se i s tla podignuo cipelicu. U njegovoj velikoj šapi izgledala je sićušno i bespomoćno. Sawyer ponovno pogleda u smjeru u kojem se izgubila Sidney Archer i duboko uzdahne u tami. Njegovo

krupno tijelo počelo je drhtati od gotovo nenadvladiva bijesa dok je promatrao onu užasnu rupu u zemlji pred sobom. Svim silama othrvao se potrebi da svom snagom ne zavrišti. Tijekom svoga dugogodišnjeg rada u FBI-u, Lee Sawyer je samo nekoliko puta poželio onima koje je tražio ili uhvatio svim srcem odreći pravo na suđenje pred redovnim sudom s građanskom porotom. Ovo je bila jedna od takvih situacija. Sada se u sebi pomolio za to da, kada ih se domogne, oni koji su skrivili ovaj užasan zločin nešto pokušaju, bilo što zbog čega bi mu se ukazala i najmanja mogućnost da zemlju poštedi troškova i medijskog cirkusa koje bi donijelo takvo suđenje. On sada spremi cipelicu u džep kaputa i, držeći se za bolno koljeno, ode do Kaplana. Potom će se vratiti u grad. Tog poslijepodneva imao je dogovoren sastanak u Washingtonu. Tek sada zapravo će započeti njegova istraga o slučaju smrti Arthura Liebermana.

NEKOLIKO MINUTA KASNIJE POLICAJAC MCKENNA ZABRINUTO JE pogledavao Sidney, pomažući joj da iziđe iz patrolnih kola. "Gospođo Archer, jeste li sigurni da ne želite da nazovem nekoga tko bi došao po vas?"

Blijeda poput krede, zgrčenih udova, ruku i odjeće prljavih od pada, Sidney odlučno odmahne glavom. "Ne! Ne! Dobro mi je." Naslonila se na patrolna kola. Ruke i ramena i dalje su joj se nekontrolirano trzali, no sada je barem nešto bolje održavala ravnotežu. Zatvorila je vrata policijskoga automobila i krenula prema svome Fordu. Načas je neodlučno zastala, a onda se okrenula unatrag. Policajac McKenna stajao je kraj patrolnih kola i pomno je promatrao.

"Eugene?" "Izvolite, gospođo?"

"Imali ste pravo... Na tom mjestu ne treba se dugo zadržavati." To je izgovorila šupljim glasom osobe posve ispražnjena duha. Zatim se okrenula, polako prišla Fordu i ušla u vozilo.

Eugene McKenna polako je kimnuo, a izbočena Adamova jabučica ubrzano mu je poskakivala gore-dolje dok se odupirao suzama koje su mu navirale na oči. Potom je otvorio vrata policijskog automobila i više se strovalio nego sjeo na vozačevo mjesto. Zatvorio je vrata kako se zvukovi koji će za koji trenutak početi izlaziti iz njegova grla ne bi širili dalje od automobila.

DOK SE SIDNEY ISTIM PUTEM VRAĆALA NATRAG, U AUTOMOBILU SE oglasio mobilni telefon. Zbog tog posve neočekivanog zvuka toliko se

trgnula da je zamalo izgubila nadzor nad vozilom. Pogledala je telefon, dok joj je svaka crta lica izražavala krajnju nevjericu. Nitko nije znao gdje se nalazi. Ona pogleda oko sebe u tamu, kao da je netko promatra. Povijena stabla bila su jedini svjedoci njezina povratka kući. Koliko je mogla odrediti, bila je jedino ljudsko biće u cijelom tom beskrajnom i pustom prostoru. Tada je rukom polako posegnula za telefonom.

PETNAESTO POGLAVLJE

"BOŽE MOJ, QUENTINE, TRI SU SATA UJUTRO."

"Ne bih te zvao da nije doista važno."

"Ne znam točno što očekuješ da kažem." Sidney je osjećala kako joj ruka u kojoj drži mobilni telefon blago drhti. Ona uspori; do tada je bila sve snažnije pritiskala papučicu gasa, tako da je tom uskom cestom već počela juriti opasnom brzinom.

"Kao što sam rekao, čuo sam kako ste ti i Gamble razgovarali kada smo se vraćali iz New Yorka. Mislio sam da ćeš se obratiti meni, Sidney, a ne Gambleu." Glas je bio obziran, no u njemu je bilo i određenog prijekora.

"Žao mi je, Quentine, no on je postavljao pitanja. Ti nisi."

"Pokušavao sam ti dati malo slobodnoga prostora."

"Zbog toga sam ti zahvalna, doista. Riječ je samo o tome da se Gamble obratio meni i to vrlo otvoreno. Hoću reći, bio je ljubazan, no morala sam mu nešto reći."

"I tako si mu rekla kako ne znaš zašto je Jason bio u onom zrakoplovu? Tako je glasio tvoj odgovor? Da nisi imala pojma da je u zrakoplovu?" U njegovim riječima jasno je razabirala neizgovorene misli. Kako je njemu mogla reći jedno, a Gambleu nešto drugo? A čak i da otkrije Jasonovu priču o razlozima putovanja u Los Angeles, kako Rowe sada može reći da zna kako Jason nije išao na razgovor u neku drugu tvrtku? Našla se u nemogućoj situaciji i trenutačno je izgledalo da iz nje nema izlaza. Stoga je odlučila promijeniti temu.

"Kako si se sjetio nazvati me u auto, Quentine?" Zbog toga što je uspio doći do nje osjećala je blagu jezu.

"Pokušao sam te dobiti kod kuće, zatim u uredu. Preostao mi je još samo auto", objasni on jednostavno. "Iskreno govoreći, pomalo sam se zabrinuo za tebe. I ..." Neočekivano je prekinuo rečenicu, kao da je samo djelić sekunde prekasno odlučio ne izreći je.

"I, što?"

Rowe je sada oklijevao, no odmah potom brzo je dovršio misao. "Sidney, čovjek ne treba biti genij da bi utvrdio na koje pitanje svi želimo dobiti odgovor. Zašto je Jason išao u L.A.?"

Rowe je to izrekao vrlo jasnim tonom. On želi odgovor na to pitanje.

"Zašto bi Triton trebalo zanimati što on radi u slobodno vrijeme?"

Rowe duboko uzdahne. "Sid, u Tritonu se sve tiče tvrtke i sve pripada njezinu vlasniku. Cijeli industrijski pogoni po cijele dane nastoje krasti našu tehnologiju i ljude. To dobro znaš."

Sidney se zajapuri. "Time želiš Jasona optužiti za prodaju Tritonove tehnologije najboljem ponuđaču? To je posve besmisleno i toga si više nego svjestan." Suprug joj se više nije mogao braniti, a ona je bila vraški uvjerenjena da ne želi samo tako prijeći preko te uvrede.

Činilo se da je Rowe povrijeđen. "Nisam rekao da to mislim ja, no drugi ovdje misle upravo tako."

"Jason nikada, ni pod kojim uvjetima, ne bi učinio nešto takvo. Krvario je za tu tvrtku. Ti si mu bio prijatelj. Kako uopće možeš reći takvo što?"

"U redu, objasni mi što je radio u tom zrakoplovu za Los Angeles, umjesto da je bojio kuhinju, jer se upravo spremam kupiti nešto što će Tritonu omogućiti da povede svijet u dvadeset prvo stoljeće i ničemu i nikomu ne mogu dopustiti da upropasti tu mogućnost. Takva se prilika neće ponoviti."

Ton kojim je to izrekao bio je dovoljan da u njoj zapali sve molekule bijesa.

"To ne mogu objasniti. To ne namjeravam ni pokušavati. Ne znam koji se vrug događa. Upravo sam ostala bez muža, dobijesa! Nema tijela, nema odjeće. Od njega nije ostalo ništa, a ti lijepo udobno sjediš i govoriš mi kako misliš da vas je pljačkao? Proklet bio!" Ford za nekoliko centimetara siđe s ceste, tako da se morala pomučiti kako bi ga vratila u željeni smjer. Ponovno je usporila u trenutku kada je vozilo upalo u kolotečinu. Pritom joj se protreslo cijelo tijelo. Zbog uskovitlanih pahulja snijega vidljivost se iz minute u minutu pogoršavala.

"Sid, molim te, molim te, smiri se." U Roweovu se glasu odjednom začula panika. "Poslušaj me, nisam te namjeravao dodatno uzrujavati. Žao mi je." Zastao je, a potom žurno dodao: "Mogu li ti kako pomoći?"

"Da, možeš svim šupcima u Tritonu reći neka lijepo crknu. Kako bi bilo da ti budeš prvi?" Tada je isključila aparat i odbacila ga na pod. Suze su joj se slijevale tako brzo da je konačno morala zaustaviti vozilo uz cestu. Drhteći kao da ju je netko upravo ubacio u ledenu rijeku, Sidney konačno otkopča pojas i ispruži se preko prednjeg sjedala, jednom rukom još nekoliko minuta pokrivajući lice. Potom je ubacila u brzinu i ponovno

pokrenula vozilo. Unatoč očitoj iscrpljenosti, misli su joj letjele poput Explorera čije je kotače pokretao šestocilindrični motor. Jason se užasn timer kada je čuo za njezin dogovoreni sastanak s predstavnicima Tritona. Priču o razgovoru za posao vjerojatno je imao pripremljenu za nekakvu neočekivanu situaciju. A njezin je sastanak s Nathanom Gambleom i društvom bio upravo to – nepredviđena situacija. Ali zašto? U što je uopće mogao biti upleten? Sav onaj noćni rad? Njegova šutljivost? Čime se cijelo to vrijeme bavio?

Ona pogleda na sat na kontrolnoj ploči i uvidi da se mala kazaljka neumorno približava broju četiri. Dok joj je um radio u najvišoj brzini, preostali dio njezina bića nije. Oči je jedva držala otvorenima, a morala se pozabaviti i pitanjem gdje će provesti ostatak noći. Primicala se autocesti broj 29. Našavši se na toj prometnici, skrenula je prema jugu, umjesto da se vrati prema sjeveru, odakle je došla. Pola sata kasnije Sidney je već polako prolazila praznim ulicama Charlottesvillea. Prošla je kraj Holiday Inna i ostalih mogućih prenoćišta i na koncu s ceste broj 29 skrenula u ulicu Ivy. Ubrzo se zaustavila na parkiralištu motela Boar's Head, jednog od najpoznatijih u okolici.

Već dvadesetak minuta kasnije iza nje su bile sve formalnosti, te je polako uvlačila gotovo nepokretne udove pod pokrivač u raskošno namještenoj sobi s predivnim pogledom do kojeg joj tog trenutka nije bilo ni najmanje stalo. Kakav dan, prepun noćnih mora od kojih su sve bile tako krajnje stvarne. To joj je bila posljednja misao u svjesnome stanju. Dva sata prije izlaska sunca Sidney Archer konačno je usnula.

ŠESNAESTO POGLAVLJE

U TRI SATA UJUTRO PO MJESNOM VREMENU U SEATTLEU GUSTI SU SE oblaci rastvorili i na cijelo područje izlili nove količine kiše. Čuvar se bio šćućurio u malenoj stražarnici, držeći dlanove i noge što je bliže mogao malom podnom grijaču. U jednom kutu voda je neprekidno curila niza zid, stvarajući lokvicu na izlisanom zelenom sagu. Čuvar umorno pogleda na ručni sat. Još četiri sata do isteka smjene. On iz termos-boce izlije ostatak vruće kave, čeznući za toplom posteljom. Svaku zgradu u najmu je imala neka druga tvrtka. Neka su zdanja jednostavno bila prazna, no sva su bila

osigurana bez obzira na to što se u njima nalazi, uz naoružane čuvare koji su na njih pazili dvadeset četiri sata na dan. Visoka metalna ograda na vrhu je imala bodljikavu žicu, premda ne onu smrtonosno oštru kakve se najčešće koriste u zatvorima. Videomonitori su bili diskretno postavljeni na cijelom području. Uistinu bi bilo teško onamo ući bez dopuštenja.

Teško, ali ne i nemoguće.

Ta je pojava od glave do pete bila u crnome. Za manje od minute prebacila se preko ograde u stražnjem dijelu skladišnog kompleksa, stručno izbjegavajući žicu. Našavši se s druge strane ograde, pretrčavao je od sjene do sjene, dok je kiša i dalje lijevala, posve zaglušujući jedva čujne zvukove njegovih brzih koraka. Na lijevom rukavu imao je minijturni uređaj za elektronsko ometanje. Na putu do odredišta prošao je kraj triju videokamera; nijedna od njih nije zabilježila njegov prolazak.

Došavši do pokrajnjih vrata zgrade broj 22, iz naprtnjače je izvadio nešto nalik na žicu i ugurao u veliki lokot. Deset sekundi kasnije vrata su bila otvorena.

Krenuo je metalnim stubama, grabeći po dvije, pošto je naočalama s infracrvenim pomagalom učas pregledao cijelu unutrašnjost zdanja. Otvorio je vrata jedne sobe i baterijskom svjetiljkom osvijetlio maleni prostor. Otključao je ormar za spise i uklonio kameru. Videovrpu iz nje uložio je u jedan pretinac u naprtnjači, u kameru stavio novu kasetu i ponovno je postavio u ormar. Pet minuta kasnije cijelim je prostorom ponovno zavladała potpuna tišina. Čuvar još nije bio dovršio posljednju šalicu kave.

U cik zore Gulfstream je uzletio je iz zračne luke u Seattleu. Ona pojava u crnom sada je na sebi imala traperice i gornji dio trenirke i čvrsto je spavala u jednom od naslonjača luksuzno uređene kabine, dok mu je tamna kosa padala na mladoliko lice. S druge strane prolaza, Frank Hardy, prvi čovjek tvrtke koja se specijalizirala za osiguranje i industrijsku kontrašpijunažu, pomno je čitao stranicu po stranicu poduzetog izvještaja, dok se zrakoplov uzdizao prema sada vedrom jutarnjem nebu; posljednji ostaci noćasnje ciklone konačno su se udaljili. U metalnoj aktovci nalazila se videovrpca izvađena iz kamere u ormaru za spise. Aktovka mu je bila na dohvata ruke. U tom trenutku pojavio se poslužitelj i jedinom budnom putniku u šalicu ulio još jednu kavu. Hardy zaustavi pogled na metalnom kovčegu. Tada se namršti, a prsti mu, po dugogodišnjoj navici, stanu

prolaziti amo-tamo po borama na čelu. Hardy potom odloži onaj izvještaj, udobno se nasloni i zagleda kroz prozor u trenutku kada se zrakoplov usmjerio prema istoku. Trebao je razmisliti o puno toga. Trenutačno nije bio sretan. Dok je elegantni zrakoplov jurio dalje, osjećao je zatezanje i vilice i utrobe.

Gulfstream je dosegnuo visinu na kojoj će nastaviti put do Washingtona. Prve zrake sunca na izlasku odbijale su se od dobro poznatog logotipa tvrtke na repu zrakoplova. Orao u letu simbolizirao je organizaciju s kojom se nitko ne može mjeriti. U svijetu je poznatiji čak i od Coca-Cole, boje ga se više nego većine najvećih svjetskih konglomerata - koji su, u usporedbi s tom tvrtkom, stari dinosauri koji očekuju neizbježno izumiranje. Bila je to posve zaokružena organizacija, spremna za dvadeset prvo stoljeće koje je neumoljivo jurilo prema njima, jednako kao što se i simbol orla munjevito probijao na sve strane svijeta, u sve njegove zakutke.

Triton Global nije imao nakanu dopustiti nikakve promjene zacrtanog plana.

SEDAMNAESTO POGLAVLJE

UNIFORMIRANI ČUVAR PROVEO JE LEEJA SAWYERA KROZ DIVOVSKO predvorje zgrade Marriner Eccles, sjedišta Savezne banke u aveniji Constitution. Sawyeru se učinilo kako je to zdanje posve u skladu s nevjerojatnim utjecajem ustanove koja se u njoj smjestila. Pošto su pješice stigli do prvoga kata, Sawyer i njegov pratitelj zaustavili su se pred debelim drvenim vratima na koja je čuvar pokucao. Do njih je kroz masivno drvo doprla riječ "Uđite". Sawyer uđe u velik, ugodno namješten ured. Police za knjige koje su se od poda uzdizale sve do stropa, namještaj tamne boje i pomno izrađeni ukrasi na zidu stvarali su mračnu atmosferu. Debeli su zastori bili navučeni. Na raskošnom radnom stolu pokrivenom kožom svijetlila je zelena svjetiljka sa zaslonom. Miris cigara osjećao se posvuda; Sawyer je gotovo vidio pramenove dima kako lebde u zraku poput kakvih duhova. To ga je podsjetilo na radne sobe nekih od njegovih starih sveučilišnih profesora. Malena vatra iz kamina sobi je davala i toplinu i svjetlo.

Kada se muškarac masivne građe okrenuo u naslonjaču koji se nalazio s

druge strane stola, Sawyerova se pozornost istog trena usredotočila isključivo na njega. Na krupnom crvenom licu nalazile su se svijetloplave oči skrivene kopcima koji su zbog ovješene kože i gustih obrva kakve Sawyer do tada još nije vidio, izgledale tek poput malenih proreza. U jednom trenutku Sawyer se u šali upitao je li se našao pred Djedom Mrazom.

Muškarac je u tom trenutku ustao, a njegov snažan, ali ugodan i fin glas koji je potekao prema Sawyeru i obavio ga, odmah je raspršio sve takve primisli.

"Agente Sawyer, ja sam Walter Burns, potpredsjednik Savezne banke."

Sawyer zakorači prema njemu kako bi prihvatio mlitavu ruku. Burns se po visini mogao mjeriti sa Sawyerom, i jedan i drugi imali su oko stotinu devedeset centimetara, no u toj je visini bilo najmanje četrdesetak kilograma više nego na tijelu snažno građenog agenta FBI-a. Sawyer sjedne u kožni naslonjač koji mu je Burns pokazao rukom. Dok se Burns spuštao na svoje mjesto Sawyer je primijetio kako su mu pokreti obilježeni skladnošću koja i nije toliko neobična za krupne muškarce.

"Zahvalan sam vam što ste me primili, gospodine."

Burns mu uputi prodoran pogled. "Pretpostavljam da sudjelovanje vaše agencije u ovome pitanju znači da nije bila riječ tek o mehaničkom ili nekom sličnom problemu koji je zahvatio taj zrakoplov?"

"Pomno provjeravamo sve mogućnosti. Za sada još nismo ništa isključili, gospodine Burns." Sawyerovo je lice bilo bezizražajno.

"Zovem se Walter, agente Sawyer, a kako i jedan i drugi radimo za katkada nezgrapan sustav poznat pod nazivom Savezna vlada, mislim da se na temelju toga možemo prepustiti užitku prisnijeg razgovora."

Sawyer se nasmiješi. "Ja sam Lee."

"Kako ti mogu pomoći, Lee?"

Ledena kiša šibala je prozorsko okno i činilo se da je zrak odjednom postao svjež. Burns ustane i priđe kaminu, pokretom ruke pozivajući Sawyera da primakne naslonjač. Dok je Burns na vatru dodavao triješće iz mjedene kante, Sawyer je otvorio svoj notes i načas pogledao neke od bilježaka. Kada mu se Burns smjestio sučelice, Sawyer je već bio pripravan.

"Kako mi se čini, velik broj ljudi nema pojma o tome koja je uloga Savezne banke. Mislim na ljude koji nemaju veze s bankarskim tržištima."

Burns protrlja jedno oko i Sawyer gotovo začuje kako mu se iz grla otelo smijuljenje. "Kada bih se kladio, bio bih sklon uložiti novac na to da barem pola stanovnika ove zemlje uopće ne zna za postojanje naše institucije i sustava saveznih rezervi, te da barem devedeset posto ljudi nema pojma o tome koja nam je zapravo funkcija. Moram priznati da mi takva anonimnost pruža silnu utjehu i sigurnost."

Sawyer se tada nagne prema starijem muškarcu. "Tko bi mogao imati koristi od smrti Arthura Liebermana? Ne mislim na osobnome planu, govorim o profesionalnoj strani. O njegovoj ulozi predsjednika Savezne banke."

Burnsove su se oči raširile sve dok oni prorezi nisu poprimili oblik polumjeseca, što je približno i bila krajnja granica njihovih mogućnosti. "Želiš reći kako je moguće da je netko srušio taj zrakoplov kako bi usmratio Arthura? Nadam se da mi nećeš zamjeriti, no to mi se čini užasno nategnutom teorijom."

"Nisam rekao da se to i dogodilo. Trenutačno samo razmatramo sve mogućnosti." Sawyer je govorio prigušenim glasom, kao da se pribojava da bi ih netko mogao čuti. "Ipak, činjenica je da sam pregledao popis putnika i da je tvoj kolega u tom zrakoplovu bio jedina značajna ličnost. Ako je bila riječ o namjernoj sabotaži, ne vjerujem da je Liebermanova nazočnost u tom zrakoplovu bila slučajna."

Burns se nasloni i polako ispruži noge prema vatri. "Bože moj!" reče na koncu, zagledan u plamen. Premda bi izgledao posve prirodno i u trodijelnom odijelu sa satom na lančiću, ono što je sada imao na sebi - sportski sako od devine dlake, tamnoplavi pulover s okruglim izrezom ispod kojeg je provirivao bijeli ovratnik košulje, sive karirane hlače i udobne crne mokasine - na njemu nije izgledalo toliko neprilično. Sawyer primijeti kako su Burnsova stopala neuobičajeno malena za takvu graju. Još barem minutu ni jedan ni drugi nisu rekli ni riječi.

A onda se Sawyer konačno promeškoltio. "Znam da ti ne moram naglašavati kako je sve što ovdje govorim iznimno povjerljive prirode."

Burns se naglo okrene prema agentu FBI-a. "Poprilično sam dobar u čuvanju tajni, Lee."

"Vratimo se, dakle, mojem pitanju: tko bi imao koristi?"

Burns još nekoliko trenutaka razmisli o tom pitanju, a onda duboko uzdahne. "Gospodarstvo Sjedinjenih Država najveće je na svijetu. Stoga

vrijedi pravilo: kako ide Americi, tako ide i ostatku svijeta. Želi li neka zemlja koja u Americi vidi neprijatelja naškoditi našem gospodarstvu ili izazvati kaos na međunarodnim tržištima kapitala, ovakav bi nasilan čin svakako mogao imati takve posljedice. Uopće ne sumnjam da će to biti silan udarac za burze pokaže li se da je bila riječ o promišljenom koraku." Potpredsjednik sada tužno odmahne glavom. "Samo sam mislio da nikada neću doživjeti takvo što."

"A što je s nekima u ovoj zemlji koji bi željeli da predsjednik Banke više ne bude među živima?" ponovi Sawyer pitanje.

"Još od samog nastanka Savezne banke pojavljuju se razne teorije zavjere iznijete toliko uvjerljivo da sam posve siguran kako u ovoj zemlji postoji više ljudi koji im, koliko god bile besmislene, pristupaju posve ozbiljno."

Sawyer ga pogleda kroza stisnute kapke. "Teorije zavjera?"

Burns zakašlje, a potom još glasno pročisti grlo. "Postoje pojedinci koji drže kako je Banka zapravo oruđe s pomoću kojeg imućne obitelji iz cijelog svijeta održavaju vlast nad siromašnima. Ili da primamo zapovijedi od nekakve malene skupine svjetskih bankara. Čuo sam čak i teoriju o tome kako smo mi tek pijuni nekakvih izvanzemaljaca koji su se uvukli na sva najznačajnija mjesta u vladi. U mojem rodnom listu, uzgred, naveden je Boston, u saveznoj državi Massachusetts."

Sawyer odmahne glavom. "Kriste, pa to je poprilično suludo."

"Upravo tako. Kao da gospodarstvom vrijednim sedam bilijuna dolara u kojem radi više od stotinu milijuna ljudi može potajno vladati nekakva šačica tajkuna."

"Znači da je neka od tih zavjereničkih skupina mogla skovati plan kako bi ubila predsjednika Savezne banke u znak osvete za korumpiranost ili nepravdu koje navodno vide?"

"Pa, malo je vladinih ustanova koje zbog neznanja nailaze na manje razumijevanja i više straha nego što je to slučaj sa Saveznom bankom. Kada si prvi put spomenuo tu mogućnost, rekao sam da je odviše neuvjerljiva. Pošto sam malo bolje razmislio, moram priznati da sam u toj prvoj reakciji vjerojatno pogriješio. Ali bombom raznijeti zrakoplov..." Burns umorno odmahne glavom.

Sawyer pribilježi nekoliko riječi. "Zanima me nešto više o Liebermanovoj prošlosti."

"Arthur Lieberman bio je iznimno popularna osoba u najvažnijim financijskim krugovima. Prije nego što je pristupio ovoj javnoj službi, godinama je bio jedan od najuspješnijih financijaša u Wall Streetu. Arthur nije imao dlake na jeziku i u prosudbama je obično imao pravo. Nizom vrhunskih poteza protresao je financijska tržišta praktički čim je preuzeo mjesto predsjednika. Pokazao im je tko je glavni." Burns zašuti kako bi na vatru dodao još jedno drvo. "Zapravo, vodio je Banku onako kako bih to ja činio, tako si barem zamišljam, kada bi mi se za to pružila prigoda."

"Ima li kakvih naznaka o tome tko bi ga mogao naslijediti?"

Burns odmahne glavom. "Ne."

"Približno u vrijeme kada se spremao na put u Los Angeles, je li u Banci bilo kakvih neobičnih događaja?"

Burns slegne ramenima. "Petnaestog studenoga imali smo sastanak SOOT-a, no bila je riječ o redovnom, odavno zakazanom skupu."

Sawyer je izgledao zbunjeno. "SOOT-a?"

"Savezni odbor za otvoreno tržište*. Riječ je o odboru koji određuje našu politiku."

*U originalu - Federal Open Market Committee (FOMC).

"Što se događa na tim skupovima?"

"Pa, kratko, sedmero članova Upravnog odbora i predsjednici pet od dvanaest regionalnih podružnica Savezne banke razmatraju sve relevantne financijske pokazatelje o gospodarstvu i odlučuju je li potrebno povući određene poteze u vezi s količinom novca u optjecaju i kamatnom stopom."

Sawyer kimne. "Kada Banka spušta ili podiže kamatnu stopu, primjerice, to utječe na cijelo gospodarstvo. Širi mu opseg ili ga smanjuje."

"Mi barem mislimo da je tako", reče Burns sarkastično. "Premda naši potezi nemaju uvijek željeni učinak."

"U redu, je li, dakle, na tom sastanku SOOT-a bilo nečega neuobičajenoga?"

"Nije."

"Ipak, možeš li mi kratko prepričati o čemu se govorilo i što je tko rekao? To možda izgleda beznačajno, no kada bismo nekako došli do motiva, uistinu bismo lakše došli do počinitelja."

Burnsov se glas povisio za cijelu oktavu. "To je nemoguće. Same rasprave na sastanku SOOT-a posve su povjerljive prirode i ne mogu ih

otkriti ni tebi ni bilo kome drugome."

"Waltere, neću navaljivati, no uza sve dužno poštovanje prema tebi i cijeloj ustanovi, ako je i jedan podatak o kojem se govorilo na tim skupovima važan za FBI-ovu istragu, možeš biti posve uvjeren u to da ćemo do njega i doći." Sawyer ga je netremice promatrao sve dok Burns nije spustio pogled.

"Kratak izvještaj i zapisnik sa sastanka objavljuju se šest do osam tjedana nakon njegova održavanja", reče Burns polako. "No tek nakon sljedećeg sastanka. Sami zaključci sastanka, bilo da se nešto poduzima ili ne, medijima se objavljuju istoga dana."

"U novinama sam pročitao da je kamatna stopa ostala nepromijenjena."

Burns napući usne i potom pogleda Sawyera. "Tako je, nismo mijenjali kamatnu stopu."

"Kako ih točno mijenjate?"

"Lee, zapravo postoje dvije stope na koje Banka izravno utječe. Savezna kamatna stopa je ona koju banke zaračunavaju drugim bankama koje posuduju sredstva kako bi popunile obavezne rezerve. Ako se ta stopa povisi ili snizi, za njom će ubrzo krenuti i kamate za bankovne mjenice, blagajničke zapise, kredite i trgovinske vrijednosnice. Savezna banka određuje ciljnu saveznu kamatnu stopu na sastancima SOOT-a. A potom newyorška podružnica Savezne banke, preko svog Odjela za unutarnju trgovinu, prodaje ili kupuje vladine obveznice, čime se ograničava ili povećava količina novca koja je na raspolaganju bankama, kako bi se zajamčilo održavanje te kamatne stope. To nazivamo potpomaganjem ili smanjivanjem likvidnosti. Na taj je način Arthur, postavši predsjednikom, hrabro pokazao tko je šef: mijenjao je saveznu kamatnu stopu na način na koji tržište to nije očekivalo. Druga kamatna stopa na koju naša banka može utjecati jest eskontna stopa, stopa koju mi zaračunavamo bankama za zajmove koje dajemo. Međutim, eskontna je stopa vezana za zajmove koji se praktički uzimaju u iznimnim situacijama; zbog toga je i poznata kao "krajnje sredstvo". Banke koje ih prečesto koriste naći će se pod sve jačom kontrolom saveznih vlasti, jer se takvi zajmovi u bankarskim krugovima smatraju znakom slabosti. Zbog toga će većina banaka posuđivati novac od drugih banaka po nešto višoj saveznoj stopi, jer takav način kreditiranja nema nikakvih negativnih konotacija."

Sawyer odluči promijeniti smjer razgovora. "U redu, je li se Lieberman u

posljednje vrijeme ponašao neobično? Je li ga što mučilo? Znaš li za kakve prijetnje?"

Burns odmahne glavom.

"Je li taj put u Los Angeles bio nešto što bi se moglo smatrati uobičajenim?"

"Sasvim uobičajenim. Arthur se sastajao s Charlesom Tiedmanom, predsjednikom podružnice Savezne banke u San Franciscu. Arthur je uspješno obilazio područne predsjednike, a on i Charlie bili su dugogodišnji prijatelji."

"Čekaj malo. Ako je Tiedman predsjednik banke u San Franciscu, zašto je Lieberman putovao u Los Angeles?"

"Ondje postoji područni ured Savezne banke. Usto, Charlie sa suprugom živi u Los Angelesu, a Arthur je trebao odsjesti kod njih."

"Ali s Tiedmanom se bio tek vidio, na sastanku petnaestoga studenog."

"Točno. No Arthurov je put u Los Angeles bio planiran još davno. Samo je slučajno pao nedugo nakon sastanka SOOT-a. Međutim, znam da je želio što prije razgovarati s Charlesom."

"Znaš li i zašto?"

Burns odmahne glavom. "To bi morao pitati Charlesa."

"Još nešto što bi mi moglo pomoći?"

Burns načas razmisli o tom pitanju, a potom ponovno odmahne glavom. "Ne mogu se sjetiti ničega iz Arthurova osobnog života što je moglo dovesti do ovog užasa."

Sawyer ustane i stisne Burnsovu ruku. "Hvala na informacijama, Walter."

Kada se Sawyer već okrenuo kako bi izišao, Burns ga snažno uhvati za rame. "Agente Sawyer, informacije kojima raspolažemo u ovoj kući toliko su vrijedne da bi i najmanje prodiranje određenih podataka u javnost moglo donijeti nevjerojatnu zaradu pojedincima koji to nikako ne zaslužuju. Izgleda da sam s godinama postao tako neizmjerljivo štur na riječima upravo stoga da spriječim takve stvari."

"Razumijem."

Burns položi mlohavi dlan na vrata dok je Sawyer zakopčavao kaput. "Onda, je li tko već osumnjičen?"

Agent se ponovno okrene prema Burnsu. "Žalim, Waltere, i mi u FBI-u

imamo tajne."

HENRY WHARTON SJEDIO JE ZA SVOJIM RADNIM STOLOM I NOGOM nervozno lupkao po sagu. Premda sitna stasa, kao izvršni partner u tvrtki Tyler, Stone, po pravničkim je sposobnostima bio iznimna ličnost. Djelomično ćelav, s urednim sijedim brkovima, svakom je pojedinošću ostavljao dojam o tome kako zauzima čelno mjesto u velikoj i važnoj odvjetničkoj tvrtki. Nakon trideset pet godina pravnog zastupanja elitnih američkih tvrtki i organizacija, Wharton nije bio od onih koji se mogu lako zastrašiti. Međutim, ako se netko i približio zastrašivanju, tada je to bio muškarac koji mu je sada sjedio nasuprot.

"Znači, to je sve što ti je rekla? Da uopće nije znala da joj je suprug u tom zrakoplovu?" pitao je Wharton.

Nathan Gamble imao je napola zatvorene oči dok je pomno promatrao dlanove. Sada podigne pogled prema Whartonu. Zbog tog pokreta odvjetnik se blago trgnuo.

"To sam je jedino i pitao."

Wharton tužno odmahne glavom. "Ah, tako. Znam da je, kada sam s njom razgovarao, bila posve shrvana. Jadnica. Takav šok, iz vedra neba, samo tako, i..."

Wharton ne dovrši misao, jer je Gamble u tom trenutku ustao i prišao prozoru iza odvjetnikova stola. Promatrao je Washington pod prijepodnevnim suncem. "Palo mi je na pamet, Henry, da bi bilo bolje da ispitivanje nastaviš ti." Gamble položi krupni dlan na Whartonovo usko rame i blago ga stisne.

Wharton žurno kimne. "Da, da, tvoji su mi razlozi za to jasni."

Gamble priđe zidu i stane promatrati brojne diplome s prestižnih sveučilišta, uredno poredane na tom dijelu skupo namještenoga ureda. "Čovjeka ovo mora zadiviti. Ja nisam ni maturirao. Ne znam jesi li to znao." Tada se osvrne prema odvjetniku.

"Nisam", reče Wharton tiho.

"Reklo bi se da sam se unatoč tome poprilično dobro snašao." Gamble slegne masivnim ramenima.

"Što je vrlo skromna ocjena. Tvome uspjehu nema premca", doda Wharton brzo.

"Dovraga, počeo sam od nule, a na nuli ću vjerojatno i završiti."

"To nikako ne bih rekao."

Gamble na trenutak zastane i ispravi položaj jedne od diploma. Potom se ponovno okrene prema Whartonu. "Da se vratimo na stvar, bilo mi je očito da je Sidney Archer znala da joj je suprug u tom zrakoplovu."

Wharton se trgne. "Želiš reći kako misliš da ti je lagala? Ne bih htio da pomisliš da te ne poštujem, Nathane, ali u to ne mogu povjerovati."

Gamble se vrati u naslonjač. Wharton se spremao ponovno nešto reći, no Gamble ga pogleda tako da se ovaj upravo paralizirao. Gamble tada nastavi: "Jason Archer za mene je radio na jednom silno velikom projektu. Organizirao je svu Tritonovu financijsku dokumentaciju potrebnu za sklapanje posla s CyberComom. Tip je vražji genij za kompjutere. Imao je pristup svemu. Svemu!" Gamble polako prstom pokaže preko površine cijelog stola. Wharton je nervozno protrljao ruke, no nije rekao ništa. "Čuj, Henry, znaš da moram sklopiti taj posao s CyberComom... tako mi barem svi govore."

"To je apsolutno genijalan potez, to udruživanje", pokuša Wharton.

"Tako nekako." Gamble izvadi cigaru i polako je pripali. Prvi dim otpuhnuo je u Whartonovu smjeru. "U svakom slučaju, s jedne strane imam Jasona Archera koji ima uvid u sve moje stvari, a s druge Sidney Archer koja je na čelu moje ekipe za sklapanje posla. Pratiš me?"

Whartonovo čelo se naboralo od zbunjenosti. "Bojim se da ne, ja sam..."

"Postoje i druge tvrtke koje CyberCom žele jednako gorljivo kao i ja. Platili bi veliku lovu kada bi mogli doznati uvjete pod kojima ja sklapam posao. Tada bi se ubacile u pregovore i sjebale me. A ne volim kada me netko ševi, barem ne tako. Shvaćaš?"

"Da, svakako, Nathane. Ali, kako..."

"A znaš i da je jedna od tvrtki koje bi se rado domogle CyberComa i RTG."

"Nathane, ako time želiš reći da..."

"Tvoja tvrtka zastupa i RTG."

"Nathane, znaš da smo se za to pobrinuli. Ova tvrtka ni na koji način i ni u kojem obliku ne zastupa RTG u pokušaju kupnje CyberComa."

"Philip Goldman ovdje je još uvijek partner, zar ne? A usto je i vođa RTG-ove ekipe, ne?"

"Svakako. Od njega baš i nismo mogli zatražiti da nas napusti. Bila je to

samo kolizija klijenata i taj je slučaj riješen više nego adekvatno. Philip Goldman ne radi za RTG na ponudi za kupnju CyberComa."

"Siguran si?"

"Sto posto", reče Wharton žurno.

Gamble tada dlanom poravna prednji dio košulje. "Pratite li Goldmana dvadeset četiri sata na dan, prislušujete li mu telefone, čitate li mu poštu, pratite li njegove poslovne suradnike?"

"Ne, dakako da to ne činimo!"

"Onda teško možeš biti sto posto uvjeren u to da ne radi za RTG i protiv mene, nije li tako?"

"Dao mi je riječ", reče Wharton odlučno. "A funkcioniraju i određeni sustavi nadzora."

Gamble se poigravao elegantnim prstenom. "Ipak, ne možeš znati što doista smjeraju ostali partneri, pa tako i Sidney Archer, zar ne?"

"Ona je časnija od svih osoba koje sam ikada upoznao, a da i ne govorim kako je svakako jedna od najinteligentnijih." Wharton je u sebi kiptio od bijesa.

"Pa ipak, nema pojma o tome da joj je vlastiti suprug ušao u zrakoplov za Los Angeles, gdje RTG, vidi slučaja, ima sjedište za područje Sjedinjenih Država. To je poprilična podudarnost, zar ne?"

"Ne možeš okrivljavati Sidney za suprugove postupke."

Gamble je iz usta izvadio cigaru i promišljenim pokretom sa sakoa uklonio nekoliko dlačica. "Koliki su sada Tritonovi godišnji računi, Henry? Dvadesetak milijuna? Četrdeset? Kada se vratim u ured, mogu doći do točnog iznosa. Plaćamo vam negdje u tom rasponu, zar ne?" Gamble tada ustane. "Ti i ja ne poznajemo se od jučer. Znaš kakav je moj stil. Kad netko pomisli da me je prešao, sigurno je u krivu. Za to mi ponekad možda i treba ponešto vremena, ali nož se vraća njemu i ulazi dvostruko dublje u njegovo meso." Gamble odloži cigaru na Whartonov radni stol, položi dlanove na kožnu površinu i nagne se tako da se našao jedva na tridesetak centimetara od Whartonova lica. "Ostanem li bez CyberComa jer su me prodali moji vlastiti ljudi, kada se namjerim na krivce za to, činit će im se da je dobri stari moćni Mississippi nabujao i preplavljuje obale. Potencijalnih je žrtava cijela masa, većina od njih uopće nije kriva, samo što se ja neću truditi kako bih ih odvajao od krivaca. Razumiješ?" Gamble je govorio prigušenim

tonom i smireno, pa ipak, te su njegove riječi pogodile Whartona poput kakve divovske šake.

Wharton je progutao knedlu, i dalje nepomično promatrajući intenzivno koncentrirane smeđe oči prvog čovjeka Tritona. "Mislim da razumijem, da."

Gamble odjene kaput i uzme ostatak cigare. "Ugodan dan, Henry. Kada budeš razgovarao sa Sidney, reci joj da sam je pozdravio."

BILO JE TRINAEST SATI KADA JE SIDNEY FORDOM KRENULA S parkirališta motela Boar's Head i brzo se uputila prema autocesti broj 29. Provezla se kraj stare sportske dvorane Memorial Gymnasium, gdje se nekoć mučila i znojila udarajući teniske loptice između silnih obveza na studiju prava. Parkirala se na podzemnom parkiralištu Corone, centra s brojnim knjižarama, restoranima i barovima, omiljenog studentskog okupljališta.

Ušla je u jedan od kafića, naručila kavu i kupila Washington Post. Sjela je za jedan od malih drvenih stolova i pogledala naslove na prvoj stranici. U tom je trenutku od preneraženosti zamalo završila na podu.

Slova su bila masna i velika, a posve zaslužno, protezala su se preko cijele stranice. PREDSEDNIK SAVEZNE BANKE ARTHUR LIEBERMAN POGINUO U ZRAKOPLOVNOJ NESREĆI. Kraj tog naslova objavljena je i Liebermanova fotografija. Sidney se najviše dojmio njegov prodoran pogled.

Brzo je pročitala članak. Lieberman je bio među putnicima u zrakoplovu na letu 3223. Jednom mjesečno redovito je odlazio u Los Angeles kako bi se sastao s predsjednikom podružnice iz San Francisca, Charlesom Tiedmanom, a zlosretni let zrakoplovom tvrtke Western Airlines spadao je među takva redovna putovanja. Kao razvedeni šezdesetdvo godišnjak Lieberman je na čelu središnje banke SAD-a proveo posljednje četiri godine. Velik prostor u članku posvećen je Liebermanovoj više nego svijetloj karijeri na području financija i poštovanju koje je uživao u cijelom svijetu. Štoviše, službene novosti o njegovoj pogibiji pojavile su se tek sada jer je Savezna vlada davala sve od sebe kako bi spriječila izbijanje panike na tržištima novca. Unatoč tim naporima, posljedice su se počele osjećati širom svijeta. Na kraju članka stajala je obavijest o misi koja će za Liebermana biti održana sljedeće nedjelje u Washingtonu.

U novinama je, na jednoj od unutarnjih stranica glavnoga dijela, objavljen još jedan članak o toj zrakoplovnoj nesreći. Nije bilo nikakvih

novih elemenata, osim činjenice da NTSB i dalje provodi istragu. Moglo bi proći i više od godinu dana prije nego što svijet dozna zašto je let 3223 završio na izoranome kukuruznome polju umjesto na asfaltu losangeleske zračne luke. Vremenski uvjeti, mehanički kvar, sabotaza i sve ostale mogućnosti u tom rasponu, sada su se pomno razmatrale, no za sada su to bila tek nagađanja.

Sidney popije kavu, odloži novine i iz torbice izvadi mobilni telefon. Okrenula je broj svojih roditelja i nekoliko trenutaka razgovarala s kćeri, iz nje uspjevši izvući nekoliko riječi; Amy se još uvijek stidjela razgovarati telefonom. Sidney je potom još nekoliko minuta razgovarala s majkom i ocem. Zatim je nazvala i svoj broj kod kuće. Na telefonskoj sekretarici bile su ostavljene brojne poruke, no jedna se osobito izdvajala: poruka Henryja Whartona. Tvrtka Tyler, Stone velikodušno joj je dopustila da s posla izostane koliko god joj je potrebno kako bi se suočila s tom katastrofom osobne naravi. Sidney je bila uvjerenjena da joj za to ne bi bio dovoljan ni cijeli preostali život. Po Henryjevu joj se glasu činilo da je zabrinut, možda čak i nervozan. Znala je što to znači: posjetio ga je Nathan Gamble.

Brzo je nazvala dobro joj poznati broj i ubrzo su je spojili s Whartonovim uredom. Dok je čekala da se Wharton javi, davala je sve od sebe kako bi primirila živce. Wharton je mogao biti ili utjelovljenje božjega gnjeva ili mentor dostojan strahopoštovanja, ovisno o tome jeste li mu u milosti ili ne. Oduvijek je bio jedan od onih koji su najviše podupirali Sidney. Ali sada? Kada se javio, ona duboko udahne.

"Zdravo, Henry."

"Sid, kako si?"

"Iskreno govoreći, i dalje sam potpuno omamljena."

"Možda je tako i najbolje. Za sada. Preživjet ćeš ti već. Tako ti se sada možda ne čini, no hoćeš. Jaka si ti."

"Hvala na podršci, Henry. Uistinu mi je žao što te ostavljam na cjedilu. Uz posao s CyberComom i sve ostalo."

"Znam, Sidney. Budi bez brige."

"Tko će sada voditi taj posao?" Željela je izbjeći trenutačni prijelaz na temu Gamblea.

Wharton joj nije odgovorio istoga trena. Kada je to učinio, glas mu je postao prigušeniji. "Sid, što kažeš na Paula Brophyja?"

To ju je pitanje zateklo, no zbog njega je osjetila određeno olakšanje koje joj je dobro došlo. Možda je ipak pogriješila, možda Gamble nije razgovarao s Whartonom. "Paul je dobar, Henry."

"Da, da, znam. Dobar je i ugodan suradnik, talentiran odvjetnik, jezik ga dobro služi."

Sidney je sljedeće pitanje postavila polako. "Zanima te može li voditi posao u vezi s preuzimanjem CyberComa?"

"Kao što znaš, u tom je poslu sudjelovao sve do sada. No sad smo stigli do jedne posve nove razine. Želio bih da krug odvjetnika s pristupom podacima bude što je moguće uži. Dobro znaš razloge. Naš potencijalni problem s Goldmanom i njegovim zastupanjem RTG-a nije nikakva tajna. Ne bih želio ni da se počne govoriti o nekakvoj neregularnosti. U toj ekipi želim ljude koji će postupku pridonijeti nešto doista konkretno. Zanima me tvoje mišljenje o njemu u takvim uvjetima."

"Ovo je povjerljiv razgovor?"

"Apsolutno."

Sidney je sada govorila s velikom sigurnošću i znanjem, sretna što, barem na trenutak, može analizirati nešto osim osobnoga gubitka. "Henry, jednako dobro kao i ja znaš da su ovakvi poslovi složeni poput partije šaha. Moraš predviđati pet do deset poteza unaprijed. A nema mogućnosti ispravljanja pogrešaka. Pred Paulom je blistava budućnost u tvrtki, no on ne posjeduje dovoljnu širinu vizije za takav posao, niti toliku mogućnost posvećivanja pojedinostima. Nije mu mjesto u ekipi za završne pregovore pri kupnji CyberComa."

"Hvala, Sidney, stavovi su nam posve identični."

"Henry, ne bih rekla da su moje primjedbe za tebe neka osobita senzacija. Zašto se razmišljalo o njemu?"

"Recimo samo da je iskazao vrlo veliko zanimanje za vođenje tog posla. Razloge i nije tako teško dokučiti; bio bi to velik i unosan uspjeh u svačijoj karijeri."

"Razumijem."

"Posao ću povjeriti Rogeru Egertu."

"On je prvorazredan odvjetnik za transakcije."

"Vrlo se pohvalno izrazio o tvom dosadašnjem radu na toj stvari. Čini mi se da je upotrijebio riječi 'besprijekorno pozicioniranje.'" Wharton na

trenutak zašuti. "Uistinu mi je užasno žao što ću te sada nešto zamoliti, Sidney, vjeruj mi."

"O čemu je riječ, Henry?"

Začula je kako duboko uzdiše. "Samome sebi obećao sam da to neću činiti... stvar je samo u tome što si tako vraški nezamjenjiva." Ponovno je načas zašutio.

"Henry, molim te, u čemu je stvar?"

"Možeš malo razgovarati s Egertom? Zna gotovo sve, no nekoliko riječi o strateškim i taktičkim pitanjima bit će mu od neprocjenjive koristi. To pouzdano znam. Budi uvjeren da te to ne bih tražio, Sidney, da to nije tako ključna stvar. U svakom slučaju, ionako ćeš mu morati dati lozinku za središnju kompjutersku datoteku."

Sidney dlanom pokrije mikrofon i uzdahne. Znala je da Henry želi samo najbolje, no posao je kod njega uvijek bio na prvome mjestu. "Nazvat ću ga još danas, Henry."

"Ovo ti neću zaboraviti, Sidney."

Njezin mobilni telefon sada je bio zagušen smetnjama. Sidney iziđe iz kafića kako bi potražila mjesto za bolji prijem. Kada se našla vani, ton kojim je govorio Henry Wharton ponešto se promijenio.

"Jutros me posjetio Nathan Gamble."

Sidney je prestala hodati i naslonila se na zid kafića od opeke. Zatvorila je oči i stisnula zube tako snažno da su je zaboljeli. "Iznenadilo me je što je čekao tako dugo, Henry."

"Bio je pomalo izvan sebe, Sid, najblaže rečeno. Čvrsto je uvjeren da si mu lagala."

"Henry, znam da sve to ne izgleda nimalo uvjerljivo i nimalo pozitivno." Nakratko je oklijevala, a onda odlučila biti posve iskrena. "Jason mi je rekao da ide na razgovor u vezi s nekim novim zaposlenjem u Los Angelesu. Očito nije želio da Triton za to dozna. Od mene je zatražio da mu obećam kako ću čuvati tajnu. Zbog toga to nisam rekla Gambleu."

"Sid, odvjetnica si koja zastupa Triton. Nema tih tajni..."

"No, hajde, Henry, razgovaramo o mome suprugu. To što bi on prešao na neki drugi posao ne bi naškodilo Tritonu. Osim toga, nema klauzulu o zabrani prelaska u konkurentsku tvrtku."

"Ipak, Sidney, jako me boli što ti to moram reći, ali čini mi se da u toj

situaciji nisi primijenila najbolju moguću prosudbu. Gamble mi je poprilično jasno natuknuo da sumnja kako je moguće da je Jason krao poslovne tajne."

"Jason to ne bi učinio ni u snu!"

"Nije stvar u tome. Riječ je o tome kako na to gleda klijent. A to što si lagala Nathanu Gambleu nimalo ne pridonosi cijeloj stvari. Znaš li što bi se dogodilo s našom tvrtkom kada bi nam se on zahvalio na našim uslugama? A nemoj misliti da to ne bi bio u stanju učiniti." Whartonov se glas sve više uzdizao.

"Henry, kada je Gamble želio nazvati Jasona, imala sam dvije sekunde za razmišljanje."

"Pa, za ime Božje, zašto mu nisi rekla istinu? I sama si rekla da bi mu bilo svejedno."

"Jer sam nekoliko sekundi kasnije doznala da mi je suprug poginuo!"

Još nekoliko trenutaka oboje su šutjeli; međutim, velika je napetost bila više nego očita. "Sada je već proteklo nešto vremena", podsjeti je Wharton. "Ako im to nisi željela reći, mogla si se povjeriti meni. Ja bih ti bio sredio to pitanje. Sada držim da još uvijek mogu ispraviti stvar. Gamble ne može zamjeriti nama to što je tvoj suprug želio promijeniti posao. Ne bih rekao da će Gamble biti pretjerano oduševljen mogućnošću da mu ti radiš na nekim stvarima u budućnosti, Sidney. Možda je i dobro da se malo odmoriš. Ali, sve će to proći. Odmah ću ga nazvati."

Kada je Sidney progovorila, glas joj je bio jedva čujan. Imala je osjećaj da joj se neka velika šaka zaglavila u grkljanu. "Gambleu ne možeš spomenuti taj razgovor o novome poslu, Henry."

"Kako, molim?"

"To ti ne mogu dopustiti."

"Možeš li mi, molim te, navesti razlog?"

"Jer sam utvrdila da Jason nije išao ni na kakav razgovor. Izgleda..." Načas je zašutjela i potisnula jecaj. "Izgleda da mi je lagao."

Whartonov glas sada je pokazivao da jedva suspreže bijes. "Ne mogu ti ni opisati nepopravljive štete koje bi ova situacija mogla izazvati i koje je možda već i izazvala."

"Henry, ne znam što se događa. Govorim ti samo što znam, a to nije puno."

"I što bih sada točno trebao reći Gambleu? On od mene očekuje odgovor."

"Odgovornost prebaci na mene, Henry. Reci mu da me ne možeš dobiti telefonom. Reci mu da ne odgovaram na ostavljene poruke. Ti radiš na tome, a ja se neću vratiti u ured sve dok ti ne pronikneš u srž problema."

Wharton je nekoliko trenutaka razmišljao o tome. "Da, to bi možda moglo upaliti. Barem za sad. Cijenim i zahvalan sam ti na tome što si preuzela odgovornost za cijelu stvar, Sidney. Znam da nisi kriva, no tvrtka posve sigurno ne bi trebala osjećati posljedice. To mi je glavna briga."

"Razumijem, Henry. U međuvremenu, dat ću sve od sebe kako bih utvrdila što se točno događalo."

"Jesi li sigurna da si spremna za to?" S obzirom na okolnosti, Whartonu se činilo da je dužan postaviti takvo pitanje, premda je unaprijed dobro znao odgovor.

"Imam li uopće izbora, Henry?"

"Molit ćemo se za tebe, Sidney. Nazovi zatreba li ti bilo što. Mi smo u ovoj tvrtki svi jedna obitelj. Brinemo se jedni za druge."

Sidney isključi telefon i odloži ga. Whartonove su je riječi duboko povrijedile, no možda je zapravo bila samo naivna. Ona i Henry bili su kolege s posla i, u određenoj mjeri, prijatelji. Ovaj njihov telefonski razgovor samo joj je još jasnije pokazao kako je većina profesionalnih odnosa zapravo površna. Sve dok dobro radiš, ne stvaraš pomutnju, uspješno ostvaruješ rezultate, nemaš razloga za zabrinutost. Sada, kad je odjednom postala samohranom majkom, morat će paziti na to da samo tako ne ostane bez odvjjetničke karijere. Taj problem morat će pridodati hrpi svih onih problema s kojima se trenutačno suočava.

Krenula je opekama popločenom stazicom, prešla Ivy Road i uputila se u slavno sveučilišno zdanje Rotunda. Prošla je kroz jednako glasoviti Lawn, u kojem je studentska krema živjela u jednosobnim stanovima koji su se vrlo malo promijenili još od doba Thomasa Jeffersona, uz kamine kao jedine izvore topline. Jednostavna ljepota sveučilišnog kompleksa očaravala ju je pri svim dotadašnjim dolascima. Sada, tog vedrog i toplog kasnojesenskog prijepodneva, jedva ju je i primjećivala. Mučila su je brojna pitanja i sada je već bilo vrijeme da dođe i do određenih odgovora. Sjela je na stube Rotunde i iz torbice ponovno izvadila telefon. Utipkala je brojeve. Telefon je zazvonio dva puta.

"Triton Global."

"Kay?" reče Sidney.

"Sid?" Kay Vincent bila je Jasonova tajnica. Bila je to podeblja žena pedesetih godina. Obožavala je Jasona i čak je nekoliko puta čuvala Amy. Sidney ju je zavoljela od samog početka. Dijelile su jednake stavove o majčinstvu, poslu i muškarcima.

"Kay, kako si? Ispričavam se što te nisam nazvala i prije."

"Kako sam ja? O, Bože, Sid, tako mi je žao. Tako užasno žao."

Sidney je po glasu starije žene jasno čula kako se bori sa suzama.

"Znam, Kay. Znam. Sve se dogodilo tako iznenada. Tako..." Glas joj se izgubio, no onda se hrabro pribrala. Mora doznati određene stvari, a Kay Vincent bila je najiskreniji izvor kojeg se mogla dosjetiti. "Kay, ti znaš da je Jason uzeo nekoliko slobodnih dana."

"Tako je. Rekao je da će obojiti kuhinju i srediti garažu. O tome je govorio već tjedan dana."

"Nije ti spominjao nikakav odlazak u Los Angeles?"

"Ne. Šokirala sam se kada sam doznala da je bio u tom avionu."

"Je li ti tko dolazio radi razgovora o Jasonu?"

"Puno njih. Svi su shrvani."

"A Quentin Rowe?"

"Dolazio je nekoliko puta." Kay zašuti a onda reče: "Sid, čemu sva ta pitanja?"

"Kay, ovo mora ostati među nama, može?"

"U redu." Po njezinu se glasu moglo reći da poprilično oklijeva. "Mislila sam da Jason odlazi u Los Angeles kako bi dogovorio eventualni prelazak na neki novi posao, jer mi je tako rekao. A sada sam doznala da to nije bila istina."

"Bože moj!"

Dok je Kay polako razmatrala tu novost, Sidney nastavi s novim pitanjem. "Kay, pada li ti na pamet ijedan mogući razlog zbog kojeg bi mi Jason lagao? Je li se na poslu ponašao neobično?"

Usljedila je poduža stanka. "Kay?" Sidney se vrpaljila sjedeći na stubama. Hladnoća opeka počela je kod nje izazivati drhtanje. Ona naglo ustane.

"Sid, mi ovdje imamo uistinu stroga pravila o razgovorima o svemu što

se odnosi na tvrtku. Ne bih se željela uvaliti u nevolje."

"To mi je jasno, Kay. Ja sam jedna od pravnih zastupnica Tritona, zar si zaboravila?"

"E, pa, ovo je malo drukčije." Glas joj se odjednom izgubio. Sidney se upita je li Kay prekinula vezu, no glas se tada ponovno vratio. "Možeš li me nazvati kasnije večeras? Uistinu ne bih željela o tome razgovarati za radnoga vremena. Kod kuće ću biti oko osam. Još uvijek imaš moj broj kod kuće?"

"Imam ga, Kay. Hvala."

Kay Vincent spustila je slušalicu više ne rekavši ni riječi.

Jason je sa Sidney rijetko razgovarao o Tritonovim poslovima, premda je ona, kao odvjetnica u tvrtki Tyler, Stone, bila detaljno upoznata s mnogim stvarima i poslovima. Njezin je suprug etičke obveze svog posla smatrao vrlo ozbiljnim pitanjem. Uvijek je dobro pazio da supругu ne dovede u neugodan položaj. Barem do sada. Ona se sada polako vratila do parkirališta.

Plativši parkiranje, krenula je prema automobilu. A onda se odjednom okrenula, no čuvar se tada već bio povukao iza ugla. Brzo je izišla na ulicu pred parkiralištem i pogledala niz ulicu. Na vidiku nije bilo nikoga. Međutim, u ulici je bilo puno prodavaonica. Netko je mogao za samo nekoliko sekundi nestati u nekom od lokala. Prvi put uočila ga je kako je promatra dok je sjedila na ulaznim stubama Rotunde. Stajao je iza jednog od brojnih stabala raspoređenih oko zgrade Lawna. Kako je bila zauzeta razgovorom s Kay, brzo je preko toga prešla, misleći kako je riječ samo o nekome tko je promatra iz posve očitih i prozaičnih razloga. Bio je visok, najmanje stotinu osamdeset centimetara, vitak i u tamnome kaputu. Lice mu je djelomično bilo zaklonjeno tamnim naočalama, a ovratnik kaputa podignut, još ga više skrivajući. Kosa mu je bila pokrivena smeđim šeširom, premda je Sidney uspjela razabrati da je svijetla, možda crvenkastoplava. U jednom se trenutku upitala je li među njezinim sve brojnijim problemima sada i paranoja. O tome se trenutačno nije mogla brinuti. Mora se vratiti kući. Sutradan će otići po kćer. Tada se prisjetila kako joj je majka spomenula misu za Jasona. Trebat će dogovoriti i riješiti pojedinosti u vezi s tim. Uza sve zagonetke koje su se odnosile na posljednji dan života njezina pokojnog supругa, pomisao na misu svom joj je snagom u misli vratila užasnu istinu o tome da je Jason uistinu mrtav. Kako god da ju je

prevario i bez obzira na razloge zbog kojih ju je obmanuo, više ga nema među živima. Tada se uputila kući.

OSAMNAESTO POGLAVLJE

ISPOD OBLAČNOGA SLOJA KOJI JE BRZO PREKRIVAO PLAVO NEBO, ledeni je vjetar šibao mjesto na kojem se dogodila zrakoplovna nesreća. Cijela vojska ljudi kretala se tim prostorom, označavajući ostatke crvenim zastavicama, koje su usred polja već stvorile cijelu masu grimizne boje. U blizini kratera stajala je dizalica s koje je visjela košara dovoljno velika za dvojicu muškaraca. Još jedna takva dizalica bila se nadvila nad krater, a košara na dugoj čeličnoj žici nestajala je u tom plitkom paklu. I drugi kabeli povezani s vitlima na stražnjim dijelovima kamiona protezali su se do jame. Teški strojevi u blizini su se bučno pripremali za konačno otkopavanje kratera. Najvažniji dio, uređaj za snimanje podataka o letu, još nije bio izvađen.

S vanjske strane žutih prepreka podignuto je nekoliko šatora. U njih se radi analize odlagao prikupljeni materijal. U jednom od tih šatora George Kaplan je iz termos-boce ulijevao kavu u dvije šalice. Potom je na kratko pogledao prostor oko sebe. Na sreću, sniježiti je prestalo jednako brzo kao što je i počelo. Međutim, i dalje je bilo hladno, a prema prognozi se moglo očekivati još padalina. Znao je da to nije dobro. Snijeg će samo pogoršati tu logističku noćnu moru.

Kaplan pruži jednu od šalica s vrućom kavom Leeju Sawyeru, koji je pratio pogled istražitelja iz NTSB-a.

"Ono u vezi s rezervoarom, George, bila je dobra pretpostavka. Dokaza je vrlo malo, no laboratorijska analiza pokazuje da je to bila stara dobra i uvijek pouzdana stvar: kloridna kiselina. Ispitivanja pokazuju da je aluminijsku slitinu mogla progristi za dva do četiri sata. Brže ako bi se kiselina zagrijala. A to ne izgleda nimalo slučajno."

Kaplan nešto glasno progunđa. "Dovraga, kao da bi kakav mehaničar obilazio avion s tom kiselinom i njome samo tako, slučajno, premazao rezervoar."

"Ni u jednom trenutku nisam pomislio da bi to mogao biti nesretan slučaj, George." Kaplan uzdigne ruku kao da se ispričava. "A takvu kiselinu

možeš nositi i u plastičnoj bočici, možeš čak upotrijebiti i bočicu sa štrcaljkom, malo modificiranim gornjim dijelom, kako bi mogao točno odrediti koliko kiseline nanosiš na površinu. Plastična bočica neće aktivirati detektor metala. To je jako dobra kombinacija." Kaplanovo lice izobličilo se od gađenja.

Još nekoliko trenutaka ostao je zagledan u mjesto nesreće, a onda se prenuo i okrenuo prema Sawyeru. "To što smo tako točno odredili vrijeme jako je dobro. Na taj se način smanjuje krug potencijalnih sumnjivaca koji su mogli imati pristup rezervoaru."

Sawyer kimne, slažući se. "Upravo radimo na tom tragu." Potom je otpio velik gutljaj kave.

"Doista misliš da je netko srušio avion pun ljudi samo kako bi sredio tog jednog tipa?"

"Moguće je."

"Kriste svemogući, ne bih htio biti bezobziran, ali ako želiš ubiti jednog tipa, zašto ga jednostavno ne ščepaš na ulici i prosviraš mu glavu? Zašto ovako?" Rukom je pokazao prema krateru, a potom se teško spustio na svoje mjesto, napola zatvarajući oči i jednom rukom žestoko trljajući lijevu sljepoočicu.

Sawyer je sjedio na jednome od sklopivih stolaca. "Nismo sigurni da je baš tako, no Lieberman je među putnicima bio jedini koji je mogao privući tako osobitu pozornost."

"Čemu se, dovraga, toliko mučiti samo zbog ubojstva predsjednika Savezne banke?"

Sawyer se još malo bolje omota kaputom, osjećajući ledeni vjetar kako ulazi u šator. "Kada se doznalo za Liebermanovu smrt, financijska su se tržišta našla na velikome udaru. Dow Jones su pali gotovo za tisuću dvjesto bodova, odnosno za oko dvadeset pet posto ukupne vrijednosti. U samo dva dana. Slom burze iz 1929. u usporedbi s tim izgleda poput bezazlenog štucanja. Ni inozemne burze ne prolaze puno bolje." Sawyer je intenzivno promatrao Kaplana. "A pričekaj samo da se dozna kako je riječ o sabotazi. Da je moguće da je Liebermana netko usmrtio namjerno. Tko uopće može pretpostaviti što će se događati nakon toga?"

Kaplan ga pogleda razrogačenih očiju. "Isuse! I sve to samo zbog jednog tipa?"

"Kao što sam već rekao, netko je ubio supermana."

"Znači da je potencijalnih krivaca puno - strane vlade, međunarodni teroristi i slična sranja, ne?" Kaplan je odmahivao glavom razmišljajući o tome koliko je zlikovaca na sve manjem planetu koji svi nazivaju svojim domom.

Sawyer slegne ramenima. "Recimo samo da to neće biti običan ulični kriminalac."

Njih dvojica tada su zašutjeli i ponovno se zagledali u mjesto nesreće. Promatrali su čelično uže na dizalici kako mijenja smjer kretanja i već dvije minute kasnije košara u kojoj su stajala dvojica muškaraca pojavila se iz rupe. Dizalica se okrenula i polako ih spustila na zemlju. Njih dvojica izišli su iz košare. Sawyer i Kaplan sa sve su većim uzbuđenjem promatrali kako ona dvojica jure prema njima.

Prvi je stigao mladić čija je svijetloplava kosa djelomično zaklanjala njegove dječake crte lica. U ruci je čvrsto držao plastičnu vrećicu. U njoj se nalazio malen četvrtast metalni predmet, sa svih strana opaljen plamenom. Drugi je muškarac s mukom dotrčao za njim. Bio je stariji, a po zajapurenu licu i teškome disanju vidjelo se da rijetko trči poljima.

"Nisam mogao vjerovati", gotovo je povikao mladi muškarac. "Desno krilo, odnosno ono što je od njega ostalo, stajalo je točno na vrhu, gotovo neoštećeno. Bit će da je eksplozija najviše pogodila lijevu stranu s punim rezervoarom. Kada se nos zario u tlo, izgleda da je načinio otvor nešto širi od trupa. Kada su krila udarila o rubove kratera, svinula su se unatrag i povila preko trupa. Vraški veliko čudo, rekao bih."

Kaplan od njega uzme vrećicu i priđe stolu. "Gdje ste je pronašli?"

"Bila je učvršćena za unutarnju stranu krila, odmah pokraj otvora za punjenje goriva. Zacijelo je postavljena u krilo s unutarnje strane desnog motora. Ne znam točno što je to, no vraški sam uvjeren da toj kutiji nije mjesto u zrakoplovu."

"Znači, postavljena je lijevo od mjesta na kojem se krilo odlomilo?" upita Kaplan.

"Upravo tako, šefe. Da je bila samo pet-šest centimetara dalje, ne bi bilo ni nje."

Sada se javio i onaj stariji muškarac. "Po izgledu bi se reklo da je trup dobrim dijelom zaštitio desno krilo od eksplozije do koje je došlo nakon udara o zemlju. Kada su se rubovi kratera urušili, sva ta zemlja vjerojatno je odmah ugasila požar." Na trenutak je ušutio i potom sumornim tonom

dodao: "Ali više nema prednjeg dijela kabine. Hoću reći, od njega nije ostalo ništa, kao da i nije postojao."

Kaplan preda vrećicu Sawyeru. "Znaš li ti što je, dovraga, ovo?"

Sawyer ga pogleda smrknuta lica. "Da, znam."

DEVETNAESTO POGLAVLJE

SIDNEY ARCHER ODVEZLA SE DO UREDA I SADA JE SJEDILA ZA SVOJIM radnim stolom; vrata ureda bila su zatvorena i zaključana. Bilo je nekoliko minuta nakon dvadeset sati, no negdje u pozadini čula je prigušeno zujanje telefaksa. Podignula je telefonsku slušalicu i nazvala Kay Vincent kod kuće.

Javio se neki muškarac.

"Kay Vincent, molim vas. Ovdje Sidney Archer."

"Samo trenutak."

Dok je čekala, Sidney je pogledavala oko sebe. Ured ju je inače potpuno smirivao i u teškim situacijama, no sada joj je izgledao krajnje neobično. Diplome na zidu bile su njezine, no trenutačno se, činilo joj se, nije mogla točno sjetiti kada i gdje ih je dobila. Njezin se život sada, nakon tog niza šokova, sveo isključivo na reakcije. Pitala se ne čeka li je i sada na drugoj strani linije novo iznenađenje.

"Sidney?"

"Bok, Kay."

U tom glasu bilo je u određenoj mjeri stida. "Tako mi je neugodno, jutros te nisam pitala čak ni za Amy. Kako je ona?"

"Sada je kod mojih roditelja." Ona s mukom proguta slinu, pa pridoda: "Ona, dakako, ne zna."

"Oprosti što sam onako razgovarala kada si me nazvala na posao. Znaš kako je ondje. Odmah se ljute ako pomisle da za radnog vremena obavljaš privatne razgovore."

"Znam, Kay. Nisam znala koga bih drugog ondje mogla nazvati." Nije dodala: a u koga bih mogla imati povjerenja.

"Razumijem, Sid."

Sidney duboko udahne. Sada već može prijeći na stvar. Da je podignula pogled, primijetila bi kako se ručica na vratima polako okreće i zaustavlja,

nailazeći na zaključani mehanizam.

"Kay, jesi li mi nešto željela reći? Nešto o Jasonu?"

Kay je odgovorila nakon jasno uočljive stanke. "I da sam tražila, ne bih mogla dobiti boljeg šefa. Puno je radio, brzo napredovao. No ipak je imao vremena za sve, sa svima je razgovarao." Kay je zašutjela, možda se pokušavajući pribrati prije nego što će nastaviti, Sidney to nije znala točno odrediti. Kako je Kay šutjela, Sidney pokuša s pitanjem:

"No, dobro, je li se to promijenilo? Je li se Jason ponašao nekako drukčije?"

"Jest." To je izgovorila toliko brzo da Sidney gotovo i nije čula tu riječ.

"Kako?"

"Bilo je to zapravo mnoštvo sitnica. Prvo što me zabrinulo bilo je to što je Jason za svoja vrata naručio bravu."

"Brava na vratima nije tako neuobičajena stvar, Kay. I ja je imam na svojim vratima." Sidney pogleda vrata svog ureda. Ručica se sada nije micala.

"Znam, Sid. Stvar je u tome što je Jason već imao bravu na vratima."

"Ne razumijem, Kay. Ako ju je već imao, zašto je naručio novu?"

"Do tada je brava na njegovim vratima bila poprilično jednostavna, obična brava s ključem na ručici za otvaranje. I ti vjerojatno imaš takvu."

Sidney ponovno pogleda vrata. "Da, točno. Nisu li brave na svim uredskim vratima poprilično slične?"

"Danas više nisu, Sid. Jason je imao kompjuteriziranu bravu koja se otvarala s pomoću kartice."

"Kartice?"

"Znaš već, onakve plastične kartice s mikročipom. Ne znam točno kako funkcionira, no ovdje ti je takva kartica potrebna za ulazak u zgradu i, među ostalim, pojedine dijelove kojima je pristup ograničen."

Sidney stane prekopavati po torbici i iz nje izvadi plastičnu karticu koju je izvadila iz Jasonova radnoga stola kod kuće.

"Ima li još tko u Tritonu na vratima takve brave?"

"Još pet-šest ljudi. Ali većina ih je u financijskome odjelu."

"Je li ti Jason rekao zašto je naručio taj dodatni sigurnosni sustav?"

"Pitala sam ga jer sam se pribojavala da je možda došlo do nekakve provale za koju nam nitko nije rekao. Ali Jason mi je rekao da je samo dobio

neke nove dužnosti u tvrtki i da je neke stvari koje su sada kod njega potrebno dodatno zaštititi."

Već umorna od sjedenja, Sidney ustane i stane koračati amo-tamo. U jednom trenutku kroz prozor je pogledala u tamu. Sa suprotne strane ulice lice su joj obasjavala svjetla Spencersa, otmjenog novog restorana. Iz neprekinutog niza taksija i luksuznih automobila izlazile su skupine elegantno odjevenih ljudi i polako ulazile u lokal, gdje će večer provesti uz birana jela i pića, te najnovije teme ogovaranja. Sidney spusti žaluzine. Uzdahnuvši, sjela je na niski ormarić, te izula cipele i potom odsutno stala rukom trljati bolna i umorna stopala. .

"Zašto je Jason tražio da nikome ne spominješ te njegove nove dužnosti?"

"Ne znam. Već je tri puta promaknut na hijerarhijskoj ljestvici naše tvrtke. Stoga znam da nije stvar u tome. Čovjek to ionako ne bi držao u tajnosti, zar ne?"

Sidney je još nekoliko trenutaka razmišljala o toj informaciji. Jason njoj nije spominjao nikakvo promaknuće, a posve je nezamislivo da joj to ne bi rekao. "Je li ti rekao tko mu je dao te nove dužnosti?"

"Nije. A ja nisam željela gurati nos..."

"Jesi li još kome rekla to što si čula od Jasona?"

"Nikome", reče Kay odlučno.

Sidney je bila sklona povjerovati joj. Sada odmahne glavom. "Zbog čega si još bila zabrinuta?"

"Pa, Jason se u posljednje vrijeme držao puno povučenije. Stalno je imao izgovore za nedolazak na sastanke osoblja i slične stvari. Tako se držao najmanje mjesec dana."

Sidney u tom trenutku prestane nervozno trljati stopalo.

"Jason nikada nije spominjao mogućnost pregovaranja o poslu s nekom drugom tvrtkom?"

"Nikada." Sidney je gotovo osjećala odlučno odmahivanje glavom s druge strane veze.

"Jesi li ga kada upitala muči li ga što?"

"Jednom jesam, no nije pokazao osobito zanimanje za razgovor o tome. Bio mi je dobar prijatelj, ali i šef. Nisam ga željela pretjerano gnjaviti."

"Razumijem, Kay." Sidney siđe s ormarića i ponovno obuje cipele. U tom

trenutku ispod vrata svoga ureda uočila je neku sjenu u prolazu koja je odjednom zastala. Pričekala je još nekoliko trenutaka, no sjena se nije micala. Pritisnula je gumb za prijenosnu uporabu i odvojila slušalicu od žice. Nešto joj je tada sinulo.

"Kay, je li tko uopće bio u Jasonovu uredu?"

"Pa..." Kay je svojim oklijevanjem omogućila Sidney da joj postavi novo pitanje.

"Ali, kako bi to i bilo moguće, uza sve te sigurnosne mjere na ulaznim vratima?"

"U tome i jest problem, Sid. Nitko nema ni šifru ni Jasonovu karticu. Vrata su načinjena od osam centimetara punog drva na čeličnome okviru. Gospodin Gamble i gospodin Rowe ovoga tjedna nisu dolazili u ured i čini mi se da nitko drugi zapravo ne zna što činiti."

"Znači, nitko nije bio u Jasonovu uredu otkako... se to dogodilo?" Sidney pogleda onu karticu.

"Nitko. Gospodin Rowe danas je došao potkraj radnoga vremena. Pozvao je ljude iz tvrtke koja je postavila sigurnosnu bravu da dođu sutra i otvore vrata."

"Tko je još dolazio?"

Sidney je čula Kay kako teško uzdiše. "Bio je neki tip iz SecurTecha."

"SecurTecha?" Sidney premjesti slušalicu na drugo uho, i dalje pomno promatrajući onu sjenu. Za nekoliko centimetara primaknula se vratima. Nije ju brinula mogućnost da bi to mogao biti neki uljez. U uredu je još uvijek radio popriličan broj ljudi. "To je tvrtka koja pomaže Tritonu u pitanjima sigurnosti, zar ne?"

"Da. Pitala sam se zašto su pozvali njih. Govori se da je to dosta uobičajeno u takvim situacijama."

Sidney je sada stajala desno od vrata, a slobodnu ruku primicala je ručici na njima.

"Sidney, kod sebe na poslu imam nekoliko Jasonovih stvari. Fotografije, jedan njegov pulover koji mi je jednom posudio, nekoliko knjiga. Pokušavao me zainteresirati za književnost osamnaestog i devetnaestog stoljeća, premda se bojim da u tome nije uspio."

"Isto je činio i s Amy, sve dok mu nisam rekla kako bi vjerojatno bilo bolje da dijete nauči abecedu prije nego što se baci na Voltairea."

Njih dvije sada su se u istom trenu nasmijale, što je s obzirom na užasne okolnosti bilo vrlo ugodno.

"Po njih možeš doći kad god zaželiš."

"Hoću, Kay. Jednom možda možemo zajedno ručati i još razgovarati."

"To bi bilo lijepo. To bi bilo jako lijepo."

"Uistinu sam ti zahvalna za sve što si mi rekla, Kay. Puno si mi pomogla." .

"Jason mi je bio jako draga osoba. Bio je to dobar, častan čovjek."

Sidney osjeti kako joj suze počinju izbijati na površinu, no kada je ponovno pogledala onu sjenu ispod vrata, osjetila je kako joj se živci napinju. "Da, tako je." U posljednjoj izgovorenoj riječi bilo je prizvuka nepovratne konačnosti.

"Sid, zatreba li ti bilo što, ali doista bilo što, samo me nazovi, jesi li me čula?"

Sidney se nasmiješi. "Hvala, Kay. Nije isključeno da ću te jednom i uhvatiti za riječ." Čim je isključila telefon i odložila ga, Sidney je naglo povukla vrata ureda.

Philip Goldman nije se doimao iznenađenim. Stajao je pred vratima i smireno je promatrao, onako očelavjele glave, izražajna lica, izbuljenih očiju, zaobljenih ramena i s jastučićima sala koji su se pretvarali u začetak trbuha. Odjeća mu je izgledala vrlo skupo, a takva je i bila. Onako u cipelama Sidney je od Philipa bila viša za dobrih pet centimetara.

"Sidney, prolazio sam hodnikom i primijetio svjetlo. Nisam imao pojma da si ovdje."

"Bok, Philip." Sidney se pomno zagleda u sugovornika. Goldman je u hijerarhijskome sustavu partnera u tvrtki Tyler, Stone bio tek za jednu malu stubu ispod Henryja Whartona. Imao je pozamašan popis klijenata, a cijeli život bio mu je podređen razvoju karijere.

"Moram priznati da sam iznenađen što te vidim ovdje, Sidney."

"Povratak kući u ovom trenutku baš i nije osobito privlačna zamisao, Philipe."

On polako kimne. "Da, da, to mi je posve razumljivo." Potom preko njezina ramena pogleda prema telefonu koji je ležao na polici ormara s knjigama. "Razgovaraš s nekim?"

"Osobna stvar. Sada moram srediti još puno pojedinosti."

"Svakako. Već je i sama smrt dovoljno užasna. Iznenadna smrt još i više." I dalje ju je intenzivno promatrao.

Sidney osjeti kako joj u lice navaljuje krv. Odjednom se okrenula, s kauča zgrabila torbu i skinula kaput s vješalice na stražnjoj strani vrata, djelomično zatvarajući vrata pred Goldmanom, tako da je ovaj morao zakoračiti unatrag kako ga ne bi udarila.

Odjenuvši kaput, položila je ruku na prekidač za rasvjetu. "Kasnim na jedan dogovor."

Goldman se posve povuče u hodnik. Prije nego što će zatvoriti vrata Sidney mu je namjerno pokazala kako ih zaključava.

"Možda ovo nije najpovoljniji trenutak za to, no želio sam ti čestitati na tome kako si vodila transakciju s CyberComom."

Ona se naglo osvrne prema njemu. "Uvjerena sam da ne bismo trebali govoriti o toj temi, Philipe."

"Znam, Sidney", reče on. "Međutim, i dalje čitam Wall Street Journal, a tvoje se ime u njemu spominjalo nekoliko puta. Nathanu Gambleu zacijelo je jako drago."

"Hvala, Philipe." Tada se posve okrenula prema njemu. "Sada moram poći."

"Javi mi se budem li ti ikako mogao pomoći."

Sidney žurno kimne i potom prođe kraj njega. Hodnikom je pošla prema glavnome ulazu u zgradu i nestala iza ugla.

Goldman se žurno uputio hodnikom i do ugla stigao dovoljno brzo da bi je vidio kako ulazi u dizalo. Potom se nehajnim korakom hodnikom vratio do ulaza u Sidneyn ured. Najprije pogledavši i na jednu i na drugu stranu, izvadio je ključ, stavio ga u bravu, otvorio vrata i ušao. Brava na zatvorenim vratima potom je škljocnula i nakon toga uslijedila je tišina.

DVADESETO POGLAVLJE

SIDNEY JE ZAUSTAVILA FORD NA DIVOVSKOM TRITONOVU parkiralištu i izišla iz vozila. Zakopčala je kaput ne bi li se zaštitila od ledenog vjetra, još jednom pogledala u torbicu kako bi se uvjerila da je u njoj ona plastična kartica i koliko je mogla normalnijim korakom uputila se u petnaestoetažno zdanje u kojem se nalazilo svjetsko sjedište Tritona.

Predstavila se govoreći u mikrofون postavljen uz vrata. Videokamera montirana iznad ulaza bila je usmjerena točno prema njezinoj glavi. U tom trenutku otvorila su se neka vratašca kraj zvučnika i ona je dobila nalog da stavi palac u skener koji se sada pokazao. Sigurnosne mjere nakon svršetka radnog vremena, zaključila je, vjerojatno ne zaostaju za mjerama kakve u svojim zgradama primjenjuje CIA. Vrata od stakla i kroma bešumno su se otvorila. Ona uđe u predvorje s fontanom i jedva čujnim slapom, visokim stropom i s toliko ispoliranog mramora da se za uređenje cijelog prostora vjerojatno morao isprazniti oveci kamenolom. Kada se uputila prema dizalu, rasvjeta joj je automatski osvijetlila put. Pratila ju je i tiha glazba, a vrata dizala otvorila su se čim im se približila. Zgradu Tritonova sjedišta krasile su sve pogodnosti silne tehnološke snage ove tvrtke.

Dizalom je došla do sedmoga kata i ondje izišla.

Čuvar je odmah ustao i prišao joj, čvrsto joj stiščući ruku. U njegovim očima ugledala je bol.

"Bok, Charlie."

"Gospođo Sidney, tako mi je žao."

"Hvala, Charlie."

Charlie je samo odmahnuo glavom. "Bio je na putu do samoga vrha. Nitko nije radio kao on. U cijeloj zgradi često smo bili samo on i ja. Iz kantine bi mi donosio kavu i ponešto za prigrusti. Nikad ga nisam tražio, uvijek mi je nešto donosio. Nije bio kao neke od ovdašnjih zvjerki koje misle da su bolje od tebe."

"Imaš pravo, Jason nije bio takav."

"Ne, gospođo, sigurno nije. Kako vam mogu pomoći? Trebate nešto? Samo recite starom Charlieju..."

"Pa, samo me zanimalo je li Kay Vincent još uvijek ovdje."

Charlie je iznenađeno pogleda. "Kay? Ne bih rekao. Ja u smjenu dolazim u devet. Ona obično odlazi oko sedam, tako da... ne vidim je kada odlazi kući. Dopustite da provjerim."

Charlie priđe konzoli za kojom je do maločas sjedio. U hodu se čulo kako mu korice pištolja udaraju o bok, a ključevi zakvačeni za pojas zveckaju. Stavivši slušalice s mikrofonom na glavu, pritisnuo je jedan gumb. Nakon nekoliko sekundi odmahnuo je glavom. "Mogu joj samo ostaviti poruku, Sidney."

"Oh... No dobro, kod nje su neke stvari... neke Jasonove stvari koje sam željela odnijeti kući." Sidney spusti pogled na pod. Izgledalo je da ne može nastaviti govoriti o tome.

Charlie joj ponovno priđe. Tada joj dodirne ruku. "Pa, ovaj... možda su joj te stvari u stolu."

Sidney podigne pogled prema njemu. "Vjerojatno... pretpostavljam da je tako."

Charlie je oklijevao. Znao je da se to protivi pravilima. No, s druge strane, pravila ne treba primjenjivati doslovno u svakom slučaju. Vratio se do konzole, pritisnuo dva gumba i Sidney je stala promatrati kako se crveno svjetlo na vratima koja vode do hodnika za urede pretvara u zeleno. On joj je ponovno prišao i, uzevši ključeve s pojasa, otključao vrata.

"I sami znate kako se ovdje panično pazi na osiguranje, no mislim da je ovo malo drukčija situacija. Ondje ionako nema nikoga. Ovdje je obično gužva do deset, no ovo je predblagdanski tjedan. Sada moram obići treći kat. Znae gdje je njezin stol, ne?"

"Znam, Charlie. I uistinu sam ti zahvalna."

On joj još jednom stisne nadlakticu. "Kao što sam rekao, suprug vam je bio doista dobar čovjek."

Sidney krene prigušeno osvijetljenim hodnikom. Kay je imala radni stol u odjeljku otprilike na pola hodnika, a Jasonov ured nalazio se dijagonalno od njezina mjesta. Dok je prolazila hodnikom, Sidney se pomno ogledavala; posvuda je vladala tišina. Zamakavši za ugao, ugledala je Kayin zamračeni odjeljak. U kutiji kraj njezina stolca nalazio se pulover i nekoliko uokvirenih fotografija. Ona zaviri pod njih i izvadi lijepo uvezanu knjigu pozlaćenih rubova. David Copperfield. Bio je to jedan od Jasonu najdražih romana. Vrativši stvari u kutiju, primaknula ju je stolcu.

Ponovno je pogledala oko sebe. I hodnik je bio posve prazan. Charlie je rekao da su svi već otišli, no, s druge strane, nije bio posve siguran gdje je Kay. Zadovoljna zbog toga što je barem za sada sama, Sidney je došla do vrata ureda svoga supruga. Nade su joj potonule kada je ugledala brojčanik uz vrata. Kay joj to nije spominjala. Na trenutak se zamislila, iz džepa izvadila plastičnu karticu, još jednom pogledala oko sebe i uvukla je u prorez. Na brojčaniku se uključilo signalno svjetlo. Sidney kraj njega pročitao natpis "Spremno". Brzo razmislivši, utipkala je nekoliko brojki; međutim, svjetlo se nije promijenilo. Osjetila je kako je obuzima frustriranost. Nije

znala čak ni koliko brojki treba utipkati, a kamoli koje. Bez uspjeha je iskušala još nekoliko kombinacija.

Već je bila gotovo odlučila odustati kada je u jednom uglu brojčanika uočila maleni digitalni ekran. Izgledalo je da je riječ o mjerачu vremena, koji je sada stajao na osam sekundi. Alarmno svjetlo na brojčaniku sada je postajalo sve izraženije grimizno. "O, sranje", prošapće ona ljutito. Alarmni sustav! Brojač je sada već bio na pet sekundi. Stajala je kao paralizirana. Mislila su joj sijevale sve posljedice koje bi nastale uhvate li je kako pokušava ući u suprugov ured. Svaka od njih bila bi ravna potpunoj katastrofi. Dok joj je pogled i dalje bio prikovan za brojač koji je sada pokazivao tri sekunde, uspjela se osloboditi inertnosti. Jedna od mogućih kombinacija brzinom munje proletjela joj je glavom. Ispod glasa izgovarajući molitvu, utipkala je brojke 0-6-1-6. Posljednju znamenku utipkala je u trenutku kada se na brojaču pojavila nula. Dok je čekala prodoran zvuk alarma, Sidney je na nekoliko trenutaka posve prestala disati.

Alarmno se svjetlo isključilo i začuo se škljocaj koji je značio da su vrata otvorena. Sidney se naslonila na zid, pokušavajući normalizirati ritam disanja. Šesnaesti lipnja Aryn je rođendan. U Tritonu se vjerojatno primjenjivala politika nekorištenja brojeva osobne naravi u šiframa: odviše su lak plijen. Sidney je to sada nedvojbeno govorilo da je otac negdje u mislima uvijek imao svoju djevojčicu.

Izvadila je karticu iz proreza. Prije nego što je uhvatila ručicu na vratima, iz torbice je izvadila rupčić i njime omotala ruku kako ne bi ostavila tragove. Uloga provalnice istodobno ju je i uzbuđivala i užasavala. U ušima je osjećala snažno pulsiranje bila. Ušla je u ured i brzo za sobom zatvorila vrata.

Baterijska svjetiljka koju je izvadila iz torbice bila je malena, ali i djelotvorna. Prije nego što ju je uključila, provjerila je jesu li rolete posve navučene. Tanak snop svjetla prelazio je mračnom unutrašnjošću ureda. Već je bila u tom uredu, čak i više puta, kada bi dolazila objedovati s Jasonom, premda se u njegovu uredu nisu dugo zadržavali. Obično su ulazili kako bi iza zatvorenih vrata na brzinu razmijenili pokoji poljubac. Sada je osvijetlila ormari s knjigama pretrpane stručnom tehničkom literaturom koja je daleko nadilazila njezine sposobnosti razumijevanja. Tehnokrati uistinu vladaju, pomislila je na trenutak, ako ni zbog čega

drugog, a onda zbog toga što jedini mogu popraviti proklete naprave kada se pokvare.

Svjetlo se tada zaustavilo na računalu i ona mu žurno priđe. Bilo je isključeno, a postojanje još jednog brojčanika navelo ju je na to da odustane, ne želeći ga pokušavati uključivati i tako još jednom izazvati sreću. Beznadno bi se izgubila čak i kada bi imala dovoljno sreće da uđe u sustav, budući da nema pojma što traži, kao ni gdje to nešto treba tražiti. Stvar jednostavno nije bila vrijedna takvog rizika. Primijetila je i mikrofon učvršćen za monitor. Niz ladica u radnome stolu bio je zaključan. U otključanima nije bilo ničeg zanimljivog.

Razlika u odnosu na njezin ured u odvjatničkoj tvrtki bila je više nego izražena: u uredu njezina supruga na zidovima nije bilo diploma ni bilo kakvih drugih osobnih stvari. Vlažnih očiju uočila je kako fotografija na kojoj je Jason s obitelji zauzima istaknuto mjesto na radnome stolu. Dok je tako razgledavala ured, odjednom joj je sinulo da se ni za što izložila silnoj opasnosti. Naglo se okrenula na neočekivani zvuk koji je došao negdje iz velikog uredskog prostora s druge strane zatvorenih vrata. Baterijskom svjetiljkom udarila je mikrofon i ta se tanka naprava, na njezin veliki užas, savila napola. Stajala je posve nepomično i osluškivala hoće li se onaj zvuk ponoviti. Na kraju, nakon nekoliko trenutaka čistoga užasa, pozornost je ponovno usmjerila na tanki mikrofon. Sljedeće dvije minute pokušavala ga je dovesti u izvorni položaj, no to joj baš i nije uspijevalo. Na kraju je odustala, s njega obrisala tragove svojih ruku, povukla se prema vratima i isključila svjetiljku. Služeći se rupčićem kako bi uhvatila ručicu na vratima, još je nekoliko trenutaka osluškivala, a potom izišla iz ureda.

Čim je stigla do Kayina stola začula je približavanje koraka. Na trenutak je pomislila da bi to mogao biti Charlie, samo što se nije čulo zveckanje ključeva za njegovim pojasom. Brzo je pogledala oko sebe ne bi li utvrdila odakle potječu zvukovi. Bilo je očito da je taj netko dalje u stražnjem dijelu ureda. Brzo je prešla u Kayin odjeljak i kleknula kraj njezina radnog stola. Nastojeći disati što je tiše mogla, čekala je i osluškivala kako joj se koraci primiču. A onda se taj netko zaustavio. Prošla je minuta, a koraci se i dalje nisu čuli. A onda je Sidney razabrala jedva čujan škljocaj, kao da se nešto vrti amo-tamo, no samo za nekoliko milimetara.

Ne uspijevajući se suzdržati, provirila je iza ugla Kayina odjeljka. Na jedva dva metra udaljenosti ugledala je leđa nekog muškarca. Polako je

naprijed-natrag okretao ručicu na vratima Jasonova ureda. Tada je iz džepa na košulji izvadio karticu i umetnuo je u prorez. A onda je još nekoliko trenutaka oklijevao nad brojčanikom, kao da razmišlja vrijedi li pokušati ili ne. Na koncu ga je hrabrost izdala, tako da je vratio karticu u džep i okrenuo se od vrata.

Quentin Rowe nije se doimao zadovoljnim. Otišao je hodnikom u smjeru iz kojeg je i došao.

Sidney se izvukla iz svog skrovišta i pošla u suprotnome smjeru. Koračala je već vrlo brzo kada je stigla do ugla i skrenula, te torbicom udarila o zid. Činilo se da je taj zvuk, premda nije bio glasan, poput kakve eksplozije odjeknuo tišinom ispunjenim hodnicima. Suspregnuta daha slušala je kako se koraci koji su se do tada udaljavali zaustavljaju i okreću. Quentin je brzo pošao u njezinu smjeru.

Najbrže što je mogla krenula je dalje hodnikom, došla do izlaza u predvorje i već trenutak kasnije našla se pred Charliejem, koji ju je zabrinuto gledao.

"Sidney, je li vam dobro? Blijedi ste poput duha."

Oni su se koraci približavali vratima. Sidney prinese prst usnama, potom njime pokaže u smjeru vrata i pokretom ruke pokaže Charlieju neka se vrati za konzolu. On je brzo povezao one korake i njezine pokrete, te se poveo za njezinim uputama. Sidney se potom iskrala u nužnik čija su se vrata nalazila desno od ulaza u predvorje. Ondje je otvorila torbicu, stala na vrata ženskoga nužnika, jednom ih rukom držeći napola otvorenima, pogleda prikovana na izlaz u predvorje. Čim su se otvorila i čim se na njima pojavio Rowe, Sidney se držala kao da izlazi iz nužnika i traži nešto u torbici. Kada je podignula pogled, Rowe ju je nepomično promatrao.

Jednom rukom pridrživao je izlazna vrata.

"Quentine?" To je izrekla glasom silno nastojeći pokazati što više iznenađenosti.

Rowe je pogledavao čas Sidney, čas Charlieja, dok mu se na licu odražavala krajnja sumnjičavost.

"Što ti radiš ovdje?" Nije ni pokušao prikriti nezadovoljstvo.

"Došla sam posjetiti Kay. Danas smo se već čule. Kod nje su ostale neke Jasonove stvari. Željela mi je predati neke njegove sitnice."

Rowe tada ljutito reče: "Odavde se ništa ne smije iznijeti bez

prethodnog odobrenja. A osobito nešto što ima veze s Jasonom."

Sidney ga pogleda izravno u oči. "Znam to, Quentine."

Ta ga je njezina reakcija iznenadila.

Ona pogleda Charlieja, koji je neprijateljski promatrao Rowea. "Charlie me o tome već obavijestio, premda na neusporedivo ljubazniji način od tebe. I nije mi dopustio da uđem u uredski prostor, jer svi dobro znamo da se to protivi politici ove tvrtke."

"Ispričavam se ako sam bio pomalo grub. U posljednje sam vrijeme pod velikim pritiskom."

Charliejev je glas bio napet, ispunjen mješavinom bijesa i nevjerice. "A ona nije? Upravo je ostala bez muža, za ime svijeta!"

Prije nego što je Rowe stigao odgovoriti, Sidney reče: "Quentin i ja o tome smo već razgovarali, Charlie. Zar ne, Quentine?" Izgledalo je kao da se Rowe upravo topi pod prodornim pogledom.

Tada je zaključio da je najbolje promijeniti temu. "Učinilo mi se da sam čuo nekakav zvuk." Ponovno je pogledao Sidney očima punim optužbe.

Sidney mu odmah odgovori. "I mi smo čuli nešto. Neposredno prije nego što sam ušla u nužnik Charlie je otišao pogledati o čemu je riječ. Bit će da je on začuo tebe, a ti njega. Mislio je da u uredima više nema nikoga. Ali ti si još bio ondje." Tonom punim optužbe ukazivala je na jednaku mogućnost krivnje.

Rowe je kiptio od bijesa. "Ja sam predsjednik ove tvrtke. Mogu ovdje biti u bilo koje doba dana i noći, a da se to ne tiče nikoga osim mene."

Sidney nije ni trepnula. "U to uopće ne sumnjam. Međutim, čovjek bi pomislio da pritom radiš za tvrtku, a ne da obavljaš privatne poslove, premda je radno vrijeme odavno završilo. Govorim samo kao pravna zastupnica ove tvrtke, Quentine." U uobičajenim uvjetima ni pod koju cijenu ne bi takvo što rekla visokom dužnosniku tvrtke koju zastupa.

Rowe je već počeo zamuckivati. "Pa, dakako, i htio sam reći da radim nešto za tvrtku. Znam sve..." Rowe je naglo zašutio kada je Sidney prišla Charlieju i stisnula mu ruku.

"Hvala za sve, Charlie. Jasno mi je da se moramo pridržavati pravila." Rowe nije mogao vidjeti kako je pogledala postarijeg čuvara, no na Charliejevu se licu pojavio osmijeh prepun zahvalnosti.

U trenutku kada se okrenula prema izlazu, Rowe reče: "Laku noć,

Sidney."

Ona mu ne odgovori. Nije ga čak ni pogledala. Pošto je ušla u dizalo, Rowe je bijesno pogledao Charlieja, koji je ustao i uputio se prema vratima.

"Kamo ti ideš?" upita ga ljutito.

Charlie ga je pogledao posve smireno. "Moram obići i druge dijelove zgrade. To je dio mog posla." Dok je to govorio, prignuo se prema nižem muškarcu. Charlie se uputio prema vratima, a onda se ponovno okrenuo prema njemu. "Oh, da, ubuduće bismo lakše izbjegavali pomutnju kada biste me obavijestili o tome da ste još uvijek u zgradi." Tada je dodirnuo pištolj. "Ne bismo voljeli da dođe do kakvog nesretnog slučaja, znate?" Rowe je pri pogledu na oružje problijedio. "Začujete li još nekakve zvukove, pozovite mene, može, gospodine Rowe?" Pošto se okrenuo od Rowea, Charlie se širom nasmiješio.

Rowe je još nekoliko trenutaka ostao stajati na vratima, intenzivno razmišljajući. A onda se okrenuo i vratio u ured.

DVADESET PRVO POGLAVLJE

LEE SAWYER PROMATRAO JE MALU TROETAŽNU STAMBENU ZGRADU koja se nalazila na kojih osam kilometara od međunarodne zračne luke Dulles. Njezini su stanovnici uživali u blagodatima potpuno opremljenog fitness-centra, olimpijskog bazena i jacuzzija, te divovske prostorije za zabave. Ondje su uglavnom živjeli mladi i neoženjeni obrazovani stručnjaci koji su ustajali rano kako bi se kroz najveću gužvu probili do grada. Na parkiralištu su se vidjeli jeftiniji primjerci marki BMW, Saab i pokoji Porsche.

Sawyera je zanimao samo jedan stanovnik te zgrade. Nije bila riječ ni o mladome odvjetniku ni o marketinškome stručnjaku ni o mladiću sa završenim postdiplomskim studijem managementa. Sawyer se s tek nekoliko riječi obrati sugovorniku na drugom radio uređaju. S njim u automobilu sjedila su još trojica agenata. Tim je područjem bilo raspoređeno još pet takvih ekipa agenata FBI-a. Vođa elitne antiterorističke postrojbe FBI-a, specijalaca odjevenih u crno, također je motrio Sawyerovu metu. Cijeli bataljun pripadnika mjesne policije bio je u pripravnosti kako bi priskočio u pomoć saveznim snagama. U blizini je bilo

puno nedužnih građana, tako da su se ulagali silni naponi kako bi, u slučaju da se netko i ozlijedi, to bio samo onaj muškarac za kojeg je Sawyer držao da je već usmrtio gotovo dvije stotine osoba.

Sawyerov je plan napada bio klasičan primjer FBI-eve taktike, kao iz kakva udžbenika. Velikim snagama navaliti na metu koja ni u što ne sumnja. Dovedi tolike snage, u situaciji koja je pod takvim nadzorom da je svaki oblik otpora upravo besmislen. Potpuni nadzor nad situacijom značio je i nadzor nad ishodom. Takva je barem bila teorija.

Svaki je agent imao poluautomatski pištolj kalibra 9 mm s dodatnim punjenjima. U svakoj je ekipi bio i po jedan agent s poluautomatskom puškom prigodno nazvanom Franchi Law 12, te još jedan agent koji je nosio Coltovu poluautomatsku pušku. Svi članovi specijalnog voda imali su automatsko oružje velikog kalibra, većina i s elektronskim laserskim nišanima.

Sawyer je dao znak i ekipe su krenule. Za manje od minute pripadnici specijalnih snaga stigli su do vrata stana broj 321. Još dvije ekipe pokrivale su jedini mogući pravac bijega, dva prozora na stražnjoj strani stana koja su gledala na bazen. Na njima su već bili postavljeni snajperi s laserskim nišanima. Pošto su nekoliko trenutaka pomno osluškivali pred vratima stana 321, pripadnici specijalnog voda provalili su u stan. Noćni mir nije poremetila nikakva puščana vatra. Za manje od minute, Sawyer je primio signal o tome da je sve u redu. Tada je sa svojim ljudima pojurio uza stube.

Sawyera je pred ulazom u stan dočekaio zapovjednik specijalnog voda.

"Gnijezdo je prazno?" upita Sawyer.

Zapovjednik specijalaca odmahne glavom. "Tako nekako. Netko nas je preduhitrio." Glavom je kratko pokazao prema malenoj spavaćoj sobi u stražnjem dijelu stana.

Sawyer se brzo uputi onamo. Drhtaj koji je osjetio započeo se širiti iz prostora između njegovih lopatica; soba je nalikovala unutrašnjosti kakva zamrzivača. Stropna je svjetiljka bila uključena. Specijalci su pogledavali maleni prostor između kreveta i zida. Sawyer je pogledao u smjeru njihovih pogleda i tada je osjetio kako ga obuzima malodušje.

Muškarac je ležao licem okrenut prema dolje. Na njegovu tijelu jasno su se vidjele brojne rane nanijete pištoljem: pogođen je u leđa i glavu; jednako tako dobro vidjelo se i vatreno oružje, kao i dvanaest mjedenih čahura razasutih po podu. Sawyer je uz pomoć dvojice specijalaca oprezno

pridignuo tijelo, okrećući ga na bok, a potom ga vraćajući upravo u onaj položaj u kojem su ga i zatekli.

Sawyer je potom ustao, odmahujući glavom. Zatim je gotovo zalajao u walkie-talkie. "Reci tipovima iz državne da odmah dovedu mrtvozornika, a forenzičari neka se ovdje nacrtaju u roku odmah."

Sawyer tada ponovno spusti pogled na tijelo. Ako ništa drugo, tip barem više neće obarati avione, premda cijelo punjenje ispražnjeno u njegovo tijelo nije moglo biti ni približno dovoljna kazna za ono što je taj kučkin sin učinio. No, jednako tako, od mrtvacu se ne može ništa doznati. Sawyer iziđe iz sobe, u ruci čvrsto stišćući radio uređaj. U praznome je hodniku uočio da je uređaj za hlađenje bio uključen na maksimum. Temperatura u stanu održavana je oko nule. Brzo je u notes zabilježio točnu temperaturu na termostatu i potom, koristeći se vrškom kemijske olovke, kako ne bi uništio eventualne otiske prstiju, povisio temperaturu. Nije imao namjeru dopustiti da mu se ljudi nasmrt smrznu dok istražuju mjesto zločina. Nemoćno se naslonio na zid, osjećajući kako ga na trenutak zahvaća duboka potištenost. I premda je unaprijed znao da postoji vrlo mala mogućnost da osumnjičenog zateknu u stanu, činjenica da su ga pronašli ubijenog posve je jasno ukazivala na to da je netko na nekoliko koraka ispred FBI-a. Izlaze li određene informacije izvan kruga u kojem bi trebale ostati ili je i ovo ubojstvo dio nekakvog velikog, profesionalno izvedenoga plana?

Ponovno je čvrsto uhvatio radio uređaj i vratio se u spavaću sobu.

DVADESET DRUGO POGLAVLJE

SIDNEY JE IZIŠLA IZ ZGRADE TRITONA I UPUTILA SE NA SUPROTNU stranu parkirališta. Bila je toliko zamišljena da nije primijetila dugačku crnu limuzinu sve dok se nije naglo zaustavila točno ispred nje. Stražnja su se vrata otvorila i iz vozila je izišao Richard Lucas. Na sebi je imao tamnoplavo odijelo izrazito konzervativnog izgleda. Lice mu je bilo obilježeno kratkim, širokim nosom i malenim očima koje su za gotovo dva centimetra bile preblizu. Zbog širine ramena i grbe koja se protezala cijelom širinom sakoa, bio je uistinu impozantna pojava.

"Gospodin Gamble želio bi s vama razgovarati." Ton njegova glasa bio je

bezličan. Pridržavao je otvorena vrata, a Sidney je pod njegovim sakoom jasno vidjela pištolj u koricama. Gotovo paralizirana od iznenađenja, s mukom je progutala slinu i potom ga bijesno prostrijelila pogledom.

"Čini mi se da se to trenutačno ne uklapa u moje planove."

Lucas je samo slegnuo ramenima. "Kako god želite. Međutim, gospodinu se Gambleu čini da bi bilo najbolje da razgovara izravno s vama. Želio bi čuti vašu verziju činjenica prije nego što se odluči za bilo što. Zaključio je da je za sve kojih se to tiče najbolje održati taj sastanak što prije."

Sidney duboko udahne i pogleda zatamnjena stakla limuzine. "Gdje će se sastanak održati?"

"Na imanju gospodina Gamblea u Middleburgu." On pogleda na ručni sat. "Onamo bismo trebali stići za otprilike trideset pet minuta. Dakako, po svršetku sastanka, vratit ćemo vas do vašeg automobila."

Uputila mu je pogled prepun oštine. "Mogu li uopće birati?"

"Pred čovjekom uvijek postoji mogućnost izbora, gospođo Archer."

Sidney se još bolje omota kaputom i uđe u limuzinu. Lucas joj sjedne nasuprot. Ona više nije postavila nijedno pitanje, a on nije pokušavao ništa reći. Međutim, ni na trenutak nije odvajao pogled od nje.

SIDNEY JE TEK NEJASNO REGISTRIRALA DIVOVSKU KAMENU KUĆU okruženu pomno njegovanim parkom s travnjacima, cvijetnjacima i drvećem. Sposobna si izdržati ovo, razmišljala je. Ispitivanje je često dvosmjerna ulica. Bude li Gamble od nje tražio odgovore, dat će sve od sebe da i ona iz njega izvuče barem nešto. Pošla je za Lucasom kroz dvokrilna ulazna vrata i više nego dojmljivim hodnikom došla do velike prostorije obložene ulaštenim mahagonijem i s udobnim naslonjačima i sofama. Zidove su prekrivala izvorna ulja na platnu s izrazito muškim motivima. U kaminu je gorjela slaba vatra. Na stolu koji se nalazio u jednome kutu bila je postavljena večera za dvoje. Premda uopće nije imala teka, miris je bio privlačan. Nasred stola hladila se boca vina. Vrata su se za njom zatvorila uz škljocaj. Prišla im je i uvjerala se da su doista zaključana. Naglo se okrenula u trenutku kada je iza sebe začula neko tiho kretanje.

Zaobišavši visoki naslonjač, koji je bio okrenut prema suprotnome zidu, iza nje se pojavio Nathan Gamble, odjeven sportski, u košulji otkopčana ovratnika i hlačama s manšetama na nogavicama. Zbog njegova prodornog pogleda, ona se i nesvjesno još čvršće obavila kaputom. On priđe stolu s večerom. "Jesi li gladna?"

"Zapravo i nisam, hvala."

"No, dobro, ako se predomisliš, večera je obilna. Nadam se da mi nećeš zamjeriti ako se poslužim."

"U svojoj si kući."

Gamble tada sjedne za stol i počne stavljati hranu na tanjur. Promatrala ga je kako nakon toga u dvije čaše ulijeva vino. "Ovu sam kuću kupio zajedno s vinskim podrumom i dvije tisuće vrlo prašnjavih boca vina. Istina, nemam pojma o vinima, no moji mi ljudi kažu da je riječ o prvorazrednoj zbirci, premda se ja nemam namjeru baviti skupljanjem. Kod mene su se skupljale samo poštanske marke. A ovo se pije." On joj tada pruži čašu.

"Doista mislim da ne bih..."

"Mrzim piti sam. U takvim mi se situacijama čini da se jedino ja zabavljam. Usto, u zrakoplovu ti je pomoglo, zar ne?"

Ona tada konačno kimne, polako svuče kaput i uzme čašu. Toplina koja je vladala sobom smirivala ju je, no i dalje je ostala oprezna; to je bio uobičajeni postupak za situacije u kojima bi se čovjek našao u blizini aktivnih vulkana ili osoba poput Nathana Gamblea. Sjela je za stol i stala ga promatrati dok je on počeo večerati. On ju je pogledao i pokretom ruke pokazao hranu. "Sigurna si da te to ne zanima?"

Ona uzdigne čašu. "Ovo mi je dovoljno, hvala."

On slegne ramenima, ispije vino i potom nastavi rezati poveći komad odreska. "Nedavno sam razgovarao s Henryjem Whartonom. Dobar je to tip, uvijek pazi na svoje ljude. Cijenim takve poslodavce. I ja se brinem za svoje ljude." U tom je trenutku umočio komadić peciva u umak i odgrizao zalogaj.

"Henry mi je bio više nego divan mentor."

"To je zanimljivo. Ja u svom usponu nikada nisam imao mentora. A možda bi bilo lijepo da jesam." Tada se tiho zasmijuljio.

Sidney načas razgleda elegantno namještenu prostoriju. "Ne bi se reklo da ti je to nedostajalo."

Gamble uzdigne čašu, njome kucne o njezinu i nastavi jesti. "Kako se ti držiš? Čini mi se da si ponešto oslabjela otkako sam te posljednji put vidio."

"Dobro sam. Hvala na pitanju." Ona naglim pokretom dotakne kosu, pritom ga pomno promatrajući, nastojeći obuzdati nervozu. Čekala je onaj

neizbježni trenutak kada će ovom neobaveznom čavrljanju doći kraj. Bila bi više voljela odmah prijeći na stvar. Gamble se njome samo poigravao. Više desetaka puta vidjela ga je kako to

čini s drugima.

Gamble sebi natoči novu čašu vina i, unatoč njezinim prosvjedima, dopuni njezinu. Nakon još dvadeset minuta bezazlenoga razgovora, Gamble je ubrusom obrisao usta, ustao i poveo Sidney do ogromne kožne sofe koja se nalazila pred kaminom. Ona je sjela, prekrižila noge i neprimjetno duboko uzdahnula. On je ostao stajati kraj kamina i promatrati je ispod ovješениh kapaka.

Ona je nekoliko trenutaka pomno promatrala vatru, otpila gutljaj vina i potom podignula pogled prema njemu. Ako on već ne kani početi, tada će, odlučila je, to učiniti ona. "I ja sam razgovarala s Henryjem, čini se ubrzo po svršetku razgovora između vas dvojice."

Gamble odsutno kimne. "I mislio sam da bi te Henry mogao nazvati nakon našeg malog razgovora." Ispod neprozirne maske, Sidney je osjećala kako u njoj raste bijes zbog načina na koji Gamble manipulira i zastrašuje ljude kako bi došao do željenoga cilja. Gamble je u tom trenutku iz kutije koja je stajala na okviru kamina izvadio cigaru. "Hoće li ti smetati?"

"Kao što sam već rekla, u svojoj si kući."

"Neki kažu da cigare kod čovjeka ne stvaraju naviku; nisam posve siguran da je tako. Od nečega moraš umrijeti, ne?"

Otpila je još jedan gutljaj vina. "Lucas je rekao da želiš sa mnom razgovarati. Ne znam o čemu je točno riječ, možeš li stoga nekako početi?"

Prije nego što će odgovoriti, Gamble nekoliko puta kratko uvuče dim cigare, kako bi se bolje razgorjela. "Lagala si mi u avionu, zar ne?" U njegovu tonu nije bilo ljutnje, što ju je iznenadilo. Ako ništa drugo, pretpostavljala je da bi čovjek poput Nathana Gamblea na takvu uvredu reagirao neobuzdanim bijesom.

"Nisam ti rekla potpunu istinu, ne."

Na Gambleovu se licu pojavio jedva primjetan trzaj. "Tako si vraški lijepa da neprestano zaboravljam da si odvjetnica. Pretpostavljam da postoji razlika između laganja i govorenja nečega što nije potpuna istina, premda me, iskreno govoreći, ta razlika osobito i ne zanima. Lagala si mi i ja ću pamti samo to."

"To mi je razumljivo."

"Zašto je tvoj suprug bio u onom zrakoplovu?" To je pitanje iz Gambleovih usta izletjelo poput puščanog zrna, no izraz lica ostao mu je nepromijenjen dok ju je nepomično promatrao.

Sidney je nekoliko trenutaka oklijevala, a onda je odlučila odgovoriti potpunom istinom. Ionako bi prije ili poslije isplivala na površinu. "Jason mi je rekao da su mu ponudili visoki položaj u jednoj drugoj tvrtki koja se bavi visokom tehnologijom a sjedište joj je u Los Angelesu. Rekao je da odlazi na posljednji krug pregovora."

"Koja je to tvrtka? RTG?"

"Nije bila riječ o RTG-u. Uopće nije bila riječ o vašoj izravnoj konkurenciji. Zbog toga i nisam smatrala da je važno reći ti potpunu istinu. No, kako se pokazalo, uopće nije važno o kojoj je tvrtki bila riječ."

"Zašto?" Gamble se doimao iznenađenim.

"Jer mi Jason nije rekao istinu. Nije bilo nikakve ponude za posao, nikakva sastanka. To sam upravo doznala." Te je riječi izgovorila koliko je mogla pribranije.

Gamble ispije vino i prije nego što se ponovno oglasio povuče nekoliko dugih dimova. Sidney je to uočila i kod drugih neizmjereno bogatih klijenata. Ništa ih ne može požuriti. Vaše je vrijeme i njihovo vrijeme.

"Znači tebi je lagao suprug, a ti si lagala meni. A ja bih sada to što govoriš trebao prihvatiti kao apsolutnu istinu?" Njegov je ton ostao nepromijenjen, no nije bilo moguće ne osjetiti njegovu nevjericu. Sidney je i dalje šutjela. I nije ga mogla kriviti zbog toga što joj ne vjeruje. "Ti si mi odvjetnica, pa mi savjetuj kako bih trebao postupiti u ovoj situaciji, Sidney. Trebam li prihvatiti svjedokov iskaz ili ne?"

Sidney tada žurno reče: "Od tebe ne tražim nikakvo prihvaćanje. Ako mi ne vjeruješ, a za to vjerojatno imaš razloga, ja u tom slučaju ne mogu ništa."

Gamble zamišljeno kimne. "U redu. Što još?"

"Nema više ništa. Rekla sam ti sve što znam."

Gamble odbaci cigaru u vatru. "Ma, hajde! U tri razvoda na svoju sam veliku žalost utvrdio da su šaputanja na jastuku i te kako stvarna i važna. Zašto bi s vama bilo drukčije?"

"Jason nikada ne... nije sa mnom razgovarao o Tritonovim poslovima. Ono što je radio u vašoj tvrtki za nas je bila povjerljiva stvar. Ne znam ništa."

Imam puno pitanja na koja ne znam odgovor." Odjednom je govorila ogorčenim tonom, no onda se ubrzo smirila. "Je li se što dogodilo u Tritonu? Nešto što je imalo veze s Jasonom?" Gamble je samo šutio. "Uistinu bih voljela dobiti odgovor na to pitanje."

"Ne želim ti ništa reći. Ne znam na čijoj si strani, no sumnjam da si uz mene." Gamble ju je promatrao tako oštro da je osjetila kako joj lice oblijeva crvena boja.

Ispružila je noge i podignula pogled prema njemu. "Znam da sumnjaš..."

Gamble ju je prekinuo žestokim tonom. "Tu si vraški u pravu, i te kako sumnjam. Sada kad mi je RTG tako za petama. Sada kad mi svi govore da će moja tvrtka biti gubitnik ako ne sklopim taj posao s CyberComom. Kako bi se ti osjećala u takvoj situaciji?" Nije joj pružio mogućnost za odgovor. Brzo je sjeo kraj nje i snažno je uhvatio za ruku. "Čuj me, uistinu mi je žao što ti je muž poginuo i u svim ostalim okolnostima ne bi me se ni najmanje ticalo to što je nekamo putovao avionom. Ali kada mi svi počinju lagati u vrijeme kada je budućnost moje tvrtke neizvjesna, tada me se sve to i te kako tiče." Tada je ispustio njezinu ruku.

U trenutku kada je poskočila sa sofe i šćepala kaput, u kutu Sidneynih očiju pojavile su se suze. "Trenutačno mi se živo fućka i za tvoju tvrtku i za tebe, ali mogu ti reći da ni moj suprug ni ja nismo ništa skrivili. Je li ti to jasno?" Oči su joj sijevale a prsa se nadimala. "A sada želim otići."

Nathan Gamble još ju je nekoliko dugih trenutaka pomno promatrao, a onda prišao stolu u suprotnome kutu sobe i podignuo slušalicu. Nije čula što je rekao. Za nekoliko trenutaka otvorila su se vrata i na njima se pojavio Lucas.

"Ovuda, gospođo Archer."

Izlazeći, osvrnula se prema Nathanu Gambleu. On je podignuo čašu u znak pozdrava. "Ostanimo u vezi", rekao je tiho. Te tri jednostavne riječi izazvale su drhtaj koji joj je prostrujio cijelim tijelom.

Limuzina se vratila istim putem i za manje od četrdeset pet minuta Sidney je iz nje izišla točno ispred svog Forda Explorera. Brzo je ušla u automobil i odvezla se. U vožnji je pritisnula memorijsku tipku na mobilnom telefonu. Javio joj se pospani glas.

"Henry, ovdje Sidney. Oprosti ako sam te probudila."

"Sid, koliko je... Gdje si?"

"Željela sam ti samo reći da sam se upravo vidjela s Nathanom Gambleom."

Henry Wharton sada je već bio posve budan. "Kako je došlo do toga?"

"Recimo samo da je to bio Nathanov prijedlog."

"Pokušao sam te izvući."

"Znam, Henry. I zahvalna sam ti zbog toga."

"Onda, kako je bilo?"

"Pa, s obzirom na okolnosti, vjerojatno i nije moglo bolje. Zapravo je bio poprilično uljudan."

"Pa, to nije loše."

"Međutim, takvo stanje možda neće i potrajati. Željela sam te o tome obavijestiti. Upravo sam otišla od njega."

"Možda će se cijela ta priča jednostavno stišati." Potom je žurno pridodao: "Dakako, pritom ne mislim na Jasonovu smrt. Ni na koji način ne želim umanjiti tu užasnu tragediju..."

Sidney ga brzo prekine. "Znam, znam, Henry. Ništa ti ne zamjeram."

"Onda, na čemu je ostao razgovor s Nathanom?"

Ona duboko udahne. "Složili smo se da ćemo ostati u vezi."

HOTEL HAY-ADAMS NALAZIO SE SAMO NEKOLIKO ULICA OD SJEDIŠTA tvrtke Tyler, Stone. Sidney se probudila rano. Na satu je vidjela da je tek pet ujutro. Tada je u sebi pokušala procijeniti sinoćnji napredak. Odlaskom u suprugov ured nije polučila ništa korisno, a sastanak s Nathanom Gambleom dobro ju je prestrašio. Nadala se da je uspjela umiriti Henryja Whartona. Za sada. Brzo se otuširavši, s recepcije je naručila puno kave. Morala je krenuti najkasnije u sedam kako bi pokupila Amy. Tada će i s roditeljima razgovarati o misi za Jasona.

Kada se odjenula i spremila, bilo je pola sedam. Njezini roditelji iz navike ustaju rano, a Amy obično ne spava duže od šest. Na telefonski se poziv javio Sidneyn otac.

"Kako je Amy?"

"S bakom je. Upravo ju je okupala. Jutros nam se lijepo ušetala u spavaću sobu, kao da smo u njezinoj kući." Sidney je jasno čula silan ponos u očevu glasu. "Kako se ti držiš, srce? Po glasu bi se reklo da si malo bolje."

"Držim se, tata. Držim se. Konačno sam se malo naspavala. Ne znam samo kako."

"Mama i ja vraćamo se s vama i ne želimo slušati nikakve prosvjede. Brinut ćemo se za kuću i sve u njoj, javljati se na telefone, obavljati sitnije poslove i pomagati ti s Amy."

"Hvala, tata. Kod vas sam za dva sata."

"Evo, stiže i Amy. Izgleda kao kakvo pile nakon pljuska. Dat ću ti je."

Sidney je jasno čula kako Amyne ručice uzimaju slušalicu. Na vezi se tada začulo i radosno smijuljenje.

"Amy, dušo, ovdje mama." Sidney je u pozadini čula blago nagovaranje koje je dopiralo od strane njezinih roditelja.

"Bok. Mama?"

"Tako je, dušo, ovdje je mama."

"To govoriš meni?" Nekoliko sljedećih trenutaka djevojčica se nekontrolirano smijala. To joj je trenutačno bila omiljena rečenica. Amy bi uz te riječi uvijek poskakivala uvis. Njezina je kći tada uglavila slušalicu između ramena i uha, te nastavila čavrljati, objašnjavajući joj svoju verziju života, jezikom koji je Sidney najvećim dijelom dešifrirala bez ikakvih poteškoća. Jutros su tema bile palačinke i slanina i ptica koju je kroz prozor vidjela kako juri za mačkom. Sidney se nasmiješi. Tog je osmijeha naglo nestalo nakon sljedećih Amynih riječi.

"Tata. Hoću tatu."

Sidney zatvori oči. Jednom je rukom prešla preko čela i s njega odgurnula nekoliko pramenova kose. Osjetila je kako joj se velika količina zraka bolno natiskuje u grlo. Dlanom je pokrila mikrofon kako Amy ne bi ništa čula.

Pribravši se, ponovno je progovorila u slušalicu. "Volim te, Amy. Mama te voli najviše od svega. Vidimo se uskoro, može?"

"Volim te. A moj tata? Dođi, dođi odmah!"

Sidney je tada začula oca kako govori Amy neka se oprostí s majkom.

"Bok, dušo. Dolazim ubrzo." Suze su sada slobodno tekle, u ustima joj ostavljajući onaj dobro poznati slankasti okus.

"Dušo?"

"Bok, mama." Sidney rukavom prijeđe preko lica. Suze su ga ponovno prekrile već trenutak kasnije, poput ustrajnog sloja stare boje koja se probija kroz svježi premaz.

"Žao mi je, dušo. Izgleda da ne može razgovarati s tobom a da pritom ne

misli na Jasona."

"Znam."

"Ako ništa drugo, barem je dobro spavala."

"Vidimo se ubrzo, mama." Sidney odloži slušalicu i nekoliko trenutaka ostane sjediti pridrživajući glavu dlanovima. Potom je polako prišla prozoru, gdje je za nekoliko centimetara razmaknula zastore i provirila van. Zahvaljujući gotovo punom Mjesecu i uličnoj rasvjeti, sve je bilo osvijetljeno iznimno dobro. Čak ni tad Sidney nije primijetila muškarca koji je stajao u prolazu na suprotnoj strani ulice i u rukama držao maleni dalekozor usmjeren prema njoj. Na sebi je imao isti onaj kaput i šešir koje je nosio i u Charlottesvilleu. Pomno ju je promatrao kako odsutno gleda ulicu pod prozorom. Kako je već godinama obavljao takve poslove, pogledom je sada upijao sve pojedinosti. Njezino lice, osobito oči, bilo je umorno. Vrat joj je bio dugačak i elegantan, kao u kakve manekenke, no i vrat i ramena bili su joj izvijenjeni, tako očito napeti. Kada se okrenula od prozora, on je spustio dalekozor. Vrlo izmučena žena, zaključio je. Kako je onog jutra kada je došlo do zrakoplovne nesreće u zračnoj luci pratio sumnjive postupke Jasona Archera, tom se muškarcu učinilo kako Sidney Archer ima posve valjanih razloga za to da bude zabrinuta, nervozna, možda čak i prestrašena. Tada se naslonio na zid od opeke i nastavio stražariti.

DVADESET TREĆE POGLAVLJE

LEE SAWYER STAJAO JE ZAGLEDAN KROZ PROZOR SVOG MALOG STANA U jugoistočnome dijelu Washingtona. U danjem svjetlu s prozora spavaće sobe vidio bi kupolu postaje Union. No do svitanja je bilo preostalo još najmanje pola sata. Sawyer je s istrage u vezi sa smrću čovjeka koji je zrakoplov napunio gorivom kući stigao tek nešto prije pola pet izjutra. Samome sebi dopustio je desetominutni boravak pod vrućim tušem kako bi se riješio ukočenosti mišića i omamljenosti izazvane umorom. Potom se brzo odjenuo, pristavio kavu, ispekao dva jaja i krišku šunke koju je vjerojatno trebao baciti još prije tjedna dana, te prepekao nešto kruha. Taj skromni obrok pojeo je na stoliću u dnevnoj sobi, uz malenu stolnu svjetiljku kao jedini izvor svjetla. Polutama mu je omogućavala da sjedi i u

miru razmišlja. Uza zvukove vjetra koji je udarao o okna, Sawyer je okrenuo glavu kako bi pomnije pogledao jednostavan raspored svoga doma. Pritom je načinio grimasu. Dom? To zapravo i nije njegov pravi dom, premda je u tom stanu već više od godinu dana. Dom se nalazio u zelenom predgrađu u Virginiji: dvoetažna kuća s oplatama od vinila, garažom za dva automobila i roštiljem od opeke u vrtu. U ovom malom stanu s vremena na vrijeme je jeo i katkada spavao, uglavnom stoga što je to, nakon razvoda, bilo jedino za što je zapravo imao novca. No to nije i nikada neće biti njegov dom, bez obzira na onih nekoliko stvari osobne prirode koje je ponio, među kojima su najvažnije bile fotografije njegove četvero djece, koje su ga promatrale sa svih strana. Sada je u ruku uzeo jednu od tih fotografija. S nje ga je gledalo najmlađe dijete. Meg - gotovo svi su je zvali Meggie. Plavokosa i zgodna, od oca je naslijedila visinu, tanak nos i pune usne. Njegova karijera u FBI-u počela je bitnije napredovati u godinama kada se počela formirati njezina ličnost, a veći dio njezine mladosti on je proveo na putu. Cijena je, međutim, bila vraški visoka. Sada više nisu razgovarali. Barem ne ona. A on se, onako velik i unatoč svome poslu, odviše užasavao novih pokušaja. Usto, koliko je uopće različitih načina na koje čovjek može reći da mu je žao?

Isprao je posuđe, očistio sudoper i nešto prljavog rublja ubacio u platnenu vreću koju treba ostaviti u čistionici. Pogledao je oko sebe tražeći još nešto što bi trebalo obaviti. Zapravo nije bilo ničega. Umorno se nasmiješio. Samo pokušava utrošiti još malo vremena. Tada je pogledao na ručni sat. Za nekoliko minuta bit će sedam. Ubrzo će krenuti u ured. Premda je odrađivao redovite smjene, obično je neprestano boravio ondje. Što i nije bilo tako teško razumjeti, budući da mu je uloga FBI-eva agenta zapravo bilo jedino što mu je preostalo. A uvijek će se naći nekakav novi slučaj. Nije li mu upravo to one večeri rekla i supruga? One večeri kada im se raspao brak. Imala je pravo, međutim: uvijek će se naći neki novi slučaj. Na koncu, što još uopće može uistinu tražiti ili očekivati? Umoran od čekanja, nataknuo je šešir, stavio pištolj u korice i stubama se spustio do automobila.

JEDVA KOJIH PET MINUTA VOŽNJE OD SAWYEROVA STANA, U AVENIJI Pennsylvania, između Devete i Desete ulice, u sjeverozapadnome dijelu grada, nalazila se zgrada sjedišta FBI-a. Onamo je na posao dolazilo približno sedam i pol tisuća namještenika FBI-a od njih ukupno dvadeset četiri tisuće. Od tih sedam i pol tisuća, samo oko tisuću bili su specijalni

agenti. Ostalo je bilo pomoćno i tehničko osoblje. U sjedištu FBI-a jedan je istaknuti specijalni agent sjedio za velikim stolom u konferencijskoj dvorani. Drugi djelatnici FBI-a rasporedili su se oko stola i vrijedno obrađivali hrpe spisa ili proučavali podatke na ekranima prijenosnih računala. Sawyer je na trenutak pogledao oko sebe i protegnuo udove. Nalazili su se u Centru za strateške informacije, ili SIOC-u*. Taj dio zgrade, u koji je pristup bio ograničen, sastojao se od bloka ureda odvojenih staklenim pregradama i bio zaštićen od svih poznatih metoda elektronskoga prisluškivanja i praćenja. SIOC se koristio kao zapovjedno mjesto za najveće operacije FBI-a. Na jednome zidu nalazio se niz satova koji su pokazivali vrijeme u različitim vremenskim zonama. Drugi zid prekrivao je niz velikih televizijskih ekrana. SIOC je imao zaštićenu vezu sa Situacijskom sobom u Bijeloj kući, CIA-om i nizom saveznih policijskih ustanova. Kako ondje nije bilo vanjskih prozora i sve je bilo obloženo debelim sagovima, bilo je to vrlo mirno i tiho mjesto s kojeg su se vodile istrage mamutskih razmjera. Malena kuhinja omogućavala je funkcioniranje osoblja u iscrpljujućim radnim uvjetima. Trenutačno se kuhala svježja kava. Činilo se da kofein i generiranje novih ideja ne mogu jedno bez drugoga.

*Strategic Information Operations Center.

Sawyer pogleda na suprotnu stranu stola gdje je David Long, dugogodišnji pripadnik FBI-eva odjela za eksplozivna sredstva, sjedio zagledan u sadržaj nekog fascikla. Njemu slijeva sjedio je Herb Barracks, agent iz Charlottesvillea, FBI-eva ureda najbližeg mjestu nesreće. Kraj Barracksa je sjedio neki agent iz Richmonda, FBI-eve podružnice koja je bila najbliža mjestu na kojem se dogodila katastrofa. Njima nasuprot sjedila su dvojica agenata iz podružnice koja je pokrivala šire gradsko područje Washingtona, a imala je sjedište u Buzzard Pointu. Ta je podružnica do konca osamdesetih bila jednostavno washingtonska podružnica, sve dok joj nije pridružena i dotadašnja podružnica iz Alexandrije, u Virginiji.

Direktor FBI-a, Lawrence Malone, odande je otišao prije sat vremena, pošto su ga upoznali s informacijama o ubojstvu Roberta Sinclaira, koji je na posljednjem zaposlenju imao dužnost punjača zrakoplova gorivom u tvrtki Vector Fueling Systems i čije je tijelo sada ležalo u nekoj virginijskoj mrtvačnici. Sawyer je bio uvjeren da će se usporednom analizom u

automatiziranom sustavu identifikacije otisaka prstiju AFIS, doći do jednog drugog, pravog imena gospodina Sinclaira. Sudionici zavjere razmjera kakve je Sawyer zamišljao u ovome slučaju rijetko se pri dobivanju posla na kojem će kasnije srušiti zrakoplov služe pravim imenom.

Istrazi u slučaju pada zrakoplova na letu 3223 dodijeljeno je više od dvije stotine pedeset agenata. Oni su sada pratili tragove, razgovarali s članovima obitelji poginulih putnika i provodili silno pomnu istragu u vezi sa svim osobama koje su imale motiv i priliku izvesti sabotazu na zrakoplovu Western Airlinesa. Sawyer je pretpostavljao da je Sinclair obavio prljavi dio posla i da se nije izlagao opasnosti nadgledanja suučesnika u zračnoj luci. I premda su se u novinama već neko vrijeme pojavljivale razne glasine, prvi značajan članak u kojem će konkretno stajati da je Westernov zrakoplov oboren eksplozivnim sredstvom pojavit će se u sutrašnjem jutarnjem izdanju Washington Posta. Javnost će zahtijevati odgovore i to hitno. Sawyeru to nije smetalo, samo što se do rezultata uvijek ne dolazi tako brzo kako bi čovjek želio - zapravo, do rezultata se brzo ne dolazi gotovo nikada.

FBI se okomio na Vector čim su pripadnici ekipe NTSB-a u krateru pronašli presudni dokazni materijal. Nakon toga je bilo jednostavno potvrditi da je zrakoplov na letu 3223 punio upravo Sinclair. A sada je i on mrtav. Netko se pobrinuo za to da mu se nikada ne pruži prilika objasniti zašto je izveo sabotazu.

Long pogleda Sawyera. "Imao si pravo, Lee. Bila je to bitno modificirana verzija jednog od onih novih prijenosnih toplinskih članaka. Najnoviji modni krik na području upaljača za cigarete. Nema plamena, samo intenzivna toplina s namotaja od platine, sve gotovo nevidljivo."

"Znao sam da sam to već negdje vidio. Sjećaš se onog prošlogodišnjeg podmetanja požara u zgradi Savezne porezne uprave?" upita ga Sawyer.

"Tako je. U svakom slučaju, ova naprava u stanju je izdržati i više od osam stotina Celzijevih stupnjeva. A na nju ne utječu ni vjetar ni hladnoća, čak ni da ju se natopi mlaznim gorivom, ni bilo što slično. Gorivo za pet sati, uz upaljač konstruiran tako da se ponovno zapali u slučaju da se zbog bilo čega ugasi. Jedna je strana učvršćena magnetnom pločicom. Način je jednostavan, ali i upravo idealan. Mlazno gorivo navaljuje van čim dođe do probijanja stijenke spremnika. Prije ili poslije, dospjet će do plamena i tada sve leti na sve strane." Odmahnuo je glavom. "Poprilično genijalan plan.

Stvar možeš nositi u džepu, čak i ako ti ga otkriju, izvana izgleda kao prokleti upaljač za cigarete." Long premjesti još nekoliko papira, dok su ga ostali agenti pomno promatrali. Potom nastavi s analizom. "A nije im trebao ni satni mehanizam ni mjerač visine. Vrijeme eksplozije mogli su, premda ne posve precizno, odrediti na temelju korozivnosti metala. Znali su da će avion u tom trenutku biti u zraku. Petosatni let, to je puno vremena."

Sawyer kimne. "Kaplan i njegovi ljudi pronašli su crne kutije. Kutija uređaja za snimanje podataka o letu bila je raspolovljena, no sama je vrpca razmjerno očuvana. Prema preliminarnim pokazateljima, čini se da je veza između zrakoplova i desnog motora, kao i svih uređaja i vodova koji se nalaze u tom dijelu krila, prekinuta nekoliko trenutaka prije nego što je CVR zabilježio nekakav neobičan zvuk. Sada rade spektralnu audioanalizu. Snimljeni podaci ne pokazuju nikakvu naglu i bitnu promjenu pritiska u kabini, tako da se pouzdano može reći da u samom trupu nije bilo nikakve eksplozije, što je i logično, budući da sada znamo da je sabotaza izvedena na krilu. Do tada je sve radilo kao podmazano: nije bilo nikakvih problema s motorima, razinom leta, sve je bilo uobičajeno. No kada su stvari na desnoj strani krenule po zlu, više nije bilo nikakvih izgleda za spas."

"Govore li nam što glasovi pilota na CVR-u?" upita Long. Sawyer odmahne glavom.

"Uobičajeni povici i psovke. Poziv u pomoć radio vezom. Prema snimljenim podacima, avion je gotovo deset tisuća metara padao praktički pod pravim kutom, nosom prema dolje, dok mu je lijevi motor radio gotovo punom snagom. Tko zna jesu li u tim uvjetima uopće mogli ostati pri svijesti?" Sawyer načas zašuti. "Nadajmo se da nitko nije bio pri svijesti", pridoda mračnim tonom.

Sada kad je bilo jasno da se avion srušio zbog sabotaze, FBI je i službeno preuzeo istragu od NTSB-a. Zbog kompleksnosti slučaja i velikih organizacijskih zahtjeva, operacija će se voditi iz sjedišta FBI-a, sa Sawyerom, čiji je prvorazredno obavljani posao oko rušenja američkoga aviona kod Lockerbieja još uvijek bio svjež u sjećanju čelnih ljudi FBI-a, kao glavnim agentom zaduženim za slučaj, što je značilo da će on voditi istragu. No ovaj je slučaj bio ponešto drukčiji: dogodio se u američkom zračnom prostoru i ostavio krater na američkom tlu. Novinarska pitanja i izjave za javnost prepustit će drugima. On je puno više volio obavljati svoj posao

podalje od očiju javnosti.

FBI je odvajao velika sredstva, i ljudska i novčana, kako bi se infiltrirao u terorističke organizacije koje djeluju na području Sjedinjenih Država i nanjušio planove i spektakularno smrtonosne akcije u ime nekog političkog ili vjerskog cilja prije nego što se približe fazi provođenja u djelo. Obaranje aviona na letu 3223 stiglo je kao iz vedra neba. Iz divovske FBI-eve mreže nije bilo nikakvih informacija o tome da se sprema nešto tako veliko. Kako nije bio u prilici spriječiti katastrofu, Sawyer će sada svaki trenutak proveden u budnome stanju, a vjerojatno i brojne noćne more, posvetiti tome da krivce privede pravdi.

"Eto, sada znamo što je bilo sa zrakoplovom", reče Sawyer. "Još samo trebamo utvrditi zašto i tko je u to upleten. Počnimo od motiva. Što si još otkrio o Arthuru Liebermanu, Ray?"

Raymond Jackson bio je Sawyerov mlađi partner. Do prelaska u redove savezne policije igrao je football u sveučilišnoj momčadi Michigan. Visok stotinu osamdeset centimetara, ovaj krupni crni muškarac imao je inteligentan pogled, a govorio je smireno i tiho. Jackson otvori bilježnicu.

"O njemu imamo puno informacija. Za početak, tip je bio neizlječivo bolestan. Rak gušterače u poodmaklom stadiju. Pred sobom je imao još možda šest mjeseci. Možda. Već su bili prekinuli sve oblike liječenja. Ali uzimao je silne količine sredstava za suzbijanje boli. Schlesingerovu otopinu, kombinaciju morfija i sredstava za popravljivanje raspoloženja, vjerojatno kokain, što je jedna od njegovih rijetkih legalnih primjena u ovoj zemlji. Lieberman je imao jedan od onih prijenosnih uređaja koji lijekove ubacuju izravno u krvotok."

Na Sawyerovu se licu jasno odražavala zapanjenost. Walter Burns i njegove tajne. "Predsjednik Savezne banke pred sobom ima još šest mjeseci života, a za to nitko ne zna? Odakle ti te informacije?"

"U ormariću s lijekovima u njegovu stanu pronašao sam bočicu sredstava za kemoterapiju. Potom sam otišao izravno do izvora. Do njegova osobnog liječnika. Rekao sam mu kako samo radimo rutinske provjere. U Liebermanovu kalendaru bilo je ubilježeno puno odlazaka liječniku. I na Johns Hopkins i na kliniku Mayo. Potom sam spomenuo lijekove koje sam pronašao u stanu. Doktor je nakon tih pitanja postao nervozan. Natuknuo sam mu kako bi mu prešućivanje potpune istine agentu FBI-a na vrat moglo natovariti hrpetinu govana. Kada sam

spomenuo i sudski poziv za svjedočenje, popustio je. Vjerojatno je zaključio da je pacijent mrtav, pa mu više i nije stalo do čuvanja tajne."

"A Bijela kuća? Oni su za to morali znati."

"Ako nam govore istinu, ni oni nisu imali pojma. O Liebermanovoj sam malo tajni razgovarao sa šefom kabineta. Mislim da mi isprva nije vjerovao. Morao sam ga podsjetiti na to da FBI znači istinitost, hrabrost i poštenje*. Poslao sam mu i kopiju medicinskih dosjea. Čujem da je predsjednik popizdio kada je sve to vidio."

*Fidelity, bravery, integrity.

"To je vrlo zanimljivo", reče Sawyer. "Od početka sam mislio da je Lieberman neka vrsta financijskoga božanstva. Čvrst kao stijena. A ipak je zaboravio spomenuti da umire od raka i da zemlju ostavlja na cjedilu. Sve to nije osobito logično."

Jackson se naceri. "Samo prenosim činjenice. Imaš pravo u vezi sa sposobnostima tog tipa. Prava je legenda. Međutim, osobno nije bio u tako zavidnoj financijskoj situaciji."

"Kako to misliš?" upita Sawyer.

Jackson okrene nekoliko stranica debele bilježnice povezane trima prstenovima, te u jednom trenutku zastane. Okrenuvši bilježnicu, odgurnuo ju je prema Sawyeru. Sawyer se zagledao u predočene informacije, dok je Jackson nastavljao s izvještajem.

"Lieberman se prije kakvih pet godina razveo od supruge, nakon dvadeset pet godina braka. Kako se čini, uhvaćen je na djelu u izvanbračnim nepodopštinama. Trenutak za to nije mogao biti nepovoljniji. Upravo je bio pred senatskim saslušanjima u vezi s nominacijom za predsjednika Savezne banke. Supruga je prijetila da će ga u novinama sasjeći na komadiće. Predsjedničko mjesto u Saveznoj banci tako bi za nekoliko dana postalo stvar prošlosti, a koliko čujem, Lieberman ga je silno priželjkivao. Kako bi se riješio tog problema, Lieberman je bivšoj dao praktički sve što je imao. Ona je umrla prije dvije godine. Kako bi stvari bile još kompliciranije, priča se da je njegova djevojka od dvadeset i nešto godina imala vrlo skupe prohtjeve. Mjesto na čelu središnje državne banke vrlo je prestižno, ali ni približno plaćeno kao mjesto u Wall Streetu. Tako se zapravo Lieberman našao do grla u dugovima. Živio je u jadnome stančiću na Capitol Hillu i za to se vrijeme pokušavao izvući iz financijske rupe veličine Velikog kanjona. Hrupu ljubavnih pisama koju smo zatekli u stanu

primio je, čini se, od nje."

"Što je bilo s tom djevojkom?" upita Sawyer.

"Ne znam točno. Ne bi me iznenadilo da se izgubila kada je otkrila da u zlatnoj škrinjici nema ničeg osim velikog dreka."

"Ima li kakvih naznaka o tome gdje je sada?"

Jackson odmahne glavom. "Po svemu sudeći, nema je već neko vrijeme. Došao sam do nekolicine Liebermanovih prijatelja u New Yorku. Kažu da je ženska bila prelijepa, ali i bez mrvice mozga."

"To će vjerojatno biti gubljenje vremena, no ipak se još malo raspitaj o njoj, Ray."

Jackson kimne.

Sawyer pogleda Barracksa. "Ima li iz Kongresa kakvih naznaka o tome tko će naslijediti Liebermana?"

Kada je Barracks odgovorio, Sawyer je drugi put u manje od minute ostao posve zatečen.

"Svi se slažu oko jednog imena: Walter Burns."

Sawyer je još nekoliko trenutaka promatrao Barracksa, a potom u svoju bilježnicu zapisao ime Waltera Burnsa. Kraj njega je našvrljao i riječ "šupak" i riječ "osumnjičeni" uz koju je stavio i upitnik.

Sawyer tada podigne pogled s bilježnice. "Čini se da je našeg dragog gospodina Liebermana pratila vraška nesreća. Zašto ga onda ubiti?"

"Za to je puno razloga", javio se Barracks. "Predsjednik Savezne banke simbolizira američku monetarnu politiku. Stoga je vrlo zgodan kao cilj neke usrane zemljice iz Trećega svijeta koju je pritisnulo veliko zeleno čudovište zvano dolar. Ili čovjek može birati između desetak aktivnih terorističkih skupina specijaliziranih za obaranje zrakoplova."

Sawyer odmahne glavom. "Nijedna skupina još nije preuzela odgovornost za podmetanje eksplozivne naprave."

Barracks prijezirno otpuhne. "Samo im daj dovoljno vremena. Sada kad smo potvrdili da je riječ o eksplozivnoj napravi, javit će se tko god da je to učinio. U zraku raznijeti Amerikance radi političkog poteza, to je životni cilj svih tih šupaka."

"Dobijesa!" Sawyer krupnom šakom udari po stolu, ustane i, jarkocrvena lica, stane koračati amo-tamo. Izgledalo mu je da mu se slika onog kratera svakih deset sekundi ukazuje u mislima. Tome je sada bila pridodana i

manja, ali još razornija slika sićušne opržene cipelice koju je na mjestu nesreće držao u ruci. Kad su se rodila, bio je držao u svojim krupnim rukama svako od svoje djece. Tako je moglo završiti i bilo koje od njih. Bilo koje! Znao je da mu ta slika do konca života neće posve nestati iz misli.

Agenti su ga promatrali puni iščekivanja. Sawyer je zaslužno bio na glasu kao jedan od najboljih agenata među cijelim legijama pripadnika FBI-a. Premda je već dvadeset pet godina gledao kako druga ljudska bića po cijeloj zemlji ostavljaju zagasitocrveni trag, svakom novom slučaju i dalje je prilazio s jednakim žarom i disciplinom koje je počeo iskazivati još prvoga dana na tom poslu. Običavao je koristiti se pomno sročnim analizama, a ne razmetljivim hiperbolama; međutim, većina agenata koji su tijekom godina s njim surađivali posve je jasno znala da mu je temperament zakriven vrlo tankim pokrovom.

Prestao je hodati i pogledao Barracksa. "I s tom teorijom ima poteškoća, Herb." Glas mu je ponovno bio smiren.

"Kakvih?"

Sawyer se nasloni na jednu od staklenih pregrada, prekriži ruke i položi ih na široka prsa. "Ako si terorist koji želi podignuti puno prašine, unijet ćeš bombu u neki zrakoplov- što, budimo realni, i nije tako teško na domaćim letovima – i raznijeti ga u milijune komadića. Tijela padaju kroz krovove i prekidaju Amerikance pri doručku. Nećeš ostaviti nimalo sumnje u to da je riječ o podmetnutoj bombi." Sawyer na trenutak zašuti i pomno se zagleda u lice svakog od agenata. "A to se ovdje nije dogodilo, gospodo."

Sawyer potom nastavi koračati amo-tamo. Sve oči pratile su njegovo kretanje. "Ovaj je zrakoplov prilikom obrušavanja s neba bio gotovo netaknut. Da mu nije otpalo desno krilo, u krateru bi se našao čitav. Zapamtite tu činjenicu. Punjač goriva iz Vectora vjerojatno je dobio novac za sabotažu. Potajno djelovanje Amerikanca koji, barem koliko znamo, nema veze ni s jednom terorističkom skupinom. A bilo bi mi teško povjerovati da su bliskoistočne terorističke skupine u svoje redove za obavljanje prljavih poslova počele primati Amerikance. Imali smo oštećenje na rezervoaru, no to je jednako lako mogla biti i posljedica eksplozije i požara. Kiselina je gotovo posve sagorjela. Uz još malo višu temperaturu možda ne bismo otkrili ništa. A Kaplan je potvrdio da krilo nije moralo otpasti s trupa kako bi se avion srušio na takav način. Desni je motor razoren krhotinama, ključni hidraulički vodovi za upravljanje presječeni su

u eksploziji i požaru, a uništena je i aerodinamika krila, čak i da je ostalo netaknuto. Tako bi sve ovo, da u krateru nismo pronašli upaljač, moglo ostati upisano u povijesti kao nekakav užasan mehanički kvar. I dobro pazite, to što smo došli do upaljača bilo je pravo pravcato čudo."

Sawyer pogleda kroz jedan od staklenih zidova i nastavi. "Kada sve to zbrojimo, do čega dolazimo? Vjerojatno do nekoga tko je raznio avion, ali nije želio da to tako i izgleda. To jednostavno nije tipičan teroristički način djelovanja. No slika tada postaje još nejasnija. Logika vodi u suprotnome smjeru. Kao prvo, tip koji je zrakoplov napunio gorivom sada u sebi ima cijelo punjenje iz pištolja. Kovčezi su mu bili spakirani, na sebi je imao i pola pomagala za prerušavanje, a njegov poslodavac vjerojatno je promijenio plan i scenarij po kojem će se okončati njegova uloga. Kao drugo, u tom zrakoplovu imamo i Arthura Liebermana." Sawyer tada pogleda Jacksona. "On je svakog mjeseca putovao u Los Angeles, točan kao sat, svakog mjeseca istim prijevoznikom, istim letom, zar ne?"

Stisnutih očiju, Jackson polako kimne. Svi agenti nesvjesno su se nagnjali prema naprijed, slijedeći Sawyerovu logiku.

"Tako je vjerojatnost da je u tom zrakoplovu bio slučajno toliko mala da o njoj uopće ne vrijedi razgovarati. Kada čovjek trijezno razmisli, Lieberman je morao biti meta, osim ako nam nije promaknulo nešto uistinu krupno. I sada složite ta dva elementa. U samome početku, krivci su možda i pokušavali stvoriti sliku o tome da je sve to bila nesreća. A onda tip koji je zrakoplov punio gorivom odjednom pada mrtav. Zašto?" Sawyer je prodorno pogledavao okupljene za stolom.

Na koncu se javio David Long. "Nisu mogli riskirati. Možda računaju kako bi se sve moglo prikazati kao nesreća, ali možda i ne bi. Ne mogu čekati da se u novinama pojavi ovakav ili onakav izvještaj. Moraju odmah srediti tipa. Usto, ako je izvorni plan bio omogućiti tipu da otputuje, već i to što se ne bi pojavio na poslu izazvalo bi sumnju. Čak i da nismo pomislili na sabotazu, tip koji je pobjegao iz grada i te kako bi nas usmjerio na tu stranu."

"Slažem se", reče Sawyer. "Ali ako želiš da trag završi ondje, zašto ne bi stvari prikazao tako kao da je tip koji je punio gorivo nekakav fanatik? Prosviraj mu mozak, ostavi pištolj kraj njega, kao i nekakvu jebenu poruku prepunu mržnje prema Americi. Tako bismo pomislili da tip radi sam. Ovako ga napuniš olovom, ostaviš dokaze o tome da se tip spremao na

daleki put i sada znamo da je iza njega bilo i drugih. Zašto bi se, dovraga, netko izlagao takvoj gnjavaži?" Sawyer protrlja bradu.

Ostali agenti sada su se odvojili od stola i naslonili. Izgledali su zbunjeno.

Sawyer tada konačno pogleda Jacksona. "Ima li mrtvozornik kakvih novosti o ustrijeljenom tipu?"

"Obećali su da će se slučaj rješavati po najhitnijem postupku. Ubrzo ćemo znati."

"Je li u tipovu stanu bilo još nečega?"

"Ničega uopće nije bilo, Lee."

Sawyer ga načas pogleda s razumijevanjem. "Nije bilo nikakvih dokumenata ni isprava."

"Tako je", reče Jackson. "Tip koji bježi pošto je oborio avion sigurno neće bježati pod pravim imenom. Prema vjerojatnome planu, morao je imati lažne dokumente, i to dobre lažne dokumente."

"Istina, Ray, ali mogao ih je imati skrivene negdje drugdje."

"Ili ih je mogao pokupiti ubojica, tko god to bio", pokuša Barracks.

"O tome nema spora", reče Sawyer.

U tom trenutku otvorila su se vrata i na njima se pojavila Marsha Reid. Sitna žena majčinskog izgleda, s kratkom prosijedom kosom i naočalama na lančiću koji se spuštao preko crne haljine, bila je to jedna od čelnih osoba Odsjeka za otiske FBI-a. Reidova je uspjela doći do nekih od najvećih zločinaca na svijetu upravo pomoću onoga što čini ezoteričan svijet lukova, krivulja i zavijutaka.

Marsha kimne ostalim okupljenim agentima i sjedne, te otvori fascikl koji je donijela.

"Rezultati pretraživanja AFIS-a, svježi iz pećnice", reče poslovnim tonom ukrašenim primjesama humora. "Robert Sinclair zapravo je bio Joseph Philip Riker, za kojim se trenutačno traga u Texasu i Arkansasu, zbog ubojstva i s tim povezanog nedozvoljenog posjedovanja oružja. Podaci o uhićenjima zauzimaju tri stranice. Prvi je put uhićen zbog oružane pljačke u dobi od šesnaest godina. Posljednji put zbog ubojstva iz nehaja. Odležao je sedam godina. Pušten prije pet. Otada je optužen za niz zločina, među njima i dva naručena ubojstva. Iznimno opasan tip. Trag mu se izgubio prije približno godinu i pol. Otada nema ni riječi o njemu. Sve do sada."

Svi okupljeni izgledali su preneraženo.

"Kako takav tip može dobiti posao na punjenju aviona gorivom?" pitao je Sawyer s nevjericom u glasu.

Odgovorio mu je Jackson. "Razgovarao sam s predstavnicima Vectora. Riječ je o uglednoj tvrtki. Sinclair - odnosno Riker - kod njih je radio samo mjesec dana. Imao je odlične preporuke. Radio je u više tvrtki za opskrbu letjelica gorivom na sjeverozapadu zemlje i u južnoj Kaliforniji. Provjeravali su ga, dakako pod imenom Sinclair. Sve je bilo u redu. Ovo ih je zaprepastilo jednako kao i sve ostale."

"A otisci? Morali su mu provjeriti otiske. Tako bi doznali o kome je zapravo riječ."

Reidova ga je pomno promatrala. Odgovorila mu je s puno samopouzdanja. "Ovisi o tome tko uzima otiske, Lee. Dobro znaš da je lako zavarati tehničara neprovjerenih sposobnosti. Danas postoje i sintetski materijali za koje bi se čovjek zakleo da su prava koža. Otiske možeš kupiti na ulici. Kad zbrojiš dva i dva, postaje jasno kako profesionalni kriminalač lako može postati uglednim građaninom."

Tada se javio i Barracks. "A ako su tipa tražili zbog svih tih zločina, vjerojatno je imao i novo lice. Mogu se kladiti da lice u mrtvačnici nije ono s potjernica."

Sawyer pogleda Jacksona. "Kako je došlo do toga da je Riker punio gorivo upravo na tom zrakoplov?"

"Prije otprilike tjedan dana tražio je da ga prebace u noćnu smjenu, od ponoći do sedam ujutro. 3223 je trebao poletjeti u šest četrdeset pet. Svakog dana u isto vrijeme. Prema dokumentaciji, gorivo je napunjeno u pet i petnaest. Tako je taj posao pripao Rikeru. Većina se ljudi dobrovoljno ne javlja za tu smjenu, tako da ju je Riker dobio praktički stoga što je nitko drugi nije želio."

Sawyeru je tada na pamet palo još jedno pitanje. "Gdje je onda pravi Robert Sinclair?"

"Vjerojatno je mrtav", rekao je Barracks. "Riker je jednostavno preuzeo njegov identitet."

Nitko nije rekao ništa u vezi s tom teorijom sve dok Sawyer nije postavio novo zapanjujuće pitanje. "A što ako Robert Sinclair uopće ne postoji?" Sada se čak i Reidova doimala zbunjeno. Kada je nastavio, izgledalo je da je Sawyer duboko zaokupljen mislima. "U vezi s

preuzimanjem identiteta neke stvarne osobe pojavljuje se puno poteškoća. Stare fotografije, kolege s posla ili prijatelji koji se negdje pojavljuju posve neočekivano i upropaštavaju vam plan. Postoji i drukčiji način." Sawyer tada napući usne i podigne obrve, razmišljajući o toj teoriji. "Imam osjećaj da moramo ponoviti sve ono što je Vector učinio kada je provjeravao Rikera. Navali na to, Ray, odmah."

Jackson kimne i zabilježi nekoliko riječi.

Reidova pogleda Sawyera. "Misliš na ono što pretpostavljam da misliš?"

Sawyer se nasmiješi. "To ne bi bio prvi slučaj u kojem je netko izmišljen i stvoren od nule. Broj socijalnog osiguranja, prijašnja zaposlenja, pripravnički staž, fotoidentifikacija, bankovni računi, potvrde o školovanju, lažni telefonski brojevi, lažne preporuke." Tada pogleda Reidovu. "Čak i lažni otisci, Marsha."

"U tom slučaju imamo posla s poprilično profinjenim tipovima", odvrati ona.

"U to ni u jednom trenutku nisam sumnjao, gospođo Reid", otpovrne Sawyer. Potom pogleda ostale okupljene. "Ne želim zastraniti od uobičajenog postupka, stoga ćemo i dalje razgovarati s članovima obitelji poginulih, no na to ne bih želio uzalud trošiti odviše vremena. Lieberman je ključ cijelog ovog slučaja." Odjednom je ubacio u višu brzinu. "Rapid Start funkcionira bez poteškoća?" upita tada Raya Jacksona.

"Posve."

Rapid Start je bio naziv za FBI-evu inačicu rada na terenu, a Sawyer ga je već nekoliko puta upotrijebio s puno uspjeha. Prednost tog sustava bila je preciznost rada elektroničkog mjesta za razmjenu i pohranjivanje svih informacija, tragova i anonimnih dojava u istrazi koja bi bez takvog sustava postala neorganizirana i zbrkana. Uz integriranu istragu i gotovo trenutačan pristup podacima, izgledi za uspjeh, držali su u FBI-u, silno su se uvećavali.

Sustav Rapid Start za let 3223 smješten je u napušteno skladište duhana u predgrađu Standardsvillea. Umjesto duhanskoga lišća uskladištenog od poda do stropa, u njemu se sada nalazila najsuvremenija kompjuterska i telekomunikacijska oprema na kojoj su u smjenama, dvadeset četiri sata na dan, radili deseci agenata, unoseći podatke u divovske baze.

"Bit će nam potrebna sva moguća čuda do kojih je moguće doći. A možda čak ni to neće biti dovoljno." Sawyer je nekoliko trenutaka šutio, a

onda se ponovno koncentrirao na sastanak. "Prijeđimo na posao."

DVADESET ČETVRTO POGLAVLJE

"QUENTINE?" SIDNEY JE STAJALA NA ULAZNIM VRATIMA SVOJE KUĆE, a na licu joj se jasno odražavalo iznenađenje.

Quentin Rowe netremice ju je promatrao kroz ovalna stakla naočala. "Smijem li ući?"

Sidney ni su roditelji otišli u kupovinu namirnica i ostalih potrepština. Dok su Sidney i Quentin prilazili dnevnoj sobi, pospana Amy polako je ušla u sobu, sa sobom noseći Winnie Pooha. "Bok, Amy", reče Rowe. Kleknuo je i ispružio ruku prema njoj, no djevojčica se odmaknula. Rowe joj se nasmiješi. "I ja sam u tvojim godinama bio stidljiv." Tada podigne pogled prema Sidney. "Zato sam se vjerojatno i bacio na računala. Računala ti ništa ne govore i ne pokušavaju te dotaknuti." On tada zašuti, naoko izgubljen u mislima. Potom se trgne i ponovno je pogleda. "Imaš li vremena za razgovor?"

Sidney je oklijevala. "Molim te, Sidney."

"Pričekaj da uspavam malenu. Mora malo odspavati. Vraćam se za nekoliko minuta." Sidney iznese dijete.

Dok je nije bilo, Rowe je polagano obišao sobu. Pomno je pregledavao brojne fotografije obitelji Archer razmještene po zidovima i stolićima. Podignuo je pogled u trenutku kada se Sidney vratila u sobu. "Imaš predivnu djevojčicu."

"Uistinu je dobra. Divna."

"Osobito sada, ne?"

Sidney kimne.

Rowe nije odvajao pogleda od nje. "Ja sam sa četrnaest godina u avionskoj nesreći izgubio oba roditelja."

"Oh, Quentine."

On slegne ramenima. "Bilo je to davno. No mislim da malo bolje od ostalih mogu razumjeti kako ti je. Bio sam jedinac. Uistinu više nisam imao nikoga."

"Izgleda da sam u tom pogledu sretnica."

"Jesi, Sidney, pokušavaj stalno misliti na to."

Ona duboko udahne. "Želiš li štogod popiti?"

"Čaj, ako ga imaš."

Nekoliko minuta kasnije već su sjedili na sofi u dnevnoj sobi. Rowe je postavio tanjurić na koljeno dok je polako i pomno pio čaj. Odloživši šalicu, pogledao ju je, jasno pokazujući koliko mu je nelagodno. "Kao prvo, želio bih ti se ispričati."

"Quentine..."

On uzdigne ruku. "Znam što ćeš reći, ali pretjerao sam. I u tome što sam rekao i u načinu na koji sam se ponio prema tebi. Jednostavno... katkada ne razmišljam prije nego što nešto kažem. Štoviše, često to činim. Nisam osobito dobar u načinu na koji izražavam misli i stavove. Znam da katkada ostavljam dojam o tome da sam čudak i da sam bezosjećajan, no zapravo nije tako."

"Znam to, Quentine. Odnos između nas oduvijek je bio dobar. Svi u Tritonu o tebi imaju silno dobro mišljenje. Znam da je tako mislio i Jason. Ako će ti zbog toga biti malo lakše, puno si mi bliskiji od Nathana Gamblea."

"I tebi i ostatku svijeta", reče Rowe brzo. "S obzirom na to, vjerojatno bih ti trebao objasniti kako sam bio pod velikim pritiskom, budući da se Gamble toliko susteže kada je riječ o CyberComu, i s obzirom na izgleda da sve izgubimo."

"Pa, držim da Nathan shvaća što je sve na kocki."

Rowe odsutno kimne. "Drugo što sam ti htio reći jest kako mi je istinski i duboko žao zbog Jasona. To se jednostavno nije trebalo dogoditi. Jason je vjerojatno bio jedina osoba u tvrtki s kojom sam mogao istinski komunicirati. U pitanjima tehnologije bio je jednako nadaren kao i ja, ali je bio i u stanju lijepo se nositi u društvenim situacijama, što, kao što sam rekao, meni nedostaje."

"Ja mislim da se ti držiš posve dobro."

Rowe se razvedri. "Doista?" A potom uzdahne. "Kraj Gamblea većina ljudi valjda izgleda poput zidnih tapeta."

"Slažem se s tom ocjenom, ali jednako tako ne bih ti preporučila ni da ga oponašaš."

Rowe odloži čaj. "Znam da izgleda kao da smo on i ja posve nespojiv par."

"Teško je reći nešto negativno o uspjehu koji ste vas dvojica postigli."

U njegovu se tonu odjednom pojavila gorčina. "Tako je. To veliko mjerilo koje se zove novac. Kada sam još bio na početku, imao sam ideje. Čudesne ideje, no nisam imao kapitala. A onda se pojavio Nathan." Na njegovu je licu titrao izraz koji nije odavao ugodu.

"Nije stvar samo u tome, Quentine. Imaš i viziju za budućnost. Ja tu viziju razumijem, koliko to jedna tehnološka početnica može shvatiti. No znam da upravo vizija pokreće taj posao s CyberComom."

Rowe šakom udari o dlan druge ruke. "Upravo tako, Sidney. Točno tako. A ulozi su tako nevjerojatno visoki. Tehnologija CyberComa toliko je silno superiorna, toliko monumentalna, da bi se moglo reći kako je riječ o pojavi novog Grahama Bella." Kada ju je pogledao, izgledalo je da drhti od iščekivanja. "Shvaćaš li ti da je jedina stvar koja sprječava razvoj neograničenog potencijala Interneta upravo činjenica da je tako velik, tako sveobuhvatan i beskrajn da je uspješno snalaženje u njemu i najiskusnijim korisnicima često užasno i besplodno iskustvo?"

"Ali s CyberComom će se to promijeniti?"

"Da! Da! Svakako."

"Moram priznati da, unatoč tome što već toliko mjeseci radim na tom ugovoru, zapravo ne znam što je to točno CyberCom izmislio. Odvjetnici rijetko ulaze u te pojedinosti, osobito oni koji se nikada nisu isticali u prirodnim znanostima, poput mene." Tada se nasmiješila.

Rowe se naslonio. Njegova vitka pojava sada je zauzela udoban položaj, budući da je razgovor skrenuo na tehničke teme. "Laičkim rječnikom, CyberCom je praktički stvorio ni manje ni više nego umjetnu inteligenciju, takozvane inteligentne agente koji će se u početku koristiti za posve lako snalaženje u bezbrojnim dijelovima Interneta i njegovu potomstvu."

"Umjetna inteligencija? Mislila sam da toga ima samo u filmovima."

"Naprotiv! Dakako, postoje razne razine umjetne inteligencije. Ono što je stvorio CyberCom daleko je najnaprednije što sam ikada vidio."

"Kako točno funkcionira?"

"Recimo da želiš doći do svakog članka napisanog o nekoj kontroverznoj temi, te da uz to želiš dobiti i sažetke tih članaka, uz navode o tome koji su za, a koji protiv, uz argumentaciju za takav stav, analizu itd. Prihvatiš li se tog posla sama, zbog nepreglednog labirinta koji se danas naziva

Internetom nikada nećeš dovršiti zadaću. Kao što sam rekao, najveća mana cijelog sustava upravo je ta silna količina informacija sadržanih na Internetu. A ljudska su bića loše opremljena da se nose s nečim takvih razmjera. No čim prijeđeš tu prepreku, odjednom ti se čini da je površina Plutona oživjela od sunčanog svjetla."

"I to je ono što su postigli u CyberComu?"

"Kupimo li CyberCom, pokrenut ćemo bežičnu, satelitsku mrežu koja će imati besprijekornu koordinaciju postignutu s pomoću zaštićenih programa koji će ubrzo biti instalirani na svim američkim računalima, a s vremenom i na svim računalima u svijetu. Taj je software vjerojatno i najpristupačniji koji sam ikada vidio. Korisnika točno pita koje su mu informacije potrebne. Uoči li potrebu, postavit će i dodatna pitanja. Potom će, pristupanjem našoj satelitskoj mreži, ispitati svaku molekulu konglomeracije računala koje nazivamo Internetom, sve dok u besprijekornome formatu ne izluči odgovor na svako postavljeno pitanje, kao i na brojna druga pitanja kojih se korisnik uopće nije sjetio. A što je najbolje, sustav je poput kameleona, jer se inteligentni agenti mogu prilagođavati i komunicirati sa svakim postojećim mrežnim poslužiteljem. To je još jedna mana Interneta: nemogućnost sustava za međusobnu komunikaciju. A ovaj će sustav tu zadaću izvesti milijardu puta brže od bilo kojeg ljudskog bića. Bit će to nešto poput pomne analize svake kapi Nila u samo nekoliko minuta. Čak i brže. Na koncu će se ti divovski izvori znanja koji postoje i koji eksponencijalno rastu iz dana u dan moći stvarno i učinkovito povezati sa zajednicom kojoj su uistinu potrebni." Sada ju je značajno promatrao. "S ljudskim rodnom. Ali ni to nije sve. Priključak koji tu mrežu povezuje s Internetom samo je mali dio cijele slagalice. Novi sustav usto i podiže standarde kodiranja na dosad neslućene visine. Zamisli trenutačne i fluidne reakcije na pokušaje ilegalnog dešifriranja elektronskih poruka. Reakcije koje ne samo da se mogu prilagoditi kako bi se oduprle različitim pokušajima probijanja, nego i agresivno progone potencijalnog provalnika u sustav i pronalaze ga. Misliš li da bi se to svidjelo policijskim službama? A upravo je to sljedeća prekretnica u tehnološkoj revoluciji. Upravo će to diktirati budući način prijenosa i korištenja informacija u sljedećem stoljeću. Određivat će način na koji gradimo, poučavamo, razmišljamo. Zamisli samo računala koja nisu obični glupi uređaji koji reagiraju na precizne informacije koje u njih unose ljudi.

Zamisli računala koja se koriste svojom velikom intelektualnom snagom kako bi samostalno razmišljala, kako bi umjesto nas rješavala probleme na načine koji su danas nezamislivi. Zbog toga će toliko toga jednostavno zastarjeti, pa tako i trenutačni Tritonovi proizvodi. Time će se promijeniti sve. Bit će to nešto poput učinka koji je motor s unutarnjim sagorijevanjem ostvario u razdoblju konja i kočija, no promjene će biti još dublje i sveobuhvatnije."

"Bože moj", usklikne Sidney. "A pretpostavljam da je potencijalna zarada..."

"Da, da, prodajom softwera zaradit ćemo milijarde, naplaćivat ćemo služenje mrežom - nema te tvrtke na svijetu koja neće željeti poslovati s nama. A to je samo početak." Po njegovu glasu bilo je jasno da Rowe taj dio jednadžbe uopće ne zanima. "Pa ipak, unatoč svemu tome, Gamble i dalje ne uviđa, jednostavno nije u stanju shvatiti..." Ustao je od silne nervoze, energično zamahujući rukama. Tada je uvidio što čini, te je ponovno sjeo, zajapurena lica. "Ja... Oprosti, katkada se ovako zanesem."

"Sve je u redu, Quentine. Razumijem te. I Jason je bio tako uzbuđen u vezi s CyberComom, to dobro znam."

"O tome smo vodili brojne ugodne razgovore."

"A Gamble je više nego svjestan što bi se dogodilo kada bi neka druga tvrtka kupila CyberCom. Moram nekako vjerovati da će se urazumjeti u vezi s onim poslovnim knjigama."

Rowe kimne. "Čovjek se može samo nadati", reče brzo. Sidney pogleda dijamantne igle u njegovoj ušnoj resici. Činilo se da je to jedini ekstravagantni element na tom čovjeku, jedini i maleni. Kao višestruki milijunaš, Rowe je velikim dijelom živio kao siromašni student kakav je bio prije desetak godina. Rowe na kraju prekine tišinu. "Jason i ja zapravo smo puno i često razgovarali o budućnosti. Bio je izuzetna osoba." Činilo se da sa Sidney dijeli sve dubine jada i boli kad god bi se spomenulo Jasonovo ime. "Pretpostavljam da više nećeš raditi na CyberComu?"

"Zamjenjuje me vrhunski odvjetnik. Neću vam ni u čemu nedostajati."

"Oh, dobro." Činilo se da u to nije nimalo uvjeren.

Ona ustane i čvrsto mu stisne rame. "Quentine, taj će posao biti sklopljen." Tada je primijetila njegovu praznu šalicu. "Želiš li još čaja?"

"Molim? Ah, ne, ne, hvala." Ponovno je utonuo duboko u misli, nervozno trljajući mršave dlanove. Kada ju je načas pogledao, Sidney se učinilo da

zna što ga muči.

"Nedavno sam imala neplanirani sastanak s Nathanom." Rowe polagano kimne.

"Spomenuo mi je nešto."

"Ti, znači, znaš za Jasonov 'put'?"

"To da ti je rekao kako ide na razgovor u vezi s poslom?"

"Da."

"Za koju tvrtku?" To pitanje postavio je vrlo nehajnim tonom.

Sidney je najprije malko oklijevala, a onda odluči odgovoriti. "AllegraPort Technology."

Rowe prijezirno otpuhne. "I ja sam ti mogao reći da je to tek šala. AllegraPort zaključat će vrata za manje od dvije godine. Prije nekog su vremena bili na samome vrhu, no dopustili su konkurenciji da ih prestigne. Na ovom se području ili razvijaš i inoviraš ili propadaš. Jason nikako ne bi ozbiljno razmišljao o prelasku k njima."

"I pokazalo se da nije. U toj tvrtki za njega nisu ni čuli."

Bilo je očito da Rowe za to zna. "Je li mogla biti riječ o nečemu drugome... ne znam baš kako bih to najbolje izrazio..."

"O nečemu osobnome? O nekoj drugoj ženi?"

Poput postiđena djeteta, Rowe promumlja: "Nisam to trebao reći. To me se ni najmanje ne tiče."

"Ne, sve je u redu. Ne mogu ti reći da na to nikada nisam pomislila. Međutim, u posljednje vrijeme imali smo najbolji mogući odnos."

"Znači, nikada ničim nije pokazao da se nešto u njegovu životu događa? Ništa što bi ga navelo na odlazak u Los Angeles, a da ti o tome ne kaže istinu?"

Sidney je postala oprezna. Je li sve ovo zapravo samo ispitivanje? Je li Gamble možda uputio svoju desnu ruku kako bi prikupio još pokoju informaciju? Kada je pogledala Roweov izmučeni izraz lica, brzo je zaključila da je on ovamo došao svojevolutno, želeći utvrditi što se dogodilo njegovu namješteniku i prijatelju.

"Ništa. Jason mi zapravo nikada nije pričao o poslu. Nemam pojma što je radio. A tako bih željela znati. Ubija me upravo to što ništa ne znam." Dvoumila se oko toga bi li Rowea pitala o novim bravama na Jasonovim vratima i drugim stvarima koje su brinule Kay Vincent, no na koncu je

odlučila da ga to ipak neće pitati.

Nakon nekoliko trenutaka nelagodne tišine Rowe se pokrene. "U automobilu imam one osobne Jasonove stvari po koje si došla u ured. Nakon što sam se onako ružno ponio prema tebi, činilo mi se da je najbolje da ti ih osobno donesem."

"Hvala, Quentine. Vjeruj mi da nisam nimalo povrijeđena. Ovo su teški trenuci za sve nas."

Rowe joj zahvali osmijehom i ustane. "Moram poći dalje. Idem po kutiju. Zatreba li ti bilo što, samo mi se javi." Pošto joj je donio stvari, Rowe se oprostio od nje i okrenuo se kako bi izišao. Sidney mu tada dodirne rame.

"Nathan Gamble neće ti zauvijek viriti preko ramena. Svi znaju tko je doista zaslužan za uspjeh Triton Globala."

Činilo se da su ga te riječi iznenadile. "Doista tako misliš?"

"Teško je prikriti genijalnost."

On duboko udahne. "Ne znam. Čini mi se da mi Gamble u tom smislu iz dana u dan priređuje nova iznenađenja."

Potom se okrenuo i polako otišao do automobila.

DVADESET PETO POGLAVLJE

BILA JE VEĆ GOTOVO PONOĆ KADA SE LEE SAWYER ISPRUŽIO U POSTELJI nakon žurno pojedene večere. Oči mu se, međutim, nikako nisu sklapale, premda je osjećao silan umor. Pogledao je oko sebe, obuhvaćajući maleni prostor i onda odjednom odlučio ustati. Bosonog, u gaćama i majici kratkih rukava, prošao je kroz hodnik i spustio se u rasklimani naslonjač u dnevnoj sobi. Uobičajena karijera agenta FBI-a nije se često odlikovala dugotrajnim kućnim mirom. Bilo je tu previše propuštenih godišnjica, blagdana i rođendana. Često se događalo da ga nema po nekoliko mjeseci i da se izbivanjima ne nazire kraj. Na dužnosti je i teško ranjen, što je traumatično iskustvo za svakog supružnika. Njegovoj obitelji prijetilo je ljudsko smeće čijem je iskorjenjivanju posvetio život. A sve to zbog pravde, zbog toga da bi svijet postao, ako ne boljim, a onda barem na trenutak sigurnijim. Plemenit cilj koji se više nije doimao tako osobitim kada je osmogodišnjem djetetu telefonom trebalo objasniti zašto tata još jednom neće doći na baseballsku utakmicu, zašto još jednom neće doći na školsku

priredbu. Od samog je početka znao da će biti tako; to je znala i Peg. Kako su bili toliko zaljubljeni, istinski su vjerovali da će izdržati unatoč svemu. I izdržali su, dugo. Što je bilo najironičnije, već godinama nije imao tako dobar odnos s Peg kao sada.

S djecom je, međutim, bilo drukčije. Podnio je sav teret krivnje za razvod, a moguće je da je to i zaslužio, razmišljao je. Tek sada je troje starije djece s njim počelo razgovarati nešto redovitije. Meggie se posve odvojila od njega. Uopće nije znao što se događa u njezinu životu. A to ga je najviše boljelo. To što ništa ne zna.

Svatko pred sobom ima mogućnost biranja, a on je donio svoje odluke. Imao je vrlo uspješnu karijeru u FBI-u, no i taj uspjeh imao je svoju cijenu. Otišao je u kuhinju, izvadio hladno pivo i vratio se u naslonjač. Čudotvorno sredstvo za uspavljivanje po njegovu izboru. Barem ne pije žestoka alkoholna pića. Za sada. Pivo je popio u nekoliko velikih gutljaja, udobno se naslonio i zatvorio oči.

Sat vremena kasnije iz dubokog sna probudio ga je telefon. I dalje je sjedio u naslonjaču. Podignuo je slušalicu sa stolića koji je stajao uz naslonjač.

"Da?"

"Lee?"

Sawyerovi su kapci na trenutak zatreptali, a potom se otvorili. "Frank?" Sawyer pogleda na ručni sat. "Više ne radiš u FBI-u, Frank. Mislio sam da u privatnoj tvrtki imaš normalnije radno vrijeme."

S druge strane veze, Frank Hardy bio je posve odjeven i sjedio je u lijepo namještenom uredu. Na zidu iza njega nalazile su se brojne uspomene na dugotrajnu i istaknutu karijeru u FBI-u. Hardy se nasmiješi. "Ovdje ima previše konkurencije, Lee. Imati samo dvadeset četiri sata na raspolaganju čini se nepravednim."

"Pa,eto, ja se ne stidim priznati da je to otprilike i moje ograničenje. Što se događa?"

"Onaj tvoj srušeni avion", reče Hardy jednostavno.

Sawyer se istog trena uspravi, sada već posve budan. Pogledom je pokušavao razabirati predmete u tami. "Što?"

"Imam nešto što trebaš pogledati, Lee. Još nisam posve siguran što sve to znači. Upravo se spremam skuhati kavu. Za koliko možeš doći ovamo?"

"Daj mi pola sata."

"Baš kao u dobra stara vremena."

Za pet minuta Sawyer je već bio posve odjeven. Svoj desetmilimetarski pištolj uvukao je u korice i spustio se na ulicu, gdje je ušao u automobil. Tijekom vožnje se javio u sjedište kako bi ih obavijestio o najnovijem razvoju događaja. Frank Hardy bio je jedan od najboljih agenata koji su se ikada razvili u FBI-u. Kada je otišao kako bi utemeljio vlastitu tvrtku za zaštitu i osiguranje, svi su agenti osjetili njegov gubitak, no nitko mu nakon tolikih godina službe nije zamjerao to što koristi povoljnu prigodu. Prije njegova odlaska, on i Sawyer, deset su godina bili partneri. Bili su više nego uspješna ekipa, rješavajući niz u javnosti vrlo pomno praćenih slučajeva za koje se držalo da će biti nerješivi. Tako su pred lice pravde izveli kriminalce koji su se skrivali duboko u podzemlju. Mnoge njihove mete sada su izdržavale doživotne zatvorske kazne bez mogućnosti uvjetnog otpuštanja u raznim najstrože čuvanim kaznionicama širom zemlje. Više ih je, a među njima je bilo i nekoliko serijskih ubojica, i smaknuto.

Ako se Hardyju činilo da ima nešto o sabotaži na zrakoplovu, onda je tako i bilo. Sawyer je ubrzao i već deset minuta kasnije našao se na divovskome parkiralištu. U četrnaestoetažnoj zgradi u Tysons Corneru nalazio se niz tvrtki, a nijedna od njih nije bila ni približno zanimljiva i uzbudljiva kao Hardyjeva tvrtka.

Sawyer je ušao u zgradu pošto je pokazao iskaznicu FBI-a, te se dizalom uspeo do trinaestoga kata. Izišavši iz dizala, našao se u prijemnome prostoru moderna izgleda. Skrivene svjetiljke prigušeno su osvijetljavale inače zamračen prostor. Iza šaltera su se nalazila petnaestcentimetarska bijela slova, naziv tvrtke: SECURTECH.

DVADESET ŠESTO POGLAVLJE

SIDNEY ARCHER PROMATRALA JE MALENA PRSA KAKO SE METODIČNO uzdižu i spuštaju. Njezini su roditelji čvrsto spavali u gostinskoj sobi, dok je Sidney sjedila u naslonjaču za ljuljanje u Amynoj sobi. Na koncu je ustala i prišla prozoru kako bi pogledala van. Nikada nije bila osobito uspješna noćna ptica. Dani ispunjeni bjesomučnim radnim tempom zahtijevali su

uredan san. Sada joj je tama izgledala poput nečega što je snažno tješi, poput nježne kaskade tople vode. Zbog nje su nedavni događaji izgledali manje stvarno, manje užasno nego što je to bilo u stvarnosti za koju je znala. Kada svane, međutim, taj noćni mir ponovno će je napustiti. Sutrašnji će dan donijeti i misu zadušnicu za Jasona. Ljudi će dolaziti u kuću i izražavati sućut, poštovanje prema Jasonu, prisjećati se dobrote i uspješnosti njezina supruga. Sidney nije bila posve sigurna hoće li to moći podnijeti, no toj se brizi još nekoliko sati neće posvećivati.

Poljubila je Amy u obraz, tiho izišla iz sobe i hodnikom došla do Jasonove male radne sobe. Podignula je ruku iznad vrata i s okvira skinula pola ukosnice, koju je utaknula u bravu na vratima. U dobi od dvije godine, Amy je već mogla doći do svega: maskare, najlonki, nakita, Jasonovih kravata, cipela, novčarki i torbica. Jednom su vlasnički list Jasonova Cougara pronašli u smjesi za palačinke, zajedno s ključevima od kuće koje su do tada mahnito tražili. Jednom su se ona i Jason probudili i otkrili cijelu kutiju konca za čišćenje zuba omotanog oko njihova kreveta sa četiri stupa. Okretati ručice na vratima bilo je prava šala za najmlađu pripadnicu obitelji Archer, tako da se na okviru iznad većine vrata nalazila ukosnica ili svijena spajalica za papir.

Sidney uđe u sobu i sjedne za radni stol. Ekran računala, onako mračna i šutljiva plosnata lica, nekako kao da ju je promatrao. Dio nje čekao je novu e-mail poruku koja će se nenadano pojaviti na ekranu, bila je to nada u nešto što je već nadišlo mogućnosti nadanja, no ta se nada ipak nije ispunila. Sada je razgledala tu malenu sobu. Kako je bila samo Jasonova, činilo se da je stalno nekako privlači. Dodirivala je neke njemu najdraže predmete, kao da bi joj oni nekakvom osmozom mogli otkriti tajne koje je njezin suprug ostavio za sobom. Misli joj je prekinuo telefon. Zazvonio je još jednom i ona brzo podigne slušalicu, ne znajući što bi mogla očekivati. Još nekoliko trenutaka Sidney nije uspijevala prepoznati glas. "Paul?"

"Ispričavam se što zovem tako kasno. Već nekoliko dana pokušavam doći do tebe. Ostavljao sam ti poruke."

Ona je oklijevala. "Znam, Paul, žao mi je, imala sam toliko..."

"Isuse, Sid, to nisam rekao kako bih u tebi pobudio osjećaj krivnje. Samo sam bio zabrinut za tebe. Pošto si tako doznala za Jasona, nisam znao kako se držiš. Snažnija si od mene."

Ona se slabašno nasmiješi. "Trenutačno se ne osjećam osobito

snažnom."

Glas Paula Brophyja bio je usrdan. "U Tyler, Stoneu imaš puno ljudi koji ti žele pomoći kako god bude potrebno. A osobito jedan partner u New Yorku, koji ti je na raspolaganju dvadeset četiri sata na dan."

"Takva je potpora uistinu dirljiva, doista."

"Sutra dolazim na misu."

"To doista nije nužno, Paul, zacijelo si pretrpan poslom."

"Zapravo i nisam. Ne znam znaš li za to, ali pokušao sam dobiti vodeće mjesto u poslu s CyberComom."

"Doista?" Sidney je davala sve od sebe kako bi joj glas ostao što bezličniji.

"Da, samo što to mjesto nisam i dobio. Wharton je poprilično izravnim riječima odbio moju ponudu."

"Žao mi je, Paul." Sidney na trenutak osjeti grizodušje. "Ali, bit će i drugih poslova."

"Znam, ali doista sam mislio da sam sposoban za to. Stvarno." Tada je načas zašutio. Sidney se svim srcem nadala da je neće upitati je li Wharton od nje tražio kakav savjet u u vezi s tim. Kada je konačno ponovno progovorio, osjetila je još veću krivnju. "Dolazim sutra, Sid. Nema tog mjesta koje bi mi sutra bilo važnije."

"Hvala." Sidney se čvršće omota kućnim ogrtačem.

"Hoće li biti u redu ako s aerodroma dođem izravno do tebe?"

"U redu je."

"Naspavaj se, Sid. Vidimo se ujutro. Zatreba li ti bilo što, bilo kada, danju, noću, samo me nazovi, može?"

"Hvala, Paul. Laku noć." Sidney odloži slušalicu. Oduvijek se dobro slagala s Brophyjem, no više je nego jasno osjećala i da se pod tom ultraeleganтном vanjštinom skriva čisti oportunist. Henryju Whartonu rekla je da Paulu nema mjesta u poslu s CyberComom, a on sada dolazi kako bi bio uz nju u najvećoj tuzi i boli. No, da, ona i može biti u velikoj boli, ali ne može vjerovati u tako velike podudarnosti. Pitala se koji su mu istinski motivi.

Pošto je spustio slušalicu, Paul Brophy pogledao je oko sebe, promatrajući divovski prostor svog raskošno namještenog stana. New York je divan grad kada čovjek ima trideset četiri godine, živi sam, zgodan je i

godišnje zarađuje oko pet stotina tisuća dolara. On se sada nasmiješi i dlanom prođe kroz gustu kosu. Uz malo sreće, šesteroznamenasta godišnja zarada prerast će i u sedmeroznamenkastu. U životu puno toga ovisi o tome s kim se čovjek veže i surađuje. On ponovno podigne slušalicu i nazove neki broj. Netko se s druge strane veze javio već pošto se aparat oglasio prvi put. Nakon Brophyjeva predstavljanja, drugi je glas postao brz i poslovan.

"Bok, Paul, i nadao sam se da ćeš se večeras javiti", rekao je Philip Goldman.

DVADESET SEDMO POGLAVLJE

FRANK HARDY UBACIO JE KASETU U VIDEO UREĐAJ KOJI SE NALAZIO ispod televizora s velikim ekranom, u jednome kutu sobe za sastanke. Bilo je već gotovo dva izjutra. Lee Sawyer sjedio je u jednom od mekih naslonjača, među dlanovima držao šalicu s vrućom kavom i zadovoljno se divio prostoru. "Dovraga, posao, izgleda, ide istinski dobro, Frank. Nekako stalno zaboravljam koliko si daleko odmakao."

Hardy se nasmije. "E, pa, kada bi već jednom prihvatio moju ponudu i prešao k meni, Lee, ne bih te na to morao neprestano podsjećati."

"Ja sam već preduboko u svojoj kolotečini, Frank."

Hardy se nasmiješi. "Renee i ja razmišljamo o Božiću na Karibima. Mogao bi poći s nama. Možda i nekoga povesti." Hardy s puno očekivanja pogleda nekadašnjeg partnera.

"Žalim, Frank, trenutačno doista nemam nikoga."

"Prošle su već dvije godine. Samo sam mislio... Kada me Sally napustila, mislio sam da ću umrijeti. Nisam želio ponovno se mučiti s izlascima. A onda je nekako naišla Renee. Presretan sam."

"Budući da bi se Renee mogla predstavljati kao blizanka Michelle Pfeiffer, posve mi je razumljivo da si uistinu sretan."

Hardy se nasmije. "Možda se još predomisliš. Renee ima nekoliko prijateljica koje se čvrsto drže njezine estetske razine. A žene su lude za vama, visokim i snažnim tipovima, u to budi siguran."

Sawyer nešto progundā. "U redu. Bez uvrede, zgodni stari prijatelju, ali ja u banci nemam novca koliko i ti. Stoga je moja razina privlačnosti s

godinama poprilično izbljedjela. Usto, ja sam još uvijek samo običan državni namještenik. Ekonomska klasa i jeftine robne kuće otprilike su moja krajnja granica, a ne bih rekao da se ti još uvijek krećeš i živiš u takvim krugovima."

Hardy sjedne i u jednu ruku uzme šalicu s kavom, a u drugu daljinski upravljač videorekordera. "Namjeravao sam podmiriti sve troškove, Lee", reče tiho. "To možeš smatrati božićnim darom. Tebi je tako vraški teško odabrati dar."

"Ipak, hvala. Ove godine zapravo ću pokušati provesti nešto vremena s djecom. Ako pristanu na to."

Frank kimne. "Jasno mi je."

"Onda, što to imaš za mene?"

Hardy reče: "Već nekoliko godina angažirani smo kao glavni konzultanti Triton Globala za pitanja sigurnosti."

Sawyer podigne šalicu s kavom. "Triton Globala? Računala, telekomunikacije. Oni su među 500 financijski najjačih tvrtki, zar ne?"

"Strogo službeno gledano, ne ispunjavaju uvjete za taj klub."

"Kako to?"

"Nisu javna tvrtka, dionice im nisu na tržištu. Dominiraju svojim područjem, šire se kao ludi, a sve to čine bez kapitala s otvorenih tržišta novca."

"Vrlo dojmljiv opis. Kakve to veze ima s padom aviona u virginijskoj provinciji?"

"Prije nekoliko mjeseci Triton je posumnjao da se neke zaštićene informacije potajno odaju konkurenciji. Pozvali su nas kako bismo potvrdili te sumnje i, ako su točne, da otkrijemo izvor."

"I, jeste li?"

Hardy kimne. "Najprije smo suzili krug mogućih konkurenata za koje je bilo najvjerojatnije da sudjeluju u takvome pothvatu. Nakon toga otpočeli smo s nadzorom."

"To je zacijelo bilo teško. Velike tvrtke, tisuće zaposlenih, stotine ureda."

"Bio je to velik izazov, isprva. Međutim, informacije su nas navele na zaključak o tome kako je izvor na poprilično visokome položaju, tako da smo pazili na veće Tritonove zvjerke."

Lee Sawyer udobnije se smjesti u naslonjaču i otpije gutljaj kave. "Znači,

identificirali ste neka druga 'neslužbena' mjesta na kojima bi se mogla odvijati razmjena i ondje otvorili svoju radionicu?"

Hardy se nasmiješi. "Jesi li siguran da nisi zainteresiran za posao?"

Sawyer se nije obazirao na komplimente. "I, što je bilo?"

"Identificirali smo niz takvih 'neslužbenih' mjesta, imovine u vlasništvu tvrtki u koje smo sumnjali i za koje je izgledalo da nemaju nikakvih legitimnih namjena. Pod prismotru smo stavili sva ta mjesta." Hardy se tada ironično nasmiješi nekadašnjem kolegi. "Nemoj mi sada čitati zakone o protupravnim povredama imovine i privatnosti, Lee. Katkada cilj uistinu opravda sredstva."

"Ne protivim ti se. I ja bih katkada volio imati mogućnost korištenja prečaca. No stotinu odvjetnika odmah bi se počelo pozivati na ustav i tako bih ostao bez mirovine."

"Bilo kako bilo, prije dva dana rutinski smo provjerili jednu skrivenu kameru postavljenu u nekom skladištu u blizini Seattlea."

"Što vas je navelo na to da promatrate upravo to skladište?"

"Informacije do kojih smo došli navele su nas na zaključak o tome da je vlasnik tog skladišta, preko niza manjih tvrtki i partnera, grupa RTG. A to je jedan od vodećih Tritonovih konkurenata na globalnome tržištu."

"Kakva je priroda informacija za koje je Triton držao da cure iz tvrtke? Tehnologija?"

"Ne. Triton je sudjelovao u pregovorima o kupnji vrlo vrijedne tvrtke koja se bavi softwareom, tvrtke CyberCom. Držimo da su se RTG-u prosljeđivale informacije upravo o tim pregovorima, kako bi ih RTG mogao upotrijebiti i uskočiti u nadmetanje i kupiti CyberCom, budući da bi tako znao Tritonove uvjete i položaj u pregovorima. Na temelju videosnimke koju ću ti pokazati, na fini smo način RTG-u signalizirali novosti. Dakako, sve su zanijekali. Tvrde da je skladište prošle godine iznajmljeno nekoj tvrtki koja s njima nema nikakve veze. Provjerili smo tu tvrtku. Ne postoji. Što znači da RTG laže, ili u igri imamo i nekog drugog igrača."

Sawyer kimne. "U redu. Reci mi kakva je veza s mojim slučajem."

Hardy je umjesto odgovora pritisnuo gumb na daljinskom upravljaču. Veliki se ekran uključio. Sawyer i Hardy promatrali su prizor snimljen u onoj malenoj sobi u skladištu. Kada je visoki mlađi muškarac od starijeg gospodina prihvatio srebrni kovčežić, Hardy je zaustavio sliku. Pogledao je

Sawyera koji je izgledao zbunjeno. Hardy je potom iz džepa na košulji izvadio laserski pokazivač i snopom označio tog mladog muškarca.

"Ovaj čovjek radi u Triton Globalu. Nismo ga imali na popisu za praćenje jer nije na jako visokom položaju i jer nema izravne veze s pregovorima o kupnji."

"Unatoč tome, očito je da je on taj izvor. Jeste li prepoznali još nekoga?"

Hardy odmahne glavom. "Za sada ne. Uzgred, tip se zove Jason W. Archer, a živi na broju 611, Morgan Lane, u okrugu Jefferson, u Virginiji. To ti zvuči poznato?"

Sawyer se koncentrirao. Činilo mu se da mu ime nije poznato. A onda je odjednom uvidio nešto što ga je udarilo poput kamiona u punoj brzini. "Isuse Kriste!" Napola ustavši, očiju izbuljenih prema ekranu, sada se jasno prisjećao tog imena s popisa putnika koji je pomno pročitao već stotinu puta. U dnu ekrana nalazile su se brojke. Datum i vrijeme glasili su: 17. STUDENOGA 1995., 11.15 PST*. Sawyer je sve podatke obuhvatio jednim pogledom i potom se brzo dao na računanje. Sedam sati nakon pada zrakoplova u Virginiji, taj je tip bio živ i zdrav u Seattleu. "Isuse Kriste!" ponovi glasno još jednom.

*PST (Pacific Standard Time) -vremenska zona koja obuhvaća najzapadnije savezne države kontinentalnog dijela SAD-a, pa tako i Seattle u državi Washington.

Hardy kimne. "Tako je. Jason Archer naveden je na popisu putnika u zrakoplovu na letu 3223. No očito je da nije bio u tom zrakoplovu."

Hardy je ponovno pokrenuo vrpču. Kada se na snimci pojavila rika avionskih motora, Sawyer se naglo okrenuo prema prozoru. Prokleti je zvuk bio toliko vjeran da je izgledalo kao da zrakoplov ide izravno na njih. Kad ga je ponovno pogledao, njegov se prijatelj Hardy smiješio.

"I ja sam prvi put reagirao jednako tako."

Sawyer je gledao kako ona dvojica na snimci podižu pogled prema zvuku aviona i tako gledaju sve dok se buka nije stišala. Sawyer stane žmirkati prema ekranu. Nešto mu je zapelo za oko, no još nije mogao posve točno odrediti što.

Hardy ga je pomno promatrao. "Vidiš nešto?"

Sawyer na koncu ipak odmahne glavom. "U redu, što je Archer radio u Seattleu onog prijepodneva kada se u Virginiji dogodila zrakoplovna nesreća i kada je trebao biti u zrakoplovu za Los Angeles? Poslovni put?"

"Triton nije znao čak ni da Archer putuje u Los Angeles, a kamoli u

Seattle. Mislili su da je uzeo nekoliko slobodnih dana kako bi ih proveo s obitelji."

Sawyer ponovno stane žmirkati, pretražujući sjećanje. "Pomozi mi, Frank."

Hardy je odgovorio odmah. "Archer ima suprugu i malenu kćerkicu. Njegova supruga, Sidney, odvjetnica je u Tyler, Stoneu, glavnom vanjskom pravnom zastupniku Tritona. Supruga radi na više Tritonovih poslova, a usto vodi i Tritonov pokušaj postizanja dogovora o kupnji CyberComa."

"To je doista zanimljivo, a moguće i zgodno za nju i supruga."

"Moram priznati da je to prvo palo na pamet i meni, Lee."

"Ako je Archer u Seattleu bio u, recimo, deset ili pola jedanaest prije podne, po pacifičkome vremenu, iz Washingtona je morao otputovati nekim ranim zrakoplovom."

"Western Airlines je imao zrakoplov koji je iz Washingtona krenuo približno kada i zrakoplov za Los Angeles."

Sawyer ustane i priđe ekranu. Premotao je vrpca unatrag i ponovno je zaustavio. Pomno je proučio svaku pojedinost na licu Jasona Archera, neizbrisivo ga pohranjujući u memoriju. Potom se obratio Hardyju. "Znamo da je Archer bio na popisu putnika leta 3223, no ti kažeš da njegovi poslodavci nisu znali za taj put. Kako su otkrili da je bio u tom avionu? Da je navodno bio u tom avionu..." ispravi se Sawyer.

Hardy u šalicu ulije još malo kave i ustane, te priđe prozoru. Činilo se da se i jedan i drugi pri razmišljanju silno vole kretati. "Zrakoplovna je tvrtka uspjela doći do supruge koja je bila na poslovnom putovanju u New Yorku. I tako su joj priopćili užasnu novost. Na tom je poslovnom sastanku bila hrpa ljudi iz Tritona, a među njima i predsjednik tvrtke. Tako su doznali novost. Ubrzo to znaju svi. Na snimku vidjele su još samo dvije osobe: Nathan Gamble, predsjednik poslovnog odbora Tritona, i Quentin Rowe, njihov drugi čovjek."

Sawyer stane masirati ukočeni vrat, uzme šalicu sa svježom kavom i otpije gutljaj. "Western je potvrdio da se prijavio i predao prtljagu, te da su uzeli njegovu kartu za ulazak u zrakoplov. Inače mu ne bi obavijestili obitelj."

"Jednako dobro kao i ja znaš da je prtljagu mogao predati bilo tko, koristeći se lažnim ispravama. Karta je vjerojatno plaćena unaprijed. Predao je prtljagu, prošao provjere. Čak ni uz nedavno pojačane mjere

sigurnosti koje je propisala Savezna uprava za civilno zrakoplovstvo, za ulazak u zrakoplov ne traži se isprava s fotografijom, samo pri predaji prtljage ili kod nosača prtljage."

"Ali netko je u zrakoplov ušao umjesto Archera. Kod Westerna je njegova karta za ulazak, a kada jednom uđeš, iz zrakoplova više ne izlaziš."

"O kome god bila riječ, taj je tip bio ili jako glup ili je imao gadnu smolu. Vjerojatno i jedno i drugo."

"Da, ali ako je Archer bio u zrakoplovu za Seattle, to znači da je imao i drugu kartu."

"Mogao se dvaput prijaviti i predati prtljagu, po jednom za svaki let. Za let za Seattle mogao se poslužiti lažnim imenom i lažnim ispravama."

"To je točno." Sawyer je razmišljao o tim mogućnostima. "Ili je jednostavno mogao zamijeniti karte s tipom koji je zauzeo njegovo mjesto."

"Kakva god bila istina, čeka te pozamašan posao."

Sawyer se prstima poigravao šalicom za kavu. "Je li tko već razgovarao s njegovom suprugom?"

Umjesto odgovora, Hardy otvori fascikl koji je donio sa sobom. "Nathan Gamble, nakratko, dva puta. S njom je razgovarao i Quentin Rowe."

"I kako glasi njezina priča?"

"Najprije je rekla kako nije znala da joj je suprug u tom zrakoplovu."

"Najprije? Znači da je promijenila priču?"

Hardy kimne. "Nakon toga rekla je Nathanu Gambleu da joj je suprug lagao. Rekla je kako joj je on rekao da ide u Los Angeles na razgovor o poslu u nekoj drugoj tvrtki. Pokazalo se da nije imao zakazan sastanak ni s jednom tvrtkom."

"Tko to kaže?"

"Sidney Archer. Izgleda da je nazvala tu tvrtku, vjerojatno kako bi im rekla da njezin suprug neće doći na sastanak."

"Ali to ste provjerili?" upita Sawyer. Hardy kimne. "Ima li, onda, kakvog napretka u toj istrazi?"

Na Hardyjevu se licu tada pojavi gotovo bolan izraz. "Za sada je vrlo malo toga logično. Nathan Gamble nije nimalo zadovoljan. Podmiruje račune i traži određene rezultate. Ali za to treba vremena, to dobro znaš. Ipak..." Hardy zašuti i zagleda se u debeli sag. Bilo je jasno da ne voli biti

zbunjen, bez obzira na okolnosti. "Bilo kako bilo, barem prema Gambleu i Roweju, gospođa Archer drži da joj je suprug mrtav."

"Ako govori istinu, a kod mene trenutačno sve počinje s ako. " U Sawyerovu je tonu bilo žestine.

Hardy ga upitno pogleda.

Sawyer primijeti taj pogled i nemoćno slegne ramenima. "Neka to ostane među nama, Frank, ali u ovome se osjećam poprilično glupo."

"Kako to?"

"Bio sam posve uvjeren da je cilj bio Arthur Lieberman. Cijelu istragu organizirao sam na temelju te teorije, sve ostale mogućnosti pratio sam tek tako, reda radi."

"Još je rano, Lee. Još nije počinjena nikakva šteta. Usto, moguće je i da je Lieberman na određeni način ipak bio meta."

Sawyer naglo zabaci glavu. "Kako?"

"Razmisli malo. Već si i sam odgovorio na vlastito pitanje."

Tada je odjednom uvidio što mu Hardy pokušava reći. Sawyerovo se lice smrknulo. "Želiš reći kako misliš da je taj tip, Archer, organizirao obaranje aviona kako bismo pomislili da je cilj bio Lieberman? No, hajde, Frank, to je ipak malo prenategnuto."

Hardy mu se usprotivi. "Ali da nismo imali sreće s tom snimkom, i dalje bi mislio upravo tako, zar ne? Prisjeti se, postoji jedan jedinstveni element zrakoplovnih nesreća, osobito onih u kojima se zrakoplov na zemlju sruši razmjerno neoštećen, kao što se dogodilo u ovom slučaju."

Dok je razmišljao o tome, Sawyerovo je lice problijedjelo. "Nema tijela. Nema nikakvih ostataka, nikakve mogućnosti identifikacije."

"Upravo tako. Da je zrakoplov konvencionalnim sredstvima raznijet u zraku, imao bi puno tijela za identifikaciju."

Činilo se da je Sawyer i dalje zapanjen tim Hardyjevim otkrićem. "To me pitanje vraški mučilo. Ako je Archer prodao informacije, pokupio novac i kanio pobjeći, znao je da bi ga policija u jednom trenutku počela tražiti."

Hardy sada nastavi priču: "I stoga je, kako bi pokrio trag, organizirao sve kako bi izgledalo da je ušao u zrakoplov koji je završio deset metara pod zemljom. Pronađu li se dokazi o sabotazi, logično je da ćeš pomisliti kako je cilj bio Lieberman. Ne pronauđu li se dokazi o sabotazi, svejedno nećeš tražiti nekoga tko je poginuo. I tako svi prestaju tražiti Jasona Archera.

Slučaj je završen."

"Ali, Kriste, Frank, zašto ne bi jednostavno uzeo novac i pobjegao? A nije tako teško jednostavno nestati. No, postoji i još nešto. Tip za kojeg smo poprilično sigurni da je izveo sabotažu ostao je ležati na podu sobe pun rupa od metaka."

"Bi li s obzirom na vrijeme kada je ubijen bilo moguće da se Archer vratio i ubio ga?"

"Još nemamo rezultate obdukcije, no na temelju onoga što sam vidio na tijelu, moguće je. Archer se mogao vratiti na Istok i ubiti ga." Hardy se poigravao fasciklom, razmišljajući o tom novom podatku.

"Hajde, Frank, što misliš, koliko je Archer dobio za te informacije? Dovoljno da bi podmitio tipa koji puni avione gorivom da sruši letjelicu i dovoljno da angažira profesionalca koji će ubiti tog sabotera? I to je taj isti tip koji je do prije nekoliko dana živio čestito s obitelji? A sada je neki genijalni zločinac koji u zraku ubija bakice i djecu?"

Frank Hardy tada pogleda svog dugogodišnjeg prijatelja, čvrsto stisnuvši usne. "On nije osobno srušio avion, Lee. Usto, nemoj mi reći da si počeo analizirati dubinu nečije savjesti. Ako me pamćenje dobro služi, neki od najgorih zločinaca koje smo otkrili, na prvi su pogled imali život dostojan kakve dječje serije."

Sawyer se nije doimao uvjerenim. "Koliko?"

"Archer je za takve informacije bez problema mogao dobiti i nekoliko milijuna dolara."

"To izgleda puno, no misliš li da će tip pobiti dvjesto ljudi kako bi sakrio trag zbog toga? Nema teorije!"

"Postoji još jedna stvar. Nešto zbog čega mislim da je Jason Archer mogao biti neka vrsta mozga cijele operacije unatoč vanjskome izgledu, ili je možda radio za nekakvu takvu organizaciju."

"Što još imaš?"

Činilo se da je Hardyju odjednom postalo neugodno. "Na jednom od Tritonovih računa nedostaje novac."

"Novac? Koliko novca?"

Hardy pogleda Sawyera u oči. "Što kažeš na četvrt milijarde dolara?"

Sawyer zamalo ispljune kavu iz usta. "Molim?!"

"Čini se da Archera nije zanimala samo prodaja tajnih podataka. Sviđalo

mu se i pljačkati bankovne račune."

"Kako? Hoću reći, tako velika tvrtka morala je imati niz kontrolnih mehanizama."

"Triton je imao takve sustave, samo što su funkcionirali pod pretpostavkom da od banke u kojoj je novac položen primaju točne informacije."

"Ne mogu te pratiti", reče Sawyer nestrpljivo.

Hardy uzdahne i položi laktove na stol. "Danas se prebacivanje novca iz točke A u točku B obavlja računalom. Bankarstvo i tržišta novca posve ovise o računalima, no ta ovisnost donosi i opasnosti."

"Na primjer, ako se pojavi neka pogreška, sustav pada, tako nešto?" pokušava Sawyer.

"Ili da netko nedopušteno upada u bankovni sustav i njime manipulira. To nije nikakva novost. Dovraga, pa znaš da je FBI oformio cijeli novi odjel koji se bavi prijestupima počinjenima računalom."

"Misliš da se to dogodilo i ovdje?"

Hardy sjedne i ponovno otvori fascikl, prelistavajući njegov sadržaj sve dok nije pronašao ono što je htio. "Račun tvrtke Triton Global Investments Corporation bio je otvoren u podružnici Consolidated BankTrusta ovdje, u sjevernoj Virginiji. Triton Global Investments je Tritonova pomoćna tvrtka koja se bavi ulaganjima u Wall Streetu. Račun se s vremenom punio, sve dok nije dosegao vrijednost od dvije stotine pedeset milijuna dolara."

Sawyer ga tada prekine. "Je li Archer sudjelovao u otvaranju tog računa?"

"Nije. Štoviše, on uopće nije imao pristup tom računu."

"Je li na tom računu zabilježena velika aktivnost?"

"Isprva jest. Međutim, kako je vrijeme prolazilo, Tritonu ta sredstva nisu trebala. Tvrtka ih je ondje držala kao svojevrsnu rezervu za slučaj da Tritonu ili nekoj od njegovih tvrtki zatreba novac."

"I što se dogodilo?"

"Pokazalo se da je prije oko dva mjeseca u istoj toj banci otvoren novi račun na ime tvrtke Triton Global Investments Limited."

"Znači, Triton je otvorio novi račun?"

Hardy je već odmahivao glavom. "Ne, u tome i jest kvaka. Taj račun nije imao apsolutno nikakve veze s Tritonom. Pokazalo se da je ta tvrtka

fiktivna, da nema ni sjedište, ni direktora, ni zaposlenih, ništa."

"Znaš li tko je otvorio taj račun?"

"Račun je imao samo jednog potpisnika. Ime koje je ostalo evidentirano u banci glasi Alfred Rhone, financijski direktor. U istrazi nismo otkrili ništa o Rhoneu. No došli smo do jednog zanimljivog podatka."

"A to je?" Sjedeći u naslonjaču, Sawyer se nagne prema naprijed.

"S tog lažnog računa načinjen je niz transakcija. Prebacivanja novca, polaganja i sličnih stvari. Potpis Alfreda Rhonea pojavljivao se na svakom od tih dokumenata. Te potpise usporedili smo s potpisima svih Tritonovih zaposlenika. I pronašli smo čijem je potpisu sličan. Želiš pogađati?"

Sawyer je odgovorio bez oklijevanja. "Jasona Archera?"

Hardy kimne.

"I što se dogodilo s novcem?"

"Netko se ubacio u kompjuterski sustav BankTrusta i vrlo pomno reorganizirao račune. Tako se pokazalo da su i pravom Tritonovu računu i lažnom računu dodijeljeni identični brojevi."

"Kriste! Kroz takvu rupu mogao bi provući i kamion s prikolicom."

"Da. Jednoga dana prije Archerova nestanka stiglo je odobrenje za prebacivanje dvije stotine pedeset milijuna dolara s Tritonova računa na račun koji je lažna tvrtka otvorila u jednoj drugoj velikoj newyorškoj banci. Odjel za transfere u BankTrustu za to je već imao spremno odobrenje koje je potpisao naš prijatelj Alfred Rhone. Sav novac bio je na računu, sve pojedinosti riješene. Novac je prebačen istoga dana."

Sawyer ga je promatrao s nevjericom. "Ljudi u bankama prihvaćaju ono što im govore računala, Lee, i nema razloga da ne bude tako. Usto, bankovni odjeli međusobno ne komuniciraju. Sve dok imaju pokriveno zaleđe, provode naloge. Tko god da je s tim imao veze, do najsitnijih je pojedinosti poznao bankovno poslovanje. Jesam li ti već spominjao da je Jason Archer nekoć radio u odjelu za transfer novca jedne banke? Bilo je to nekoliko godina prije nego što je pristupio Tritonu."

Sawyer umorno odmahne glavom. "Znao sam da postoji razlog zbog kojeg ne volim računala. Još uvijek ne razumijem kako je to izvedeno."

"Na cijelu stvar možeš gledati i ovako, Lee. Recimo da su klonirali nekakvog bogataša i potom tog lažnog tipa uveli u banku, s računa podigli sav novac bogatog tipa i izišli. Jedina je razlika u tome što je BankTrust

držao da su obojica bogati; međutim, banka je i za jednog i za drugog gledala na isti račun, samo što je isti novac brojila dva puta."

"Ima li kakva traga tom novcu?"

Hardy odmahne glavom. "Ne bih mu ni očekivao nikakav trag. Nestao je. Već smo razgovarali s pripadnicima FBI-eva Odjela za prijevare u financijskim ustanovama. Pokrenuli su istragu."

Sawyer otpije gutljaj kave, a onda se iznenada nečemu dosjeti. "Misliš da je RTG možda sudjelovao u obje prijevare? U protivnom, činilo bi mi se pomalo neobičnim da bi Archer riskirao i prijevaru u banci i prodaju tajni."

"Zapravo, Lee, Archer je mogao inicirati samo krađu poslovnih tajni, a RTG je potom mogao omogućiti mu financijsku prijevaru kako bi se još naškodilo Tritonu. Bio je u idealnome položaju za takvo što."

"Ali gubitak mora nadoknaditi banka. Triton zapravo neće osjetiti štetu."

"Ne, tu griješiš. Triton ne raspolaže tim novcem dok BankTrust ne sredi situaciju i dok traje istraga. Ovaj incident došao je sve do glavnog upravnog odbora. Rješavanje situacije moglo bi potrajati i mjesecima, tako je barem jutros rečeno Tritonovim predstavnicima. Kao što možeš i zamisliti, Nathan Gamble vrlo je nesretan čovjek."

"Je li Tritonu taj novac bio za nešto potreban?"

"I te kako. Triton je taj novac kanio upotrijebiti kako bi ponudio polog za kupnju CyberComa, tvrtke o kojoj sam ti govorio."

"I je li taj posao onda propao?"

"Još nije. Prema posljednjim informacijama, moguće je da će Nathan Gamble novac namaknuti iz vlastitog džepa."

"Kriste, taj tip može ispisati ček na tako velik iznos?"

"Gamble je višestruki milijarder. Međutim, takav mu se potez baš i ne mili. Na taj način sredstva mu ostaju vezana, uz to što gubi i dvjesto pedeset milijuna Tritonove gotovine. Za njega je to promjena od pet stotina milijuna dolara u pogrešnome smjeru. A čak i za njega to je velik novac." Hardy se blago lecne, kao da se prisjeća posljednjeg susreta s Gambleom. "Kao što sam već rekao, to je trenutačno poprilično nezadovoljan čovjek. Međutim, najviše ga brinu tajne koje je Archer prodao RTG-u. Ako RTG kupi CyberCom, krajnji Tritonov gubitak bit će znatno veći od četvrt milijarde dolara."

"Ali sada kad RTG zna da ste došli do njih, neće upotrijebiti informacije koje im je prenio Archer."

"Stvar nije tako jednostavna, Lee. Zanimjali su svako sudjelovanje u cijelom planu i premda imamo videosnimku, to je još daleko od nedvosmislenih dokaza. RTG se već službeno pojavio kao kupac zainteresiran za kupnju CyberComa. Bude li njihova ponuda malo slađa od Tritonove, tko će moći odrediti što se zapravo dogodilo?"

"Izgleda da su stvari doista složene." Sawyer je zamišljeno promatrao ostatak kave u šalici.

Hardy raširi ruke prema nekadašnjem partneru i nasmiješi se. "Eto, to je cijela moja priča."

"I bio sam uvjeren da me ne bi izvlačio iz postelje zbog nekakve krađe ženske torbice." Sawyer načas zašuti. "Frank, taj je Archer zacijelo pravi genij."

"Slažem se."

Sawyer se odjednom posve razbudi. "Ali, s druge strane, svi griješe i čovjeku se katkada posreći, kao s ovom videosnimkom. Usto, ovaj posao donosi toliko zadovoljstva upravo zbog tih velikih, teških riba. Zar ne?" Na licu mu se tada pojavio osmijeh.

Hardy kimne, umorno se zabavljajući. "Onda, kako ćeš dalje?"

Sawyer popije kavu i u šalicu ulije novu tekućinu. Činilo se da ga je obuzela nekakva nova energija, budući da se sada otvorio niz novih mogućnosti.

"Kao prvo, s tvog ću telefona izdati nalog za opću međunarodnu tjeralicu za Jasonom Archerom. Nakon toga, sat ću vremena iz tebe izvlačiti sve što imaš u mozgu. Sutra ujutro šaljem ekipu agenata u zračnu luku Dulles kako bi doznali sve što mogu o Jasonu Archeru. Dok oni to rade, ja ću osobno razgovarati s osobom koja bi se mogla pokazati ključnom u cijelom slučaju."

"A to je?"

"Sidney Archer."

DVADESET OSMO POGLAVLJE

"PAUL BROPHY, JA SAM SIDNEYN PARTNER, GOSPODINE..."

Brophy je stajao u predvorju, u ruci držeći torbu sa stvarima. "Bill Patterson. Ja sam Sidneyn otac."

"Često vas je spominjala, Bill. Žao mi je što se sve do sada nismo imali prilike upoznati. Užasna tragedija. Morao sam doći ovamo zbog vaše kćeri. Ona mi je jedna od najbližih suradnica. Istinski iznimna žena."

Bill Patterson sada je promatrao torbu koju je Brophy odložio u kut predvorja. U tamnoplavom dvorednom odijelu, kravati po posljednjoj modi i sjajnim crnim cipelama te čarapama s uzrokom, visoki i vitki Brophy bio je više nego naočit. Međutim, nešto u toj njegovoj eleganciji i držanju, u načinu na koji se tako opušteno kretao kućom koju je pogodila tragedija, Pattersonu se nije dopalo. Veći dio radnoga vijeka on je proveo s uključenim osjetljivim radarom za otkrivanje sranja. Njegov sustav uzbuđivanja sada je stvarao zaglušujuću buku.

"Ovdje joj je pri ruci sada puno članova obitelji... Paul, je li tako?" Patterson je osobito naglasio riječ obitelj.

Brophy ga pogleda, brzo ga procjenjujući. "Da. Trenutačno nema važnije stvari od obitelji. Nadam se da ne mislite da ovdje neopravdano smetam. To nikako ne bih želio. Sinoć sam razgovarao sa Sidney. Rekla je da mogu doći. S njom radim već godinama. Obavili smo neke poslove koji bi svakog nagnale na traženje lijekova za čir. No to vam ne moram posebno objašnjavati. Vi ste u posljednjih pet godina rada praktički vodili Bristol-Aluminum. Čitao sam o vama u Journalu, čini mi se iz mjeseca u mjesec. A i u Forbesu je izišla ona velika reportaža, prije nekoliko godina, kada ste odlazili u mirovinu."

"U poslovnome je svijetu uistinu teško", složi se stariji muškarac, ponešto se opuštajući uz kratko prisjećanje na uspjehe iz svoje poslovne karijere.

"Znam samo da je vaša konkurencija zasigurno imala upravo takav stav." Brophy mu tada uputi najsrdaniji mogući osmijeh.

Patterson mu uzvratil jednako mjerom. Tip je ipak vjerojatno u redu; naposljetku, prevalio je cijeli taj put od New Yorka. Usto, nije vrijeme za otvaranje novih problema. "Želite li štogod popiti ili pojesti? Kažete da ste jutros doputovali iz New Yorka?"

"Prvim zrakoplovom. Ako imate šalicu kave, bio bih vam jako zahvalan... Sidney?" Brophy željno pogleda visoku pojavu koja je ušla u sobu.

Sva u crnome, kraj slično odjevene majke, Sidney Archer pojavila se iz hodnika.

"Bok, Paul."

Brophy joj žurno priđe, zagrlji je i poljubi u obraz, pritom nekoliko sekundi, činilo se, zadržavajući usne na njezinu licu. Pomalo smetena, Sidney ga upozna s majkom.

"Onda, kako se drži mala Amy?" upita Brophy zabrinutim glasom.

"Ostavili smo je kod nekih prijatelja. Ne razumije što se dogodilo." Sidneyna majka promatrala ga je nenaklonjenim pogledom.

"Točno, tako je." Brophy načini korak unatrag. Nije imao djece, no to je ipak bilo glupo pitanje.

Sidney mu i nehotice pomogne. Obratila se majci. "Paul je jutros zrakoplovom doputovao iz New Yorka."

Njezina majka odsutno kimne i potom žurno ode u kuhinju kako bi počela spravljati nešto za doručak.

Brophy pogleda Sidney. Kosa joj je bila svilenkasta, svijetlozlatna, boje koju je sada još više naglašavala dramatična crna pozadina haljine. Taj njezin iscrpljeni izgled bio mu je iznimno privlačan. Premda je imao posve određene ciljeve, Brophy je ipak ostao zatečen. Ta je žena uistinu prelijepa.

"Svi ostali dolaze izravno u crkvu. Nakon mise doći će ovamo." Činilo se da je posve shrvana već i zbog same pomisli na to.

Brophyju taj ton nije promaknuo. "Samo se lijepo smiri i kad budeš željela ostati nasamo, ja ću biti pri ruci i razgovarati s kim god bude potrebno, paziti da svi imaju dovoljno na tanjuru. Ako sam nešto i naučio u odvjetničkome poslu, onda je to kako upotrijebiti puno riječi a zapravo nikada ne reći ništa."

"Ne trebaš se vratiti u New York?"

Brophy odmahne glavom, uza slavodobitan osmijeh. "Neko vrijeme zadržat ću se u washingtonskoj podružnici." Iz unutarnjeg džepa tada je izvadio minijaturni diktafon. "Posve sam spreman. Već sam izdiktirao tri pisma i govor koji sljedeći mjesec trebam održati na nekoj večeri na kojoj će se prikupljati novac u političke svrhe. Sve to znači da ovdje ostajem sve dok me budeš trebala." Nježno joj se nasmiješio, spremio diktafon i uhvatio je za ruku.

Ona mu je uzvratila osmijehom, pomalo osjećajući nelagodu, pritom

polako oslobadajući ruku iz njegove. "Trebam se još spremi prije nego što krenemo."

"U redu, ja idem u kuhinju, stvarati probleme tvojim roditeljima."

Ona hodnikom pođe do spavaće sobe. Brophy ju je promatrao kako se udaljava, a na licu mu se pri pomisli na budućnost pojavio osmijeh. Već trenutak kasnije ušao je u prostranu kuhinju, u kojoj je Sidneyna majka vrijedno spravljala jaja, prepečenac i slaninu. Bill Patterson stajao je negdje u pozadini i nešto petljao s aparatom za kavu. Uto je zazvonio telefon. Patterson je skinuo naočale i podignuo slušalicu kada se aparat oglasio drugi put.

"Molim?" Prebacio je slušalicu u drugu ruku. "Da, tako je. Molim? Ona, mmm... čujte, možete li nekako nazvati kasnije? Ah, dobro, pričekajte trenutak."

Gospođa Patterson pogleda supruga. "Tko je?"

"Henry Wharton." Patterson pogleda Brophyja. "On je glavni u vašoj tvrtki, ne?"

Brophy kimne. Premda je njegova uloga Goldmanova izaslanika bila dobro čuvana tajna, Brophy ipak nije bio Whartonov miljenik, tako da se radovao danu kada će Whartona grubo maknuti u stranu s mjesta prvog čovjeka tvrtke Tyler, Stone. "Divan čovjek, silno brižan prema kolegama", reče Brophy.

"Da, no nije baš odabrao najsretniji trenutak", reče Patterson. Potom je odložio slušalicu na stol i izišao iz kuhinje. Uz pomirljiv osmijeh, Brophy priđe gospođi Patterson kako bi joj pomogao.

OTAC JOJ JE TIHO POKUCAO NA VRATA. "DUŠO?"

Sidney otvori vrata spavaće sobe. Iza nje, Patterson je ugledao bezbrojne fotografije Jasona i obitelji raširene po krevetu. Duboko udahnuvši, s mukom je progutao slinu.

"Srce, na telefonu je neki tip iz tvoje tvrtke. Kaže da je vrlo važno i da bi svakako htio razgovarati s tobom."

"Je li se predstavio?"

"Henry Wharton."

Sidney se namršti, no lice joj se već trenutak kasnije i razvedri. "Vjerojatno zove kako bi mi rekao da ne može doći na misu. Trenutačno nisam među deset najvažnijih stvari koje mora obaviti. Javit ću se ovdje,

tata. Reci mu neka pričeka još samo nekoliko trenutaka."

Dok je zatvarao vrata, njezin je otac još jednom pogledao one fotografije. Tada je naglo podignuo pogled i ugledao kćer kako ga nepomično promatra, s gotovo postuđenim izrazom lica, kao da je kakva srednjoškolka koju je otac zatekao s cigaretom u sobi.

Patterson joj priđe, poljubi je u obraz i još je dugo zadrži u zagrljaju.

U KUHINJI JE PATTERSON PONOVO PODIGNUO SLUŠALICU. "JAVIT ĆE vam se za nekoliko trenutaka", reče osorno. Potom ponovno odloži slušalicu. Upravo se spremao vratiti zakučastome aparatu za kavu kada se začulo kucanje na vratima. Sve tri osobe koje su se nalazile u kuhinji podignule su pogled. Patterson tada pogleda suprugu. "Očekujemo li nekoga ovako rano?"

Ona odmahne glavom. "Vjerojatno je samo netko od susjeda s neakvim jelom ili tako nešto. Pođi otvoriti, Bill."

Patterson poslušno krene prema ulaznim vratima.

Brophy za njim pođe u predvorje.

Patterson otvori ulazna vrata. Ondje su stajala dva muškarca u odijelima.

"Mogu li vam nekako pomoći?" upita ih Patterson.

Lee Sawyer naglašeno polaganim pokretom pokaže iskaznicu. Isto to učinio je i muškarac koji je stajao kraj njega. "Specijalni agent FBI-a Lee Sawyer. Ovo je moj partner, Raymond Jackson."

Dok je pogledavao iskaznice i lica muškaraca koji su ih držali, na licu Billa Patterosna jasno se odražavala zbunjenost. Ona dvojica netremice su ga promatrala.

SIDNEY JE BRZO UKLONILA FOTOGRAFIJE, ZADRŽAVAJUĆI SE SAMO NA jednoj: onoj snimljenoj na dan Amyna rođenja. Jason je, odjeven u bolnički ogrtač, u rukama držao kćer kojoj je bilo tek nekoliko minuta. Bilo je lijepo gledati taj bezgranični ponos na licu novopečenog oca. Ona tu fotografiju spremi u torbicu. Bila je uvjerenjena da će joj zatrebati tijekom dana, kada sve prijeđe granice i postane nepodnošljivo. A znala je da će do toga doći. Popravivši haljinu, prišla je noćnome ormariću, sjela na krevet i podignula slušalicu.

"Bok, Henry."

"Sid."

Da nije sjedila, Sidney bi se nesumnjivo bila strovalila na pod. Ovako je samo ostala i bez posljednjeg atoma snage. Imala je dojam da joj je nešto posve zgnječilo mozak.

"Sid?" ponovio je onaj glas, ovaj put još usrdnije.

Korak po korak, Sidney se nekako uspjela koncentrirati. Imala je osjećaj da se pokušava probiti do površine vode, uzdižući se iz nekakvih užasnih dubina u kojima ljudsko biće ne može preživjeti. Mozak joj se iznenada ponovno uključio, te je stala napredovati centimetar po centimetar. Dok se odupirala silnoj potrebi za utonućem u nesvijest, Sidney Archer nekako je uspjela izustiti jednu riječ na način za koji je držala da više nikada neće biti moguć. Ta tri sloga jedva su prešla njezine drhtave usne.

"Jason?"

DVADESET DEVETO POGLAVLJE

DOK JE SIDNEYNA MAJKA PROLAZILA DNEVNOM SOBOM KAKO BI SE pridružila suprugu koji je stajao na ulaznim vratima, Paul Brophy diskretno se povukao i ponovno se našao u kuhinji. FBI? Ovo već postaje zanimljivo. I dok je razmišljao o tome treba li nazvati Goldmana, Brophy je opazio telefonsku slušalicu na kuhinjskoj radnoj plohi, na mjestu na koje ju je odložio Bill Patterson. Na liniji je bio Henry Wharton. Brophy se pitao o čemu njih dvoje razgovaraju. Kada bi to nekako doznao, zasigurno bi kod Goldmana uknjižio nekoliko značajnih bodova.

Brophy priđe kuhinjskim vratima. Ona je skupina i dalje stajala na početku predvorja. On brzo priđe slušalici, jednom rukom pokrije mikrofona, a zvučnik prinese uhu. Razjapljenih usta i razrogačenih očiju stao je slušati dva dobro poznata glasa. Potom je uvukao ruku u džep. Prinio je diktafon slušalici i stao snimati razgovor između dvoje supružnika.

PET MINUTA KASNIJE BILL PATTERSON PONOVRNO JE ZAKUCAO NA vrata kćerkine sobe. Kada mu je Sidney konačno otvorila vrata, otac se iznenadio njezinim izgledom. Oči su joj i dalje bile crvene i umorne, no u njima je sada bilo i nekog svjetla koje nije primijetio sve od Jasonove pogibije. Iznenadilo ga je i ono što je ugledao na postelji: napola ispunjeni kovčeg. Ne odvajajući pogled od kovčega, Patterson reče: "Srce, ne znam što traže, ali ovdje su agenti FBI-a. Žele razgovarati s tobom."

"FBI?" Udovi su joj odjednom posve omlohavjeli i otac ju je snažno uhvatio za podlakticu.

Na Pattersonovu licu jasno se odražavala duboka zabrinutost. "Dušo, što se događa? Zašto pakiraš stvari?"

Sidney se do tada već uspjela pribrati. "Dobro mi je, tata. Samo... samo moram nekamo otići nakon mise."

"Otići? Kamo? O čemu to govoriš?"

"Tata, molim te, ne mogu sada. Trenutačno ne mogu govoriti o svemu tome."

"Ali, Sid..."

"Molim te, tata."

Zbog te usrdne molbe u kćerkinim očima Patterson je konačno odvratio pogled, dok su mu se na licu pokazivali razočaranje i nešto blisko strahu.

"U redu, Sidney."

"Gdje su ti agenti, tata?"

"U dnevnoj sobi. Rekli su da žele nasamo razgovarati s tobom. Pokušao sam ih se riješiti, ali, dovraga, ipak su iz FBI-a, znaš?"

"Sve je u redu, tata, razgovarat ću s njima." Sidney se na trenutak zamisli. Tada pogleda slušalicu koju je tek odložila, a zatim na ručni sat. "Odvedi ih u radnu sobu i reci da dolazim za dvije minute."

Čvrsto stisnuvši dlanove, Sidney potom ode do kovčega, zatvori ga, podigne i spremi pod postelju.

Otac je pratio te njezine pokrete, a zatim uzdignuo guste obrve i upitao: "Jesi li sigurna da znaš što činiš?"

Odgovorila je bez imalo oklijevanja. "Sigurna sam."

JASON ARCHER BIO JE LISICAMA VEZAN ZA STOLAC. NASMIJEŠENI Kenneth Scales držao mu je Glock prislonjen uz lubanju. Neki drugi muškarac besposleno je stajao u pozadini. "Dobro si obavio razgovor, Jasone", reče Scales.

"Možda si mogao postati slavan kao glumac. Šteta je samo što više nemaš nikakve budućnosti."

Jason ga bijesno pogleda razjarenim očima. "Ti kučkin sine! Povrijediš li mi suprugu ili kćer, rastrgat ću te zubima. Kunem se!"

Scales se još više nasmiješi. "Tako, znači... A reci mi, kako ćeš to točno učiniti?" Potom pištoljem udari Jasona posred lica. Vrata malene prostorije

u kojoj su se nalazili tada se za nekoliko centimetara otvore. Kada se oporavio od udarca i zagledao kroz otvor na vratima, Jason je gotovo zarežao. Svom snagom bacio se na suprotnu stranu sobe, zajedno sa stolcem. Uspio je doći do nogu muškarca na vratima prije nego što su ga Scales i njegov kolega svladali i povukli natrag.

"Proklet bio, ubit ću te, ubit ću te!" vrištao je Jason na posjetitelja.

Muškarac je ušao u sobu i zatvorio vrata. Smiješio se dok su Jasona pridizali i zatvarali mu usta čvrstom ljepljivom vrpcom. "Opet imaš noćne more, Jasone?"

POŠTO JE DVOJICU FBI-EVIH AGENATA UVEO U MALENU ALI UDOBNO namještenu radnu sobu, Bill Patterson vratio se supruzi i Paulu Brophyju u kuhinji. Tada se zbunjeno zagledao u telefon. Slušalica je ponovno bila na aparatu na zidu.

Brophy je primijetio njegov pogled. "Ja sam je vratio na mjesto. Pretpostavio sam da imate i drugih briga."

"Hvala, Paul."

"Bilo mi je drago pomoći." Brophy otpije gutljaj kave, iznimno zadovoljan sobom, dok se istovremeno prstima poigravao malenom kasetom spremljenom na sigurno, u džep hlača. "Isuse" - tada je pogledao Pattersonove - "FBI. Što bi samo oni mogli tražiti?"

Patterson slegne ramenima. "Ne znam i znam da Sidney također ne zna." Svim je silama želio zaštititi kćer. Zabrinutost mu se sada jasno odražavala u borama na čelu. "Cijeli dan stvari se, koliko mi se čini, događaju u pogrešno vrijeme", promrmlja tada, sjedajući za stol kako bi prelistao novine. Upravo se spremao reći nešto drugo kada je ugledao naslov na prvoj stranici.

TRIDESETO POGLAVLJE

AGENTI SAWYER I JACKSON USTALI SU U TRENUTKU KADA JE SIDNEY stupila u sobu. Ugledavši je, Sawyer se vidno trгнуo. Svjesno je pokušao uvući trbuh, a jedna ruka brzo mu je poletjela prema kosi u neuspjelome pokušaju da na mjesto vrati neposlušni pramen. Kada je ponovno spustio dlan, pogledao ga je kao da nije dio njegova tijela, pitajući se što je tu ruku, za ime svijeta, navelo na takav čin. Obojica su se agenata predstavila i pokazala joj isprave. Sawyer je primijetio da ga je Sidney pažljivo pogledala prije nego što im je sjela nasuprot.

Sawyer je brzo odmjeri. Prava ljepotica s mozgom i duhom. No ni to nije bilo sve. Mogao se zakleti da su se negdje već vidjeli. Pogledom je pratio njezino dugačko tijelo. Crna je haljina bila ukusna i prikladna za takvu priliku; međutim, jednako se tako pripijala uz njezino tijelo na nekoliko izazovnih mjesta. I njezine skladne noge,

obavijene crnim čarapama, bile su jednako poticajne. "Gospođo Archer, postoji li ikakva mogućnost da smo se nas dvoje negdje već vidjeli?"

Ona se iskreno iznenadila. "Ne bih rekla, gospodine Sawyer."

Još ju je nekoliko trenutaka pomno promatrao, slegnuo ramenima, a potom otpočeo službeni razgovor. "Kao što sam već rekao vašem ocu, gospođo Archer, jasno nam je da trenutak za ovaj razgovor nikako nije mogao biti nepovoljniji, no moramo razgovarati s vama u što kraćemu roku."

"Smijem li upitati o čemu je riječ?" Sidney je prebacila glas na automatsko upravljanje. Pogledom je najprije obuhvatila sobu, a tek se potom zaustavila na Sawyerovu licu. Ugledala je krupnog, snažnog muškarca koji se doimao iskrenim. U uobičajenim okolnostima, Sidney bi Leeju Sawyeru pružila punu potporu i suradnju. Okolnosti su, međutim, bile sve samo ne uobičajene.

Njezine zelene oči sada su blistale i Sawyer je morao svjesnim naporom pokrenuti mozak, uvidjevši kako su ga te oči gotovo hipnotizirale. Dok im je pokušavao proniknuti u dubinu, učinilo mu se kako ulazi u opasne vode. "Cijela je situacija povezana s vašim suprugom, gospođo Archer", reče brzo.

"Molim vas, zovite me Sidney. Što je s mojim suprugom? Je li riječ o zrakoplovnoj nesreći?"

Sawyer joj nije odmah odgovorio. Ponovno ju je pomno promotrio, pritom ne ostavljajući takav dojam. Svaka riječ, svaki izraz, svaka stanka, sve je sada bilo važno. Uvijek je bila riječ o vrlo zamornoj zadaći, koja je često izazivala frustriranost, ali je katkada bila i nevjerojatno korisna. "To nije bila nesreća, Sidney", reče na koncu.

Nakratko je zatreptala, kao što se to za oluja neki put događa s rasvjetom u kući. Usne su joj se blago razdvojile, no nije rekla ništa.

"Na zrakoplovu je izvedena sabotaža; svi ljudi u tom zrakoplovu, svi do jednoga, usmrćeni su namjerno." Dok ju je Sawyer i dalje promatrao, Sidney se posve zatvorila gotovo na cijelu minutu. Na njezinu licu odražavao se stvarni, a ne hinjeni užas. U njezinim očima odjednom je nestalo one iskre.

Nekoliko trenutaka kasnije, Sawyer obzirnim tonom reče: "Sidney? Sidney?"

Sidney se trgne, no zatim se ponovno, jednako brzo, i izgubi. A onda odjednom glasno i naglo izdahne. U jednom trenutku bila je posve uvjerenjena da će povraćati i posve se umrljati želučanom kašom. Spustila je glavu u krilo, rukama čvrsto stisnuvši listove. Što je bilo najironičnije, našla se upravo u položaju koji putnici zauzimaju u trenucima prisilnog spuštanja ili pada zrakoplova. Kada je počela stenjati i kada joj je tijelo počelo nekontrolirano podrhtavati, Sawyer je hitro ustao i sjeo kraj nje. Jednom je rukom čvrsto držeći za rame, pokušavao ju je primiriti; drugom joj je čvrsto stisnuo ruku.

Sawyer tada pogleda Jacksona. "Vodu, čaj, nešto, Ray. Brzo!"

Jackson istrči iz sobe.

Nervoznim pokretima ruku Sidneyna je majka ulila vodu u čašu u Jacksonovoj ruci. Kada se Jackson već okrenuo kako bi izišao, Bill Patterson pokazao mu je novine podižući ih. "Stvar je u ovome, zar ne?" Naslovi u novinama bili su krupni, masno otisnuti i smrtonosno zvučni. SABOTAŽA UZROK PADA ZRAKOPLOVA WESTERN AIRLINESA. SAVEZNA VLADA NUDI NAGRADU OD DVA MILIJUNA DOLARA. "Jason i svi ostali pali su kao žrtve terorističkoga čina. Zbog toga ste došli ovamo, zar ne?" Iza njih, gospođa Patterson prekrila je lice dlanovima, te sjela, ispunjavajući sobu zvukom tihoga plača.

"Gospodine, o tome ne možemo ovoga trena, u redu?" Jacksonov ton nije dopuštao nikakvo protivljenje. Izišao je noseći čašu s vodom. U međuvremenu, Paul Brophy je izišao na travnjak pred kućom, naoko kako

bi popužio cigaretu, unatoč hladnoći. Da je netko pogledao kroz prozor dnevne sobe, ugledao bi maleni mobilni telefon prislonjen uz njegovo uho.

SAWYER JE MORAO DOSLOVCE PRISILITI SIDNEY DA PROGUTA NEKOLIKO gutljaja vode, no napokon se ipak uspjela uspraviti u sjedeći položaj. Pošto se pribrala i sa zahvalnošću u pogledu vratila čašu, Sawyer se nije vratio na postavljanje eksplozivne naprave u zrakoplov. "Vjerujte mi, da ovo nije ovako jako, jako važno, otišli bismo istoga trena, shvaćate?"

Sidney kimne. I dalje je izgledala poput duha. Sawyer još nekoliko trenutaka ne reče ništa, koncentrirajući se. Činilo se da je Sidney osjetila olakšanje kada joj je postavio nekoliko naoko bezazlenih pitanja o Jasonovu radu u Triton Globalu. Sidney mu je odgovorila poprilično pribrano, premda je bila očito zbunjena. On sada pogleda oko sebe. Imali su lijepo uređen dom. "Imate li novčanih poteškoća?" upita je.

"Kamo ovo vodi, gospodine Sawyer?" Na Sidneynu licu sada se ponovno pojavilo nešto od one prijašnje krutosti. Tada se odjednom smekšala; upravo se prisjetila Jasonovih riječi kojima joj je obećao cijeli svijet.

"Kamo god vodilo u ovom trenutku, gospođo", odgovori joj Sawyer, bez oklijevanja gledajući je u oči. Činilo se da taj njegov pogled silnim intenzitetom prodiere kroz njezin vanjski obrambeni zid, posve jasno čitajući misli, sumnje koje je muče, sumnje zakopane duboko u njoj. Tada joj je postalo jasno da će s njim morati biti vrlo oprezna. "Vodimo razgovore sa svim obiteljima putnika iz tog zrakoplova. Ako je sabotaza izvedena zbog nekog od putnika, trebamo otkriti koji je tome razlog."

"Razumijem." Sidney duboko udahne. "Da vam i odgovorim na pitanje... već godinama financijski nismo bili u ovako dobroj situaciji."

"Vi kao odvjetnica zastupate Triton, zar ne?"

"Uz još pedesetak klijenata. I što s tim?"

Sawyer odluči promijeniti taktiku. "U redu, znate da je vaš suprug uzeo nekoliko slobodnih dana?"

"Supruga sam mu."

"U redu, u tom biste nam slučaju možda mogli objasniti zašto se, ako je koristio slobodne dane, nekako našao u zrakoplovu za Los Angeles." Sawyer je zamalo rekao kako je Jason "navodno" bio u tom zrakoplovu, no, na sreću, tu je riječ ipak izostavio.

Sidney je odgovorila vrlo odrješitim tonom. "Čujte, pretpostavljam da

ste već razgovarali s Tritonom. Možda ste razgovarali i s Henryjem Whartonom. Jason mi je rekao da u Los Angeles ide poslovno, po Tritonovu nalogu. Onog jutra kada se spremao na put podsjetila sam ga da u New Yorku imam sastanak s predstavnicima Tritona. Tek tada rekao mi je da u Los Angeles putuje zbog mogućnosti dobivanja novog posla. Zamolio me da svakako dobro pripazim kako nikome od ljudi iz Tritona ne bih slučajno spomenula taj njegov put u Los Angeles. Stoga sam to i prešutjela. Znam da nisam postupila najčasnije, ali jednostavno sam učinila ono što je od mene zatražio."

"Ali nije bilo nikakve mogućnosti dobivanja novog posla."

Sidney se umorno nasloni. "Nije."

"Dakle, s obzirom na to da je riječ o vašem suprugu, znate li išta o tome zbog čega je zapravo putovao u Los Angeles? Sumnjate li u što?"

Ona odmahne glavom.

"I to je sve? Ništa više? Sigurni ste da to nije imalo nikakve veze s Tritonom?"

"Jason je sa mnom rijetko razgovarao o poslu i svojoj tvrtki."

"Kako to?" Sawyer je upravo žudio za šalicom kave. Nakon većeg dijela noći provedenog s Hardyjem, počeo je osjećati tjelesnu premorenost.

"Moja tvrtka zastupa i neke druge poslovne organizacije za koje bi se moglo reći da su svojevrsna konkurencija Tritonu. Međutim, klijenti, pa tako i Triton, odrekli su se svih potencijalnih međusobnih sukoba, a mi smo katkada, kad bi se za to ukazala potreba, podizali Kineske zidove..."

"Kako, molim?" Pitanje je postavio Ray Jackson. "Kineske zidove?"

Sidney ga pogleda. "Tako nazivamo situacije u kojima prekidamo sve oblike komunikacije, svaki pristup datotekama i dosjeima, čak i razgovor o poslu, usputne razgovore na hodniku, o stvarima koje se odnose na određenog klijenta, ako neki odvjetnik u tvrtki predstavlja nekog drugog klijenta zbog kojeg bi moglo doći do sukoba interesa. Imamo čak i osigurane kompjuterske baze podataka koje se odnose na buduće poslove koje ćemo voditi u ime klijenata. To činimo i kako bismo zajamčili da se točno i pravodobno bilježe i prate svi najnoviji uvjeti pregovora. Poslovni se uvjeti mijenjaju brzo, a mi ne želimo da se klijent u određenome trenutku iznenadi osnovnim uvjetima. Ljudsko pamćenje nije savršeno; memorije računala puno su bolje. Pristup tim datotekama ograničen je lozinkom koju zna samo glavni odvjetnik zadužen za pojedini slučaj.

Teoretski, odvjetnička se tvrtka u pojedinim prilikama, kako bi izbjegla takve probleme, može i podijeliti. Tako je nastao i taj izraz."

Tada se javi i Sawyer. "U redu, koje još klijente zastupa vaša tvrtka, a koji bi mogli imati sukobljene interese s Tritonom?"

Sidney se na trenutak zamisli. Na pamet joj je pao jedan naziv, no nije točno znala treba li ga odati ili ne. Učini li to, moguće je da će se ovaj sastanak brzo okončati.

"RTG Group."

Sawyer i Jackson načas se pogledaju. Sawyer potom reče: "Tko iz vaše tvrtke zastupa RTG?"

Sawyer je bio uvjeren da je u pogledu Sidney Archer, prije nego što mu je odgovorila, ugledao iskricu. "Philip Goldman."

ISPRED KUĆE ARCHEROVIH, HLADNOĆA JE POČELA PRODIRATI KROZ vrlo skupe rukavice Paula Brophyja.

"Ne, nemam pojma što se događa", govorio je Brophy u mobilni telefon. Naglo je odmaknuo glavu kada je njegov sugovornik žestoko odgovorio na tako iskazano Brophyjevo neznanje. "Čekaj malo, Philip. Dečki su iz FBI-a. Imaju pištolje, kužiš? Ti nisi očekivao takvo što, zašto sam onda ja to trebao očekivati?"

Takav iskaz poštovanja prema nadmoćnoj inteligenciji Philipa Goldmana uspio ga je, činilo se, primiriti, jer je Brophy sada ponovno imao slušalicu na uhu. "Da, posve sam uvjeren da je to bio on. Znam kakav mu je glas na telefonu, a ona ga je zvala imenom. Sve sam snimio. Poprilično genijalno s moje strane, zar ne? Molim? O, da, i te kako se kanim zadržati, da vidim može li se još što doznati. Može, javit ću ti se za nekoliko sati." Brophy spremi aparat, protrlja ukočene prste i vrati se u kuću.

SAWYER JE PAŽLJIVO PROMATRAO SIDNEY ARCHER KAKO DLANOM prelazi naprijed-natrag naslonom za ruke na sofi. Nikako se nije mogao odlučiti treba li joj objaviti senzacionalnu novost o tome kako je posve sigurno da Jason Archer nije ostao zakopan u onom krateru u Virginiji. Na koncu, nakon dugotrajne unutarnje borbe, instinkt je nadvladao razum. Ustao je i ispružio ruku. "Hvala vam na suradnji, gospođo Archer. Sjetite li se bilo čega što bi nam moglo pomoći, i danju i noću do mene možete doći na ovim brojevima." Sawyer joj tada pruži posjetnicu. "Na poledini je moj broj kod kuće. Imate li vi negdje brojeve na koje vas možemo nazvati?" Sidney sa stola uzme torbicu, stane je pretraživati i

onda izvadi jednu od svojih posjetnica. "Ponavljam, uistinu mi je žao zbog vašeg supruga." Te posljednje riječi izgovorio je posve iskreno. Ako je Hardy u pravu, tada je ono što ova žena sada proživljava u usporedbi s onim što je čeka prava šala. Ray Jackson iziđe iz sobe. Sawyer se upravo spremao poći za njim kada mu je Sidney položila ruku na rame.

"Gospodine Sawyer..."

"Zovite me Lee."

"Lee, bila bih poprilično glupa kada ne bih uviđala da sve ovo izgleda jako loše i neuvjerljivo."

"A ja ni u jednom trenutku nisam pomislio da ste glupi, Sidney." Pogledi koje su razmijenili izražavali su međusobno poštovanje; međutim, Sawyerova izjava nije u potpunosti izražavala potporu.

"Imate li ikakvih razloga zbog kojih biste držali da je moj suprug mogao sudjelovati u nečemu..." Zašutjela je i s mukom progutala slinu, pripremajući se za izgovaranje nečega što joj je bilo posve nezamislivo.

"Nečemu što je protuzakonito?"

On je pogleda i u tom trenutku onaj nepogrešivi osjećaj o tome da je tu ženu negdje već vidio počeo ga je mučiti sve dok s punim pouzdanjem nije uvidio da se ne vara.

"Sidney, recimo samo da imamo određenih poteškoća s aktivnostima vašeg supruga neposredno prije polaska na taj put."

Sidney se prisjeti noćnoga rada, svih Jasonovih noćnih odlazaka u ured. "Nešto nije u redu u Tritonu?"

Sawyer ju je promatrao kako stišće dlanove. Premda je inače bio jedan od najšutljivijih agenata FBI-a, Sawyer joj je iz nekog nepoznatog razloga sada želio reći sve što zna. Ipak se odupro tom iskušenju. "Riječ je o istrazi FBI-a koja je još u tijeku, Sidney. Uistinu ne smijem ništa otkriti."

Ona za nekoliko centimetara zakorači unatrag. "Razumljivo, dakako."

"Ostat ćemo u vezi."

Pošto je Sawyer izišao, Sidney osjeti svojevrstan strah, prisjetivši se sličnih riječi Nathana Gamblea. Odjednom je osjetila kako je obuzima ledeni strah. Rukama obavivši vlastito tijelo, primaknula se vatri.

Jasonov telefonski poziv u samome ju je početku uzdigao do najviših mogućih razina euforije. Još nikada nije osjetila takvu sreću, pa ipak, one oskudne pojedinosti koje joj je dao ponovno su je odvele u ponor.

Trenutačno ju je obuzimala krajnja zbunjenost, bespomoćnost i bezgranična odanost suprugu; bio je to neugodan emocionalni eliksir s kojim se sada morala nositi. Pitala se kakva će joj iznenađenja donijeti novi dan.

* * *

NA IZLASKU IZ KUĆE DVOJICU AGENATA PRATIO JE RAZGOVORLJIVI Paul Brophy.

"Moja bi tvrtka, očito, jako voljela doznati za svaku mogućnost prijestupa od strane Jasona Archera i Triton Globala." Tada je konačno zašutio i stao ih željno promatrati.

Sawyer je samo nastavio hodati. "Već sam čuo što vas zanima." Agent FBI-a tada zastane iza Cadillaca Billa Pattersona koji je bio parkiran na prilazu garaži. Kada je podignuo nogu i položio je na stražnji odbojnik kako bi ponovno svezao vezicu na cipeli, ondje je ugledao naljepnicu na kojoj je pisalo MAINE, DRŽAVA ZA ODMOR. Kada sam ja posljednji put bio na odmoru, pomislio je. Čovjek može biti posve uvjeren da je u velikoj nevolji kada se toga ne može čak ni prisjetiti. Pridignuo je hlače i okrenuo se prema odvjetniku, koji ga je promatrao s pločnika.

"Kako ste ono rekli da se zovete?"

Brophy načas pogleda ulazna vrata a onda mu žurno priđe. "Brophy. Paul Brophy." Potom brzo pridoda: "Kao što sam već rekao, kao odvjetnik radim uglavnom u New Yorku, tako da zapravo imam vrlo malo veze sa Sidney Archer."

Sawyer ga pomno promotri. "Pa ipak ste doputovali čak ovamo i to samo zbog mise. Tako ste nam rekli, ne'?"

Brophy pogleda obojicu agenata. Ray Jackson proučavao ga je napola stisnutih kapaka. Pun je love i pun je govana, to se vidjelo po svakoj pojedinosti.

"Ovdje sam zapravo kao predstavnik tvrtke. Gotovo po automatizmu. Sidney Archer kod nas radi samo dio radnog vremena, a ja sam ionako poslovno bio u Washingtonu."

Sawyer je promatrao oblačni sloj iznad kuće. "Tako? Znate, ukazala mi se prigoda da malo provjerim određene stvari o gospođi Archer. Ljudi s kojima sam razgovarao kažu mi da je jedan od najboljih odvjetnika u Tyler, Stoneu. Bez obzira na radno vrijeme. Štoviše, od najmanje triju izvora zatražio sam popis pet glavnih faca u vašoj firmi i, znate što? Ta se dama

našla na svakom od tih popisa." Pogledao je Brophyja i rekao: "Neobično je, međutim, da se ni na jednom od njih nije pojavilo vaše ime."

Brophy na trenutak stane govoriti nešto nesuvislo, no Sawyer je ionako želio poći dalje. "Ovdje boravite već neko vrijeme, gospodine Brophy?" Glavom je pokazao prema kući Archerovih.

"Oko sat vremena. Zašto?" Po Brophyjevu cendravu tonu bilo je jasno da je povrijeđen.

"Je li se za vašeg boravka ovdje dogodilo što neuobičajeno?"

Brophy je upravo umirao od želje da agentima ispriča kako je na vrpcu snimio riječi mrtvog čovjeka, no ta je informacija bila odviše vrijedna da bi je samo tako odao. "Zapravo i nije. Hoću reći, umorna je i potištena, ili barem tako izgleda."

"Kako to mislite?" upita Jackson, skidajući sunčane naočale i zagledavajući se u Brophyja.

"Ništa ne mislim. Hoću reći, kao što sam već rekao, Sidney uopće ne poznajem tako dobro. Tako zapravo i ne znam jesu li se ona i suprug doista slagali."

"A-ha." Jacksonove su se usne izvile uvis i on sada ponovno stavi naočale. "Jesi li spreman, Lee? Izgleda da je ovom čovjeku hladno. Morao bi ući i ugrijati se", reče, promatrajući Brophyja. "Idite i izrazite sućut toj ženi koju jedva poznajete."

Jackson i Sawyer tada se okrenu i upute prema automobilu. Brophyjevo je lice bilo zajapureno od bijesa. Još se jednom osvrne prema kući i tada ih zazove: "Oh, da, točno, primila je i jedan telefonski poziv."

Dvojica agenata okrenuli su se besprijekorno sinkronizirano. "Kako, molim?" upita Sawyer. U sljepoočicama je osjećao pulsiranje koje je bilo posljedica nedostatka kofeina, a već se i umorio od slušanja te budale. "Kakav telefonski poziv?"

Brophy im tada priđe i obrati im se prigušenim tonom, povremeno pogledavajući prema kući. "Oko dvije minute prije nego što ste se pojavili na ulaznim vratima. Čovjek koji je nazvao predstavio se kao Henry Wharton. Na poziv se javio Sidneyyn otac." Agenti su se doimali zbunjenima. "On je glavni partner u Tyler, Stoneu."

"I?" upita Jackson. "Tip je možda samo želio vidjeti kako joj je. Je li sve u redu."

"Tako bih pomislio i ja, međutim..."

Sawyer je dosegnuo krajnje granice strpljivosti. "Međutim, što?" upita već bijesno.

"Nisam siguran smijem li o tome govoriti."

Sawyerov glas ponovno je postao uobičajen, no u njegovim riječima sada je bilo još više prijetnje. "Ovdje je već malo prehladno za ovakva sranja, gospodine Brophy, stoga ću vas uistinu ljubazno zamoliti da mi date informacije kojima raspolazete, a to će ujedno biti i jedini put da vas nešto tako ljubazno molim." Sawyer se unese u Brophyjevo sada već prestrašeno lice, dok mu se krupni Jackson približio sa stražnje strane.

Brophy tada izlaze: "Dok je Sidney razgovarala s vama, nazvao sam Henryja Whartona u ured." Tada načas dramatično zašuti. "Kada sam ga upitao kako je protekao razgovor sa Sidney, silno se iznenadio. Uopće je nije nazivao. A kada je ona nakon onog razgovora izišla iz spavaće sobe, bila je bijela poput kakva duha. Pomislio sam da bi se mogla onesvijestiti. To je primijetio i njezin otac i jako se uznemirio."

"No, da... Kada bi FBI pokucao na moja vrata nekoliko sati prije mise za moju suprugu, i ja bih vjerojatno izgledao poprilično loše", odvrati Jackson. Jedna se njegova ruka stiskala i pružala, oblikujući krupnu šaku koja bi bila dala sve na svijetu samo da može poletjeti.

"Da, ali prema riječima njezina oca, tako je izgledala prije nego što joj je rekao da ste vi na vratima." Brophy je tu pojedinost izmislio, no što onda? Sidney nije ostala osupnuta pojavom agenata FBI-a na ulaznim vratima.

Sawyer se uspravi i pogleda prema kući. Načas je promotrio Jacksona, čije su se obrve na trenutak pridignule. Potom se pomno zagleda u Brophyjevo lice. Ako ih taj tip zavatlava... Ali, ne, bilo je očito da govori istinu, ili barem najvećim dijelom. Bilo je posve jasno kako je umirao od želje da im ispriča nešto što će u njihovim očima umanjiti nedodirljivu vrijednost Sidney Archer. Sawyera nije zanimala Brophyjeva želja za osobnom osvetom. Ali zanimalo ga je taj telefonski poziv.

"Hvala na informacijama, gospodine Brophy. Prisjetite li se bilo čega drugog, ovdje je moj broj." Tada je odvjetniku predao svoju posjetnicu i ostavio ga na travnjaku pred kućom.

Kada su krenuli prema gradu, Sawyer pogleda partnera. "Neka Sidney Archer od ovoga trena bude pod neprestanim nadzorom. I želim provjeru svih poziva na njezin kućni broj u posljednja dvadeset četiri sata, a najprije

provjeru onog poziva za koji smo doznali od onog gospodičića."

Jackson je nepomično gledao kroz prozor. "Misliš da ju je zvao muž?"

"Mislim da je već prošla dovoljno paklenih trenutaka i da bi bilo potrebno nešto uistinu tako krupno kako je toliko izbacilo iz takta. Još dok smo razgovarali s njom, vidjelo se da nešto nije kako treba. Nešto veliko."

"Znači da je doista mislila da je poginuo?"

Sawyer slegne ramenima. "Trenutačno ne želim ništa zaključivati naprečac. Promatrat ćemo je i vidjeti što će od toga biti. Nekako njušim da će Sidney Archer biti poprilično zanimljiv dio ove slagalice."

"Kad smo već kod mirisa, možemo li se zaustaviti i uzeti nešto za jelo? Umirem od gladi." Jackson pogleda dugačak niz restorana pokraj kojeg su sada prolazili.

"Dovraga, čak ću i častiti, Ray. Za partnera bih dao sve što imam." Sawyer se nasmiješi i skrene na McDonald'sovo parkiralište. Jackson ga pogleda, hineći gađenje. A onda, odmahujući glavom, uzme mobilni telefon i stane utipkavati brojeve.

TRIDESET PRVO POGLAVLJE

ELEGANTNI LEARIET JURIO JE NEBOM JOŠ UVIJEK NE RAZVIJAJUĆI PUNU snagu motora. U raskošno namještenoj kabini Philip Goldman sjedio je u udobnome naslonjaču i pijuckao vrući čaj dok je poslužitelj odnosio ono što je ostalo nakon obroka. Nasuprot Goldmanu sjedio je Alan Porcher, predsjednik i generalni direktor RTG Grupa, globalnog konzorcija sa sjedištem u Zapadnoj Europi. Brončane puti i vitak, Porcher je u ruci držao čašu s vinom i, prije nego što će progovoriti, pomno promotrio odvjetnika.

"Znaš da Triton Global tvrdi kako ima konkretne dokaze o tome da nam je jedan od njihovih namještenika potajno predavao osjetljive materijale i dokumente u jednom od naših skladišta u Seattleu. Ubrzo, pretpostavljam, možemo očekivati javljanje njihovih odvjetnika." Porcher načas zašuti. "Iz tvoje tvrtke, dakako, Tyler, Stonea. Vrlo ironično, zar ne?"

Goldman odloži šalicu s čajem i sklopi ruke u krilu. "A to te muči?"

Porcher se doimao iznenađenim. "A zašto ne bi?"

Goldman je imao jednostavan odgovor. "Jer što se toga tiče nisi kriv."

Potom pridoda: "Vrlo ironično, zar ne?"

"Ipak, o sklapanju posla s CyberComom našao sam neke stvari koje me muče, Philippe."

Goldman uzdahne i nagne se prema naprijed. "Na primjer?"

"Da će do kupnje CyberComa možda doći i prije nego što smo mislili. Da možda ne znamo posljednju ponudu koju će iznijeti Triton. Kada mi iznesemo ponudu, moram biti posve siguran da će biti prihvaćena. Neće mi se pružiti prilika za iznošenje nove ponude. CyberCom je naklonjen Amerikancima."

Goldman nakrene glavu, razmišljajući o tim riječima. "U to nisam posve uvjeren. Internet ne poznaje nikakvih geopolitičkih granica. Tko onda može reći da do dominacije ne može doći s druge strane Atlantika?"

Porcher prije odgovora otpije još gutljaj vina. "Ne, uza sve ostale identične uvjete, posao će završiti na zapadnoj hemisferi. Stoga moramo zajamčiti da naši uvjeti budu izričito povoljniji." U Porcherovim očima sada se vidio intenzivan sjaj.

Goldman je nekoliko sljedećih trenutaka polako i metodično brisao usta rupčićem, odgovarajući tek nakon toga: "Reci mi, od koga si dobio takve informacije?"

Porcher odsutno odmahne rukom. "Priča se..."

"Ja ne vjerujem pričama. Vjerujem činjenicama. A činjenice kažu da znamo koji je najnoviji Tritonov položaj u pregovorima. Do najsitnije pojedinosti."

"Da, ali Brophy sada više nije u tom krugu. Ne mogu se ograničiti na zastarjele novosti."

"I nećeš biti ograničen na takve informacije. Kao što sam ti već rekao, trenutačno sam vrlo blizu rješavanju tog problema. Kada ga riješim, a riješit ću ga, moći ćeš bez poteškoća nadmašiti Triton i sklopiti posao koji će ti zajamčiti dominaciju informacijskom superautocestom u doglednoj budućnosti."

Porcher prodorno pogleda odvjetnika. "Znaš, Philippe, često sam se pitao kakva je stvarna strana tvojih motiva u ovome pitanju. Uspijemo li, kako se nadam i kako ti to stalno obećaješ, kupiti CyberCom, Triton će zasigurno izraziti nezadovoljstvo vašom tvrtkom. Moguće je da će potražiti nove zastupnike."

"Čovjek se tome može samo nadati." Dok je razmišljao o toj mogućnosti, na Goldmanovu se licu pojavio odsutan izraz.

"Bojim se da te više ne pratim."

Goldman se tada počeo praviti važan. "Triton Global najveći je klijent tvrtke Tyler, Stone. Triton Global je klijent Henryja Whartona. A to je i glavni razlog zbog kojeg je Henry glavni partner. Prestane li se Triton služiti uslugama zastupanja naše tvrtke, želiš li pogađati tko postaje glavnim pribavljačem poslova tvrtki i, stoga, vjerojatnim Whartonovim nasljednikom na čelnoj funkciji?"

Porcher prstom pokaže prema Goldmanu. "A nadam se da bi poslovi RTG-a u tom slučaju u vašoj tvrtki imali prioritet."

"Mislim da to mogu obećati bez ikakva rizika."

Porcher tada odloži čašu i pripali cigaretu. "A sada mi reci kako točno kaniš riješiti taj problem."

"Zanimaju li te doista i metode ili samo rezultati?"

"Počasti me iskazivanjem svoje genijalnosti. Koliko se sjećam, u tome često uživaš. Pritom se samo nemoj tako prokleta držati kao kakav profesor. Moji su studentski dani davna prošlost."

Goldman tu opasku popratiti uzdizanjem obrva. "Čini se da me i predobro poznaješ."

"Ti si jedan od tek nekolicine odvjetnika koje poznajem a koji razrnišljaju poput poslovnih ljudi. Sve za pobjedu. Jebeš zakon!"

Goldman od Porchera prihvati cigaretu i polako je pripali. "Nedavno se dogodilo nešto što nam je pružilo zlatnu priliku za stjecanje informacija o prijedlozima Tritona CyberComu iz prve ruke, gotovo u isto vrijeme kada se i pojave. Tritonovu najbolju i posljednju ponudu znat ćemo čak i prije nego što im se pruži prigoda da je prenesu CyberComu. I tada mi dolazimo nekoliko sati prije njih, iznosimo svoj prijedlog i čekamo Tritonovu ponudu. CyberCom je odbija i ti postaješ ponosnim vlasnikom još jednog dragulja u svom nepreglednome carstvu."

Porcher polako izvuče cigaretu između usana i razrogačenih očiju pogleda sugovornika. "I ti to možeš izvesti?"

"Mogu."

TRIDESET DRUGO POGLAVLJE

"LEE, DOPUSTI DA TE UPOZORIM NA TO DA JE KATKAD VRLO NEUGODAN i oštra jezika, ali jednostavno je takav tip." Frank Hardy ponovno pogleda Sawyera i njih dvojica pođu dugačkim hodnikom, iziđavši iz privatnog dizala na najvišem katu zgrade Triton Globala.

"S njim ću u najfinijim rukavicama, Frank, obećajem. Znaš da na žrtve obično ne idem čeličnim bokserima."

Dok su tako koračali, Sawyer je razmišljao o rezultatima istrage koju su agenti o Jasonu Archeru proveli u zračnoj luci. Njegovi ljudi uspjeli su doći do dvojice ondje zaposlenih koji su na fotografiji prepoznali Jasona Archera. Jedan od njih radio je za Western Airlines i ujutro sedamnaestoga primio je na šalteru njegovu torbu. Drugi je bio čistač koji je vidio Jasona kako sjedi i čita novine. Prisjetio ga se jer Jason ni u jednom trenutku iz ruke nije ispuštao svoju kožnu aktovku, čak ni dok je čitao novine ili pio kavu. Jason je otišao u nužnik, no čistač je tada otišao iz tog dijela zgrade, te ga nije vidio kako izlazi. Agenti FBI-a nisu mogli ispitati mladu ženu koja je na ulazu u nesretni zrakoplov skupljala kartice za ukrcaj, budući da je ona bila jedna od domaćica na tom letu. Više ljudi prisjetilo se kako je vidjelo Arthura Liebermana. On je godinama redovito putovao s Dullesa. Sve u svemu, nije bilo osobito puno korisnih informacija.

Sawyer ponovno usmjeri pozornost na Hardyjeva leđa; koračao je brzo hodnikom pokrivenim debelim sagom. Doći do dopuštenja za pristup glavnome sjedištu ovog tehnološkog diva nije bilo lako. Tritonovi čuvari bili su toliko revni da su željeli čak i nazvati FBI kako bi potvrdili serijski broj Sawyerove iskaznice, sve dok ih Hardy nije strogim tonom obavijestio o tome kako taj veteran FBI-a zaslužuje puno više poštovanja nego što oni takvim držanjem iskazuju. Tijekom svih godina provedenih u FBI-u, Sawyeru se takvo što još nije dogodilo, tako da je to sada u šali i dao do znanja smetenome Hardyju.

"Hej, Frank, zar ovi dečki ovdje čuvaju uranij 235?"

"Recimo samo da su blago paranoični."

"Uistinu su me se dojmili. Obično mi iz FBI-a sve nasmrt prestrašimo. Mogu se okladiti da su tako grubo i prema poreznicima."

"Bivši šef savezne Porezne uprave zapravo im je sada glavni savjetnik za poreze."

"Dovraga, doista misle na sve."

Što je više razmišljao o pozivu koji je odabrao, Sawyer je osjećao sve

veću nelagodu. Informacija je danas neusporedivo važnija od svega. Pristup informacijama najvećim se dijelom odvija posredstvom računala. Privatni je sektor već toliko ispred vladinih organizacija da više jednostavno nema mogućnosti da ih vlada sustigne. Čak i FBI, koji u usporedbi s ostalim javnim ustanovama ima vrhunsku tehnologiju, u svijetu u kojem se nadmeće Triton Global bio bi daleko dolje na ljestvici tehnološkoga razvoja. Sawyeru to nije bilo nimalo ugodno otkriće. Čovjek bi morao biti potpuni imbecil pa da ne uvidi kako će kompjuterski zločini ubrzo zasjeniti sve ostale načine iskazivanja ljudskoga zla, barem kada je riječ o novcu. Ali novac ima veliku važnost. Novac znači posao i kuće i sretne obitelji. Ili ne. Sawyer zastane. "Bi li ti smetalo da te upitam koliko ti Triton plaća tijekom godine?"

Hardy se okrene prema njemu i nasmiješi se. "Zašto? Misliš otvoriti vlastitu firmu i preuzeti moje klijente?"

"Hej, samo sam ispitivao teren za slučaj da se jednom predomislim u vezi s onom tvojom ponudom o zapošljavanju."

Hardy ga istog trena pogleda. "Govoriš ozbiljno?"

"U mojoj dobi čovjek nauči nikad ne reći nikad."

Hardyjevo lice ponovno je poprimilo ozbiljan izraz dok je razmišljao o riječima nekadašnjeg partnera. "Radije ne bih o pojedinostima, no Triton je kao klijent čvrsto u sedmeroznamenkastim brojkama, i kada u to ne uračunavam popriličan iznos koji nam plaćaju na ime zadržavanja naših usluga."

Sawyer nečujno zazviždi. "Isuse, nadam se da nakon svega tebi od toga ostaje popriličan dio, Frank."

Hardy samo kratko kimne. "Ostaje. A tako bi bilo i tebi kada bi se jednom opametio i prešao k meni."

"U redu, zagrist ću: o kakvoj bismo plaći razgovarali da prijedem? Samo okvirno."

"Pet do šest stotina tisuća prve godine."

Sawyer spusti donju vilicu gotovo do poda. "Zajebavaš me, Frank."

"Nikada se ne šalim u vezi s novcem, Lee. Sve dok ima kriminala, za nas ne može biti loše godine." Njih dvojica nastavili su hodati u trenutku kada je Hardy pridodao: "Ipak razmisli o tome, hoćeš li?"

Sawyer protrlja bradu i razmisli o svojim sve većim dugovanjima,

radnome vremenu bez početka i svršetka i svorn sićušnom uredu u zgradi Hoover. "Hoću, Frank." Tada odluči promijeniti temu. "Onda, je li taj Gamble zapravo sve u toj tvrtki?"

"Ni slučajno. O, da, svakako je neprijeporni prvi čovjek Tritona, međutim pravi je tehnološki čudotvorac Quentin Rowe."

"Kakav je to tip? Čudak?"

"I da i ne", objasni mu Hardy. "Quentin Rowe diplomirao je kao najbolji na svojoj godini na Sveučilištu Columbia. Radeći u Bellovim laboratorijima pokupio je svu silu nagrada, kasnije je isto tako nastavio u Intelu. S dvadeset osam godina pokrenuo je vlastitu kompjutersku tvrtku. Ta je tvrtka prije tri godine bila najtraženija na burzi NASDAQ i kada ju je kupio Nathan Gamble, to je bila jedna od najtraženijih transakcija desetljeća. Bio je to briljantan potez koji je iznjedrio genijalnu kombinaciju. Quentin je istinski vizionar ove tvrtke. On forsira kupnju CyberComa. On i Gamble baš i nisu najbolji prijatelji, no do sada su zajedno funkcionirali nevjerojatno dobro, a Gamble ga najčešće sluša ako je sve u redu s financijske strane. Bilo kako bilo, nitko ne može osporiti uspjeh koji su postigli."

Sawyer kimne. "Uzgred, Sidney Archer sada pratimo dvadeset četiri sata na dan."

"Znači da su se u razgovoru s njom pojavile određene sumnje."

"Moglo bi se reći. A nešto ju je dobro potreslo upravo kada smo stigli onamo."

"Što to?"

"Telefonski poziv."

"Tko ju je nazvao?"

"Ne znam. Utvrdili smo odakle je potekao. Taj netko nazvao ju je iz neke javne govornice u Los Angelesu. Tko god da ju je nazvao sada već može biti u Australiji."

"Misliš da je to bio njezin suprug?"

Sawyer slegne ramenima. "Prema jednom izvoru ta se osoba lažno predstavila Sidneynu ocu, koji se bio javio. A taj naš izvor kaže da je Sidney Archer nakon tog telefonskog razgovora izgledala poput smrti."

Koristeći se magnetnom karticom, Hardy je otvorio privatno dizalo. Dok su se uzdizali prema najvišem katu, Hardy je pred vratima dizala obloženima zrcalom popravio kosu i pomodnu kravatu. Odijelo vrijedno

tisuću dolara dobro je stajalo na njegovu vitkom tijelu. Na krajevima rukava košulje blistale su zlatne kopče. Sawyer zadivljenim pogledom obuhvati izgled svog nekadašnjeg partnera i potom pogleda vlastiti odraz. Košulja, premda svježe oprana, bila je izlizana na ovratniku, dok je kravata bila stara desetak godina. Ponad svega toga, Sawyerov vječiti neukrotivi čuperak stršao mu je s glave poput kakva malenog periskopa. Hineći silno ozbiljan ton i pogledavajući tako uglađen Hardyjev izgled, Sawyer reče: "Znaš, Frank, dobro je što si otišao iz FBI-a."

"Molim?" Hardy je ostao posve zbunjen.

"Jednostavno si odviše zgodan da bi i dalje bio savezni agent." Sawyer se nasmiješi. Hardy se nasmije. "Kad smo već kod zgodnoga, neki sam dan ručao s Meggie. Na tim svojim ramenima nosi i vraški pametnu glavu. Upisati se na pravo na Stanfordu baš i nije lako. Pred njom je divan život."

"Unatoč njezinu starom, vjerojatno želiš pridodati."

Dizalo se tada zaustavi i njih dvojica izidu. "Ni ja baš nemam zasluga za najbolje ocjene kod mojih dvoje, Lee, to dobro znaš. Ti nisi bio jedini koji je propustio sve one rođendanske proslave."

"Mislim da si se ti sa svojom djecom oporavio puno bolje od mene."

"Da? Pa, Stanford baš nije jeftin. Razmisli o mojoj ponudi. To bi moglo ubrzati vaš oporavak. Stigli smo." Hardy prođe kroz elegantno izrađena staklena vrata s ukrasom u obliku orla, koja su se bešumno otvorila čim su im se približili. Poslovna tajnica, zgodna žena koja se držala vrlo službeno i odlučno najavila je njihov dolazak govoreći u mikrofon učvršćen za slušalice. Potom je pritisnula neki gumb postavljen na površinu iznimno skladne konzole koja je više izgledala kao kakvo djelo suvremene umjetnosti nego kao radni stol, te Hardyju i Sawyeru pokretom ruke pokazala neka priđu masivnome zidu izrađenom od lakirane indonezijske ebanovine. Čim su mu prišli, dio zida se otvorio. Sawyer zapanjeno odmahne glavom, kao što je to učinio već puno puta od ulaska u Tritonovu zgradu.

Za nekoliko trenutaka našli su se pred radnim stolom, premda bi taj dio bilo prikladnije nazvati zapovjednim centrom, s nizom televizijskih monitora, telefona i drugih aparata skladno ugrađenih u sjajne stolove i dojmrljive zidne konstrukcije. Muškarac koji je sjedio za stolom upravo je spuštao slušalicu. Tada se okrene prema njima.

Hardy reče: "Specijalni agent FBI-a, Lee Sawyer, Nathan Gamble,

predsjednik Triton Globala."

Sawyer je jasno osjetio snagu stiska ruke Nathana Gamblea i njih dvojica razmijenili su riječi pozdrava.

"Jeste li došli do Archera?"

Sawyer se upravo bio napola spustio u naslonjač kada ga je to pitanje pogodilo poput udarca. Ton je jasno izražavao nadmoć u odnosu prema podređenome i bio je više nego dovoljan da na agentovu krupnome vratu nakostriješi i posljednju dlaku. Sawyer konačno sjedne i prije odgovora na trenutak pažljivo promotri tog muškarca. Krajičkom oka Sawyer je na licu bivšeg partnera, koji je ukočeno stajao kraj vrata ugledao ponešto prestrašen izraz. Sawyer je još nekoliko trenutaka otkopčavao gumb na sakou i otvarao notes, a tek potom mirno pogledao Gamblea.

"Morat ću vam postaviti nekoliko pitanja, gospodine Gamble. Nadam se da to neće dugo potrajati."

"Niste mi odgovorili." Glas predsjednika Tritona sada je bio za nijansu dublji.

"Ne, nisam, a to i ne kanim." Njih dvojica tada su se odlučno pogledali u oči, sve dok Gamble na koncu nije prekinuo taj pogled i pogledao Hardyja.

"Gospodine Gamble, riječ je o istrazi FBI-a koja je još u tijeku. Predstavnici FBI-a obično ne govore o..."

Gamble prekine Hardyja naglim pokretom ruke. "U tom slučaju riješimo to što prije. Moram ići kako bih za sat vremena bio u zrakoplov."

Sawyer se nije mogao odlučiti koga bi zbog ovakvih sranja više želio pretući, Gamblea ili Hardyja.

"Gospodine Gamble, možda bi ovom razgovoru trebali prisustvovati i Quentin i Richard Lucas."

"Možda si na to trebao misliti prije zakazivanja ovog sastanka, Hardy." Gamble snažnim pokretom pritisne neki gumb na stolu. "Pronadite Rowea i Lucasa,odmah."

Hardy položi ruku na Sawyerovo rame. "Quentin je na čelu odjela u kojem je radio Archer. Lucas je šef osiguranja."

"U tom slučaju imaš pravo, Frank, trebat ću ih."

Nekoliko minuta kasnije otvorio se široki portal i u ured Nathana Gamblea ušla su dvojica muškaraca. Sawyer ih je pomno promotrio i vrlo brzo odredio tko je tko. Po njegovu mrzovoljnu držanju, pogledu

obilježenom suparničkim prijekom, upućenom Hardyju, te po izobličanju ispod lijeve ruke, bilo je više nego jasno tko je Richard Lucas, šef unutarnjeg osiguranja u tvrtki Triton Global. Sawyer je zaključio kako je Quentin Rowe tek nešto stariji od trideset. Na njegovu se licu, ispod velikih smeđih očiju koje su prije bile sanjive nego intenzivne, spremno pojavio osmijeh. Sawyer zaključi kako Nathan Gamble nije mogao dobiti suradnika koji bi se od njega razlikovao više od Rowea. Proširena skupina prešla je za veliki konferencijski stol koji se nalazio u jednom kutu Gambleova ureda mamutskih razmjera.

Gamble prodorno pogleda na ručni sat, a potom Sawyera. "Imate pedeset minuta i to od ovog trenutka, Sawyer. Nadao sam se da ćete mi priopćiti nešto važno. Međutim, sada predosjećam razočaranje. Kako bi bilo da opovrgnete te moje slutnje?"

Sawyer zatomi bijes i uspravi ramena, a potom odluči ne zagristi mamac. Zatim pogleda Lucasa. "Kada ste prvi put posumnjali u Archera?"

Lucas se s nelagodom premjesti u naslonjaču. Bilo je očito da je zbog svih nedavnih događaja osjećao popriličnu nelagodu i krivnju.

"Prvi konkretan događaj bila je videosnimka na kojoj Archer obavlja primopredaju u Seattleu."

"Snimka koju su načinili Frankovi ljudi?" Sawyer pogleda Lucasa, tražeći potvrdu.

Lucasov mrzovoljan izraz lica govorio je sve. "Tako je. Premda sam ja sumnjao u Archera i prije te snimke."

Tada se javio i Gamble. "Doista? Ne sjećam se da si ikada spominjao takve šumnje. A sav taj novac ne plaćam ti da bi šutio."

Sawyer pomno promotri Lucasa. Tip je rekao previše, a vjerojatno bez ikakva temelja. No Sawyeru je dužnost nalagala da nastavi.

"Kakve sumnje?"

Lucas je i dalje nepomično gledao svog šefa, dok je u njemu vjerojatno još uvijek odzvanjao onaj žestoki prijekor. Lucas sada uputi prazan pogled Sawyeru. "Pa, to su vjerojatno više slutnje nego nešto određnije. Ništa konkretno na temelju čega bi se moglo poći dalje. Tek instinkt. A to je katkada i važnije, znate već na što mislim, zar ne?"

"Znam."

"Puno je radio. U svako moguće doba dana i noći. Evidencija logiranja

njegova računala u mrežu više je nego zanimljiva, u to budite uvjereni."

Gamble se tada promeškolji. "Zapošljam samo vrijedne ljude. Osamdeset posto ljudi u ovoj tvrtki tjedno radi sedamdeset pet do devedeset sati, svakog tjedna u godini."

"Pretpostavljam da ne vjerujete u ruke koje nemaju posla", reče Sawyer.

"Qd svojih ljudi tražim puno, ali za to su primjereno nagrađeni. Svaki je manager na višem položaju u mojoj tvrtki milijunaš. A većina ih je mlađa od četrdeset." Potom kimanjem glave pokaže prema Quentinu Roweu. "Neću vam reći koliko je on dobio kada sam otkupio njegovu tvrtku, no kada bi poželio negdje za sebe kupiti kakav otok, podići vilu, privatnim mlažnjakom onamo dovesti cijeli harem, sve to mogao bi učiniti a da ne posudi ni centa i da mu ostane toliko da mu i praunuci studiraju na najboljim sveučilištima i voze se u limuzinama s vozačima. Dakako, i ne očekujem da jedan savezni birokrat shvati potankosti poduzetničkog poslovanja na slobodnom tržištu. Sada imate još četrdeset sedam minuta."

Sawyer tada samome sebi obeća da Gambleu više nijednom neće ostaviti toliko otvorenoga prostora. "Jeste li potvrdili činjenice u vezi s onom prijevarom na računima?" Sawyer pogleda Hardyja.

Njegov prijatelj kimne. "Povezat ću te sa saveznim agentima koji rade na tom slučaju."

Gamble tada upravo eksplodira, snažno udarajući šakom po stolu i bijesno promatrajući Sawyera kao da je on osobno opelješio prvog čovjeka Tritona. "Dvije stotine pedeset milijuna dolara!" Gamble je drhtao od bijesa.

Neugodnu tišinu potom je prekinuo Sawyer. "Koliko sam čuo, na vrata Archerova ureda postavljeni su neki dodatni sigurnosni uređaji."

Odgovorio mu je Lucas, čije je lice sada bilo za nijansu bljeđe. "Tako je, to je točno."

"Kasnije ću morati pogledati njegov ured. Što je sve instalirano na njegova vrata?"

Svi prisutni pogledali su Richarda Lucasa. Sawyer je već gotovo vidio znoj kako blista na dlanovima šefa osiguranja.

"Prije nekoliko mjeseci naručio je sustav zatvaranja s digitalnim brojčanikom i karticom priključen na alarmni sustav."

"Je li to bilo neuobičajeno ili potrebno?" upita Sawyer. Nije mogao

zamisliti kako bi to moglo biti potrebno, s obzirom na to koliko prokletih prepreka čovjek mora prijeći samo da bi ušao u tu zgradu.

"To uopće nisam smatrao potrebnim. Imamo najsigurniju zgradu od svih tvrtki koje se bave ovom djelatnošću." Lucas se lećne u trenutku kada je Gamble taj njegov odgovor dočekaao glasnim gundanjem. "Ali nisam siguran da bih mogao ustvrditi kako je to bilo neuobičajeno; i drugi su u ovoj zgradi na vratima već imali slične sustave."

Razgovoru se tada priključi Quentin Rowe. "Uvjeren sam da vam to nikako nije promaknulo, gospodine Sawyer, no svi koji rade u Tritonu užasno paze na sigurnost. U glavu svakog zaposlenog ovdje je usadena svijest o tome da je upravo paranoja stav koji odgovara situaciji u kojoj je potrebno čuvati zaštićenu tehnologiju. Štoviše, Frank ovamo dolazi početkom svakog tromjesečja kako bi zaposlenima održao predavanje upravo o toj temi. Kada netko od zaposlenih naiđe na nekakav problem ili je zabrinut u vezi s nečim što se odnosi na sigurnost, može se obratiti Richardu ili nekome od njegovih ljudi, ili Franku. Svi moji zaposleni znaju za blistavu karijeru koju je Frank ostvario u FBI-u. Posve sam uvjeren da svatko tko bi se imalo zbog nečega zabrinuo ne bi nimalo oklijevao obratiti se bilo kome od njih. Štoviše, već smo imali takvih slučajeva, pri čemu smo zahvaljujući takvim dojavama zaposlenih već u korijenu sasjekli nekoliko potencijalno krupnih problema."

Sawyer pogleda Hardyja, koji kimne, izražavajući slaganje. "Ali imali ste poteškoća s ulaženjem u njegov ured pošto je nestao. Zasigurno imate sustav koji predviđa mogućnost da se zaposlenik razboli, umre ili prijeđe u drugu tvrtku."

"Takav sustav postoji", izjavi Lucas.

"Jason ga je očito izigrao", reče Rowe s prizvukom divljenja u glasu.

"Kako?"

Rowe pogleda Lucasa i potom uzdahne. "U skladu s politikom koja se provodi u ovoj tvrtki, šifra koju je potrebno upisati u bilo koji individualni sigurnosni sustav treba biti predana šefu osiguranja", objasni Quentin. "Richu. Usto, svi zaposlenici koji rade na osiguranju i manageri na višim položajima imaju kartice koje omogućuju pristup svim dijelovima ureda."

"Je li Archer predao šifru?"

"Predao je šifru Richu, no potom je reprogramirao čitač na vratima svog ureda i dodijelio mu novu šifru."

"A ta zamjena nije otkrivena ranije?" Sawyer s nevjericom pogleda Lucasa.

"Nije bilo razloga zbog kojih bi se moglo pretpostaviti da je zamijenio šifru", reče Rowe. "Tijekom radnog vremena vrata Jasonova ureda obično su bila otvorena. Nitko osim Jasona nije imao nikakva razloga biti ondje nakon svršetka uobičajenog radnog vremena."

"U redu, a sada informacije koje je Archer navodno predao RTG-u... kako ih se domogao? Je li imao odobrenje za pristup tim informacijama?"

"Nekima od njih." Quentin Rowe s nelagodom promijeni položaj i jednom rukom pogladi rep na zatiljku. "Jason je u tom projektu sudjelovao kao član ekipe za preuzimanje CyberComa. Međutim, bilo je određenih dijelova, najviših razina pregovora, o kojima nije imao pojma. Te podatke znali smo samo Nathan, ja i još troje najviših dužnosnika ove tvrtke. I vanjski pravni zastupnik, dakako."

"Gdje su sve te informacije bile pohranjene? U ormaru za spise? U sefu?" upita Sawyer.

Rowe i Lucas jedan se drugome nasmiješe.

Odgovorio mu je Rowe. "Naši uredi, u određenoj mjeri, funkcioniraju bez papira. Svi ključni dokumenti pohranjeni su u kompjuterskim datotekama."

"Pretpostavljam da su te datoteke onda bile nekako zaštićene? Nekakvom lozinkom?"

Lucas prijezirnim glasom reče: "Bilo je to daleko više od obične lozinke."

"Pa ipak, Jason je i to, čini se, nekako izigrao", uzvratu Sawyer udarac.

Lucas skupi usne kao da mu je netko u ustima upravo istisnuo limun.

Quentin Rowe tada obriše naočale. "Da, točno. Želite li pogledati kako mu je to pošlo za rukom?"

SKUPINA MUŠKARACA ISPUNILA JE MALI, PRENATRPANI SKLADIŠNI prostor. Richard Lucas udaljio je kutije od zida, dok su ga Rowe, Hardy i Sawyer promatrali. Nathan Gamble odbio je poći s njima. Na mjestu na kojem su se do tada nalazile kutije sada se vidjela kabela utičnica. Quentin Rowe priđe računalu i pridigne kabele.

"Jason se preko ovog terminala izravno uključivao u našu lokalnu mrežu."

"Zašto se nije jednostavno služio računalom u svome uredu?"

Rowe je već odmahivao glavom i prije nego što je Sawyer dovršio

pitanje. "Kada se priključi sa svog računala," reče Lucas, "mora proći niz sigurnosnih sustava. Cilj tih mjera nije samo odrediti korisnika, one potvrđuju korisnikov identitet. Svaki terminal ima čitač koji analizira očnu šarenicu, a u memoriji ima početni videozapis izgleda korisnikova oka. Usto, scanner povremeno snima osobu koja radi na računalu, kako bi se stalno potvrđivao korisnikov identitet. Kada bi se Archer udaljio od svog radnog stola ili kada bi netko sjeo na njegovo mjesto, sustav bi se na tom terminalu automatski zatvorio."

Rowe je netremice promatrao Sawyera. "U svemu je tome važno to da bismo mi, da je Archer sa svog računala pristupao bilo kojem dokumentu, to svakako znali."

"Kako to?" upita Sawyer.

"Naša mreža ima ugrađen sustav evidentiranja. Većina velikih sustava ima nešto slično. Ako neki korisnik pristupi određenome dokumentu, sustav to registrira. Služeći se ovim terminalom", Quentin tada rukom pokaže ono staro računalo, "koji ne bi trebao biti u mreži i kojem mrežni administrator nije dodijelio broj, on je zaobišao tu opasnost. U posve praktičnome smislu, ovo je bilo fantomsko računalo u našoj mreži. Računalo u uredu mogao je koristiti kako bi locirao određene dokumente, a da ih pritom ne otvara. To je mogao činiti bez žurbe, kada bi za to imao vremena. Tako bi skratio vrijeme koje bi trebao provoditi ovdje, gdje ga je netko mogao uhvatiti."

Sawyer odmahne glavom. "Čekajte malo... Ako se Archer nije koristio svojim računalom kako bi došao do tih dokumenata, jer bi ga računalo tako nedvojbeno identificiralo, nego se koristio ovim, jer ga ono nije moglo identificirati, kako uopće možete znati da je Archer otvarao te dokumente?"

Hardy pokaže tipkovnicu. "Stare pouzdane mjere. Odavde smo uzeli masu otisaka. Svi su se poklapali s Archerovim otiscima."

Sawyer na koncu postavi i ono najočitije pitanje. "U redu, ali kako znate da je ovaj terminal uopće upotrijebljen za pristup dokumentima?"

Lucas sjedne na jednu od kutija. "Određeno smo vrijeme primali obavijesti o neovlaštenim ulascima u sustav. Premda Archer s ovog terminala nije morao prolaziti proces identifikacije, svejedno bi ostavljao trag kada bi otvarao dokumente, osim ako pri izlasku ne bi brisao taj trag. To je moguće i izvedivo, premda i složeno i riskantno. Zapravo, mislim da

je to i činio. Barem u početku. A onda je postao nemaran. Tako smo na koncu uočili trag i, premda je to potrajalo, sužavali mogućnosti neovlaštenog upadanja u sustav sve dok nismo stigli ovamo."

Hardy prekriži ruke na prsima. "Znate, sve je to zapravo poprilično ironično. U osiguravanje mreže od svih vrsta nedozvoljenih upada uložili ste toliko vremena, truda i novca. Imate čelična vrata, čuvare, uređaje za elektronski nadzor, magnetne kartice - što god postoji na ovome svijetu, Triton to ima. A ipak..." On tada podigne pogled prema stropu. "A ipak imate i stropne ploče ispod kojih su goli kabeli koji povezuju cijelu mrežu i samo čekaju nekakvo neovlašteno ulaženje u sustav." Tada zdvojno odmahne glavom i pogleda Lucasa. "Već sam vas upozoravao na opasnosti takvoga stanja."

"Ovo je bio čovjek koji je radio kod nas", reče Lucas žestokim tonom. "Poznavao je sustav i tim se znanjem poslužio kako bi upao u mrežu." Lucas se na trenutak mračno zamisli. "A onda je pritom oborio i avion pun putnika. Nemojmo zaboraviti ni tu sitnicu."

DESET MINUTA KASNIJE SVI SU SE PONOVRNO NAŠLI U GAMBLEOVU uredu. Pri njihovu ulasku, on uopće nije podignuo pogled.

Sawyer sjedne. "U redu, ima li kakvih novosti u vezi s RTG-om?" upita.

Na spomen suparnika, Gambleovo lice učas je zahvatio crveni plamen. "Nitko me ne može tako oderati i nekažnjeno se izvući."

"Suradnja Jasona Archera s RTG-om nije dokazana. Za sada su to samo nagađanja", reče Sawyer mirnim glasom.

Gamble dramatično zakoluta očima. "Upravo tako! A vi se i dalje nastavite ponašati kao trenirani psi kako biste zadržali svoj poslić, a ja ću se pobrinuti za teže stvari."

Sawyer zatvori notes, ustane i posve se uspravi. Hardy također ustane i ispruži ruku kako bi uzeo Sawyerov kaput, no onda zastane kao paraliziran intenzivnim pogledom kakvog je kod Sawyera, za rada u FBI-u, vidio više puta. Sawyer se ponovno okrene prema Gambleu.

"Deset minuta, Sawyeru. Kako izgleda da nemaš ništa važno o čemu bi me mogao izvijestiti, u zračnu ću luku otići malo ranije." U trenutku kada je Gamble prolazio kraj krupnog agenta FBI-a, Sawyer ga snažno uhvati za nadlakticu i povede u izdvojeni prijemni prostor. Sawyer tada pogleda Gambleovu tajnicu. "Molim vas, gospođo, ispričajte nas na trenutak." Žena je načas oklijevala, promatrajući Gamblea.

"Rekao sam vam da nas ispričate!" Sawyerov vojnički ton katapultirao je ženu iz stolca i ona žurno iziđe iz prostorije.

Sawyer se tada obrati predsjedniku tvrtke. "Riješimo odmah nekoliko stvari, Gamble. Kao prvo, ne odgovaram ni tebi ni bilo kome drugome u ovoj zgradi. Kao drugo, budući da izgleda da je netko od tvojih ljudi skovao zavjeru za obaranje onog aviona, postavljat ću ti pitanja koliko god to želim i živo mi se fućka za tvoje planove i putovanja. A kažeš li mi još jednom koliko mi je minuta preostalo, strgnut ću ti s ruke taj jebeni sat i ugurati ti ga u usta. Ja nisam jedan od tvojih lakaja i da se više nikada, ali nikada, nisi usudio tako razgovarati sa mnom. Agent sam FBI-a, i to vraški dobar agent. Imam rane od metaka, od noža, od ugriza nekolicine istinski poremećenih šupaka u usporedbi s kojima bi, unatoč i najboljoj mogućoj formi, izgledao poput najveće pičkice. Stoga, ako misliš da će me tvoja predstava i ta tvoja nasilnička sranja prestrašiti toliko da se upišam u gaće, samo oduzimaš vrijeme svima nama, pa tako i sebi. A sada se lijepo vrati unutra, sjedni i prestani me zajebavati."

DVA SATA KASNIJE SAWYER JE DOVRŠIO ISPITIVANJE GAMBLEA I društva, te je još pola sata pregledavao ured Jasona Archera, posve ga zatvarajući za sve i pozivajući istražiteljsku ekipu tehničara koja će sustavno pretražiti svaku molekulu u tom prostoru. Sawyer je provjerio Jasonov kompjuterski sustav, no nikako nije mogao znati da ondje nešto nedostaje. Jedino što je preostalo od mikrofona bio je mali utikač sa srebrnom pločicom.

Sawyer se s Hardyjem vratio do dizala.

"Vidiš, Frank, rekao sam ti da nema razloga za zabrinutost. Gamble i ja odlično se slažemo."

Hardy se glasno nasmije. "Mislim da još nikada nisam vidio da mu je lice bilo tako blijedo. Što si mu, dovraga, rekao?"

"Samo sam mu rekao kako mislim da je divan tip. Vjerojatno mu je bilo neugodno zbog mog iskrenog divljenja."

Kada su se našli kod dizala, Sawyer reče: "Znaš, zapravo i nisam dobio puno korisnih informacija. Archerov zločin stoljeća svakako bi bio zanimljiv slučaj za svakog čitatelja, no više bih ga volio vidjeti u zatvorskoj ćeliji."

"No, da, ovi su tipovi lijepo opelješeni, a na takvo iskustvo posve sigurno nisu naviknuti. Znaju što se dogodilo i znaju podosta o tome kako se to

dogodilo, ali sve to doznali su nakon samog događaja."

Sawyer se nasloni na zid i dlanom protrlja čelo."Jasno ti je da nema nikakvih dokaza za to da je Archer imao veze s obaranjem onog zrakoplova."

Hardy kimne, slažući se. "Već sam rekao da je Archer mogao upotrijebiti Liebermana za prikrivanje traga, ali ni za to nema dokaza. Ako nema nikakve veze, onda je Archer vraški sretnik što se nije ukrcao u onaj zrakoplov."

"No, da, ako je tako, onda je netko drugi oborio onaj zrakoplov." Sawyer se upravo spremao pritisnuti gumb dizala kada mu je Hardy dotaknuo podlakticu. "Hej, Lee, ako te zanima moje skromno mišljenje, ne bih rekao da će ti najveći problem biti dokazati da je Archer imao veze s tom sabotажom."

"Onda, koji mi je najveći problem, Frank?"

"Pronaći ga."

Hardy se tada udalji od njega. Dok je Sawyer čekao dizalo, začuo je neki glas.

"Gospodine Sawyer? Imate li nekoliko trenutaka...?" Sawyer se okrene i ugleda Quentina Rowea kako mu prilazi.

"Kako vam mogu pomoći, gospodine Rowe?"

"Molim vas, samo Quentin." Rowe zastane i pogleda oko sebe. "Biste li željeli nakratko razgledati jedan od naših proizvodnih pogona?"

Sawyer je odmah shvatio poruku. "U redu. Svakako."

TRIDESET TREĆE POGLAVLJE

PETNAESTOETAŽNA TRITONOVA ZGRADA BILA JE POVEZANA S prostranim troetažnim zdanjem koje je zauzimalo oko pet jutara. Sawyer je u glavnome predvorju te zgrade na sako učvrstio posjetiteljsku iskaznicu i s Roweom prošao kroz niz kontrolnih točaka. Bilo je očito da je Rowe ondje i dobro poznat i omiljen, budući da ga je niz zaposlenika srdačno pozdravio. U jednom trenutku Sawyer i Rowe su kroza staklenu pregradu promatrali laboratorijske tehničare u bijelim ogrtačima, s rukavicama i kirurškim maskama, kako rade u velikome prostoru.

Sawyer pogleda Rowea. "Isuse, ovo više nalikuje kakvoj operacijskoj dvorani nego tvornici."

Rowe se nasmiješi. "Ova je prostorija zapravo neusporedivo čistija od bilo koje bolničke dvorane."

Zabavljeno je promatrao Sawyerove iznenađene reakcije. "Ovi tehničari ispituju novu generaciju kompjuterskih mikročipova. Okolina u kojoj rade mora biti posve sterilna, bez i najmanje trunke prašine. Kada postanu posve funkcionalni, ovi će prototipovi moći primati i provoditi dva TIPS-ala*."

* TIPS - Trillion Instructions Per Second.

"Dovraga..." reče Sawyer odsutno, ni približno ne shvaćajući što znači ta kratica.

"To znači dva bilijuna uputa po sekundi."

S izrazom krajnje nevjerice na licu Sawyer pogleda tog sitnog muškarca. "Gdje se, dovraga, uopće ukazuje potreba za takvom brzinom?"

"Iznenadili biste se... Riječ je o cijelome nizu konstruktorskih aplikacija. Kompjutersko dizajniranje automobila, zrakoplova, brodova, letjelica space shuttle, zgrada, proizvodnih procesa svih vrsta. Financijska tržišta, poslovne transakcije. Za primjer uzmite tvrtku poput General Motorsa: milijuni stavki inventara, stotine tisuća zaposlenih, tisuće lokacija. Sve je to posve logično. Svima njima pomažemo da učinkovitije obavljaju posao." On tada rukom pokaže prema jednom drugom proizvodnom području. "Ondje se ispituje novi tip tvrdih diskova za ugrađivanje u računala. Kada se sljedeće godine pojave na tržištu, bit će to bez konkurencije najmoćniji i najučinkovitiji diskovi. Ipak, već za godinu dana će zastarjeti." Tada pogleda Sawyera. "Kakvim se vi sustavom služite na poslu?"

Sawyer stavi ruke u džepove. "Moguće je da za to niste ni čuli: Smith Corona?"

Rowe ga zaprepašteno pogleda. "Šalite se!"

"Za stroj sam upravo dobio novu vrpcu; mali sada radi k'o urica." U Sawyerovu tonu bilo je puno obrambenih prizvuka.

Rowe odmahne glavom. "Jedno prijateljsko upozorenje... Tko se god u sljedećih nekoliko godina ne nauči služiti računalom, neće moći normalno funkcionirati u društvu. Ne dopustite da vas to zastraši. Današnji sustavi nisu samo maksimalno prilagođeni običnome korisniku, naklonjeni su i svakome idiotu, pri čemu vas nikako ne želim uvrijediti."

Sawyer uzdahne. "Računala postaju sve brža i brža, pa onda još taj Internet, što god to zapravo bilo, širi se kao lud, mreže, sono-sustavi, mobilni telefoni, telefaksi. Isuse, gdje je tome kraj?"

"Kako je riječ o mome poslu, nadam se da tome neće doći kraj."

"Promjene se katkada događaju tako brzo."

Rowe se blagonaklono nasmiješi. "Promjene kojima svjedočimo danas izbljedjet će u odnosu na ono što će se događati tijekom sljedećih pet godina. Na samome smo pragu tehnoloških proboja, koji su prije još samo desetak godina izgledali posve nezamislivo." Činilo se da su Roweove užarene oči zagledane u sljedeće stoljeće. "Ono što danas poznajemo pod nazivom Internet ubrzo će izgledati dosadno i zastarjelo. Triton Global u tome će igrati značajnu ulogu. Štoviše, bude li se sve odvijalo prema sadašnjim predviđanjima, mi ćemo biti na samome čelu povorke. Obrazovanje, medicina, radna mjesta, putovanje, zabava, prehrana, društveni život, potrošačke navike, proizvodnja - sve što ljudska bića rade i od čega imaju koristi doživjet će promjene. Neimaština, predrasude, kriminal, nepravde, bolesti... sve to urušit će se već pod samom težinom informacija, otkrivanja. Neznanje će jednostavno nestati. Znanje sadržano u tisućama knjižnica, zbir najvećih umova čovječanstva, sve to bit će trenutačno dostupno svima. Na koncu će se svijet računala kakva poznajemo danas pretvoriti u jednu divovsku interaktivnu globalnu mrežu neograničenih potencijala." Kroz stakla naočala netremice je promatrao Sawyera. "Cjelokupno svjetsko znanje, rješenja svih problema, bit će dostupni na pritisak tipke. Riječ je o prirodnom sljedećem razvojnem koraku."

"I jedna osoba sve će to moći dobiti iz računala." Sawyer je to izgovorio vrlo skeptičnim tonom.

"Nije li to vizija koja upravo oduševljava?"

"Mene na smrt prestravljuje."

Rowe ga pogleda razrogačenih očiju. "Kako bi vas to uopće moglo plašiti?"

"Možda sam pomalo ciničan nakon dvadeset pet godina ovoga posla. Ali kada mi kažete da samo jedan tip može doći do svih tih informacija, znate li što mi prvo pada na pamet?"

"Ne, što?"

"Što ako je to neki zlikovac?" Rowe na to nije reagirao. "Što ako on samo

jednim pritiskom na tipku izbriše cjelokupno svjetsko znanje?" Sawyer pucne prstima. "Uništi sve? Ili samo sve zezne? Što ćemo u tom slučaju?"

Rowe se nasmiješi. "Prednosti tehnologije neusporedivo premašuju sve potencijalne opasnosti. Možda se sa mnom nećete složiti, ali u sljedećih će se nekoliko godina pokazati da sam bio u pravu."

Sawyer se počese po zatiljku. "Vjerojatno ste premladi da biste za to znali, no, jednako tako, još pedesetih godina nitko nije mislio da će protuzakonita opojna sredstva predstavljati nekakav veći problem. Pa si vi sada mislite..."

Njih dvojica nastavili su obilazak. "Širom zemlje imamo pet ovakvih pogona", reče Rowe.

"To je zacijelo poprilično skupo."

"Moglo bi se reći. Na istraživanje i razvoj trošimo više od deset milijardi godišnje."

Sawyer zazviždi. "Nabacujete brojke koje ne mogu ni približno pojmiti. Dakako, ja sam samo običan birokrat koji samo sjedi i kopa nos na račun poreznih obveznika."

Rowe se nasmiješi. "Nathan Gamble upravo obožava kada se drugi preznojavaju. Mislim, međutim, da je u vama naišao na sebi ravna. Iz posve razumljivih razloga, nisam mogao javno podržati vaše držanje, no ozbiljno sam razmišljao o iniciranju frenetičnog spontanog pljeska."

"Hardy mi je rekao da ste imali vlastitu tvrtku, s traženim dionicama. Ako mi nećete zamjeriti, kako ste se našli u istoj kući s Gambleom?"

"Novac." Rowe rukom pokaže oko sebe pogon u kojem su se nalazili. "Sve ovo stoji milijarde dolara. Mojoj je tvrtki išlo dobro, ali puno tvrtki slične djelatnosti postizalo je uspjeh na burzi. Ono što ljudi, čini se, ne razumiju, jest činjenica da mi, unatoč tome što se cijena dionica moje tvrtke s devetnaest dolara, koliko je vrijedila kada smo ih počeli prodavati na burzi, za manje od šest mjeseci uspela na stotinu šezdeset dolara, zapravo nismo vidjeli ništa od te silne zarade. Razlika je završila kod onih koji su kupili dionice."

"Ali, i vi ste zacijelo zadržali povećani dio dionica."

"Jesam, ali s obzirom na zakone o vrijednosnicama koji su onakvi kakvi jesu, i s obzirom na zahtjeve našeg osiguravatelja, zapravo nisam mogao prodati ništa od toga. Na papiru sam vrijedio cijelo malo bogatstvo."

Međutim, moja se tvrtka i dalje mučila, istraživanja i razvoj su nas uništavali, nismo imali nikakvih prihoda", reče on s gorčinom u glasu.

"I tada se pojavio Nathan Gamble?"

"On je zapravo vrlo rano počeo ulagati u našu tvrtku, još prije nego što smo počeli javno prodavati dionice na burzi. On nam je dao dio početnoga kapitala. Dao nam je i još nešto što nismo imali a bilo nam je očajnički potrebno: ugled u Wall Streetu, na tržištima kapitala. Čvrstu i čistu poslovnu podlogu. Sposobnost i želju za zarađivanjem novca. Kada smo počeli prodavati dionice, on je također zadržao svoj dio. Kasnije, kada smo Gamble i ja razgovarali o budućnosti, odlučili smo tvrtku ponovno vratiti u privatne ruke."

"Iz ove perspektive, je li to bila dobra odluka?"

"Ako se broje dolari, nevjerojatno dobra odluka."

"Ali novac ipak nije sve, zar ne, Quentine?"

"Katkada se pitam..."

Sawyer se nasloni na zid, na prsima prekriži krupne ruke i pogleda izravno u Rowea. "Ovaj je obilazak uistinu zanimljiv, no nadam se da nam to nije bio jedini cilj."

"Nije." Rowe provuče karticu kroz obližnji čitač i pokretom ruke pokaže Sawyeru neka pođe za njim. Unutra su sjeli za maleni stol. Rowe se još nekoliko trenutaka koncentrirao, a onda reče: "Znate, da ste me prije svega ovoga pitali u koga bih posumnjao kao u kradljivca naših stvari, ni u jednom trenutku ne bih pomislio na Jasona Archera." Rowe skine naočale i obriše ih rupčićem kojeg je izvukao iz džepa na košulji.

"Znači, vjerovali ste mu?"

"Potpuno."

"A sada?"

"A sada mislim da sam pogriješio. Zapravo, osjećam se prevarenim."

"To mi je razumljivo. Držite li da je u tome mogao sudjelovati još netko iz tvrtke?"

"Bože, nadam se da nije." Činilo se da je Rowea ta mogućnost silno pogodila. "Svakako bih više volio vjerovati da je Jason to učinio na svoju ruku ili da je radio za nekoga iz redova konkurencije. Meni je to puno logičnije. Usto, Jason je više nego sposoban posve sam upasti u kompjuterski sustav BankTrusta. To zapravo uopće nije tako teško."

"Reklo bi se da govorite iz iskustva..."

Na Roweovu se licu pojavi rumenilo. "Recimo samo da sam neutaživo znatiželjan. Poigravanje raznim bazama podataka na studiju je bio omiljeni oblik zabave. Kolege i ja odlično smo se zabavljali takvim aktivnostima, premda su mjesne vlasti, i to ne samo jednom, jasno izrazile nezadovoljstvo. Međutim, ni u jednoj prigodi nismo ništa ukrali. Štoviše, pripomogao sam pri obučavanju nekolicine policijskih tehničara specijaliziranih za otkrivanje i sprječavanje zločina počinjenih s pomoću računala."

"Radi li tko od tih ljudi u vašem osiguranju?"

"Mislite na Richarda Lucasa? Ne, on je kod Gamblea, sada se već čini, cijelu vječnost. Ponavljam, jako je dobar u svome poslu, no svakako nije najugodniji u društvu. Međutim, biti ljubazan i ugodan i nije dio njegova posla."

"No Archer ga je ipak preveslao."

"Preveslao nas je sve. Ja posve sigurno nisam u položaju u kojem bih mogao prstom pokazivati na druge."

"Jeste li na Jasonu Archeru primjećivali nešto što vam sada izgleda sumnjivo?"

"Većina stvari sada, iz ove perspektive, izgleda mi drukčije. A ja to znam bolje od većine drugih. Razmišljao sam o tome i Jason se doista, čini se, vrlo aktivno zanimao za sklapanje posla sa CyberComom."

"Ali on je ipak radio na tome."

"Ne mislim samo na to. Čak i u vezi sa segmentima ugovora na kojima nije radio, postavljao je mnogo pitanja."

"Primjerice?" "Primjerice, držim li da su uvjeti ponude pravedni. Držim li da će se cijeli posao i ostvariti. Koja će biti njegova uloga kada kupimo CyberCom. Takve stvari."

"Je li vas kada ispitivao u vezi s bilo kakvim povjerljivim dokumentima koje ste čuvali o tom poslu?"

"Izravno ne."

"Znači, izgleda da je sve što mu je trebalo dobio s kompjuterskog sustava?"

"Tako izgleda."

Njih dvojica sjedili su i još nekoliko trenutaka zamišljeno gledali pred

sebe.

"Imate li kakvih predodžbi o tome gdje bi Archer mogao biti?"

Rowe odmahne glavom. "Posjetio sam njegovu suprugu, Sidney."

"Upoznao sam je."

"Teško je povjerovati da bi samo tako nestao i napustio ih. Ima i kćer. Predivnu djevojčicu."

"Možda ih nije kanio napustiti?"

Rowe mu uputi znatiželjan pogled. "Kako to mislite?"

"Hoću reći da se možda namjerava vratiti po njih."

"On sada bježi pred rukom pravde. Zašto bi se vratio? Usto, Sidney ne bi otišla s njim."

"Zašto?"

"Jer je kriminalac. A ona je odvjetnica."

"Ovo će vas možda jako iznenaditi, Quentine, ali neki odvjetnici nisu pošteni."

"Želite reći... Želite reći kako sumnjate da i Sidney Archer ima veze s cijelim tim slučajem?"

"Želim samo reći da za sada iz kruga osumnjičenih još nisam isključio ni nju ni bilo koga drugog. Ona je odvjetnica koja zastupa Triton. Radila je na sklapanju posla s CyberComom. Reklo bi se da je to idealan položaj za dolaženje do tajni i prodaju RTG-u. Tko će to, dovruga, znati? Ja to kanim utvrditi."

Rowe ponovno stavi naočale i dlanom nervozno protrlja staklenu površinu stola. "Tako mi je teško povjerovati da bi Sidney mogla imati veze sa svim tim." Po Roweovu se tonu vidjelo koliko je uvjeren u te svoje riječi.

Sawyer ga pomno pogleda. "Quentine, želite li mi nešto reći? Možda nešto o Sidney Archer?"

Rowe tada konačno uzdahne i pogleda Sawyera. "Uvjeren sam da je Sidney bila u Jasonovu uredu u Tritonu nakon pada onog zrakoplova."

Sawyer ga pomno promotri. "Kakve dokaze za to imate?"

"One noći prije nego što je Jason navodno otputovao za Los Angeles, on i ja dokasno smo radili na jednome projektu u njegovu uredu. Izišli smo zajedno. On je nakon izlaska osigurao vrata svog ureda. Ta su vrata ostala zaključana sve do trenutka kada smo pozvali proizvođača da deaktivira svoj alarm i otvori vrata."

"I?"

"Kada smo ušli u ured, odmah sam uočio da je mikrofon na Jasonovu računalu presavijen gotovo napola. Kao da je netko nečim u njega udario i potom ga pokušao ispraviti."

"Zašto biste pretpostavili da je taj netko bila Sidney Archer? Možda se Jason vratio kasnije te iste noći."

"Da se vratio, to bi ostalo zabilježeno, i elektronski i kod čuvara." Rowe načas zašuti, prisjećajući se one večeri kada je Sidney došla u tvrtku. Na koncu nemoćno uzdigne ruke uvis. "Ne znam kako bih to mogao drukčije izraziti. Jednostavno se šuljala i njuškala uokolo. Tvrдила je da nije ulazila u područje u koje je pristup ograničen, a ja sam ipak siguran da je bila unutra. Mislim da ju je čuvar podržavao i štutio. A Sidney je meni ispričala nekakvu pričicu o tome kako se ondje treba naći s Jasonovom tajnicom kako bi uzela neke Jasonove osobne stvari."

"To ne izgleda uvjerljivo?"

"Izgledalo bi, ali sam ja, onako usput, upitao Kay Vincent, Jasonovu tajnicu, je li u skorije vrijeme razgovarala sa Sidney. Rekla je da jest, od kuće, upravo one večeri kada je Sidney došla u ured. Znala je da Kay nije ondje."

Sawyer se nasloni. Rowe nastavi. "Da biste samo započeli postupak deaktivacije vrata Jasonova ureda, potrebna vam je kartica sa specijalnim mikročipom. Usto, trebate znati i četveroznamenkastu šifru. U protivnom, aktivira se alarm. To se, štoviše, i dogodilo kada smo prvi put pokušali ući u njegov ured. Tada smo i otkrili da je Jason promijenio šifru. Čak sam razmišljao o tome da pokušam ući one večeri kada se ondje pojavila Sidney, samo što sam znao da ne bih postigao ništa. Imao sam karticu koja otvara sva vrata, ali bez šifre, alarm bi se svejedno oglasio." On zastane kako bi uhvatio dah. "Sidney je mogla doći do Jasonove kartice, a on joj je mogao odati šifru. Ne mogu vjerovati da to uopće izgovaram, ali ona s nečim ima veze, samo ne znam s čime."

"Upravo sam pogledao Archerov ured i nisam primijetio nikakav mikrofon. Kako je izgledao?"

"Bio je dugačak dvanaestak centimetara, debeo poput olovke, a na jednome kraju nalazio se maleni zvučnik. Bio je učvršćen izravno za kućište, u dnu s lijeve strane. Služi za naredbe koje se izdaju glasom. Jednog će dana posve zamijeniti tipkovnicu. Pravi dar s neba za ljude koji ne znaju

dobro tipkati."

"Nisam vidio ništa slično."

"Vjerojatno i niste. Uvjeran sam da je uklonjen iz ureda zbog toga što je bio tako oštećen."

Sawyer je sljedećih nekoliko minuta pisao bilješke i postavio Roweu još nekoliko potpitanja. Rowe ga je potom otpratio do izla za. "Prisjetite li se još nečega, Quentine, samo mi se javite." Potom mu je predao posjetnicu.

"Silno bih volio znati koji se to vrug događa, agente Sawyer. Imam pune ruke posla s CyberComom, a sada još i ovo..."

"Činim sve što mogu, Quentine. Samo se držite."

Rowe se polako vrati unutra, u ruci čvrsto držeći Sawyerovu posjetnicu. Sawyer se vrati do svog automobila; iz njega se čuo mobilni telefon. Glas Raya Jacksona bio je uzrujan. "Imao si pravo."

"S čime u vezi?"

"Sidney Archer ne miruje."

TRIDESET ČETVRTO POGLAVLJE

NA UDALJENOSTI OD POLA ULICE, AERODROMSKI SU TAKSI PRATILA dva vozila FBI-a. Još dva automobila kretala su se usporednim ulicama i spremala se stići taksi na strateški određenim točkama, kako bi preuzeli praćenje, a da pritom ne uzbune osobu koju prate. Ta je osoba uklonila pramen kose s očiju, duboko udahнула i zagledala se kroz prozor taksija. Sidney je u sebi brzo još jednom ponavljala pojedinosti plana putovanja i pitala se je li upravo iz jedne noćne more prešla u drugu.

"NAKON MISE VRATILA SE KUĆI, ZADRŽALA SE JOŠ NEKO VRIJEME, A onda je pred kuću po nju došao taksi. Prema smjeru kojim se kreću, rekao bih da je odredište zračna luka Dulles", reče Ray Jackson u telefonski aparat koji se nalazio u njegovu vozilu. "Jednom se zaustavila. U banci. Vjerojatno je podignula nešto novca."

Lee Sawyer pritisne slušalicu na uho i nastavi se žurno probijati kroz poslijepodnevnu gužvu. "Gdje si sada?"

Jackson mu objasni gdje je. "Ne bi trebao imati poteškoća, Lee, promet napreduje puževim korakom."

Sawyer se stane zagledavati u pokrajnje ulice. "Mogu vas stići za desetak minuta. Koliko je ponijela prtljage?"

"Jedan kovčeg srednje veličine."

"Kratak put, dakle."

"Vjerojatno." Jackson pogleda taksi. "O, sranje!"

"Što je?" Sawyer gotovo poviče u telefon.

Jackson je s očajem promatrao taksi kako se naglo zaustavlja pred postajom podzemne željeznice Vienna. "Izgleda da je naša dama upravo promijenila plan putovanja. Prelazi u podzemnu." Jackson je promatrao Sidney Archer kako izlazi iz taksija.

"Neka dvojica odmah pođu unutra, Ray."

"U redu, odmah."

Sawyer uključi signalna svjetla na krovu i stane zaobilaziti u prometu zaustavljene automobile. Kada se ponovno oglasio telefon, on brzo podigne slušalicu. "Reci, Ray, ali samo dobre novosti."

Njegov je partner disao nešto brže od uobičajenog ritma. "U redu, imamo dvojicu koji su s njom u vlaku."

"Do postaje imam još minutu. Na koju je stranu krenula? Čekaj malo, Vienna je posljednja postaja narančaste linije. Svakako se vraća u grad."

"Moguće, Lee, osim ako nas ne kani i drugi put zbuniti i ponovno ući u neki taksi kada iziđe iz podzemne. Dulles je na suprotnoj strani. A imamo i potencijalnih problema s komunikacijom. Voki-tokiji u podzemnoj nisu uvijek posve pouzdani. Ako unutar sustava prijeđe u drugi vlak, a naši je dečki izgube, ostat ćemo bez nje."

Sawyer se na trenutak zamisli. "Je li uzela prtljagu, Ray?"

"Molim? Dobijesa. Ne, nije."

"Neka se dva automobila prilijepe za onaj taksi, Ray. Sumnjam da bi gospođa Archer samo tako ostavila čiste gaćice i šminku."

"Ja pratim taksi. Želiš poći u paru sa mnom?"

Sawyer se već spremao pristati, a onda se nenadano predomislio. Projurio je kroz crveno. "Ti prati taksi, Ray, a ja ću pokriti drugu stranu. Javlaj se svakih pet minuta i nadajmo se da nam neće umaći."

Sawyer se okrene za stotinu osamdeset stupnjeva i pojuri prema istoku.

SIDNEY JE PRESJELA NA MEĐUPOSTAJI ROSSLYN, GDJE JE UŠLA U VLAK koji se plavom linijom kretao prema jugu. Na postaji Pentagon vrata

vagona su se otvorila i iz njih je izišlo oko tisuću ljudi. Sidney je u ruci nosila bijeli kaput koji je do tada imala na sebi. Nije se željela isticati u gomili. Plavi pulover koji je nosila ubrzo se izgubio u sve većoj gužvi slično odjevenog vojnog osoblja.

Dvojica agenata FBI-a žurno su se probijali kroz masu, očajnički nastojeći ponovno otkriti Sidney Archer. Ni jedan ni drugi nisu primijetili kako je Sidney ušla u isti vlak, samo nekoliko vagona dalje, i nastavila vožnju do zračne luke National. Nekoliko se puta osvrnula, no u vlaku sada više nije bilo osoba za koje bi bilo očito da je prate.

SAWYER SE NAGLO ZAUSTAVIO PRED GLAVNIM TERMINALOM NATIONAL Airporta, iznenađenom čuvaru parkirališta pokazao iskaznicu i pojurio u glavnu zgradu zračne luke rezervirane za domaće letove. Nekoliko sekundi kasnije stao je kao ukopan, a ramena su mu se nemoćno spustila, dok je pogledom prelazio masom ljudi koja je ispunjavala cijeli prostor. "Sranje!" Već u sljedećem trenutku brzo se priljubio uza zid, budući da je Sidney Archer prošla na nepuna tri metra od njega.

Čim se Sidney našla na sigurnoj udaljenosti ispred njega, Sawyer ju je počeo slijediti. Ta kratka šetnja završila je u redu na prodajnom šalteru United Airlinesa, u kojem je bilo dvadeset osoba.

Izvan vidnoga polja i Sawyeru i Sidney Archer, Paul Brophy gurao je kolica s prtljagom prema izlazu za zrakoplovne tvrtke American Airlines. U unutarnjem džepu Brophyjeva sakoa nalazio se cijeli Sidneyyn raspored putovanja ispisan na temelju njezina razgovora s Jasonom Archerom. On se bez žurbe nastavio kretati prema izlazu. Mogao si je dopustiti takav luksuz dok je oko njega vladao kaos. Imat će vremena čak i javiti se Goldmanu.

Nakon četrdeset pet minuta Sidney je konačno došla do karte i kupona za ulazak u zrakoplov. Sawyer ju je promatrao sa strane i tako uočio velik svežanj novčanica iz kojeg je platila kartu. Čim je zamaknula za ugao, Sawyer se brzo progurao na čelo reda, držeći FBI-evu iskaznicu visoko istaknutu dok mu se prvi val bijesnih putnika brzo razmicao.

Službenica na šalteru najprije se zagledala u iskaznicu, a potom u Sawyera.

"Žena kojoj ste upravo prodali kartu, Sidney Archer. Visoka, zgodna, plavokosa, u plavome puloveru i s bijelim kaputom prebačenim preko ruke", pridoda Sawyer, za slučaj da se njegov plijen poslužio lažnim imenom. "Koji je broj leta? Brzo."

Žena je još trenutak sjedila kao paralizirana, a onda je stala pritiskati tipke. "Let 715 za New Orleans. Polazi za dvadeset minuta."

"New Orleans?" ponovi Sawyer, više sebi nego toj ženi. Sada je na trenutak požalio zbog toga što je otišao osobno razgovarati sa Sidney Archer. Prepoznat će ga čim ga ugleda. No više nije bilo vremena za pozivanje nekog drugog agenta. "Koji izlaz?"

"Jedanaest."

Sawyer se nagne prema naprijed i prigušenim tonom reče: "U redu, koji je broj njezina sjedala?"

Žena pogleda na ekran. "Dvadeset sedam C."

"Ima li ovdje kakvih poteškoća?" U međuvremenu im je prišla službeničina nadglednica. Sawyer joj pokaže iskaznicu i u nekoliko joj riječi objasni situaciju. Nadglednica odmah podigne slušalicu i obavijesti i ljude na ulazu u zrakoplov i osiguranje, koji će, pak, obavijestiti posadu zrakoplova. Sawyeru je još samo trebalo da neka domaćica u zrakoplovu tijekom leta ugleda njegov pištolj, zbog čega bi ga policija u New Orleansu čekala na izlazu iz zrakoplova.

Nekoliko minuta kasnije, Sawyer je, noseći pohabanu kapu koju je u prolazu posudio od jednog pripadnika osiguranja, podignuta ovratnika na kaputu, ušao u široko predvorje, u pratnji jednog dužnosnika osiguranja. Tako je uz pratnju zaobišao detektor za metal. Pritom je pogledom u gužvi tražio Sidney Archer. Ugledao ju je u blizini izlaza, gdje je već stajala u redu za ulazak u zrakoplov. Istog se trena okrenuo na suprotnu stranu i sjeo tako da je licem ostao okrenut od izlaza. Nekoliko minuta nakon što je i posljednja skupina putnika ušla u zrakoplov, Sawyer je hodnikom krenuo prema ulazu u letjelicu. Smjestio se u prvome razredu, na jednom od tek nekoliko slobodnih mjesta u pretrpanom zrakoplovu, te se načas opustio i nasmiješio. Još nikada nije putovao zrakoplovom u takvoj raskoši. Potom je stao u lisnici tražiti telefonsku karticu. Tako je ugledao i posjetnicu Sidney Archer. Na njoj su bili navedeni brojevi izravne linije u uredu, pamera, telefaksa i mobilnog telefona. Sawyer odmahne glavom. Eto što je privatni sektor. Potreba za time da se u svakom trenutku zna gdje je tko. On uzme telefonski uređaj i kroz njega provuče telefonsku karticu.

ZRAKOPLOV JE DO NEW ORLEANSA LETIO BEZ ZAUSTAVLJANJA, TAKO da se dva i pol sata kasnije već spuštao u međunarodnu zračnu luku u New Orleansu. Sidney Archer tijekom cijelog se leta nije micala s mjesta, zbog

čega je Lee Sawyer osjećao neizmjernu zahvalnost. Sawyer je iz zrakoplova obavio niz telefonskih razgovora i njegova je ekipa već bila spremna u zračnoj luci. Kada su se otvorila vrata, Sawyer je izišao prvi.

Kada je Sidney iz zgrade zračne luke izišla u sparinu neworleanske noći, nije primijetila crni automobil sa zatamnjenim staklima parkiran na suprotnoj strani uskoga prilaza kojim su automobili dolazili do aerodromske zgrade. Smjestivši se na sjedalo u pohabanom sivom Cadillacu koji je s obje strane imao natpis CAJUN CAB COMPANY, Sidney je otpustila ovratnik bluze i sa čela obrisala nekoliko kapi znoja. "Pansion LaFitte Guest House, molim. Ulica Bourbon."

Dok se taksi udaljavao od pločnika, crni je automobil još nekoliko trenutaka pričekao, a onda pošao za njim. U tom crnom vozilu, Lee Sawyer je upoznao ostale agente sa situacijom, cijelo vrijeme pogleda prikovana za prljavi taksi.

Sidney je nervozno pogledavala kroz prozor. Skrenuli su s autoceste i krenuli prema Vieux Carreu, staroj četvrti u središtu grada. Na obzoru su obrisi New Orleansa blistali na tamnoj pozadini, dok se u prvome planu uzdizao divovski obris Superdomea.

Ulica Bourbon bila je uska i obrubljena, barem za američka mjerila, kričavim zdanjima "drevne" Francuske četvrti. U to doba godine šezdeset šest uličnih blokova te četvrti bilo je razmjerno mirno, premda se miris piva snažno uzdizao s pločnika, gdje su ležerno odjeveni turisti posrtali u rukama noseći velike vrčeve. Sidney je iz taksija izišla ispred LaFitte Guest Housea. Potom je brzo pogledala lijevo i desno. U blizini nije bilo nijednog vozila. Uspela se ulaznim stubama i pogurnula masivna ulazna vrata.

Unutra ju je obavio smirujući miris starine. Slijeva joj se nalazio ukusno ukrašen salon. Službenik koji se nalazio za malenim šalterom blago je uzdignuo obrve zbog toga što Sidney uopće nije imala prtljage, no nasmiješio se i kimnuo pošto mu je objasnila da prtljaga stiže kasnije. Do drugoga kata mogla je doći i malenim dizalom, no ipak je odabrala široko stubište. Držeći ključ u ruci, uspela se do svoje sobe. U njoj se nalazila postelja sa četiri stupa, radni stol, tri zida s policama za knjige i produženi viktorijanski naslonjač.

Vani se onaj crni automobil zaustavio u uličici pola bloka od LaFitte Guest Housea. Neki muškarac odjeven u traperice i vjetrovku izišao je na stražnja vrata, nehajno krenuo ulicom i ušao u hotel. Pet minuta kasnije

vratio se u automobil.

Lee Sawyer nervozno se okrenuo s prednjeg sjedala. "Što se događa?"

Onaj muškarac otkopčao je patentni zatvarač na vjetrovci, tako otkrivajući pištolj obješen o pojas. "Sidney Archer uzela je sobu na dva dana. Nalazi se na drugome katu, točno nasuprot završetku stubišta. Rekla je da prtljaga stiže poslije."

Vozač pogleda Sawyera. "Misliš li da će se sastati s Jasonom Archerom?"

"Recimo to ovako: vraški bih se iznenadio da je ovamo doputovala samo zbog malo odmora i opuštanja", odvrati Sawyer.

"Što ćemo sada?"

"Nenametljivo okružite hotel. Pojavi li se Jason Archer, ščepat ćemo ga. U međuvremenu, vidjet ćemo možemo li u susjednu sobu postaviti štogod opreme za nadzor. Potom ćemo vidjeti možemo li joj prislušivati telefonsku vezu. Upotrijebit ćemo muško-žensku ekipu, kako ne bismo uzbunili Archerove. Sidney Archer nije osoba koju bi trebalo potcjenjivati." U Sawyerovu tonu bilo je nevoljko izraženog priznanja. On sada pogleda kroz prozor. "Nestanimo odavde. Jasonu Archeru ne bih želio pružiti nikakav povod za nedolazak." Automobil tada polako krene dalje.

SIDNEY ARCHER SJEDILA JE U NASLONJAČU KRAJ POSTELJE, ZAGLEDANA kroz prozor koji je gledao na pokrajnji balkon LaFitte Guest Housea i čekala supruga. Potom je ustala i stala nervozno koračati amo-tamo. Bila je poprilično uvjerenjena u to da se u podzemnoj željeznici riješila agenata FBI-a, no u to nije mogla biti i posve sigurna. Ako su je ipak uspjeli pronaći? Ona zadrhti. Sve otkako je Jasonov poziv u njezinu životu drugi put izazvao kataklizmu, Sidney je osjećala kako joj se nevidljivi zidovi primiču sa svih strana.

Jasonove su upute, međutim, bile više nego jasne i ona ih se kanila pridržavati. Čvrsto se držala uvjerenja da njezin suprug nije ništa zgriješio, a on ju je još jednom uvjerio da je tako. Potrebna mu je njezina pomoć; zbog toga se ukrcala na onaj zrakoplov i zbog toga sada korača tom starinskom sobom u najglasovitijem gradu u Louisiani. I dalje vjeruje u svog supruga, unatoč događajima koji su joj, to mora priznati, poljuljali vjeru, i u pružanju pomoći Jasonu može je spriječiti samo smrt. Smrt? Njezin je suprug jednom već izmakao zamršenim ticalima smrti. Zbog njegova tona, sada su je stalno mučile sumnje u to koliko je on trenutačno na sigurnome. Nije joj mogao dati puno pojedinosti. Nikako preko telefona. Samo osobno, rekao

joj je prigodom telefonskog razgovora. Toliko ga je željela vidjeti, dodirnuti ga, i osobno potvrditi da nije riječ o duhu.

Sjela je u naslonjač i ponovno se zagledala kroz otvoreni prozor. Svježi povjetarac rastjerivao je sparinu. Nije čula kako je neki par od trideset i nešto godina, zahvaljujući trudu FBI-eve podružnice u New Orleansu, ušao u sobu do njezine. Uz postavljene uređaje za prisluškivanje telefonskih razgovora i uređaje koji su iz susjednog apartmana snimali svaki zvuk u njezinoj sobi, Sidney Archer konačno je oko jedan iza ponoći zaspala u naslonjaču. Jason Archer još se nije bio pojavio.

KUĆOM JE VLADALA TAMA. SLOJ SVJEŽEGA SNIJEGA SJAPIO SE POD blistavim okom punoga Mjeseca. Neka tamna pojava izišla je iz obližnje šume i približila se kući sa stražnje strane. Uz nekoliko trenutaka provedenih pred stražnjim vratima, stara je brava popustila pod vještima pokretima uljeza u tamnoj odjeći. Čizme za snijeg skinuo je i ostavio ispred stražnjih vrata. Nekoliko trenutaka kasnije jedan jedini trak svjetla pojavio se u pustoj kući. Amy i roditelji Sidney Archer vratili su se u dom Pattersonovih ubrzo po Sidneynu odlasku.

Uljez je najprije otišao u ured Jasona Archera. Prozor je iz te sobe gledao na vrt iza kuće, tako da se ta pojava ipak izložila opasnosti i uključila stolnu svjetiljku. Nekoliko sljedećih minuta uljez je temeljito pretraživao radni stol i hrpe disketa. Potom je uključio Jasonovo računalo. Pretražio je sve pohranjene datoteke. Detaljno je pretražio sve diskete. Nakon toga uvukao je ruku u tamnu jaknu i iz nje izvadio svoju disketu. Potom ju je stavio u računalo. Nakon nekoliko minuta posao je bio dovršen. Program "Njuškalo" koji je tako ugrađen u Jasonovo računalo učinkovito će bilježiti sve što mu ubuduće prijeđe prag. Pet minuta kasnije, kuća je ponovno bila prazna. Tragovi nogu koji su vodili od ruba šume do kuće već su bili uklonjeni.

Međutim, noćni posjetitelj kuće Archerovih nije znao da je Bill Patterson, koliko god je ta nakana bila nedužna, prije povratka kući u Hanover ispunio jednu zadaću. Dok je automobilom izlazio na ulicu, uočio je kamionet s dobro poznatim crveno-bijeloplavim prugama kako se zaustavlja pred kućom njegove kćeri. Pošto se poštanski kamionet udaljio, Patterson je nekoliko trenutaka oklijevao, a onda donio odluku. Ako ništa drugo, uštedjet će trud svojoj kćeri. Načas je pogledao nekoliko pošiljki, a onda cijelu hrpu pošte strpao u plastičnu vrećicu. Potom se okrenuo prema kući, a onda se prisjetio da ju je već zaključao, te da su ključevi u torbici njegove

supruge.

Garažna vrata ostala su, međutim, nezaključana. Patterson je otišao u garažu, otvorio vrata Explorera i položio vrećicu na prednje sjedalo. Potom je zaključao vozilo, spustio garažna vrata i zaključao ih.

Negdje u sredini hrpe pošte, gdje ju Patterson nije uočio, nalazila se omotnica s mekim uloškom namijenjena poštanskome prijenosu osjetljivih pošiljki. Rukopis kojim je bila ispisana adresa Sidney Archer bi prepoznala već na prvi pogled.

Jason Archer disketu je poštom poslao samome sebi.

TRIDESET PETO POGLAVLJE

IZ ZDANJA U ISTOJ ULICI, NASUPROT LAFITTE GUEST HOUSEU, LEE Sawyer promatrao je stari hotel kroz zamračeni prozor sobe. FBI je svoj centar za nadziranje uredio u napuštenoj zgradi od opeka koju je vlasnik kanio početi obnavljati za kojih godinu dana. Sawyer otpije gutljaj vruće kave i pogleda na ručni sat. Pola sedam ujutro. Kišne su kapi udarale o okno. Cijelo područje zahvatio je hladni ranojutarnji pljusak.

Kraj prozora je stajao tronožac na kojem se nalazio fotoaparat. Teleobjektiv je bio dugačak gotovo trideset centimetara. Do sada je nekoliko puta snimljen ulaz u LaFitte Guest House i to samo radi određivanja žarišne daljine i ekspozicije. Sawyer priđe stolu i pogleda niz fotografija raspoređenih na njegovoj površini. Na njima se gubilo podosta od stvarne i prirodne ljepote i lica i smaragdnh očiju. Sidney Archer fotografirali su pripadnici neworleanske podružnice FBI-a u trenutku izlaska iz aerodromske zgrade. Unatoč tome što nije znala da je netko snima, izgledala je kao da pozira snimatelju. Izraz njezina lica bio je dražesan, kosa bujna i raskošna.

Sawyer nježnim pokretom prijeđe preko tankog nosa do punih usana. Potom se trgne i naglo povuče ruku od fotografije, pogledavajući oko sebe, osjećajući nelagodu. Na sreću, nitko od ostalih agenata nije obraćao pozornost na njega.

On pogleda oko sebe. Dugačak stol nalazio se usred velikog i praktički praznog prostora. Zidovi od opeka bili su goli, stropovi pokriveni tamnim drvom, a podovi prljavi. Dva računala imala su najistaknutiji položaj na tom

stolu. Kraj njih je stajao veliki magnetofon. S tim uređajima radila je nekolicina agenata iz mjesnog ureda. Jedan mladi agent u tom je trenutku privukao Sawyerov pogled i skinuo slušalice. "Svi su naši ljudi na traženim mjestima. Sudeći po zvukovima, ona još spava."

Sawyer polako kimne i okrene se kako bi ponovno pogledao kroz prozor. Njegovi su ljudi utvrdili da je u malenom hotelu zauzeto još pet soba. U svima su bili parovi. Nitko od muškaraca nije odgovarao opisu Jasona Archera.

Sljedećih je nekoliko sati proteklo sporo. Naviknut na duga čekanja koja donose malo toga osim pokvarenog želuca i boli u leđima, Sawyer je napor podnosio posve smireno.

Mladi agent pomno je osluškivao zvuk u slušalicama. "Upravo izlazi iz sobe."

Sawyer ustane, protegne se i ponovno pogleda na ručni sat. "Jedanaest sati. Možda ide na kasni doručak."

"Kako želite nastaviti nadzor?"

Sawyer na trenutak razmisli o tome. "Kao što smo se dogovorili. Dvije ekipe. Neka žena iz susjedne sobe bude jedna ekipa, a par druga. Mogu je pratiti u smjenama. Recite im neka budno paze. Archerova će biti oprezna. Neka u svakom trenutku bude otvorena radio veza. Zapamtite, ona u hotelu nema nikakve prtljage. Stoga im recite neka budu pripravnici na sve oblike prijevoza, pa tako i na mogućnost da Archerova samo tako ponovno uskoči u neki zrakoplov. Neka vozila u svakom trenutku budu u blizini."

"Dogovoreno."

Sawyer ponovno pogleda kroz prozor, dok su se njegove upute prenosile agentima u ekipama. U vezi sa svim time mučio ga je neki osjećaj koji nije znao točno odrediti. Zašto New Orleans? Zašto bi se upuštala u takav rizik još istoga dana kada su je posjetili i s njom razgovarali agenti FBI-a? On naglo prestane razmišljati o tome, budući da se na ulazu u LaFitte Guest House pojavila Sidney Archer. Osvrnula se, dok su joj oči bile ispunjene jedva prikrivenim strahom; taj mu je pogled posve pouzdano bio poznat. Prepoznao ga je odmah. Sawyer zadrhti u trenutku kada mu je odjednom sinulo gdje je već jednom vidio Sidney Archer: na mjestu zrakoplovne nesreće. On tada gotovo pretrči na suprotnu stranu prostorije i zgrabi telefonsku slušalicu.

SIDNEY JE NA SEBI IMALA BIJELI KAPUT, ŠTO JE POKAZIVALO KOLIKO

se temperatura u međuvremenu spustila. Uspjela je pogledati knjigu gostiju, a da je službenik na recepciji u tome nije uhvatio. Nakon nje upisano je još samo jedno ime. Bila je riječ o nekom paru iz Ames, u Iowi, koji je odsjeo u sobi do njezine. Oni su u hotel zacijelo stigli oko ponoći, ako ne i kasnije. Učinilo joj se malo vjerojatnim da bi par sa srednjega Zapada u hotel stigao nekako u vrijeme kada bi inače trebali biti u fazi dubokoga sna. To što ih nije čula kako ulaze u sobu samo je pojačalo sumnju. Umorni putnici koji u hotel dolaze u ponoć obično ne pokazuju toliko razumijevanja prema susjedima. Stoga je morala pretpostaviti da je u sobi kraj nje FBI i da pod nadzorom vjerojatno ima cijelo područje. Unatoč svim mjerama opreza, uspjeli su je pronaći. Tome se gotovo uopće ne treba čuditi, morala je podsjetiti samu sebe koračajući uglavnom pustim ulicama. FBI-u je to i posao. Njoj nije. A ako je FBI privede i pritisne? U trenutku kada je čula da joj je supruga živ zaključila je da će se izgledi za nastavak njegova života znatno uvećati preda li se u ruke vlastima.

SAWYER JE KORAČAO PO SOBI AMO-TAMO, RUKU DUBOKO NABIJENIH u džepove. Popio je toliko kave da je već jasno osjećao kako mu mjehur odašilje neugodne signale. Uto se oglasio telefon. Javio se onaj mladi agent, rekao kako je na drugoj strani linije Ray Jackson i potom predao slušalicu Sawyeru koji je skinuo svoje slušalice.

"Da?" Sawyeru je glas treperio od iščekivanja. On tada protrlja oči krvave od umora; četvrt stoljeća provedenog na ovakvim dužnostima nije nimalo pomagalo njegovu organizmu.

"Onda, kako je u gradu karnevala?" Glas Raya Jacksona odavao je da je svjež i pun energije.

Sawyer pogleda zapuštenu prostoriju u kojoj se nalazio. "Sudeći po mjestu na kojem se nalazim, ovdje vidim samo veliku potrebu za metlom i svježom bojom."

Jackson se nasmije. "No, da, to kako si pronašao Sidney Archer na aerodromu ovdje je već prava legenda. Još mi uvijek nije jasno kako si u tome uspio."

"Da, ali čini mi se da sam pritom jednostavno imao vraške sreće, Ray. Reci mi da imaš nešto za mene." Sawyer prebaci slušalicu na desno uho i ispruži lijevu ruku kako bi se oslobodio grča.

"I te kako. Želiš pogađati?"

"Ray, volim te, ljubim te u čelo, doista, ali prošlu sam noć proveo u vreći

na hladnome podu i nema tog dijela tijela koji me ne boli. Usto, nemam ni čistog rublja, stoga, ako ne želiš da te čim se vratim ustrijelim na licu mjesta, pričaj."

"Samo polako, stari moj. U redu, imao si potpuno pravo, Sidney Archer doista je usred noći posjetila mjesto nesreće."

"Jesi li siguran?" Sawyer je bio uvjeren da je u pravu, no dugogodišnja je navika zahtijevala i potkrjepu iz neovisnih izvora.

"Jedan od mjesnih policajaca..." Sawyer tada začuje šuškanje papira, "neki Eugene McKenna, bio je dežuran kada se te noći kraj njegova vozila zaustavila Sidney Archer. McKenna najprije misli da je riječ samo o nekakvoj znatiželjnoj ženi i govori joj neka se vrati, no ona mu objašnjava kako joj je suprug bio u zrakoplovu koji se ondje srušio. Želi samo pogledati to mjesto; sva je shrvana. McKenna se sažalio, znaš već, kako se do tog mjesta vozila cijelu noć i sve to. Provjerava joj identitet, potvrđuje njezine riječi i potom je dovozi do neposredne blizine mjesta nesreće, kako bi barem vidjela što se događa." Jackson načas zašuti.

Sawyer je već postao razdražljiv. "No, dobro, i kako nam to onda, dovraga, pomaže?"

"Hej, čovječe, kako si mrzovoljan! Doći ću i do toga. Dok se voze do mjesta nesreće, Archerova se raspituje o platnenoj torbi na kojoj su inicijali njezina supruga. Vidjela ju je na televiziji. Pretpostavljam da je iz zrakoplova odbačena pri udaru, a potom pronađena i odložena među druge prikupljene ostatke. Zaključak: željela je doći do te torbe."

Sawyer sjedne, ogleda kroz prozor i potom se ponovno koncentrira na razgovor. "Što joj je McKenna rekao?"

"Da je to dokazni materijal i da više i nije na mjestu nesreće. Da će je vjerojatno dobiti po svršetku istrage, ali i da će to potrajati, možda i nekoliko godina."

Sawyer ustane i odsutno u šalicu ulije još kave iz posude na grijaču, razmišljajući o najnovijim pojedinostima. Njegov će mjehur jednostavno morati nekako izdržati. "Ray, što je točno McKenna rekao o Archeričinu izgledu te noći?"

"Znam na što ciljaš. Je li doista vjerovala da joj je suprug poginuo u tom zrakoplovu? McKenna kaže da je Katherine Hepburn, ako je Sidney Archer glumila, najlošija glumica na svijetu."

"U redu, za sad ćemo se držati te pretpostavke. A što je s torbom? Imate

je?"

"Svakako. Preda mnom je, na stolu."

"I?" Sawyer osjeti novu napetost u ramenima, a onda, u trenutku kada je začuo partnerov odgovor, i opuštanje.

"Ništa. U svakom slučaju ništa od onoga što smo u stanju otkriti. U laboratoriju su je pretresli tri puta. Samo nešto odjeće, dva vodiča. Posve prazan notes. Nikakvih iznenađenja, Lee."

"Zašto bi prešla cijeli taj put usred noći samo zbog toga?"

"Možda je u torbi trebalo biti nešto, ali toga nije bilo."

"To bi bilo logično ako ju je suprug prevario."

"Kako to misliš?"

Sawyer otpije gutljaj kave i potom ustane. "Ako Archer bježi, čovjek bi pomislio ili da planira povesti obitelj nešto kasnije ili da ih kani ostaviti. Točno?"

"U redu, pratim te."

"Znači, ako je njegova supruga držala da je on u tom zrakoplovu, možda u prvoj fazi bijega, to bi se poklapalo s njezinim krajnjim očajem. Ženska doista misli da je tip poginuo."

"Ali, novac?"

"Točno. Ako je Sidney Archer znala što je njezin suprug učinio, možda mu u tome čak i nekako pomogla, željela bi se domoći te love. Nekako mislim da bi joj to pomoglo nositi se s boli. A onda je na televiziji ugledala onu torbu."

"Ali što je moglo biti u toj torbi? Svakako ne zelembaći."

"Ne, ali u torbi se moglo nalaziti nešto što bi je usmjerilo prema novcu. Archer je bio genijalac za računala. Možda mjesto na kojem se nalazi kompjuterska datoteka, na disketi na kojoj su pohranjeni svi podaci. Broj računa u nekoj švicarskoj banci. Kartica za otvaranje nekog aerodromskog ormarića za odlaganje. Bilo što, Ray."

"E, pa, nismo pronašli ništa što bi imalo nalikovalo takvoj stvari."

"To nije moralo nužno biti baš u torbi. Vidjela ju je na televiziji i pomislila kako bi je se mogla domoći."

"Ti, dakle, doista držiš da je ona u tome bila od početka?"

Sawyer ponovno umorno sjedne. "Ne znam, Ray. Instinkt me izričito ne navodi ni njoj u prilog ni protiv nje." To baš i nije bilo posve točno, no

Sawyer sada nije želio s partnerom raspravljati o određenim elementima priče koji su ga još uvijek uznemiravali.

"Što je onda s nesrećom? Kako se ona uklapa u priču?"

Sawyer je odgovorio istoga trena. "A tko zna uklapa li se uopće? Moguće je da te dvije stvari nemaju nikakve međusobne veze. Možda je platio nekome da obori zrakoplov kako bi skrio trag. To je teorija Franka Hardyja." Sawyer je, i dalje govoreći, prišao prozoru. Ono što je ugledao na ulici navelo ga je na to da poželi što prije okončati razgovor.

"Još nešto, Ray?"

"Ne, to je sve."

"Dobro, jer moram hitno ići." Sawyer odloži slušalicu, uzme fotoaparatus i stane brzo snimati. Potom se ponovno približi prozoru i stane promatrati Paula Brophyja kako najprije pomno gleda lijevo-desno, kao da nekoga traži, a zatim se stubama uspinje do vrata i ulazi u LaFitte Guest House.

TRIDESET ŠESTO POGLAVLJE

TIPIČNA BUČNA RAZDRAGANOST KOJA SE OBIČNO VEŽE ZA TRG JACKSON u to doba dana obično je sušta suprotnost skromnijoj atmosferi Francuske četvrti. Glazbenici, žongleri i akrobati, proročice i umjetnici čija se nadarenost iskazuje u rasponu od vrhunske do osrednje, nadmetali su se ne bi li privukli pozornost i novac malobrojnih turista koji su izišli unatoč lošem vremenu.

Sidney Archer prošla je u potrazi za jelom ispred katedrale St. Louisa s trima zvonicima. Pritom se držala i suprugovih uputa: ako joj se do jedanaest prije podne ne javi u hotel, treba otići na trg Jackson. Brončana figura Andrewa Jacksona* na konju, koja tom trgu pridaje dostojanstvo već stotinu četrdeset godina, uzdizala se visoko nad njom dok se približavala Francuskoj tržnici u ulici Decatur. Već je nekoliko puta ranije posjetila New Orleans, za studentskih dana, dok je još bila dovoljno mlada za preživljavanje tradicionalnoga karnevala Mardi Gras, te čak i uživanje i sudjelovanje u toj atmosferi pijane neumjerenosti.

* (1767.-1845.) američki general i 7. predsjednik SAD.

Već nekoliko minuta kasnije sjedila je kraj riječne obale i polako pila vruću kavu, te bezvoljno grizla prhki croissant s maslacem,

nezainteresirano promatrajući tegljače i teglenice na moćnome Mississippiju kako se polagano primiču divovskome mostu. Na manje od stotinu metara od nje, s obje strane, nalazile su se ekipe agenata FBI-a. Prislušni uređaji neopaženo usmjereni prema njoj bili su u stanju uhvatiti svaku riječ koju bi izgovorila ona sama, kao i svatko tko bi joj se obratio.

Još nekoliko minuta Sidney Archer sjedila je sama. U miru je dovršila kavu, zagledana u snažnu i valovitu rijeku nabujalu od kiše.

"Za tri dolara i pedeset centi mogu vam reći da se nađu takve cipele."

Sidney se prene iz svoje tmurne zadubljenosti i podigne pogled prema tom licu. Iza nje, ekipe agenata trgnule su se i stale se primicati. Bili bi već pritrčali punom brzinom, no ovaj je muškarac bio nizak, crn i već blizu sedamdesete. To nije bio Jason Archer. Ipak, i to bi moglo biti nešto važno.

"Molim?" Ona se svjesno pokušava koncentrirati, načas odmahujući glavom.

"Vaše cipele. Znam da se nađu. Tri i pol dolara ako pogodim. Besplatno čišćenje ako ne pogodim." Snježnobijeli brkovi nadvijali su mu se nad usta u kojima uglavnom nije bilo zuba. Na sebi je ponajviše imao dronjke. Primijetila je i pohabani drveni pribor za čišćenje obuće koji je ležao na klupi kraj nje.

"Žao mi je. Uistinu me ne zanima."

"No, hajde, gospođo. Evo kako ćemo, nudim čišćenje i ako sam u pravu, no vi svejedno morate platiti ako pogodim. Što opće možete izgubiti? Dobivate superčišćenje po vrlo povoljnoj cijeni."

Sidney se upravo spremala ponovno odbiti ponudu kada je primijetila kako jadniku rebra proviruju kroz iznošenu, gotovo providnu košulju. Potom je spustila pogled na njegove cipele, iz kojih su na više mjesta provirivali goli i žuljeviti prsti. Nasmiješila se i počela u torbici tražiti novac.

"Ne, ne, nećemo tako, gospo. Žalim. Ili igramo igru ili ništa od posla." U njegovim se riječima jasno osjećao izraženi ponos. Tada je već počeo uzimati svoju drvenu kutiju.

"Pričekajte, u redu", reče Sidney.

"Dobro, mislite da ne mogu pogoditi da se nađu takve cipele, ne?" upita on.

Sidney Archer odmahne glavom. Cipele je kupila u nekoj maloj

prodavaonici u južnome dijelu Mainea, prije nešto više od dvije godine. Prodavaonica se nakon toga i zatvorila. Jednostavno nije bilo ni teoretske mogućnosti da pogodi gdje ih je pronašla i kupila. "Žalim, ali mislim da ne možete", odgovori ona.

"Ali ja ću vam ipak reći da se nađu takve cipele." Starac tada dramatično zastane i zamalo se stane kreštavo smijati, prstom pokazujući prema podu. "Nađu se na vašim nogama."

Sidney se pridruži njegovu smijehu.

U pozadini, ona dvojica agenata s prislušnim uređajima nisu mogli ne nasmiješiti se.

Teatralno se naklonivši jedinom gledatelju predstave, starac klekne pred Sidney i stane pripremati cipele za laštenje. I dalje je srdačno čavrljao dok je vještim rukama za samo nekoliko trenutaka mutnu crnu boju Sidneynih niskih cipela pretvarao u sjajnu ebanovinu.

"Kvalitetne cipele, gospođo. Dugo će vas služiti ako se budete brinuli za njih. Lijepo pristaju na lijepe gležnjeve. A to uvijek dobro dođe."

Ona se nasmiješi na taj kompliment u trenutku kada je on ustao i pospremio pribor u kutiju. Sidney izvadi tri dolara i stane prekopavati torbicu, tražeći sitniš.

On je pogleda. "Sve je u redu, gospođo, imam hrpu sitniša", reče brzo.

Ona mu umjesto odgovora pruži novčanicu od pet dolara, govoreći mu neka zadrži razliku.

On odmahne glavom. "Nikako, ni slučajno. Dogovorili smo tri i pol i tri i pol će bit."

Unatoč njezinim prosvjedima, vratio joj je izgužvanu novčanicu od dolara, te kovanicu od pedeset centi. Kada je dlanom obuhvatila srebrnu kovanicu, osjetila je komadić papira učvršćen za njezinu donju stranu. Pogledala ga je razrogačenih očiju. On joj se samo nasmiješio i vrškom prstiju dodirnuo rub izlizane kape. "Bilo mi je drago poslovati s vama, gospođo. I ne zaboravite, brinite se za te cipele."

Pošto se udaljio, Sidney brzo odloži novac u torbicu, pričekava još nekoliko minuta i potom krene koliko je mogla opuštenijim korakom.

Vratila se do Francuske tržnice i ondje ušla u ženski nužnik. U jednoj od kabina drhtavim je rukama odmotala papirić. Poruka je bila kratka i ispisana velikim slovima. Pročitala ju je nekoliko puta, a potom ubacila

papirić u školjku i pustila vodu.

Prolazeći ulicom Dumaine prema Bourbonu, zastala je i na trenutak otvorila torbicu. Teatralno je načas pogledala na ručni sat. Ogledavši se, uočila je telefonsku govornicu postavljenu na neku zgradu od opeke u kojoj se nalazio jedan od najvećih barova u četvrti. Prešla je ulicu, podignula slušalicu i, u ruci držeći telefonsku karticu, utipkala niz brojeva. Nazvala je svoj broj u Tyler, Stoneu. Bila je posve zbunjena, no na onom papiriću stajalo je upravo to, tako da nije imala izbora i morala se pridržavati uputa. Glas koji joj se javio nakon što je telefon zazvonio dva puta nije pripadao nikome iz njezine tvrtke, a to nije bio ni njezin snimljeni glas koji bi pozivatelju govorio da je nema u uredu. Pritom nije mogla znati da je poziv iz njezina ureda preusmjeren na jedan drugi broj koji se ni približno nije nalazio u području Washingtona. Sada je nastojala ostati pribrana dok je telefonskom linijom do nje dopirao tihi glas Jasona Archera.

Policija je prati i promatra, rekao joj je. Ne smije reći ništa, a osobito ne spominjati njegovo ime. Morat će pokušati ponovno. Sada se treba vratiti kući. On će joj se ponovno javiti. Sve te riječi izgovorio je silno umornim glasom; gotovo je osjećala nevjerojatan napor u njegovoj boji. Na koncu joj je rekao da je voli. I Amy. I da će sve biti u redu. Prije ili poslije.

Uz tisuću pitanja koja su je sada obuzimala, a na koja nikako nije mogla potražiti odgovor, Sidney Archer odložila je slušalicu i pošla prema LaFitte Guest Houseu, uz duboku potištenost koja joj je, činilo se, opterećivala svaki korak. Dajući sve od sebe kako ne bi izgubila nadzor nad sobom, uzdignula je glavu pokušavajući normalno koračati. Bilo je nevjerojatno važno izgledom ne pokazati taj krajnji užas koji osjeća. Očiti strah njezina supruga od službenih vlasti potkopao je njezino uvjerenje u to da je nedužan i da nije učinio ništa protuzakonito. Unatoč silnoj radosti zbog spoznaje o tome da je živ, pitala se kolika je cijena tog olakšanja. Sada nije imala izbora, morala je nastaviti.

UREĐAJ ZA SNIMANJE SE ISKLJUČIO, A SLUŠALICA JE ODMAH UKLONJENA iz posebnog ležišta u tom aparatu. Nakon toga, Kenneth Scales je premotao digitalnu vrpču. Pritisnuo je gumb i stao slušati kako glas Jasona Archera ponovno ispunjava prostoriju. Zlurado se nasmiješivši, isključio je aparat, izvadio vrpču i izišao iz sobe.

"UŠAO JE KROZ PROZOR, USPEVŠI SE PREKO STAKLOM ZATVORENE galerije", govorio je Sawyeru agent stacioniran na krovu s kojeg se vidjela

soba Sidney Archer. "Još je uvijek ondje", prošapće agent u radio uređaj. "Da ga pokupim?"

"Ne," odgovori Sawyer, kroz žaluzine vireći na ulicu. Prislušni uređaji postavljeni u sobu do Sidneyne prenijeli su im namjere Paula Brophyja. Pretraživao je sobu. Sawyerova ranija pomisao o tome kako bi mogla biti riječ o tajnome sastanku dvoje partnera u odvjetničkoj tvrtki očito je bila posve promašena.

"Sada odlazi. Sa stražnje strane", obavijesti ga iznenada onaj agent.

"To je dobro", odgovori Sawyer u trenutku kada je na ulici ugledao Sidney Archer. Pošto je ponovno ušla u LaFitte Guest House, Sawyer je naložio ekipi agenata da prate razočaranog Paula Brophyja, koji se u suprotnome smjeru kretao ulicom Bourbon.

Deset minuta kasnije, Sawyer je primio obavijest da se Sidney Archer tijekom prijepodnevnog šetnje poslužila javnom govornicom. Nazvala je svoj ured. Sljedećih pet sati nije se događalo ništa. A onda se Sawyer trgnuo i posve razbudio u trenutku kada je Sidney Archer izišla iz LaFitte Guest Housea. Bijeli taksi zaustavio se pred ulazom i ona je ušla. Taksi se brzo udaljio.

Sawyer pojuri stubama i već minutu kasnije vozio se na prednjem desnom sjedalu u istom onom crnom automobilu u kojemu je slijedio Sidney s aerodroma. Nije se iznenadio kada je ugledao taksi kako skreće na međudržavnu autocestu broj 10, kao ni kako, približno pola sata kasnije, s te prometnice skreće prema zračnoj luci.

"Ide kući", promrmlja Sawyer, izravno se ne obraćajući nikome. "Nije pronašla ono po što je stigla ovamo, što god to bilo, i to je jedino sigurno. Osim ako se Jason Archer nije pretvorio u nevidljiva čovjeka." FBI-ev veteran tada se umorno zavalio u sjedalo, a u trenutku sine mu novo otkriće koje ga je sada počelo još više mučiti. "To sada radi zbog nas."

Vozač se naglo okrene prema Sawyeru. "Nema teorije, Lee."

"I te kako ima", ustrajao je Sawyer. "Doputovala je čak ovamo, malo se zadržala, a onda samo jednom telefonirala i sada se vraća kući."

"Znam da nije primijetila naše ekipe."

"I nisam rekao da ih je primijetila ona. Primijetio ih je njezin suprug ili tko već sve ima veze s ovim. Obavijestili su je i ona se sada vraća kući."

"Ali provjerili smo. Nazvala je svoj ured."

Sawyer nestrpljivo odmahne glavom. "Telefonske je pozive moguće preusmjeriti."

"Ali kako je znala da treba nazvati? To je bilo dogovoreno unaprijed?"

"Tko zna? Susrela se samo s onim čistačem cipela. Jesi li siguran?"

"Tako je, to je to. Dignuo ju je na uobičajeni trik za turiste i potom joj očistio cipele. Bilo je očito da je to čovjek s ulice. Izvratio joj je kovanicu i to je bilo sve."

Sawyer naglo pogleda vozača. "Kovanicu?"

"Da, očistio joj je cipele za tri i pol dolara. Ona mu je dala pet. On joj je izvratio dolar i pol. Nije želio uzeti napojnicu koju mu je ponudila."

Sawyer rukama snažno uhvati nastavak ploče s instrumentima, ostavljajući udubine na njezinoj glatkoj površini. "Dovraga, to je bilo to."

Vozač se doimao zbunjenim. "Dao joj je samo razliku u novcu. To sam jasno vidio kroz objektiv. Čuli smo svaku riječ koju su razmijenili."

"Dopusti da pogađam. Dao joj je kovanicu od pedeset centi umjesto dviju od po dvadeset pet, je li tako?"

Čovjek ga je promatrao razrogačenih očiju. "Kako si znao?" Sawyer uzdahne.

"Koliko ljudi s ulice poznaješ a koji bi odbili napojnicu od dolara i pol i potom imali spremnih pola dolara u komadu koje će ti izvratiti? A nije li prije svega čudno i to što je čišćenje koštalo tri i pol dolara, a ne tri ili četiri? Zašto baš tri i pol?"

"Kako bi joj morao izvratiti sitniš." Sada kad je počeo uviđati istinu, činilo se da vozača hvata potištenost.

"Poruka je bila zalijepljena za novčić." Sawyer je zlovoljno gledao pred sebe, promatrajući stražnji dio Sidneyna taksija. "Pokupite našeg velikodušnog čistača cipela. Možda nekako uspije opisati osobu koja ga je angažirala." Sawyer nije polagao osobito puno nade u tu mogućnost.

Automobili su bez poteškoća stigli do zračne luke. Sawyer je kratku vožnju podnio u tišini, kroz prozor promatrajući mlazne avione jarkih boja kako tutnje iznad njih. Sat vremena kasnije ušao je u FBI-ev mlažnjak kojim će se vratiti u Washington. Sidneyn je zrakoplov već bio poletio. Do Washingtona će stići bez zaustavljanja i bez ijednog agenta FBI-a među putnicima. Sawyer i njegovi ljudi pomno su proučili popis putnika i budno

promotri sve osobe koje su ušle u zrakoplov. Među njima nije bilo Jasona Archera. Za putovanja do Washingtona ne može se dogoditi ništa, bili su posve uvjereni. Nisu se željeli još više otkrivati Sidney koja je već i ovako bila uzburkana. Ponovno će je početi pratiti od zračne luke National.

Mlažnjak kojim su putovali Sawyer i još nekolicina agenata FBI-a pojurio je pistom i uzdignuo se prema mračnome nebu nad New Orleansom. Sawyer se počeo pitati što se sve to, dovruga, dogodilo. Čemu uopće put u New Orleans? Sve to jednostavno nije imalo smisla. A onda je odjednom zastao, razjapljenih usta. Mutna je zbrka odjednom postala za nijansu jasnija. No i on je pogriješio. Možda je to bila krupna pogreška.

TRIDESET SEDMO POGLAVLJE

SIDNEY ARCHER OTPILA JE GUTLJAJ KAVE DOK SU KOLICA S NAPICIMA nastavila dalje prolazom između sjedala. Upravo se spremala s pladnja uzeti nekoliko zalogaja sendviča kada joj je pogled zapeo za plava slova na papirnatome ubrusu. Bolje pogledavši ispisane riječi, trgnula se toliko da je zamalo prolila kavu.

FBI nije u zrakoplovu. Moramo razgovarati.

Ubrus se nalazio na desnoj strani pladnja, tako da je automatski pogledala na tu stranu. Još nekoliko trenutaka nije bila u stanju ni razmišljati. A onda ga je polako prepoznala. Taj je muškarac nehajno pio svoj gazirani sok i jeo. Prorijeđena crvenkastoplava kosa završavala je u visini dugačkog, čisto izbrijanoga lica na kojem se vidjelo mnoštvo brigama izazvanih bora. Čovjek je izgledao kao da mu je oko četrdeset pet godina, a na sebi je imao svijetle hlače od kepera i bijelu košulju. Bio je visok preko stotinu osamdeset centimetara, tako da je dugačke noge djelomično ispružio u prolaz. Kada je konačno odložio čašu, obrisao je usta ubrusom i okrenuo se prema njoj.

"Pratili ste me", reče ona, jedva podižući glas iznad razine šapta. "U Charlottesvilleu."

"Bojim se da to nije bilo jedino mjesto i prigoda. Zapravo sam vas počeo nadzirati nedugo nakon zrakoplovne nesreće."

Sidney na ruku poleti do gumba za poziv u pomoć.

"Da sam na vašem mjestu, ne bih to činio."

Ona zaustavi ruku, na samo nekoliko milimetara od gumba za poziv domaćici.

"Zašto?" upita ga hladnim tonom.

"Jer je moja zadaća pomoći vam da pronađete svog supruga", objasni on jednostavno.

Ona mu tada konačno uspije odgovoriti uz očiti oprez. "Moj je suprug poginuo."

"Nisam iz FBI-a i ne pokušavam vas uvući u klopku. Međutim, to ne mogu dokazati, tako da se i neću truditi. Ali dat ću vam broj na koji me možete dobiti u bilo koje doba dana i noći." On joj tada pruži malenu bijelu karticu na kojoj je bio ispisan neki telefonski broj iz, prema pozivnome broju, Virginije. Osim tog broja, na kartici nije bilo ničega.

Sidney pogleda karticu. "Zašto bih vas nazvala? Ne znam ni tko ste ni čime se bavite. Znam samo da me pratite. A to vam kod mene ne izaziva povjerenje", reče mu ona ljutito, osjećajući kako je napušta strah. Taj joj čovjek ne može ozbiljno zaprijetiti u prepunom zrakoplovu.

Muškarac samo slegne ramenima. "Na to nemam valjana odgovora. No znam da vam suprug nije mrtav, a to znate i vi." On načas zašuti; Sidney Archer se zagleda u njega, ne uspijevajući reći ni riječi. "Premda nemate nikakva razloga vjerovati mi, želim vam pomoći, kao i Jasonu, ako već nije prekasno."

"Kako to mislite 'prekasno'?"

Muškarac se tada udobno nasloni i zatvori oči. Kada ih je ponovno otvorio, bol koja se u njima odražavala počela je raspršivati njezine sumnje.

"Gospođo Archer, ne znam posve točno u što je sve vaš suprug umiješan. No znam dovoljno kako bi mi bilo jasno da bi, gdje god bio, mogao biti u vrlo velikoj opasnosti." On tada ponovno zatvori oči, dok je Sidney osjećala kako joj hrabrost i raspoloženje tonu u dubine za koje nije ni slutila da u njoj postoje.

On je tada pogleda. "FBI vas prati dvadeset četiri sata na dan." Od njegovih sljedećih riječi osjetila je leden strah u kostima. "Zbog toga biste trebali biti vrlo zahvalni, gospođo Archer."

Kada je konačno progovorila, riječi su joj bile jedva čujne, tako da se onaj muškarac nagnuo prema njoj kako bi je čuo. "Znate li gdje je Jason?"

Muškarac odmahne glavom. "Da to znam, ne bih sjedio s vama u ovom

zrakoplovu." Tada je pogleda uz beznadan izraz lica. "Mogu vam samo reći, gospođo Archer, da ni u što nisam posve siguran." On tada glasno izdahne i rukom prijede preko čela. Sidney tada prvi put primijeti da mu ruka drhti.

"Bio sam na Dullesu istog onog jutra kada je ondje bio i vaš suprug."

Sidney ga pogleda razrogačenih očiju, snažno stiskajući naslon za ruku. "Pratili ste mog supruga? Zašto?"

Muškarac je pogleda. "Nisam rekao da sam ga pratio." Potom otpije gutljaj pića kako bi ovlažio grlo koje se odjednom posve osušilo. "Sjedio je kraj izlaza i čekao polazak zrakoplova za Los Angeles. Izgledao je nervozno i uzrujano. To mi je i privuklo pozornost. Ustao je i ušao u muški nužnik. Nekoliko minuta kasnije za njim je ušao i neki muškarac."

"Zašto je to neobično?"

"Taj je muškarac, kada se pojavio u blizini izlaza, u ruci imao bijelu omotnicu. Ta je omotnica bila jasno uočljiva, gotovo poput kakve signalne svjetiljke kojom je taj tip mahao. Držim da je to bio znak upućen vašem suprugu. Već sam vidio primjenu sličnih tehnika."

"Znak. Za što?" Sidneyno se disanje toliko ubrzalo da ga je morala usporavati svjesnim naporom.

"Za to da vaš suprug krene u akciju. A to je i učinio. Ušao je u muški nužnik. Onaj je drugi muškarac izišao nešto kasnije. Zaboravio sam spomenuti da je bio odjeven gotovo identično kao i vaš suprug i da je nosio istu vrstu prtljage. Vaš suprug više nije izišao iz nužnika."

"Kako to mislite: nije izišao? Pa morao je izići."

"Želio sam reći da nije izišao kao Jason Archer."

Sidney se doimala posve zbunjenom.

On tada žurno nastavi. "Prvo što sam uočio na vašem suprugu bila je njegova obuća. Bio je u odijelu, no na nogama je imao crne tenisice. Sjećate li se kako je tog jutra navukao tenisice?"

"Spavala sam kada je otišao."

"Da, ali kada je izišao iz nužnika, izgledao je posve drukčije. Izgledao je kao kakav student, u trenirci, s drukčijom frizurom, sve je bilo drukčije."

"Kako ste onda znali da je to on?"

"Dva su razloga za to. Kada je vaš suprug ušao, nužnik se bio tek otvorio nakon čišćenja. Ta sam vrata promatrao poput jastreba. Unutra nije ušao nitko tko bi imalo nalikovao tipu koji je kasnije izišao. Kao drugo, crne su

tenisice bile vrlo uočljive. Vjerojatno je trebao obuti nešto manje napadno. To je svakako bio vaš suprug. A zanima li vas još nešto?"

Sidney je jedva uspjela izgovoriti sljedeće riječi. "Recite mi."

"Onaj je drugi tip izišao sa šeširom vašeg muža na glavi. S njim je lako mogao proći kao blizanac vašeg supruga."

Sidney duboko udahne, pokušavajući se nositi sa značenjem novih spoznaja.

"Vaš je suprug stao u red za let za Seattle. Iz džepa je izvadio istu onu bijelu omotnicu koju je do tada nosio onaj drugi tip. U njoj je bila karta za zrakoplov i kupon za ulazak u zrakoplov za Seattle. Onaj drugi tip ušao je u zrakoplov za Los Angeles."

"Što znači da su zamijenili karte u nužniku. Onaj drugi bio je odjeven kao Jason za slučaj da ih netko promatra."

"Tako je." On polako kimne. "Vaš je suprug želio da netko pomisli kako se uputio u Los Angeles."

"Ali zašto?" Sidney je to pitanje više postavila sebi nego njemu.

Muškarac slegne ramenima. "Ne znam. Znam samo da se zrakoplov u kojem je navodno trebao biti vaš suprug srušio. Tada sam počeo osjećati još veću sumnju."

"Jeste li se javili policiji?"

Muškarac odmahne glavom. "A što bih im rekao? Ne mogu reći da sam vidio kako netko postavlja bombu u taj zrakoplov. Usto, imao sam i vlastite razloge za šutnju."

"Kakve razloge?"

Muškarac tada podigne ruku i odmahne glavom. "Ostanimo za sada samo na tome."

"Kako ste otkrili identitet mog supruga? Pretpostavljam da ga niste prepoznali po izgledu?"

"Tada sam ga vidio prvi put u životu. Ali, prije nego što je ušao u nužnik, nekoliko sam puta nehajno prošao kraj njega. Na aktovci je imao karticu s imenom i adresom. Jako sam dobar u čitanju iz svih mogućih kutova. Nije mi trebalo dugo da doznam gdje radi, čime se bavi, stekao sam više informacija nego što bi mi ikada moglo zatrebati. Isto to utvrdio sam i o vama. I tada sam vas počeo slijediti. Iskreno govoreći, nisam znao jeste li i vi u kakvoj opasnosti ili ne." Govorio je vrlo opuštenim, gotovo

nezainteresiranim tonom; međutim, Sidney je osjećala kako joj se zbog te neočekivane povrede privatnosti života ledi krv u žilama.

"A onda je, upravo kada sam razgovarao s nekim prijateljem u policiji u Fairfaxu, onamo stigla tjeralica s fotografijom vašeg supruga. Tada sam se istinski prihvatio vašeg traga. Pomislio sam kako biste me vi mogli dovesti do njega."

"Oh." Sidney se nasloni. A tada joj nešto sine. "Kako ste za mnom stigli u New Orleans?"

"Prije syega ostalog postavio sam uređaj kojim sam prisluškivao vaše telefonske razgovore." Nije se obazirao na iznenađeni izraz njezina lica. "Morao sam brzo doznati kamo ćete krenuti. Čuo sam vaš razgovor sa suprugom. Činilo se da silno pazi i izbjegava konkretne odgovore."

Avionski su motori jednolično brujali na mračnome nebu. Sidney Archer rukom dodirne muškarčev rukav. "Rekli ste da ne radite za FBI. Tko ste, onda? Zašto uopće sudjelujete u ovome?"

Prije nego što će odgovoriti, muškarac je nekoliko trenutaka pomno promatrao prolaz između sjedala. Kada ju je ponovno pogledao, najprije je uzdahnuo. "Privatni sam istražitelj, gospođo Archer. Slučaj na kojem sada uglavnom odrađujem puno radno vrijeme zove se vaš suprug."

"Tko vas je angažirao?"

"Nitko." On ponovno pogleda oko sebe, a onda nastavi. "Mislio sam da bi vaš suprug mogao pokušati stupiti u vezu s vama. Tako se na koncu i dogodilo. Zato sam ovdje. Ali čini se da je New Orleans bio promašaj. S govornice ste nazvali njega, zar ne? Čistač cipela neprimjetno vam je pružio poruku, ne?"

Sidney Archer je najprije oklijevala, a potom kimne. "Je li vam suprug ičim nagovijestio gdje bi mogao biti?"

Sidney odmahne glavom. "Rekao je da će mi se nekako javiti kasnije. Kada okolnosti budu sigurnije."

Muškarac se na te riječi zamalo nasmije. "Do tada bi moglo proteći puno vremena. Jako puno vremena, gospođo Archer."

Kada se zrakoplov počeo spuštati prema washingtonskome aerodromu National, muškarac se ponovno obratio Sidney. "Još dvije stvari, gospođo Archer. Dok sam slušao snimku razgovora koji ste vi i suprug vodili telefonom, čuo sam neki zvuk u pozadini. Poput vode. Ne mogu biti posve

siguran, ali čini mi se da vas je netko prisluškivao na drugom aparatu." Sidney ga pogleda ukočena izraza lica. "Gospođo Archer, mislim da bi bilo najbolje da pretpostavite kako i FBI zna da je Jason živ."

Nekoliko trenutaka kasnije zrakoplov se spustio, a putničku je kabinu ispunila živost.

"Rekli ste da mi želite reći još dvije stvari. Koja je druga?"

Muškarac se pogne i ispod sjedala ispred sebe izvadi malenu aktovku. Kada se ponovno uspravio, pogledao ju je ravno u oči. "Ljudi koji mogu oboriti putnički zrakoplov pripravnici su praktički na sve. Ne vjerujte nikome, gospođo Archer. I budite oprezniji nego što ste to bili ikada u životu. Čak ni to možda neće biti dovoljno. Žalim ako vam se čini da je to sranje od savjeta, ali više od toga ne mogu vam pružiti."

Nekoliko minuta kasnije muškarac je nestao. Sidney je bila jedan od posljednjih putnika koji su se zadržali u zrakoplovu. Zračna je luka u to doba bila poluprazna. Krenula je prema stajalištu taksija. Misleći na muškarčev savjet, oprezno je gledala oko sebe, nastojeći to ne činiti odviše napadno. Jedina utjeha bila joj je činjenica da je među svima onima koji je vjerojatno prate barem netko i iz FBI-a.

NAPUSTIVŠI SIDNEY ARCHER, MUŠKARAC JE UŠAO U AERODROMSKI autobus koji ga je odvezao do parkirališta na kojem se vozila ostavljaju na duže vrijeme. Bilo je već gotovo deset uvečer. U blizini nije bilo nikoga. U ruci je nosio torbu koju je bio predao na aerodromu u New Orleansu. Na narančastoj naljepnici stajalo je da nosi nenabijeno vatreno oružje. U trenutku kada je došao do svog automobila, jednog od najnovijih modela Grand Marquisa, otvorio je torbu kako bi iz nje izvadio pištolj, kaneći ga napuniti i staviti u korice pod pazuhom.

Oštrica malenog bodeža najprije mu je probila desno plućno krilo, potom je izvučena, a divljački postupak odmah je ponovljen na lijevoj strani. Uz probijena oba plućna krila, napadnuti muškarac nije uspio uputiti nikakav poziv u pomoć koji bi mu inače mogao izletjeti iz grla. Treći udarac pravilno mu je razrezao desnu stranu vrata. Torba je pala na betonski pod, zajedno s oružjem koje više nije moglo poslužiti vlasniku na umoru. Već trenutak kasnije i on se našao na betonu, zacakljenih očiju koje su nepomično promatrale ubojicu.

Tada se u neposrednoj blizini zaustavio kombi i Kenneth Scales je ušao u vozilo. Nakon toga ubijeni je ostao sam.

TRIDESET OSMO POGLAVLJE

LEE SAWYER SJEDIO JE ZA KONFERENCIJSKIM STOLOM U ZGRADI FBI-A i pregledavao nebrojene izvještaje. Rukom prošavši kroz razbarušenu kosu, nagnuo je stolac unatrag i podignuo noge na stol, u sebi razvrstavajući nove spoznaje. Izvještaj o obdukciji provedenoj na Rikerovu tijelu pokazivao je da je prije nego što su mu ušli u stan i otkrili tijelo bio mrtav oko četrdeset osam sati. Međutim, kako je temperatura u stanu bila oko nule, Sawyer je znao da raspadanje tijela nakon smrti zbog toga nije moglo biti ni približno točan pokazatelj kao što bi to bio slučaj pri uobičajenoj temperaturi.

Sawyer je pogledao fotografije automatskog pištolja Sig P229 pronađenog na mjestu zločina. Serijski brojevi na oružju bili su uklonjeni. Nakon toga pogledao je fotografije zrna izvađenih iz tijela. Rikerovo je tijelo primilo jedanaest projektila šupljega vrška više nego što je bilo potrebno za usmrćivanje. Ta olovna baražna vatra silno je mučila FBI-eva agenta. Rikerovo ubojstvo imalo je većinu obilježja profesionalno izvedene operacije. Profesionalcima je rijetko potrebno više od jednoga hica. Prvi je hitac u ovom slučaju istoga trenutka prouzročio smrt, zaključio je mrtvozornik. Kada su se ostali meci zarili u tijelo, srce više nije tjeralo krv.

Mrlje krvi na stolu, stolcu i zrcalu pokazivale su da je Riker ustrijeljen sa stražnje strane, u sjedećem položaju. Po svemu sudeći, ubojica je Rikera izvukao sa stolca, odbacio ga licem prema dolje na pod u kutu spavaće sobe i ispraznio pištolj u mrtvo tijelo, držeći oružje izravno iznad njega, na udaljenosti od približno metra. Ali zašto? Sawyer za sada nije znao odgovoriti na to pitanje. Misli je sada usmjerio na druge stvari.

Unatoč brojnim ispitivanjima i potencijalnim tragovima, o Rikerovu kretanju u posljednjih osamnaest mjeseci nije se doznalo ništa. Agenti nisu došli ni do kakvih adresa, ni do kakvih prijatelja, ni do kakvih podataka o zaposlenju, ni do kakvih računa plaćenih kreditnom karticom, ni do čega. I premda je Rapid Start svakodnevno obrađivao tone podataka o zrakoplovnoj nesreći, konkretnih tragova jednostavno nije bilo. Znali su kako je počinjena sabotaza, imali su tijelo tog prokletnika koji je tu sabotazu i izveo, a ipak nisu bili u mogućnosti krenuti dalje od leša.

Obuzet osjećajem frustriranosti, Sawyer se pridigne u sjedeći položaj i

stane prelistavati još jedan izvještaj. Riker se podvrgnuo brojnim plastičnim operacijama. Na fotografijama snimljenim nakon posljednjeg uhićenja nije bilo ni najmanje sličnosti s muškarcem koji je krvavi kraj doživio u mirnoj stambenoj zgradi u Virginiji.

Sawyer načini ogorčenu grimasu. Instinkt ga ni u vezi s lažnim Sinclaireovim identitetom nije nimalo prevario. Riker nije zauzeo mjesto neke druge osobe. Sinclair je stvoren ni iz čega, na temelju kompjuteriziranih podataka, tako da je Robert Sinclair dobio posao kao prava, živa osoba, s odličnim preporukama za posao tehničara zaduženog za punjenje zrakoplova gorivom. A zaposlio se pri uglednoj tvrtki koja je ugovorno posluživala nekoliko velikih avioprijevoznika koji su održavali redovite linije s međunarodnog aerodroma Dulles, pa tako i s Westerna. Međutim, Vector je pri provjeravanju njegove prošlosti počinio nekoliko pogrešaka. Nisu provjerili telefonske brojeve tvrtki kod kojih je Sinclair ranije radio, nego su samo upotrijebili brojeve koje su dobili od Rikera, odnosno Sinclaira. Sve tvrtke koje je ubijeni čovjek navodio kao mjesta prijašnjih zaposlenja bile su male organizacije za popunu gorivom u saveznoj državi Washington, u južnoj Kaliforniji i jedna na Aljasci. Nijedna od njih nije stvarno i postojala. Kada su Sawyerovi ljudi obavili provjere, utvrdili su da su navedeni telefonski brojevi isključeni. I adrese koje je Riker naveo u molbi također su bile lažne. Njegov broj socijalnog osiguranja, međutim, ubačen je u sustav i potvrđen kao valjan.

Otisci njegovih prstiju također su ubačeni u AFIS državne policije Virginije. Riker je određeno vrijeme odležao u jednom zatvoru u Virginiji, tako da su mu otisci trebali biti ondje. Stvar je bila samo u tome što ih ondje nije bilo. A to je moglo značiti samo jedno. Netko je nedopušteno upao u baze podataka Uprave za socijalno osiguranje i državne policije savezne države Virginije. To je praktički poništavalo cijeli sustav. Kako čovjek sada uopće može biti posve siguran u bilo što? Bez apsolutne pouzdanosti, takvi su podaci gotovo beskorisni. A ako netko to može učiniti s Virginijom i saveznom Upravom za socijalno osiguranje, tko se uopće može smatrati sigurnim? Sawyer bijesnim pokretom odgurne izvještaje, u šalicu ulije svježju kavu i stane koračati amo-tamo velikim prostorom SIOC-a.

Jason Archer u velikoj je prednosti u odnosu na njih. Postojao je samo jedan razlog zbog kojeg je Sidney Archer eventualno trebala otputovati u

New Orleans. Zapravo, mogla je biti riječ o bilo kojem drugom gradu. Bilo je važno samo da otputuje iz Washingtona. A kada je otputovala, s njom je otišao i FBI. Dom joj je ostao nezaštićen. U diskretnim razgovorima sa susjedima, Sawyer je doznao da su roditelji Sidney Archer i njezina kći otputovali ubrzo po njezinu odlasku.

Sawyer stisne, pa ponovno opusti šaku. Skretanje pozornosti. A on je nasjeo poput najneiskusnijeg agenta na svijetu. Nije imao nikakvih izravnih dokaza kojima bi potkrijepio tu teoriju, no pouzdano je znao da je netko ušao u kuću Archerovih i iz nje vjerojatno nešto uzeo. Izlaganje takvoj opasnosti značilo je da je nešto nevjerojatno važno Sawyeru upravo izmaknulo iz ruku.

Prijepodne je prošlo u vrlo lošem ozračju, a sve je ukazivalo na to da bi se situacija ubrzo mogla samo još pogoršati. Nije bio naviknut na to da ga netko na svakom koraku tako svojski vesla. Izvijestio je Franka Hardyja o dosadašnjim rezultatima. Njegov je prijatelj ispitivao prošlost Paula Brophyja i Philipa Goldmana. Hardy je pokazao razumljivo zanimanje za činjenicu da je Brophy potajno pretraživao hotelsku sobu Sidney Archer.

Sawyer otvori novine i pročita naslov. Sidney Archer negdje upravo sada ulazi u mračni svijet paničnoga straha, pretpostavljao je. Kako Jason Archer nesumnjivo zna da ga oni traže, u FBI-u se općenito držalo da u javnosti treba objaviti njegove navodne zločine: industrijsku špijunažu i pronevjeru Tritonova novca. Njegova izravna povezanost s obaranjem zrakoplova nije se navodila ni kao ičim potvrđena mogućnost, no u članku je stajalo da je evidentiran kao jedan od putnika zlosretnoga aviona, ali kako ipak nije bio u njemu. Ljudi u tom slučaju sami lijepo mogu popuniti krupne praznine između redaka, zaključi Sawyer. Nedavne aktivnosti Sidney Archer također su dobile istaknuto mjesto. On pogleda na ručni sat. Spremao se drugi put posjetiti Sidney Archer. A unatoč osobnoj naklonosti koju je osjećao prema toj ženi, ovaj put nije kanio otići od nje bez nekoliko konkretnih odgovora.

HENRY WHARTON STAJAO JE IZA SVOG RADNOG STOLA, BRADE spuštene nisko na prsa, i kroz prozor neraspoločeno promatrao oblačno nebo. Primjerak jutrošnjeg Posta ležao je na stolu naslovnom stranicom okrenutom prema dolje; ako ništa drugo, tako se barem nisu vidjeli naslovi koji su ga duboko zabrinuli. U naslonjaču nasuprot njemu sjedio je Philip Goldman. Promatrao je Whartonova leđa.

"Doista ne vidim nikakvu mogućnost izbora, Henry." Goldman ponovno

na trenutak zašuti, a na inače bezizražajnome licu načas se i protiv njegove volje pojavi zadovoljan izraz. "Koliko čujem, Nathan Gamble je jutros, kada je nazvao, bio silno uzrujan. Tko mu to zapravo i može zamjeriti? Govori se da bi mogao povući sve poslove i da bismo tako ostali bez cijelog Tritonova računa."

Wharton se lećne na tu primjedbu. Kada se okrenuo prema Goldmanu, pogled mu je ostao spušten. Bilo je očito da se Wharton koleba. Goldman se nagne prema naprijed, želeći što bolje iskoristiti očitu prednost. "Riječ je o dobrobiti ove tvrtke, Henry. Bit će to bolan potez za mnoge i, unatoč razlikama koje smo ona i ja imali u prošlosti, ja ću se morati svrstati u tu skupinu. A velik dio razloga za to jest i činjenica da je riječ o velikom blagu koje predstavlja za ovu tvrtku." Ovaj put Goldman je uspio obuzdati osmijeh. "Ali budućnost ove tvrtke, budućnost stotina ljudi, ne mogu se žrtvovati samo zbog jedne osobe, Henry, to dobro znaš." Goldman se ponovno nasloni i položi dlanove u krilo, izrazom lica odražavajući spokoj. Potom je još uspio i uzdahnuti. "Ja ću to srediti, Henry, ako će ti tako biti lakše. Znam koliko ste vas dvoje bliski."

Wharton tada konačno podigne pogled. Kimnuo je kratko, jedva primjetno, poput naglog i nepovratnog udarca sjekire, budući da je zapravo i bila riječ o egzekutorskome činu. Goldman je potom izišao iz sobe.

KADA SE OGLASIO TELEFON, SIDNEY ARCHER JE PODIZALA NOVINE S pločnika ispred kuće. Pojurila je natrag u kuću, u ruci držeći neotvoreni Post. Bila je poprilično uvjerena u to da je ne zove suprug, no trenutačno nije mogla biti posve sigurna ni u što. Odbacila je novine na vrh hrpe ostalih tiskovina koje još nije bila pročitala.

S druge strane veze začuo se gromovit glas njezina oca. Je li pročitala novine? O čemu to, dovraga, pišu? Sve te optužbe. Tužit će ih, vikao je njezin otac bijesno. Tužit će sve koji s tim imaju veze, pa tako i Triton i FBI. Dok ga je uspjela nekako primiriti, Sidney je rastvorila novine. Od samog je naslova ostala bez daha, kao da joj je netko svom težinom nagazio na prsa. Strovalila se u stolac u polutama kuhinje.

Brzo je pročitala uvodni članak na naslovnoj stranici, u kojem je njezin suprug optužen za krađu neizmjerne vrijednih tajni i stotina milijuna dolara s računa svog poslodavca. Kao vrhunac svega, Jason Archer posve je jasno naveden i kao mogući inicijator obaranja onog zrakoplova, uz vjerojatni motiv uvjeravanja vlasti u to da je poginuo. A, prema izjavama

dužnosnika FBI-a, svijet sada zna da je živ i da je u bijegu.

Kada je negdje oko polovice stranice pročitala i vlastito ime, Sidney Archer osjetila je snažnu mučninu u želucu. Otputovala je u New Orleans, navodilo se u članku, ubrzo po svršetku mise za svog supruga, što je, prema tom napisu, bilo i više nego sumnjivo. Dakako da je to sumnjivo. Svatko, pa tako i Sidney Archer, u takvom bi potezu pročitao sumnjive motive. Cijeli život skrupuloznoga poštenja sada je nepopravljivo uništen. Uslijed potpune rastrojenosti, nehotice je spustila slušalicu dok ju je otac još čekao. Jedva je uspjela doći do sudopera. Od mučnine je počela osjećati i vrtoglavicu. Hladnom vodom polila je vrat i čelo.

Potom se nekako, uz teturanje, uspjela vratiti do kuhinjskoga stola, gdje je još nekoliko minuta samo jecala. Još nikada u životu nije osjetila toliko beznađe. A onda joj je nenadano cijelo tijelo obuzela jedna nova emocija. Bijes. Odjurila je u spavaću sobu, na sebe nabacala nešto odjeće i dvije minute kasnije otvorila vrata Forda Explorera. "Sranje!" Pošta se kroz otvorena vrata razasula po podu i ona se bez razmišljanja pogne kako bi je pokupila. Brzo je pregledavala omotnice, a onda je u jednom trenutku zastala kao ukopana, u ruci ugledavši omotnicu naslovljenu na Jasona Archera. Zbog suprugova rukopisa na omotnici osjetila je klecanje u koljenima. Jasnno je osjećala tanak predmet u omotnici. Pogledala je poštanski žig. Omotnica je poslana iz Seattlea istog onog dana kada je Jason ujutro otišao u zračnu luku. Sidney i protiv volje zadrhti. Njezin je suprug u svome uredu kod kuće imao puno takvih omotnica. Bile su posebno izrađene kako bi se u njima bez opasnosti poštom mogle prenositi kompjuterske diskete. Nije imala vremena razmišljati o tom najnovijem elementu cijele priče. Ubacila je poštu natrag u automobil, ušla i odjurila od kuće.

POLA SATA KASNIJE RAZBARUŠENA SIDNEY ARCHER, U PRATNJI Richarda Lucasa, ušla je u ured Nathana Gamblea. Neposredno iza njih nalazio se zaprepašteni Quentin Rowe. Sidney je uletjela u ured i odlučnim korakom došla sve do Gambleova stola, te mu u krilo dobacila Post.

"Vraški se nadam da imaš jako dobre odvjetnike specijalizirane za klevete." Zbog njezina nesputana bijesa Lucas je žurno zakoračio naprijed, a Gamble ga je zaustavio pokretom ruke. Prvi čovjek Tritona oprezno je uzeo novine u ruke i pogledao inkriminirani članak. Potom je podignuo pogled prema njoj. "Ja to nisam napisao."

"Vraga nisi..."

Gamble ugasi cigaretu i ustane. "Oprosti, ali zašto mi se nekako čini da bih ja trebao biti uvrijeđen i bijesan, a ne ti?"

"Moj suprug obara avione, prodaje tajne, krade ti novac. Hrpa laži... a ti to dobro znaš."

Gamble gotovo oprtči stol i stane pred nju. "Dopusti da ti kažem što znam, damo moja. Izgubio sam hrpetinu love, i to je činjenica koja se ne može osporiti. A tvoj je suprug RTG-u dao sve što im je potrebno da bi upropastili moju tvrtku. I to je neprijeporna činjenica. I što bih ja sada trebao učiniti, tebi uručiti nekakvo prokleta odličje?"

"To nije istina."

"O, da!" Gamble joj približi naslonjač. "Sjedni!"

Gamble otključa ladicu u svom radnom stolu, iz nje izvadi videokasetu i dobaci je Lucasu. Potom pritisne jedan gumb i dio zida tada se povuče, otkrivajući veliki televizijski monitor s videorekorderom. Dok je Lucas stavljao kasetu u uređaj, Sidney je, drhtavih nogu, svom težinom utonula u naslonjač. Pogledala je Quentina Rowea, koji je nepomično stajao u kutu ureda, razrogačenih očiju prikovanih za nju. Ona nervozno ovlaži usne i okrene se prema televizoru.

Srce joj je zamalo prestalo kucati kada je na ekranu ugledala supruga. Kako je od onog užasnog dana samo čula njegov glas, imala je osjećaj da ga nema već cijelu vječnost. Isprva je kao paralizirana samo pratila njegove skladne, toliko joj poznate pokrete. Potom se koncentrirala na njegovo lice i u tom trenutku gotovo ostala bez daha. Još nikada nije vidjela svog supruga nervoznijeg, i pod većim pritiskom. Aktovka koju je predao, grmljavina avionskih motora nad glavom, osmijesi muškaraca, pomno proučavanje dokumenata, sve to za nju je bilo samo pozadina, daleka pozadina; pogled joj je bio prikovan za Jasona. Na trenutak je spustila pogled na datum i vrijeme i srce joj je još jednom poskočilo kada je postala svjesna značenja tih brojki. Kada se ekran zamračio, osvrnula se i uvidjela da su svi pogledi prikovani na nju.

"Sve to snimljeno je u prostorijama RTG-a u Seattleu, dosta vremena nakon pada onog zrakoplova." Gamble je stajao iza nje. "Eto, ako me i dalje želiš tužiti zbog klevete, samo izvoli. Dakako, ako ostanemo bez CyberComa, mogla bi imati poteškoća s naplatom ijednog centa", pridoda on smrknuto.

Sidney tada ustane. Gamble rukom posegne prema stolu. "Vraćam ti novine." On joj ih dobaci. Premda se jedva držala na nogama, nekako ih je uspjela elegantno uhvatiti. Trenutak kasnije već je izjurila iz sobe.

SIDNEY SE ZAUSTAVI U SVOJOJ GARAŽI I STANE OSLUŠKIVATI SPUŠTANJE vrata. Drhtavih udova i s plućima koja su isprekidano, kroz jecaje, punim kapacitetom istiskivala zrak, ona rukama čvrsto uhvati novine. Kada su se rastvorile, otkrivajući donju polovicu naslovne stranice, Sidney je doživjela novi šok. U njega je sada bio ugrađen i posve jasan element nekontrolirane užasnutosti.

Muškarčeva je fotografija bila stara nekoliko godina, no mogućnost pogeške jednostavno nije dolazila u obzir. Prepoznala mu je lice, a sada mu je doznala i ime: Edward Page. Nakon deset godina provedenih u newyorškoj policiji, proteklih pet godina djelovao je kao privatni istražitelj. Radio je sam, a tvrtka mu se, prema novinskome napisu, zvala Privatna rješenja. Page je pao kao žrtva kobne pljačke na parkiralištu zračne luke National. Kao razvedeni otac, za sobom je ostavio dvoje djece tinejdžerške dobi, stajalo je u novinskome članku.

Dobro joj poznate oči nepomično su je promatrale iz dubina stranice i ona osjeti kako joj cijelo tijelo obuzima leden drhtaj. Više nego ikome drugom, osim Pageovu ubojici, njoj je bilo jasno da njegova smrt nije posljedica potrage za gotovinom i kreditnim karticama. Nekoliko minuta nakon što je razgovarao s njom, taj je muškarac bio mrtav. Morala bi biti vraški glupa da njegovu smrt protumači kao tek još jednu slučajnost. Ona iskoči iz kamioneta i pojuri u kuću.

Najprije je izvadila Smith & Wessonov Slim-Nine koji je držala zaključan u metalnoj kutiji u zidnom ormaru spavaće sobe i brzo ga napunila. Zrna praznoga vrška Hydra-Shok bit će više nego dovoljno učinkovita protiv svakoga tko naumi izvesti smrtonosni napad. Ona sada pogleda u lisnicu. Dozvola za nošenje skrivenoga oružja još je uvijek bila valjana.

Kada se pridignula kako bi vratila kutiju na vrh ormara, pištolj joj je ispao iz džepa i udario o noćni ormarić prije nego što se zaustavio na podu pokrivenome sagom. Hvala Bogu što je aktivirala osigurač. U trenutku kada je podizala pištolj, primijetila je da se maleni ugao drška od krute plastike od udarca odlomio, no sve ostalo bilo je nedirnuto. Držeći pištolj u ruci, vratila se u garažu i ponovno ušla u Ford.

A onda je odjednom zastala kao paralizirana. Iz kuće je do nje dolebdio

neki zvuk. Ona oslobodi osigurač pištolja, jednim okom prateći cijev Smith & Wessona koja je bila usmjerena prema vratima kojima se ulazilo u kuću. Slobodnom rukom borila se s automobilskim ključevima. Jedan od ključeva oštrom joj je stranom učas prešao preko prsta, zarezavši ga. Ona naglo pritisne gumb za otvaranje garažnih vrata na daljinskom upravljaču koji je bio učvršćen na zaslonu za zaštitu od sunca iznad vjetrobrana. Uza snažno udaranje srca čekala je da prokleta garažna vrata dovrše tako užasno sporo podizanje. Pogled joj je bio prikovan na vrata koja su vodila u unutrašnjost kuće, svakog trena očekujući da se naglo otvore.

U mislima se odjednom vratila na novinski članak u kojem je opisana tragična sudbina Edwarda Pagea. Za sobom je ostavio dvoje djece tinejdžerske dobi. Izraz njezina lica postao je smrtonosan. Nema ni najmanju namjeru za sobom ostaviti svoju djevojčicu. Još je čvršće stisnula držak pištolja. Potom je naglo pritisnula gumb na naslonu za ruku s vozačeve strane i prozor s desne strane odmah se spustio. Sada će bez prepreke moći zapucati na vrata koja su vodila iz kuće. Još se nikada nije koristila oružjem, osim pri gađanju mete u streljani. No dat će sve od sebe kako bi usmrtila osobu koja se pojavi na tim vratima, tko god to bio.

Pritom nije primijetila muškarca koji se pognuo kako bi prošao kroz garažna vrata koja su se otvarala. On je brzo prišao vratima s vozačeve strane, držeći izvučen pištolj. U tom trenutku, vrata koja su vodila iz kuće u garažu počela su se otvarati. Sidney je još čvršće stisnula držak pištolja, tako da su joj se na dlanovima izbočile vene. Prst joj je počeo povlačiti okidač.

"Isuse Kriste, gospođo! Odložite pištolj. Odmah!" povikao je muškarac koji se našao na samo nekoliko desetaka centimetara od nje, držeći pištolj usmjeren točno u prozor s vozačeve strane i, kroz njega, u Sidneynu sljepoočicu.

Sidney se naglo osvrne i shvati kako se našla oči u oči s agentom Rayom Jacksonom. Odjednom su se otvorila i vrata koja su iz kuće vodila u garažu, snažno udarajući o zid. Sidney se naglo okrene u tom smjeru i stane promatrati krupnu pojavu Leeja Sawyera kako prolazi kroz vrata i u širokim lukovima svojim desetmilimetarskim pištoljem zamahuje prema automobilima. Sidney se umorno nasloni, osjećajući kako joj sa čela curi znoj.

Ray Jackson, koji je i dalje držao pištolj, naglo otvori vrata Explorera i

zagleda se i u Sidney Archer i pištolj koji je zamalo načinio veliku rupu u tijelu njegova partnera. "Jeste li poludjeli?" On se tada nagne preko njezina krila i naglim joj pokretom oduzme pištolj, aktivirajući osigurač. Sidney nije učinila ništa kako bi ga u tome spriječila, no na njezinu se licu odjednom pojavio neizmjeran bijes. "Što to radite, provaljujete mi u kuću? Mogla sam vas ustrijeliti."

Lee Sawyer vrati pištolj u držač koji je nosio za pojasom i priđe Fordu.

"Ulazna su vrata bila otvorena, gospođo Archer. Pomislili smo kako nešto nije u redu kada se niste odazvali na naše kucanje." Zbog njegove otvorenosti bijes je ispario jednako brzo kao što se pojavio. Ulazna vrata ostala su otključana kada je pojurila u kuću kako bi se javila ocu koji ju je nazvao telefonom. Ona sada nasloni glavu na upravljač. Davala je sve od sebe kako se ne bi prepustila mučnini. Cijelo tijelo bilo joj je obliveno znojem. Zadrhtala je u trenutku kada je ledeni vjetar kroz otvorena vrata ušao u garažu.

"Nekamo ste se uputili?" Sawyer pogleda Ford, a potom zadrži pogled na ženi koja je beživotno sjedila za upravljačem.

"Samo sam se htjela malo voziti." Glas joj je bio slabašan. Nije ga ni pogledala. Rukama je prešla po upravljaču. Znoj s njezinih dlanova blistao je na njegovoj površini.

Sawyer pogleda hrpu pošte na suvozačevu sjedalu. "Poštu uvijek držite u automobilu?"

Sidney pogleda u smjeru njegova pogleda. "Ne znam kako se našla ovdje. Možda ju je ostavio moj otac prije nego što je otišao."

"Tako je. Neposredno nakon vašeg odlaska. Uzgred, kako je bilo u New Orleansu? Dobro ste se proveli?"

Sidney ga je promatrala zamućenim pogledom.

Sawyer je snažno uhvati za lakat. "Porazgovarajmo, gospođo Archer."

TRIDESET DEVETO POGLAVLJE

PRIJE NEGO ŠTO JE IZIŠLA IZ AUTOMOBILA, SIDNEY JE POMNO PRIKUPILA poštu i stavila Post pod ruku. U trenutku kada je agenti nisu promatrali, spremila je disketu u džep sakoa. Izlazeći iz automobila, pogledala je pištolj koji joj je Jackson tako nenadano oteo. "Imam dozvolu

za nošenje vatrenog oružja." Sidney mu preda dozvolu.

"Imate li što protiv toga da ga ispraznim prije nego što vam ga vratim?"

"Ako ćete se tako osjećati sigurnije", reče ona, pritiskajući gumb za otvaranje garažnih vrata, zatvarajući vrata Forda i krećući prema kući. "Samo pazite da mi ostavite metke."

Jackson se zagleda za njom, izrazom lica jasno pokazujući zapanjenost. Dvojica agenata FBI-a pošli su za njom u kuću.

"Želite li kavu? Nešto pojesti? Još je poprilično rano." Te posljednje riječi Sidney je izgovorila kao optužbu.

"Dobro bi nam došla kava", odgovori joj Sawyer, ne obazirući se na njezin ton. Jackson kimne, izražavajući slaganje.

Dok je Sidney pripremala tri šalice kave, Sawyer ju je pomno promotrio. Neoprana plava kosa visjela joj je s obje strane lica na kojem nije bilo šminke i koje je bilo ispijenije i izmučenije nego kada ju je prošli put posjetio. Odjeća joj je nemarno pokrivala visoko tijelo. Međutim, zelene su oči bile jednako čarobne kao i uvijek. Uočio je blago drhtanje njezinih ruku dok je podizala posudu s kavom. Bilo je posve jasno da je nervozna. Morao je nevoljko priznati da joj se divi na tome kako podnosi noćnu moru koja, kako se činilo, metastazira iz dana u dan. No, s druge strane, nitko nema bezgraničnu moć. Očekivao je da će, prije svršetka cijele priče, doznati gdje su granice Sidney Archer.

Sidney položi šalice s kavom na pladanj, zajedno sa šećerom i mlijekom. Potom otvori kutiju za kruh i iz nje izvadi niz raznovrsnih krafni i biskvitnih kolača. Posložila ih je na pladanj i postavila ga nasred kuhinjskoga stola. Dok su agenti uzimali kavu i kolače, ona je izvadila sredstvo za ublažavanje želučanih tegoba i stavila ga u usta.

"Fina krafna. Hvala. Uzgred, obično nosite pištolj sa sobom?" Sawyer je pogleda s puno iščekivanja.

"U blizini se dogodilo nekoliko provala. Imala sam profesionalnog učitelja za korištenje vatrenog oružja. Usto, pištolji mi nisu strani. Moj otac i najstariji brat, Kenny, bili su marinci. Osim toga, strastveni su lovci. Kenny ima veliku zbirku vatrenog oružja. U mladosti me otac često vodio na streljane. Pucala sam praktički iz svih tipova oružja i vrlo sam dobar strijelac."

Ray Jackson tada reče: "U garaži ste poprilično dobro rukovali onim pištoljem."

Tada primijeti napuklinu na dršku. "Nadam se da vam nije ispao nabijen."

"Vrlo sam oprezna s vatrenim oružjem, gospodine Jackson, ali cijenim vašu brigu."

Jackson još jednom pogleda pištolj, a onda ga, zajedno s punim okvirom, odgurne prema njoj. "Zgodan pištolj. Lagan. I ja koristim streljivo Hydra-Shok – odlično zaustavlja napadača. Metak je još uvijek u cijevi", podsjeti je on.

"Ima sigurnosni mehanizam povezan s okvirom. Nema okvira, ne može opaliti." Sidney oprezno dodirne pištolj. "Ali ne sviđa mi se to što ga moram držati u kući, osobito uz Amy, premda je uvijek nenabijen i u zaključanoj kutiji."

"U tom slučaju i nije osobito koristan pri kakvoj provali", reče Sawyer između zalogaja krafne i gutljaja vruće kave.

"Samo ako vas iznenadi. Ja nastojim izbjeći iznenađenja." Nakon svega onoga što se dogodilo tog prijepodneva, svim je silama nastojala vidno se ne lecnuti na tu primjedbu.

Odgurnuvši pladanj s kolačima, on upita: "Biste li mi mogli reći zašto ste otišli na onaj mali izlet u New Orleans?"

Sidney podigne novine tako da se sada jasno vidio cijeli naslov. "Zašto? U slobodno vrijeme radite kao novinar, pa trebate predati sljedeći članak? Uzgred, hvala vam na tome što ste mi upropastili život." Ona bijesno odbaci novine na stol i odvrati pogled. Iznad lijevog oka u jednom joj se trenutku pojavio snažan trzaj. Ona se tada čvrsto uhvati za rub potamnjelog stola od borovine, osjećajući kako počinje drhtati.

Sawyer pogledom preleti članak. "Ovdje ne vidim ništa što ne bi odgovaralo istini. Vaš je suprug doista osumnjičen za krađu tajni iz svoje tvrtke. Usto, nije bio u zrakoplovu u kojem je navodno trebao biti. Taj zrakoplov završio je u kukuruznome polju. A vaš je suprug živ i zdrav." Kako ona nije odgovarala, Sawyer ispruži ruku i dodirne joj lakat. "Rekoh da vam je suprug živ, gospođo Archer. Čini se da se zbog toga niste iznenadili. Želite li mi sada pričati o New Orleansu?"

Ona se polako okrene kako bi ga pogledala, uz izraz lica koji je bio iznenađujuće smiren. "Kažete da je živ?"

Sawyer kimne.

"Zašto mi onda ne kažete i gdje je?"

"Ja sam se upravo spremao vama postaviti identično pitanje."

Sidney zarije prste duboko u bedro. "Svog supruga nisam vidjela od onog jutra kada je krenuo na put."

Sawyer joj se približi. "Čujte me, gospođo Archer, jednostavno prekinimo sa sranjima. Nakon zagonetnog telefonskog poziva zrakoplovom ste otputovali u New Orleans, odmah po svršetku proklete mise za svog ljubljenog pokojnika, koji to, kako se pokazalo, zapravo i nije. Iskačete iz taksija i ulazite u podzemnu, ostavljajući kovčeg u vozilu. Oslobađate se naše pratnje i bježite na jug. Dolazite u hotel u kojem, mogu se okladiti, iščekujete susret sa svojim suprugom." Sidney Archer, to joj je morao priznati, nije ni trepnula. Sawyer nastavi. "Izlazite u šetnju i vani vam cipele čisti izrazito srdačan starčić koji je, barem prema mome iskustvu, jedina osoba s ulice koja odbija napojnicu. Potom telefonirate i već trenutak kasnije u zrakoplovu ste kojim se vraćate u Washington. Što kažete na to?"

Sidney neprimjetno udahne i potom se intenzivno zagleda u Sawyera. "Rekli ste da sam primila zagonetan telefonski poziv. Tko vam je to rekao?"

Dvojica se agenata u tom trenutku pogledaju. "Imamo svoje izvore, gospođo Archer. Usto smo provjerili i evidenciju poziva za vaš broj", reče Sawyer.

Sidney prekriži noge i nagne se naprijed. "Mislite na ono kada me nazvao Henry Wharton?"

Sawyer je smireno pogleda. "Želite reći da ste razgovarali s Whartonom?" Od nje nije očekivao da će ući u tako jeftinu zamku. I nije ga razočarala.

"Ne. Samo želim reći da me ovamo nazvao netko tko se predstavio kao Henry Wharton."

"Ali razgovarali ste s nekim."

"Nisam."

Sawyer uzdahne. "Imamo snimku tog razgovora. Razgovarali ste oko pet minuta. Samo ste slušali kako netko ubrzano diše ili što?"

"Ne moram sjediti ovdje i trpjeti vaše, kao ni bilo čije uvrede. Je li vam to jasno?"

"U redu, ispričavam se. Onda, tko vas je to nazvao?"

"Ne znam."

Sawyer se naglo uspravi na stolcu i velikom šakom snažno udari po stolu. Sidney zamalo poskoči sa stolca. "Isuse Kriste, molim vas lijepo..."

"Kažem vam da ne znam", prekine ga Sidney ljutito. "Mislila sam da je Henry, ali nije bio Henry. Ta osoba nije rekla ni riječi. Spustila sam slušalicu nakon nekoliko sekundi." Srce joj je počelo ubrzano kucati u trenutku kada je shvatila da je lagala FBI-u.

Sawyer je umorno pogleda. "Računala ne lažu, gospođo Archer." Sawyer se u sebi lecne na tu izjavu, još nekoliko trenutaka razmišljajući o potpunom neuspjehu u vezi s Rikerom. "U evidenciji stoji pet minuta."

"Moj se otac javio u kuhinji i potom odložio slušalicu na radnu plohu kako bi mi došao reći da je poziv za mene. Vas dvojica pojavili ste se na vratima približno u isto vrijeme. Mislite da uopće nije moguće da je zaboravio spustiti slušalicu? Ne bi li se time objasnilo tih pet minuta? Možda ga želite nazvati i pitati. Možete se poslužiti i ovim aparatom." Sidney rukom pokaže telefon učvršćen na kuhinjskome zidu kraj vrata.

Sawyer pogleda telefon i na trenutak se zamisli. Bio je uvjeren da mu Sidney laže, no to što je govorila bilo je moguće i uvjerljivo. Bio je zaboravio da razgovara s odvjetnicom i to iznimno sposobnom odvjetnicom.

"Želite li ga nazvati?" ponovi Sidney. "Slučajno znam da je kod kuće, jer me maloprije nazvao. Posljednje što mi je vrištao preko telefona bilo je kako kani tužiti FBI i Triton."

"Možda ga nazovem kasnije."

"U redu. Samo sam mislila da biste to željeli obaviti sada kako me kasnije ne biste mogli optužiti za to da sam s ocem dogovorila da vam laže." Prodornim pogledom promatrala je uznemiren izraz agentova lica. "A kad smo već kod toga, pozabavimo se i ostalim vašim optužbama. Rekli ste da sam nekako pobjegla vašim ljudima. Kako nisam znala da me slijede, čini mi se nemogućim da sam nekome 'pobjegla'. Moj se taksu zaglavio u prometnoj gužvi. Bojala sam se da ću zakasniti na zrakoplov, stoga sam se poslužila podzemnom. Godinama se nisam vozila podzemnom, tako da sam izišla kod Pentagona jer se nisam mogla sjetiti trebam li ondje presjesti na neki drugi vlak za aerodrom. Kada sam uvidjela da sam pogriješila, jednostavno sam se vratila u isti vlak. Sa sobom nisam ponijela kovčeg jer ga nisam željela povlačiti po podzemnoj, osobito u slučaju da moram trčati kako bih stigla na zrakoplov. Da sam se zadržala u New Orleansu, bila bih organizirala da mi ga nekako pošalju kasnijim letom. Puno sam puta bila u

New Orleansu. Ondje mi je uvijek bilo lijepo i ugodno. Činilo mi se da je logično otići onamo, premda u posljednje vrijeme nisam uspijevala rasuđivati osobito razumno. Dopustila sam da mi čovjek ulašti cipele. Je li to protuzakonito?" Ona tada pogleda dvojicu agenata. "Samo se nadam da nijedan od vas neće morati pokopati bračnoga druga u trenutku kada nema čak ni njegovo tijelo."

Potom bijesno odbaci novine na pod. "Čovjek koji se spominje u tom članku nije moj suprug. Zna li što je bila naša najveća avantura? Roštilj u vrtu zimi. Koliko znam, najnepromišljenije što je Jason ikada učinio bilo je to što je povremeno vozio prebrzo i nije zakopčavao sigurnosni pojas. Nikako nije mogao imati veze s obaranjem tog zrakoplova. Znam da mi ne vjerujete, no trenutačno me to ni najmanje ne zanima."

Ona tada ustane, nasloni se na hladnjak i nastavi. "Morala sam nekamo otići. Moram li vam doista navesti i razlog? To doista moram?" Glas joj se uzdignuo gotovo do vriska prije nego što je iščeznuo u tišini.

Sawyer je već zaustio kako bi joj nešto odgovorio, no onda je naglo zatvorio usta u trenutku kada je Sidney uzdignula ruku i nastavila, smirenijim tonom. "U New Orleansu sam ostala cijeli dan. Ondje mi je odjednom sinulo da ne mogu pobjeći od noćne more u koju mi se pretvorio život. Imam djevojčicu koja me treba. I ja trebam nju. Sada još imam samo nju. Možete li to shvatiti? Može li itko od vas išta shvatiti?" Niz obraze su joj počele kliziti suze. Šake su joj se stiskale i opuštale. Prsni se koš neravnomjerno dizao i spuštao. A onda je naglo sjela.

Ray Jackson nervozno se poigravao šalicom s kavom i pogledavao partnera. "Gospođo Archer, i Lee i ja imamo obitelj. Ne mogu ni zamisliti što sve trenutačno proživljavate. No morate shvatiti da samo pokušavamo obaviti svoju dužnost. Puno toga za sada nema nikakva smisla. No jedno je posve sigurno. Netko je usmrtio sve one ljude u zrakoplovu i tko god to bio za to će i platiti."

Sidney se ponovno podigne na drhtave noge, više uopće ne uspijevajući obuzdati suze. Glas joj je bio kreštav, gotovo histeričan, a pogled užaren. "Mislite da ja to ne znam? Bila sam... ondje. Kraj onog... pakla!" Glas joj se tada još povisio, a suze joj stale kliziti niz bluzu. Gledala ih je razrogačenim očima. "Vidjela sam sve." Bijesno ih je promatrala. "Sve. Onu... cip... dječju cipelicu." Jecajući, Sidney se teško spustila na stolac, dok su joj jecaji toliko potresali tijelo da se činilo kako će joj leđa prsnuti poput kakva vulkana,

početi iz sebe rigati neusporedivo više jada od onoga što ljudsko biće uopće rnože podnijeti.

Jackson ustane kako bi joj pružio papirnati ubrus.

Tiho uzdahnuvši, Sawyer položi dlan na Sidneynu ruku i nježno je stisne. Dječja cipelica. Ona koju je i on držao u ruci i nad kojom je prolio suze. Sada je prvi put uočio Sidneyn zaručnički i vjenčani prsten. Bili su prelijepi, premda skromno ukrašeni. Sve te godine zacijelo ih je nosila s ponosom, u to je bio posve uvjeren. Bez obzira na to je li Jason Archer učinio nešto što nije smio ili ne, ima suprugu koja ga voli i koja mu vjeruje. Sawyer tada shvati kako se i sam počinje nadati da će se na koncu utvrditi kako je Jason nedužan, unatoč svim tim dokazima koji govore suprotno. Nije želio da Sidney bude prisiljena suočiti se sa stvarnošću prijevare.

Krupnom rukom obgrlio joj je ramena. Činilo se da se i njegovo tijelo trza sa svakim grčem koji je potresao njezino tijelo. Tješio ju je šapćući joj na uho, očajnički je želeći primiriti. U jednom vrlo kratkome trenutku prisjetio se jedne druge mlade žene koju je jednom tako držao. Ta je katastrofa bila maturalni ples koji je završio užasno. Bila je to jedna od onih malobrojnih prigoda u kojima se našao na pravome mjestu i u pravo vrijeme kako bi istinski pomogao jednom svom djetetu. Bio je to predivan osjećaj, snažnim rukama obujmiti to malo tijelo koje podrhtava, omogućiti njezinoj boli i stidu da prijedu na njega. Sawyer se sada ponovno usredotoči na Sidney Archer. Za sada je pretrpjela i više nego dovoljno boli, zaključa tada. Tu čistu bol koju je sada tako držao jednostavno nije bilo moguće glumiti. Bez obzira na sve ostalo, Sidney Archer govorila im je istinu, barem u najvećem dijelu. Kao da naslućuje njegove misli, i ona je čvršće stisnula njegovu ruku.

Jackson mu pruži vlažni papirnati ubrus. Sawyer nije primijetio zabrinuti pogled svog partnera koji ga je promatrao kako nježno tješi Sidney. Riječi koje joj je Sawyer izgovorio kako bi je smirio, način na koji ju je zaštitnički držao. Bilo je očito da Ray Jackson trenutačno nije osobito zadovoljan partnerom.

Nekoliko minuta kasnije Sidney je sjedila pred vatrom koju je Jackson žurno potpalio u kaminu u dnevnoj sobi. Toplina je bila ugodna. Kada je pogledao kroz veliki prozor, Sawyer je primijetio da ponovno sniježi. Pogledao je oko sebe, a pogled mu se zaustavio na polici nad kaminom, gdje se nalazio niz uokvirenih fotografija: Jason Archer, kojem se na temelju

izgleda moglo pripisati sve osim da je sudjelovao u jednom od najužasnijih ikad počinjenih zločina; Amy Archer, najljepša djevojčica koju je Sawyer ikada vidio; i Sidney Archer, prelijepa i zanosna. Idealna obitelj za obiteljski album, barem ovako, na površini. Sawyer je posljednjih dvadeset pet godina proveo u stalnom ispitivanju onoga što je pod površinom. Radovao se danu kada to više neće morati činiti. Dobu u kojem će propitivanje motiva i okolnosti zbog kojih se ljudska bića pretvaraju u čudovišta biti tuđi posao. Danas je to, međutim, još uvijek njegova dužnost. On sada preusmjeri pogled s fotografija na stvarnost.

"Ispričavam se. Izgleda da gubim nadzor nad sobom kad god se pojavite vas dvojica." Sidney je govorila polagano, čvrsto zatvorenih očiju. Činilo se da je nekako manja nego što ju je Sawyer zapamtio, kao da te krize koje se samo smjenjuju kod nje nekako iznutra izazivaju propadanje.

"Gdje vam je djevojčica?" upita je.

"Kod mojih roditelja", odgovori Sidney brzo. Sawyer polako kimne.

Sidneyne se oči naglo otvore, a potom ponovno zatvore. "Za oca ne pita samo kada spava", pridoda tada prigušenim glasom, uz podrhtavanje usana.

Sawyer protrlja umorne oči i primakne se vatri. "Sidney?" Ona tada konačno otvori oči i pogleda ga, još se čvršće omota dekom koju je uzela s kauča, pridigne koljena prema prsima i udobnije se nasloni. "Sidney, rekli ste mi da ste obišli mjesto nesreće. Slučajno znam da je to istina. Sjećate li se da ste ondje na nekoga naišli? Mene još uvijek boli koljeno."

Sidney se trgne. Dok ga je nepomično promatrala, zjenice su joj se najprije posve raširile, a onda se odjednom učinilo da se nekamo povlače.

Sawyer ju je i dalje gledao. "Imamo i izvještaj policajca koji je te noći ondje dežurao. Policajac McKenna?"

"Da, prema meni se ponio vrlo ljubazno."

"Zašto ste otišli onamo, Sidney?"

Sidney mu ne odgovori. Rukama je čvrsto obuhvatila noge. A onda je konačno podignula pogled. Međutim, pogled joj je bio prikovan za suprotni zid, a ne za dvojicu agenata. Činilo se da se zagledala nekamo u veliku daljinu, kao da tim pogledom doseže do bolnih dubina divovske rupe u zemljinoj površini; do onog užasnog kratera za koji je tada držala da joj je progutao muža.

"Morala sam." Ona tada naglo zatvori usta.

Jackson je već zaustio kako bi nešto rekao, no Sawyer ga u tome zaustavi.

"Morala sam", ponovi Sidney. Suze su stale ponovno obilno kliziti, no glas joj je ostao postojan. "Vidjela sam je na televiziji."

"Što?" Sawyer se željno nagne prema njoj. "Što ste vidjeli?"

"Vidjela sam njegovu torbu. Jasonovu torbu." Usne su joj zadrhtale dok je izgovarala njegovo ime. Jedna drhtava ruka poletjela je prema ustima, kao da želi obuzdati neizrecivu bol koja je izbijala iz unutrašnjosti. Ruka joj se tada beživotno spustila. "Na njoj su se još uvijek vidjeli njegovi inicijali." Ponovno je zašutjela i nadlanicom obrisala suze. "Tada mi je odjednom sinulo da je to vjerojatno jedina stvar... jedino što je od njega ostalo. Stoga sam otišla po tu torbu. Gospodin McKenna rekao mi je da je mogu dobiti tek po svršetku istrage. I tako sam se kući vratila praznih ruku. Bez ičega." Te je riječi izgovorila polagano, kao da je u njima sadržana sva ona osamljenost života koji joj je preostao.

Sawyer se nasloni i pogleda partnera. Torba nije vodila nikamo. Još oko minute ostali su u tišini, a onda se ponovno oglasio on. "Kada sam rekao da vam je suprug živ, niste izgledali iznenađeno." Sawyer je to izgovorio prigušenim tonom kojim ju je ujedno pokušavao i primiriti, no u njemu se jasno odražavala i određena oštrina.

Sidney je odgovorila oštro, premda joj je glas bio umoran. Bilo je očito da joj ponestaje snage. "Upravo sam bila pročitala taj novinski članak. Ako ste željeli vidjeti iznenađenje, trebali ste se pojaviti prije dječaka koji mi donosi novine." Nije imala namjeru spominjati ponižavajuće iskustvo iz Gambleova ureda.

Sawyer se ponovno udobnije nasloni. I očekivao je takav logičan odgovor, no ipak je osjetio olakšanje kada ga je začuo iz njezinih usta. Osobe koje lažu često se odlučuju za složene priče ne bi li tako izbjegle otkrivanje. "U redu, pošteno. Ne bih htio nepotrebno razvlačiti ovaj razgovor, tako da ću vam samo postaviti nekoliko pitanja na koja želim iskrene i nedvosmislene odgovore. Ništa više. Ako ne znate odgovor, neka vam bude. To su temeljna pravila. Pristajete li?"

Sidney mu ne odgovori. Umornim očima gledala je čas jednog čas drugog agenta. Sawyer se blago pogne prema naprijed. "Ja nisam izmislio sve one optužbe na račun vašeg supruga. No posve otvoreno mogu vam

reći da dokazi do kojih smo do sada došli o njemu ne stvaraju osobito lijepu sliku."

"Kakvi dokazi?" upita Sidney oštrim tonom.

Sawyer odmahne glavom. "Žalim, o tome ne smijem govoriti. No reći ću vam da su dovoljno uvjerljivi i da je zbog toga raspisana tjeratica za vašim suprugom. Ako to već niste znali, u ovom trenutku traže ga svi policajci ovoga svijeta."

Sidneyne su se oči sjajile od suza dok je shvaćala pravo značenje tih nevjerojatnih riječi. Njezin suprug, bjegunac kojeg traže u cijelome svijetu. Ona sada pogleda Sawyera. "Jeste li sve to znali i kada ste me prvi put posjetili?"

Na Sawyerovu licu pojavio se izraz blage boli. Na koncu reče: "Dio". Potom se s nelagodom premjesti na stolcu, a partner nastavi umjesto njega.

"Ako vaš suprug nije počinio ono za što je optužen, što se nas tiče, nema se zbog čega brinuti. Međutim, to možemo reći samo u svoje ime."

Sidney ga je netremice promatrala. "Što time želite reći?"

Jackson slegne širokim ramenima. "Recimo da nije ništa skrivio. Posve pouzdano znamo da nije bio u onom zrakoplovu. Gdje je, onda? Ako je možda slučajno propustio onaj zrakoplov, odmah bi vam se javio, kako bi vam rekao da je sve u redu. A to se nije dogodilo. Zašto? Djelomičan je odgovor činjenica da se upleo u nešto što i nije posve zakonito. Usto, razmjeri planiranja i provođenja plana u ovom nas slučaju navode na zaključak da iza svega toga nije samo jedna osoba." Jackson zastane i pogleda Sawyera, koji jedva primjetno kimne. Jackson nastavi. "Gospođo Archer, čovjek za kojeg sumnjamo da je u praktičnome smislu izveo sabotažu na onom zrakoplovu, pronađen je ubijen u svome stanu. Po svemu sudeći, spremao se otputovati iz zemlje, no netko je u vezi s njim imao drukčije planove."

Sidney polako i jedva čujno ponovi tu riječ. "Ubijen." Pomislila je na Edwarda Pagea kako leži u velikoj lokvi vlastite krvi. Ubijen je neposredno nakon razgovora s njom. Ona se sada još čvršće omota dekom. Najprije je oklijevala, dvoumeći se oko toga treba li agentima spomenuti svoj razgovor s Pageom. A onda je, iz razloga koje nije znala posve točno odrediti, odlučila to ne učiniti. Samo je duboko udahnula. "Kako glase ta vaša pitanja?"

"Kao prvo, upoznat ću vas sa svojom malom teorijom." Sawyer na trenutak zastane, koncentrirajući se. "Za sada ćemo prihvatiti vašu priču o

tome da ste u New Orleans otišli samo tako, iz hira. Slijedili smo vas onamo. Znamo i da su vaši roditelji i kći otišli iz ove kuće nedugo nakon vas."

"Pa što? Zašto su trebali ostati ovdje?" Sidney pogleda oko sebe, unutrašnjost svoje nekoć ljubljene kuće. Što ovdje još uopće postoji osim krajnjega jada?

"Točno. Ali, vidite, vi ste otišli, mi smo otišli, vaši su roditelji otišli." On načini stanku.

"Ako time želite nešto reći, bojim se da ne shvaćam o čemu je riječ."

Sawyer naglo ustane i širokim se leđima okrene prema vatri, spuštajući pogled prema Sidney. Potom raširi ruke. "Ovdje nije bilo nikoga, Sidney. Kuća je bila posve nezaštićena. Bez obzira na to zašto ste pošli u New Orleans, posljedica je bila to što smo mi odvučeni i što smo prestali nadzirati vašu kuću. Shvaćate?"

Unatoč toplini koja je dopirala od plamena, Sidney je osjetila kako je obuzima iznenadna ledena hladnoća. Poslužila je kao sredstvo odvratanja pozornosti. Jason je znao da je savezne vlasti prate i promatraju. Upotrijebio ju je. Iskoristio ju je kako bi se poslužio nečim u ovoj kući.

Sawyer i Jackson pomno su promatrali Sidney. Gotovo su vidjeli intenzivnu mentalnu gimnastiku koja se odvijala s druge strane njezina čela.

Sidney pogleda kroz prozor. Pogledom je prešla sivim sakoom položenim preko naslonjača za ljuljanje. U njegovu džepu nalazila se disketa. Odjednom je poželjela okončati ovaj razgovor.

"Ovdje nema ničega što bi netko mogao tražiti i željeti."

"Ničega?" Po Jacksonovu glasu bilo je jasno da u to nije osobito uvjeren. "Vaš suprug ovdje nije čuvao nikakve spise ili datoteke? Ništa slično?"

"S posla ne. Triton je vrlo paranoičan u vezi s takvim stvarima."

Sawyer polako kimne. Na temelju vlastitih iskustava s Tritonom, u tu je izjavu bio spreman povjerovati bez ograničenja. "Ipak, Sidney, možda biste mogli malo razmisliti o tome. Niste primijetili da nešto nedostaje ili da nešto nije kao prije?"

Sidney polagano odmahne glavom. "Ali, zapravo nisam ni gledala kako

valja."

Jackson se tada nemirno promeškolji. "Ako nemate ništa protiv, mi bismo već sada mogli pretražiti kuću." Odmah je pogledao partnera, koji je na taj prijedlog uzdignuo obrve. Jackson tada pogleda Sidney, iščekujući odgovor.

Kako nije reagirala, Jackson joj priđe za cijeli korak. "Kao mogućnost, uvijek nam ostaje nalog za pretres. Mogućih razloga imamo upravo u izobilju. Ovako biste nam, međutim, uštedjeli puno vremena i truda. A ako je onako kako kažete i ako ovdje nema ničega, pregled za vas uopće ne bi trebao biti problematičan, zar ne?"

"Odvjetnica sam, gospodine Jackson", reče Sidney hladnim tonom. "Znam kako to ide. U redu, samo izvolite. Molim vas, ne obazirite se na nered, zapravo se nisam osobito puno bavila kućnim poslovima." Ona ustane, odloži deku, uzme sako i odjene ga. "Dok vi obavljate svoj posao, iziđi ću i uhvatiti malo svježega zraka. Koliko će vam trebati vremena?"

Dvojica se agenata pogledaju. "Nekoliko sati."

"U redu, poslužite se stvarima koje su u hladnjaku. Od pretraživanja čovjek lako ogladni."

Pošto je izišla, Jackson se obrati partneru. "Dovraga, kakva ženska, ha?"

Sawyer je još uvijek bio zagledan za vitkom pojavom koja se uputila prema garaži. "Vraška ženska."

NEKOLIKO SATI KASNIJE SIDNEY ARCHER SE VRATILA.

"Ništa?" Ona pogleda dvojicu razbarušenih muškaraca.

"U svakom slučaju ništa što bismo bili u stanju pronaći." Jacksonov je ton bio prijekoran.

Ona ga zamalo ušutka nepopustljivim pogledom. "To nije moj problem, zar ne?"

Njih dvoje još su se nekoliko trenutaka nepomično gledali. "Imali ste još pitanja?" upita Sidney naposljetku.

Kada su se dvojica agenata FBI-a, oko sat vremena kasnije spremali za odlazak, Sidney dodirne Sawyera za podlakticu. "Očito je da niste poznavali mog supruga. Da ste ga znali, bilo bi vam posve jasno da nije mogao..." Usne su joj se micale, ali još nekoliko trenutaka nisu se čule nikakve riječi. "Nemoguće je da je ikada imao ikakve veze s tom zrakoplovnom nesrećom. Sa svim tim ljudima..." Ona zatvori oči i radi oslonca se uhvati za

ulazna vrata.

Na Sawyerovu se licu vidjelo koliko ga sve to muči. Kako bi itko uopće mogao pomisliti da je osoba koju voli, s kojom je imao dijete, sposobna za takvo što? Ali ljudska bića čine strašne zločine svake minute i svakoga dana; to su jedina živa bića koja ubijaju zlonamjerno.

"Jasno mi je kako vam je, Sidney", reče agent tiho.

Prilazeći automobilu, Jackson šutne kamenčić i pogleda partnera. "Ne znam, Lee, nešto s tom ženom jednostavno ne štima. Posve je sigurno da nam je nešto prešutjela."

Sawyer slegne ramenima. "Dovraga, da sam na njezinu mjestu, postupio bih jednako."

Jackson se doimao iznenađenim. "Lagao bi FBI-u?"

"Našla se usred bojnoga polja, ne zna kamo bi se uopće trebala okrenuti. U takvim uvjetima, i ja bih bio i te kako oprezan."

"Onda ću se valjda nekako prikloniti tvojoj prosudbi." Po tim Jacksonovim riječima, koje je izgovorio ulazeći u automobil, moglo se zaključiti da u to nije osobito uvjeren.

ČETRDESETO POGLAVLJE

SIDNEY POJURI DO TELEFONA, NO ONDA SE NAGLO ZAUSTAVI. Pogledala je slušalicu kao da je riječ o kakvoj kobri koja se sprema ugristi je i u tijelo joj ubrizgati otrov. Ako joj je pokojni Edward Page postavio uređaj za prisluškivanje telefona, koliko je vjerojatno da su to učinili i drugi? Ona spusti slušalicu i pogleda mobilni telefon, koji se punio na kuhinjskoj radnoj plohi. Koliko je on siguran? Obuzeta osjećajem nemoći, ona šakom snažno udara po zidu, zamišljajući stotine elektroničkih očiju kako je promatraju i bilježe svaki njezin potez. Potom u torbicu stavi alfanumerički pager, pretpostavljajući da je taj oblik komunikacije razmjerno siguran. Bilo kako bilo, njime će se morati zadovoljiti, jer nema osobitog izbora. Nakon toga u torbicu je stavila i nabijeni pištolj, te pojurila do Explorera. Disketa joj je bila spremljena na sigurno, u džep. Za sada će morati pričekati. A sada mora obaviti nešto što je trenutačno još važnije.

* * *

FORD SE ZAUSTAVIO NA MCDONALD'SOVU PARKIRALIŠTU. SIDNEY uđe,

naruči objed koji će ponijeti sa sobom i hodnikom pođe prema nužniku, zastajući kraj telefonske govornice. Okrenuvši željeni broj, stala je pogledom pretraživati parkiralište, tražeći znakove prisutnosti FBI-a. Nije primijetila ništa neuobičajeno, što je bilo dobro oni i trebaju biti nevidljivi. No zadržala je pri pomisli na to tko bi još mogao biti u njezinoj blizini.

Na drugoj strani telefonske linije začuo se neki glas. Trebalo joj je nekoliko minuta kako bi primirila oca. Kada je izrekla molbu, on je ponovno eksplodirao.

"Zašto, dovraga, želiš da učinim baš to?"

"Molim te, tata. Želim da ti i mama otputujete. I želim da povedete Amy."

"Znaš da nakon Dana rada* nikada ne idemo u Maine."

* Labor Day - državni blagdan, prvi ponedjeljak u rujnu.

Sidney odmakne mikrofona od usta i duboko udahne. "Čuj, tata, pročitao si što je objavljeno u novinama."

On ponovno započne ispočetka. "To je najveća hrpa sranja koju sam ikada čuo. Sid..."

"Tata, samo me poslušaj. Nemam vremena za prepiranje." Još se nikada nije tako usprotivila ocu.

Oboje su još trenutak šutjeli.

Kada je prekinula tišinu, glas joj je bio odlučan. "Agenti FBI-a upravo su otišli iz kuće. Jason je sudjelovao u... nečemu. Još ne znam točno u čemu. Ali čak i ako je pola od objavljenoga točno..." Ona zadržati. "Kada sam se avionom vraćala iz New Orleansa, obratio mi se neki muškarac. Zvao se Edward Page. Bio je privatni istražitelj. Istraživao je nešto što je imalo veze s Jasonom."

U glasu Billa Pattersona jasno se čula nevjerica. "Zašto je istraživao nešto u vezi s Jasonom?"

"Ne znam. Nije mi htio reći."

"Ja predlažem da ga to upitamo i da od njega ne prihvaćamo nikakva sranja."

"Ne možemo ga pitati, tata: netko ga je ubio pet minuta nakon što smo se razdvojili."

Osupnut, Bill Patterson više nije uspijeva doći do riječi. "Hoćete li, molim te, otići u kuću u Maineu, tata? Molim te. Čim prije."

Patterson joj još nekoliko trenutaka nije odgovorio. Kada je konačno

progovorio, glas mu je bio slabašan. "Krenut ćemo nakon objeda. Za svaki slučaj, ponijet ću i sačmaricu."

Sidney osjeti kako joj se napeta ramena opuštaju. "Sidney?"

"Da, tata?"

"Želio bih da pođeš s nama."

Sidney odmahne glavom. "Ne mogu, tata."

Njezin otac tada je ponovno eksplodirao. "Zašto, dovraga? Posve si sama. Jasonova si supruga. I te kako bi u svemu ovome mogla biti meta."

"FBI me stalno prati."

"Misliš da su oni nedodirljivi? Misliš da oni ne griješe? Ne budi luda, dušo."

"Ne mogu, tata. Agenti FBI-a vjerojatno nisu jedini koji me prate. Da ja pođem s vama, oni bi nas sigurno pratili." Dok je izgovarala te riječi, Sidney osjeti kako joj je cijelo tijelo zadrhtalo.

"Isuse, srce..." Sidney je posve jasno čula kako joj otac s mukom guta slinu. "Čuj, kako bi bilo da mamu i Amy uputim u Maine, a da ja dođem k tebi?"

"Ne želim da s tim imate bilo kakve veze, ni one ni ti. Dovoljno je već i to što sam ja ovako upletena. Želim da budeš s Amy i mamom. Želim da čuvaš njih. Ja ću se sama brinuti za sebe."

"Nikada mi nije nedostajalo vjere u tebe, srce moje. Ali... ali ovo je malo drukčije. Ako su ti ljudi već ubili..." Bill Patterson nije imao snage dovršiti rečenicu. Posve je otupio pred mogućnošću da mu najmlađe dijete izgubi život nasilnom smrću.

"Tata, sve će biti u redu. Imam svoj pištolj. FBI je kraj mene u svakom trenutku. Javljat ću se svakodnevno."

"Sid..."

"Tata, sve će biti u redu."

Patterson joj nije odgovorio istoga trena. Na koncu je pomireno rekao: "U redu, ali javljaj se dvaput na dan."

"U redu, dvaput na dan. Pozdravi mamu. Znam da su je novine sigurno uzrujale. Ali nemoj joj reći za naš razgovor."

"Sid, majka ti nije glupa. Pitat će se zašto iznenada u ovo doba godine odlazimo u Maine."

"Molim te, tata, samo smisli nešto uvjerljivo."

Bill Patterson na koncu uzdahne. "Imaš li još štogod?"

"Reci Amy da je volim. Reci joj da je tata i ja volimo više od svega." Sada kada je ono jedino što je tako očajnički željela, biti sa svojom kćeri, tako sigurno bilo izvan njezina domašaja, Sidney je počela osjećati kako joj se u očima nakupljaju suze. Kako bi Amy bila na sigurnome, Sidney se morala držati daleko, daleko od nje.

"Reći ću joj, srce", reče Bill Patterson tiho.

SIDNEY JE BRZO POJELA OBJED VOZEĆI SE KUĆI. SAMO JE PROJURILA kroz kuću i već minutu kasnije sjedila je pred suprugovim računalom. Prije toga je oprezno zaključala vrata sobe i unijela mobilni telefon, za slučaj da se ukaže potreba za pozivanjem policije. Izvukla je disketu iz džepa sakoa, izvadila pištolj, te i jedno i drugo položila na stol kraj sebe.

Uključila je računalo i stala promatrati ekran. Upravo kada se spremala ubaciti disketu u otvor, trgnula se i uspravila, kao hipnotizirana promatrajući ono što se nalazilo na zaslonu. Upravo se bila pojavila brojka koja je pokazivala količinu raspoložive memorije. Nešto nije bilo kako valja. Pritisnula je nekoliko tipki. Na ekranu se ponovno pojavila brojka koja je pokazivala dostupnu memoriju i ondje se zadržala. Sidney polako pročitava brojke: 1.356.600 kilobytea, odnosno oko 1,3 gigabytea prostora na hard disku još nije bilo zauzeto. Netremice je promatrala posljednje tri znamenke. Prisjetila se kada je posljednji put sjedila za tim računalom. Zadnje tri znamenke odgovarale su datumu Jasonova rođendana - sedam, nula, šest, zbog čega je tada zaplakala. Zbog čega je doživjela još jedan slom. Ponovno se bila pripremila na to, no sada je u računalu bilo manje slobodne memorije. Ali, kako je to moguće? Nije ni dotaknula računalo od...

O, Kriste!

U želucu je odjednom osjetila bolan čvor, te je poskočila sa stolca, šćepala pištolj i spremila disketu u džep sakoa. Imala je osjećaj da bi najradije pucala u prokleti kompjuterski ekran. Sawyer je bio i u pravu i u krivu. Imao je pravo kada je rekao da je netko bio u njezinoj kući dok je ona bila u New Orleansu. Pogriješio je kada je rekao da je netko došao nešto uzeti. Taj je netko, umjesto toga, nešto ostavio. Nešto što se sada nalazilo u računalu njezina supruga. Nešto od čega je sada bježala što je brže mogla.

Trebalo joj je deset minuta kako bi se vratila u McDonald's i ponovno došla do govornice. U glasu njezine tajnice jasno se čula napetost.

"Dobar dan, gospođo Archer."

Gospođo Archer? Ova je tajnica za nju radila već gotovo šest godina, a tako ju je oslovljavala samo prvoga dana. Sidney odluči za sada se ne obazirati na to. "Sarah, je li Jeff danas na poslu?" Jeff Fisher bio je najveći stručnjak za računala u Tyler, Stoneu.

"Ne znam točno. Želite li da vas prebacim njegovu pomoćniku, gospođo Archer?"

Sidney više nije mogla izdržati. "Sarah, što se to, dovraga, događa s tim gospođo, gospođo?"

Sarah joj nije odgovorila istoga trena, no nakon toga počela je bjesomučno šaptati u slušalicu. "Sid, svi govore samo o onom članku iz novina. Faksom su ga razaslali u sve urede. Triton prijeti da će posve povući račun iz naše tvrtke. Gospodin Wharton kipti od bijesa. I uopće se ne skriva da sve velike ribe za to krive tebe."

"Ja sam jednako zbunjena kao i svi ostali."

"Da, ali prema onom članku izgleda... znaš već."

Sidney teško uzdahne. "Hoćeš li me spojiti s Henryjem? Sve ću to odmah riješiti."

Sarin je odgovor dodatno uzdrmao Sidney. "Poslovodni je odbor jutros održao sastanak. Na telekonferencijskoj vezi bili su i partneri iz podružnica. Govori se da su sastavljali pismo koje će uputiti tebi."

"Pismo? Kakvo pismo?" Na Sidneynu se licu sve više odražavala zapanjenost.

U pozadini, Sidney je čula ljude kako prolaze kraj Sarina odjeljka. Pošto su se ti zvukovi izgubili, Sarah je nastavila, još prigušenijim glasom. "Ne znam... ne znam kako bih ti to rekla, ali čula sam da je to otkazno pismo."

"Otkazno?" Sidney se rukom nasloni na zid kako bi lakše održala ravnotežu. "Nisam čak ni optužena za nešto, a oni su mi već sudili, osudili me i sada mi izriču kaznu? Sve zbog jednog novinskog članka?"

"Mislim da su svi ovdje zabrinuti za opstanak tvrtke. Većina prstom upire u tebe." Sarah potom žurno pridoda: "I u tvog supruga. Sada kad su utvrdili da je Jason još uvijek živ.... Ljudi se osjećaju prevarenima, doista."

Sidney duboko uzdahne, a ramena joj nemoćno klonu. Obuzeo ju je potpuni umor.

"Bože moj, Sarah, a što misliš kako je meni?" Sarah ne reče ništa. Sidney se prstom poigravala disketom u džepu. Zbog pištolja koji joj je stajao u

džepu sakoa osjećala je neugodnu izbočinu u prednjem dijelu. Na to će se jednostavno morati naviknuti. "Sarah, silno bih voljela kada bih ti sve to mogla objasniti, ali ne mogu. Mogu ti samo reći da nisam učinila ništa protuzakonito i da ne znam koji se to vrag dogodio s mojim životom. Ali nemam puno vremena. Možeš li mi nekako diskretno doznati je li Jeff na poslu? Molim te, Sarah."

Sarah je još nekoliko trenutaka šutjela, a onda reče: "Pričekaj malo, Sid."

Pokazalo se da je Jeff uzeo nekoliko slobodnih dana. Sarah je Sidney dala njegov broj kod kuće. Sidney se svim srcem nadala da nije nekamo oputovao. Oko tri poslije podne Sidney je konačno uspjela doći do njega. U početku se s njim kanila naći u tvrtki. Međutim, to sada više nije dolazilo u obzir. Umjesto toga, dogovorili su se da će se naći kod njega, u kući u Alexandriji. Dobro joj je došlo i to što ga posljednja dva dana nije bilo u uredu, tako da nije čuo sve priče koje su kružile o njoj. Kada mu je Sidney rekla da je muči problem vezan uz računala, pokazao je veliku želju da joj pomogne. Mora još obaviti neke poslove, no oko osam će biti kod kuće. Tako joj nije preostalo ništa drugo nego da pričeka.

DVA SATA KASNIJE SIDNEY SE TRGNULA NA KUCANJE NA ULAZNYM vratima koje je začula dok je nervozno amo-tamo koračala dnevnom sobom. Pogledala je kroz rupicu i blago iznenađena otvorila vrata. Lee Sawyer nije čekao poziv za ulazak. Dugačkim koracima prošao je predvorjem i sjeo u jedan od naslonjača kraj kamina. Vatra se u njemu već odavno bila ugasila.

"Gdje vam je partner?"

Sawyer se nije obazirao na njezino pitanje. "Razgovarao sam s ljudima iz Tritona", reče. "Niste mi rekli da ste ih jutros posjetili."

Stajala je pred njim, prekriženih ruku. U međuvremenu se bila otuširala i preodjenula u crnu plisiranu suknju i bijeli pulover s v-izrezom. Kosa, začušljana unatrag, još joj je uvijek bila mokra. Na nogama je imala samo najlonke; cipele s visokom potpeticom ležale su kraj sofe. "Niste me ni pitali."

Sawyer nešto nezadovoljno progundā. "Onda, što kažete na onaj mali film u kojern vam je muž u glavnoj ulozi?"

"Zapravo i nisam puno razmišljala o tome."

"Vraga nisi..."

Ona sjedne na sofū i, prije nego što će odgovoriti, privuče noge pod sebe.

"Što točno želiš?" upita tada usiljenim tonom.

"Istinu, to za početak doista ne bi bilo loše. Kada bismo pred sobom imali istinu, mogli bismo se približiti i određenim rješenjima."

"Na primjer, mog supruga doživotno strpati u zatvor? To je rješenje koje priželjkuješ, zar ne?" Te mu je riječi uputila s puno žestine u glasu.

Sawyer se odsutno poigravao službenom značkom na pojasu. Strogi izraz njegova lica sada je već bio izbljedio. Kada ju je pogledao, u očima mu se odražavala iscrpljenost, a krupno tijelo nagnulo se u stranu. "Čuj, Sidney, kao što sam već rekao, i ja sam one noći bio na mjestu nesreće. I ja sam... u ruci držao onu cipelicu." Glas ga je počeo izdavati. U Sidneynim su se očima pojavile suze, no nastavila ga je gledati, čak i kada joj je tijelo već počelo drhtati.

Sawyer nastavi prigušenim, ali jasnim glasom: "U cijeloj ovoj kući primjećujem fotografije vrlo sretne obitelji. Zgodan suprug, jedna od najljepših djevojčica koje sam ikada vidio i..." On načas zašuti. "Vrlo lijepa supruga i majka." Sidneyni se obrazi na te riječi zarumene. Osjećajući nelagodu, Sawyer brzo nastavi. "Meni uopće nije logično da bi tvoj suprug, čak i ako je pokrao svog poslodavca, sudjelovao u obaranju onog zrakoplova." Dok ga je slušala, suza se sa Sidneyna obraza otkotrljala na sofu, ostavljajući mrlju. "Neću ti lagati i reći da držim kako ti je suprug posve nedužan. Zbog tebe se svim srcem nadam da će cijelu ovu zbrku nekako biti moguće objasniti. No moj je posao pronaći onoga, tko god to bio, tko je srušio onaj zrakoplov i tako pobio sve one ljude." On sada duboko udahne. "Medu njima i dijete kojem je pripadala ona cipelica." Ponovno je načas zašutio. "I obaviti ću svoju dužnost."

"Nastavi", potakne ga Sidney, jednom rukom nervozno stiskajući porub suknje.

"Najbolji trag kojim trenutačno raspolazem jest tvoj suprug. A jedini način na koji taj trag mogu istraživati trenutačno si upravo ti."

"Želiš, dakle, da ti pomognem privedi mog supruga?"

"Želim da mi ispričaš sve što možeš a što će mi pomoći da proniknem u tu veliku tajnu. Nije li to i tvoja želja?"

Sidney je odgovorila tek pošto je protekla puna minuta. Kada ju je konačno izgovorila, ta je riječ bila popraćena jecajima. "Jest." Još nekoliko trenutaka nije rekla ništa. Napokon ga je pogledala. "Ali potrebna sam svojoj djevojčici. Ne znam gdje je Jason i ako i ja nekako nestanem..." Nije

dovršila rečenicu.

Sawyer je još nekoliko trenutaka izgledao zbunjeno, a onda mu je sinulo što mu ona želi reći. Nagnuvši se naprijed, nježno ju je uhvatio za ruku. "Sidney, ne vjerujem da si imala veze bilo s kojim dijelom cijele ove priče. Vraški sam siguran da te nitko neće uhititi i odvesti te od kćeri. Možda mi još nisi ispričala cijelu priču, ali Kriste, i ti si samo ljudsko biće. Ne mogu ni približno zamisliti pritisak pod kojim već neko vrijeme živiš. Molim te, vjeruj mi. I imaj povjerenja u mene." On joj tada pusti ruku i ponovno se nasloni.

Ona obriše suze, čak se uspije načas i nasmiješiti, te se pribere. Još je jednom duboko udahнула, a onda otpočne: "Onog dana kad ste vas dvojica došli ovamo, nazvao me Jason." Izgovorivši te riječi, naglo je pogledala Sawyera, kao da se još uvijek pribojava da bi on mogao izvući lisice. On se samo blago nagnuo naprijed, lica pokrivena bezbrojnim borama.

"Što ti je rekao? Ponovi mi što možeš vjernije."

"Rekao je da zna kako sve izgleda užasno loše, ali i kako će mi sve objasniti čim se vidimo. Bila sam toliko oduševljena spoznajom da je još uvijek živ da mu nisam postavila puno pitanja. Nazvao me i s aerodroma prije nego što je ušao u zrakoplov onoga dana kada se dogodila nesreća." Sawyer sjedne uspravnije. "Ali nisam imala vremena razgovarati s njim."

Sidney se pripremi za još jedan napadaj osjećaja krivnje, dok ju je sjećanje na te trenutke obuzimalo poput bujice. Potom je Sawyeru ispričala kako je Jason u uredu često provodio dobar dio noći, te mu prepričala razgovor koji su vodili prije nego što je otišao na aerodrom.

"I on je predložio da otputuješ u New Orleans?" upita Sawyer. Ona kimne. "Rekao mi je da, ako mi se ne uspije javiti u hotel, odem na Trg Jackson, jer će mi ondje nekako dostaviti poruku."

"Čistač cipela, zar ne?" Sidney ponovno kimne.

Sawyer uzdahne. "Znači, s govornice si nazvala Jasona?"

"U poruci je zapravo stajalo da nazovem svoj broj u uredu, samo što se na poziv javio Jason. Rekao mi je neka ništa ne govorim, kako je policija posvuda oko mene. Rekao mi je neka se vratim kući, a on će mi se javiti kada okolnosti za to postanu sigurne."

"Ali još se nije javio?"

Ona polako odmahne glavom. "Još nisam čula ništa."

Sawyer je sada pomno birao riječi. "Znaš, Sidney, čovjek se uistinu mora diviti tvojoj odanosti, doista. Ti si se više nego vjerno pridržavala bračnih zavjeta, jer mi se čini da ni sam Bog nije predvidio ovakve krize."

"Ali?" Ona ga pogleda tražeći nešto što bi joj pokazalo što on doista misli.

"Ali postoje trenuci kada to moraš nadići i pogledati s druge strane odanosti, nadići ono što osjećaš prema nekome, i razmotriti gole činjenice. Nisam osobito vičan riječima, no ako je tvoj suprug nešto skrivio - pritom ne želim reći da je tako - ti tada ne trebaš do kraja ići s njim. Kao što si rekla, imaš djevojčicu kojoj si potrebna. Ja imam četvero djece; nisam baš najbolji otac na svijetu, ali razumijem kako je to."

"Što onda predlažeš?" Glas joj je bio prigušen.

"Suradnju. Ništa više od toga. Ti pruži informacije meni, ja ću ih pružiti tebi. Evo odmah i nečega za tebe. Nazovimo to pologom kojim želim osigurati dobru suradnju. U onom je članku poprilično dobro ocrtano sve čime sada raspoložemo. Vidjela si onu videosnimku. Tvoj se suprug sastao s nekom osobom i tada je došlo do razmjene. Triton je uvjeren da je riječ o informacijama kojima je cilj naškoditi njihovim izgledima za kupnju CyberComa. Raspoložu i poprilično uvjerljivim dokazima koji Jazona povezuju s prijevaram počinjenom na bankovnim računima."

"Znam da ti dokazi izgledaju silno čvrsto i uvjerljivo, ali ne mogu vjerovati ni u što od toga. Doista ne mogu."

"No, da, katkada i najjasniji znakovi pokazuju u pogrešnome smjeru. Moj je posao utvrditi kamo bi trebali pokazivati. Moram priznati da ne držim kako ti je suprug posve čist, no, s druge strane, ne držim ni da je sam organizirao i skrivio sve."

"Držiš da radi za RTG, zar ne?"

"To je moguće", prizna Sawyer iskreno. "Taj trag slijedimo zajedno sa svim ostalim tragovima. On se doima najvjerojatnijim, no, s druge strane, to se nikada ne zna." On načas zastane. "Postoji li još nešto što mi želiš reći?"

Sidney je još nekoliko trenutaka oklijevala, u mislima se vraćajući na razgovor s Edom Pageom neposredno prije njegove pogibije. Kada je spustila pogled na svoj sako od tvida prebačen preko naslonjača, zamalo se trgnula. Odjednom se svom silinom prisjetila one diskete i dogovorenog susreta s Jeffom Fisherom. S mukom je progutala slinu i potom se

zarumenjela. "Koliko se sada mogu sjetiti, ne. Ne."

Sawyer ju je pomno promatrao još nekoliko dugih trenutaka, a onda je polako ustao. "Kada već razmjenjujemo informacije, mislio sam da bi voljela znati kako te tvoj dragi prijatelj Paul Brophy slijedio u New Orleans."

Sidney se na te riječi ukoči.

"Pretražio ti je hotelsku sobu dok si bila vani na kavi. Tu informaciju možeš slobodno upotrijebiti kako god ti se čini da je najbolje." Već je bio zakoračio kroz ulazna vrata, a onda se ponovno okrenuo. "Još samo jedna stvar, kako bi sve bilo posve čisto... Nadziremo te dvadeset četiri sata na dan."

"Više ne kanim nikamo putovati, ako vas to brine."

Njegov ju je odgovor iznenadio. "Onaj pištolj nemoj držati zaključan, Sidney. Neka ti bude na dohvat ruke i neka uvijek bude nabijen. Štoviše..." Sawyer rastvori kaput, otkopča držač učvršćen za pojas, iz njega izvadi pištolj, te joj pruži korice. "Koliko mi se čini na temelju iskustva, pištolji u ženskim torbicama zapravo i nisu osobito učinkoviti. Molim te, budi na oprezu."

Ostavio je Sidney na otvorenim ulaznim vratima. I dalje je razmišljala o užasnoj sudbini muškarca koji joj je posljednji dao identičan savjet.

ČETRDESET PRVO POGLAVLJE

LEE SAWYER PROMOTRIO JE POMNO OBLIKOVANE CRNO-BIJELE mramorne zidove i podove. Površine su bile izrezane u asimetrične trokutaste oblike. Pretpostavljao je da im je cilj bio prenijeti profinjenu umjetničku poruku. Međutim, u njegovu su slučaju poslužili samo kao izvor užasne glavobolje. Iz glavne blagovaonice, kroza skladno izrezbarene linije dvokrilnih vrata od brezova drva s plohama ukrasnoga stakla i između dviju imitacija korintskih stupova, do njega je dopiralo zveckanje posuđa i srebrnog pribora za jelo. Svukao je zimski kaput, skinuo šešir, te i jedno i drugo predao mladoj ženi u kratkoj crnoj suknji i uskoj bluzi, odjeći koja je nekako uspjela dodatno istaknuti tjelesne obline koje zapravo nije trebalo osobito naglašavati. Zauzvrat je dobio pločicu s brojem, zajedno sa srdačnim osmijehom. U trenutku kada mu je predavala broj, jednim noktom lagano je prešla njegovim dlanom, pritisnuvši ga tek toliko da mu

tijelo protrne na određenim skrovitim mjestima. Zacijelo dobiva vraški dobre napojnice, zaključa on.

U tom se trenutku pojavio šef sale koji pomno promotri FBI-eva agenta.

"Ovdje se trebam naći s Frankom Hardyjem."

Muškarac tada ponovno pogledom obuhvati Sawyerov nemaran izgled. Sawyer je odmah uočio takvo pažljivo promatranje, te je pridignuo hlače, što ljudi Sawyerova zdrava izgleda čine više puta tijekom svakog datla. "Kakvi su ovdje hamburgeri, stari?" upita tada. Potom izvadi žvakaću gumu, presavije je i ugura u usta.

"Hamburgeri?" Činilo se da bi se čovjek od same te pomisli svakog trenutka mogao srušiti u nesvijest. "Mi ovdje poslužujemo jela francuske kuhinje, gospodine. Najbolja u gradu." U njegovu govoru obilježenu stranim naglaskom sve je kiptjelo od povrijeđenosti.

"Francuska? Odlično, prženi su vam krumpirići* onda zacijelo vraški dobri."

*Prženi krumpirići, pommes frites - na engl. se zovu french fries, francuski krumpirići.

Hitro se okrenuvši na peti, šef sale poveo je Sawyera kroz divovsku blagovaonicu, gdje su nizovi kristalnih lustera svjetlucali iznad gostiju koji su sjajem svoga izgleda bili posve dorasli takvom blještavilu.

Uvijek elegantni Frank Hardy ustao je iz separea u kutu i kimnuo glavom nekadašnjem partneru. Poslužiteljica se pojavila nekoliko trenutaka nakon Sawyera.

"Što piješ, Lee?"

Onako krupan, Sawyer se udobno smjesti za stol. "Bourbon bez pljuvačke", progunđa i ne podižući pogled.

Poslužiteljica ga pogleda posve zbunjeno. "Oprostite?"

Hardy se nasmije. "Na svoj priprosti način, moj prijatelj misli na čisti bourbon. Ja ću popiti još jedan martini."

Poslužiteljica tada ode, okrećući očima.

Sawyer ispuše nos u rupčić i nastavi pogledavati oko sebe. "Isuse, Frank, tako mi je drago što si odabrao ovaj restoran."

"Kako to?"

"Jer bismo, da sam ja birao mjesto na kojem ćemo se naći, sada bili u Shoneysu. Ali možda je tako i bolje. Čujem da je u ovo doba godine ondje vraški teško doći do rezervacija."

Hardy se nasmije i popije ostatak pića. "Jednostavno ne možeš prihvatiti ni komadić lagodnoga života, zar ne?"

"Dovraga, mogu ga prihvatiti, sve dok ga ne moram plaćati. Nekako računam da bi večera za dvoje ovdje mogla doći otprilike onoliko koliko imam na računu od mirovinskog fonda."

Njih dvojica još su nekoliko minuta neobavezno razgovarali, a poslužiteljica se vratila, poslužila im pića i potom ostala kraj njih kako bi zapisala narudžbu za večeru.

Sawyer pogleda jelovnik, koji je bio vrlo pregledan, no na žalost samo na francuskome. On ga odmah odloži. "Koje je najskuplje jelo u jelovniku?" upita tada poslužiteljicu. Ona mu izdeklamira neki naziv na francuskome.

"Je li to pravo jelo? Nisu puževi ili neko takvo sranje?"

Uzdignutih obrva i stroga izraza lica, ona ga uvjeri da u jelovniku ima i puževa i da su izvrsni, ali da ih u jelu koje je navela nema.

Nasmiješivši se Hardyju, Sawyer reče: "U tom slučaju, donesite mi to."

Pošto se poslužiteljica udaljila, Sawyer proguta gumu za žvakanje, uzme krišku kruha iz košarice koja se nalazila na sredini stola i stane jesti. "Onda, jeste li otkrili štogod u vezi s RTG-om?" upita između dvaju zalogaja.

Hardy položi dlanove na stol i poravna stolnjak. "Philip Goldman već je godinama glavni pravni zastupnik RTG-a."

"Nije li to čudno?"

"Što?"

"Da RTG koristi iste odvjetnike kao Triton i obrnuto. Hoću reći, nisam stručnjak za pravo, ali ne znači li to da nekoga neizostavno čeka gadna gabula?"

"Stvari nisu baš tako jednostavne, Lee."

"Kriste, zašto me to ne čudi?"

Hardy se nije obazirao na tu primjedbu. "Goldman ima ugled u cijeloj zemlji i već je dugo glavni RTG-ov čovjek za pravna pitanja. Triton je u Tyler, Stone došao razmjerno nedavno. Doveo ga je Henry Wharton. U to vrijeme te dvije tvrtke nisu imale nikakvih izravnih sukobljenih interesa. Otada su se počela pojavljivati složenija pitanja, jer su obje tvrtke širile posao i krug djelovanja. Međutim, sve se to uvijek do sada rješavalo - potpunim otkrivanjem poslovnih namjera, napisanim izjavama o odricanju, sve uz valjanu dokumentaciju. Tyler, Stone vrhunska je pravna tvrtka i

mislim da ni jedna od ovih dviju tvrtki nije željela ostati bez njihovih stručnih usluga. Za izgradnju takvog kontinuiteta i povjerenja potrebno je podosta vremena."

"Povjerenje. E, pa to je već vrlo neobična riječ u ovakvome kontekstu." Sawyer se poigravao krušnim mrvicama koje su ležale pred njim.

"U svakom slučaju, u vezi s kupnjom CyberComa pojavio se izravan sukob interesa", nastavi Hardy. "I RTG i Triton žele CyberCom. Tyler, Stone zbog pravničkog etičkog kodeksa nije mogao zastupati oba klijenta."

"I tako su odlučili zastupati Triton. Kako to?"

Hardy slegne ramenima. "Wharton je izvršni partner. Triton je njegov klijent. Dovoljno? Posve je sigurno da nisu kanili dopustiti razvoj situacije u kojoj bi i jednu i drugu tvrtku u tom poslu zastupao netko drugi. Bilo bi to preveliko iskušenje u kojem bi neka druga tvrtka mogla pokupiti sve."

"Pretpostavljam da se Goldman uzrujao kada je tvrtka tako odbila njegova klijenta."

"Na temelju onoga što sam uspio utvrditi, prije bi se reklo da je bio pripravan nekoga ubiti."

"Ali tko može reći da on ne može raditi iza kulisa kako bi RTG-u priskrbio glavnu nagradu?"

"Nitko. Nathan Gamble nije glup; toga je i više nego svjestan. A ako RTG istisne Triton, jasno ti je što bi se moglo dogoditi, zar ne?"

"Dopusti da pogađam. Gamble bi mogao pronaći nove odvjetnike?"

Hardy kimne. "Usto, pročitao si naslove u novinama. Užasno se ljute na Sidney Archer. Čini mi se da bi njezino zaposlenje moglo biti u popriličnoj opasnosti."

"No, da, ni ta dama trenutačno nije odviše oduševljena situacijom."

"Razgovarao si s njom?"

Sawyer kimne i dovrši bourbon. Nakon kraćeg razmišljanja, odlučio je Hardyju ne prenijeti što mu je Sidney Archer povjerila. Hardy radi za Gamblea, a Sawyer je bio poprilično siguran u to da zna što bi Gamble učinio s takvom informacijom: posve pokopao gospođu Archer. Umjesto toga, činjenicu je predstavio kao jednu od mogućih teorija. "Moguće je da je otputovala u New Orleans kako bi se sastala s mužem."

Hardy je gladio bradu. "Rekao bih da je to logično."

"U tome i jest problem, Frank, to uopće nije logično."

"Kako to?" Hardy se doimao iznenađenim.

Sawyer položi laktove na stol. "Razmotri sve to iz ovoga kuta: FBI joj se pojavi na vratima i postavlja stotine pitanja. Čovjek bi morao biti prokleti zombi da pritom ne postane barem malo nervozan. I tako ona istoga dana uskoči u zrakoplov kako bi se sastala sa suprugom?"

"Moguće je da nije znala da je pratite."

Sawyer odmahne glavom. "A-ha. Naša je dama pametna, ne promiče joj ništa. Mislio sam da sam je uhvatio na telefonskome pozivu koji je primila onog jutra kada se održala misa za njezina supruga, a ona se izvukla savršeno uvjerljivim objašnjenjem koje je vjerojatno smislila na licu mjesta. Jednako je postupila i kada sam je optužio za to da je umakla mojim agentima koji su je pratili. Znala je da je pratimo. Pa ipak je otputovala."

"Možda Jason Archer nije znao da je pratite."

"Ako je taj tip doista izveo sva ta sranja za koja ga optužuju, ne misliš li da je dovoljno pametan da pomisli kako bi policija mogla pratiti njegovu suprugu? No, hajde..."

"Ali, ženska je otišla u New Orleans, Lee. Tu činjenicu ne možeš zanijekati."

"To i ne pokušavam. Mislim da joj se muž javio i rekao joj neka ode onamo unatoč našem praćenju."

"Zašto bi, dovraga, učinio takvo što?"

Sawyer se nekoliko trenutaka poigravao ubrusom, ne odgovarajući. A onda je stiglo jelo.

"Izgleda dobro." Sawyer pogleda besprijekorno posluženo jelo.

"I jest. Kolesterol će ti poskočiti do nove rekordne vrijednosti, ali umrijet ćeš kao sretan čovjek."

Hardy ispruži ruku i nožem kucne po Sawyerovu tanjuru. "Nisi mi odgovorio na pitanje: Zašto bi Jason Archer postupio tako kako si rekao?"

Sawyer vilicom u usta stavi velik zalogaj hrane. "Nisi se šalio u vezi s ovim jelom, Frank. A kada samo pomislim da sam se, kada si me nazvao i pozvao na večeru, upravo spremao za jedan Chef Boyardeei*..."

*Raznovrsna gotova jela iz konzerve.

"Dovraga, Lee, reci mi već jednom."

Sawyer odloži vilicu. "Kada je Sidney Archer otišla u New Orleans, povukli smo sve svoje dečke jer smo morali pokriti puno mogućih

smjerova. I unatoč tome zamalo nam je umaknula. Zapravo, da se meni nije onako nevjerojatno posrećilo na aerodromu, uopće ne bismo znali kamo je dovraga otišla. A sada držim da znam razlog njezina putovanja: bio je to način skretanja pozornosti."

Hardyjevo lice odražavalo je krajnju nevjericu. "Kako to, dovraga, misliš? Skretanja pozornosti sa čega?"

"Kada sam ti rekao da smo povukli sve svoje dečke, doista sam mislio da smo ih povukli sve, Frank. Dok nas nije bilo, nitko nije nadzirao kuću Archerovih."

Hardy gotovo ostane bez daha i samo se odmakne od stola, te se svom težinom nasloni. "Sranje!"

Sawyer mu uputi izmučen pogled. "Znam. Tu sam jako zeznuo stvar, no sada je prekasno i za ljutnju i za jadikovanje."

"Znači, misliš da..."

"Mislim da je netko posjetio tu lijepu kućicu dok se gospođa hladila u New Orleansu."

"Čekaj malo, ne misliš valjda da je..."

"Recimo to ovako: Jason Archer bio bi na mome popisu od pet osoba za koje je najvjerojatnije da su bile u kući."

"Ali što mu je mogao biti cilj?"

"Ne znam. Ray i ja pretražili smo cijelu kuću i nismo pronašli ništa."

"Misliš da supruga zna za to?"

Prije nego što će odgovoriti, Sawyer uzme još jedan zalogaj. "Da si mi to pitanje postavio prije tjedan dana, vjerojatno bih odgovorio potvrdno. Sada? Sada mislim da ženska nema pojma što se događa."

Hardy se nasloni. "Uistinu vjeruješ u to?"

"Onaj ju je novinski članak posve dotukao. U velikome je sranju u svojoj tvrtki. Suprug joj se nije pojavio, a ona se vratila praznih ruku. Što je dobila osim još veće glavobolje?"

Hardy je nastavio jesti, no i dalje je izgledao zamišljeno.

Sawyer odmahne glavom. "Kriste, ovaj je slučaj kao krafna sa želeom. Svaki put kad zagrižeš, ono ljepljivo sranje stane štrcati po tebi." Sawyer tada u usta utrpa velik komad hrane.

Hardy se nasmije i pogleda uokolo. Pogled mu se odjednom zaustavio na nečemu.

"Mislio sam da on nije u gradu."

Sawyer pogleda u tom smjeru. "Tko?"

"Quentin Rowe." Hardy mu diskretno pokaže smjer. "Ondje."

Rowe se nalazio negdje na sredini dvorane, udobno smješten za stolom u jednom odvojenom kutu prostorije. Blago svjetlo svijeća stolu je pridavalo prisan izgled u divovskoj i do posljednjeg mjesta ispunjenoj dvorani. Na sebi je imao skup svileni sako, košulju bez ovratnika zakopčanu do posljednjeg gumba i odgovarajuće svilene hlače. Rep mu je udarao amotamo po vratu dok je sudjelovao u živahnome razgovoru sa sugovornikom, muškarcem tek nešto starijem od dvadeset, koji je bio odjeven u skupo, po mjeri skrojeno odijelo. Dvojica mlađih muškaraca sjedili su jedan uz drugoga i netremice se gledali u oči. Govorili su prigušenim tonovima, a Roweova ruka načas se našla na sugovornikovojoj.

Sawyer pogleda Hardyja uzdignutih obrva. "Lijep par."

"Pazi! Takve izjave u našem društvu više nisu prihvatljive."

"Hej, živi i dopusti drugima da žive u miru. To je moj moto. Tip može izlaziti s kim god želi."

Hardy je nastavio promatrati onaj par. "No, da, Quentin Rowe vrijedi oko tri stotine milijuna dolara, a kako stvari stoje, i prije četrdesete postat će milijarderom. Rekao bih da je zbog toga poprilično poželjan neženja."

"Uvjeren sam da se cijela vojska mladih dama zbog ovoga upravo ždere."

"I te kako. Ali tip je pravi genijalac. Zaslužio je takav uspjeh."

"Da, nakratko me proveo tvrtkom. Nisam shvatio pola od onoga što mi je napričao, no ipak je bilo zanimljivo. Premda, iskreno, ne mogu reći da mi se sviđa kamo sva ta tehnološka sranja vode."

"Napredak nije moguće zaustaviti, Lee."

"Ne želim ga zaustaviti, Frank, samo bih volio biti u mogućnosti birati koliko ću u njemu sudjelovati. Prema Roweovim riječima, čini se da mi se takva prigoda neće pružiti."

"Cijela stvar pomalo zastrašuje. Ali posve je sigurno vraški unosna."

Sawyer načas ponovno pogleda u Roweovu smjeru. "Kada smo već kod parova, Rowe i Gamble svakako su neobičan par."

"Doista, zbog čega?" Hardy se naceri. "Ozbiljno govoreći, jednostavno su slučajno naletjeli jedan na drugoga u pogodnome trenutku. Ostalo je povijest."

"Tako sam nekako i čuo. Gamble je imao vreće s novcem, a Rowe je donio pamet?"

Hardy odmahne glavom. "Ne podcjenjuj Nathana Gamblea. Na Wall Streetu nije lako zaraditi toliki novac. Pametan je to tip i vraški sposoban poslovni čovjek."

Sawyer ubrusom obriše usta. "To je dobro, jer se ne bi mogao snalaziti samo s tim svojim šarmom."

ČETRDESET DRUGO POGLAVLJE

U OSAM SATI SIDNEY JE STIGLA DO DOMA JEFFA FISHERA, OBNOVLJENE kuće u nizu u rubnome dijelu starog elitnog rezidencijalnog dijela Alexandrije. U trenirci s oznakama MIT-a* i izlizanim starim tenisicama, te s kapom s oznakama Red Sox ** na gotovo posve ćelavoj glavi, niski, zdepasti Fisher poželio joj je dobrodošlicu i uveo je u veliku prostoriju od poda do stropa pretrpanu kompjuterskom opremom svih vrsta i oblika, uz kabele koji su, iz višestrukih utičnica popunjenih do posljednjeg mjesta, u svim smjerovima vodili preko drvenoga poda. Sidney pomisli kako cijeli taj prostor više izgleda kao zapovjedno mjesto s kojeg Pentagon vodi ratne operacije nego kao soba u mirnom predgrađu.

*Ugledno bostonsko sveučilište Massachusetts Institute of Technology.

**Bostonska baseballska-momčad.

Fisher je s ponosom promatrao njezinu očitu zapanjenost. "Zapravo sam ponešto i smanjio broj uređaja. Učinilo mi se da sve to već pomalo izmiče svakom nadzoru." Tada joj se široko nasmiješi.

Sidney izvadi disketu iz džepa. "Jeff, možeš li mi ovo staviti u računalo i vidjeti što je na tome?"

Fisher uzme disketu s razočaranim izrazom lica. "To je sve što ti treba? I tvoje računalo na poslu može pročitati ovu disketu, Sidney."

"Znam, ali bojala sam se da bih je mogla nekako upropastiti. Dobila sam je poštom i mogla bi biti oštećena. Ja nikako ne spadam u tvoju ligu kada je riječ o računalima, Jeff. Željela sam se obratiti najboljemu."

Fisher je upravo blistao od takvog maženja ega. "U redu. To je posao od nekoliko trenutaka."

Već je s disketom krenuo prema otvoru u računalu.

Sidney mu dodirne dlan, zaustavljajući ga. "Jeff, je li to računalo trenutavno priključeno na Internet?"

On pogleda računalo, a zatim nju. "Jest. Koristim se uslugama triju različitih tvrtki, a imam i vlastiti ulaz na Internet preko MIT-a kao domaćina. Zašto?"

"Bi li za ovo mogao upotrijebiti računalo koje nije ni na što priključeno? Hoću reći, nije li točno da i drugi ljudi mogu doći do podataka s tvog diska ako si priključen na mrežu?"

"Da, ta je ulica dvosmjerna. Šalješ stvari prema van. Drugi to mogu neovlašteno uzimati. To je rizik takve razmjene. Ali to je velika i značajna razmjena. Premda, ne moraš biti priključen na mrežu da bi ti netko neovlašteno krao podatke."

"Kako to misliš?" upita Sidney.

"Jesi li kada čula za Van Eckovo zračenje?" upita Fisher. Sidney odmahne glavom. "U biti je riječ o elektromagnetskome prisluškivanju."

Na Sidneynu licu odražavalo se nerazumijevanje. "Što je to?" Fisher se okrene sjedeći u okretnome naslonjaču i pogleda zbunjenu odvjetnicu. "Svaki elektromagnetski tok stvara magnetsko polje, tako da računala emitiraju magnetska polja, i to razmjerno jaka polja. Te emisije razmjerno je lako uhvatiti i snimiti. Usto, računala odašilju i digitalne impulse. Ovaj katodni monitor", Fisher tada pokaže ekran svog računala, "baca jasne videoslike, samo ako imaš potrebnu opremu za primanje, a do koje se dolazi više nego jednostavno. Mogao bih se provesti središtem Washingtona s usmjerenom antenom, crno-bijelim televizorom i još nekoliko dijelova koji koštaju par dolara, i krasti informacije sa svake kompjuterske mreže u bilo kojoj odvjetničkoj ili knjigovodstvenoj tvrtki ili vladinoj organizaciji u gradu. To je vrlo lako."

Sidney nije mogla vjerovati vlastitim ušima. "Želiš mi reći da možeš vidjeti što je na nečijem ekranu? Kako je to moguće?"

"Stvar je jednostavna. Oblici i linije na kompjuterskome ekranu sastoje se od milijuna sićušnih točkica koje se nazivaju slikovnim elementima, ili pikselima. Kada utipkaš određenu naredbu, elektroni se ispaljuju prema određenoj točki na ekranu kako bi "uključili" tražene piksele - stvar je identična slikanju slike. Kompjuterski ekran potrebno je neprestano osvježavati elektronima kako bi pikseli ostali aktivni. Bez obzira na to igraš li kompjutersku igricu ili pišeš tekst ili radiš bilo što drugo, na taj način

vidiš stvari na ekranu. Pratiš li me?" Sidney kimne.

"U redu, svaki put kada elektroni stignu do ekrana, stvaraju elektromagnetsku emisiju visokog napona. Televizijski monitor te emisije može primati piksel po piksel. Međutim, kako obični televizijski monitor ne može valjano organizirati te piksele i rekonstruirati što je na tvome ekranu, koristi se umjetni signal za sinkronizaciju kako bi se slika reproducirala vjerno izvoru."

Fisher zastane kako bi ponovno pogledao svoje računalo i potom nastavi. "Printer? Telefaks? Sve je to isto. Mobilni telefoni? Omogući mi da sa scannerom provedem samo minutu i doći ću do tvog internog serijskog broja, broja mobilnog telefona, podataka o tvojoj postaji i proizvođaču aparata. Te podatke uprogramirat ću uz nekoliko čipova promijenjene konfiguracije u drugi mobilni telefon i početi prodavati međugradske razgovore koji će se naplaćivati tebi. Sve informacije koje protječu kroz računalo, bilo posredstvom telefonskih linija ili posredstvom zraka, u posve su normalnom lovnom području. A što danas ne ide tim putem? Apsolutno ništa nije posve sigurno. Znaš li kako glasi moja teorija? Ubrzo ćemo se prestati služiti računalima upravo zbog problema sigurnosti. Vratit ćemo se pisaćim strojevima i puževoj pošti."

Sidney se doimala zbunjenom.

"Puževa je pošta u svijetu tehnike posprdan naziv za američki poštanski sustav. Međutim, oni bi se na koncu ipak mogli smijati posljednji. Pazi što ti govorim. Taj je dan pred nama."

Sidney tada odjednom nešto sine. "Jeff, a što je s običnim telefonima? Kako je moguće da nazovem određeni broj, recimo svoj broj u tvrtki, a javi mi se netko za koga posve pouzdano znam da ne može biti ondje?"

"Netko je neovlašteno upao u centralu", reče Fisher bez oklijevanja.

"Centralu?" činilo se da je Sidney posve zbunjena.

"Riječ je o elektroničkoj mreži posredstvom koje se odvijaju svi pozivi s javnih govornica upućeni mobilnim telefonima širom zemlje. Upadneš li bez dozvole u taj sustav, možeš nekažnjeno komunicirati koliko god želiš." Fisher se ponovno okrene prema računalu. "Međutim, unatoč svemu tome, ja na svome računalu imam uistinu dobar sigurnosni sustav, Sid."

"Je li posve siguran? Nitko ne može provaliti?"

Jeff se nasmije. "Ne znam nikoga pri zdravoj pameti tko bi to mogao ustvrditi, Sidney."

Sidney pogleda disketu, svim srcem želeći da iz nje može jednostavno istrgnuti stranice i pročitati ih. "Žao mi je što postavljam toliko paranoidnih pitanja."

"Nema problema. Nadam se da se zbog toga nećeš uvrijediti, no većina odvjetnika koje poznajem na samoj je granici paranoje. Na studiju vjerojatno imaju predmet koji se bavi time ili takvo što. Ali možemo u najmanju ruku učiniti ovo." On tada izvuče telefonsku žicu iz računala. "Sada službeno nismo povezani s mrežom. U ovom računalu imam prvorazredan antivirusni program, za slučaj da nešto već nije kako valja. Upravo sam obavio provjeru, stoga držim da smo sigurni."

Pokretom ruke pokazao je Sidney neka sjedne. Ona privuče stolac i njih se dvoje sada zajedno zagledaju u ekran. Fisher je pritisnuo niz tipaka i na ekranu se tako pojavio popis datoteka s diskete. On pogleda Sidney. "Dvanaestak datoteka – s obzirom na prikazani opseg rekao bih da je riječ o kakvih četiristo stranica, ako je tekst formatiran u uobičajenom obliku. Ali ako ima puno slika ili tablica, zapravo nema pouzdanog načina procjenjivanja duljine." Fisher pritisne još nekoliko tipki. Kada se ekran ispunio znakovima, oči su mu zasjale.

Na Sidneynu licu pri pogledu na ekran pojavilo se razočaranje. Vidjeli su se samo besmisleni znakovi, najsuvremeniji mogući hijeroglifi.

Ona pogleda Fishera. "Nešto nije u redu s računalom?"

Fisher stane brzo utipkavati nove naredbe. U prvi se tren izgubilo sve što se do tada vidjelo na ekranu, a onda se pojavila ista ona zbrka digitalnih znakova. A potom se u dnu ekrana pojavio prozorčić u koji je trebalo utipkati lozinku. "Ne, a sve je u redu i s disketom. Kako si došla do te diskete?"

"Dobila sam je poštom. Poslao mi ju je neki klijent", odgovori ona neuvjerljivo.

Na sreću, Fisher je bio odviše zaokupljen tehničkim zagonetkama da bi je nastavio ispitivati o podrijetlu diskete.

Prsti su mu još nekoliko minuta letjeli tipkovnicom, dok je iskušavao i ostale datoteke. Na ekranu se svaki put pojavljivala neobična zbrka znakova. Kao i poruka kojom se tražila lozinka. Na koncu se okrenuo prema njoj, nasmiješena lica.

"Datoteke su kodirane", reče jednostavno.

Sidney se zagleda u njega. "Kodirane?"

Fisher je i dalje nepomično promatrao ekran. "Kodiranje je postupak kojim se čitljivi oblik teksta prije odašiljanja korisniku pretvara u nečitljivi oblik."

"Kakva je korist od toga ako osoba kojoj to šalješ ne može pročitati tekst?"

"Ali može ako ima ključ kojim se poruka može dekodirati."

"Kako dolaziš do tog ključa?"

"Pošiljatelj ti ga mora nekako dostaviti ili ga moraš imati od ranije."

Sidney se razočarano nasloni. Jason zacijelo ima taj prokleti ključ. "Ja ga nemam."

"To nije logično."

"Je li logično da netko sam sebi uputi kodiranu poruku?" upita ona.

Fisher je pogleda. "To ne bi bilo logično. Hoću reći, ne bi bilo logično u uobičajenim uvjetima. Ako već imaš određenu poruku, ne bi je kodirao i Internetom je slao sebi na neko drugo mjesto. Time bi samo nekome pružio priliku da je presretne i, moguće, dekodira. Ali čini mi se da si rekla kako ti je ovo poslao neki klijent?"

Sidney odjednom zadrhti. "Jeff, imaš li kave? Čini mi se da je ovdje nekako prohladno."

"Zapravo sam tek prije nekoliko trenutaka skuhao svježu kavu. U ovoj sobi održavam nešto nižu temperaturu nego u ostalom dijelu kuće upravo zbog topline koju isijava sva ova oprema. Vraćam se odmah."

"Hvala."

Kada se Fisher vratio s dvjema šalicama kave, Sidney je nepomično promatrala ekran.

Fisher otpije gutljaj vrućeg napitka, a Sidney se udobnije nasloni i zatvori oči.

Fisher se nagne naprijed i pomno prouči ekran. Tada se vrati temi o kojoj je govorio prije prekida. "Da, malo je vjerojatno da bi čovjek kodirao poruku koju kani poslati samome sebi." Otpio je još jedan gutljaj kave. "To bi učinio samo kada poruku šalje nekom drugom."

Sidney ga tada pogleda širom otvorenih očiju, te se pridigne uz trzaj. Slika e-mail poruke koja se načas pojavila na ekranu Jasonova računala poput kakve elektroničke utvare sada joj se odjednom ukazala u sjećanju. Pojavila se i jednako tako brzo nestala. Ključ. Je li ono bio ključ? Je li ga

upućivao njoj?

Ona čvrsto stisne Fishera za podlakticu. "Jeff, kako se e-mail poruka uopće može pojaviti na ekranu i onda nestati? Ne zadržati se u poštanskome sandučiću. Nema je nigdje u računalu. Kako se to uopće može dogoditi?"

"Poprilično lako. Pošiljatelj ima mogućnost prekida prijenosa. Hoću reći, to ne bi mogao učiniti nakon što primatelj otvori i pročita poruku. No unutar nekih sustava, ovisno o konfiguraciji, moguće je ponovno pozivati poruku sve dok je osoba kojoj je namijenjena ne otvori. U tom je smislu taj sustav bolji od američkog poštanskog sustava." Fisher se naceri. "Znaš, čovjek se razljuti na nekoga, napiše mu pismo i pošalje ga, a onda požali zbog toga što je to učinio. Kada se pismo nađe u sandučiću, više ga ne možeš povratiti. Nikako, ni teoretski. Uz elektronsku je poštu i to moguće. U određenoj mjeri."

"A kako je to izvan takve mreže? Na primjer, na Internetu?"

Fisher protrlja vrh brade. "To je u tom slučaju teže izvedivo zbog lanca koji poruka pri prijenosu mora prijeći. To ti je nešto poput onih prečki na dječjem igralištu." Sidney ga je ponovno promatrala s izrazom nerazumijevanja na licu. "Znaš već, uspneš se jednom stranom, zaljuljaš se i prebaciš, te se spuštaš drugom stranom. To je približno način putovanja pošte Internetom. Dijelovi su sami po sebi fluidni, no nužno ne stvaraju jedinstvenu kohezijsku jedinicu. Posljedica je to što se upućene informacije katkada ne mogu opozvati."

"Ali, to je moguće?"

"Ako je e-mail poruka upućena posredstvom tvrtke koja se bavi takvim uslugama i to na cjelokupnom putu - recimo, posredstvom uslužne tvrtke America Online - moguće je doći do nje."

Sidney se brzo zamisli. Kod kuće su priključeni na America Online. Ali zašto bi joj Jason poslao ključ i potom opozvao istu tu poruku? Ona zadrhti. Osim ako prijenos poruke nije otkazao netko drugi.

"Jeff, ako šalješ e-mail poruku i želiš da stigne na odredište, ali netko drugi to ne želi, može li taj drugi to spriječiti? Prekinuti prijenos kao što si rekao, čak i ako pošiljatelj želi da poruka stigne na odredište?"

"To je pomalo neobično pitanje. No odgovor je potvrđan. Trebaš samo imati pristup tipkovnici. Zašto to pitaš?"

"Samo naglas razmišljam."

Fisher je znatiželjno pogleda. "Nešto nije u redu, Sidney?"

Sidney samo prijeđe preko tog pitanja. "Je li moguće tu poruku pročitati bez ključa?"

Fisher pogleda ekran i potom se polako okrene prema Sidney. "Postoje određene metode koje je moguće primijeniti." U njegovu glasu jasno se odražavalo oklijevanje, a ton mu je postao znatno službeniji.

"Bi li to mogao pokušati, Jeff?"

On spusti pogled. "Čuj, Sidney, neposredno nakon tvog današnjeg poziva nazvao sam ured kako bih provjerio kako stoje stvari s određenim poslovima koji su u tijeku. Rekli su mi..." On zašuti i uputi joj izmučen pogled. "Rekli su mi za tebe."

Sidney ustane, spuštenu pogleda.

"Usto sam i prije tvog dolaska slučajno pročitao novine. U tome je stvar? Ne bih se želio uvući u nevolje."

Sidney ponovno sjedne i pogleda Fishera izravno u oči, te mu čvrsto stisne ruku. "Jeff, ta e-mail poruka pojavila mi se na ekranu računala kod kuće. Mislim da mi ju je uputio suprug. Ali odmah je nestala. Mislim da je to mogao biti ključ za tu poruku jer je Jason ovu disketu poštom uputio samome sebi. Što god bilo na toj disketi, moram to pročitati. Nisam ničim prekršila zakon, unatoč svemu onome što kaže moja tvrtka, što kažu novine ili bilo tko. To nikako ne mogu dokazati. Za sada. Imaš samo moju riječ."

Fisher se još nekoliko dugih trenutaka zagleda u nju, a onda konačno kimne. "U redu, vjerujem ti. Ti si slučajno jedan od rijetkih odvjetnika u tvrtki koji su mi simpatici." Potom se ponovno okrene prema ekranu, držeći se posve odlučno. "Možda bi bilo dobro da uzmeš još kave. Ako si gladna, u hladnjaku ima nešto materijala za sendviče. Ovo bi moglo potrajati."

ČETRDESET TREĆE POGLAVLJE

SAWYER SE S FRANKOM HARDYJEM BIO NAŠAO RANO, TAKO DA JE, KADA se zaustavio uz pločnik pred svojim stanom, bilo tek oko osam uvečer. Izišavši iz automobila, u želucu je osjetio silnu ugodu. U mozgu, međutim, nije bilo takvog osjećaja. Činilo se da se cijelom slučaju može pristupiti iz nebrojenih kutova, tako da nije točno znao gdje bi trebao

započeti.

Zalupivši vrata automobila, primijetio je Rolls-Royceov oldtimer Silver Cloud kako mu se, onako visok, približava ulicom. U njegovu se susjedstvu takvo spektakularno bogatstvo viđalo rijetko, možda i nikada. Sawyer je kroz vjetrobran jasno vidio vozača s crnom kapom. Morao se dobro zagledati i tek je tada shvatio što je tu neobično. Vozač je sjedio s desne strane - bio je to automobil proizveden u Velikoj Britaniji. Vozilo je usporilo i potom se tiho zaustavilo kraj njega. Sawyer nije mogao vidjeti tko je na stražnjem sjedalu jer je staklo bilo zatamnjeno. Upitao se je li vozilo tako bilo uzrađeno u izvornome obliku ili je ta pojedinost pridodana naknadno. Bilo je to sve o čemu je stigao razmišljati. Staklo na stražnjim vratima tada se spustilo i Sawyer se odjednom našao licem u lice s Nathanom Gambleom. U međuvremenu, vozač je već bio izišao, te je stajao pripravan uz vrata svog jedinog putnika.

Sawyer pogledom prijeđe cijelom dužinom velikoga vozila, a onda se ponovno zaustavi na predsjedniku Tritona. "Lijep autić. Koliko troši?"

"Koga je to briga. Zanima li te košarka?" Gamble posebnim rezačem odreže vršak cigare i polako je pripali.

"Molim?"

"NBA. Visoki crnci koji trče amo-tamo u kratkim hlačicama i za to primaju nevjerojatnu lovu."

"Kada imam vremena, gledam utakmice na televiziji."

"U tom slučaju, uskači."

"Zašto?"

"Vidjet ćeš. Obećajem da ti neće biti dosadno."

Sawyer se osvrne lijevo-desno i slegne ramenima. Ubacivši ključeve svog automobila u džep, pogledao je vozača. "Dogovoreno, stari." Sawyer otvori vrata i uđe. Smjestivši se u kožno sjedalo, ugledao je Richarda Lucasa kako mu sjedi nasuprot. Sawyer blago kimne. Tritonov šef sigurnosti uzvratio je jednakim jedva primjetnim pokretom. Rolls brzo krene.

"Želiš?" Gamble je u ispruženoj ruci držao cigaru. "Kubanska. Uvoz je protuzakonit. Mislim da su mi upravo zato toliko drage."

Sawyer uzme ponuđenu cigaru i otkine joj vršak rezačem koji mu je pružio Gamble. Doimao se iznenađenim kada je Lucas prema njemu

ispružio upaljač, no ipak je prihvatio ponuđenu pomoć.

Nekoliko je puta brzo uvukao i otpuhnuo dim, a onda, kada se cigara razgorjela, još jednom duže. "Nije loše. Izgleda da ću vam morati progledati kroz prste zbog ilegalnih cigara."

"Neizmjereno hvala."

"Uzgređ, kako ste znali gdje stanujem? Nadam se da me niste pratili. Postajem uistinu nervozan kada mi ljudi to čine."

"U životu imam pametnijih stvari, vjeruj mi."

"Onda?"

"Onda što?" Gamble ga pažljivo pogleda.

"Kako ste znali gdje živim?"

"A što ti to znači?"

"Zapravo, znači mi puno. U mojem se poslu na sva zvona ne objavljuje adresa."

"U redu, onda, da vidimo... Što smo učinili? Potražili te u telefonskome imeniku?" Gamble tada naglo odmahne glavom i usredotočeno pogleda Sawyera. "Ne, nije bilo tako."

"To je dobro, jer mi ime ondje slučajno nije navedeno."

"U redu. Eto, izgleda da smo jednostavno nekako znali." Gamble prema krovu otpuhne dva savršena kruga dima. "Znaš, uza svu tu našu kompjutersku tehnologiju, Mi smo Velki Brat, znamo sve." Gamble se kratko i zadovoljno nasmije, uvlačeći dim i pogledavajući Lucasa.

Lucas je uhvatio taj poslodavčev pogled. "Zapravo, rekao nam je Frank Hardy. U povjerenju, dakako. Nemamo nikakvu namjeru dalje širiti taj podatak. Razumljiva mi je vaša brižnost." Richard Lucas načini stanku. "Među nama rečeno," pridoda tada, "deset sam godina radio u CIA-i."

"Ah, Rich, a upravo sam ga bio navukao..." Miris alkohola u Gambleovu dahu ispunjavao je kabinu. Ispruživši ruku, otvorio je malena vrata ugrađena u drvenu oblogu vozila. Tako je otvorio dobro opskrbljen priručni bar. "Izgledaš mi kao čovjek od whiskeyja sa sodom."

"Svoju sam dozu popio za večerom."

Gamble iz boce Johnnie Walkera napuni čašu od ukrašena porculana. Sawyer pogleda Lucasa, koji je sve promatrao posve pribrano. Činilo se da je sve to poprilično uobičajen postupak.

"Zapravo i nisam mislio da ćeš mi se javiti nakon onog našeg malog

razgovora od prije nekoliko dana", reče Sawyer.

"Jednostavno rečeno: malo si me spustio na zemlju, a to sam vjerojatno i zaslužio. Zapravo, ja sam tebe iskušavao izvodeći svoju uobičajenu točku velike kretenske zvjerke, a ti si ispit položio s najboljim mogućim ocjenama. Kao što možeš zamisliti, ne susrećem puno ljudi koji imaju muda dovoljno velika za takvo što. Kada naiđem na takve, volim ih bolje upoznati. Usto, s obzirom na najnoviji razvoj događaja, želio bih s tobom razgovarati o slučaju."

"Najnoviji razvoj događaja?"

Gamble otpije gutljaj pića. "Znaš na što mislim. Sidney Archer? New Orleans? RTG? Upravo sam razgovarao s Hardyjem."

"Poprilično si brz. S njim sam bio još prije dvadesetak minuta." Gamble iz malenog držača učvršćenog na stražnjoj konzoli izvadi mobilni telefon. "Ne zaboravi, Sawyeru, ja radim u privatnom sektoru. Ako nisi brz, gotov si, kužiš?"

Sawyer povuče dim i odgovori tek nakon toga. "Počinjem shvaćati. Uzgred, uopće mi nisi rekao kamo idemo."

"Nisam? Samo mirno sjedi. Onamo stižemo za nekoliko trenutaka. A nakon toga možemo lijepo razgovarati."

U DVORANI USAIR ARENA SUSRETE NA DOMAĆEM TERENU IGRALE SU profesionalne washingtonske momčadi košarkaša Bulletsa i hokejaša Capitalsa. Tako će biti barem do dovršenja novog stadiona u središtu grada. Dvorana je bila prepuna, budući da je na rasporedu bio susret Bulletsa i newyorških Knicksa. Nathan Gamble, Lucas i Sawyer posebnim su dizalom stigli do prvoga kata, gdje su bile smještene raskošne lože u zakupu raznih tvrtki i organizacija. Prošavši hodnikom i kroz vrata na kojima je stajalo Triton Global, Sawyer je stekao osjećaj da se ukrcao na kakav luksuzni brod. Ložu nisu činila samo sjedala za gledanje utakmice; cijeli prostor bio je velik gotovo kao njegov stan.

Neka mlada žena posluživala je pića za šankom, a na dugačkome stolu kraj zida bila su poslužena hladni i topla jela. Loža je imala i vlastitu kupaonicu, ormar, sofe pretrpane jastucima, naslonjače i, u jednome kutu, televizor s divovskim ekranom na kojem se prikazivala košarkaška utakmica. Iz smjera stuba koje su vodile prema gore, do gledališta, Sawyer je čuo navijanje mase. Pogledao je na ekran. Domaći Bullets i imali su sedam bodova prednosti pred favoriziranim Knicksima.

Sawyer skine šešir i kaput i za Gambleom krene prema baru. "Sada moraš nešto popiti. Ne možeš gledati utakmicu bez čaše u ruci."

Sawyer kimne poslužiteljici. "Bud, ako ga imate."

Mlada žena otvori hladnjak, otvori limenku piva Budweiser i već je stane ulijevati u čašu.

"Može samo iz limenke, hvala."

Sawyer još jednom pogleda taj veliki prostor. Osim njih, unutra nije bilo nikoga. On polako priđe posluženoj hrani. Još je uvijek bio sit od večere, no čips i salsa upravo su ga mamili.

"Ovdje je obično ovako prazno?" upita tada Gamblea, uzimajući grickalice u šaku. Lucas ih je budno promatrao, ne udaljavajući se od zida.

"Obično je prepuno", odgovori Gamble. "Ovo je vraški dobar poticaj zaposlenima. Sretni su i zbog toga puno rade." Poslužiteljica u tom trenutku Gambleu pruži piće. Gamble istog trena iz džepa izvuče svežanj novčanica od stotinu dolara, sa šanka uzme jednu praznu čašu i u nju ugura novac. "Eto, šank mora imati mjesto za napojnice. Pođi kupiti kakvu unosnu dionicu." Mlada se žena zamalo onesvijestila od radosti, dok je Gamble odmah potom prišao Sawyeru.

Sawyer limenkom pokaže prema televizijskome ekranu. "Izgleda da je utakmica odlična. Čudi me da se ovdje ne natiskuje cijeli Triton."

"A ja bih se jako iznenadio da ovdje ugledam nekoga od njih, budući da sam dao nalog da se za večerašnju utakmicu ne izdaju karte."

"Zašto?" Sawyer otpije gutljaj piva.

Gamble ga slobodnom rukom uhvati pod ruku. "Jer sam želio nasamo razgovarati s tobom."

Potom je poveo Sawyeru prostor za gledanje. S tog se mjesta pružao poprilično izravan pogled na sami parket. Sawyer je s primjesom zavisti gledao kako dvije skupine visokih, mišićavih i vrlo bogatih mladih muškaraca trče igralištem amo-tamo. Dio gledališta u kojem su se nalazili s triju je strana bio zatvoren pleksiglasom. S obje strane sjedili su posjednici ulaznica za druge luksuzne lože. Međutim, uz takve staklene pregrade, i u masi od petnaestak tisuća ljudi mogli su se voditi vrlo povjerljivi razgovori.

Njih dvojica smjestili su se na sjedala. Sawyer se okrene prema mjestu s kojeg su upravo stigli. "Rich ne voli košarku?"

"Lucas radi."

"Ima li trenutaka kada ne radi?"

"Kada spava. To mu povremeno dopuštam." Gamble se udobno namjesti i u jednom gutljaju ispije piće.

Sawyer sa zanimanjem pogleda oko sebe. Još nikada nije bio na takvome mjestu, a nakon onako otmjene večere s Hardyjem, sada mu se već činilo da je sve to za njega ipak malo previše. Barem će imati o čemu pričati Rayu. Kada je pogledao Gamblea, prestao se smiješiti. U životu ništa nije besplatno. Sve ima određenu cijenu. On zaključi da je vrijeme za pogled na natpis s cijenom.

"Onda, o čemu si htio razgovarati?"

Gamble je gledao susret, pritom zapravo ne videći ništa. "Stvar je u tome da trebamo taj CyberCom. Silno nam je potreban."

"Čuj me, Gamble, ja ti nisam poslovni savjetnik, ja sam samo policajac. I živo mi se fućka hoćeš li doći do CyberComa ili ne."

Gamble je cuclao kocku leda. Činilo se da ga nije čuo. "Mučiš se i gradiš nešto, a to nešto nikada nije dovoljno, znaš? Netko ti to nešto uvijek pokušava oduzeti. Netko te uvijek pokušava zeznuti."

"Ako tražiš suosjećanje, potraži nekog drugog. Ne možeš ni potrošiti sav taj novac koji si već zaradio. Zašto bi ti, dovraga, trebalo još i to?"

Gamble tada upravo eksplodira. "Jer se čovjek na to vraški lijepo navikne, eto zašto." Brzo se primirio. "Navikneš se na to da si na samome vrhu. Na to da se svi mjere u odnosu na tebe. Ali velik je faktor i novac." On tada pogleda Sawyera. "Zanima li te koliko ukupno zaradim na godinu?"

Premda to nije želio svjesno, Sawyer je osjećao znatiželju. "Ako kažem ne, zašto mi se čini da ćeš mi svejedno reći?"

"Milijardu dolara." Gamble led iz usta jednostavno izbaci u čašu. Sawyer proguta gutljaj piva, pokušavajući shvatiti taj nevjerojatni podatak.

"Samo za ovu godinu platit ću savezni porez u visini od oko četiri stotine milijuna dolara. Uz takvu lovu čovjek bi pomislio da biste mi vi mogli pružiti malo nježnosti i pažnje."

Sawyer ga ljutito pogleda. "Ako te zanimaju nježnost i pažnja, pokušaj s kurvama u Četrnaestoj. Puno su jeftinije."

Gamble ga je nepomično promatrao. "Dobijesa, vi jednostavno niste u stanju uvidjeti i širi kontekst, zar ne?"

"Kako bi bilo da me prosvijetliš i objasniš mi što pod time točno

podrazumijevaš?"

Gamble odloži čašu. "Prema svima se odnosite jednako." U glasu mu se jasno odražavala nevjerica.

"Oprosti - želiš reći da to nije u redu?"

"Ne samo da nije u redu, to je i glupo."

"Rekao bih da se nikada nisi potrudio pročitati Deklaraciju neovisnosti - znaš onaj topli, dragi dio o tome kako su sva ljudska bića jednaka i ravnopravna,"

"Govorim o stvarnosti. Govorim o poslu."

"Za mene ne postoje nikakve razlike."

"Kao da bih se prema predsjedniku Citicorpa trebao odnositi jednako kao prema čistaču u njegovoj zgradi. Onaj mi prvi može posuditi milijarde dolara, a drugi mi može očistiti zahod."

"Moj je posao hvatati kriminalce, bili oni bogati, siromašni ili negdje između. Meni je sve to isto."

"No, da, ali ja nisam kriminalac. Porezni sam obveznik i to lojalan, a vjerojatno plaćam najviše poreza u cijeloj ovoj proklesoj zemlji, i tražim samo malu uslugu koju bih u privatnome sektoru dobio i bez traženja."

"Tripit hura za javni sektor."

"To nije nimalo smiješno."

"To ni u jednom trenutku nisam pomislio." Sawyer ga je netremice promatrao pogledom u kojem nije bilo ni najmanje popustljivosti. Kada je Gamble konačno odvratio pogled, Sawyer na trenutak pogleda dlanove i popije još gutljaj piva. Kad god bi se nalazio u blizini ovog tipa, činilo se da mu se puls udvostručuje.

Dolje, na igralištu, zakucavanje od strane domaće momčadi podignulo je masu na noge.

"Uzgred, pomisliš li ikada kako nešto nije u redu s tim da si bogatiji i od Boga?"

Gamble se nasmije. "Poput onih tipova na parketu?" Rukom je pokazao prema košarkaškom igralištu. "Zapravo, s obzirom na trenutačno stanje u svijetu, rekao bih da sam imao uspješniju godinu i od Boga." On tada protrlja oči. "Kao što sam već rekao, više nije stvar u lovi. Imaš pravo, imam više nego što bi mi ikada moglo zatrebati. Ali sviđa mi se to poštovanje koje stječeš kada si na vrhu. Svi čekaju tvoj sljedeći potez."

"Nemoj miješati poštovanje i strah."

"Po meni jedno ide s drugim. Čuj, do ovoga sam dogurao tako što sam vraški težak i nepopustljiv kučkin sin. Naudiš li mi, uzvratit ću ti jednakom mjerom, vratit ću ti samo još više. Odrastao sam kao zadnji jadni na svijetu, u petnaestoj sam autobusom stigao u New York, počeo raditi u Wall Streetu kao dostavljač, zarađujući pokoži dolar na dan, a napredovao sam do vrha nijednom se ne osvrnuvši. Zarađivao sam cijela bogatstva, gubio ih i ponovno pridobivao. Dovraga, dobio sam šest usranih počasnih titula s elitnih sveučilišta, a nisam završio ni deseti razred. Treba samo odvajati za donacije." Uzdignuvši obrve, široko se nasmiješio.

"Čestitam." Sawyer se već pripremao ustati. "Ja bih, dakle, mogao poći."

Gamble ga snažno ščepa za podlakticu i potom je istog trena ispusti. "Čuj, pročitao sam novine. Razgovarao sam s Hardyjem. A osjećam da mi je RTG za vratom."

"Kao što sam već rekao, to nije moj problem."

"Ne smetaju mi ravnopravni uvjeti igre, ali proklet bio ako dopustim poraz zbog toga što me prodao netko od namještenika."

"Navodno prodao. Još nismo ništa dokazali. A sviđalo se to tebi ili ne, na sudu je važno jedino to."

"Vidio si onu videosnimku. Koji su još dokazi potrebni? Dovraga, od tebe samo tražim da obaviš svoj posao. Što je u tome loše?"

"Vidio sam Jasona Archera kako neke dokumente predaje nekim ljudima. Nemam pojma o tome koji su to bili dokumenti, kao ni koji su to bili ljudi."

Gamble se uspravi u sjedeći položaj. "Vidiš, poteškoća je u tome da ću, ako RTG zna za moju ponudu i ako me pobije u vezi s kupnjom CyberComa, ostati zeznut. Trebam te kako bih dokazao da su me opljačkali. Kada jednom kupe CyberCom, više neće biti važno kako su sklopili posao, tvrtka će biti njihova. Shvaćaš što ti želim reći?"

"Dajem sve od sebe, Gamble. Ali nema teorije da svoju istragu prilagodim tvojim prokletim poslovnim planovima. Ubojstvo stotinu osamdeset jedne nedužne osobe znači mi puno više od toga koliko plaćaš poreza." Gamble mu ne odgovori. "Shvaćaš li ti što ja tebi želim reći?" Gamble tada konačno slegne ramenima. "Pokaže li se da je iza toga stajao RTG, budi posve uvjeren da ću svaki trenutak svoga budnog života raditi na tome da ih nagazim i privedem pravdi."

"Ali, ne bi li ih nekako mogao odmah pritisnuti? Da postanu predmetom istrage FBI-a, vjerojatno bi ispali iz utrke za CyberCom."

"Razmatramo tu mogućnost, Gamble. A to traje. Birokracija s velikim početnim B, sjećaš se?"

"Vrijeme je jedna od stvari koje mi nedostaju", progunđa on. "Žalim, odgovor je i dalje ne. Postoji li još nešto što ne mogu učiniti za tebe?"

Njih dvojica nekoliko su sljedećih minuta u tišini gledali utakmicu. Sawyer je sa stolića ispred sebe uzeo dalekozor. Dok je tako gledao što se događa na terenu, upitao je: "Onda, što je s Tyler, Stoneom?"

Gamble načini grimasu. "Kada taj posao s CyberComom već ne bi bio u tako poodmakloj fazi, ovog bih ih trena naprašio i otpustio. Ali činjenica je da trebam njihovu pravnu stručnost i institucionalno pamćenje. Barem za sada."

"Ali ne i Sidney Archer."

On odmahne glavom. "Nikada ne bih ni pomislio da bi ta dama mogla imati veze s nečim takvim. Vraški dobra odvjetnica. I usto pravi komad. Kakva šteta."

"Kako to?"

Gamble ga iznenađeno pogleda. "Oprosti, jesmo li mi čitali iste novine? U govornima je do svog lijepog dupeta."

"Misliš?"

"A ti ne?"

Sawyer slegne ramenima i dovrši pivo.

"Ženska odlazi na put nakon mise za supruga", nastavi Gamble. "Hardy mi kaže da je pokušala umaći tvojim dečkima. Slijedite je cijelim New Orleansom. Ponaša se sumnjivo, vraća se kući odmah nakon telefonskog razgovora. Hardy kaže kako mislite da je netko možda bio u njezinoj kući dok vas je ona sve odvukla u New Orleans, podalje od pravoga traga. Uzgred, to ste dopustili upravo genijalno."

"Ubuduće ću morati paziti što sve govorim Franku."

"Plaćam mu vraški velik novac. Stoga bi mu bilo bolje da se pobrine za to da dobivam sve potrebne informacije."

"Uvjeren sam da vrijedi i posljednjeg isplaćenog centa."

"Centa, da, baš tako! Kakva dobra šala."

Sawyer postrance uputi pogled prema Gambleu. "Unatoč svemu što je

učinio za tebe, čini se da o Franku nemaš osobito visoko mišljenje."

Gamble se zasmijulji. "Vjerovao ili ne, imam vrlo visoke kriterije."

"Frank je bio jedan od najboljih agenata koji su se ikada pojavili u FBI-u."

"Kvaliteta mi brzo ispari iz pamćenja. Čovjek me njome mora zasipavati." Gambleov osmijeh brzo se pretvorio u prodoran pogled. "S druge strane, nikada ne zaboravljam greške."

Još su neko vrijeme u tišini nastavili gledati utakmicu. Napokon se prvi pokrenuo Sawyer. "Je li ti Quentin Rowe kada što tako zeznuo?"

Činilo se da je Gamblea to pitanje iznenadilo. "Zašto pitaš?"

"Jer ti je taj tip zlatno jaje, a, koliko čujem, prema njemu se odnosiš kao prema govnu."

"A tko kaže da mi je on zlatno jaje?"

"Ti kažeš da nije?" Sawyer se nasloni i prekriži ruke.

Gamble mu nije odgovorio istoga trena. Zamišljeno je promatrao čašu s pićem. "U svojoj sam karijeri imao puno zlatnih jaja. Do ovakvog se položaja ne dolazi samo s jednim konjem za utrku."

"Ali Rowe ti puno znači."

"Da ne vrijedi, ne bih imao puno koristi od njegove tvrtke."

"Znači, podnosiš ga?"

"Sve dok novac dotječe u velikim količinama..."

"Baš si sretnik."

Gamble ga je promatrao zažarenim očima. "Pokupio sam čudaka iz oblaka koji sam nije znao zaraditi ni prokleti cent i od njega stvorio najbogatijeg Amerikanca mlađeg od četrdeset. Što sada misliš, tko je pravi sretnik?"

Sawyer blago nakloni glavu prema njemu. "Ne pokušavam ti ništa oduzeti, Gamble. Krenuo si za snom i ostvario ga. To je valjda sama bit Amerike."

"S obzirom da sam ga čuo iz usta jednog saveznog policajca, morat ću uistinu maksimalno uživati u komplimentu." Gamble ponovno usmjeri pozornost na utakmicu.

Sawyer ustane i zgužva limenku u kojoj više nije bilo piva. Gamble podigne pogled prema njemu, "Kamo ideš?"

"Kući. Imao sam naporan dan." Potom podigne zgnječenu limenku. "Hvala za pivo."

"Moj vozač prebacit će te kući. Ja ću se još neko vrijeme zadržati ovdje."

Sawyer pogleda oko sebe. "Mislim da je meni za danas dosta luksuza. Vratit ću se autobusom. Ipak, hvala na pozivu."

"Da, i ja sam uživao u ovom susretu", reče Gamble s krajnjim sarkazmom u tonu.

Agent se već stao spuštati stubama, no zastao je kada je začuo Gamblea kako ga doziva: "Hej, Sawyeru!"

Gamble ga je pogledao izravno u oči, a potom duboko uzdahnuo. "Znam kako ti je i odakle si potekao, kužiš?"

Sawyer ga je još nekoliko trenutaka promatrao, a onda reče: "Dobro."

"Nisam oduvijek ovako bogat. Jako se dobro sjećam kako je to biti bez love i imalo utjecaja. Možda zato i jesam takav dripac kada je u pitanju posao: užasavam se povratka u taj položaj."

Sawyer na trenutak razmisli o tome. "Uživaj u preostalom dijelu utakmice." Ostavio je Gamblea zagledana u čašu, duboko zamišljena. Spuštajući se stubama, Sawyer se zamalo sudario s Richardom Lucasom, koji je ondje nepomično stajao. Sawyer se pitao je li Lucas čuo koji dio njegova razgovora s Gambleom. Kimnuo je Lucasu i stupio u bar. Ondje je uzdignuo ruku i poput košarkaša bacio limenku koja se trenutak kasnije našla točno u kanti za smeće.

Poslužiteljica ga zadivljeno pogleda. "Hej, možda bi Bullets trebali angažirati vas", reče uz dražestan osmijeh.

"Da, ja bih mogao biti onaj isluženi bijelac kojeg u momčadi drže tek tako, reda radi."

Prije nego što je izišao, Sawyer se još jednom osvrnuo. "Samo nastavi tako, uz osmijeh, Rich."

ČETRDESET ČETVRTO POGLAVLJE

JEFF FISHER SMJERNO JE GLEDAO U EKRAN; UMORNA SIDNEY ARCHER sjedila je kraj njega. Upoznala ga je sa svim podacima osobne naravi kojih se mogla prisjetiti u vezi s Jasonom, ne bi li nekako došli do valjane lozinke. Ništa nije davalo rezultate.

Fisher odmahne glavom. "Prešli smo sve lagane mogućnosti i sve

njihove varijacije. Na stvar sam navalio i golom silom i nisam postigao ništa. Iskušao sam pristup s djelomičnim nizovima nasumičnih slova i brojki, no mogućnosti je jednostavno toliko da ih ne bismo mogli iskušati ni da pokušavamo cijeli život." Potom se okrenuo prema Sidney. "Bojim se da je tvoj suprug uistinu znao što radi. Pretpostavljam da ima lozinku koja se sastoji od dvadeset ili trideset nasumičnih znakova, i slova i brojki. Tu šifru nećemo moći razbiti."

Sidney osjeti kako joj sve nade tonu. Bilo je upravo izluđujuće u ruci imati disketu prepunu informacija - po svoj prilici informacija koje bi objasnile puno toga u vezi sa sudbinom njezina supruga - i biti posve u nemogućnosti pročitati ih.

Ona ustane i stane šetati po sobi amo-tamo, dok je Fisher i dalje kuckao po tipkovnici. Sidney u jednom trenutku prijeđe na drugu stranu sobe i zastane pred prozorom. Na stolu kraj prozora nalazila se hrpa pošte. Na vrhu je stajao časopis Polja i potoci. Sidney dokono pogleda poštu, potom časopis, a nakon toga Fishera. Teško bi se moglo reći da je on tip koji voli prirodu. A onda je pogledala adresu na naljepnici na naslovnoj stranici. Časopis je bio upućen nekom Fredu Smithersu, no adresa je odgovarala kući u kojoj se nalazila. Ona uzme časopis u ruke.

Fisher je pogleda dok je ispijao posljednje gutljaje Coca-Cole. Kada je ugledao časopis u njezinim rukama, on se namršti. "Neprestano primam poštu namijenjenu tom tipu. Mnogo tvrtki u svom sustavu nekako ima moju adresu i njegovo ime. Ja sam na broju 6215 u ulici Thorndike, a on je na broju 6251 u ulici Thorndrive, koja je na posve suprotnoj strani okruga Fairfax. Cijela je ta hrpa njegova. A to je stiglo samo ovoga tjedna. Upozorio sam poštara, milijun puta nazvao poštu, nazvao sve tvrtke koje mi greškom šalju njegovu poštu. Pogreške se i dalje događaju."

Sidney se polako okrene prema Fisheru. U glavi joj se počela oblikovati jedna tako malo vjerojatna zamisao.

"Jeff, e-mail adresa je poput bilo koje druge adrese ili telefonskoga broja, zar ne? Utipkaš pogrešnu adresu i poruka može doći nekome kome je ni u snu nisi želio poslati. Poput ovog časopisa." Ona mu pokaže Polja i potoke. "Je li tako?"

"Oh, svakako", odgovori joj Fisher. "To se događa stalno. Većinu najčešće korištenih e-mail adresa imam u programu, tako da na njih samo trebam kliknuti mišem. Tako se smanjuje mogućnost pogreške."

"Ali kada bi trebao utipkati cijelu adresu?"

"U tom je slučaju puno više mjesta za pogreške. Adrese su katkada poprilično dugačke."

"Znači, ako pritisneš pogrešnu tipku, poruka koju si namijenio određenoj osobi može završiti tko zna gdje?"

Fisher kimne, grickajući čips. "Neprestano dobivam e-mail poruke s pogrešno upisanom adresom."

Sidney ga zbunjeno pogleda. "Što činiš u tom slučaju?"

"Najčešće je stvar vrlo jednostavna. Trebam samo kliknuti na naredbu za odgovaranje pošiljatelju i potom šaljem uobičajenu poruku o tome kako je taj netko upisao pogrešnu adresu, te im vratim poruku kako bi znali o čemu je riječ. Na taj način ne trebam znati adresu. Program automatski upućuje poruku onome od koga je potekla."

"Jeff, to znači da ako je moj suprug poslao e-mail na pogrešno odredište, osoba koja je greškom primila poruku mogla je jednostavno odgovoriti Jasonu na njegovu adresu i obavijestiti ga o tome da je pogriješio?"

"Tako je. Hoću reći, ako se koristite uslugama iste tvrtke, recimo America Onlinea, stvar je razmjerno jednostavna."

"A ako je ta osoba doista i odgovorila, poruka bi se i sada nalazila u Jasonovu elektroničkom poštanskom sandučiću, zar ne?"

Fisher podigne pogled prema njoj. Zbog njezina tona, u njegovim se očima pojavio ponešto prestrašen pogled. "Pa, da."

Sidney uzme svoju torbicu. Fisher je pogleda. "Kamo ideš?"

"Provjeriti naše računalo kod kuće, vidjeti ima li kakvih e-mail poruka. Ako je lozinka ondje, moći ću pročitati disketu." Sidney izvadi disketu iz računala i spremi je u torbicu.

"Sidney, ako mi daš Jasonovo korisničko ime i lozinku, do njegove pošte mogu doći i odavde. U računalu imam instaliran program America Onlinea. Stvar funkcionira bez obzira na to kojim se računalom služiš. Prijavit ću te kao gosta. Ako se ključ šifre doista nalazi u njegovoj pošti, disketu ćemo moći pročitati ovdje."

"Znam, Jeff. Ali, bi li to što ti do Jasonove pošte dolaziš odavde bilo moguće nekako utvrditi i otkriti?"

Fisher je pogleda stisnutih kapaka. "To je moguće. Ako onaj tko to prati, tko god to bio, zna što radi."

"Mislim da moramo pretpostaviti kako ti ljudi znaju što rade, Jeff. Mislim da bi za tebe bilo puno sigurnije kada nitko ne bi mogao utvrditi da se do te e-mail poruke došlo odavde."

Fisher još malo više problijedi. Nastavio je govoriti polako, tonom i izrazom lica jasno odajući nervozu. "U što si se to uplela, Sidney?"

Odgovarajući, okrenula se od njega. "Javit ću ti se."

Pošto je otišla, Fisher je još nekoliko trenutaka sjedio kraj ekrana, a potom je u računalo utaknuo telefonski vod.

SAWYER SE SPUSTI U NASLONJAČ ZA LJULJANJE I PONOVRNO POGLEDA članak o Jasonu Archeru objavljen u Postu, pritom odmahujući glavom. Zatim okrene novine i zamalo se uguši u trenutku kada mu se pogled zaustavio na jednom drugom naslovu. Članak je progutao za dvije minute. Potom je poskočio do telefona, obavio niz razgovora, a kada je završio, trkom se spustio niza stube. Već trenutak kasnije njegov je automobil pojurio ulicom.

* * *

SIDNEY JE PARKIRALA FORD PRED GARAŽOM, BRZO UŠLA U KUĆU, odbacila kaput i bez zaustavljanja otišla u suprugov ured. Upravo se spremala pristupiti svom poštanskom sandučiću pri America Onlineu kada je odjednom poskočila. "O, Bože!" To ne može učiniti odavde. To je nemoguće s obzirom na ono što se nalazi u tom računalu, o čemu god zapravo bila riječ. Stala je brzo razmišljati. U tvrtki Tyler, Stone računala imaju programe za pristup America Onlineu; do pošte može doći odande. Ona brzo ščepa kaput, pojuri do ulaznih vrata i svom ih snagom rastvori. Njezin vrisak začuo se vjerojatno u cijeloj ulici.

Pred vratima je stajao Lee Sawyer koji nije izgledao nimalo zadovoljno.

Ona uspije doći do daha i dlanom pokrije prsa. "Što ti radiš ovdje?"

Umjesto odgovora, Sawyer joj pokaže novine. "Jesi li slučajno vidjela ovaj članak?"

Sidney je nepomično promatrala fotografiju Eda Pagea, a po licu joj se jasno vidjelo da ga prepoznaje. "Ja... nisam, ne, samo sam..." stala je mucati.

Sawyer uđe u kuću i snažno zalupi vratima. Sidney se povuče u dnevnu sobu.

"Mislio sam da smo se nas dvoje nešto dogovorili. Sjećaš se? Razmjena informacija? E, pa, sada ćemo razgovarati. Odmah sada!" poviče on.

Ona se kraj njega progura prema vratima. On je snažno uhvati za ruku i odbaci je na sofu.

Ona se naglo pridigne. "Izlazi iz ove kuće!" vrisne ona.

On odmahne glavom i ponovno joj pokaže novine. "Želiš sve obaviti sama? U tom slučaju bilo bi bolje da si tvoja djevojčica potraži drugu majku."

Ona se zaleti prema njemu, pljusne ga posred lica i podigne ruku kako bi ga još jednom udarila. On je ščepa za obje ruke, te je snažno obuhvati. Otimala se svom snagom.

"Sidney, nisam došao ovamo kako bih se s tobom tukao. Bilo da je tvoj suprug nešto zgriješio ili nije, ja ću ti pomoći. Ali, dovraga, moraš mi iskreno ispričati sve."

Još su se nekoliko trenutaka borili prelazeći sobu, a onda su se strovalili na sofu i ona se našla u neugodnu položaju u njegovu krilu, dajući sve od sebe kako bi ga udarila šakom. On ju je snažno držao sve dok nije osjetio da joj ponestaje snage u rukama. Pustio ju je, a ona se istog trena istrgnula i premjestila na suprotni kraj sofe, te se sklupčala s licem u krilu. On se umorno naslonio i opustio, te stao čekati. Pridignuvši se u sjedeći položaj, Sidney rukavom obriše suze. Ovlaživši usne, pogledala je novine koje su ležale na podu. Odande ju je s fotografije promatrao Ed Page.

"S njim si razgovarala dok si se zrakoplovom vraćala iz New Orleansa, zar ne?"

Sawyer je to pitanje postavio vrlo tihim glasom. Promatrao je Pagea kako ulazi u zrakoplov u New Orleansu. Prema popisu putnika, Page je putovao na sjedalu uz Sidney. Ta činjenica nije bila važna sve do sada. "Nisi li, Sidney?" Ona polagano kimne. "Pričaj mi o čemu ste razgovarali. Ovaj put mislim ozbiljno, nemoj mi ništa prešutjeti."

I ispričala mu je sve, pa tako i Pageovu priču o tome kako je Jason zamijenio odjeću i omotnicu u zračnoj luci, te kako ju je Page pratio i prisluškiavao joj telefon.

"Razgovarao sam s mrtvozornikom", reče Sawyer kada je ona dovršila priču. "Pagea je ubio netko tko je točno znao što čini. Po jedna rana na svakom plućnom krilu. Proboj nožem. Precizan razrez vratne arterije i vene. Page je umro za manje od minute. Tko god da je izveo to ubojstvo, nije bio uobičajeni ulični lopov s džepnim nožem koji traži par dolara za kokain."

Sidney duboko udahne. "Zato sam te zamalo i ustrijelila u garaži. Mislila sam da su me došli ubiti."

"Nemaš pojma o tome tko su to 'oni'?"

Sidney odmahne glavom i ponovno dlanom protrlja lice. Naslonivši se, pogledala ga je. "Uistinu ne znam ništa osim činjenice da mi je život potonuo i dublje od pakla."

Sawyer je uhvati za ruku. "No, dobro, da vidimo možemo li te vratiti na površinu." Potom ustane i podigne njezin kaput s mjesta na koje je pao. "Istražiteljska tvrtka Private Solutions ima sjedište u Arlingtonu, nasuprot zgradi suda. Posjetit ću ih. A za sada bih volio da se zadržavaš na mjestima na kojima na tebe mogu paziti. Igraš?"

Sidney Archer s mukom proguta slinu i s osjećajem krivnje napipa disketu u džepu. Bila je to jedina tajna koju mu, još za sada, nije mogla otkriti, jer se na taj korak nikako nije uspijevala natjerati. "Igram."

URED EDWARDA PAGEA NALAZIO SE U BEZLIČNOJ NISKOJ UREDSKOJ zgradi nasuprot sudu za okrug Arlington. Pošto je pogledao iskaznicu Leeja Sawyera, dežurni čuvar nije mogao biti uslužniji. Poveo ga je do dizala i već nekoliko trenutaka kasnije, pošto ga je iz dizala izveo na drugome katu i pošto su krenuli hodnikom osvjetljenim prigušenim svjetlom, zaustavili su su se ispred vrata od pune hrastovine kraj kojih je bila učvršćena pločica s natpisom PRIVATE SOLUTIONS. Čuvar je izvadio svoj ključ i pokušao otvoriti vrata.

"Dobijesa!"

"Što se dogodilo?" upita Sawyer.

"Ključ ne funkcionira."

"Ne bi li vaš ključ trebao otvarati sva vrata u ovoj zgradi?" upita Sidney.

"Da, 'trebao bi'. Već smo imali problema s ovim tipom."

"Kako to?" upita Sawyer.

Čuvar ih pogleda. "Promijenio je bravu. Uprava je poludjela. Stoga im je dao novi ključ za koji je rekao da otvara novu bravu. Eto, sada vam mogu reći da to nije točno."

Sawyer se ogleda lijevo-desno hodnikom. "Postoji li još neki ulaz?"

Čuvar odmahne glavom. "Ne. Mogu pokušati nazvati gospodina Pagea kod kuće. Reći mu da dođe ovamo i otvori ured. I dobro ću mu naprašiti tur zbog ovakvih sranja. Što bi bilo da se pojave nekakvi problemi i da moram

ući?" Čuvar važno udari korice pištolja. "Znate na što mislim?"

"Ne bih rekao da će poziv gospodinu Pageu donijeti bilo kakve koristi", reče Sawyer pribranim tonom. "Mrtav je. Netko ga je ubio."

S lica mladog muškarca polako je nestajala i posljednja kap krvi. "Isuse Kriste! Bože sveti!"

"Pretpostavljam da policija još nije bila ovdje?" upita Sawyer. Čuvar odmahne glavom.

"Kako ćemo ući?" upita čuvar, gotovo šapćući, dok je, razrogačenih očiju, pogledavao lijevo-desno, ne bi li ugledao moguće ubojice kako ondje vrebaju.

Umjesto odgovora, Lee Sawyer se svom snagom baci na vrata koja napuknu pod pritiskom njegova krupnog tijela. Još jedan udarac i brava je popustila, a vrata se širom rastvorila, udarajući o zid. Sawyer se osvrne prema osupnutom mladom čuvaru, usput dlanom otirući zimski kaput. "Javit ćemo vam se pri izlasku. Puno hvala."

Čuvar je razjapljenih usta još nekoliko minuta ostao stajati na mjestu, dok su njih dvoje ulazili u ured. Potom se polako vratio do dizala, odmahujući glavom.

Sidney pogleda razbijena vrata, a potom Sawyera. "Ne mogu vjerovati da te nije zatražio čak ni nalog za pretres. Uzgred, imaš li ga?"

Sawyer je pogleda. "A kakve to ima veze s tobom?"

"Kao odvjetnica, sudska sam dužnosnica. Samo sam pomislila kako bih te mogla upitati..."

On slegne krupnim ramenima. "Sada ću se nešto dogovoriti s vama, sudska dužnosnice: pronađemo li nešto, ti ćeš to čuvati, a ja ću otići po nalog za pretres." U drukčijim okolnostima Sidney Archer puknula bi od smijeha, no Sawyerov je odgovor ovako iz nje izvukao samo osmijeh. To je, pak, oraspoložilo njega.

Ured je bio namješten jednostavno, ali uredno i učinkovito. Sljedećih pola sata pretraživali su taj neveliki prostor, ne nailazeći ni na što neobično. Pronašli su nekoliko memoranduma na kojima je bila otisnuta kućna adresa Eda Pagea. Imao je stan u Georgetownu. Sawyer sjedne na rub radnoga stola i promotri maleni prostor.

"Kada bi barem moj ured bio ovako uredan. Ali ne vidim ništa što bi nam moglo pomoći."

Sawyer zlovoljno pogleda oko sebe. "Bilo bi mi lakše da je cijeli prostor opustošen. Tada bismo barem znali da to zanima još nekoga."

Dok je govorio, Sidney je još jednom obišla prostoriju. U jednom se trenutku naglo vratila u jedan kut ureda u kojem je bio posložen niz čeličnosivih ormara za spise. Spustila je pogled na pod, koji je bio pokriven sagom izrazito mutne bež boje. "Ovo je neobično." Sidney se spusti na koljena, gotovo položivši lice na sag. Potom se zagledala u uski prostor između dvaju ormara najbliže mjestu koje je tako pomno promatrala. Ostali ormarići bili su priljubljeni jedan uz drugi. Ona položi rame na jedan od njih i naglo ga pogurne. Teški komad namještaja nije se pomaknuo ni za milimetar. "Bi li mi ovdje netko mogao malo pomoći?" Ona se osvrne prema Sawyeru. On se doklati, rukom joj pokaže neka mu se makne s puta i snažnim pokretom odgurne ormarić. "Uključi ono svjetlo", reče Sidney uzbuđenim glasom.

Sawyer je poslušao i potom joj priđe. "Što je to?"

Sidney se odmakne kako bi agent FBI-a mogao vidjeti o čemu je riječ. Na podu, na mjestu na kojem je do tada stajao ormarić, nalazila se hrđava mrlja, ne osobito velika, ali jasna i uočljiva. Zbunjen, Sawyer je pogleda. "Pa što? U svom uredu mogu ti pokazati desetak takvih mrlja. Metal hrđa, ostavlja mrlje na sagu. I eto ti... mrlje od hrđe."

Sidney zatrepće. "Doista?" Potom mu slavonski prstom pokaže mjesto na sagu. Ondje su se vidjele male ali posve uočljive udubine koje su pokazivale da je ormarić nekada zapravo bio priljubljen uz susjedni komad namještaja. Između njih nije trebao postojati nikakav razmak.

Ona tada pokaže ormar koji je on pomaknuo. "Pridigni ga i pogledaj što je ispod njega."

Sawyer je poslušao. "Nema nikakvih tragova hrđe", reče, a onda se osvrne prema njoj. "Znači, netko je pomaknuo ovaj ormar kako bi prikrio mrlju od hrđe. Zašto?"

"Jer mrlje od hrđe potječu od jednog drugog ormarića za spise. Ormarića kojeg ovdje više nema. Onaj tko ga je uzeo, tko god to bio, usisavačem je počistio sag što je bolje mogao, uklanjajući udubine preostale od staroga ormarića, no nije mogao ukloniti i hrđu. Stoga je učinio ono što je u takvoj situaciji bilo najbolje. To je mjesto pokrio drugim ormarićem, u nadi da nitko neće primijetiti razmak."

"Ali ti si ga primijetila", reče Sawyer, u čijem se glasu jasno odražavalo

divljenje.

"Nikako mi nije bilo jasno zašto bi tip koji je tako očito pedantan ostavio razmak među ormarićima za spise. Odgovor: taj razmak ostavio je netko drugi, a ne gospodin Page."

"A to znači da netko drugi doista pokazuje zanimanje za Edwarda Pagea i za ono što je imao u tom ormariću. A to, pak, znači da napredujemo u ispravnome smjeru."

Sawyer podigne slušalicu telefonskog aparata koji se nalazio na Pageovu radnome stolu. Jezgrovitim rečenicama uputio je Raya Jacksona neka dozna sve što može o Edwardu Pageu. Spustivši slušalicu, pogledao je Sidney. "Kako u njegovu uredu nismo doznali bogzna što, što kažeš na to da posjetimo skromni stan pokojnog Edwarda Pagea?"

ČETRDESET PETO POGLAVLJE

PAGE JE IMAO STAN U PRIZEMLJU VELIKE KUĆE S POČETKA STOLJEĆA U Georgetownu, preuređene u niz zgodnih malih stanova. Pospani vlasnik nije se protivio Sawyerovoj želji da pogleda stan. Čovjek je u novinama pročitao kako je Page okončao život i u vezi s tim izrazio je duboku uznemirenost. Dvojica detektiva već su obišli stan i razgovarali s vlasnikom i nekolicinom stanara. Vlasnika je nazvala i Pageova kći iz New Yorka. Privatni je istražitelj bio uzoran stanar. Radno mu je vrijeme bilo ponešto neuobičajeno i katkada ga ne bi bilo i po nekoliko dana, no najamninu je uvijek plaćao prvog u mjesecu i bio je tih i povučen. Nije imao bliskih prijatelja za koje bi vlasnik znao.

Služeći se ključem dobivenim od vlasnika, koji je živio u istoj kući, Sawyer je otključao ulazna vrata stana i sa Sidney ušao unutra; uključio je svjetlo i potom za njima zatvorio vrata. Nadao se da će ovdje otkriti barem nešto od čega će moći poći dalje, premda bi bilo lijepo naići i na nešto krupno.

Prije nego što su otišli iz Pageova ureda, provjerili su čuvarevu evidenciju. Ormarić za spise iznijeli su dan ranije dvojica muškaraca u odorama neke tvrtke za preseljenja koji su, barem po izgledu, imali valjan radni nalog i ključeve ureda. Sawyer je zaključio kako je tvrtka za preseljenja zacijelo bila lažna i kako je sadržaj Pageova ormarića, u kojem se zacijelo nalazilo pravo blago zanimljivih podataka, sada vjerojatno tek hrpa pepela na dnu nekakve peći za spaljivanje otpada.

Po jednostavnosti i urednosti, unutrašnjost Pageova stana posve je nalikovala njegovu uredu. Sawyer i Sidney prolazili su sobama, pregledavajući osnovni raspored stana. Lijepi kamin s velikim viktorijanskim okvirom dominirao je dnevnom sobom. Police s knjigama prekrivale su jedan zid. Edward Page čitao je puno i to vrlo raznovrsne stvari, ako se o tome moglo suditi na temelju njegovih knjiga. Međutim, nigdje nije bilo nikakvih dnevnika, zapisa ili računa koji bi mogli ukazati na to gdje je Page bio u posljednje vrijeme ili koga je eventualno pratio osim Sidney i Jasona Archera. Pošto su temeljito pretražili dnevnu sobu i blagovaonicu, Sawyer i Sidney pošli su dalje.

U kuhinji i kupaonici nisu otkrili ništa zanimljivo. Sawyer je pregledao

uobičajena mjesta za skrivanje, poput kotlića iza zahodske školjke i hladnjaka, u kojem je provjerio i limenke s Coca-Colom i glavice salate kako bi se uvjerio da su prave i da se u njima ne skrivaju odgovori na pitanje zašto je ubijen Ed Page. Sidney je ušla u spavaću sobu, gdje je provela vrlo temeljitu pretragu, započevši ispod kreveta i madraca i završavajući u zidnome ormaru. Na onih nekoliko komada prtljage nije bilo starih avionskih naljepnica. Koševi za smeće bili su prazni. Ona i Sawyer sjeli su na postelju i pogledom stali kružiti sobom. On je pogledao maleni držač s fotografijama na noćnome ormariću. Edward Page i obitelj, očito u sretnijim vremenima.

Sidney uzme jednu od fotografija. "Zgodna obitelj." Misli su joj se odjednom fiksirale na fotografije koje se nalaze u njezinoj kući. Činilo joj se da je bilo davno kada su se takve riječi mogle primijeniti na njezinu obitelj. Ona tada pruži fotografiju Sawyeru.

Supruga je istinski zgodna, pomisli on, sin umanjeni otac. Kći je bila vrlo lijepa. Bila je crvenokosa s dugim gipkim nogama, i izgledalo je da je u vrijeme snimanja te fotografije imala oko četrnaest godina. Datum je pokazivao da je snimljena prije pet godina. Sada zasigurno slama srca mladićima, zaključni Sawyer. Pa ipak, prema riječima vlasnika zgrade, svi su oni gore, u New Yorku, a Page ovdje. Zašto?

Kada je već ispružio ruku s fotografijom prema mjestu na kojem je do tada stajala, Sawyer je s njezine stražnje strane osjetio blagu izbočinu. On ukloni stražnji pokrov. Iz okvira tada ispadne nekoliko fotografija velikih približno kao pola izložene slike. Sawyer ih pokupi s poda i stane proučavati. Sve su prikazivale istu osobu. Mladića od oko dvadeset pet godina. Privlačan, prezgodan za Sawyerov ukus - lijep mladić, bila je prva misao FBI-eva agenta. Odjeća je bila odviše pomodna, kosa presavršena. Učinilo mu se da je u donjoj vilici uočio tračak Eda Pagea, jednako kao i oko dubokih smeđih očiju. Sawyer okrene sve fotografije. Poledina je bila prazna na svima osim na jednoj: na njoj je olovkom bilo napisano "Stevie". Moguće je da je to Pageov brat. Ako je tako, zašto su fotografije skrivene?

Sidney ga pogleda. "Što misliš?"

On slegne ramenima. "Katkada mi se čini da će cijeli ovaj slučaj zahtijevati više razmišljanja nego što mu ja mogu posvetiti." Sawyer vrati na mjesto sve fotografije osim one koja je na stražnjoj strani imala ispisano ime. Nju spremi u džep kaputa. Još jednom pregledali su sobu, a potom

ustali i izišli, za sobom pomno zaključavši vrata.

SAWYER JE PJEŠICE OTPRATIO SIDNEY KUĆI, A POTOM, DRŽEĆI KAKO oprez nikako ne može biti pretjeran, pretražio kuću, uvjeravajući se u to da u njoj nema nikoga i da su svi prozori i vrata sigurni. "I danju i noću, čuješ li bilo što, pojavi li se bilo kakav problem, ili samo želiš razgovarati, slobodno me nazovi. Je li ti to jasno?" Sidney kimne. "Vani su dva moja čovjeka. Ovamo mogu ući za nekoliko sekundi." On tada priđe ulaznim vratima. "Provjerit ću još neke stvari i vraćam se ujutro." Potom se okrene prema njoj. "Hoćeš li biti dobro?"

"Hoću." Sidney obavije tijelo rukama.

Sawyer uzdahne i leđima se nasloni na vrata. "Nadam se da ću ti jednog dana ovaj slučaj moći predati kao lijep maleni zamotuljak u šarenom papiru, Sidney. Iskreno se nadam."

"Ti... ti i dalje držiš da je Jason kriv, zar ne? To ti valjda ne bih trebala zamjeriti. Sve... izgleda upravo tako, znam." Pažljivo je promatrala izmučen izraz Sawyerova lica. Taj krupni muškarac tada uzdahne i na trenutak odvrti pogled. Kada ju je ponovno pogledao, ona je u njegovim očima ugledala bljesak nečega.

"Recimo to samo ovako, Sidney", reče on. "Počinjem sumnjati u određene stvari."

Doimala se zbunjeno. "U vezi s Jasonom?"

"Ne, u vezi sa svim ostalim. Mogu ti obećati ovo: glavna mi je briga pronaći tvog muža živog i zdravog. A onda ćemo moći rješavati sve ostalo. U redu?"

Ona blago zadrhti, a onda kimne. "U redu." Kada se okrenuo kako bi izišao, ona mu dodirne podlakticu. "Hvala ti, Lee."

Promatrala je Sawyera s prozora. On je prišao crnome automobilu u kojem su bila dvojica agenata FBI-a, osvrnuo se prema kući, ugledao je i domahnuo joj. Ona je slabašno pokušala uzvratiti sličnim pokretom ruke. Trenutačno je osjećala popriličnu količinu krivnje zbog onoga što se spremala učiniti. Udaljila se od prozora, isključila sva svjetla, brzo uzela sivi sako i torbicu, te izjurila kroz stražnja vrata samo nekoliko trenutaka prije nego što se jedan od Sawyerovih ljudi ondje pojavio kako bi nadzirao stražnju stranu kuće. Prošavši kroz šumarak koji je počinjao na rubu njihova vrta, izišla je na susjednu usporednu ulicu. Nakon pet minuta žustroga hoda stigla je do telefonske govornice. Taksi je po nju stigao za

manje od deset minuta.

Pola sata kasnije uvukla je ključ u prorez na ulazu u poslovnu zgradu svoje tvrtke i teška su se staklena vrata otvorila. Pojurila je prema dizalima. Minutu kasnije izišla je na katu na kojem se nalazio njezin ured. U poluzamračenome prostoru tvrtke Tyler, Stone, Sidney je tiho prolazila hodnikom. Knjižnica se nalazila na kraju glavnog hodnika na njezinu katu. Dvokrilna vrata od mutnoga stakla bila su otvorena. Iza tog prolaza Sidney je jasno uočavala redove i redove polica na kojima se nalazila više nego dojmjljiva zbirka pravnih knjiga njezine tvrtke. U knjižnici se nalazio i velik otvoreni prostor s nizom pregradama odvojenih stolova i zatvorenih radnih prostora. Iza jedne pregrade nalazio se niz kompjuterskih terminala kojima su se odvjetnici i pomoćno osoblje služili za kompjuterizirano traženje podataka.

Prije nego što će ući, Sidney pogledom obuhvati zamračenu unutrašnjost knjižnice. Nije čula nikakve zvukove, nije uočila nikakve pokrete. Na sreću, nitko od mlađih pravnika nije odrađivao noćnu. Stakleni zidovi dviju vanjskih strana knjižnice gledali su na gradske ulice; međutim, žaluzine su bile navučene preko cijele površine. Izvana se nije moglo vidjeti unutra.

Sidney sjedne za jedno od računala i odluči riskirati i uključiti malenu svjetiljku koja je stajala na stoliću kraj terminala. Izvadivši disketu iz torbice, položila ju je na stol. Nekoliko trenutaka kasnije računalo je već bilo spremno za rad. Pritisnula je naredbe potrebne za pristupanje sustavu America Online i blago se trgnula kada je kreštanje modema označilo uspostavu veze. Potom je utipkala suprugovo korisničko ime i lozinku, u sebi mu zahvaljujući na tome što ju je prije dvije godine, kada su se pretplatili na tu uslugu, natjerao da ih zapamti. Nervozno je promatrala ekran, ubrzano dišući, ukočena izraza lica i nervozna želuca, kao da sjedi na optuženičkoj klupi i čeka odluku porote. Zbog kompjuteriziranog je glasa lagano poskočila, no bile su to upravo riječi kojima se nadala: "Primili ste novu poštu", rekao joj je taj glas.

Na početku hodnika, dva su para nogu tiho prilazila knjižnici.

* * *

SAWYER PODIGNE POGLED PREMA JACKSONU. NALAZILI SU SE U konferencijskoj dvorani u sjedištu FBI-a. "Onda, što si doznao o gospodinu Pageu, Ray?"

Jackson sjedne i otvori notes. "Lijepo sam popričao s newyorškom policijom. Page je nekoć bio njihov policajac. Razgovarao sam i s njegovom bivšom suprugom. Izvukao sam je iz kreveta, no ti si rekao da je stvar važna. Još uvijek živi u New Yorku. Od razvoda nije imala puno veze s njim. Međutim, Page je ostao vrlo blizak s djecom. Razgovarao sam s njegovom kćeri. Uzgred, osamnaest joj je godina, na prvoj je godini studija, a sada mora pokopati oca."

"Što ti je ispričala?" upita Sawyer.

"Puno toga. Na primjer, da joj je otac u posljednja dva tjedna bio jako nervozan. Nije želio da mu dolaze u posjet. Počeo je redovito nositi pištolj. To nije činio već godinama. Zapravo, pištolj je nosio sa sobom i u New Orleans, Lee. Pronađen je u torbi kraj njegova tijela. Jadnik nije imao priliku upotrijebiti ga."

"Zašto se iz New Yorka preselio ovamo, osobito s obzirom na to da mu je obitelj ostala ondje?"

Jackson kimne. "To je zanimljiva stvar. Supruga o tome nije htjela reći ništa. Rekla je samo da je brak okončan i da je to sve. Pageova je kći, međutim, bila drukčijeg mišljenja."

"Navela ti je razlog?"

"Mlađi brat Eda Pagea također je živio u New Yorku. Ubio se prije približno pet godina. Bio je dijabetičar. Nakon poprilične količine pića, samome je sebi ubrizgao prekomjernu količinu inzulina. Page je bio vrlo blizak s mlađim bratom. Kći je rekla da joj otac nakon toga više nikada nije bio onaj stari."

"I tako se jednostavno želio nekamo odseliti?"

Jackson odmahne glavom. "Iz razgovora s njegovom kćeri zaključio sam da je Ed Page bio uvjeren kako smrt njegova brata nije bila ni samoubojstvo ni posljedica slučaja", reče Jackson.

"Držao je da mu je brata netko ubio?" Jackson kimne.

"Zašto?"

"Zatražio sam kopiju dosjea iz newyorške policije. Ondje bi moglo biti određenih odgovora, premda sam kratko razgovarao i s detektivom koji je radio na tom slučaju, a on mi je rekao da svi dokazi ukazuju ili na samoubojstvo ili na nesretan slučaj. Tip je bio pijan."

"Ako se ubio, zna li netko koji bi tome mogli biti razlozi?"

Jackson se nasloni."Steven Page bio je dijabetičar, kao što sam već rekao, tako da zdravstveno nije bio u osobito dobrome stanju. Prema riječima Pageove kćeri, nije bilo izgleda da se kod njezina strica postigne valjana regulacija inzulina. Premda je u trenutku smrti imao samo dvadeset osam godina, unutarnji organi vjerojatno su mu bili puno stariji."Jackson zašuti i na trenutak stane pregledavati bilješke. "Usto, Steven Page nedavno je bio i na ispitivanju kojim je utvrđeno da je zaražen HIV-om."

"Sranje. To je objašnjenje za opijanje", reče Sawyer. "Vjerojatno."

"A možda i za samoubojstvo."

"Tako misli newyorška policija."

"Kako se zarazio?"

Jackson odmahne glavom. "To ne zna nitko. Barem ne službeno. Hoću reći, mrtvozorničkim se nalazom ne bi moglo utvrditi podrijetlo zaraze. Pitao sam bivšu suprugu. Nije nam ni najmanje pomogla. Kći mi je, međutim, rekla da joj je stric bio homoseksualac. Ne javno i otvoreno, no ona je u to poprilično uvjerena i drži da je tako zaradio i HIV."

Sawyer protrlja sljepoočice i umorno ispusti zrak iz pluća. "Postoji li kakva veza između mogućeg ubojstva jednog homoseksualca u New Yorku prije pet godina, pljačke koju je Jason Archer izveo u svojoj tvrtki i zrakoplova koji se srušio u Virginiji?"

Jackson prstima povuče usnu. "Možda je, zbog nekog nama nepoznatog razloga, Page znao da Archer nije ušao u taj zrakoplov."

Sawyer na trenutak osjeti grižnju savjesti. Iz svog razgovora sa Sidney – razgovora koji nije spomenuo svome partneru - Sawyer je znao da je Pageu bilo jasno kako Jason nije bio u onom zrakoplovu. "I tako se Jason Archer izgubio," reče, "a Page pokušava do traga doći preko njegove supruge."

"To već ima smisla, barem za sada.Hej, možda je Triton angažirao Pagea da provjeri gdje što curi, a on je nanjušio Archera."

Sawyer odmahne glavom. "S obzirom na svoje ljude zadužene za osiguranje i tvrtku Franka Hardyja, za taj posao imaju više nego dovoljno osoblja."

U tom trenutku u prostoriju je ušla neka žena s fasciklom u ruci. "Ray, ovo je upravo stiglo faksom iz newyorške policije."

Jackson uzme fascikl. "Hvala, Jennie." Pošto je izišla, Jackson se dao na pomno čitanje materijala dok je Sawyer obavio dva telefonska poziva.

"Steven Page?" upita Sawyer na koncu, rukom pokazujući na fascikl.

"Da. Stvari su uistinu zanimljive."

Sawyer natoči šalicu kave i sjedne kraj partnera.

"Steven Page radio je u tvrtki Fidelity Mutual, u New Yorku, na Manhattanu", reče Jackson. "To je jedna od najvećih ulagačkih kuća u zemlji. Živio je u lijepoj stambenoj zgradi; stan mu je bio prepun antikviteta, originalnih slika, ormar prepun odjeće Brooks Brothersa; Jaguar u garaži niže u istoj ulici. Imao je i velik ulagački portfelj: dionice, obveznice, investicijski fondovi, novčana tržišta. Vrijednost poprilično iznad milijun dolara."

"Nije loše za jednog dvadesetosmogodišnjaka. Ali izgleda da ti bankari koji se bave ulaganjima odnose najveće trofeje. Cijelo vrijeme slušaš o tome kako neki divlji klinci zarađuju hrpetine novca radeći tko zna što. Vjerojatno zajebavaju ljude poput tebe i mene."

"Da, ali Steven Page nije bio nikakav bankar. Bio je financijski analitičar, pratio je tržište. Bilo je to mjesto s točno određenom plaćom, i nije imao osobito veliku plaću, tako barem stoji u ovom izvještaju."

Sawyer se namršti. "Odakle mu onda taj ulagački portfelj? Pronevjere u Fidelityju?"

Jackson odmahne glavom. "Newyorška je policija provjerila i tu mogućnost. Fidelityju nije nedostajao nikakav novac."

"I što su Njujorčani zaključili?"

"Ne bih rekao da su ikada išta definitivno zaključili. Page je pronađen sam u stanu, vrata i prozori bili su zaključani iznutra. A kada je mrtvozornik u svom izvještaju kao uzrok smrti naveo vjerojatno samoubojstvo prevelikom količinom inzulina, uglavnom su izgubili zanimanje za slučaj. Ako možda to nisi znao, Lee, oni u New Yorku imaju poveći broj ubojstava koja još čekaju rješavanje."

"Hvala na toj istinskoj novosti, Ray, doista nisam znao da New York ima problema s viškom leševa. Onda, tko je nasljednik?"

Jackson prolista izvještaj. "Steven Page nije ostavio oporuku. Roditelji su mu već bili umrli. Nije imao djece. Sve je dobio Edward Page, kao jedini član obitelji."

Sawyer otpije gutljaj kave. "To je zanimljivo."

"Ali ne bih rekao da je Ed Page ubio mlađeg brata kako bi djeci platio

studij. Na temelju onoga što sam uspio utvrditi, i on se, kao i svi ostali, iznenadio činjenicom da mu je brat milijunaš."

"Je li ti za oko zapelo što iz izvještaja o obdukciji?"

Jackson iz fascikla izvadi dva lista i preda ih Sawyeru. "Kao što sam rekao, Steven Page preminuo je od prekomjerne doze inzulina. Ubrizgao ga je u bedro. Kod dijabetičara je to uobičajeno mjesto. Drugi tragovi uboda pokazivali su da je on redovito ubrizgavao inzulin na bedrima. U toksikološkome izvještaju stoji da je u krvi imao 0,18 promila alkohola. A to mu nije nimalo pomoglo u borbi protiv prekomjernog inzulina. Podaci s obdukcije pokazuju da je u trenutku kada su ga pronašli bio mrtav već dvanaestak sati: tjelesna temperatura tada je iznosila oko dvadeset sedam stupnjeva. Usto je bio i posve ukočen; a to potkrjepljuje vrijeme smrti određeno na temelju tjelesne temperature: negdje između tri i četiri sata izjutra. Mrtvačka boja bila je već postojana. Tip je umro točno ondje gdje su ga i zatekli."

"Tko ga je pronašao?"

"Kućepaziteljica", reče Jackson. "To vjerojatno nije bio osobito ugodan prizor."

"Smrt je rijetko ugodna. Je li ostavio kakvu poruku?"

Jackson odmahne glavom.

"Je li Page koga nazvao prije nego što je odapeo?"

"Steven Page iz svog je stana posljednji put telefonirao u pola osam te iste večeri."

"Koga je nazvao?"

"Brata."

"Je li policija razgovarala s Edom Pageom?"

"Još kako. Osobito nakon što su doznali za Stevenovu lovu."

"Je li Ed Page imao alibi?"

"Vraški dobar alibi. Kao što znaš, u to je vrijeme još radio u policiji. Dok mu je mlađi brat umirao, sudjelovao je u prepadu na krijumčare droge u Lower East Sideu s cijelom policijskom ekipom."

"Je li policija ispitala Eda Pagea u vezi s onim telefonskim razgovorom?"

"Rekao je da mu je brat bio nekako izvan sebe. Steven mu je rekao za HIV. Ed Page je izjavio da se po glasu njegova brata činilo da je do tada već pio."

"Nije pokušao otići do njega?"

"Rekao je da je to želio učiniti, no brat je to odlučno odbijao i na koncu mu spustio slušalicu. Ed Page ga je pokušao ponovno nazvati, no nitko se nije javljao. U devet je morao biti na dužnosti. Rekao je kako je odlučio preko noći ostaviti brata na miru i s njim razgovarati sutradan. Posao je završio tek u deset prije podne. Odspavao je nekoliko sati, a onda oko tri otišao do bratova ureda u gradu. Kada je ondje doznao da se Steven tog dana uopće nije pojavio na poslu, odmah je otišao do njegova stana. Onamo je stigao približno u vrijeme kada i policija."

"Isuse. Mogu se okladiti da je osjećao nadnaravnu grižnju savjesti."

"Da je to bio moj mlađi brat.." reče Jackson. "Dovraga. Bilo kako bilo, zaključili su slučaj kao samoubojstvo. Sve činjenice posve jasno pokazuju u tom smjeru."

Sawyer ustane i stane koračati amo-tamo. "Pa ipak, uza sve to, Ed Page nije držao da je riječ o samoubojstvu. Pitam se koji je tome razlog."

Jackson slegne ramenima. "Želje koje nemaju nimalo temelja. Možda je uistinu snažno osjećao krivnju, te se naveo na takvo razmišljanje kako bi se bolje osjećao. Tko zna? Newyorška policija nije pronašla nikakvih dokaza o nečijim nedopuštenim postupcima, a takvo što, barem na temelju ovih izvještaja, ne primjećujem ni ja."

Sawyer mu ne odgovori. Bio je duboko zamišljen.

Jackson uzme izvještaj o Stevenu Pageu i vrati ga u fascikl. Potom pogleda Sawyera. "Jesi li što pronašao u Pageovu uredu?"

Sawyer odsutno pogleda partnera. "Nisam. Ali sam pronašao nešto zanimljivo u njegovoj kući." On uvuče ruku u džep na sakou i iz nje izvadi fotografiju na čijoj je pozadini stajalo "Stevie". Potom pruži fotografiju Jacksonu. "Zanimljiva je jer je bila skrivena iza druge fotografije. Poprilično sam uvjeren da je to fotografija Stevena Pagea."

Čim je pogledao fotografiju, Jacksonova su se usta zaprepašteno razjapila. "O, Bože moj!" On odmah ustane. "O, Bože moj!" ponovi tada, već povišena glasa. Ruke u kojima je čvrsto držao fotografiju sada su mu nezadrživo drhtale. "Ovo ne može biti... ovo nije moguće."

Sawyer ga snažno ščepa za rame. "Ray, Ray? Što, se, dovraga, dogodilo?"

Jackson potrči do drugog stola u toj prostoriji. Mahnito uzevši fascikle, stao ih je pregledavati, a onda odbacivati i uzimati druge. Pokreti su mu

pritom postajali sve mahnitiji. Na koncu se zaustavio, u ruci držeći otvoreni fascikl, pogleda prikovana za nešto što se nalazilo u masi papira u njemu.

Sawyer se istoga trena našao kraj njega. "Dovraga, Ray, što je to?" upita ga nestrpljivim tonom.

Umjesto odgovora, Jackson partneru pruži ono nešto u što je do tada gledao. Sawyer se s nevjericom zagleda u fotografiju. Premda je stajao u drukčijoj pozi, s fotografije u fasciklu sada ga je promatralo ono odviše lijepo lice Stevena Pagea.

Sawyer sa stola, s mjesta gdje ju je ostavio Jackson, ščepa fotografiju koju je donio iz stana Eda Pagea i ponovno je pogleda. Trenutak kasnije vratio je pogled na fotografiju u fasciklu. U to nije bilo nikakve sumnje: na obje fotografije bio je isti muškarac.

Razrogačenih očiju, Sawyer pogleda Jacksona. "Odakle ti ova fotografija, Ray?" upita, vrlo polagano, jedva glasnije od šapta.

Jackson nervozno ovlaži usne; polagano je odmahivao glavom. "Ne mogu vjerovati."

"Gdje si je pronašao, Ray, gdje?"

"U stanu Arthura Liebermana."

ČETRDESET ŠESTO POGLAVLJE

Naslov: Fwd: Nisam ja.

Datum: 95-11-26 08:41:52 EST* *East Standard Time - službeno vrijeme u istočnome pojasu SAD-a (Washington, New York...).

Od: ArchieKW2

Prima: ArchieJW2

Dragi Drugi Archie: Pazi kako tipkaš. Uzgred, šalješ li često poštu samome sebi? Poruka je pomalo melodramatična, ali lozinka je svakako lijepa. Možda bismo mogli malo razmjenjivati iskustva o tehnikama kodiranja. Čuo sam da je jedna od najboljih tehnika ona kojom se služi Tajna služba, a zove se racal-milgo. Vidimo se u cyberspaceu. Ciao.

.....

Upućena poruka: Naslov: Nisam ja

Datum: 95-11-19 10:30:06 PST* *Pacific Standard Time

Od: ArchieJW2

Prima: ArchieKW2

sid sve pogrešno sve unatrag disketa je u
pošti099121.19822.29629.295111.39614 seattleskladište
pomoćbrzijasam

SIDNEY JE NEPOMIČNO PROMATRALA KOMPJUTERSKI EKTRAN; MISLI SU joj čas izmicale svakom nadzoru, a čas bile na rubu potpunog raspada i nestajanja. Međutim, imala je pravo. Jason je pogrešno utipkao adresu, napisao K umjesto J. Hvala ti, ArchieKW2, tko god bio. Fisher je također imao pravo u vezi s lozinkom - imala je gotovo trideset znakova. Pretpostavljala je da su one brojke upravo to: lozinka.

Pogledavši datum na izvornoj poruci, osjetila je kako je obuzima krajnje malodušje. Suprug ju je molio neka djeluje brzo. Znala je da nije mogla poduzeti ništa, no ipak ju je silno obuzeo osjećaj da ga je iznevjerila. Isprintala je tu jednu stranicu i spremila papir u džep. Barem će konačno moći pročitati što je na disketi. Na tu pomisao osjetila je kako joj tijelom počinju kolati nove količine adrenalina.

Razina adrenalina dodatno se povisila kada je začula kako netko ulazi u knjižnicu. Oprezno je izišla iz programa i isključila računalo. Ruke su joj drhtale dok je spremala disketu u torbicu. Pričekala je ne bi li začula još kakav zvuk. Disanje joj je postalo isprekidano, a ruku je položila na držak pištolja.

Kada je začula nešto s desne strane, brzo se iskrala iz stolca, pognula i krenula ulijevo. Zamaknuvši za ugao, odmah se zaustavila. Našla se licem u lice s policom knjiga s oznakom F.2d. Te sveske s odabranim sudskim slučajevima pomno je prečitavala tijekom većeg dijela studija prava i prvih godina odvjetničke prakse. Kroz slobodan prostor između dviju knjiga pogledala je muškarca u sjeni. Nije mu mogla razabrati crte lica. Nije se usuđivala krenuti dalje, pribojavajući se da bi je on mogao čuti. A onda je taj muškarac krenuo ravno prema njoj. Ona čvršće uhvati svoj Smith & Wesson; kažiprstom je oslobodila osigurač. Izvadila ga je iz korica krećući se unatrag. Pognuvši se u čučanj, prolazila je iza police, napeto osluškujući i očajnički nastojeći smisliti kako bi izišla iz knjižnice. Poteškoća je bila u tome što su u knjižnicu vodila samo jedna vrata. Jedina mogućnost bila je obići cijelu policu i nastojati ostati malo ispred onoga tko je ušao u knjižnicu, tko god to bio, sve dok ne stigne do vrata, kada će moći potrčati

koliko je noge budu nosile. Niz dizala nalazio se malo dalje u istom hodniku. Ako do njih uspije doći.

I dalje se pomicala po nekoliko koraka, a onda zastajkivala i čekala, pa onda ponovno kretala dalje. Morala je pretpostaviti da stvara dovoljno zvukova da je taj muškarac čuje, ali ne toliko, imala je osjećaj, da bi mogao prozreti njezin plan. Koraci iza nje gotovo su se savršeno poklapali s njezinim kretanjem. To je trebalo biti dovoljno za oglašavanje znaka opasnosti u njezinoj glavi. Bila je već gotovo na vratima i u prigušenome je svjetlu već vidjela mutno staklo. Prikupljala je svu snagu i odvažnost za sljedećih nekoliko koraka, a nakon toga će potrčati. Još metar i pol. Sada se već gotovo našla na izlazu. Priljubljena uza zid, polako je počela brojiti do tri.

Nije došla dalje od jedan.

Zaslijepilo ju je jarko svjetlo. Kada je uspjela normalno progledati, onaj je muškarac već bio kraj nje. Dok su joj se zjenice još širile, instinktivno je okrenula pištolj u njegovu smjeru.

"Bože moj, jesi li ti poludjela?" Philip Goldman ubrzano je treptao, kako bi se priviknuo na svjetlo.

Sidney ga je zabezeknuto promatrala.

"Što ti, dovraga, misliš s takvim tajnim ulaženjem? I još s pištoljem?"

Sidney zaustavi drhtanje i uspravi se. "Ja sam partner u ovoj tvrtki, Philip. Imam puno pravo biti ovdje." Glas joj je drhtao, no njegovu se pogledu suprotstavila silinom koja je odgovarala njegovoj žestini.

Goldmanov je glas bio prepun prijezira. "Ali ne zadugo." Potom iz unutarnjeg džepa izvadi omotnicu. "Zapravo, na ovaj način tvrtka će uštedjeti troškove dostave." Ispružio je ruku prema Sidney. "Tvoj otkaz. Ako bi bila tako ljubazna i potpisala dokument sada, svima bi uštedjela puno muke i tvrtku poštedjela neizmjerne sramote."

Sidney nije prihvatila omotnicu, nego je pogled i pištolj i dalje držala usmjerene prema Goldmanu.

Goldman se stao poigravati omotnicom, a onda je pogledao pištolj. "Možeš li, molim te, ukloniti taj pištolj prije nego svojoj biografiji pridodaš nove zločine?"

"Nisam učinila apsolutno ništa i ti to vraški dobro znaš." Te riječi izgovorila je tonom prepunim bijesa.

Goldman zakoluta očima. "Dakako. Uvjeren sam da nisi imala blage veze o zločinačkim planovima svoga ljubljenoga supruga."

"Ni Jason nije učinio ništa protuzakonito."

"No, dobro, neću se s tobom prepirati dok u ruci imaš vatreno oružje. Hoćeš li, molim te, spremi taj pištolj?"

Sidney tada konačno počne spuštati svoj devetmilimetarski pištolj. A onda joj je nešto sinulo. Tko je uključio svjetla? Goldman nije bio ni blizu prekidaču.

Prije nego što je stigla reagirati, neka snažna ruka uhvatila ju je za ručni zglob i nasilno joj istrgnula pištolj iz ruke. Neka strašna sila udarila ju je i odbacila na zid. Klonula je na pod, osjećajući u glavi neizdrživu bol od udarca. Kada je podignula pogled, neki krupni muškarac odjeven u crnu odoru vozača stajao je nad njom, prema glavi joj usmjerivši njezin pištolj. Iza njega se pojavio neki drugi muškarac.

"Bok, Sid. Je li te u skorije vrijeme još koji put nazvao poginuli suprug?" Paul Brophy se nasmije.

Drhteći, Sidney nekako uspije ustati i nasloniti se na zid, cijelo vrijeme pokušavajući doći do daha.

Goldman pogleda onog krupnog muškarca. "Dobro obavljen posao, Parkeru. Možeš otići po auto. Silazimo za nekoliko minuta." Parker kimne i spremi Sidneyn pištolj u svoj džep. Primijetila je da u koricama ima i svoj pištolj. Na njezino veliko razočaranje, s mjesta na podu na koje je pala tijekom kratkotrajne borbe podignuo je i njezinu torbicu, te izišao s njom.

"Pratili ste me!"

"Volim pratiti ulaske u zgradu i izlaske iz nje izvan radnog vremena: elektronički sustav praćenja ulaza u zgradu. Osjetio sam veliko zadovoljstvo kada sam ugledao tvoje ime upisano u pola dva izjutra." On tada pogleda police s pravnim priručnicima. "Malo istražuješ zakone, ili se možda povodiš za suprugovim primjerom i pokušavaš krasti tajne?" Da je Paul Brophy nije preduhitrio, Sidney bi tada bila šakom udarila Goldmana posred lica.

Goldman se nije dao smesti. "A sada bismo možda mogli prijeći na posao." Sidney se pokrene kako bi svom snagom projurila kroz vrata; međutim, Paul Brophy ispriječio joj se na putu, te je odgurnuo natrag u knjižnicu. Sidney ga je promatrala očima u kojima se odražavao plameni bijes. "Od partnera u značajnoj tvrtki do provale u hotel u New Orleansu

istinski je velik korak, Paul." S Brophyjeva lica istog je trena nestalo osmijeha.

Sidney pogleda Goldmana. "Ako ovog trena vrisnem, netko bi me mogao čuti."

Goldman joj odgovori posve pribrano. "Zapravo, Sidney, moguće je da si ti to i zaboravila, ali svi odvjetnici i pomoćno pravno osoblje danas su otputovali na godišnju konferenciju tvrtke na Floridi. Neće ih biti još nekoliko dana. Na žalost, ja sam se morao zadržati zbog nekog neočekivanog posla, pa moram poći dolje sutra rano ujutro. Paula je zadesila slična sudbina. Svi ostali prisustvuju konferenciji." On tada pogleda na ručni sat. "Tako možeš vrištati koliko god želiš. Međutim, zapravo imaš sve razloge za to da surađuješ s nama."

Dok je promatrala dvojicu muškaraca, Sidneyne su se oči pretvorile u dva tanka proreza. "O čemu ti to govoriš?"

"Bilo bi najbolje da ovaj razgovor vodimo u mome uredu." Goldman rukom pokaže prema vratima, a potom izvadi i vlastiti malokalibarski pištolj kako bi njime potkrijepio zahtjev.

BROPHY ZATVORI I ZAKLJUČA VRATA UREDA. GOLDMAN MU PREDVA pištolj i sjedne za svoj radni stol. Potom rukom pokaže Sidney neka mu sjedne nasuprot. "Ovo je za tebe svakako bio vrlo zanimljiv mjesec, Sidney." Tada ponovno izvadi onu omotnicu s otkaznim pismom. "Međutim, bojim se da su tvoji posljednji ekscesi rezultirali okončanjem tvog profesionalnog odnosa s ovom tvrtkom. Ne bi me iznenadilo da tvrtka i Triton Global protiv tebe podignu građansku tužbu. Možda i krivičnu."

Sidney ga sada prodorno pogleda. "Protiv moje volje držiš me ovdje pred nabijenim pištoljem i ti meni govoriš kako bih se trebala brinuti zbog krivične prijave?"

"Paul i ja, a obojica smo partneri u ovoj tvrtki, primijetili smo uljeza u knjižnici ove tvrtke kako čini sam Bog zna što. Pokušali smo uhititi tog uljeza, a što on čini? Na nas povlači pištolj. Nekako mu ga uspijevamo oduzeti, na sreću, prije nego što se netko ozlijedio, a sada zadržavamo uljeza do dolaska policije."

"Policije?"

"Oh, da, točno, još nisam pozvao policiju, zar ne? Kako sam zaboravljiv." Goldman posegne za telefonom, podigne slušalicu, a onda se nasloni ne okrenuvši broj. "Ah, da, sada sam se sjetio zašto ih nisam

nazvao", pridoda potom podrugljivo."Zanima li te razlog?" Sidney mu ne odgovori. "Ti si odvjetnica specijalizirana za sklapanje nagodbi, Sidney. E, pa, što kažeš na to da ti ja predložim jednu nagodbu? Način na koji ćeš ne samo ostati na slobodi, nego i steći određenu financijsku korist, budući da si sada nezaposlena."

"Tyler, Stone nije jedina tvrtka u gradu, Phil."

Goldman se lećne na takvu skraćenicu svog imena. "Pa, zapravo, u tvom slučaju to i nije posve točno. Znaš, tebi više nije preostala nijedna tvrtka. Ni ovdje, ni bilo gdje drugdje u zemlji, možda i u svijetu."

Na Sidneynu licu odražavala se zbunjenost.

"Budimo realni, Sid. " Goldmanove oči načas su se bijesno zaiskrile dok je uzvraćao verbalnu uvredu. "Tvoj je suprug osumnjičen za obaranje zrakoplova, pri čemu je poginulo gotovo dvije stotine ljudi. Usto je posve jasno da je klijentu ove tvrtke ukrao novac i tajne vrijedne stotine milijuna dolara.Očito je da je te zločine planirao dugo."

"Još nisam čula da u tom apsurdnome scenariju spominješ moje ime."

"Ti si na visokoj razini imala pristup najvažnijim dokumentima Triton Globala, možda čak i dokumentima s kojima tvoj suprug nije bio upoznat."

"To je bio dio mog posla. A to ne znači da sam zbog toga kriminalac."

"Kako se to običava reći u pravnim krugovima, i kako to piše u Etičkome kodeksu, potrebno je izbjegavati čak i'dojam o neprimjerenosti'. Ja bih rekao da si ti još davno prešla granice te odredbe."

"Kako? Time što sam ostala bez supruga? Time što ste me izgurali s posla bez trunke dokaza? Kako bi bilo da se na trenutak pozabavimo tužbama? Na primjer, Sidney Archer tuži Tyler, Stone zbog neutemeljenog otkaza?"

Goldman pogleda Brophyja i jedva primjetno kimne.Sidney se okrene prema njemu. Donja vilica počela joj je drhtati kada je ugledala kako on iz džepa vadi minijaturni diktafon.

"Ovakve stvari znaju biti tako praktične i korisne, Sid", reče Brophy. "Snimaju tako čisto da imaš osjećaj da si ondje, u istoj sobi." On tada pritisne gumb za reprodukciju.

Pošto je nekoliko trenutaka slušala svoj razgovor sa suprugom, Sidney se naglo okrenula prema Goldmanu. "Što, dovraga, želiš?"

"Pa, ovako, da vidimo... Pretpostavljam da bismo najprije trebali utvrditi

tržišnu cijenu. Koliko ova snimka stvarno vrijedi? Ona potvrđuje da si lagala FBI-u. Što je već samo po sebi prijestup. Potom imamo pripomaganje i suradnju s prijestupnikom. Sudionik nakon prijestupa. To je još jedna gadna stvar. Popis se nastavlja na temelju toga. Nitko od nas ne bavi se krivičnim pravom, no uvjeren sam da imaš jasnu predodžbu o situaciji. Oca nema, a majka je u zatvoru. Tvojoj je djevojčici koliko godina? Tragedija." On odmahne glavom hineći suosjećanje.

Sidney poskoči sa stolca. "Jebi se, Goldmane. Jebite se obojica." Sidney je te riječi izgovorila s nekontroliranim bijesom. Potom je gotovo poletjela preko stola i objema rukama šćepala Goldmana za vrat, te bi ga bila ozbiljno ozlijedila da Brophy ponovno nije spasio starijeg muškarca.

Čim ju je Brophy odvojio od njega, Goldman bijesno pogleda Sidney, kašljući i hvatajući zrak. "Dodirni me još jednom i istrunut ćeš u zatvoru", stane tada razjareno zamuckivati.

Ubrzano dišući, Sidney ga je unezvijereno promatrala. Naglim pokretom tada je odmaknula Brophyjevu ruku koja ju je do tada obuzdavala, no nije se ni pomaknula jer je on i dalje držao pištolj okrenut prema njoj. Goldman popravi položaj kravate i košulje, te nastavi tonom punim sarnopouzdanja: "Unatoč tvojoj gruboj reakciji, zapravo sam pripravan prema tebi biti vrlo velikodušan. Kada bi situaciji pristupila racionalno, bila bi prisiljena prihvatiti ponudu koju ću ti sada iznijeti." On blago nakloni glavu i pogleda stolac.

Drhteći i isprekidano dišući, Sidney na koncu sjedne.

"U redu. A sada, u najkraćim mogućim crtama, evo u kakvoj smo situaciji: znam da si razgovarala s Rogerom Egertom, koji sada vodi posao s CyberComom. Znaš pojedinosti najnovije Tritonove ponude za kupnju CyberComa. To također pouzdano znam. Usto i dalje znaš lozinku za glavnu kompjutersku datoteku koja se odnosi na CyberCom." Sidney je s nevjericom u očima promatrala Goldmana dok su joj misli letjele ispred njegovih riječi. "Od tebe tražim i najnovije uvjete sadržane u ponudi i lozinku za računalo, za slučaj da u posljednji tren dođe do nekakvih promjena u Tritonovu pregovaračkom položaju."

Sidney je govorila polagano, promišljenim tonom, a disanje joj se sada već bilo smirilo. "RTG zasigurno silno želi CyberCom kada ti plaćaju više od tvoje uobičajene cijene po satu kako bi prekršio povjerljiv odnos između odvjetnika i klijenta, a da i ne govorim o krađi poslovnih tajni."

Goldman samo nastavi, ne obazirući se na te riječi: "U zamjenu za to, pripravnici smo ti isplatiti deset milijuna dolara, dakako već riješenih poreznih davanja."

"I tako osigurati moju financijsku stabilnost sada kada me više nitko ne želi zaposliti? I moju šutnju?"

"Tako nekako. Izgubiš se u nekoj maloj lijepoj zemljici i podižeš djevojčicu u raskoši. CyberCom biva otkupljen. Triton Global nastavlja s radom. Tyler, Stone ostaje ugledna tvrtka. Nitko ne gubi. A druga mogućnost? E, to je već nešto znatno manje ugodno. Za tebe. Međutim, vrijeme ovdje ima presudnu ulogu. Tvoj odgovor potreban mi je u roku od minute." On se tada zagleda u ručni sat, počinjući odbrojavati sekunde.

Sidney se nasloni, pognutih ramena, dok je brzo razmišljala o tih nekoliko mogućnosti koje su joj još preostale. Ako pristane, obogatit će se. Ako ne pristane, vjerojatno će završiti u zatvoru. A Amy? Ona sada pomisli na Jasona i sve one užase koji su se događali u posljednjih mjesec dana. Više nego dovoljno užasnih iskustava i to ne samo za jedan životni vijek. Ona se odjednom ukoči pogledavši slavodobitan izraz na Goldmanovu licu, osjećajući podrugljiv pogled Paula Brophyja koji je stajao iza nje.

Sada je znala što joj je činiti.

Prihvatit će njihove uvjete, a potom odigrati svoje poteze. Goldmanu će predati tražene informacije, a onda će odmah otići do Leeja Sawyera i ispričati mu sve, pa tako i ono u vezi s disketom. Sve to činit će u nadi najpovoljnijeg mogućeg sporazuma i razotkriti Goldmana i njegova klijenta, prokazujući njihovu stvarnu ulogu. Neće se obogatiti i moguće je da će biti odvojena od svoje djevojčice odrede li joj nekakvu zatvorsku kaznu, no Amy svakako neće podizati novcem koji bi stekla Goldmanovim iznuđivanjem. A što je najvažnije, moći će živjeti sama sa sobom.

"Vrijeme je isteklo", objavi Goldman. Sidney ne reče ništa.

Goldman polako odmahne glavom i još jednom podigne slušalicu. Na koncu, gotovo neprimjetno, Sidney kimne. Goldman ustane sa širokim osmijehom na licu.

"Odlično. Koji su uvjeti ponude i lozinka?"

Sidney odmahne glavom. "Moj je pregovarački položaj ponešto nepovoljan. Najprije novac, a onda informacije. Ili možeš jednostavno nazvati policiju."

Goldman je još nekoliko trenutaka oklijevao. "No, da, kao što si rekla,

tvoj je položaj nepovoljan. Međutim, upravo zbog toga možemo biti ponešto fleksibilni. Može?" On ustane i rukom pokaže prema vratima. Sidney ga zbunjeno pogleda. "Sada kada smo postigli sporazum, želio bih ga posve provesti prije nego što te pustim. Kasnije te možda neće biti lako pronaći", objasni joj Goldman.

U trenutku kada je Sidney ustala i okrenula se, Brophy je zataknuo pištolj za pojas na leđima i hotimice se ramenom okrznuo o nju, usnama prolazeći kraj njezina uha. "Pošto se privikneš na novi život, možda poželiš i malo društva. Ja ću imati neusporedivo više slobodnog vremena i novca nego što će mi biti potrebno. Razmisli o tome."

Sidney tada koljenom udari Brophyja u prepone toliko snažno da se ovaj strovalio na pod. "Upravo sam razmislila, Paul, i silno se trudim da ne povraćam. Kloni me se želiš li zadržati ono malo muškosti što ti je još preostalo."

Sidney žustro krene hodnikom, Goldman odmah za njom. Brophy se tada konačno nekako uspije pridignuti. Čvrsto pridržavajući genitalije, blijeđa lica, posrtao je za njima.

LIMUZINA IH JE ČEKALA NA NAJNIŽEM KATU PARKIRALIŠTA, KRAJ dizala, s uključenim motorom. Dok je Sidney ulazila, Goldman joj je pridržao vrata. Brophy, koji je još uvijek pokušavao doći do daha i još se uvijek bolno previjao, ušao je posljednji i sjeo nasuprot Goldmanu i Sidney; pregrada od zatamnjenog stakla iza njega bila je posve podignuta.

"Stvar neće potrajati dugo. Mislim da bi ti bilo najbolje još neko vrijeme zadržati sadašnje prebivalište dok se situacija malo ne smiri. Potom ćemo te prebaciti na privremeno odredište. Nakon toga možeš kući uputiti nekoga tko će ti dovesti kćer i poslije živjeti sretno i mirno." Goldman je govorio otvoreno vedrim tonom.

Sidney je odgovorila strogo poslovno. "A što će biti s Tritonom i tvrtkom? Spominjao si tužbe?"

"Mislim da se sve to može srediti. Zašto bi se tvrtka željela uvlačiti u tako neugodne parnice? A Triton zapravo ne može ništa dokazati, zar ne?"

"Zašto bih ja onda trebala pristati na ovaj sporazum?"

Još uvijek zajapurena lica, Brophy joj pokaže minijturni diktafon. "Zbog ovoga, kućko mala. Osim ako preostali dio života ne želiš provesti u zatvoru."

Sidney je ostala pribrana. "Tražim i tu snimku."

Goldman slegne ramenima. "To je za sada nemoguće. Možda kasnije, kada se sve vrati u uobičajene tokove."

Goldman tada pogleda staklenu pregradu. "Parkeru?"

Staklo se spusti.

"Parkeru, sada možemo krenuti."

U ruci koja je provirila kroz sada otvoreni prostor između prednjeg i stražnjeg dijela limuzine nalazio se pištolj. Brophyjeva je glava u istom trenu eksplodirala, tako da se on licem srušio na pod automobila. Krv i kašasta masa poprskali su i Goldmana i Sidney. Goldman ga je pogledao razjapljenih usta, a u trenutku kada se pištolj okrenuo prema njemu s nevjericom je povikao: "O, Bože! Ne! Parkeru!"

Metak mu je probio čelo. Tako je zauvijek okončana karijera iznimno arogantnog odvjetnika Philipa Goldmana. Zbog takvog udara s male udaljenosti poskočio je unatrag, a krv mu je prekrila lice kao i stražnje staklo limuzine. Potom se beživotno sklupčao kraj Sidney, koja je vrisnula u trenutku kada se pištolj okrenuo prema njoj. Obuzeta panikom, zarila je nokte u meku kožu sjedala. Još trenutak ostala je zagledana u lice pokriveno pletenom crnom skijaškom maskom, a onda je usmjerila pogled na blistavu cijev koja se našla na jedva metar i pol od njezina lica. Dok je iščekivala smrt, u sjećanje joj se neizbrisivo urezala svaka pojedinost tog pištolja.

A onda je pokret pištolja pokazao prema desnim vratima limuzine. Dok je Sidney sjedila kao paralizirana, ruka je još odlučnije pokazala prema vratima. Drhteći i nikako ne uspijevajući shvatiti što se događa, osim činjenice da, izgleda, neće umrijeti, Sidney je nekako uspjela od sebe odgurnuti beživotno Goldmanovo tijelo, te se stala uspinjati preko Brophyja. Dok je s gađenjem i nesigurno prelazila preko tijela ubijenoga odvjetnika, ruka joj je skliznula krvavom mrljom, tako da je pala na njega. Istog se trena trgnula i povukla unatrag. Dok je prstima očajnički tražila čvrsto uporište, pod Brophyjevim je ramenom osjetila nešto tvrdo. Prstima je instinktivno stisnula metalni predmet. Leđima okrenuta muškarcu s maskom, uspjela je neprimjetno ugurati Brophyjev revolver u džep kaputa.

Kada je otvorila vrata, nešto ju je udarilo u leđa. Izbezumljena od straha uspjela se okrenuti i tada je ugledala svoju torbicu na mjestu na kojem je ostala, na Brophyjevu tijelu, pošto se odbila od nje. Onu disketu koju je poštom primila od Jasona ugledala je u trenutku kada je ruka koja ju je držala nestajala u prednjem dijelu limuzine. Drhtavim je rukama uzela

torbicu, širom otvorila teška vrata i ispala iz automobila. Potom se posrćući pridignula i pojurila svom snagom, koristeći i posljednji atom energije.

Muškarac u limuzini sada se nagnuo preko pregrade. Na prednjem sjedalu kraj njega Parker je beživotno ležao presavijen u struku, s rupom od metka na desnoj sljepoočnici. Pomno je podignuo diktafon s mjesta na koje je pao, na sjedalo limuzine, i preslušao nekoliko sekundi snimke. Začuvši glasove, kimnuo je samome sebi i potom za nekoliko centimetara pomaknuo Brophyjevo tijelo u stranu, ugurao diktafon nekoliko centimetara pod njegovo tijelo i pustio ga da beživotno padne u početni položaj. Disketu je spremio u torbicu koju je nosio oko struka. Na koncu je pomno pokupio tri čahure ispale iz pištolja. Policajcima ne smije ostaviti odviše lagan posao. Muškarac je potom izišao iz limuzine, pištolj kojim je ubio tri osobe držeći u vrećici kako bi ga mogao ostaviti negdje podalje, ali ne toliko daleko da ga policija ne bi uspjela otkriti.

Kenneth Scales potom skine skijašku masku. Pod jarkim svjetlima praznog parkirališta smrtonosno plave oči treptale su i odražavale duboko zadovoljstvo. Uspješno je dovršen još jedan noćni posao.

SIDNEY JE BEZ PRESTANKA PRITISKALA GUMB DIZALA, SVE DOK SE VRATA na koncu nisu otvorila. Tada se, posve iscrpljena, svom težinom naslonila na zid u dizalu, Sva je bila prekrivena krvlju, Osjećala je krv na licu, na rukama. Svim silama obuzdavala se kako ne bi stala svom snagom vrištati. Samo je željela sa sebe nekako sprati tu krv. Drhtavom rukom pritisnula je gumb za sedmi kat.

Čim je ušla u ženski nužnik i u zrcalu ugledala krvavi odraz, povratila je u umivaonik, a potom se srušila na pod, gdje je ostala ležati jecajući, dok su joj suhi grčevi razdirali tijelo bez imalo milosti. Na koncu se uspjela pridignuti i isprati nešto krvi, dajući sve od sebe, kako bi je uklonila što više. Vrućom vodom zalijevala je lice sve dok joj ta vruća bol nije počela smirivati podrhtavanje tijela; nesigurnim prstima prolazila je kosom, tražeći stvari koje onamo ne pripadaju.

Izišavši iz nužnika, potrčala je hodnikom do svog ureda i uzela rezervni kišni ogrtač koji je ondje stajao. Njime je prikrila ostatke krvi koje nikako nije uspjela oprati. Potom je podignula slušalicu i već se spremila pozvati policiju. Drugom rukom čvrsto je stisnula pištolj kalibra .32. Nikako se nije mogla osloboditi osjećaja da će se svakog trenutka taj blistavi pištolj

nekako usmjeriti prema njoj; da joj onaj muškarac s crnom maskom navučenom preko lica neće dopustiti da se i drugi put izvuče živa. Već je utipkala dvije od triju brojki. A onda joj je ruka zastala kao paralizirana i ona je pred sobom ugledala posve jasnu sliku. U limuzini je: cijev pištolja gleda joj izravno u lice. A onda slika pištolja u trenutku kada se naglo okrenuo prema vratima. I tada ga je ugledala.

Držak. Držak s onom napuklinom. Držak je napuknuo kada joj je pištolj kod kuće ispao iz ruke. Onaj je muškarac imao njezin pištolj. Trojica su muškaraca upravo ubijena njezinim devetmilimetarskim pištoljem.

U mozak joj se tada usjekla još jedna vizija. Snimka njezina telefonskog razgovora s Jasonom. I ta vrpca ostala je u limuzini, s onim tijelima. Sada joj je postalo i više nego jasno zašto je ostala živa: dopustili su joj da izvuče živu glavu kako bi mogla trunuti u zatvoru osuđena zbog ubojstva. Poput kakva užasno prestrašenog djeteta, posrćući je odjurila u najudaljeniji kut svog ureda i beživotno se strovalila na pod, uz nezaustavljivo podrhtavanje tijela, uza suze i jecaje koji su iz nje istjecali poput bujice, ničim ne pokazujući da bi ikada mogli prestati.

ČETRDESET SEDMO POGLAVLJE

SAWYER JE I DALJE NEPOMIČNO PROMATRAO FOTOGRAFIJU STEVENA Pagea, a lice tog mrtvog čovjeka u njegovim je mislima postajalo sve veće i veće, dok napokon nije bio prisiljen odložiti fotografiju i okrenuti se od nje prije nego što bi ga te misli posve preplavile.

"Jednostavno sam pretpostavio da je na toj slici netko od Liebermanove djece. Sve su stajale zajedno na njegovu radnom stolu. Ni u jednom trenutku nisam povezao činjenicu da ima dvoje, a ne troje djece." Jackson se dlanom udari po čelu. "To mi jednostavno nije izgledalo toliko važno. A onda, kada je težište istrage s Liebermana prešlo na Archera..." Sada je odmahivao glavom, tako očito pokazujući koliko se osjeća glupo i koliko mu je žao.

Sawyer sjedne na rub stola. Samo oni koji su s njim bili najbliskiji u tom bi trenutku bili u stanju primijetiti da taj agent FBI-a još nikada u profesionalnoj karijeri nije bio toliko osupnut.

"Žao mi je, Lee." Jackson još jednom načas pogleda fotografiju i

pokunjenim izrazom lica pokaže koliko se osjeća krivim. Sawyer ga obzirno potapše po ramenu.

"Nisi ti kriv, Ray. S obzirom na okolnosti, to ni meni u tom trenutku ne bi izgledalo važno." Sawyer ustane i stane koračati amo-tamo. "Ali sada je svakako vraški važno. Morat ćemo nekako potvrditi da je to doista Steven Page, premda u to zapravo uopće ne sumnjam." On tada naglo zastane. "Hej, Ray, newyorška policija nikako nije uspjela utvrditi odakle Stevenu Pageu toliki novac, zar ne?"

Jacksonov um sada se ubaci u višu brzinu. "Možda je Page ucjenjivao Liebermana. Možda zbog njegove izvanbračne veze. Obojica su radili u svijetu financija, kretali se u istim profesionalnim krugovima. To bi bilo objašnjenje za Pageov novac."

Sawyer odmahne glavom. "Čini se da je više ljudi znalo za ljubavnicu - tu nije bilo puno prostora za ucjene. Usto, većina ljudi ne drži izloženu fotografiju osobe koja ih ucjenjuje, Ray." Jackson je i dalje izgledao neraspoloženo. "Ne, mislim da je cijela stvar puno dublja." Sawyer se nasloni na zid konferencijske dvorane, prekriži ruke i spusti bradu na prsa. "Uzgred, što si uopće doznao o toj neuhvatljivoj ljubavnici?"

Jackson je sljedećih nekoliko trenutaka pregledavao izvještaje. "Hrpu ničega. Došao sam do većeg broja ljudi koji su čuli razne glasine. Nepotkrijepljene priče, svi su jasno naglašavali. Užasavala ih je mogućnost da ih se negdje imenuje ili u nešto uvuče. Bio sam prisiljen brzo ih uvjeravati kako se trebaju smiriti i kako im se neće ništa dogoditi. Međutim, bilo je to nešto najukletije što sam ikada čuo: svi su bili čuli za nju, svi su je znali poprilično dobro opisati, premda se svaki opis ponešto razlikovao od prethodnoga. Ali..."

"Ali nitko ti nije mogao pouzdano reći da je ikada osobno susreo tu zagonetnu damu."

Jackson se razočarano namršti. "Da, tako je. Kako si znao?"

Sawyer duboko udahne. "Ray, jesi li se u djetinjstvu kada igrao pokvarenog telefona: znaš, ono kada ti netko kaže nešto, a ti to preneseš nekom drugom, a ovaj opet nekom trećem? Kada stigne do kraja niza, poruka više ni približno ne odgovara izvornoj verziji. Ili, znaš kako glasina nastaje i širi se i svi u nju vjeruju kao u Sveto pismo i mogu se gotovo zakleti da su vlastitim očima vidjeli nešto, što god to bilo, a ništa od toga zapravo nije točno?"

"Dovraga, da. Moja baka čita Star. Vjeruje svemu što pročita u tim novinama i govori kao da je vlastitim očima vidjela Liz Taylor kako spava s Elvisom u space shuttleu."

"Točno. Iako to nije istina, nijedan dio te priče, ljudi će ti govoriti da jest, gorljivo vjerovati u to, jednostavno zbog toga što su o tome čitali ili čuli, osobito ako su za to čuli od više osoba."

"Želiš li reći..."

"Želim reći da mislim da te plavokose ljubavnice i nije bilo, Ray. Točnije, mislim da je priča o njoj stvorena iz posve određenih razloga."

"Kao na primjer?"

Prije nego što će odgovoriti, Sawyer glasno uzdahne. "Kako bi se prikrila činjenica da su Arthur Lieberman i Steven Page ljubavnici."

Jackson se svom težinom spusti u naslonjač, nepomično promatrajući Sawyera.

"Govoriš ozbiljno?"

"Fotografija Pagea u njegovu stanu, pokraj fotografija djece? Ona ljubavna pisma koja si pronašao u stanu? Zašto nisu potpisana? Dajem tjednu plaću ako rukopis ne odgovara rukopisu Stevena Pagea. I kao posljednje i posve jednako po važnosti, Page je milijunaš iako ima plaću prosječnog službenika? Vrlo moguće, ako slučajno spavaš s tipom koji je od mnogih stvorio milijunaše."

"Da, ali čemu izmišljati priču o ljubavnici? To je moglo upropastiti Liebermanove izgleda za imenovanje."

Sawyer je već odmahivao glavom. "U današnje vrijeme, Ray, tko zna? Kada bi to bio kriterij, velik dio političkog vođstva ove zemlje morao bi pokupiti stvari i vratiti se kući. A činjenica je da ga to nije spriječilo u uspješnoj kandidaturi za mjesto predsjednika Savezne banke. No misliš li da bi ishod bio jednak i da se otkrilo kako je Lieberman homoseksualac i kako ima ljubavnika koji je više nego dvostruko mlađi od njega? Nemoj zaboraviti da su financijski krugovi u ovoj zemlji među najkonzervativnijima u svijetu."

"U redu, to bi ga zeznulo, to je vraški sigurno. Ali kakva su to samo dvostruka mjerila. Preljub je u redu samo ako je počinjen s osobom suprotnoga spola."

"Tako je. I stoga lijepo izmisliš lažnu heteroseksualnu vezu kako bi

prikrio pravu vezu koja je homoseksualna. To su običavali činiti i u Hollywoodu s muškim zvijezdama koje nisu privlačile pripadnice ljepšega spola. Studiji bi organizirali lažna vjenčanja i brakove. Složena prijevara radi očuvanja unosne karijere. Liebermanov plan nije bio besprijekoran, ali mu je donio ono što je želio. Njegova je supruga možda znala, a možda i nije znala istinu. Ali dobila je veliku lovu i stoga je šutjela. A sada je dva metra pod zemljom. Tako da u ovom slučaju nema nikoga tko bi mogao propjevati."

Jackson obriše čelo. "Isuse." Tada zbunjeno pogleda Sawyera. "Ako je tako, Steven Page je uistinu počinio samoubojstvo; nema razloga zbog kojih bi ga netko ubio."

Sawyer je odmahivao glavom. "Za to postoje svi razlozi, Ray."

"Kako?"

Sawyer na trenutak zašuti, zagleda se u svoje ruke i potom tišim glasom upita:

"Želiš li pogađati kako se Steven Page zarazio HIV-om?"

Jackson ga pogleda iskolačenih očiju. "Od Liebermana?"

Sawyer podigne pogled. "Uistinu bih volio doznati je li i Lieberman bio zaražen HIV-om."

Jackson se odjednom oslobodio zbunjenosti. "Ako Page zna da je neizlječivo bolestan, nema nikakva razloga da i dalje šuti."

"Tako je. Kada te ljubavnik zarazi smrtonosnom bolešću, nećeš mu automatski postati još odaniji. Steven Page u svojim je rukama držao profesionalnu budućnost Arthura Liebermana. Po meni je to dovoljan motiv za ubojstvo."

"Čini se da ovom slučaju moramo pristupiti iz jednog posve novoga kuta."

"Tako je. Trenutačno imamo puno pretpostavki, ali ni jedne jedine proklete stvari koju bismo mogli donijeti tužitelju."

Jackson ustane i stane pospremati svoje papire. "Znači, doista držiš da je Lieberman dao ubiti Pagea?"

Kako mu Sawyer nije odgovarao, Jackson se okrene prema njemu i zatekne ga kako stoji zagledan u prazno.

"Lee?" Sawyer ga konačno pogleda.

"Ja to nisam rekao, Ray."

"Ali..."

"Vidimo se ujutro. Pokušaj se naspavati, trebat će ti." Sawyer ustane i priđe vratima koja su vodila iz konferencijske dvorane. "S nekim još moram razgovarati", reče Sawyer.

"S kim?"

Sawyer se istog trenutka okrene prema njemu. "S Charlesom Tiedmanom, predsjednikom podružnice Savezne banke u San Franciscu. Lieberman nije došao u priliku razgovarati s njim. Mislim da je vrijeme da netko s njim ipak razgovara."

Sawyer je ostavio Jacksona pognutog nad hrpom papira. Od svih tih novih mogućnosti već je gotovo osjećao vrtoglavicu.

ČETRDESET OSMO POGLAVLJE

SIDNEY ARCHER PRIDIGNE SE S PODA. KAKO JE ZDRUŽENI OSJEĆAJ beznada i straha blijedio, na njegovo je mjesto polako dolazio još snažniji instinkt: preživljavanje. Ona otključa jednu od ladica u radnome stolu i iz nje izvadi putovnicu. Tijekom odvjjetničke karijere više joj se puta događalo da praktički istoga trena mora otputovati u inozemstvo. No razlog će sada biti najosobniji mogući: njezin život. Potom je ušla u susjedni ured. Pripadao je jednome mladom odvjjetniku koji je slučajno bio fanatičan navijač Bravesa, baseballske momčadi iz Atlante; dobar dio jedne od njegovih vitrina bio je posvećen upravo toj strasti. Ona s police skine navijačku kapu, pod nju u punđu skupi dugačku kosu, te je učvrsti kapom.

Tada se sjetila pogledati što joj je sve ostalo u torbici. Kao nekim čudom, novčarka je i dalje bila prepuna novčanica od po stotinu dolara preostalih još od puta u New Orleans. Ubojica ih nije ni dotaknuo. Izlazeći iz zgrade, zaustavila je taksi, vozaču priopćila odredište i sa zahvalnošću utonula u sjedalo dok je taksi već jurio dalje. U vožnji je iz džepa pomno izvadila pištolj pokojnog Philipa Goldmana, stavila ga u korice za pojas koje je dobila od Sawyera i potom zakopčala ogrtač.

Taksi se zaustavio pred postajom Union i ona iziđe. Aerodromsko osiguranje ni u snu ne bi uspjela proći s pištoljem, no na željeznici nije bilo takvih briga. Plan joj je, na samome početku, bio jednostavan: pobjeći na neko sigurno mjesto i pokušati smisliti neko rješenje. Kanila je javiti se

Leeju Sawyeru, no pritom nije željela biti u istoj zemlji kao i agent FBI-a. Poteškoća je bila u tome što je doista pokušala pomoći svome suprugu. Uistinu je lagala FBI-u. Iz ove perspektive, to je bio glup korak, no u onom trenutku to joj je bila jedina mogućnost. Morala je pomoći suprugu. Morala mu je pružiti oslonac. A sada? Njezin se pištolj nalazio na mjestu zločina; kao i snimka njezina razgovora s Jasonom. Unatoč tome što je Sawyeru jednim dijelom ispričala potpunu istinu, što će on pomisliti sada? Sada će, u to je bila uvjerena, početi vaditi lisice. Ponovno ju je počeo obuzimati očaj, no, prikupivši snagu, ipak je pridignula ovratnik štiteći se od ledenog vjetra, te ušla u zgradu željezničke postaje.

Kupila je kartu drugog razreda za prvi Metroliner do New Yorka. Vlak će krenuti za dvadesetak minuta i dovesti je do postaje Penn, u samome središtu Manhattana, negdje oko pola šest ujutro. Taksijem će stići do zračne luke JFK, gdje će kupiti jednosmjernu kartu za prvi let do neke zemlje, još nije točno znala koje. Otišla je do bankomata na donjoj razini postaje i uzela još nešto gotovine. Čim za njom izdaju tjeralicu, kreditne će kartice postati neupotrebljive. Tada joj odjednom sine da nema nikakve druge odjeće i da će što je moguće više morati putovati inkognito. Poteškoća je bila u tome što u ovo vrijeme nijedna od mnogobrojnih prodavaonica odjeće na postaji više nije bila otvorena. Morat će pričekati dolazak u New York.

Ušavši u telefonsku kabinu, pogledala je mali adresar; iz njega je ispala posjetnica Leeja Sawyera. Promatrala ju je još nekoliko dugih trenutaka. Dovraga! Mora, tom čovjeku dosta toga duguje. Nazvala je Sawyerov broj kod kuće. Pošto je telefon zazvonio četiri puta, oglasila se automatska sekretarica. Nekoliko je trenutaka oklijevala, a onda snažno zalupivši spustila slušalicu. Potom je okrenula jedan drugi broj. Činilo se da je telefon zvonio cijelu vječnost prije nego što joj se javio neki pospani glas.

"Jeff?"

"Tko je to?"

"Sidney Archer."

Sidney je jasno čula Fishera kako nešto petlja s pokrivačem, vjerojatno tražeći sat. "Čekao sam da se javiš. Izgleda da sam zaspao."

"Jeff, nemam puno vremena. Dogodilo se nešto užasno."

"Što? Što se dogodilo?"

"Što manje znaš, to bolje." Ona načas zašuti, mučeći se s bezbrojnim

mislima. "Jeff, dat ću ti broj na kojem sam sada. Željela bih da odeš do javne govornice i nazoveš me na taj broj."

"Kriste... prošlo je dva u noći."

"Jeff, molim te, poslušaj me."

Nakon malo gundanja, Fisher na koncu pristane. "Daj mi pet minuta. Koji je broj?"

Nepunih šest minuta kasnije telefon je zazvonio. Sidney istog trena podigne slušalicu. "U govornici si? Kuneš se?"

"Da! I dupe mi se smrzava. A sada pričaj."

"Jeff, imam lozinku. Nalazila se u Jasonovoj elektronskoj pošti. Imala sam pravo, bila je upućena na pogrešnu adresu."

"Pa to je fantastično. Sada možemo pročitati one datoteke."

"Ne, ne možemo."

"Zašto?"

"Jer sam ostala bez diskete."

"Molim? Kako ti je to pošlo za rukom?"

"Nije važno. Nema je i ne mogu do nje." Po njezinu glasu jasno se vidjelo koliko je Sidney zbog toga nesretna. Ona se sada pribere. Kanila je reći Fisheru neka na neko vrijeme otputuje iz grada. Mogao bi biti u opasnosti, velikoj opasnosti, ako je moguće imalo suditi na temelju njezina iskustva s onog parkirališta. Na Fisherove je riječi posve ostala bez glasa.

"E, pa, draga moja, imaš puno sreće."

"O čemu ti govoriš?"

"Ja se ne brinem samo za sigurnost, nego sam i vraški, bolesno pedantan. S godinama sam izgubio nebrojene datoteke koje nisu imale valjane kopije, Sid."

"Govoriš li mi ono što mislim, Jeff?"

"Dok si bila u kuhinji, kada smo pokušavali dešifrirati onu datoteku..." On tada pomalo dramatično načini stanku. "Te sam datoteke kopirao dva puta. Jednom na svoj hard disk, a jednom na drugu disketu."

Sidney isprva nije mogla doći do riječi. Kada joj je to uspjelo, Fisher se od njezinih riječi zarumenio. "Volim te, Jeff."

"Kada želiš doći kako bismo konačno vidjeli što je to?"

"Ne mogu doći, Jeff."

"Zašto?"

"Moram otići iz grada. Molim te, pošalji disketu na adresu koju ću ti sada dati. Pošalji je ekspresnom dostavom. Odmah sutra ujutro. Odmah ujutro, Jeff."

"Ne razumijem, Sidney."

"Jeff, užasno si mi puno pomogao, ali ne želim da shvatiš što se događa. Ne bih te htjela u to uvlačiti više nego što si sada već umiješan. Vрати se kući, uzmi disketu i s njom pođi prespavati u neki hotel. Holiday Inn u Starome gradu nije daleko od tebe. Račun pošalji meni."

"Sid... "

"Čim se u Starom gradu otvori ured FedExa, pošalji mi disketu", ponovi ona tada. "Potom se javi u ured i reci im da za nekoliko dana produžuješ odmor. Gdje ti živi obitelj?"

"U Bostonu."

"Odlično. Otputuj u Boston i ostani kod njih. Pošalji mi račun za putne troškove. Ako želiš, putuj prvim razredom. Samo otputuj onamo."

"Sid!"

"Jeff, moram krenuti za minutu, stoga se nemoj prepirati. Trebaš učiniti sve što sam ti rekla. To je jedini način koji ti jamči koliku-toliku sigurnost."

"Ne šališ se, zar ne?"

"Imaš li nešto čime možeš pisati?"

"Da."

Ona okrene stranice adresara. "Zapiši ovu adresu. Disketu pošalji onamo." Potom mu je dala adresu i broj telefona svojih roditelja u Bell Harboru, u Maineu. "Uistinu mi je žao što sam te morala uvući u sve ovo, ali ti si jedina osoba koja mi je mogla pomoći. Hvala." Sidney potom prekine vezu.

Fisher odloži telefonsku slušalicu, oprezno pogleda mrak oko sebe, otrči do automobila parkiranog uz pločnik i krene u smjeru kuće. Upravo se spremao parkirati uz rub pločnika kada je primijetio neki crni kombi na oko pola ulice od njega. Dok je žmirkao u polutami, Fisher je kroz vjetrobran kombija uspio razabrati dvije pojave. Disanje mu se istog trena ubrzalo. Polako se okrenuo za stotinu osamdeset stupnjeva nasred ulice i uputio se natrag prema Starome gradu. Prolazeći kraj onog kombija, nije pogledao vozača. Kada je ponovno pogledao u retrovizor, uvidio je da ga kombi prati.

Fisher zaustavi automobil ispred neke dvoetažne zgrade od opeke. Tada pogleda natpis nad ulazom: CYBER@CHAT. Fisher je bio dobar prijatelj s vlasnikom lokala, a čak je i pomogao pri postavljanju i uskladivanju računala koja su se nudila posjetiteljima Cyber@Chata.

Bar je ostajao otvoren cijelu noć i to s razlogom. Čak i u ovo doba tri je četvrtine mjesta bilo zauzeto. Posjetitelji su uglavnom bili studentske dobi i sutradan nisu trebali rano ustajati i ići na posao. Međutim, umjesto zaglušujuće glazbe, bučnih gostiju i zadimljene atmosfere (zbog osjetljive kompjuterske opreme pušenje nije bilo dopušteno) unutrašnjost su ispunjavali zvukovi kompjuterskih igara i prigušene, često intenzivne rasprave o svemu što bi se pojavljivalo na mnoštvu monitora u lokalu. Starodrevno umijeće udvaranja primjenjivalo se i ovdje, tako da su muškarci i žene lutali tim prostorom u potrazi za društvom, koliko god ono bilo kratkotrajno.

Fisher je svog prijatelja, vlasnika, muškarca mlađeg od trideset, pronašao za šankom i s njim zapodjenuo prijateljski razgovor. Objasnivši mu tek toliko o svome položaju kako bi mu ovaj pomogao, Fisher mu je diskretno uručio komadić papira na kojem se nalazila adresa u Maineu koju je dobio od Sidney. Vlasnik se potom izgubio u stražnjoj prostoriji. Već pet minuta kasnije Fisher je sjedio za jednim od računala. U trenutku kada je načas pogledao kroz prozor bara, ugledao je onaj crni kombi kako se zaustavlja u nekom prolazu na suprotnoj strani ulice. Fisher ponovno obrati pozornost na ekran.

Poslužiteljica mu je donijela bocu piva, čašu i tanjur s grickalicama. U trenutku kada je odložila tanjur kraj računala, uz njega je odložila i platneni ubrus. U pomno presavijenu ubrusu nalazila se prazna disketa od tri i pol inča. Fisher nehajno odmota ubrus i brzo stavi disketu u prorez u računalo. Potom je utipkao niz znakova, a onda se začulo glasno biranje telefonskog modema. Za manje od minute Fisher je uspostavio vezu sa svojim računalom kod kuće. Trebalo mu je još oko pola minute da na praznu disketu prebaci datoteke koje je sa Sidneyne diskete presnimio u svoje računalo. Potom je pogledao kroz prozor. Onaj se kombi nije ni pomaknuo.

Poslužiteljica je ponovno došla za njegov stol. Bilo je očito da zna za njegov plan: upitala ga je treba li mu još što. Na pladnju je nosila meko obloženu FedExovu omotnicu s naljepnicom na kojoj je računalom bila ispisana adresa u Bell Harboru. Fisher ponovno pogleda kroz prozor. A

onda je malo dalje u ulici uočio dvojicu policajaca kako stoje kraj patrolnih kola i čavrljaju. Kada je poslužiteljica uzela disketu, što je također bio dio plana u žurbi skovanog s vlasnikom bara, Fisher odmahne glavom. Sada se ponovno prisjetio Sidneyna upozorenja. Nije želio u ovo nepotrebno uvlačiti prijatelje, a sada za to možda i nema potrebe. On nešto prošapće poslužiteljici. Ona kimne i odnese FedExovu omotnicu u stražnju prostoriju, te se vrati već nekoliko trenutaka kasnije. Potom Fisheru preda novu podstavljenju omotnicu. On je pogleda i nasmiješi se na omotnici ugledavši naljepnicu s već ispisanom poštarinom. Njegov je prijatelj vrlo velikodušno procijenio koliko bi moglo stajati upućivanje te male omotnice kao preporučene pošiljke. Posve je sigurno da se neće vratiti pošiljatelju zbog premale poštarine. Ovaj način nije bio brz kao FedEx, ali s obzirom na okolnosti, morat će poslužiti, zaključi Fisher. Potom spremi disketu u omotnicu, zatvori je i stavi u džep kaputa. Nakon toga platio je račun, ostavljajući pozamašnu napojnicu za poslužiteljicu. Obrisa je nekoliko kapljica piva s lica i odjeće, a zatim nagnuo čašu i u jednom gutljaju ispio ostatak piva.

Dok je izlazio iz bara i prilazio automobilu, uključila su se prednja svjetla kombija i Fisher je začuo pokretanje motora. Kombi se uputio prema njemu. Fisher je stao teturati i glasno pjevati. Dvojica policajaca na ulici okrenuli su se prema njemu. Fisher ih teatralno pozdravi rukom i nakloni im se, a potom se strovali u automobil, pokrene motor i odveze se prema policajcima pogrešnom stranom ulice.

U trenutku kada je projurio kraj policije, uza škripu guma i najmanje tridesetak kilometara iznad ograničenja brzine, policajci su uskočili svatko u svoja patrolna kola. Kombi ih je pratio na sigurnoj udaljenosti, no kada su policijska kola dostigla Fishera skrenuo je u pokrajnju ulicu. Zbog opasne vožnje i pivskoga zadaha Fisheru su odmah stavili lisice i brzo ga prebacili u policijsku postaju.

"Nadam se da poznaješ nekog dobrog odvjetnika, stari", poviče ljutito policajac s prednjeg sjedala.

Fisher mu je odgovorio posve trijezno i uz poveću količinu humora. "Zapravo ih poznajem popriličan broj, policajče."

U postaji su mu uzeli otiske prstiju i popisali stvari. Dopustili su mu i da obavi jedan telefonski poziv. Prije nego što se poslužio telefonom, međutim, uljudno je zamolio dežurnog da mu učini uslugu. Već nekoliko

trenutaka kasnije Fisher je slavodobitno gledao kako meko obložena oмотnica ulazi u sandučić za poštu postavljen u policijskoj postaji. "Puževa pošta." Kada bi ga sad samo mogli vidjeti njegovi prijatelji iz svijeta računala. Dok je odlazio prema ćeliji, Jeff Fisher počeo je čak i veselo zviždati. Nije nimalo preporučljivo nadmudrivati se s čovjekom koji je diplomirao na MIT-u.

NA SVOJE UGODNO IZNENAĐENJE, SAWYER NIJE TREBAO PUTOVATI U Kaliforniju kako bi razgovarao s Charlesom Tiedmanom. U telefonskome razgovoru sa Saveznom bankom, Sawyer je doznao da je Tiedman zapravo u Washingtonu, na nekoj konferenciji. Premda je već bilo gotovo tri izjutra, Tiedman, koji je još uvijek funkcionirao prema vremenu sa Zapadne obale, spremno je pristao na razgovor s agentom. Štoviše, Sawyeru se učinilo da predsjednik podružnice Savezne banke u San Franciscu pokazuje veliku želju za razgovorom s njim.

U hotelu Four Seasons u Georgetownu, gdje je Tiedman bio odsjeo, Sawyer i Tiedman sjedili su jedan nasuprot drugome, u odvojenoj sobi uz hotelski restoran, koji se bio zatvorio nekoliko sati ranije. Tiedman je bio sitan, glatko izbrijan čovjek koji je tek bio prešao šezdesetu i koji je iz navike nervozno stiskao i razdvajao dlanove. Čak i u ovo doba noći bio je odjeven u formalno sivo odijelo s prugastim uzorkom i prslukom, te leptir-kravatom; preko prsluka je prelazio ukusan zlatni lančić. Sawyer je jasno mogao zamisliti tog urednog i žustrog čovječuljka kako s mekom pustenom kapom na glavi juri uokolo u sportskome automobilu sa spuštenim krovom. Njegov je konzervativni izgled više mirisao na Istočnu nego na Zapadnu obalu i Sawyer je ubrzo, još u početku razgovora, doznao da je Tiedman prije odlaska u Kaliforniju velik dio života proveo u New Yorku. Tijekom prvih nekoliko minuta njihova sastanka samo bi rijetko tražio izravan pogled oči u oči s FBI-evim agentom. Vodenaste sive oči, zakrivene krhkim naočalama sa žičanim okvirom, najčešće su bile usmjerene prema sagu.

"Pretpostavljam da ste poprilično dobro poznavali Arthura Liebermana", reče Sawyer.

"Zajedno smo studirali na Harvardu. Obojica smo počeli raditi u istoj bankarskoj tvrtki. Bio sam mu vjenčani kum, kao i on meni. Bio je to jedan od mojih najdražih i najstarijih prijatelja."

Sawyer odluči iskoristiti mogućnost koja mu se tako ukazala. "Njegov je

brak okončan razvodom, zar ne?"

Tiedman pogleda agenta. "Tako je", odgovori.

Sawyer pogleda u notes. "Zapravo, to se dogodilo upravo negdje u vrijeme kada se razmatrala mogućnost njegova postavljanja na čelo Savezne banke?"

Tiedman kimne.

"Loše odabran trenutak."

"Moglo bi se reći." Tiedman iz boce od brušenog stakla koja je stajala na stolu uz njegov naslonjač u čašu ulije vodu i otpije veliki gutljaj. Tanke usne bile su mu suhe i pune dubokih bora.

"Koliko sam čuo, razvod je u početku izgledao poprilično gadno, no onda je brzo postignut sporazum i to zapravo nije utjecalo na njegovo imenovanje. Izgleda da je Lieberman imao sreće."

Tiedmanove oči sijevnu. "To vi zovete srećom?"

"Mislio sam samo na to da je dobio željeni posao. Pretpostavljam da kao njegov bliski prijatelj o tome vjerojatno znate praktički više od bilo koga." Sawyer pogleda Tiedmana iskrenim, znatiželjnim očima.

Tiedman još cijelu minutu nije rekao ništa, a onda je teško uzdahnuo, odložio čašu i udobno se naslonio. Potom pogleda Sawyera izravno u oči.

"I premda stoji da je postao predsjednikom Savezne banke, Arthur je to platio gotovo svime što je stjecao godinama rada. Dao je sve kako bi se riješio tog svog 'gadnog' malog razvoda, gospodine Sawyer. A to nikako nije bilo pravedno nakon takve karijere."

"Ali novi posao donosio je i velik novac. Provjerio sam plaću. Stotinu trideset tri tisuće šest stotina dolara na godinu. Bilo mu je bolje nego većini zaposlenih."

Tiedman se nasmije. "To je moguće, ali prije nego što je došao u Saveznu banku, Arthur je zaradio stotine milijuna dolara. Stoga je imao skup ukus i ponešto dugova."

"Puno dugova?"

Tiedman ponovno obori pogled prema podu. "Recimo samo da je dug bio nešto veći od onoga što si je mogao dopustiti s plaćom predsjednika Savezne banke, unatoč tome što je bila razmjerno visoka."

Sawyer se koncentrirao na sve implikacije tog podatka dok je postavljao sljedeće pitanje. "Što mi možete reći o Walteru Burnsu?"

Tiedman Sawyeru uputi oštar pogled. "Što vas zanima?"

"Samo opće stvari iz životopisa", odgovori Sawyer nedužnim tonom.

Tiedman odsutno protrlja usnu i pogleda Sawyerov notes. Sawyer primijeti taj pogled i naglo zatvori blok. "Neslužbeno."

Tiedman ga rezignirano pogleda. "Uopće ne sumnjam u to da će Burns naslijediti Arthura na mjestu predsjednika. To je posve logično. On je bio Arthurov sljedbenik. Kako je god glasao Arthur, tako je glasao i Walter."

"To nije bilo dobro?"

"Obično jest."

"Što to znači?"

Kada je pogledao agenta, izraz lica sitnijeg muškarca postao je neobično oštar. "To znači da nije mudro spokojno se povoditi za drugima kada bi zdrava prosudba nalagala nešto drukčije."

Sawyer se nasloni. "To znači da se baš s Liebermanom niste slagali u svim odlukama."

Tiedman nije gledao agenta. Međutim, po izrazu lica vidjelo se o čemu razmišlja. Bilo je očito da sada silno žali zbog toga što je uopće pristao na taj razgovor.

"To znači da se članovi Upravnog odbora Savezne banke u to tijelo imenuju kako bi izražavali vlastito mišljenje i donosili samostalne prosudbe, a ne slijepo se pokoravali argumentaciji koja ima vrlo malo temelja u stvarnosti i koja bi mogla dovesti do katastrofalnih posljedica."

"To je poprilično teška izjava."

"E, pa, mi i imamo poprilično težak posao."

Sawyer ponovno pogleda bilješke načinjene za razgovora s Walterom Burnsom. "Burns je rekao kako je Lieberman još na početku pokazao tko je šef, kako bi privukao pozornost tržišta, kako bi ga malo prodrmao. Pretpostavljam da vi držite kako to i nije bila osobito pametna zamisao."

"Apsurdna, to bi bio točniji izraz."

"Ako je to bilo nešto tako neuobičajeno, zašto se većina složila?" Sawyer se držao ponešto skeptično.

"Postoji jedna izreka kojom se vole koristiti svi kritičari gospodarskog planiranja: ekonomistu samo daj željeni rezultat i on će već pronaći brojke koje će ga potkrijepiti. Cijeli je ovaj grad prepun čarobnjaka koji promatraju točno iste brojke, a tumače ih na tako silno različite načine. I to u vezi sa

svime, od deficita saveznog proračuna do suficita u fondu Socijalnog osiguranja."

"A to znači da je podacima moguće manipulirati."

"Dakako, ovisno o tome tko vas plaća i čiji se politički program promiče", reče Tiedman oporim glasom. "Zacijelo ste čuli za ono načelo po kojem svaka akcija ima jednako vrijednu reakciju suprotnog smjera ili predznaka?" Sawyer kimne. "E, pa, ja sam uvjeren da je njezino podrijetlo prije u političkoj nego u znanstvenoj sferi."

"Ovime ne bih želio izraziti nikakvo nepoštovanje, no je li moguće da su oni vaša stajališta smatrali pogrešnima?"

"Ja nisam sveznajući, agente Sawyer. Međutim, posljednjih sam četrdeset godina prisno vezan uz financijska tržišta. Svjedočio sam i usponima i padovima. Vidio sam zdravo i snažno gospodarstvo, kao i gospodarstvo na rubu potpune propasti. Gledao sam predsjednike Savezne banke kako u krizama vuku hitne i učinkovite poteze, a vidio sam i one koji su lutali i teško griješili, zbog čega bi se gospodarstvo izokretalo naglavce. Pogrešno povećanje savezne kamatne stope od pola posto za posljedicu može imati gubitak stotina tisuća poslova i posve razoriti cijele sektore gospodarstva. Riječ je o silnoj moći koju treba primjenjivati u vrlo malim količinama. Arthurovo vrludanje sa saveznom kamatnom stopom u ozbiljnu je opasnost dovelo gospodarsku budućnost svakog Amerikanca. Nisam pogriješio."

"Mislio sam da ste vi i Lieberman bliski. Nije li od vas tražio savjete?"

Tiedman se nervozno poigravao gumbom kaputa. "Arthur je prije tražio moje mišljenje. Često. Prije otprilike tri godine, s time je prestao."

"Je li to bilo razdoblje u kojem je taka suludo i bez reda povisivao i spuštao stope?"

Tiedman kimne. "Na koncu sam zaključio, kao i ostali članovi odbora, da Arthur lijeno tržište novca pljuska posred lica. Ali to nije zadaća našeg odbora, to je preopasno. Preživio sam posljednje faze Velike depresije. Nemam ni najmanje želje ponoviti to iskustvo."

"Čini mi se da nikada nisam ni pomislio kolika je stvarna moć vašega odbora."

Tiedman mu uputi ozbiljan pogled. "Znate li da, kada odlučimo povisiti stope, možemo poprilično točno predvidjeti koliko će tvrtki proglasiti bankrot, koliko će ljudi ostati bez posla, koliko će kuća biti oduzeto?"

Raspolažemo svim podacima, svi su uredno uvezani, pomno proučeni. Nama su to samo brojke. Službeno, nikada ne gledamo dalje od tih brojki. Kada bismo se zanimali za to što one točno znače, mislim da nitko od nas ne bi imao želudac za obavljanje tog posla. Za sebe to pouzdano znam. Možda bismo, kada bismo počeli pratiti broj samoubojstava, ubojstava i drugih krivičnih djela, bolje razumjeli silnu moć koju imamo nad građanima."

"Ubojstva? Samoubojstva?" Sawyer ga oprezno pogleda.

"Vi biste svakako spremno rekli da je novac korijen svih zala. Ili, možda i točnije, da je to nedostatak novca."

"Isuse, zapravo još nikada nisam razmišljao na taj način. Vi imate i svojevrsnu moć..."

"Božansku!" U Tiedmanovim se očima pojavio sjaj. "Znate li koliko novca Savezna banka prebacuje radi održavanja svoje politike i osiguravanja nesmetanog rada komercijalnog bankarstva?" Sawyer odmahne glavom. "Bilijun dolara na dan."

Sawyer ga zapanjeno pogleda. "To je jako puno novca, Charles."

"Ne, to je jako velika moć, agente Sawyer. Mi smo jedna od najbolje čuvanih tajni ove zemlje. Štoviše, kada bi obični građani znali što je sve u našoj moći i što smo sve često činili u prošlosti, držim da bi masa navalila na nas i sve nas bacila u tamnice, ili učinila nešto još i gore. Možda bi i bili u pravu."

Sawyer pogleda svoje bilješke. "Znate li datume kada je došlo do tih promjena stope?"

Tiedman se trgne iz svojih misli. "Ne ovako, napamet. To za jednog bankara baš i nije često priznanje, no više ne pamtim brojke kao nekada. Međutim, mogu vam pribaviti odgovor."

"Bio bih vam zahvalan. Je li mogao postojati neki drugi razlog zbog kojeg bi se Lieberman u vezi sa stopama ponašao tako suludo?" Sada je Sawyer na Tiedmanovu licu ugledao jasne, premda potisnute, znakove tjeskobe pomiješane sa strahom.

"Kako to mislite?"

Sawyer se udobnije nasloni. "Rekli ste da to nije bilo u skladu s njegovom stvarnom prirodom. A onda se odjednom vratio u normalu. Ne čini li vam se to malo zagonetnim?"

"Čini mi se da o tome nikada nisam razmišljao u tom svjetlu. Bojim se da još uvijek ne shvaćam što želite reći."

"Dopustite da to iznesem koliko mogu jasnije. Možda je Lieberman manipulirao stopama protiv svoje volje."

Tiedmanove se obrve istoga trena visoko uzdignu. "Kako bi netko Arthura na to uopće mogao prisiliti?"

"Ucjena", reče Sawyer kratko. "Imate li kakvih teorija?"

Tiedman se pokušava pribitati i stane nervozno govoriti: "Čuo sam da je Arthur imao nekakvu ljubavnu vezu, bilo je to prije puno godina. Neka žena..."

Sawyer ga prekine. "Ja na to ne nasjedam, kao ni vi. Lieberman je isplatio suprugu kako bi izbjegao skandal i kako bi mogao voditi Saveznu banku, ali stvar nije bila ni u kakvoj ženi." Sawyer se nagne naprijed, tako da mu se lice našlo na samo nekoliko centimetara od Tiedmana. "Što mi možete reći o Stevenu Pageu?"

Tiedmanovo se lice sledilo, ali samo načas. "O kome?"

"Ovo bi vam moglo osvježiti pamćenje." Sawyer uvuče ruku u džep i iz njega izvadi fotografiju koju je Ray Jackson pronašao u Liebermanovu stanu. Potom je pokaže Tiedmanu.

Tiedman je uzme drhtavim rukama. Glava mu je bila pognuta, a dugačko čelo naborano. Međutim, Sawyer je u njegovim očima jasno vidio da je prepoznao muškarca na fotografiji.

"Koliko dugo znate za to?" upita ga Sawyer tiho.

Tiedmanove se usne pomaknu, no riječi se ipak ne pojave. Na koncu je vratio fotografiju Sawyeru i otpio još gutljaj vode. Kada je progovorio, nije gledao Sawyera, zbog čega je izgledalo da mu riječi nailaze nekako lakše. "Njih dvojica zapravo su se upoznali preko mene", glasio je Tiedmanov neočekivani odgovor. "Steven je kao financijski analitičar radio u Fidelity Mutualu. Arthur je u to vrijeme još uvijek bio predsjednik newyorške podružnice Savezne banke. Ja sam Stevena upoznao na nekom financijskom simpoziju. Mnogi od kolega koje sam cijenio o njemu su se izražavali na najpohvalniji mogući način. Bio je to iznimno pametan mladić koji je imao nekoliko vrlo zanimljivih zamisli o financijskim tržištima i ulozi Savezne banke u globalnom gospodarstvu koje se sve brže razvija. Bio je društven, kulturnan, privlačan; bio je u skupini najboljih studenata na svojoj godini. Znao sam da bi ga Arthur rado primio u svoj intelektualni

krug. On i Arthur brzo su se sprijateljili." Tiedman se tada nekako smete.

"Bilo je to prijateljstvo koje se s vremenom pretvorilo u nešto više?" ponuka ga Sawyer.

Tiedman kimne.

"Jeste li u to vrijeme znali da je Lieberman homoseksualac, ili barem biseksualac?"

"Znao sam da mu je brak opterećen problemima. Nisam znao, barem ne u to vrijeme, da je većina problema posljedica Arthurove spolne... konfuzije."

"Činilo se da je uspio riješiti tu dilemu. Razveo se od supruge."

"Ne bih rekao da je to bila Arthurova zamisao. Držim da bi Arthur bio posve sretan da su netaknutim održali barem privid sretnog heteroseksualnog braka. Znam da u današnje vrijeme sve više ljudi javno deklarira svoje prave sklonosti, no Arthur je silno držao do privatnosti, a svijet financija vrlo je konzervativan."

"Znači, gospoda je zatražila razvod. Je li znala za Pagea?"

"Konkretno ime i prezime? Ne, ne bih rekao. Ali držim da je znala da Arthur ima nekakvu izvanbračnu vezu i da u pitanju nije žena. Čini mi se da je upravo zbog toga razvod bio toliko gorka i jednostrana stvar. Arthur je morao djelovati brzo, kako njegova supruga ne bi rekla istinu svojim odvjetnicima, istinu čak i u vezi sa sumnjama. To ga je stajalo i posljednjeg centa. Arthur je to rekao samo meni, kao najintimniju tajnu koju čovjek može povjeriti prijatelju. A ja vam je prenosim samo uz jednake, strogo povjerljive uvjete."

"Cijenim takvu pomoć, Charles", reče Sawyer. "A vi samo morate shvatiti da ja, u slučaju da je Lieberman bio uzrok pada onog zrakoplova, moram istražiti sve mogućnosti kako bih riješio taj slučaj. Međutim, mogu vam obećati da informacije koje sam od vas upravo dobio neću upotrijebiti osim ako ne budu izravno utjecale na moju istragu. Pokaže li se da Liebermanova ljubavna veza s time nije imala veze, nitko nikada od mene neće doznati ono što ste mi upravo otkrili. Pošteno?"

"Pošteno", reče Tiedman na koncu. "Hvala."

Sawyer primijeti koliko je Tiedman iscrpljen i odluči brzo poći dalje. "Poznate su vam okolnosti u kojima je umro Steven Page?"

"Čitao sam o tome u novinama."

"Jeste li znali da je bio zaražen HIV-om?"

Tiedman odmahne glavom.

Sawyer se nasloni. "Još samo dva pitanja. Jeste li znali da je Lieberman imao neizlječivi rak gušterače?" Tiedman kimne. "Kako se držao u vezi s tim? Shrvano? Povrijeđeno?"

Tiedman mu nije odmah odgovorio. Sjedio je bez riječi, dlanova sklopljenih u krilu. Potom je pogledao Sawyera. "Zapravo, nekako mi se činilo da je Arthur bio sretan."

"Tip je bio neizlječivo bolestan i izgledao je sretno?"

"Znam da je to neobično, ali to mogu opisati jedino tako. Osjećao je sreću i olakšanje."

Zbunjeni agent FBI-a zahvali Tiedmanu i iziđe, osjećajući kako mu se glava naglo ispunjava cijelim nizom novih pitanja i kako, još za sada, nema nikakve mogućnosti da dođe do odgovora na njih.

ČETRDESET DEVETO POGLAVLJE

SIDNEY JE SJEDILA SAMA U VAGON-RESTORANU DOK JE VLAK JURIO kroz noć na putu za New York. Dok su tamni prizori promicali kraj prozora, odsutno je pijuckala kavu i grickala u mikrovalnoj pećnici podgrijan biskvitni kolač. Stalno kloparanje kotača i blago ljuljanje vagona koji je putovao izrazito prometnim sjeveroistočnim koridorom sada su je umirivali.

Dobar dio puta provela je razmišljajući o kćeri. Činilo joj se da je prošla cijela vječnost otkako ju je držala u rukama. A sada nema pojma kada će je ponovno vidjeti. Amy nije pokušavala vidjeti jedino zbog toga što je bila uvjerena da bi djevojčici time samo naškodila. A to nikako ne bi učinila, čak i kada bi to značilo da je više nikada neće vidjeti. Nazvat će je, međutim, čim stigne u New York. Pitala se kako će roditeljima objasniti noćnu moru koja je pred njima: novinske naslove u kojima će njihova pametna, ambiciozna, ljubljena kći biti proglašena ubojicom u bijegu. Ne može učiniti ništa čime bi ih zaštitila od lavine pozornosti koja će se sada usmjeriti prema njima. A ta pozornost pronaći će put i do Bell Harbora, u Maineu, u to je bila uvjerena, no odlazak na sjever njezinim će roditeljima možda pružiti barem malo dragocjenog vremena podalje od užasnih reflektora

javnosti.

Sidney je znala da ima samo jednu mogućnost za razotkrivanje onoga što joj je od života, pretvorilo u pakao, što god to bilo. Ta se mogućnost nalazila među informacijama u tvrdoj Plastičnoj oblozi koja će ubrzo krenuti put sjevera najvećom mogućom brzinom, zahvaljujući službi Federal Expressa. Ta je disketa sve što još ima. Jason ju je, čini se, smatrao ključnom. A ako nije bio u pravu? Ona zadržati i prisili se na odvratanje misli od te potencijalne noćne more. U tom pitanju mora imati povjerenja u supruga, Ona proviri kroz prozor i ugleda nejasnu masu drveća, skromnih kuća s nakrivljenim televizijskim antenama i napuklih, ružnih napuštenih poslovnih prostora od betonskih blokova kako jure kraj nje. Čvršće se omotavši kaputom, još se malo spustila u sjedalu i udobno se naslonila.

Kada je vlak ušao u mračne podzemne prostore postaje Penn, Sidney je već stajala na izlazu. Na njezinu ručnome satu bilo je pola šest ujutro. Zapravo se i nije osjećala umornom, premda se nije mogla sjetiti kada je posljednji put spavala. Postaja Penn bila je razmjerno puna s obzirom na doba dana. Sidney je stala u red za taksije, a onda odlučila na trenutak, prije odlaska u zračnu luku, telefonirati. Namjeravala je osloboditi se pištolja prije nego što pođe na JFK. Međutim, taj hladni metal davao joj je osjećaj sigurnosti koji joj je sada bio očajnički potreban. Još uvijek nije odlučila kamo će putovati, no barem će tijekom vožnje taksijem do aerodroma imati vremena razmišljati o odredištu.

Dok je prilazila govornici, kupila je primjerak Washington Posta i pogledom preletjela naslove. Još nije bilo ni riječi o ubojstvima; međutim, još je uvijek postojala mogućnost da su tijela pronađena, a da novinari jednostavno nisu stigli predati članke do roka. Ako dvojica njezinih bivših partnera još nisu pronađeni, do toga će svakako doći ubrzo. Garaža se za javnost otvara u sedam ujutro, no stanari u nju mogu ući u bilo koje doba.

Nazvala je broj svojih roditelja u Bell Harboru. Na drugoj strani veze dočekala ju je snimljena poruka. Glas joj je rekao da broj nije dostupan. Ona zastane, odjednom se prisjetivši razloga. Njezini roditelji tijekom zime uvijek isključe telefon. Njezin je otac vjerojatno zaboravio ponovno uključiti uslugu. To će svakako učiniti kada dođu onamo. Kako telefon još nije bio uključen, to je značilo da još vjerojatno nisu stigli onamo.

Sidney brzo stane računati vrijeme potrebno za put. Dok je još bila dijete, njezin bi otac vozio cijelim putem bez prekida, oko trinaest sati, uza

zaustavljanja samo zbog jela i benzina. Kako je stario, međutim, postao je strpljiviji. Sve otkako je otišao u mirovinu, zaustavljao bi se usput radi noćenja, razdijelio put na dva dana. Ako su krenuli jučer rano poslije podne, kakav je bio plan, u Bell Harbor bi trebali stići danas negdje sredinom poslijepodneva. Ako su krenuli prema planu, Sidney odjednom sine kako još ničim nije potvrdila činjenicu da su joj roditelji krenuli na put. Sada odluči bez odlaganja ispraviti i taj previd. Telefon je zazvonio tri puta, a onda se aktivirala snimljena poruka na telefonskoj sekretarici. Javila se kako bi roditelji uvidjeli da ih zove ona. Oni su često imali uključenu sekretaricu i slušali tko ih zove. Međutim, sada se nitko nije javio. Ona odloži slušalicu. Pokušat će još jednom iz zračne luke. Pogleda na ručni sat i odluči obaviti još jedan poziv. Sada kad je znala za vezu Paula Brophyja s RTG-om, nešto joj nije bilo logično. Na pamet joj je padala samo jedna osoba koju bi to mogla pitati. A to mora učiniti prije nego što do javnosti dopru novosti o onim ubojstvima.

"Kay? Ovdje Sidney Archer."

Glas s druge strane veze bio je isprva pospan, a onda se odmah razbudio. Kay Vincent iznenađeno se uspravila u postelji. "Sidney?"

"Oprosti što zovem ovako rano, no uistinu mi je potrebna tvoja pomoć u vezi s jednim pitanjem." Kay joj ne odgovori. "Kay, znam što su sve novine pisale o Jasonu."

Kay je prekine. "Ne vjerujem ni u što od toga, Sidney. Jason nikako nije mogao imati veze s time."

Sidney s olakšanjem uzdahne. "Hvala ti, Kay. Već sam počela misliti da sam ja jedina koja nije izgubila vjeru."

"Ni slučajno, Sidney. Kako ti mogu pomoći?"

Sidney na trenutak zastane kako bi primirila živce i kako joj glas ne bi odviše drhtao. Pogledom je pratila policajca koji je prolazio predvorjem željezničke postaje. Okrenula mu se leđima i pognula uza zid. "Kay, znaš da mi Jason zapravo nikada nije pričao o poslu."

Kay prijezirno otpuhne. "To me uopće ne čudi. Nama su to dobro utuvili u glavu. Sve je jedna velika tajna."

"Upravo tako. Ali tajne mi sada nimalo ne pomažu. Moram doznati na čemu je Jason posljednjih nekoliko mjeseci radio. Je li radio na kakvim velikim projektima?"

Kay prebaci slušalicu na drugo uho. Njezin je suprug hrkao na drugoj

strani postelje. "Pa, znaš da je radio na organiziranju financijskih dokumenata potrebnih za sklapanje posla s CyberComom. To mu je oduzimalo puno vremena,"

"Dobro, o tome sam nešto znala."

Kay se zasmijulji. "Dolazio bi iz onog skladišta i izgledao kao da se u blatu upravo hrvao s kakvim aligatorom, umrljan od glave do pete. No bio je ustrajan i dobro je obavljao posao. Štoviše, činilo se čak i da u tome uživa. Drugo na što je trošio puno vremena bila je integracija rezervnog sustava u našoj tvrtki."

"Misliš na kompjuterski sustav koji automatski pohranjuje kopije e-mail poruka, dokumenata i sličnih stvari?"

"Da."

"Zašto im je trebala integracija tog rezervnog sustava?"

"Pa, kao što si vjerojatno i mogla pretpostaviti, prije nego što ju je otkupio Triton, tvrtka Quentina Rowea imala je prvorazredan sustav. Ali Nathan Gamble i Triton nisu imali takav sustav. Među nama govoreći, ne bih rekla da Nathan Gamble uopće zna što je pohranjivanje rezervnih kopija. U svakom slučaju, Jasonova je zadaća bila integrirati Tritonove prijašnje sustave zaštite i pohraniti ih u Quentinov savršeniji sustav."

"Što bi ta integracija točno obuhvaćala?"

"Trebalo je ići od jedne do druge Tritonove rezervne datoteke i formatirati ih tako da budu kompatibilne s novim sustavom. E-mail poruke, dokumenti, izvještaji, grafički prikazi - sve što je stvoreno na kompjuterskome sustavu. Dovršio je i taj posao. Cijeli je sustav sada u potpunosti integriran."

"Gdje su se držale stare datoteke? U uredu?"

"O, ne. U skladištu u Restonu. Kutije naslagane gotovo do stropa. Na istome mjestu gdje su bili pohranjeni i svi financijski podaci. Jason je ondje provodio puno vremena."

"Tko je odobrio te projekte?"

"Quentin Rowe."

"A ne Nathan Gamble?"

"Mislim da on za njih u početku nije ni znao. Ali sada zna."

"Kako to možeš pouzdano znati?"

"Jer je Jason od Nathana Gamblea primio e-mail kojim ga ovaj pohvaljuje

za odlično obavljen posao."

"Doista? To mi ne liči na Nathana Gamblea."

"Da, i ja sam se iznenadila. Ali doista ga je tako pohvalio."

"Vjerojatno se ne sjećaš datuma te poruke, zar ne?"

"Zapravo se sjećam, a razlog je užasan."

"Kako to misliš?"

Kay Vincent duboko udahne. "Bilo je to onog dana kada se srušio zrakoplov."

Sidney se trgne. "Sigurna si?"

"To nikako nisam mogla zaboraviti, Sid."

"Ali Nathan Gamble tog je dana bio u New Yorku. Ja sam bila s njim."

"Oh, to nije važno. Njegova tajnica šalje e-mail poruke po unaprijed određenom rasporedu, bilo da je on u uredu ili nije."

Sidney u tome nije vidjela nikakva smisla. "Kay, pretpostavljam da u vezi s kupnjom CyberComa više nije bilo nikakvih novosti, zar ne? Stvar i dalje zadržava to pitanje dokumentacije?"

"Kakvo pitanje dokumentacije?"

"Gamble nije želio CyberComu predati financijske podatke i ostalu dokumentaciju."

"O tome ne znam ništa. Znam samo da su financijski podaci već predani CyberComu."

"Molim?" Sidney je gotovo vrisnula. "Je li ih prije toga pogledao netko od odvjetnika u Tyler, Stoneu?"

"Za to ne znam."

"Kada je dokumentacija predana?"

"Što je najironičnije, istog onog dana kada je Nathan Gamble Jasonu poslao onu poruku."

Sidney je osjećala kako je obuzima vrtoglavica. "Onog dana kada se srušio zrakoplov? Jesi li u to posve sigurna?"

"Jako sam dobra s jednim od službenika u našoj internoj pošti. Njega su zadužili da pomogne pri transportiranju te dokumentacije u odjel za kopiranje, a onda je pomogao i pri njihovoj dostavi CyberComu. Zašto? Je li to zbog nečega važno?"

Sidney joj odgovori tek nakon nekoliko trenutaka. "Još ne znam točno je li važno ili nije."

"Oh, u redu. No dobro, zanima li te još štogod?"

"Ne, Kay, dala si mi puno materijala za razmišljanje." Sidney joj zahvali, spusti slušalicu i uputi se prema stajalištu za taksije.

KENNETH SCALES POGLEDA PORUKU KOJU JE DRŽAO U RUKAMA I STISNE kapke. Podaci na disketi su kodirani. Za njihovo je čitanje potrebna lozinka. On pogleda u onu jedinu osobu za koju su sada znali da je morala primiti onu dragocjenu e-mail poruku. Jason supruzi ne bi uputio disketu a da joj ne pošalje i lozinku. To je svakako morala biti ona elektronička poruka koju je Jason poslao iz onog skladišta. Lozinka. Sidney je stajala u redu za taksije ispred postaje Penn. Trebao ju je jednostavno srediti još u limuzini. On inače nije ni običavao ni volio bilo koga ostavljati na životu. Ali nalozi su nalozi. Barem su je držali pod nadzorom dok nisu utvrdili kamo je otišla ona e-mail poruka. A sada je imao nedvosmislene naloge i konačno je mogao do kraja zariti svoju krvavu oštricu. On sada krene prema njoj.

U TRENUTKU KADA SE TAKSI ZAUSTAVIO ISPRED NJE, SIDNEY JE U staklu vozila ugledala nekakav odraz. Taj ju je muškarac pogledao samo na trenutak, no kako su joj živci već bili toliko napeti, i to je bilo dovoljno. Ona se naglo osvrne i u jednom užasnom trenutku pogledi su im se susreli. Iste one sotonske oči iz limuzine. Scales nešto opsuje i pojuri naprijed. Sidney uskoči u taksi koji odmah pojuri dalje. Scales odgurne u stranu nekolicinu ljudi koji su čekali u redu ispred njega, na pločnik odbaci službenika koji je zaustavljao taksije i uskoči u sljedeći slobodni taksi. Vozilo pojuri za Sidney.

Sidney se osvrne. Zbog tame i susnježice šibane vjetrom nije uspjela razabrati bogzna što. Međutim, promet je u to doba još bio razmjerno rijedak i ona opazi par svjetala kako im se brzo primiče. Tada se ponovno okrene naprijed. "Znam da će vam se to činiti suludim, ali netko nas prati." Potom vozača uputi na drugo odredište. On naglo skrene ulijevo, potom udesno i pojuri praznom pokrajnjom ulicom, te se ponovno vrati u Petu aveniju.

Sidney se taksi zaustavi ispred jednog nebodera. Ona iskoči iz vozila i pojuri prema ulazu, pritom vadeći nešto iz torbice. Čim je provukla karticu kroz prorez na uređaju kraj ulaza, vrata su se otvorila. Ona uđe i za sobom zatvori vrata.

Čuvar koji je sjedio iza granitne konzole u predvorju pospano podigne pogled. Sidney još jednom otvori torbicu i iz nje izvadi iskaznicu s

oznakama tvrtke Tyler, Stone. Čuvar kimne i svom se težinom nasloni u prijašnji položaj. Sidney se još jednom osvrne, pritiskajući gumb dizala. U ovo doba radilo je samo jedno dizalo. Drugi taksi u tom se trenutku uz škripu guma zaustavi pred zgradom i iz njega iskoči neki muškarac koji pojuri prema staklenim vratima i stane šakama udarati po njima. Sidney je promatrala čuvara kako ustaje.

Sidney ga zazove. "Mislim da me taj čovjek slijedio. Možda je neki ludak. Molim vas, budite na oprezu."

Čuvar je na trenutak promotri, a onda kimne. Potom je ponovno usmjerio pogled prema vratima. Jednu ruku spustio je na pištolj u koricama i krenuo prema ulazu. Sidney se još jednom osvrne, a potom uđe u dizalo. Čuvar se na ulici razgledavao lijevo-desno. Sidney s olakšanjem odahne i pritisne gumb za dvadeset drugi kat. Već nekoliko trenutaka kasnije ušla je u zamračeni prostor tvrtke Tyler, Stone i žurno pošla u neki ured. Uključivši svjetlo, izvadila je adresar, pogledala broj i nazvala ga.

Broj koji je nazvala pripadao je dugogodišnjoj susjedi njezinih roditelja i obiteljskoj prijateljici, sedamdesetogodišnjoj Ruth Childs. Ruth se javila čim je telefon zazvonio, a po njezinu živahnome tonu bilo je posve jasno da je, premda je bilo tek nešto iza šest ujutro, neko vrijeme već budna. Ruth joj je s puno nježnosti izrazila sućut zbog nedavnog gubitka a potom, odgovarajući na Sidneyno pitanje, rekla kako su Pattersonovi i Amy na put krenuli jučer oko dva sata, nakon žurno obavljenih priprema. Znala je da su otišli u Bell Harbor, no to je bilo sve.

"Vidjela sam kako ti otac u prtljažnik sprema kofer s puškom, Sidney", reče Ruth značajno.

"Baš me zanima što smjera", odvrati Sidney neuvjerljivo. Upravo se spremala pozdraviti je kada je Ruth rekla nešto zbog čega joj je načas zastalo srce.

"Moram priznati da sam one noći prije njihova odlaska bila nekako zabrinuta. Neki automobil neprestano je prolazio ispred kuće. Spavam vrlo malo, a i tada me svaki zvuk lako probudi. Ovo je miran kraj, to dobro znaš. Ovdje nema ničega, osim ako ne ideš nekome u posjet. Isti automobil vratio se i jučer ujutro."

"Jeste li vidjeli nekoga u njemu?" Sidneyn je glas drhtao,

"Ne, vid mi više nije kakav je nekoć bio, čak ni uz trifokalne naočale."

"Taj je automobil još uvijek ondje?"

"Oh, nije. Otišao je odmah nakon tvojih roditelja. Hvala bogu, rekla sam odmah. Ali kraj vrata uvijek držim palicu za baseball. Baš bih voljela vidjeti nekoga tko bi mi pokušao provaliti u kuću. Požalit će."

Prije nego što je prekinula vezu, Sidney je rekla Ruth Childs neka bude na oprezu i neka pozove policiju pojavi li se ponovno onaj automobil za koji je Sidney bila uvjeren da ga više neće biti. Taj je automobil sada bio daleko od Hanovera u Virginiji. Bio je na putu, u to je bila gotovo sigurna, za Bell Harbor, u Maineu. A sada je onamo krenula i ona.

Spustila je slušalicu i okrenula se kako bi izišla. U tom trenutku začula je zvono i otvaranje vrata dizala. Nije zastala kako bi se zapitala tko bi to mogao dolaziti tako rano. Odmah je pretpostavila da je riječ o najgoremu. Izvadila je revolver i istrčala iz ureda nastavljajući hodnikom u smjeru suprotnome od dizala. Ako ništa drugo, imala je prednost poznavanja rasporeda prostorija.

Užurbani koraci iza nje potvrdili su najgore sumnje. Trčala je svom snagom, dok joj je torbica udarala o bok. Začula je disanje tog stvora kad je ušao u zamračeni hodnik u kojem se sada nalazila i ona. Primicao joj se. Potrčala je brzinom koju nije postigla još od vremena kada je igrala u sveučilišnoj košarkaškoj momčadi, no bilo je očito da ni to neće biti dovoljno. Morat će iskušati drukčiju taktiku. Zamaknula je za ugao, zaustavila se, naglo se okrenula i kleknula, ispruživši ruku s revolverom, spremna za pucanje. Onaj muškarac koji je trčao svom snagom dojurio je iza ugla i kao ukopan stao na tek nešto više od pola metra od nje. Ona načas pogleda nož koji je držao u ruci, a na čijoj se oštrici još blistala krv. Činilo se da mu se tijelo posve napelo i da je pripravan za napad punom snagom i svim sredstvima. Kao da je to nekako naslutila, Sidney povuče otonac, a metak mu prođe na samo nekoliko milimetara od lijeve sljepoočice.

"Sljedeći ti ide u mozak." Sidney ustane, ne skidajući pogled s njegova lica, te mu pokretom ruke pokaže neka odbaci nož. Poslušao ju je. "Miči se", zarezži ona i pištoljem pokaže prema prostoru iza njega. Tako ga je, dok je on i dalje koračao unatrag, vodila hodnikom sve dok nisu stigli do nekih metalnih vrata.

"Otvori vrata."

Muškarac je prostrijeli pogledom. Čak i uz pištolj u ruci, oružje kojim mu je ciljalo u glavu, i dalje se osjećala poput kakva djeteta koje se tankim štapom suprotstavlja pobjesnelome psu. On širom rastvori vrata i pogleda

unutra. Svjetla su se automatski uključila. Bila je to soba za kopiranje, veliki prostor s masivnim aparatima, hrpama papira i svim ostalim stvarima potrebnima za svakodnevni rad velike odvjetničke tvrtke. Ona mu rukom pokaže neka uđe i krene prema drugim vratima na suprotnome kraju prostorije. "Ulazi onamo." On uđe. Sidney uhvati vrata držeći ih otvorenima dok ga je promatrala kako prelazi na drugu stranu prostorije. On se osvrne prema njoj otvarajući ona druga vrata. Bio je to veliki zidni ormar za odlaganje uredskog materijala.

"Otvore li se ta vrata, mrtav si." Pridržavajući vrata ramenom, s pištoljem i dalje usmjerenim izravno prema njemu, ona ispruži ruku preko pulta koji se nalazio kraj vrata i teatralnim pokretima podigne telefonsku slušalicu. Kad je muškarac zatvorio ona vrata, Sidney odloži slušalicu, tiho zatvori vrata sobe za kopiranje i hodnikom pojuri prema dizalima. Kad je pritisnula gumb, vrata su se otvorila. Hvala Bogu, dizalo se zadržalo na dvadeset drugome katu. Ona uđe i pritisne gumb za prizemlje, cijelo vrijeme osluškujući ide li onaj tip za njom. Pištolj je i dalje držala uperen prema vratima, no iz smjera ureda nije se čulo ništa. Kad je stigla do prizemlja, pritisnula je sve gumbe redom, sve do dvadeset drugoga kata, i izišla iz dizala. Odahnuvši, samoj sebi dopustila je jedva primjetan osmijeh. Već trenutak kasnije na licu joj se pojavio užas, jer je, zaokrenuvši za ugao, zamalo pala preko čuvareva tijela. Prisiljavajući se da ne krikne, izjurila je iz zgrade i nastavila trčati ulicom.

BILO JE SEDAM I PETNAEST UJUTRO I LEE SAWYER JE UPRAVO BIO sklopio oči, kada je zazvonio telefon. Obujmivši je velikim dlanom, podignuo je slušalicu.

"Da?"

"Lee."

Sawyerov omamljeni mozak odmah se prebacio u najvišu brzinu i on se pridigne. "Sidney?"

"Nemam puno vremena."

"Gdje si?"

"Samo me slušaj!" Ponovno je bila na govornici na postaji Penn.

On prebaci slušalicu na drugo uho i odbaci pokrivač. "U redu, slušam."

"Neki me tip upravo pokušao ubiti."

"Tko? Gdje?" Sawyer zamuca uzimajući hlače s kreveta i počinjući ih

navlačiti.

"Ne znam tko je to."

"Jesi li dobro?" upita on zabrinuto.

Sidney pogleda pretrpanu željezničku postaju. U gužvi je primijetila i podosta newyorških policajaca. Poteškoća je bila u tome što su i oni sada bili neprijatelji.

"Da."

Sawyer duboko uzdahne. "U redu, što se događa?"

"Jason je nakon pada zrakoplova poslao e-mail na našu kućnu adresu. U toj poruci nalazila se lozinka."

"Molim?" Sawyer ponovno zamalo stane mucati. "Isuse Kriste, jesi li rekla e-mail poruka?" Sawyerovo je lice sada već bilo posve zajapureno. Bučno je koračao sobom, na sebe nabacujući košulju, čarape i cipele, cijelo vrijeme na uhu držeći bežični telefon.

"Nemam vremena objašnjavati kako sam na koncu došla do te poruke, no važno je samo da je sada kod mene."

Dajući sve od sebe kako bi se obuzdao, Sawyer se nekako uspije primiriti. "I onda, što je, dovraga, rekao?"

Iz džepa kaputa Sidney izvadi list papira na kojem je bila e-mail poruka. "Imaš li nešto za pisanje?"

"Pričekaj trenutak."

Sawyer odjuri u kuhinju i iz ladice izvadi komad papira i olovku. "Nastavi. Ali svakako čitaj sve točno onako kako piše."

Sidney ga poslušala, izostavljajući i razmake među riječima, kao u izvornoj poruci, te prenoseći oznake decimalnih mjesta u lozinci upravo onako kako su se pojavljivali u isprintanoj poruci koju je držala u ruci. Sawyer pogleda što je zapisao. Potom joj je, radi provjere točnosti, sve ponovio.

"Sydney, imaš li kakvu predodžbu o tome što ta poruka znači?"

"Nisam imala osobito puno vremena za razmišljanje. Znam samo da je Jason rekao kako je sve to pogrešno, a ja mu vjerujem. Sve je to krivo."

"Ali što je s tom disketom? Znaš li što je na njoj?" On brzo još jednom pročita poruku. "Jesi li je dobila poštom?"

Sidney je nekoliko trenutaka oklijevala, a onda reče: "Još nisam."

"Lozinka je namijenjena čitanju diskete? Riječ je o šifriranoj datoteci?"

"Nisam znala da si takav stručnjak za računala."

"Samo sam pun iznenađenja."

"Da, držim da jest."

"Kada očekuješ da bi je mogla dobiti?"

"Ne znam točno. Čuj, moram ići."

"Čekaj malo. Taj tip koji te pokušao ubiti... Kako je izgledao?" Ona mu ga opiše. Zadrhtala je već i od pomisli na one manijakalne plave oči. Sawyer zapiše opis.

"Ubacit ću podatke u sustav, pa ćemo vidjeti do čega ćemo doći." On se tada naglo trgne i uspravi. "Čekaj malo... Imam te pod nadzorom. Što je bilo s mojim dečkima? Nisi kod kuće?"

Sidney s mukom proguta slinu. "Trenutačno zapravo i nisam pod nadzorom. U svakom slučaju, ne nadziru me tvoji ljudi. I ne, nisam kod kuće."

"Možeš li mi, onda, molim te, reći gdje si?"

"Moram ići."

"Vraga crnoga moraš... Neki te luđak upravo pokušao ukokati, a moji dečki nisu ni blizu. Zanima me što se događa", bjesnio je on.

"Lee?"

On se tada ponešto primiri. "Što?" reče razdraženo.

"Što god da se dogodi, na što god da naiđeš, svakako bih željela da znaš da nisam učinila ništa protuzakonito. Ništa." Susprežući suze, potom tiho reče: "Molim te, vjeruj mi."

"O čemu ti govoriš? Što bi to, dovraga, trebalo značiti?"

"Zbogom."

"Ne! Čekaj!" U slušalici je tada začuo škljocaj, te ju je smrkuto spustio. Pogledavši zapisanu poruku, odloži je na stol kraj telefona. Potom se pogne. Koljena su mu klecala, a želudac bio uznemireniji nego inače. Otišao je u kupaonicu i popio nekoliko gutljaja tekućeg sredstva za ublažavanje želučanih tegoba. Obrisavši usta nadlanicom, vratio se u kuhinju, uzeo komad papira na koji je zapisao e-mail poruku, te sjeo za maleni stol. Dok ih je čitao, bez glasa je ustima oblikovao riječi. Pazi kako tipkaš. S obzirom na prvi dio poruke, činilo se da je Archer poruku uputio na pogrešnu adresu. Sawyer pročitava adresu primatelja, a potom i pošiljatelja. Sidney je rekla da je Jason uputio poruku na njihovu kućnu adresu. ArchieJW2. To je zacijelo

bilo ime Jasona Archera predviđeno za e-mail adresu, prezime i inicijali. U tom slučaju ArchieKW2 je bila osoba koja je najprije primila poruku. Jason Archer pritisnuo je na tipkovnici K umjesto J, to se činilo posve nedvojbenim. ArchieKW2 vratio je poruku pošiljatelju uz upozorenje o pogrešci, no pritom ju je zapravo uputio na traženo odredište: Sidney Archer.

Ono je spominjanje skladišta u Seattleu bilo logično. Jason se očito našao u popriličnim nevoljama koje su mu priredile osobe s kojima se našao, tko god to bio. Razmjena je nekako pošla neplaniranim tokom. Sve je pogrešno? Sidney se toga očito uhvatila kao dokaza o suprugovoj nedužnosti. Sawyer u tu nedužnost nije bio toliko uvjeren. Sve unatrag? To baš i nije najspretniji i najuobičajeniji izraz. Nakon toga Sawyer je promotrio lozinku. Isuse, Jason je doista genijalac ako se samo tako uspio prisjetiti tako dugačke lozinke. Sawyer u tom nizu znakova nije uspio prepoznati nikakvu logiku. On stane žmirkati i približi lice papiru. Bilo je očito da Jason nije stigao dovršiti poruku.

Sawyer protegne ukočeni vrat i nasloni se. Disketa. Moraju se domoći diskete. Ili, točnije, Sidney Archer nekako će morati doći do nje. Misli mu je prekinuo telefon. Uvjeren u to da ga ponovno zove Sidney, on naglo podigne slušalicu.

"Da."

"Lee, ovdje Frank."

"Kriste, Frank, zar ti baš nikada ne možeš nazvati tijekom uobičajenog radnog vremena?"

"Situacija je loša, Lee. Istinski loša. Odvjetnička tvrtka Tyler, Stone. Podzemno parkiralište."

"Što se dogodilo?"

"Trostruko ubojstvo. Bit će najbolje da odmah dođeš ovamo." Sawyer odloži telefon. Posljednje Sidneyne riječi tek su sada poprimile stvarno značenje. Dobijesa!

ULICA KOJA JE VODILA DO PODZEMNOG PARKIRALIŠTA BILA JE POKRIVENA pravim morem crvenih i plavih policijskih svjetala i svijetlećih oznaka kola hitne pomoći kojih je također bilo posvuda. Sawyer i Jackson stražarima su pokazali iskaznice. Zabrinuta izraza lica, Frank Hardy dočeka ih je na ulazu i poveo do najniže razine, četiri etaže pod zemljom, gdje je temperatura bila poprilično ispod ničice.

"Izgleda da su se ubojstva dogodila još jutros, vrlo rano, tako da je trag još razmjerno svjež. I tijela su dobro očuvana, osim što imaju nešto viška otvora", reče Hardy.

"Kako si doznao za to, Frank?"

"Glavni partner u tvrtki, Henry Wharton, primio je obavijest od policije na Floridi, gdje boravi poslovno. On je nazvao Nathana Gamblea; Gamble je, pak, odmah obavijestio mene."

"Mogu, znači, pretpostaviti da su ukokani. O kome god bila riječ, jesu li imali veze s odvetničkom tvrtkom?" upita Sawyer. "Uvjerit ćeš se sam, Lee. Svi su još na mjestu. Recimo samo da Triton ima osobite interese u ovim ubojstvima. Upravo je stoga Wharton tako brzo obavijestio Gamblea. Prije nekoliko minuta doznali smo i da je rano jutros ubijen čuvar u podružnici Tyler, Stonea u New Yorku."

Sawyer ga pogleda. "U New Yorku?" Hardy kimne.

"Još nešto o tome?"

"Za sada ne. Ali zabilježeni su iskazi o nekoj ženi koja je istrčala iz zgrade oko sat vremena prije nego što je otkriveno tijelo."

Dok su kroz masu policijskih dužnosnika i forenzičara prilazili lijevoj strani elegantne limuzine, Sawyer je nastojao probaviti taj novi element priče. Oboja vrata bila su otvorena. Sawyer primijeti stručnjake za otiske kako dovršavaju skidanje tragova s vanjske strane limuzine. Policijski fotograf snimao je fotografiju za fotografijom, dok je drugi tehničar cijelo mjesto zločina snimao videokamerom. Mrtvozornik, sredovječan muškarac u bijeloj košulji podignutih rukava, kravate ugurane u prorez na košulji, te s plastičnim rukavicama i kirurškom maskom, razgovarao je s dvojicom muškaraca u tamnoplavim kišnim ogrtačima. Ta su dvojica potom prišli Hardyju i agentima FBI-a.

Hardy upozna Sawyera i Jacksona s Royceom i Holmanom, detektivima odjela za ubojstva washingtonske policije. "Objasnio sam im kakvi su FBI-evi interesi u ovom slučaju, Lee."

"Tko je pronašao tijela?" upita Jackson Roycea.

"Knjigovođa koji radi u zgradi. Stigao je nešto nakon šest ujutro. Ovdje ima rezervirano parkirališno mjesto. Učinilo mu se neobičnim što u to doba ovdje vidi limuzinu, osobito stoga što je blokirala više parkirališnih mjesta. Kao što vidite, sva su stakla na vozilu zatamnjena. Zakucao je na vrata, no nije bilo odgovora. Stoga je otvorio stražnja vrata. To nije bila

mudra odluka. Mislim da je još uvijek gore i da povraća. Ako ništa drugo, barem je uspio prijaviti ubojstva."

Svi oni priđu limuzini. Hardy pokretom ruke pokaže FBI-evim agentima neka pogledaju. Zavirivši i u prednji i u stražnji prostor, Sawyer pogleda Hardyja. "Tip na podu izgleda mi poznato."

"I poznaješ ga: Paul Brophy." Sawyer pogleda Jacksona.

"Gospodin na stražnjem sjedalu koji ima i treće oko zove se Philip Goldman", reče Hardy.

"Pravni zastupnik RTG-a", reče Jackson.

Hardy kimne. "Žrtva na prednjem sjedalu zove se James Parker, a bio je zaposlen u washingtonskoj podružnici RTG-a; uzgred, limuzinu je registrirao RTG."

"Tu je, dakle, Tritonov interes u tom slučaju", reče Sawyer.

"Upravo tako", reče Hardy.

Sawyer ponovno zaviri u limuzinu i pomnije pogleda ranu na Goldmanovu čelu, a potom Brophyjevo tijelo. Iza njega, Hardy je nastavljao pričati, pribrano i metodično. On i Sawyer zajedno su radili na rješavanju nebrojenih ubojstava. Ovdje su barem svi dijelovi tijela bili netaknuti. Njih su dvojica nailazili na brojne slučajeve u kojima nije bilo tako. "Sva trojica umrli su od rana zadobivenih zrnima iz pištolja. Čini se da je riječ o većem kalibru, ispaljenom s male udaljenosti. Kod Parkera je riječ o kontaktnoj rani. Kod Brophyja je cijev bila blizu kontakta, barem na temelju onoga što sam uspio vidjeti, no to nije bilo puno. Goldman je metak vjerojatno dobio s udaljenosti od oko metra, možda nešto više, s obzirom na trag barutnog punjenja na čelu."

Sawyer kimne, izražavajući slaganje. "Znači da je moguće da je ubojica sjedio na prednjem sjedalu. Najprije je ukokao vozača, potom Brophyja, a na koncu i Goldmana", okuša se on s improviziranom teorijom.

Hardy nije pokazivao da je u to osobito uvjeren. "Možda, premda je ubojica mogao sjediti i kraj Brophyja, licem okrenut prema Goldmanu. Sredio je vozača kroz otvorenu pregradu, ustrijelio Brophyja, a potom Goldmana, ili obrnuto. Morat ćemo pričekati obdukciju kako bismo došli do točnih putanja zrna. Tako će nam možda postati jasniji i redosljed." On na trenutak zašuti, a onda pridoda. "A doći ćemo i do nekih drugih tragova i ostataka." Unutrašnjost limuzine uistinu je izgledala sablasno.

"Imate li približno vrijeme smrti? upita Jackson.

Royce pogleda bilješke. "Ukočenost još nije potpuna... zapravo smo još daleko od toga. Bljedilo također nije potpuno. Svi su u približno istoj fazi, tako da izgleda da su svi ukočani približno u isto vrijeme. S obzirom na tjelesnu temperaturu, mrtvozornik mi je upravo rekao da se preliminarno može utvrditi kako je smrt nastupila prije četiri do šest sati."

Sawyer pogleda na ručni sat. "Sada je pola devet. Znači, negdje između dva i četiri."

Royce kimne.

Jackson zadrhti u trenutku kada ih je zapuhnuo ledeni vjetar, kada su se otvorila vrata dizala iz kojeg su izišli novi policajci. Sawyer načini grimasu promatrajući oblake pare iz usta nazočnih koji su lebdjeli posvuda. Hardy se nasmiješi. "Znam o čemu razmišljaš, Lee. Nitko se nije poigravao klimouređajem kao kod tvog posljednjeg leša, ali s obzirom na to kako je ovdje hladno..."

"Ne znam koliko će vrijeme smrti biti točno", dovrši Sawyer umjesto njega. "I poprilično sam uvjeren da će svaka minuta naše pogrešne procjene biti istinski važna."

"Zapravo, imamo točno vrijeme ulaska limuzine na parkiralište, agente Sawyer", reče Royce. "Ući mogu samo oni koji imaju valjane kartice. Sigurnosni sustav parkirališta bilježi tko ulazi. Goldmanova kartica upotrijebljena je jutros u jedan četrdeset pet."

"Znači da ovdje nije bio puno prije nego što se sve dogodilo", pokuša Jackson. "Tako barem imamo neko polazište."

Sawyer ne reče ništa. Protrljao je bradu, dok je pogledom i dalje strijeljao cijelim mjestom zločina. "A oružje?"

Detektiv Holman podigne neki predmet koji se nalazio u velikoj, hermetički zatvorenoj plastičnoj vrećici. "Netko od policajaca pronašao je ovo u jednom od obližnjih odovoda oborinske vode. Na sreću, zaglavio se na nekom smeću, jer ga u protivnom nikada ne bismo pronašli." On tada doda vrećicu Sawyeru. "Smith & Wesson, devet milimetara. Meci Hydra-Shok. Serijski brojevi posve vidljivi. Ne bi trebalo biti poteškoća s identifikacijom. Tri metka nedostaju iz punog magazina. Preliminarno su utvrđene ukupno tri rane na žrtvama." Svi su jasno vidjeli tragove krvi na pištolju, što je bilo posve uobičajeno ako je njime nanijeta kontaktna rana. "Po svemu sudeći, ovo je oružje kojim je počinjen zločin", nastavi Holman.

"Ubojica je pokupio čahure, ali zrna su, čini se, još uvijek u žrtvama, tako da ćemo od balističara, ovisno o deformiranosti projektila, dobiti definitivnu potvrdu."

Još i prije nego je u ruku uzeo pištolj, Sawyer ga je već bio prepoznao. Jackson također. Pogledali su se osjećajući kako ih obuzima malodušje: napukli držak.

Hardyju nije promaknuo taj njihov pogled. "Znate nešto o tome?"

Sawyer uzdahne. "Sranje." Bilo je to jedino čemu se u tom trenutku uspio domisliti. Potom zarije ruke duboko u džepove, pogleda limuzinu, a zatim ponovno oružje kojim su počinjena ubojstva. "Frank, devedeset devet posto sam uvjeren da je vlasnica tog pištolja Sidney Archer."

"Kako ste, molim, rekli da se gospođa zove?" upitaju uglas dvojica washingtonskih detektiva.

Sawyer detektivima objasni tko je Sidney i kakve ima veze s tom odvjjetničkom tvrtkom.

"Tako je, u novinama je izišao članak o njoj i njezinu suprugu. Znao sam da mi je ime nekako poznato. To je vraški dobro objašnjenje za popriličan dio cijele priče", reče Royce.

"Kako to?" upita Jackson.

Royce ponovno pogleda bilješke. "Na glavnom se ulazu u zgradu također bilježi tko ulazi i izlazi izvan radnog vremena. Jutros u jedan dvadeset jedan, pogodite čija je kartica otvorila vrata?"

"Sidney Archer", reče Sawyer umornim glasom.

"Upravo tako. Dovraga, i muž i žena. Baš zgodan par. Ali, doći ćemo do nje. Tijela su svježja, nema veliku prednost." Royceov je glas zračio samopouzdanjem. "Iz limuzine smo već uzeli mnoštvo djelomičnih otisaka. Radi eliminacije, usporedit ćemo ih s otiscima leševa, a potom se koncentrirati na preostale."

"Ne bi me iznenadilo kada bi se Archeričini otisci pojavljivali posvuda", reče Holman. Potom glavom pokaže prema limuzini. "Osobito uza svu onu krv."

Sawyer se tada obrati tom detektivu. "Imate li motiv?"

Royce mu pokaže diktafon. "Ovo smo pronašli ispod Brophyja. S njega smo već uzeli otiske." Detektiv tada pritisne gumb za reprodukciju. Svi su poslušali snimku sve dok se kasetna nakon nekoliko minuta nije zaustavila.

Sawyerovo se lice zarumenjelo.

"To je glas Jasona Archera", reče Hardy. "Dobro ga poznajem." Potom odmahne glavom. "E, sada, kada bismo još samo imali i tijelo koje odgovara tom glasu."

"A ono drugo je Sidney'n glas", pridoda Jackson. Potom pogleda partnera, koji se bio naslonio na betonski stup i izgledao dotučeno."

Sawyer je prihvatio nove informacije i pridodao ih ovom slučaju obilježenom stalnim obratima. Brophy je taj razgovor snimio onog prijepodneva kada su došli razgovarati sa Sidney. Zbog toga se taj kučkin sin i držao onako samozadovoljno. To je ujedno i objašnjenje za njegov put u New Orleans, kao i za njegovu malu vragoliju i dolazak u Sidneynu hotelsku sobu. Sawyer načini grimasu. Svojom voljom ni u kojem slučaju ne bi otkrio ono što mu je Sidney ispričala o tom telefonskom pozivu. No sada to više nije bila tajna. Lagala je FBI-u. Čak i da Sawyer posvjedoči - što će učiniti za nekoliko trenutaka - da mu je kasnije otkrila pojedinosti tog razgovora, ona je ipak planirala pomoći i surađivati s osobom u bijegu pred saveznim vlastima. A sada ju je čekao doživotni zatvor. U mislima mu se tada po javilo sićušno lice Amy Archer i ramena mu se tada još više potonu.

Pošto su se Royce i Holman polako udaljili kako bi nastavili sa svojom istragom, Hardy priđe Sawyeru. "Znam da te ne zanima moje mišljenje, ali..."

Sawyer kimne, Jackson im se pridruži.

"Vjerojatno znam nekoliko stvari koje vama nisu poznate. Jedna je činjenica da je Tyler, Stone nogirao Sidney Archer", reče Hardy.

"Aha." Sawyer nije odvajao pogleda od Hardyja.

"Što je najironičnije, pismo s obavijesti o otkazu pronađeno je kod Goldmana. Cijela stvar mogla se odvijati ovako: Archerova samostalno, zbog nekog razloga, dolazi u ured. Možda je razlog posve nedužan, a možda i nije. Susreće se s Goldmanom i Brophyjem, bilo slučajno, bilo po dogovoru. Goldman je Sidney vjerojatno potanko upoznao sa sadržajem otkaznog pisma, a onda su joj pustili i onu snimku. To je poprilično uvjerljiv materijal pogodan za ucjene."

"Slažem se da je snimka vrlo težak dokazni materijal, no zbog čega bi je ucjenjivali?" Sawyer i dalje nije odvajao pogleda od prijatelja.

"Kao što sam vam već rekao, sve do pada onog zrakoplova Sidney Archer bila je glavna pravna zastupnica u poslu preuzimanja CyberComa.

Znala je vrlo povjerljive podatke. Podatke za koje bi RTG dao sve na svijetu. Cijena za te informacije upravo je ova snimka. Ili im daje informacije o Tritonovoj ponudi ili završava u zatvoru. Tvrtka joj ionako daje otkaz. Zašto bi se još trebala brinuti za nju?"

Sawyer se doimao zbunjenim. "Ali mislio sam da je njezin suprug sve te informacije već predao RTG-u. Ona razmjena na videosnimci..."

"Uvjeti se u takvim poslovima mijenjaju, Lee. Pouzdano znam da su se uvjeti Tritonove ponude CyberComu promijenili otkako je Jason Archer nestao. Ono što su dobili od Jasona već je bilo zastarjelo. Trebale su im svježije stvari. Što je najironičnije, ono što nisu mogli dobiti od supruga, mogli su dobiti od supruge."

"Po tome izgleda da su se dogovorili i pripremili za razmjenu. Kako se onda u to uklapaju ova ubojstva, Frank? Sama činjenica da je riječ o njezinu pištolju ne znači i da je ona pucala." Sawyer se sada već gotovo prepirao.

Hardy se nije obazirao na njegov ton, nego je nastavio sa svojom analizom. "Možda se nisu uspjeli dogovoriti oko uvjeta. Možda je sve pošlo krivim tokom i postalo gadno. Možda su zaključili da je najbolje od nje izvući potrebne informacije i potom je se riješiti. Možda su zato završili u limuzini. Parker je imao pištolj; nalazi se u njegovim koricama, nije upotrijebljen. Možda je došlo do borbe. Ona je izvadila svoj pištolj, opalila i jednog od njih ubila u samoobrani. Užasnuta, odlučila je ne ostavljati svjedoke."

Sawyer je odlučno odmahivao glavom. "Trojica zdravih muškaraca protiv jedne žene? Logika govori kako je teško moguće da se takva situacija izmaknula njihovom nadzoru. Pod pretpostavkom da je ona bila u limuzini, ne mogu vjerovati da bi bila u stanju ubiti svu trojicu i samo tako otići."

"Možda i nije samo tako otišla, Lee. Kako za sad ne znamo puno, mogla je biti i ranjena."

Sawyer pogleda betonski pod kraj limuzine. Ondje je bilo nekoliko krvavih mrlja, no nijedna se na prvi pogled nije vidjela i podalje od limuzine. Premda je u najboljem slučaju bila tek nepotpuna, Hardyjeva je teorija, međutim, bila u granicama mogućeg.

"Znači, ubija svu trojicu i potom odlazi bez snimke. Zašto?"

Hardy slegne ramenima. "Snimku su pronašli ispod Brophyjeva leša. Tip je bio visok i krupan, najmanje devedeset kilograma doslovce nepokretnoga mesa. Pri identifikaciji, tijelo su morala pomaknuti dvojica

snažnih policajaca. I tada su ugledali diktafon. Možda jednostavno nije fizički mogla doći do njega. Ili možda nije znala da je ondje, ispod njega. Kako se čini, ispao mu je iz džepa kada je pogođen pao na pod. Ona se tada uspaničila i jednostavno pobjegla. Bacila je pištolj u odvod i dala petama vjetra, bježeći što dalje. Koliko smo puta i ti i ja vidjeli takve slučajeve?"

Jackson pogleda Sawyera. "U takvom objašnjenju ima logike, Lee."

Sawyer je, međutim, bio sumnjičav. Prišao je detektivu Royceu, koji je upravo potpisivao neke dokumente.

"Bi li vam smetalo da pozovem nekolicinu naših forenzičara, pa da pogledaju nekoliko stvari?"

"Dovraga, samo izvolite. Rijetko odbijam pomoć FBI-a. Vi imate svu tu saveznu lovnu. A mi? Mi smo sretni ako u rezervoaru imamo benzina"

"Volio bih da na nekoliko načina ispitaju unutrašnjost limuzine. Moja će ekipa ovamo doći za dvadeset minuta. Volio bih da sve to učine još dok se tijela ne uklone. A potom bih volio provesti temeljitije pretraživanje - bez tijela, dakako - u laboratoriju. Mi plaćamo troškove prijevoza limuzine."

Royce se na trenutak zamisli nad tom molbom, a onda reče: "Sredit ću potrebnu dokumentaciju." Potom sumnjičavo pogleda Sawyera. "Čujte, uvijek rado primam FBI-evu pomoć, no ovo je ipak u našoj jurisdikciji. Poprilično bi me zasmetalo kada bi nakon rješavanja ovog slučaja zasluge otišle na pogrešno mjesto. Shvaćate što želim reći?"

"I više nego dobro, detektive Royce. Slučaj je vaš. Što god doznamo slobodno možete upotrijebiti u rješavanju ovog zločina. Iskreno se nadam da ćete tako steći i promaknuće i lijepu povišicu."

"Tome se nadate vi i moja supruga."

"Smijem li zamoliti za jednu uslugu?"

"Uvijek možete pokušati", odvrati Royce.

"Bi li netko od vaših tehničara mogao pokupiti s ruku svakog od triju leševa moguće ostatke barutnog punjenja? Za to nam ostaje sve manje vremena. A onda moji ljudi mogu analizirati te uzorke."

"Mislite da je pucao netko od njih?" Po izrazu Royceova lica vidjelo se da jako sumnja u tu mogućnost.

"Možda, a možda i ne. Ali ćemo to na taj način moći poprilično dobro utvrditi."

Royce slegne ramenima i rukom dozove jednu od svojih tehničarki.

Pošto joj je objasnio što treba učiniti, stali su je promatrati kako s mukom privlači pohabani, masivni komplet za obradu mjesta zločina, otvara ga i počinje se pripremati za obavljanje takozvanog GSR-a*, ispitivanja tragova koje na ruci osobe koja puca ostavlja punjenje ispaljenih metaka. Međutim, vremena je bilo sve manje: optimalno je kada se uzorci uzmu najkasnije šest sati po ispaljivanju, a Sawyer se sada pribojavao da bi mogli zakasnuti.

*GSR - Gunshot Residue Test.

Tehničarka je nekoliko komadića vate umočila u otopinu razrijeđene dušične kiseline. Jednim komadićem premazivala bi dlan, a drugim nadlanicu, i tako, koristeći se uvijek novom vatom, obradila ruke na svim leševima. Ako je netko od njih u skorije vrijeme ispalio metak iz pištolja, ovo ispitivanje otkrilo bi ostatke barija i antimona, glavnih sastojaka punjenja koje se koristi u proizvodnji praktički svih vrsta streljiva. Na temelju takvog ispitivanja nije se moglo doći do definitivnih zaključaka. Ako se i pojave pozitivni rezultati, to ne mora značiti da je netko od njih i pucao iz oružja kojim je počinjeno ubojstvo, nego samo da je taj netko u posljednjih šest sati pucao iz nekog vatrenog oružja. Usto, taj netko mogao je samo u ruci držati oružje pošto je iz njega pucao netko drugi - primjerice u nekakvom otimanju - a tragove je mogao pokupiti s vanjske površine oružja iz kojeg je tek ispaljen metak. No pozitivan rezultat GSR-a mogao bi eventualno pomoći Sidney Archer, držao je Sawyer. Premda se činilo da svi dokazi ukazuju na njezinu umiješanost, Sawyer je bio posve uvjeren u to da ona nije pucala.

"Još jedna usluga?" upita Sawyer detektiva Roycea. Ovaj naglo uzdigne obrve. "Volio bih dobiti kopiju one snimke telefonskog razgovora."

"Svakako. Nema problema."

Sawyer se dizalom vrati u predvorje, uđe u svoj automobil i telefonom pozove FBI-ovu ekipu forenzičara. Dok je čekao njihov dolazak, jedna mu se misao neumoljivo provlačila glavom. Gdje je, dovraga, Sidney Archer?

PEDESETO POGLAVLJE

PREMDA JE OBIČNO IZBJEĞAVALA SVE OSIM NAJSKROMNIJE ŠMINKE, Sidney se sada silno trudila licu pridodati značajne i brojne nove pojedinosti. Dok je stajala u jednoj od kabina u ženskome nužniku na

postaji Penn, pred licem je držala maleni komplet za šminkanje. Zaključila je kako onaj muškarac koji je slijedi neće pretpostaviti da se vratila onamo. Dovršivši posao natakнула je žutosmeđi kožni kaubojski šešir, navlačeći obod nisko na čelo. Uz dovoljno umjetne boje na licu da je netko možda zamijeni i za prostitutku, te s krvavom odjećom u vrećici iz butika koja će uskoro završiti u smeću, izišla je iz nužnika u kompletu odjeće na čiju je kupnju utrošila veći dio dana: uske isprane traperice, šiljate žutobijele kaubojske čizme, debela bijela pamučna košulja i debelo podstavljena crna kožna jakna. Po tom se izgledu ni u snu ne bi moglo reći da je riječ o konzervativnoj washingtonskoj odvjetnici, što je zapravo bila sve donedavno, i koju će policija uskoro početi tražiti zbog ubojstva. Potom se uvjerila da joj je pištolj pažljivo skriven u unutarnjem džepu. U New Yorku je zakon o nošenju oružja među najstrožima u zemlji.

Polusatnom vožnjom putničkim vlakom u smjeru sjeveroistoka stigla je u Stamford, u Connecticutu, jedno od niza naselja u kojima stanovnici samo spavaju, a koja ispunjavaju želju zaposlenih Newyorčana za time da žive izvan hiperkinetične metropole. Dvadesetominutnom vožnjom taksijem stigla je do dražesne kuće od bijele opeke s crnim prozorskim kopcima smještene u mirnome naselju sličnih skupih kuća. Na poštanskome sandučiću pred kućom stajalo je prezime PATTERSON. Sidney plati vozaču, no umjesto da pođe prema ulaznim vratima, obiđe kuću, dolazeći do garaže. Kraj garažnih vrata, na zidu se nalazila velika, pomno ukrašena hranilica za ptice. Sidney pogleda oko sebe i potom uvuče ruku u hranu, gurajući je kroz krupna zrna sve dok nije došla do dna. Odande je izvukla svežanj ključeva, vratila se do ulaznih vrata, uvukla ključ u bravu i otvorila vrata. Njezin brat, Kenny, s obitelji je boravio u Francuskoj. Bio je nevjerojatno pametan i vodio iznimno uspješnu neovisnu izdavačku kuću, ali je isto tako bio i užasno rastresen. Zametnuo je ključeve za svaku kuću u kojoj je ikada živio i zbog toga su se rezervni ključevi nalazili u hranilici, što je dobro znao svaki član obitelji.

Kuća je bila stara, solidno građena i prelijepo uređena, s prostranim sobama i udobnim pokućstvom. Sidney nije imala vremena diviti se njezinu izgledu. Ušla je u malenu radnu sobu. Uz jedan zid nalazio se velik zatvoreni hrastovi ormar. Koristeći se ključem s prstena, Sidney otvori masivna dvokrilna vrata i pogleda unutra: ondje se nalazila više nego dojmjljiva zbirka pušaka i pištolja. Odlučila se za Winchesterovu sačmaricu

1200 Defender. Ta je dvanaestica bila razmjerno lagana, lakša od tri kilograma. U nju su se mogle smjestiti sedamipolcentimetarske Magnumove patrone koje bi zaustavile sve što se kreće na dvije noge i, što je možda bilo i važnije, imala je magazin za osam metaka. Ona potom nekoliko kutija s Magnumovim patronama stavi u jednu od Kennyjevih torbica za streljivo koju je izvadila iz ladice ormara. Potom je pogledala pištolje obješene na specijalnim kukama postavljenima na jednoj strani ormara, kraj pušaka. U moć zaustavljanja žive sile pištolja .32 nije imala osobitog povjerenja. Ona sada u ruku uzme nekoliko pištolja iz zbirke, procjenjujući koliko su teški i koliko su joj ugodni za držanje. Nasmiješila se kada joj se u ruci našlo nešto tako dobro poznato: Smith & Wessonov Slim-Nine s besprijeckornim drškom. Ona brzo uzme taj pištolj i kutiju s devetmilimetarskim streljivom, spremi je u torbicu s patronama za pušku i ponovno zaključa ormar. S police je uzela dalekozor i izišla iz prostorije.

Potom je potrčala na kat, u glavnu spavaću sobu, i sljedećih nekoliko minuta pregledavala šogoričinu odjeću. Sidney je ubrzo imala kovčeg pun tople odjeće, čarapa i obuće. A onda joj je odjednom nešto sinulo. Uključila je maleni televizor u spavaćoj sobi. Pretraživala je programe sve dok nije došla do kanala koji cijeli dan emitira vijesti. Upravo se ponavljala udarna vijest i, premda je to očekivala, osjetila je kako je obuzima malodušnost kada je na ekranu uz snimku one limuzine ugledala i vlastitu fotografiju. Vijest je bila kratka, ali je upravo razarala prikazom njezine neizbježne krivnje. Sidney je doživjela još jedan šok kada se ekran podijelio na dva dijela i kada se uz nju pojavila i Jasonova fotografija. Na toj je snimci izgledao umorno, tako da je odmah uvidjela kako je riječ o fotografiji s njegove Tritonove propusnice. Činilo se da je medijima ta priča o bračnome paru vrhunskih kriminalaca vrlo zanimljiva. Sidney se pomno zagleda u vlastito lice na ekranu. I ona je izgledala umorno, a kosa joj je bila priljubljena uz lice s obje strane. Ona i Jason izgledaju... krivo, zaključila ona. Premda nisu krivi. No trenutačno, najveći će dio zemlje držati da su razbojnici, suvremeni Bonnie i Clyde.

Ona se pridigne na nesigurne noge i odjednom bez razmišljanja uđe u kupaonicu, gdje je svukla odjeću i stala pod tuš. Pogled na onu limuzinu podsjetio ju je da na sebi još uvijek ima tragove onih nekoliko užasnih trenutaka. Ušavši, zatvorila je i zaključala vrata kupaonice. Ostavivši zavjesu na tušu širom rastvorenu, ni u jednom se trenutku nije leđima

okrenula prema vratima. Nabijeni pištolj ležao joj je na dohvat ruke. Vruća joj je voda pomogla da se riješi ledene hladnoće u kostima. U jednom je trenutku slučajno opazila svoje iscrpljeno, upalo lice u malenom ogledalu učvršćenom za jednu stranu tuš-kabine i od tog je prizora zadrhtala. Osjećala se umornom i starom. Emocionalno i mentalno potrošenom; tijelo ju je sada počelo izdavati. Obuzeta beznađem, jasno je osjećala svaki novi korak tog tjelesnog propadanja. A onda je zaškrgutala zubima i samu sebe pljusnula po licu. Sada ne može odustati. U njezinoj je vojsci samo jedan vojnik, ali taj je vojnik vraški odlučan. Ima Amy. A to je nešto što joj nitko nikada neće oduzeti.

Otuširavši se, odjenula je toplu odjeću i odjurila u predvorje, gdje je s kuke skinula snažnu baterijsku svjetiljku. Odjednom joj je sinulo da će se policija raspitivati kod sve njezine rodbine i svih prijatelja. Sve stvari iznijela je u garažu, gdje je pogledala tamnoplavi Land Rover Discovery, jedno od najčvršćih ikada uzrađenih vozila. Uvukla je ruku pod lijevi branik i odande izvadila ključeve. Njezin je brat uistinu nevjerojatan. Isključila je supermoderni alarmni sustav pritiskom na maleni gumb na ključu, lagano se lecnuvši na neobičan, ptičjem glasanju sličan zvuk koji je začula pri deaktivaciji. Potom je pažljivo odložila pušku na pod ispred stražnjeg sjedala, prekrivši je debelim pokrivačem. Pištolje je spremila u torbu sa streljivom, koju je ugurala pod prednje sjedalo.

Motor s osam cilindara pokrenuo se odmah. Sidney pritisne gumb za otvaranje vrata na uređaju učvršćenom na štitniku za sunce i, vozeći unatrag, džipom iziđe iz garaže. Pomno je pogledala u jednom i u drugom smjeru i kad se uvjerila da na ulici nema ni ljudi ni vozila, Sidney je dvotonskim džipom izišla na ulicu te velikom brzinom krenula prema izlazu iz mirnog Stamforda.

Već dvadesetak minuta kasnije stigla je do međudržavne autoceste 95. Promet je bio gust, tako da je još poduže vrijeme putovala Connecticutom. Projurila je Rhode Islandom i oko jedan iza ponoći zaobišla Boston. U Land Roveru se nalazio mobilni telefon; međutim, nakon onog poučnog razgovora s Jeffom Fisherom, Sidney se nije bilo lako odlučiti na korištenje takvog aparata. Usto, koga bi uopće nazvala? Zaustavila se jednom, negdje u New Hampshireu, kako bi kupila kavu i čokoladicu, te napunila rezervoar. Snijeg se sada već bio pretvorio u pravu mećavu, no Land Rover je jurio dalje bez poteškoća, a kloparanje brisača barem ju je

održavalo u budnome stanju. Oko tri izjutra, međutim, već joj se toliko spavalo da se na koncu morala zaustaviti kod nekog odmorišta za vozače kamiona. Land Roverom se ugurala između dvaju Peterbiltovih šlepera, zaključala vrata, povukla se na stražnje sjedalo, jednom rukom čvrsto stisnula nabijeni devetmilimetarski pištolj i zaspala. Kada se probudila, sunce je već bilo visoko. Na brzinu je doručkovala u restoranu i već nekoliko sati kasnije iza nje je bio i Portland, u Maineu. Dva sata kasnije ugledala je izlaz koji je tražila i skrenula s autoceste. Sada se već nalazila na saveznoj cesti broj jedan. U to doba godine, Sidney je na toj prometnici bila gotovo sama.

Kroz gusti zastor snježnih pahulja razabrala je maleni natpis na kojem je stajalo da je ušla u gradić Bell Harbor s 1.650 stanovnika. Dok je odrastala, njezina je obitelj u tom mirnom gradiću provela mnoga divna ljeta: velike plaže na osami, sladoledi i sočni sendviči u nebrojenim restoranima u tom turističkom mjestu, predstava u gradskom kazalištu, duge vožnje biciklom i šetnje Granite Pointom, s kojeg se, vlastitim očima i iz neposredne blizine, za vjetrovitih poslijepodneva mogla promatrati zlokobna snaga Atlantskog oceana. Ona i Jason kanili su jednog dana kupiti vikendicu u blizini kuće njezinih roditelja. Oboje su se radovali ljetovanjima u tom gradu, tome kako će promatrati Amy kako trči obalom i igra se u pijesku, poput Sidney prije dvadeset pet godina. Bila je to lijepa zamisao. Nadala se da je još uvijek ostvariva. Trenutačno ništa od toga nije izgledalo čak ni teoretski moguće.

Sidney skrene prema moru i zatim prema jugu, ulicom Beach, gdje je usporila. Kuća njezinih roditelja bila je veliko, dvoetažno zdanje od sivog, kišom, suncem i vjetrom ispranog drva, s krovnim prozorima i terasom koja se protezala cijelom širinom kuće - i na strani okrenutoj moru i na strani okrenutoj ulici. Garaža se nalazila u podrumskome dijelu kuće. Morski vjetar koji je prodirao kroz uske prolaze između kuća uz obalu uspio je zaljuljati čak i tenku sličan Land Rover. Sidney se nije mogla sjetiti da je u ovo doba godine ikada boravila u Maineu. Nebo se doimalo osobito prijetećim. Kada je ugledala beskrajnu tamu Atlantika, sinulo joj je kako još nikada nije vidjela snijeg kako pada u more.

Ugledavši roditeljsku kuću, dodatno je usporila. Sve ostale kuće uz obalu u toj ulici bile su prazne. Zimi je Bell Harbor nalikovao kakvu napuštenu gradu. Usto, izvan sezone Bell Harbor je imao samo jednog policajca. Odlučio li onaj muškarac, koji je onako pribrano izveo ubojstva u onoj limuzini u

Washingtonu i slijedio je do New Yorka, ponovno doći za njom, bit će više nego dorastao tom jedinom policajcu u Bell Harboru. Ona uzme torbu sa streljivom koja se nalazila ispod sjedala i puni magazin ugura u devetmilimetarski pištolj. Skrenuvši na snijegom pokriveni prilaz koji je vodio do garaže, zaustavi automobil i iziđe. Njezinim roditeljima još nije bilo ni traga. Zacijelo su se zbog nevremena zaustavili negdje usput. Ušavši Land Roverom u garažu, ona zatvori vrata. Stvari iz njega u kuću je unijela unutarnjim stubištem kojim se iz garaže ulazilo u kuću.

Pritom nikako nije mogla znati da je gusti snijeg prekrrio vrlo svježe tragove guma u vrtu njezinih roditelja. Jednako tako, nije ulazila ni u stražnju spavaću sobu, gdje se, uredno posložena, nalazila brojna prtljaga. U trenutku kada je ušla u kuhinju, nije primijetila automobil koji je polako prošao kraj kuće i nastavio dalje.

* * *

U FBI-EVU LABORATORIJU RADILO SE PUNOM PAROM. FBI-EVA TEHNIČARKA u bijelome ogrtaču zaobišla je limuzinu i pokretom ruke pokazala Sawyeru i Jacksonu neka pođu za njom. Stražnja lijeva vrata bila su otvorena. Na sreću, posljednji putnici već su bili prebačeni u mrtvačnicu. Kraj limuzine je bilo smješteno računalo s ekranom od puna pedeset tri centimetra. Tehničarka stane pred računalo i, govoreći, počne unositi naredbe. Širokih bokova, prekrasne puti maslinaste boje i usta oko kojih su se vidjele brojne borice, tragovi osmijeha, Liz Martin bila je jedan od FBI-evih najboljih i najvrjednijih laboratorijskih štakora.

"Prije nego što smo fizički uklonili bilo što, cijelu smo unutrašnjost, i prednji i stražnji dio, prema tvom zahtjevu, Lee, osvijetlili Luma-liteom. Naišli smo na nekoliko zanimljivih stvari. Usto smo, prilikom provođenja ispitivanja, unutrašnjost vozila snimali i videokamerom, te i tu snimku ubacili u sustav. Tako je puno lakše pratiti cijelu stvar." Ona tada svakom agentu pruži naočale i nakon toga i sama uzme takve specijalne naočale. "Dobro došli u naše kino; ovo je načinjeno samo za vaš užitak." Ona se nasmiješi. "Zapravo, ove naočale sprječavaju prodiranje različitih valnih duljina koje su mogle nastati tijekom provođenja ispitivanja, a koje bi mogle zakriti ono što je snimljeno." Dok im je to govorila, ekran je oživio. Gledali su unutrašnjost limuzine. Sve je bilo tamno jer se ispitivanje Luma-liteom provodi upravo u takvim uvjetima. Primjenom snažnog lasera naročito velike snage, takvo ispitivanje može otkriti i prikazati širok

raspon inače nevidljivih elemenata.

Liz je rukovala mišem spojenim na računalo, a dvojica su agenata promatrali kako se velika bijela strelica kreće ekranom. "Počeli smo koristeći se samo jednim izvorom svjetla, bez primjene ikakvih kemijskih sredstava. Tražili smo inherentnu fluorescenciju, a onda smo prešli na niz različitih boja i vrsta praha."

"Rekla si da ste naišli na nekoliko zanimljivih stvari, Liz?" U Sawyerovu je tonu bilo prizvuka nestrpljivosti, a oči su mu bile prikovane za ekran čak i dok je izgovarao to pitanje.

"To je zapravo i teško izbjeći u tako malome prostoru, s obzirom na sve ono što se ondje dogodilo." Ona načas pogleda limuzinu. Dok je stručno rukovala mišem, bijela se strelica zaustavila na nečemu što je izgledalo kao stražnje sjedalo limuzine. Liz pritisne još nekoliko tipki i određeni se element pojavi na pravokutnoj mreži, te se poveća sve dok nije postao jasno vidljiv. Međutim, vidljivost ljudskome oku i mogućnost prepoznavanja nisu posve ista stvar.

Sawyer se okrene prema Liz. "Što je, dovraga, to?" Njemu je to izgledalo poput nekakva niza niti, no onako uvećano izgledalo je debelo poput kakve olovke.

"Najjednostavnijim rječnikom, vlakno," Liz pritisne još jednu tipku na računalu i prikaz vlakna tada postane trodimenzionalan, "Sudeći prema izgledu, rekla bih da je riječ o vuni, vlaknu životinjskog podrijetla, prirodnome vlaknu, ne sintetičkome, sive boje. Izgleda li vam to poznato?"

Jackson pucne prstima. "Sidney Archer na sebi je imala sako. Bio je sive boje."

Sawyer je već kimao. "Tako je."

Liz ponovno pogleda ekran i zamišljeno kimne. "Vuneni sako. To bi se uklapalo u naše nalaze."

"Gdje ste točno pronašli to vlakno, Liz?" upita Sawyer.

"Na stražnjem lijevom sjedalu, više prema sredini, zapravo." Služeći se mišem, Liz je preko ekrana nacrtala liniju, mjereći udaljenost od mjesta na kojemu je to vlakno pronađeno do krajnjeg lijevog dijela stražnjeg sjedala. "Sezdeset osam centimetara od lijevog završetka stražnjeg sjedala, osamnaest centimetara od naslona. S obzirom na takav položaj, bilo bi logično da vlakno potječe sa sakoa. Neposredno uz lijeva vrata pronašli smo i nešto sintetičkih vlakana. Odgovarala su vlaknima pronađenima na

ubijenome muškarcu koji je sjedio na tom mjestu."

Ona se tada ponovno okrene prema ekranu. "Za ove, pak, uzorke nije nam trebao laser. Vidjeli su se i golim okom." Slika na ekranu se promijeni i Liz strelicom pokaže nekoliko vlasi kose.

"Dopusti da pogađam", reče Sawyer. "Dugačke plave vlasi. Prirodna boja. Pronađene vrlo blizu onog vlakna."

"Vrlo dobro, Lee, od tebe ćemo još stvoriti i znanstvenika." Liz se ljubazno nasmiješi. "Nakon toga smo tražili krv služeći se leukokristalnom ljubičastom. Pronašli smo masu tragova, kao što možete i pretpostaviti. Uzorci rasprskavanja vrlo su očiti i zapravo znakoviti za ovaj slučaj, ponovno zbog vrlo skučenih parametara mjesta zločina." Njih troje tada pogledaju monitor, gdje je unutrašnjost limuzine jarko blistala na brojnim mjestima. Na trenutak je izgledalo kao da se nalaze negdje duboko u rudniku i da im iz svake udubine i pukotine svijetle grumeni zlata. Liz mišem označi nekoliko takvih mjesta. "Ja po ovome zaključujem da je gospodin koji je pronađen na podu između stražnjih sjedala ili sjedio licem okrenut prema stražnjem staklu ili djelomično prema desnom prozoru. Rana se nalazila u blizini desne sljepoočice. Došlo je do značajnog štrcanja krvi, kosti i tkiva. Vidite da je stražnje sjedalo prekriveno tragovima."

"Da, ali ovdje postoji i očita rupa." Sawyer tada pokaže na lijevu stranu stražnjeg sjedala.

"Imaš oštar vid, to je posve točno", reče Liz. Ponovno je počela mjeriti. "Uzorci su na stražnjem sjedalu raspoređeni poprilično ravnomjerno. Upravo zbog toga držim da se žrtva", ona tada pogleda bilješke koje su se nalazile kraj računala, "Brophy, okrenula u stranu, ulijevo. Tako bi područje rane, desna sljepoočica, bilo okrenuto izravno prema stražnjem sjedalu, a to je onda uzrok takve zastupljenosti traga na stražnjem sjedalu."

"Bilo je to nešto poput opaljivanja topa", reče Sawyer oporim tonom.

"To baš i ne bi bio stručan naziv, ali nije loše za jednog laika, Lee." Liz uzdigne obrve, a potom nastavi. "Međutim, lijeva je polovica stražnjeg sjedala gotovo posve čista. Nema ni krvi, ni tkiva, ni komadića kosti na području od gotovo stotinu petnaest centimetara. Zašto?" Ona ponovno pogleda dvojicu agenata, poput kakve učiteljice koja čeka da učenici stanu podizati ruke.

Odgovorio joj je Sawyer. "Znamo da je jedna od žrtava sjedila posve na lijevoj strani: Philip Goldman. Ondje je pronađen. Ali to je bio tip prosječne

građe. Nikako ne bi mogao pokriti toliku širinu. S obzirom na takvu širinu pokrivenog područja, i tragova kose i vlakana do kojih si već došla, odmah kraj Goldmana sjedio je još netko."

"To je i moje tumačenje", odgovori mu Liz. "Goldmanova rana također bi izbacila popriličnu količinu raznih ostataka. Ponavljam, na mjestu do njega nema ničega. A to samo potkrjepljuje zaključak da je ondje sjedio netko drugi, netko na kome je ostalo sve to što se rasprsnulo. A to baš i nije ugodna uloga, najblaže rečeno. Da mi se dogodilo takvo što, hvala Bogu što nije, ja bih se tjedan dana namakala u kadi."

"Vuneni sako, duga plava kosa..." započne Jackson.

"I još ovo", prekine ga Liz, i pokaže na ekran. Svi su nepomično promatrali kako se ponovno mijenja prizor. Ponovno je bilo prikazano stražnje sjedalo. Koža je bila poderana na nekoliko mjesta. Tri usporedne nazubljene linije protezale su se od prednjeg do stražnjeg dijela, vrlo blizu mjesta na kojem je pronađen Goldman. Usred razrezotina vidjela se samo jedna stvar. Agenti pogledaju Liz.

"To je dio nokta. Dakako, još nismo stigli provesti analizu DNA, ali svakako je riječ o ženskome noktu."

"Po čemu to znaš?" upita je Jackson.

"Sve uvijek i nije tako složeno, Ray. Dugački nokat, profesionalna njega, sjajni premaz. Muškarci se rijetko podvrgavaju takvim mukama."

"Oh..."

"Oni usporedni tragovi na koži..."

"Ogrebotine", reče Sawyer. "Zagrebla je sjedalo i slomila nokat."

"Tako je. Zasigurno se bila silno prestrašila", primijeti Liz.

"A to nas i ne iznenađuje, zar ne?" pridoda Jackson.

"Još štogod, Liz?" upita Sawyer.

"O, da. Puno zgodnih stvari. Otisci. Upotrijebili smo MDB, spoj koji je osobito dobar za pokazivanje latentnih otisaka pod laserskim snopom. Usto smo i s Luma-liteom upotrijebili filter za plavu boju. Došli smo do istinski dobrih rezultata. Na sve tri žrtve primijenili smo metodu eliminacije tipa. Otisaka je bilo posvuda. Što je i razumljivo. Pronašli smo, međutim, i veći broj drugih djelomičnih otisaka, a među njima i onaj koji se poklapao s onim ogrebotinama, što izgleda prirodno. Pronašli smo i otisak koji je bio osobito zanimljiv."

"A to je?" Sawyerov je nos gotovo podrhtavao od iščekivanja.

"Brophyjeva je odjeća bila jako umrljana krvlju i ostalim djelićima i kapima tekućine iz njegove rane. Krvlju mu je osobito bilo pokriveno desno rame. To je i logično, jer mu je vjerojatno jako krvarila desna sljepoočica. Pronašli smo niz otisaka, palca, kažiprsta, maloga prsta, zapravo dijelove otisaka cijeloga dlana, u krvi na njegovu desnome ramenu."

"Kako to objašnjavaš? Netko ga je pokušavao preokrenuti?" Sawyer se doimao zbunjenim.

"Ne. Ne bih rekla, premda za to nemam čvrstih dokaza. Sudeći po otisku dlana koji sam uspjela izvući, instinkt mi govori da je prije - a znam da to s obzirom na okolnosti izgleda poprilično bizarno - netko pokušavao prijeći preko njega, ili je u najmanju ruku na njega sjeo. Ali po blizini prstiju, kutu pod kojim je dlan bio postavljen i tako dalje, doista mi se čini jako vjerojatnim da je riječ upravo o tome."

Sawyer je izgledao više nego skeptično. "Penjao se i prelazio preko njega? Pa to je ipak malko nategnuto, zar ne, Liz? To zapravo ne možeš zaključiti samo na temelju otisaka, ne?"

"Svoj zaključak ne temeljim samo na tome. Pronašli smo i ovo." Ona ponovno pokaže nešto na ekranu. Ondje se vidio neki neobičan predmet. Nekakav predmet ili uzorak. Zapravo dva takva oblika. Zbog tamne pozadine bilo je teško odrediti što zapravo gledaju.

"Ovo je snimka Brophyjeva tijela", objasni im Liz. "Lice mu je prislonjeno uz pod. Gledamo mu leđa. Posred leđa vidi se taj nekakav trag. I to se vidi zbog mrlje krvi."

Jackson i Sawyer stanu žmirkati i nagnu se bliže ekranu, pokušavajući utvrditi o čemu je riječ. Na koncu su ipak odustali i pogledali Liz.

"Koljeno." Ona poveća sliku sve dok nije prekrila cijeli zaslon.

"Ljudsko koljeno doista ostavlja jedinstven trag, osobito kada je podloga tako pogodna kao krv." Ona pritisne još jednu tipku i na ekranu se pojavi nova slika. "Imamo još i ovo."

Sawyer i Jackson ponovno pogledaju na ekran. Ovaj put trag je bio jasno prepoznatljiv. "Otisak cipele, pete", reče Jackson.

Sawyer nije izgledao kao da je osobito uvjeren. "Da, ali zašto se prebacivati preko mrtvog tijela, umrljati se krvlju i tko zna čime još ne, za sobom ostaviti trag, kada lijepo možeš otvoriti lijeva vrata i izići. Hoću reći,

ta je osoba sjedila kraj Goldmana na lijevoj strani."

Jackson i Liz tada se pogledaju. Ni jedno od njih nije imalo spreman odgovor na to pitanje. Liz slegne ramenima i nasmiješi se. "Zato vama, dečki, isplaćuju te astronomske plaće. Ja sam samo laboratorijski štakor."

Jackson se nasmiješi. "Kad bi bar bilo još pedeset takvih kao ti, Liz."

Ona se nasmiješi na taj kompliment. "U toku dana moći ćete dobiti pisani izvještaj o svemu ovome."

Sve troje tada skinu naočale.

"Pretpostavljam da ste već usporedili otiske." Sawyer je pogleda.

"Isuse, ispričavam se. Eto što znači zaboraviti poslužiti glavno jelo. Svi otisci - onaj koji smo vidjeli na ekranu, s oružja kojim je vjerojatno počinjeno ubojstvo, i svi otisci u limuzini i oni koji vode od limuzine na sedmi kat i ponovno natrag - pripadaju istoj osobi."

"Sidney Archer", reče Jackson.

"Tako je", odgovori Liz. "Trag krvi odveo nas je također u njezin ured,"

Sawyer priđe vozilu i zaviri u kabinu. Potom rukom dozove Liz i Jacksona.

"U redu, na temelju onoga što za sada znamo, možemo li pretpostaviti da je Sidney Archer sjedila negdje ondje?" On rukom pokaže mjesto nešto malo lijevo od sredine stražnjeg sjedala.

"Meni to izgleda poprilično razumno, na temelju tragova koje smo dosad otkrili. Na temelju uzoraka raspršene krvi, vlakana i otisaka svakako se može zaključiti upravo to", reče Liz.

"U redu, s obzirom na položaj u kojem se zaustavilo njegovo tijelo, Brophy je najvjerojatnije sjedio okrenut prema natrag. Kažeš da je moguće da je okrenuo glavu i da je to uzrok tako velike količine tragova i ostataka na stražnjim sjedalima. Točno?"

"Točno." Liz je kimala glavom prateći Sawyerovu rekonstrukciju.

"No, dobro, Brophy je zadobio kontaktnu ranu, u to gotovo i nema sumnje. Koja bi to, po tebi, bila udaljenost?" Sawyer je rukom pokazivao na prostor između prednjih i stražnjih sjedala u putničkome odjeljku.

"Nema potrebe za nagađanjem", reče Liz. Potom priđe svom radnom stolu, iz njega izvadi metalnu mjernu vrpču i vrati se do automobila. Uz Jacksonovu je pomoć izmjerila prostor. Liz pogleda metar i namršti se, uviđajući smjer Sawyerove analize. "Stotinu devedeset osam centimetara

od sredine jednog do drugog sjedala."

"U redu, kako na dijelu stražnjih sjedala nema nikakvih ostataka, ondje su sjedili Archerova i Goldman, leđima posve na naslonu, slažeš se?" Liz kimne, jednako kao i Jackson. "U redu, je li Sidney Archer, ako je sjedila posve naslonjena na stražnjem sjedalu, mogla nanijeti kontaktnu ranu na Brophyjevoj desnoj sljepoočici?"

Prva je odgovorila Liz. "Nije, osim ako joj se ruke u hodu vuku pločnikom."

Sawyer je sada pomno promatrao Liz. "A ako se Brophy nagnuo vrlo blizu Archerovoj, i ona je izvukla pištolj i opalila. Njegovo tijelo, pretpostavimo, pada na nju, no ona ga uspije odgurnuti tako da pada na pod. Što nije u redu s tom teorijom?"

Liz se na trenutak zamisli. "Ako se nagnuo naprijed, prema njoj - a za to se gotovo morao podići sa svog mjesta - tada bi, s obzirom na udaljenost, ubojica ipak morao učiniti manje-više isto: morali bi se nekako naći na sredini da bi došlo do kontaktne rane. Ali ako se ubojica nagnuo naprijed, tada bi tragovi rasprskavanja bili drukčiji, to je više nego vjerojatno. Ubojičina leđa tada nisu naslonjena na sjedalo. Čak i ako je većina toga ostala na njezinu tijelu, bilo bi gotovo nevjerojatno da nešto od rasprsnute mase nije završilo i na naslonu iza nje. A da bi ona u trenutku ispaljivanja metka bila posve naslonjena, Brophy joj je najvjerojatnije morao biti gotovo u krilu. A to, pak, ne izgleda odviše vjerojatno, zar ne?"

"Slažem se", reče Sawyer. "Razmotrimo sada načas Goldmanovu ranu. Ona sjedi kraj Goldmana, njemu slijeva, je li tako? Ne bi li nekako bilo logično da mu je metak ušao u području desne sljepoočice, a ne posred čela?"

"Mogao se okrenuti prema njoj..." već je zaustila Liz, no onda je zašutjela. "Ali u tom slučaju nikako ne bi bio logičan trag rasprskavanja krvi. Posve je izvjesno da je Goldman u trenutku kada ga je pogodio metak gledao prema prednjem dijelu limuzine. Ali, sve je i dalje moguće, Lee."

"Doista?" Sawyer približi stolac, sjedne, desnom rukom podigne zamišljeni pištolj, zavrti ga i usmjeri unatrag, kao da želi ustrijeliti u čelo nekoga tko mu sjedi slijeva, dok taj netko gleda ravno naprijed. On tada pogleda Liz i Jacksona. "Poprilično težak položaj, zar ne?"

"Vrlo težak", reče Jackson, odmahujući glavom.

"Stvari postaju još teže i nezgodnije, dragi moji. Sidney Archer je

ljevakinja. Prisjeti se, Ray, kako pije kavu, kojom rukom drži pištolj? Služi se lijevom". Sawyer ponovi svoju malu predstavu, ovaj put držeći zamišljeni pištolj u lijevoj ruci. Krajnji je učinak bio gotovo komičan: krupni je agent toliko izvijao tijelo i ruku.

"To bi bilo nemoguće", reče Jackson. "Morala bi se okrenuti izravno prema njemu kako bi mu nanijela takvu ranu. Ili to, ili je izvadila ruku iz ležišta u ramenu. Nitko ne bi mogao pucati iz tog položaja."

"Znači, ako je Archerova ubojica, nekako je ubila vozača na prednjem sjedalu, preskočila u stražnji dio, ukokala Brophyja, za što smo već utvrdili da nije mogla učiniti, i potom navodno upucala Goldmana, iz posve neprirodnog – ako ne i neizvedivog - kuta." Sawyer ustane i odmahne glavom.

"Ukazao si na nekoliko vrlo važnih i logičnih stvari, Lee, ali još uvijek ostaje puno neoborivih tragova koji Sidney Archer povezuju s mjestom zločina", odvrati Liz.

"Biti na mjestu zločina i počiniti taj zločin dvije su posve različite stvari, Liz", reče Sawyer sa žestinom u glasu. Činilo se da je Liz bila povrijeđena takvom oštrom reakcijom.

Dok su izlazili iz laboratorija, Sawyer je postavio i završno pitanje. "Imaš li nalaze ispitivanja tragova barutnog punjenja?"

"Nadam se da si svjestan toga da FBI-ev odjel za vatreno oružje više ne provodi GSR, budući da se rezultatima obično nije dobivalo ništa važno. Međutim, budući da si ti zatražio takvo ispitivanje, dakako da se nitko nije bunio. Trenutak, agente Sawyeru, provjerit ću." Ton joj je sada bio neprikriveno antiseptičan. Činilo se da Sawyer to ne primjećuje; samo je zlovoljno promatrao pod.

Liz se vratila do svog stola i ondje podignula telefonsku slušalicu. Sawyer je promatrao limuzinu, duboko zamišljen, kao da snagom volje želi postići njezin nestanak. Jackson je pomno promatrao partnera, a u pogledu mu se odražavao trag zabrinutosti.

Liz im tada ponovno priđe. "Negativni su. Nijedna žrtva tijekom šest sati prije smrti golim rukama nije ni pucala ni držala nedavno upotrijebljeno vatreno oružje."

"Sigurna si? Nema mogućnosti pogreške?" upita Sawyer, naborana čela.

Na Lizinu inače ljubaznome licu sada se pojavio prijekoran izraz. "Moji ljudi znaju što rade, Lee. A GSR i nije tako složen postupak, premda se, kao

što sam već rekla, obično više ne provodi, jer pozitivni rezultat ne mora uvijek biti točan; mnogo je stvari koje u praksi mogu rezultirati lažnim pozitivnim nalazom. Međutim, taj devetmilimetarski pištolj za sobom bi ostavio popriličnu količinu tragova, a rezultat ispitivanja bio je negativan. Čini mi se da to s velikom vjerojatnošću možemo prihvatiti kao vjerodostojan pokazatelj. Međutim, za slučaj da ti je to promaknulo, pridodala sam taj dio o golim rukama. Dakako, mogli su nositi rukavice."

"No ni na jednom od ubijenih nisu pronađene rukavice", istakne Jackson.

"Tako je", reče Liz, slavodobitno promatrajući Sawyera.

Sawyer se nije obazirao na njezin pogled. "Jesu li na devetmilimetarskom pištolju pronađeni kakvi drugi tragovi?" upita.

"Jedan otisak palca, djelomično neprepoznatljiv. Pripadao je Parkeru, vozaču limuzine."

"Nikakvih drugih tragova?" upita Sawyer. "Sigurna si." Liz ne reče ništa. Izrazom lica jasno je odgovorila na to pitanje.

"U redu, rekla si da Parkerov otisak nije bio posve vidljiv. A što je s Archeričinim otiscima? Koliko su oni bili čisti?"

"Koliko se sjećam, poprilično čisti. Premda je bilo nešto mrlja. Pritom mislim na držak, okidač i štitnik okidača. Njezini otisci na cijevi bili su posve čisti."

"Na cijevi?" ponovi Sawyer, govoreći više samome sebi. Potom pogleda Liz. "Imamo li već i balistički izvještaj? Uistinu me zanimaju parametri putanje."

"Obdukcije se provode upravo u ovom trenutku. Znat ćemo ubrzo. Zamolila sam da me obavijeste o nalazima. Vjerojatno će najprije nazvati vas, ali ako se to slučajno ne dogodi, čim nešto doznam, javit ću se." Potom uz primjesu sarkazma pridoda: "Dakako, morat ćete provjeriti da u nečemu nisu pogriješili."

Sawyer je na trenutak pogleda. "Hvala, Liz. Puno si nam pomogla." Ni Liz ni Jacksonu nije promaknuo sarkazam u njegovu glasu. Duboko zaokupljen mislima, pognutih krupnih ramena, Sawyer se polako počeo udaljavati.

Jackson se još nekoliko trenutaka zadržao s Liz. Ona je promatrala Sawyera kako odlazi, a onda je pogledala Jacksona. "Što je njemu, dovraga, Ray? Još nikada nije bio takav prema meni."

Jackson joj nije odgovorio istoga trena. Napokon je slegnuo ramenima i okrenuo se prema izlazu. "Nisam siguran da ti za sada na to mogu odgovoriti, Liz. Uopće nisam siguran." Potom je bez riječi krenuo za partnerom.

PEDESET PRVO POGLAVLJE

JACKSON UĐE U AUTOMOBIL I POGLEDA PARTNERA. SAWYER JE SJEDIO dlanova položenih na upravljač, zagledan u tamu. Jackson pogleda na ručni sat. "Hej, Lee, što kažeš na zalogaj-dva?" Kako Sawyer nije reagirao, pridoda: "Ja častim? Nemoj propustiti takvu ponudu. Možda ti se za života više neće ukazati." Jackson prijateljski stisne Sawyera za rame.

Sawyer ga tada konačno pogleda. Na usnama mu se na trenutak pojavio osmijeh koji se istog trena izgubio. "Plaćaš klop, ha? Držiš da sam gadno zaglibio u ovom slučaju, zar ne, Raymonde?"

"Samo ne bih želio da mi previše oslabiš zbog nedostatka hrane", reče Jackson.

Sawyer se nasmije i ubaci u brzinu.

JACKSON JE SILOVITO NAVALIO NA SVOJ OBROK, DOK SE SAWYER SAMO poigravao šalicom kave. Restoran se nalazio u blizini sjedišta FBI-a, tako da je bio jedno od stalnih mjesta zaposlenih u FBI-u. Njih dvojica ondje su se pozdravili s nizom kolega koji su ili uzimali nešto da prigrizu prije odlaska kući ili su se pripremali za početak dežurstva.

Jackson pogleda Sawyera. "Lijepo si izveo sve ono u laboratoriju. Samo si prema Liz mogao biti malo blaži. Žena samo obavlja svoj posao."

Sawyer ga odjednom prodorno pogleda. "Blagost iskazuješ kada ti se dijete na vrijeme ne vrati kući ili kada ti ogrebe auto. Ako netko želi blagost i popuštanje, bilo bi jako dobro da ne traži posao u FBI-u."

"Znaš na što mislim. Liz je vraški dobra u svom poslu."

Sawyerov se izraz lica tada smekša. "Znam, Ray. Poslat ću joj cvijeće. Dobro?" Sawyer tada ponovno odvrati pogled.

Između dvaju zalogaja, Jackson upita: "Onda, koji nam je sljedeći korak?"

Sawyer ga pogleda. "Zapravo ne znam. I prije mi se događalo da se sve mijenja usred istrage, ali ipak ne ovako."

"Ne vjeruješ da je Sidney Archer ubila one tipove, zar ne?"

"Pored činjenice da fizički dokazi pokazuju kako to nije mogla učiniti, ne, ne vjerujem."

"Ali ipak nam je lagala, Lee. A snimka? Pomagala je suprugu. To se nikako ne može poreći."

Sawyer ponovno osjeti kako ga obuzima osjećaj krivnje. Još nikada nije skrivao informacije pred partnerom. On pogleda Jacksona i odluči ispričati što mu je Sidney otkrila. Pet minuta kasnije, Jackson se zapanjeno nasloni. Sawyer ga je nervozno promatrao. "Bila je prestrašena. Nije znala što da učini. Uvjeren sam da nam je to željela reći odmah na početku. Dovraga, kada bismo barem znali gdje je. Mogla bi se nalaziti u stvarnoj opasnosti, Ray." Sawyer šakom udari po dlanu druge ruke. "Kada bi nam se samo javila i obratila za pomoć. Suradivala. Mogli bismo riješiti cijeli slučaj, to jednostavno znam."

Jackson se nagne prema njemu, s odlučnim izrazom lica. "Čuj, Lee, zajedno smo radili na puno slučajeva. Ali, unatoč svemu, ti si se nekako uspijevaio zadržati na potrebnoj udaljenosti. Stvari si sagledavao objektivno."

"A misliš da je sada drukčije?" upita ga Sawyer postojanim tonom.

"Znam da je drukčije. Tu žensku podržavaš još gotovo od početka. I vraški je sigurno da si se prema njoj odnosio drukčije nego što bi se inače odnosio prema glavnoj osumnjičenoj osobi u ovakvom slučaju. A sada mi još kažeš da ti je otkrila

postojanje snimke i razgovor sa suprugom. A ti si to zadržao za sebe. Isuse, Kriste, Lee, to je dovoljan razlog da te napraše iz FBI-a."

"Ako držiš da to trebaš prijaviti, Ray, neću te sprječavati."

Jackson nešto progunđa i odmahne glavom. "Ja ti neću zasrati karijeru. Ti već i sam posve dovoljno radiš na tome."

"Ovaj se slučaj ni po čemu ne razlikuje od ostalih."

"To je obično sranje!" Jackson se još više nagne naprijed. "I te kako se razlikuje i to ti smeta pri normalnom razmišljanju. Svi tragovi ukazuju na to da je Sidney Archer, u najmanju ruku, upetljana u nekoliko ozbiljnih zločina, a ti ipak u svakoj prilici daješ sve od sebe kako bi informacijama pridao pozitivan predznak. To si činio i u razgovoru s Frankom Hardyjem, i s Liz, a sada to pokušavaš i sa mnom. Nisi političar, Lee, policajac si. Moguće je da

nije skrivila sve, ali isto tako nije ni anđeo. To je vraški sigurno."

"Ne slažeš se s mojim zaključcima o trostrukome ubojstvu?" upita odlučno Sawyer.

Jackson odmahne glavom. "Ne. Držim da vjerojatno imaš pravo. Ali ako od mene očekuješ da povjerujem kako je Archerova tek nekakav nedužan komad uhvaćen u mrežu kafkijanskih noćnih mora, onda si se obratio pogrešnome agentu. Sjećaš li se što si rekao o blagosti i popuštanju? E, pa, ja bih tebi trebao neviđeno popuštati da povjerujem kako Sidney Archer, koliko god bila lijepa i inteligentna, u zatvoru ne bi trebala provesti znatan dio preostalog života." Jackson se ponovno nasloni.

"Znači, misliš da je stvar u tome? Preljepi i pametni komad jednog je veterana FBIa pretvorio u zatelebanog mekušca?" Jackson mu ne odgovori, no odgovor se na njegovu licu odražavao više nego jasno. "Stari razvedeni prdonja želi joj uskočiti u gaćice, Ray? A to ne mogu učiniti ako je kriva. Dovraga, misliš da je stvar u tome?" Sawyerov se glas i dalje uzdizao.

"A kako bi bilo da mi ti onda objasniš, Lee..."

"Možda bih te umjesto toga trebao izbaciti kroz onaj prozor."

"Dovraga, možda bi to i trebao pokušati", odvrati jednako odlučno Jackson.

"Kučkin sine." Sawyerov je glas drhtao.

Jackson ispruži ruku i snažno ga ščepa za rame. "Želim samo da se urazumiš. Ako želiš spavati s njom, u redu, nemam ništa protiv. Samo pričekaj rješenje slučaja i da se dokaže da nije kriva!" poviče Jackson na njega.

"Kako se samo usuđuješ?!?" poviče Sawyer, snažnim pokretom odgurnuvši Jacksonovu ruku. Sawyer potom poskoči na noge i podigne svoju veliku šaku, a onda je zaustavi u zraku, uvidjevši što se sprema učiniti. Nekolicina gostiju šokirano ih je promatrala. Sawyer i Jackson još su se nekoliko trenutaka netremice gledali u oči, a onda je Sawyer na koncu, sav zadihan, i drhtave donje usne, spustio ruku i sjeo.

I jedan i drugi šutjeli su još nekoliko minuta. Na koncu je Sawyer, pokazujući koliko mu je neugodno, uzdahnuo: "Sranje, znao sam da ću jednog dana požaliti što sam prestao pušiti." On tada zatvori oči. Kada ih je ponovno otvorio, gledao je Jacksona u oči.

"Lee, oprost. Samo sam se zabrinuo..." Jackson naglo zašuti u trenutku

kada je Sawyer uzdignuo ruku.

Sawyer tada progovori polagano i tiho. "Znaš, Ray, pola života proveo sam u FBI-u. Kada sam počeo, bilo je lako razlikovati negativce od pozitivaca. U to vrijeme klinici još nisu hodali uokolo i ubijali ljude kao da je riječ o muhama. I nije bilo ovako visokoorganiziranih carstava droge vrijednih stotine milijardi dolara, s dovoljno novca da praktički svatko bude pripravan učiniti sve. Oni su imali revolvere, mi smo imali revolvere. Još malo, pa će im uobičajena oprema biti rakete zemlja-zrak. Dok sam u prodavaonici i pokušavam odlučiti koju ušljivu gotovu večeru odabrati i dok tražim kojem je pivu snižena cijena, pojavljuje se dvadesetak novih leševa, a razlog je možda samo to što je netko skrenuo u pogrešnu ulicu ili su se dvije hrpe nezaposlenih klinaca počupale oko stotinjak metara terena za prodaju droge, koristeći se većom vatrenom moći nego što su nekoć imali vojni bataljuni. Svakodnevno se igramo mačke i miša, no nimalo ne napredujemo."

"No, hajde, Lee, ona tanka plava linija još uvijek postoji. Sve dok ima zločinaca."

"Ta ti je linija sve sličnija ozonskome omotaču, Ray. Po cijeloj dužini ima rupetine veličine omanje planine. Tom se linijom krećem već dugo, dugo. I što zahvaljujući tome imam pokazati? Razveden sam. Klinici misle da sam nikakav otac jer sam tražio tipa koji je srušio avion ili privodio nekakvog nasmiješenog masovnog ubojicu koji svoju zbirku torfeja voli popunjavati dijelovima ljudskoga tijela, umjesto da s njima gasim svjećice na rođendanskoj torti. I znaš što? Imaju pravo. Užasan sam otac. Osobito Meggie. Odrađivao sam neljudske smjene, nikada me nije bilo uz njih, a kada sam i bio kod kuće, ili sam spavao ili sam bio toliko obuzet slučajem da vjerojatno nisam čuo ni pola od onoga što su mi pokušavali reći. Sada živim posve sam u onom ušljivom stanu i uopće ne vidim većinu platnih čekova. Imam osjećaj da mi je u želudac zabodena hrpa mesarskih noževa, i premda sam uvjeren da je tu ipak riječ samo o mojoj mašti, u tijelu doista imam i nekoliko komada pravoga olova koji će u meni ostati zauvijek. Usto, u posljednje mi je vrijeme užasno teško zaspati ako ne popijem šest limenki piva."

"Isuse, Lee, na poslu si uvijek čvrst kao stijena. Svi te tako vraški cijene. Uđeš u istragu i uvijek uočiš stvari koje ja ne vidim. Zaokružiš cijelu sliku dok ja još vadim notes. Još nisam vidio nikoga s tako dobrim instinktima."

"Sva sreća, Ray. S obzirom na to da je to jedino što mi je još preostalo. Ali ne umanjuj svoje vrijednosti. Pred tobom sam u prednosti punih dvadeset godina. Znaš li što je instinkt? Kada bez prestanka gledaš iste stvari koje se tako uporno ponavljaju, stekneš određeni osjećaj za stvari. Malo pomoći. Neusporedivo si dalje nego što sam ja bio kada sam iza sebe imao samo šest godina."

"Hvala ti, Lee."

"Ali nemoj pogrešno protumačiti ovu malu epizodu povjeravanja. Nisam se sažalio nad sobom i posve sigurno ne tražim ničije sažaljenje. Imao sam mogućnost birati i izabrao sam. Sam. Ako mi je život sjeban, onda je to stoga što sam ga ja sjebao, a ne netko drugi."

Sawyer ustane, priđe šanku i razmijeni nekoliko riječi s mršavom, naboranom poslužiteljicom. Već trenutak kasnije vraćao se prema stolu, skupljenih i povijenih dlanova, od kojih se uvis uzdizala tanka nit dima. Potom sjedne i Jacksonu pokaže cigaretu. "Za dobra stara vremena." Polagano zdroбивši šibicu u pepeljari, naslonio se i povukao dugačak dim, pritom se jedva čujno zasmijuljivši.

"Ulazim u ovaj slučaj, Ray, misleći kako je poprilično jasan već od samog početka. Lieberman je meta. Utvrdimo kako je oboren zrakoplov. Dođemo do hrpe motiva, ali ne toliko da ih ne bismo mogli slijediti, pretražiti sve dok ne bismo otkrili kučkina sina koji je to učinio. Dovraga, tipa koji je podmetnuo napravu zapravo smo dobili dostavljenog u šarenom omotu s vrpcama, premda više nije disao. Situacija baš i ne izgleda dobro. A onda nam se izmiče tlo pod nogama. Utvrđujemo da je Jason Archer izveo cijelu tu nevjerojatnu pljačku i pojavio se u Seattleu, gdje je prodavao tajne, umjesto da bude u onoj rupetini u Virginiji. Je li to bio njegov plan? To izgleda poprilično vjerojatno. Samo što se pokazalo da je napravu u zrakoplov postavio tip koji se nekako uspio provući kroz kompjuterski sustav državne policije Virginije. Ja na prijevaru odlazim u New Orleans, a u Archerovoj se kući događa nešto o čemu još uvijek nemam pojma. A onda, kada bi čovjek to najmanje očekivao, Lieberman se vraća na scenu i to prije svega zbog navodnog samoubojsrira Stevena Pagea od prije pet godina koje se, čini se, ne uklapa u slagalicu, osim činjenice da je njegov stariji brat, koji nam je vjerojatno mogao ispričati puno toga, zaglavio na parkiralištu. Potom razgovaram s Charlesom Tiedmanom i možda, samo možda, Lieberman ima problema s ucjenom. Ako je to točno, kako to povezati s

Jasonom Archerom? Jesu li pred nama dva odvojena slučaja naoko povezana podudarnošću: naime, je li Lieberman ušao u zrakoplov koji je sabotirao netko koga je potplatio Archer? Ili je sve to jedan slučaj? Ako jest, gdje je, dovraga, veza? Jer ako postoji, nižepotpisanom je svakako promaknula."

Sawyer odmahne glavom, nimalo ne skrivajući koliko je frustriran, te povuče još jedan dim. Otpuhnuo ga je prema prljavome stropu, a potom položio laktove na stol i pogledao Jacksona. "A sada su dvojica tipova za koje smo pretpostavili da pokušavaju opelješiti Triton Global prešli u vječna lovišta. A zajednički nazivnik za vraški veliki dio svega toga zove se Sidney Archer." Sawyer polagano prstom protrlja obraz. "Sidney Archer.. znam da poštujem tu ženu, no moguće je da je moja prosudba ponešto zamagljena. Vjerojatno imaš pravo kada mi to spočitavaš. Ali, odat ću ti jednu malu tajnu, prijatelju moj." Sawyer u pepeljaru otrese vršak cigarete.

"Što to?"

"Sidney Archer je bila u onoj limuzini. I tko god da je ubio onu trojicu dopustio joj je da ode samo tako. Njezin pištolj završio je kod policije." Sawyer je sada u lijevoj ruci ponovno držao zamišljeni pištolj, te je, i dalje govoreći, cigaretom pokazivao dijelove tog nevidljivog pištolja. "Umrlijani otisci na dijelu koji bi držala da je iz njega pucala. Jasni otisci samo na cijevi. Što kažeš na to?"

Jackson stane brzo razmišljati. "Znamo da je u ruci imala taj pištolj." A onda mu odjednom sine prava istina. "Ako je njime pucao netko drugi i pritom se koristio rukavicama, logično je da su njezini otisci umrljani na dršku, ali ne i na cijevi."

"Tako je. Diktafon ostaje u limuzini. Snimkom su je vjerojatno ucijenili, to ti neću poreći. Vjerojatno je znala da imaju tu snimku, a oni su joj je vjerojatno pustili, kako bi joj postalo jasno da je prijetnja stvarna. Misliš da bi ondje ostavila takvo što? To je čisti dokaz za prijestupe zbog kojih bi u zatvoru trunula do stote. Budi siguran, i ona i bilo tko u njezinoj situaciji izokrenuo bi cijelu limuzinu samo da dođe do te snimke. Ne, taj netko pustio ju je samo iz jednog razloga."

"Kako bi joj smjestio ta ubojstva." Jackson polako odloži šalicu s kavom.

"I, moguće, kako bi zajamčio da ponovno ne skrenemo sa željenog puta."

"Zato si i tražio GSR."

Sawyer kimne. "Morao sam se uvjeriti da nije pucao netko od ubijenih."

Znaš već, moglo je doći do natezanja, do borbe. No, prema onome što se vidi, sve rane istog su trena prouzročile smrt, ali tko još, dovraga, može išta tvrditi s potpunom sigurnošću? Ili je to mogao učiniti netko od njih, a onda počinuti samoubojstvo. Možda se užasn timer vidjevši što je učinio i odlučio samome sebi prosvirati mozak. A potom je Sidney, sva obuzeta panikom, šćepala pištolj i bacila ga u odvod. Ali to se nije dogodilo. Nitko od ubijenih nije ispalio metak iz tog pištolja."

Još su neko vrijeme sjedili u tišini, a onda se prvi pokrenuo Sawyer. "Odat ću ti još jednu tajnu, Ray. Doći ću do tog ušljivca, makar mi za to trebalo još dvadeset pet godina kretanja tom tankom linijom. A kada osvane taj dan, uvidjet ćeš nešto što će te uistinu prosvijetliti."

"Na primjer?"

"Da Sidney Archer o tome što se događa trenutačno ne zna ni mrvicu više nego što to znamo ti i ja. Izgubila je supruga, ostala je bez karijere, više nego ikad smiješi joj se mogućnost suđenja za ubojstva i još desetak prijestupa, te da preostali dio života provede u zatvoru. Trenutačno je nasmrt prestrašena i bori se za život, ne znajući kome bi vjerovala. Sidney Archer je zapravo nešto što, držiš li se samo površno razmotrenih dokaza, nikako ne može biti."

"A to je?"

"Nedužna."

"Doista držiš da je tako?"

"Ne. Znam da je tako. A volio bih znati i još nešto."

"Što?"

Sawyer ugasi cigaretu u trenutku kada je otpuhnuo posljednji dim. "Tko je doista ubio onu trojicu." Uz te riječi, Sawyerove su misli odlutale dalje. To bi mogla znati SidneyArcher. Ali gdje je ona, dovraga?

U trenutku kada su njih dvojica ustali da iziđu, Jackson položi ruku na Sawyerovo rame. "Čuj, Lee, što se mene tiče, uopće me ne zanimaju ni omjeri ni izgledi u nadmetanju pozitivaca i negativaca. Sve dok si ti voljan kretati se tom tankom linijom, ja sam uz tebe."

PEDESET DRUGO POGLAVLJE

SIDNEY JE DALEKOZOROM PROMOTRILA ULICU ISPRED RODITELJSKE

kuće, a potom je pogledala na sat. Sumrak se spuštao sve brže. Ona s nevjericom odmahne glavom. Je li moguće da FedExova pošiljka kasni zbog vremenskih uvjeta? Snijeg je u priobalnome dijelu Mainea obično obilan, a zbog blizine mora najčešće i vrlo vlažan. Zbog toga su uvjeti za vožnju često opasni, jer dolazi do smrzavanja bljuzge. A gdje su joj roditelji? Poteškoća je bila u tome što s njima nikako nije mogla komunicirati dok su na putu. Sidney otrči do Land Rovera, mobilnim telefonom nazove informacije i tako dođe do besplatnog broja Federal Expressa. Službenici koja se javila dala je imena i adrese pošiljatelja i primatelja pošiljke. Odslušavši kuckanje tipki računala, Sidney je začula i nevjerojatan odgovor.

"Želite reći da nemate nikakav pisani trag o toj pošiljci?"

"Nemamo, gospođo. Barem prema našoj evidenciji, mi tu pošiljku nismo primili."

"Ali to nije moguće. Morali ste je preuzeti. Zasigurno je riječ o nekakvoj pogrešci. Molim vas, provjerite još jednom." Sidney je, osjećajući kako je izdaje strpljenje, ponovno odslušala kuckanje tipkovnice. Odgovor je i ovaj put bio jednak.

"Gospođo, možda biste trebali nazvati pošiljatelja i provjeriti je li uopće poslao vašu poštu."

Sidney prekine vezu, iz torbice, koja je ostala u kući, uzme Fisherov broj, vrati se u Land Rover i nazove ga. Izgledi za to da Fisher bude kod kuće bili su vrlo mali - nesumnjivo se više nego pomno poveo za Sidneynim upozorenjima - no vrlo vjerojatno redovito će nazivati vlastiti broj i provjeravati pristigle poruke. Ruke su joj drhtale. Što ako Jeff nije uspio poslati onu disketu? U mislima joj je u tom trenutku sijevnula slika onog pištolja koji je u limuzini bio usmjeren u nju. Brophy i Goldman. Rasprskavanje njihovih glava. Krv i komadići kosti i tkiva posvuda po njoj. Na trenutak je, sva obuzeta očajem, naslonila glavu na upravljač, a potom uzela telefon i nazvala broj.

Telefon je zazvonio jednom, a onda se netko javio. Sidney se već spremala ostaviti poruku na automatskoj sekretarici kada je začula nečiji glas.

Sidney je već zaustila i tek tada uvidjela da taj glas nije snimljen.

"Molim?" ponovi taj glas.

Sidney je još nekoliko trenutaka oklijevala, a onda odluči nastaviti. "Molila bih Jeffa Fishera."

"Tko ga treba?"

"Ja sam... njegova prijateljica."

"Znate li gdje je? Uistinu bih ga trebao", reče taj glas.

Sidney osjeti kako joj se ježe dlačice na vratu. "Tko je to?"

"Narednik Rogers. Gradska policija Alexandrije."

Sidney brzo prekine vezu.

OTKAKO JE SIDNEY ARCHER BORAVILA U NJOJ, U UNUTRAŠNOSTI KUĆE Jeffa Fishera došlo je do drastičnih promjena, a najveća se sastojala u tome što na izvornome mjestu nije ostao nijedan dio kompjuterske opreme i dokumentacije. Usred dana susjedi su primijetili kamion za preseljenja. Jedan od susjeda čak je i razgovarao s radnicima. Učinilo mu se da je sve valjano i u redu. Fisher do tada nije spominjao da se kani preseliti, no radnici su o svemu govorili toliko otvoreno, radili polako, spremali stvari u kutije, imali držače za papire i dokumente, usred posla čak i načinili stanku kako bi popušili po cigaretu. Tek pošto su otišli, kod susjeda se pojavila sumnja. Kada je prvi Fisherov susjed ušao u kuću ne bi li provjerio kakvo je stanje, primijetio je da je sav namještaj na mjestu, a da nedostaje samo veliki Fisherov kompjuterski sustav. Nakon toga u pomoć je pozvana policija.

Narednik Rogers sada se počeo po glavi. Poteškoća je bila u tome što nitko nije bio u stanju pronaći Jeffa Fishera. Tražili su ga na poslu, kod obitelji u Bostonu, kod prijatelja na širem području Washingtona. Nitko ga nije vidio već dva dana.

Narednik Rogers doživio je tijekom istrage još jedan šok. Fisher je zapravo bio u pritvoru u policijskoj postaji u Alexandriji zbog neopreznog upravljanja vozilom. Uplatio je jamčevinu, dobio sudski poziv i potom je pušten. Po svemu sudeći, bilo je to posljednji put da je netko vidio Jeffa Fishera. Rogers je dovršio pisanje izvještaja i potom je otišao.

SIDNEY POTRČI STUBAMA TE ZALUPI I ZAKLJUČA VRATA SPAVAĆE sobe na katu. Potom s postelje uzme pušku, ručicom ubaci metak u cijev, povuče se u najudaljeniji kut i sjedne na pod, usmjerivši pušku točno prema vratima. Dok je s nevjericom odmahivala glavom, niz obraze su joj klizile suze. O, Bože moj! Nije smjela u cijelu stvar uvlačiti i Jeffa.

KADA GA JE NAZVAO FRANK HARDY, SAWYER JE SJEDIO ZA SVOJIM radnim stolom u sjedištu FBI-a, u zgradi Hoover. Ukratko je upoznao Hardyja s najnovijim momentima, među kojima je glavni bio Sawyerov

zaključak o tome da, na temelju njegova uvida u forenzični dokazni materijal, Sidney Archer nije ubila Goldmana i Brophyja.

"Misliš da je to mogao učiniti Jason Archer?" upita ga Hardy.

"To uopće nema smisla."

"Imaš pravo. Za njega bi ionako bio prevelik rizik vraćati se ovamo."

"Usto, ne mogu vjerovati da bi vlastitoj supruzi namjestio ubojstva." Sawyer na trenutak zašuti, razmišljajući o sljedećem pitanju. "Ima li kakvih informacija od strane RTG-a?"

"To sam ti upravo kanio reći. Njihov predsjednik, Alan Porcher, ne želi davati nikakve izjave. Kakvo veliko iznenađenje. Njihova osoba zadužena za odnose s javnošću dala je, dakako, uobičajenu izjavu u kojoj je odlučno zanijekala optužbe."

"A što je s kupnjom CyberComa?"

"Eto, tu konačno dolazimo i do određenih povoljnih novosti. Najnoviji događaji u vezi s RTG-om prebacili su CyberCom čvrsto na Tritonov teren. Štoviše, danas poslije podne trebala bi se održati konferencija za novinare na kojoj će biti objavljene pojedinosti sporazuma o kupoprodaji. Doći ćeš?"

"Možda. Nathan Gamble trebao bi biti vrlo sretan."

"Imaš pravo. Ostavit ću dvije propusnice za posjetitelje budete li ti i Ray imali volje pogledati predstavu. Konferencija će se održati u Tritonovu sjedištu."

Sawyer na trenutak razmisli o toj ponudi. "Mislim da ćemo se vidjeti, Frank."

SAWYER I JACKSON, S UOČLJIVIM POSJETITELISKIM PROPUSNICAMA NA SUVRAJKU, UŠLI SU U DVORANU KOJA JE, UNATOČ VELIČINI, BILA ISPUNJENA.

"Dovraga, ovo je zacijelo vrlo važan događaj." Jackson je promatrao pravo more izvjestitelja, osoba iz struke, financijskih analitičara i ostalih predstavnika raznih potencijalnih ulagača.

"Kada je riječ o novcu, uvijek je tako, Ray." Sawyer s velikog stola uzme dvije šalice kave i jednu od njih preda partneru. Sawyer se potom uspravi do pune visine, stotinu devedeset centimetara, pogledavajući okupljenu masu.

"Tražite nekoga?" U tom trenutku iza njih dvojice pojavio se Frank Hardy.

Jackson se nasmiješi. "Da, tražili smo nekoga od siromaha. No čini mi se

da smo došli na pogrešno mjesto."

"To svakako. Morate priznati da se uzbuđenje upravo osjeća u zraku, zar ne?"

Jackson kimne i potom rukom pokaže prema cijeloj vojsci medijskih izvjestitelja. "Ali je li situacija u kojoj jedna tvrtka kupuje drugu uistinu toliko medijski važna?"

"Ray, stvar ipak nije samo u tome. Bilo bi uistinu teško navesti naziv ijedne druge američke tvrtke koja potencijalom nadilazi CyberCom."

"Ali ako je CyberCom toliko osobit, zašto im treba Triton?" upita Jackson.

"Triton im omogućuje partnerski odnos s najnaprednijom svjetskom tvrtkom, uz milijarde dolara potrebne za proizvodnju, plasiranje na tržište i širenje proizvodne osnove. Zbog toga će za godinu-dvije, Triton dominirati tržištem, kao nekoć General Motors i IBM čak i više od njih, zapravo. Protok devedeset posto informacija u svijetu odvijat će se preko hardwarea, softwarea i drugih tehnologija, proizvoda poslovne suradnje koja će biti stvorena danas."

Sawyer odmahne glavom ispijajući kavu. "Dovraga, Frank," reče, "na taj način drugima neće ostati osobito puno prostora. Što će biti s njima?"

Hardy se blijedo nasmiješi. "No, da, takav je kapitalizam. Preživljavanje najjačih temelji se na zakonu džungle. Vjerojatno ste gledali one emisije National Geographica. Životinje jedu druge životinje, bore se za opstanak. Nimalo lijepi prizori."

Hardy podigne pogled prema malenoj pozornici na kojoj je bila smještena govornica. "Predstava samo što nije počela, dečki. Naša su mjesta u prednjem dijelu. Dođite." Hardy ih provede kroz masu, i njih trojica tako uđu u poseban, razvučenim konopcem odijeljeni prostor koji je obuhvaćao prva tri reda. Sawyer pogleda osobe koje su sjedile na kratkome nizu stolaca lijevo od govornice. Među njima je bio i Quentin Rowe. Danas je bio odjeven ponešto elegantnije, no unatoč stotinama milijuna dolara na bankovnome računu, taj tip, koliko se činilo, nije imao nijednu kravatu. Trenutačno je živahno razgovarao s trojicom muškaraca u neupadljivim odijelima za koje je Sawyer zaključio da su iz CyberComa.

Činilo se da mu Hardy čita misli. "Slijeva nadesno, izvršni direktor, financijski direktor i operativni direktor CyberComa."

"A svi ostali toliki su sretnici da mogu reći da su postali direktorima

govana", reče Sawyer.

Hardy potom rukom pokaže prema podiju. S desne strane, Nathan Gamble, elegantan i nasmiješen, prišao je govornici. Masa okupljenih brzo je sjela i odjednom se stišala, upravo kao da se Mojsije spustio sa Sinaja u ruci noseći ploče Zakona. Gamble izvadi papir s pripremljenim govorom i stane energično čitati. Sawyer uopće nije čuo veći dio izlaganja. Bio je zaokupljen promatranjem Quentina Rowea. Mladi je muškarac gledao Gamblea. Bilo da je toga bio svjestan ili ne, izraz njegova lica nije bio prijateljski. Na temelju onih nekoliko Gambleovih rečenica koje je Sawyer čuo, glavna je tema bio novac, silan novac koji će se pojaviti kao posljedica dominacije tržištem. Pošto je Gamble dovršio svoj kičeni govor - a bio je vrlo sposoban trgovac, Sawyer je to morao priznati - uslijedio je veliki pljesak. Potom je mjesto za govornicom zauzeo Quentin Rowe. Dok se Gamble vraćao do svog mjesta, njih dvojica jedan su se drugom nasmiješili lažnije nego u kakvu drugorazrednome filmu.

Za razliku od Gamblea, Rowe je naglašavao neograničeni pozitivni potencijal koje bi te dvije tvrtke, Triton i CyberCom, mogle ponuditi svijetu. Nijednom riječju nije dotaknuo temu novca. Barem po Sawyerovu mišljenju, Gamble je ionako poprilično dobro obradio taj aspekt posla. On sada pogleda Gamblea, koji uopće nije gledao Rowea. Prijateljski je čavrljao s CyberComovim dužnosnicima. Činilo se da je Rowe u jednom trenutku uočio taj razgovor, te ih pogledao, načas izgubio nit izlaganja, a potom nastavio. Njegov je govor nagrađen, učinilo se Sawyeru, uljudnim pljeskom. Dobrobit svijeta zauzela je, izgleda, mjesto daleko ispod zelembaća. Barem među ovom publikom.

Pošto su ljudi iz CyberComa dovršili prezentaciju, svi govornici počeli su se rukovati i, držeći se pod ruku, pozirati snimateljima. Sawyer je primijetio kako se Gamble i Rowe zapravo ni u jednom trenutku nisu ni dotaknuli. Dečki iz CyberComa u svakom su trenutku bili između njih. Možda su zbog toga i bili tako uzbuđeni u vezi sa sklopljenim poslom: sada će između sebe imati tampon-zonu.

Svi koji su sišli s pozornice odmah su se našli usred mase koja ih je opsjedala pitanjima. Gamble se osmjevovao, duhovito odgovarao i iz uspjeha izvlačio sve što je bilo moguće. Ljudi iz CyberComa kretali su se za njim. Sawyer je promatrao Rowea kako istupa iz reda i prilazi stolu s pićem, odakle je uzeo šalicu čaja i brzo otišao u samotni kut prostorije.

Sawyer povuče Jacksona za rukav i njih dvojica se upute u Roweovu smjeru. Hardy je otišao slušati Gambleove propovijedi. "Lijep govor."

Rowe podigne pogled i ugleda Sawyera i Jacksona kako stoje pred njim.

"Molim? Oh, hvala."

"Ovo je moj partner, Ray Jackson." Rowe i Jackson se pozdrave.

Sawyer pogleda veliku skupinu koja se natiskivala oko Gamblea. "Čini se da voli biti u središtu pozornosti."

Rowe otpije gutljaj čaja i ubrusom pomno obriše usta. "Njegova potpuna poslovna pragmatičnost i ograničeno znanje o onome što zapravo radimo odlična su kombinacija koja daje upravo savršene medijske citate", odgovori tada s prijezirom.

Jackson sjedne kraj Rowea. "Osobno mi se svidjelo što ste govorili o budućnosti. Moja su djeca doista zaražena računalima. Istina je ono što ste rekli: bolje obrazovne mogućnosti ponuđene svima, osobito siromašnima, znače bolja radna mjesta, manje zločina, bolji svijet. U to doista vjerujem."

"Hvala, i ja vjerujem u to." Rowe podigne pogled prema Sawyeru i nasmiješi se.

"Premda ne bih rekao da taj stav dijeli i vaš partner."

Sawyer, koji je do tada pogledom pomno promatrao gužvu, pogleda ga s povrijeđenim izrazom lica. "Hej, i ja sam za sve te pozitivne stvari. Samo mi ne oduzimajte olovku i papir. Ništa drugo." Sawyer šalicom s kavom pokaže prema skupini ljudi iz CyberComa. "Čini se da se dobro slažete s onim tipovima."

Rowe se tada razvedri. "Da. U razmišljanju nisu toliko liberalni kao ja, no daleko su od Gambleova stava o tome kako je novac sve. Čini mi se da bi nam mogli donijeti jednu zgodnu ravnotežu. Premda sada moramo izdržati najmanje dva mjeseca odvjetnika koji će nositi svoje dok se obave pregovori i o finalnim dokumentima."

"Tyler, Stone?" upita Sawyer.

Rowe ga pogleda. "Tako je."

"Njihovim uslugama koristit ćete se i nakon dovršenja posla s CyberComom?"

"To ćete morati pitati Gamblea. On će odlučiti o tome. On je ipak prvi čovjek ove tvrtke. Ispričavam se, gospodo, ali moram poći." Rowe žurno ustane i udalji se.

"Koji je njemu vrug?" upita Jackson Sawyera.

Sawyer slegne krupnim ramenima. "I ti bi bio vjerojatno jednako nervozan i nemiran da ti je partner Nathan Gamble."

"Onda, što sada?"

"Kako bi bilo da uzmeš još šalicu kave i počneš se družiti, Ray. Želio bih još malo popričati s Roweom." Sawyer se izgubi u gomili. Jackson pogleda oko sebe i potom priđe stolu.

Probijajući se kroz gužvu, Sawyer je nekako uspio izgubiti Rowea iz vida. A onda ga je, bolje pogledavši oko sebe, ugledao kako izlazi. Upravo se spremao poći za njim kada je osjetio da ga netko povlači za rukav.

"Otkada to jednog vladina birokrata zanima što se događa u privatnome sektoru koji se vrti samo oko zarade?" upita ga Nathan Gamble.

Sawyer još jednom pogleda u Roweovu smjeru, no ovaj se već bio izgubio. FBI-ev agent potom se obrati Gambleu.

"Ja sam uvijek za zaradu. Uzgred, održao si lijep govor. Nekako sam se sav naježio."

Gamble se od srca nasmije. "Mogu misliti. Želiš nešto jače?" Pritom rukom pokaže šalicu od stiropora koju je Sawyer držao u ruci.

"Žalim, na dužnosti sam. Usto, još mi je malo prerano."

"Ovdje se slavi, agente. Upravo sam najavio najveći prokleti posao u svom životu. A ja bih rekao da se za to isplati napiti, ne?"

"Ako želiš. Ja nisam sklopio taj posao."

"Nikad se ne zna", reče on izazovno. "Pođimo u malu šetnju." Gamble povede Sawyera preko podija, potom kratkim hodnikom i zatim ga uvede u neku malenu prostoriju. Gamble se ondje spusti u naslonjač i iz džepa sakoa izvadi cigaru. "Ako se već ne želiš napiti, barem sa mnom popuši cigaru."

Sawyer ispruži ruku i njih dvojica pripale cigare.

Gamble je polako mahao šibicom naprijed-natrag, kao da u ruci drži kakvu zastavicu, a onda ju je zgazio cipelom. Kroz dva dimna zastora pomno je promatrao Sawyera. "Hardy mi kaže da razmišljaš o tome kako bi mu se mogao pridružiti u tvrtki."

"Iskreno govoreći, o tome baš i nisam osobito puno razmišljao."

"Mogao bi se dovesti i u puno lošiju situaciju."

"Najiskrenije, Gamble, ne bih rekao da mi je tako loše ovdje gdje sam

sada."

Gamble se naceri. "Sranje! Koliko zaraduješ na godinu?"

"Tebe se to ni najmanje ne tiče."

"Isuse, ja sam tebi rekao koliko mi ostaje. Hajde, približno."

Sawyer obavije cigaru dlanom, a onda je čvrsto stisne zubima. U njegovu se pogledu vidjelo da ga to sada već blago zabavlja. "U redu, zarađujem manje od tebe. Je li to dovoljno blizu?"

Gamble se nasmije.

"Što tebi znači koliki je iznos na mom platnom čeku?"

"U tome i jest stvar, ništa. Ali koliko sam te upoznao, i s obzirom na poznavanje načina poslovanja vladinih organizacija, uvjeren sam da to nije ni približno dovoljno."

"Pa što? Čak i ako nije, to nije tvoj problem."

"Mene problemi ne zanimaju toliko koliko njihovo rješavanje. To i jest posao predsjednika ovakvih tvrtki, Sawyeru. Oni promatraju širu sliku, ili bi to barem trebali činiti. Onda, što kažeš?"

"Što kažem na što?"

Gamble povuče dim, a u očima mu se pojavi malena iskra. Sawyeru tada konačno sine na što ovaj cilja.

"Nudiš mi posao?"

"Hardy kaže da si najbolji. A ja zapošljavam samo najbolje."

"Koje to točno mjesto želiš popuniti?"

"Šefa osiguranja, a što drugo?"

"Mislio sam da je na tome mjestu već Lucas."

Gamble slegne ramenima. "To je moja briga. On je ionako više moj osobni čuvar. Uzgred, plaću koju je on dobivao od vlade ja sam učetverostručio. Kod tebe ću i to nadmašiti."

"Pretpostavljam da Lucasa okrivljuješ za ono što se dogodilo s Archerom."

"Hej, netko je za to svakako odgovoran. Onda, što kažeš?"

"A što je s Hardyjem?"

"On je već odrastao momak. Tko kaže da ne mogu iznijeti ponudu za pridobivanje tvojih usluga? Prijedeš li k meni, možda neću toliko trebati njega."

"Frank mi je dobar prijatelj. Neću učiniti ništa što bi zeznulo njega. Ja

tako ne radim."

"Tip zbog tebe ipak neće početi tražiti hranu u kantama za smeće. Već je zaradio popriličnu lovu. Veći dio iz moga džepa." Gamble slegne ramenima. "Ali čini što hoćeš."

Sawyer ustane. "Iskreno govoreći, nisam siguran da bismo ti i ja bili u stanju preživjeti jedan drugoga."

Gamble ga je postojano promatrao. "Znaš, u tome vjerojatno imaš pravo."

Sawyer je ostavio Gamblea u naslonjaču. Izišavši iz sobe, našao se licem u lice s Richardom Lucasom, koji je cijelo vrijeme stajao ispred vrata.

"Hej, Rich, ti si doista posvuda."

"To je dio mog posla", reče Lucas osorno.

"Ja bih rekao da si ti već zreo za sveca." Sawyer kimne prema sobi u kojoj je Nathan Gamble odbijao dimove cigare i pođe dalje.

SAWYER SE UPRAVO VRATIO U SVOJ URED KADA JE ZAZVONILA njegova linija.

"Da.

"Charles Tiedman, Lee."

"Taj ću poziv svakako preuzeti." Sawyer pritisne crveni gumb koji je treptao na njegovu aparatu. "Dobar dan, Charles."

Tiedman je govorio odrješito i poslovno. "Lee, javljam se u vezi s vašim pitanjem."

Sawyer u notesu okrene nekoliko stranica unatrag, sve dok nije došao do onog dijela koji se odnosio na prethodni razgovor s Tiedmanom. "Rekli ste da ćete provjeriti datume kada je Lieberman podizao stope."

"Nisam vam ih želio upućivati poštom ili faksom. Premda su, u službenome smislu, poznati i u javnosti... nisam točno znao tko bi ih još osim vas mogao vidjeti. A ne treba nepotrebno podizati prašinu."

"Razumijem." Bože, kada je riječ o tajnovitosti ovi tipovi iz Savezne jednostavno nemaju granica, pomisli Sawyer. "Kako bi bilo da mi ih prenesete sada?"

Tiedman se nakašlje i započne. "To se dogodilo pet puta. Devetnaestog prosinca 1990. došlo je do prve promjene. Ostale su se dogodile dvadeset osmog veljače sljedeće godine, dvadeset šestog rujna 1992., petnaestog studenog iste godine i na koncu šesnaestog travnja 1993."

Sawyer zapiše sve datume. "Koji je bio krajnji učinak, ukupna promjena? Nakon svih pet promjena stope?"

"Savezna kamatna stopa porasla je za pola postotka. Međutim, prvo je smanjenje iznosilo jedan posto. Posljednje povećanje tri četvrtine postotka."

"Pretpostavljam da je to puno kada do takve promjene dođe odjednom."

"Da smo u vojsci i razgovaramo o sustavima naoružanja, jedan postotak lako bi odgovarao nuklearnoj bombi."

"Znam da bi čovjek mogao ostvariti astronomske zarade kada bi nekako unaprijed doznao za odluku Savezne banke koja se odnosi na kamatne stope."

"Zapravo," reče Tiedman, "takva je informacija, u praktičnome smislu, beskorisna."

Majko Božja. Sawyer sklopi oči, dlanom se pljusne po čelu i nasloni se toliko energično da je zamalo pao na leđa. Možda bi trebao jednostavno uza sljepoočicu prisloniti svoj pouzdani desetmilimetarski i riješiti se daljnjih muka. "U redu, ali, onda, ispričavam se na gluposti, čemu sva ta prokleta tajnovitost?"

"Nemojte me pogrešno shvatiti. Beskrupulozne osobe svakako bi se na nebrojene načine mogle okoristiti takvim pouzdanim informacijama o nakanama Savezne banke. Međutim, unaprijed dobiti informaciju o slijedećem koraku Savezne banke u vezi kamatnih stopa obično je vrlo teško. Tržište raspolaže cijelom vojskom analitičara rada Savezne banke koji su u svome poslu toliko vješti da financijski krugovi uglavnom unaprijed znaju hoće li Savezna sniziti ili povisiti kamate i za koliko. Tržište tako već unaprijed zna što ćemo učiniti. Je li vam to dovoljno jasno?"

"Vrlo." Sawyer glasno uzdahne. Potom se naglo pridigne i uspravi u naslonjaču. "A što se događa ako tržište pogriješi?"

Po Tiedmanovu je tonu bilo jasno da mu je drago zbog tog pitanja. "Ah, to je već posve druga stvar. Ako tržište pogriješi, u financijskome svijetu može doći do divovskih pomaka."

"Znači, ako netko unaprijed zna da će doći do takvih neočekivanih promjena, mogao bi lijepo zaraditi?"

"To je vrlo blag izraz za to. Tko god unaprijed raspolaže informacijom o neočekivanoj promjeni kamatnih stopa mogao bi, već ne koliko sekundi

nakon službene objave te odluke zaraditi i više milijardi." Zbog takva Tiedmanova odgovora Sawyer je na trenutak ostao bez riječi. On dlanom obriše čelo i nečujno zazviždi. "Za takvo što postoje bezbrojna sredstva, Lee, a od njih su vjerojatno najunosniji ugovori u Eurodollarima kojima se trguje na Međunarodnom tržištu novca u Chicagu. Odnos je tisuću prema jedan. Ili na tržištu dionica, dakako. Kamatne stope rastu, vrijednost tržišta pada i obrnuto. Stvar je vrlo jednostavna. Ako si u pravu, možeš zaraditi milijarde, ako si u krivu, možeš izgubiti milijarde." Sawyer je i dalje šutio. "Lee, držim da mi želite postaviti još jedno pitanje."

Sawyer uglavi slušalicu između ramena i brade, pritom žurno nešto bilježeći. "Samo jedno? Do sada sam se tek zagrijavao."

"Mislim da bi zbog tog pitanja sve ostalo što vas eventualno zanima moglo postati nevažno."

Premda se na površini činilo da se Tiedman njime poigrava, agent je u podlozi tog tona naslutio istinsku mračnu nepopustljivost. Stao je grozničavo razmišljati. A kada mu je sinulo, gotovo je povikao u mikrofon: "Datumi koje ste mi upravo pročitali, kada je došlo do promjena stopa - to su sve za tržište bila 'iznenađenja'?"

Tiedman mu odgovori tek nakon kraće stanke. "Da." Sawyer je gotovo tjelesno osjećao elektricitet koji je dopirao telefonskom linijom. "Štoviše, bio je to najgori mogući oblik iznenađenja za financijska tržišta, jer do tih promjena nije došlo na redovnim sastancima Savezne banke, nego uslijed unilateralnih poteza Arthura kao predsjednika institucije."

"On, znači, može samostalno povišivati stope?"

"Da, odbor predsjedniku može dati takve ovlasti. To se kroz povijest ove organizacije događalo često. Arthur se svim srcem borio za to i na koncu se i izborio. Ispričavam se što vam to nisam rekao ranije. Nije mi izgledalo važno."

"Nema veze", reče Sawyer. "A uz takve promjene stopa, netko je možda zgrnuo više novca nego što na nebu ima zvijezda?"

"Da", reče Tiedman vrlo tiho. "Da", ponovi. "No realnost je i to da su drugi izgubili najmanje toliki iznos."

"Kako to mislite?"

"Ako imate pravo kada kažete da je netko ucjenjivao Arthura kako bi manipulirao stopama, ti ekstremni potezi koje je vukao - tako značajno i neočekivano mijenjao saveznu kamatnu stopu - navode na zaključak da je

cilj bio nanijeti štetu drugima."

"Zašto?" upita Sawyer.

"Jer, ako vam je cilj samo ostvariti zaradu od promjene stopa, za to vam ne bi trebala tako velika promjena, pod uvjetom da je smjer promjene, gore ili dolje, za tržište iznenađenje. Međutim, za ulaganja drugih koji su očekivali promjenu u suprotnome smjeru, promjena od jednog postotka sa suprotnim predznakom prava je katastrofa."

"Isuse. Postoji li kakav način kojim bi bilo moguće utvrditi koga su te promjene najviše pogodile?"

Tiedman se nasmiješi. "Lee, uz današnju kompleksnost novčanih transakcija, ni vi ni ja nećemo živjeti dovoljno dugo da bismo to bili u stanju otkriti."

Tiedman je šutio još barem minutu, a Sawyer se nije mogao sjetiti ničega drugog što bi mogao reći. Kada je Tiedman konačno prekinuo tišinu, glas mu je odjednom bio beskrajno umoran. "Sve do našeg posljednjeg razgovora ni u jednom trenutku nisam pomislio da bi Arthurov odnos sa Stevenom Pageom mogao biti upotrijebljen kao sredstvo kojim bi ga netko natjerao na takve postupke. Sada mi to izgleda poprilično očito."

"Jasno vam je, međutim, da nemamo nikakvih dokaza o ucjeni?"

"Bojim se da nikada i nećemo doći do pravog odgovora na to", reče Tiedman. "Budući da je Steven Page mrtav."

"Znate li je li se Lieberman kada našao s Pageom u njegovu stanu?"

"Ne bih rekao. Arthur mi je jednom spomenuo da je unajmio nekakvu vikendicu u Connecticutu. I upozorio me kako to nikako ne smijem spominjati pred njegovom suprugom."

"Mislite da su se ondje sastajali?"

"To je moguće."

"Reći ću vam na što ciljам. Steven Page za sobom je ostavio popriličan imetak. Veliku lovu."

Po Tiedmanovu glasu bilo je jasno da je šokiran. "Ne razumijem. Sjećam se kako mi je Arthur više puta govorio da se Steven uvijek žali na nedostatak novca."

"Pa ipak, posve je sigurno da je na drugi svijet otišao kao vrlo bogat čovjek. Pitam se je li Lieberman mogao biti izvor tog njegova bogatstva?"

"To je gotovo nevjerojatno. Kao što sam već rekao, Arthur mi je često

spominjao kako drži da je Steven daleko od bilo kakvog bogatstva. Usto, držim da Arthur nikako nije mogao Stevenu Pageu prebaciti toliki novac a da za to ne bi doznala i njegova supruga."

"Čemu onda riskirati s unajmljivanjem vikendice? Nisu li se mogli nalaziti u Pageovu stanu?"

"Znam samo da mi nikada nije spominjao da je bio u stanu Stevena Pagea."

"Možda je ta vikendica bila Pageova zamisao."

"Zašto to mislite?"

"Ako Page taj novac nije dobio od Liebermana, morao ga je dobiti od nekoga drugog. Ne mislite li da bi se kod Liebermana pojavila određena sumnja da je ušao u Pageov stan i ondje na zidu ugledao Picassa? Ne bi li ga zanimalo odakle sav taj novac?"

"Apsolutno!"

"Zapravo, posve sam uvjeren u to da Page nije ucjenjivao Liebermana. Barem ne izravno."

"Kako možete biti toliko sigurni?"

"Lieberman je u svome stanu imao Pageovu fotografiju. Ne bih rekao da bi čuvao sliku osobe koja ga ucjenjuje. Usto, u Liebermanovu smo stanu pronašli i hrpu pisama. Nisu bila potpisana, a sadržaj im je bio ljubavni. Bilo je očito da im Lieberman pridaje veliku vrijednost."

"Mislite da ih je napisao Page?"

"Znam način kojim se to može pouzdano utvrditi. Bili ste prijatelj s Pageom. Imate li uzorak njegova rukopisa?"

"Zapravo sam sačuvao nekoliko pisama koje mi je rukom napisao dok je radio u New Yorku. Mogu vam ih poslati." Tiedman načas zašuti. Sawyer je čuo kako piše bilješku. "Lee, stručno ste ukazali na načine na koje Page nije mogao steći svoje milijune. Odakle mu, onda, toliko bogatstvo?"

"Razmislite malo. Ako su Page i Lieberman održavali ljubavnu vezu, mogućnosti za ucjenu ima upravo u izobilju, slažete li se?"

"Svakako."

"U redu, a što ako je netko drugi, neka treća strana, potaknula Pagea na to da ostvari vezu s Liebermanom?"

"Ali ja sam ih međusobno upoznao. Nadam se da sada ne optužujete mene zbog provođenja te užasne zavjere."

"Vi ste ih mogli upoznati, ali to ipak ne znači da Page, ili tko ga je god već financirao, nije mogao nekako pripomoći ostvarivanju tog susreta. Netko tko se kretao u primjerenim krugovima, netko tko je primjerenim osobama širio priče o Pageovoj genijalnosti na financijskome području."

"Nastavite."

"I tako Page i Lieberman otpočinju vezu. Ta treća strana možda drži da bi se Lieberman jednog dana mogao naći na čelu Savezne banke. I tako Page i taj netko tko stoji iza njega strpljivo čekaju. Taj netko plaća Pagea za to da održava vezu. Zacijelo su tu vezu dokumentirali od samog početka i to svim sredstvima - snimali telefonske razgovore, koristili se videokamerama, fotoaparatom - u to možete biti uvjereni."

"U tom slučaju Steven Page je bio dio tog plana. I zapravo mu nikada nije bilo stalo do Arthura. Ne... ne mogu vjerovati." Po tonu njegova glasa, činilo se da je taj sitni čovjek užasno deprimiran.

"A onda se Page zarazi HIV-om i navodno počinj samoubojstvo."

"Navodno? Sumnjate i u tu njegovu smrt?"

"Ja sam policajac, Charles, sumnjam i u papu. Pagea nema, no njegov je suučesnik još uvijek negdje. Lieberman postaje predsjednikom Savezne banke i, bum, otpočinja ucjena."

"Ali, Arthurova smrt?"

"Pa, ono što ste rekli o tome kako je izgledao gotovo sretno zbog toga što ima rak meni govori samo jedno."

"A to je?"

"Da je čovjeku koji ga je ucjenjivao kanio reći neka se nosi bestraga i da se spremao javnosti objaviti baš sve."

Tiedman nervozno protrlja čelo. "Sve je to savršeno logično."

Sawyer priguši glas. "Nikome niste spomenuli ništa od stvari o kojima smo razgovarali, zar ne?"

"Ne, nisam."

"Samo se lijepo držite te navike i ni u jednom trenutku ne odbacujte oprez."

"Što time točno želite reći?" Tiedmanov je glas odjednom postao napet.

"Samo vam najtoplije preporučujem da budete oprezni i da ni o čemu što se odnosi na naše kontakte ne govorite nikome - nikome od članova Upravnog odbora Savezne banke, pa tako ni Walteru Burnsu, svojoj tajnici,

svojim suradnicima, svojoj supruzi, svojim prijateljima."

"Želite reći da sam i ja u nekakvoj opasnosti? U to mi je teško uopće povjerovati."

Sawyer mu odgovori mračnim tonom. "Uvjeren sam da je tako mislio i Arthur Lieberman."

Charles Tiedman tada toliko stisne olovku koja mu je do tada stajala na radnome stolu da je puknula napola. "U svakom slučaju, slijepo ću se pridržavati vaših preporuka." Nasmrt prestrašen, Tiedman spusti slušalicu.

Sawyer se nasloni, žudeći za još jednom cigaretom dok mu se mozak prebacivao u najvišu brzinu. Bilo je očito da je netko plaćao usluge Stevena Pagea. Sawyeru se činilo da zna i razmjerno uvjerljiv razlog: smjestiti Liebermanu. Pitanje koje ga je sada mučilo glasilo je: tko? A onda i ono najveće pitanje: tko je ubio Stevena Pagea? FBI-ev agent sada je, unatoč dokazima, bio uvjeren u to da je netko ubio Stevena Pagea. On ponovno podigne telefonsku slušalicu. "Ray? Ovdje Lee. Želio bih da još jednom posjetiš Liebermanova osobnog liječnika."

PEDESET TREĆE POGLAVLJE

BILL PATTERSON POGLEDA NA SAT UGRAĐEN U PLOČU S INSTRUMENTIMA i protegne se. Kretali su se u smjeru juga, a nalazili su se na oko dva sata sjeverno od Bell Harbora. Sjedeći kraj njega, supruga je čvrsto spavala. Bio je to neusporedivo duži odlazak u nabavku nego što su očekivali. Sidney Archer je pogriješila. Na putu do Bell Harbora nisu se zaustavljali, te su u kuću došli neposredno prije početka oluje. Unijevši prtljagu u stražnju spavaću sobu, pošli su u nabavku pribojavajući se još većeg nevremena. Samoposluživanje u Bell Harboru ostalo je bez većine namirnica, tako da su morali poći prema sjeveru, do neusporedivo veće prodavaonice u Port Visti. Na povratku su utvrdili da je prometnica kojom su došli zatvorena zbog odsklizavanja neke cisterne. Proteklu noć proveli su vrlo neudobno u nekom hotelu.

Patterson pogleda na stražnje sjedalo; Amy je također spavala, a mala usta imala su savršen oblik kruga. Potom pogleda gusti snijeg koji je padao nesmanjenom žestinom i načini grimasu. Na sreću, do njega još nisu doprle najnovije vijesti u kojima se govorilo o tome kako mu kći bježi pred zakonom. I ovako je već dovoljno umirao od zabrinutosti. Uslijed takve nervoze izgrizao je nokte na prstima do krvi, a u utrobi je jasno osjećao povećane količine kiseline. Želio je štititi Sidney, onako kako je na nju pomno pazio u djetinjstvu. Duhovi i čudovišta tada su mu bili glavni neprijatelji. Ovi današnji neusporedivo su opasniji, to svakako mora biti početna pretpostavka. Barem je sada s njim Amy. Bog neka pomogne osobi koja se usudi pokušati nauditi njegovoj unuci. I Bog bio s tobom, Sidney.

RAY JACKSON BEZ RIJEČI JE STAJAO NA VRATIMA SAWYEROVA prenatrpanog ureda. Sjedeći za radnim stolom, Lee Sawyer bio je posve zaokupljen čitanjem sadržaja nekog fascikla. Pred njim se na grijaču nalazio vrč kave, kraj njega napola pojedena objeda. Jackson se nije mogao sjetiti kada je taj čovjek posljednji put na poslu doživio neuspjeh. Međutim, Sawyer je sve više postajao predmetom kritika - internih, od direktora FBI-a naniže, u medijima, te od strane Bijele kuće i Kongresa. Jackson načini grimasu. Dovraga, ako misle da je to samo tako, zašto oni ne iziđu na ulicu i ne pokušaju riješiti slučaj?

"Hej, Lee?"

Sawyer se trgne. "Hej, Ray. Svježa kava, posluži se."

Jackson ulije kavu u šalicu i sjedne. "Koliko čujem, odozgo su te malo ribali u vezi sa slučajem."

Sawyer slegne ramenima. "I to je dio ovog posla."

"Želiš li o tome razgovarati?" Jackson se smjesti u naslonjač kraj njega.

"A o čemu se tu uopće može razgovarati? U redu, sve zanima tko stoji iza obaranja onog zrakoplova. I mene. Ali mene zanima i vraški puno više od toga. Zanima me tko je Joea Rikera upotrijebio umjesto mete na streljani. Zanima me tko je ubio Stevea i Eda Pagea. Zanima me tko je sredio onu trojicu u limuzini. Zanima me gdje je Jason Archer."

"A Sidney Archer?"

"Da, i Sidney Archer. A to neću doznati slušajući sve ljude koji imaju samo hrpu pitanja, a nijedan odgovor. Kad smo već kod odgovora, imaš li štogod za mene? Kakav odgovor, mislim?"

Jackson ustane i zatvori vrata Sawyerova ureda.

"Prema iskazu njegova liječnika, Arthur Lieberman nije imao virus HIV-a."

Sawyer tada eksplodira. "Pa to nije moguće! Tip laže koliko je težak!"

"Ne bih rekao, Lee."

"A zašto?"

"Jer mi je pokazao Liebermanovu povijest bolesti." Sawyer se zapanjeno nasloni. Jackson nastavi. "Kada sam mu postavio to pitanje, mislio sam da će biti onako kao što smo ti i ja razgovarali - izraz njegova lica morat će nam odati istinu, jer mi tip bez sudskog naloga posve sigurno neće pokazati nikakve podatke. Ali, pokazao mi je, Lee. Liječnik ne može počinuti nikakvu štetu dokaže li da Lieberman nije bio zaražen tim virusom. Lieberman je što se tiče zdravlja bio svojevrsan fanatik. Redovito je odlazio na godišnje preglede, poduzimao raznovrsne preventivne mjere i ispitivanja. Na tim sistematskim pregledima redovito je ispitivana i zaraženost HIV-om. Liječnik mi je pokazao nalaze od 1990. do prošle godine. Svi su bili negativni, Lee. Vidio sam ih svojim očima."

SIDNEY NA TRENUTAK ZATVORI KRVLJU PODLIVENE OČI, ISPRUŽI SE na krevet svojih roditelja i duboko udahne. Potom umorno donese odluku. Iz torbice je izvadila karticu i potom je još nekoliko minuta nepomično promatrala. Osjećala je neodoljivu potrebu za razgovorom s nekim. Više

razloga navelo ju je na to da se odluči za njega. Potom se spustila do Land Rovera i pažljivo utipkala broj.

Sawyer je upravo bio otvorio vrata svog stana kada je začuo kako telefon počinje zvoniti. Ščepao je slušalicu, pritom svlačeći zimski kaput.

"Molim?" Nekoliko trenutaka nije se čulo ništa i Sawyer se već spremio spustiti slušalicu. A onda se s druge strane linije začuo neki glas. Sawyer objema rukama čvrsto stisne slušalicu i ispusti kaput na pod. Tako je ostao ukočeno stajati nasred dnevne sobe.

"Sidney?"

"Bok." Glas je bio tih, ali odlučan.

"Gdje si?" Sawyer je to pitanje postavio bez razmišljanja, već istoga trena zbog toga požalivši.

"Žalim, Lee, ovo nije sat zemljopisa."

"U redu, u redu." Sawyer se spusti u svoj pohabani naslonjač. "Ne moram znati gdje si. Ali, jesi li na sigurnome?"

Sidney se zamalo nasmije. "Razmjerno, valjda, ali to je još uvijek samo pretpostavka. Dobro sam naoružana, ako to nešto znači." Na trenutak je zašutjela. "Vidjela sam vijesti na televiziji."

"Znam da ih nisi ubila, Sidney."

"Kako..."

"Jednostavno mi vjeruj."

Sidney duboko uzdahne ponovno se prisjećajući one užasne noći. "Žao mi je što ti to nisam rekla kada sam te prošli put nazvala. Jednostavno... nisam mogla."

"Ispričaj mi što se dogodilo te noći, Sidney."

Sidney je šutjela. Pokušavala je odlučiti treba li prekinuti vezu ili ne. Sawyer je naslutio o čemu razmišlja. "Sidney, nisam u Hooveru. Ne mogu otkriti odakle me zoveš. A usto sam i na tvojoj strani. Možeš govoriti koliko god želiš."

"U redu. Tebi jedinom nekako vjerujem. Što te zanima?"

"Sve. Lijepo počni od početka."

Sidney je bilo potrebno oko pet minuta da bi mu ispričala što se dogodilo one noći.

"Nisi vidjela ubojicu?"

"Preko lica je imao navučenu skijašku vunenu masku. Mislim da je to isti

tip koji me pokušao ubiti kasnije. Barem se nadam da ne postoje dvojica s takvim očima."

"U New Yorku?"

"Molim?"

"Onaj čuvar, Sidney. Netko ga je ubio."

Ona dlanom protrlja čelo. "Da, u New Yorku."

"Ali to je svakako bio muškarac?"

"Da, s obzirom na građu i ono što sam kroz masku uspjela razaznati od njegovih crta lica. Vidjela sam mu i donji dio vrata. Iz kože su provirivale kratke čekinje."

Sawyera su se duboko dojmila ta njezina opažanja. To joj je i rekao.

"Kada čovjek misli da bi mogao poginuti, pamti i najsitnije pojedinosti."

"Da, znam kako je to. Zapravo i ja imam takvih iskustava. Čuj, Sidney, pronašli smo onu snimku. Tvog razgovora s Jasonom..."

Sidney pogleda zamračenu unutrašnjost Land Rovera i garažni prostor. "Znači, svi znaju..."

"To te ne treba zabrinjavati. Na snimci je tvoj suprug nekako iziritiran, nervozan. Odgovorio je na neka tvoja pitanja, ali ne i na sva."

"Da, bio je izvan sebe. Obuzet panikom."

"A kada si s njim razgovarala s one govornice u New Orleansu? Kako je onda zvučao? Drukčije ili isto tako?"

Sidney malo stisne kapke prisjećajući se onog razgovora. "Drukčije", reče na koncu.

"Kako? Opiši mi to koliko točnije možeš."

"Pa, nije se doimao toliko nervoznim. Zapravo, izgledalo je kao da govori samo jednim tonom. Rekao mi je da ne smijem ništa reći, da policija sve prati. Samo mi je dao upute i prekinuo vezu. Bio je to prije monolog nego razgovor. Ja nisam rekla ni riječi."

Sawyer uzdahne. "Quentin Rowe je uvjeren da si nakon pada zrakoplova bila u Jasonovu uredu u Tritonu. Jesi li?"

Sidney je šutjela.

"Sidney, uistinu mi se fućka za to jesi li doista bila ondje. Ali ako jesi, samo ti želim postaviti pitanje u vezi s nečim što si eventualno učinila za boravka u njegovu uredu."

Sidney je i dalje šutjela.

"Sidney? Čuj, ti si nazvala mene. Rekla si da mi vjeruješ, premda mogu shvatiti da trenutačno ne želiš vjerovati nikome. Iako ti to ne bih preporučio, možeš ovoga trena prekinuti vezu i pokušati nastaviti sama."

"Bila sam u njegovu uredu", reče ona tiho.

"U redu, Rowe je spominjao nekakav mikrofon na Jasonovu računalu."

Sidney uzdahne. "Slučajno sam ga udarila; svinuo se. Više ga nisam mogla vratiti u početni položaj."

Sawyer se sada udobnije nasloni. "Je li se Jason kada u radu s računalom služio mikrofonom? Je li, primjerice, imao mikrofon i kod kuće?"

"Nije. Tipkao je puno brže nego što bi mogao govoriti u mikrofon. Zašto?"

"Zašto je onda na poslu imao mikrofon?"

Sidney se na trenutak zamisli. "Ne znam. Mislim da ga je priključio tek u skorije vrijeme. Prije nekoliko mjeseci ili tako nekako, možda malo više. Primijetila sam takve mikrofone i u drugim Tritonovim uredima, ako ti to imalo pomaže. Zašto?"

"Dolazim do toga, Sidney, samo još malo slušaj ovog starog i umornog agenta." Sawyer prstima povuče gornju usnu. "Kada si razgovarala s Jasonom, i prvi i drugi put, jesi li sigurna da je to bio Jason?"

"Dakako da je bio on. Poznajem valjda glas vlastitog supruga."

Sawyer je nastavio govoriti promišljeno i smireno, kao da takav ton želi usaditi i Sidney. "Nisam te pitao jesi li sigurna da je to bio njegov glas." On sada načas zašuti, polako udahne i onda nastavi. "Pitao sam te jesi li sigurna da je oba puta na liniji bio tvoj suprug."

Sidney zastane kao paralizirana. Kada se konačno pribrala i došla do glasa, gotovo je bijesno prošaptala: "Što time želiš reći?"

"Preslušao sam onaj tvoj prvi razgovor s Jasonom. Imaš pravo, doista je ostavljao dojam o paničnome strahu. Ubrzano je disao i sve to. Vas ste dvoje doista i razgovarali. Ali ti mi sada govoriš da je drugi put zvučao drukčije, da to zapravo i nije bio razgovor. On je govorio, a ti si slušala. Nije bilo nikakve panike. A znamo za taj mikrofon u Jasonovu uredu, kojim se on nikada ne koristi. Ako ga nikada ne koristi, zašto je onda zapravo na njegovu računalu?"

"Pa, ja... Koji bi tome mogao biti drugi razlog?"

"Mikrofon, Sidney, služi za snimanje određenih stvari. Zvukova..."

Glasova."

Sidney snažno stisne mobilni telefon da joj je ruka pocrvenjela. "Želiš li reći da..."

"Da, držim da je točno da si oba puta u slušalici čula suprugov glas. Ali mislim da si drugi put slušala kompilaciju njegovih riječi izvučenih sa snimki načinjenih tim mikrofonom, jer je to i bila njegova stvarna svrha, u to sam poprilično čvrsto uvjeren. Bio je to uređaj za snimanje."

"Ali to nije moguće. Zašto?"

"To još ne znam. Ali mi se čini poprilično jasnim. Na taj bi se način i objasnilo zašto ti je taj drugi razgovor bio toliko neobičan. Pretpostavljam da je drugi put rječnik bio poprilično uobičajen?" Sidney mu ne odgovori. "Sidney?" Sawyer je začuo samo jecaj.

"U tom slučaju držiš... misliš da je Jason... mrtav?" Sidney se svim silama borila protiv suza. Već je proživjela jedno razdoblje u kojem je mislila da joj je suprug mrtav, da bi potom posve neočekivano doznala da je živ. Ili je tako barem tada držala. Dok je razmišljala o tome kako bi iznova morala tugovati za Jasonom, niz obraze su joj počele kliziti suze.

"To nikako ne mogu znati, Sidney. Činjenica da je u tu svrhu upotrijebljen Jasonov snimljeni glas navodi me na pomisao o tome da ga tada nije bilo ondje gdje je trebalo govoriti. Zašto, ne znam. Ostanimo za sad na tome."

Sidney odloži telefon i objema dlanovima obuhvati glavu. Svi udovi sada su joj podrhtavali poput kakva slabašnog brijesta usred oluje.

Sav uzburan, Sawyer usrdno poviče u slušalicu: "Sidney? Sidney? Ne prekidaj, molim te! Sidney?!?"

Veza se prekinula.

Sawyer bijesno spusti slušalicu. "Dovraga! Dobijesa!"

Protekla je još minuta. Sawyer je ljutito koračao ukруг malenom sobom. Obuzet sve snažnijim bijesom, na koncu je snažnom šakom prošao kroz tanki zid. Kada je telefon ponovno zazvonio, upravo je poskočio do njega.

"Molim?" Glas mu je drhtao od iščekivanja.

"Nemojmo više razgovarati o tome je li Jason... je li živ, može?" U Sidneynu glasu nije bilo ni traga emocijama.

"U redu", reče Sawyer tiho. Potom sjedne i na trenutak ostane šutjeti, razmišljajući o tome kojim je smjerom najbolje nastaviti.

"Lee, zašto bi netko iz Tritona snimao Jasonov glas i potom ga koristio u komunikaciji sa mnom?"

"Sidney, kada bih znao odgovor na to pitanje, poskakivao bih od sreće u hodniku. Rekla si da su takvi mikrofoni nedavno postavljeni u više ureda. To znači da je bilo tko iz tvrtke mogao njegov mikrofon spojiti na nekakav uređaj za snimanje. Ili je to možda mogao izvesti netko od Tritonovih konkurenata. Hoću reći, ako si ti znala da se on ne služi mikrofonom, onda su to vjerojatno znali i drugi. Ja znam da taj mikrofon više nije u njegovu uredu. Možda to ima nekakve veze s tajnama koje je prodao RTG-u." Sawyer dlanom protrlja tjeme, razmišljajući o dodatnim pitanjima koja joj želi postaviti.

Ona je bila brža. "Samo što Jasonova prodaja tajni RTG-u više nema nikakve logike."

Zapanjen, Sawyer ustane. "Kako?"

"Jer je i Paul Brophy radio na sklapanju posla s CyberComom. Bio je nazočan na svim sastancima na kojima se dogovarala strategija. Pokušao je čak i preuzeti vodeću ulogu u provođenju cijele transakcije. Sada znam da je Brophy, zajedno s Goldmanom i RTG-om, pokušavao doznati posljednji Tritonov pregovarački stav i nadmašiti njihovu ponudu. On je o Tritonovoj ponudi u svakom trenutku znao puno više od Jasona. Precizni uvjeti ponude fizički su se čuvali u Tyler, Stoneu, a ne u Tritonu."

Sawyer je oko sebe gledao razrogačenih očiju. "Time želiš reći da..."

"Samo želim reći da RTG-u, s obzirom na to da je Brophy radio za njih, Jason nije bio potreban."

Sawyer sjedne i opsuje bez glasa. Njemu to nije palo na pamet. "Sidney, oboje smo vidjeli onu videosnimku na kojoj tvoj suprug predaje određene informacije skupini osoba u nekakvome skladištu u Seattleu, i to onoga dana kada se srušio zrakoplov. Ako im nije davao podatke o uvjetima Tritonove ponude za otkup CyberComa, što im je onda, dovraga, davao?"

Sidney frustrirano odmahne glavom. "Ne znam! Znam samo da su me pokušali ucijeniti nakon što je Brophy ispao iz kruga koji će voditi završne faze sklapanja posla. Ja sam se držala kao da pristajem. A zapravo sam se kanila za pomoć obratiti vlastima. No onda smo ušli u onu limuzinu." Sidney zadrhti. "Ostatak priče već znaš."

Sawyer zarije ruku u džep i iz njega izvuče cigaretu. Dok ju je palio, slušalicu je držao između ramena i brade. "Jesi li doznala još štogod?"

"Razgovarala sam s Jasonovom tajnicom, Kay Vincent. Ona mi je rekla da je, od velikih poslova, osim na CyberComu, Jason radio i na integraciji Tritonovih rezervnih datoteka."

"Snimao je rezervne datoteke? A to je nešto važno?" upita Sawyer.

"Ne znam, no Kay mi je rekla i da je Triton predao financijske podatke CyberComu. I to upravo onog dana kada se srušio zrakoplov." U Sidneynu glasu čuo se očaj.

"A što je u tome neobično? Pregovaraju o poslu."

"Istog tog dana u New Yorku, Nathan Gamble me ribao zato što nije želio da se CyberComu predaju upravo ti isti podaci."

Sawyer dlanom protrlja čelo. "To uopće nema smisla. Misliš li da je Gamble znao za predaju te dokumentacije?"

"Ne znam. Hoću reći, ne mogu ništa tvrditi." Sidney načas zašuti. Već je počela osjećati bol zbog vlage i hladnoće. "Zapravo, tada sam pomislila i da bi posao s CyberComom mogao propasti upravo zbog tog Gambleova odbijanja."

"A ja ti posve pouzdano mogu reći da posao nije propao. Danas sam bio na konferenciji za novinare na kojoj je objavljeno sklapanje tog posla. Gamble se smiješio od uha do uha."

"Ako mu je u ruke sada dospio i CyberCom, i više mi je nego jasno zašto je jako sretan."

"Isto to ne bi se moglo reći i za Quentina Rowea."

"Njih su dvojica uistinu neobičan par."

"Da. Nešto kao Al Capone i Gandhi."

Sidney duboko udahne, ali ne reče ništa.

"Sidney, znam da ti se ovo neće dopasti, ali ipak ću ti reći. Bilo bi puno bolje da se vratiš i javiš mi se. Mi te možemo zaštititi."

"Misliš, strpati me u zatvor, zar ne?" reče ona s gorčinom u glasu.

"Sidney, znam da nisi nikoga ubila."

"Možeš li to i dokazati?"

"Mislim da mogu."

"Misliš? Žao mi je, Lee. Uistinu cijenim takvo povjerenje, ali bojim se da to jednostavno nije dovoljno. Znam kako izgledaju dokazi. I znam kako javnost reagira na takve stvari. Bacili bi ključ tako da ga nitko nikada više ne bi pronašao."

"Uistinu bi se mogla naći u opasnosti." Sawyer se poigravao FBI-evom značkom učvršćenom za pojas. "Čuj me, reci mi gdje si i doći ću po tebe. Nitko više, samo ja. Ni moj partner, nitko, samo ja. Da bi došli do tebe, najprije moraju ići preko mene. A onda, u međuvremenu, možemo zajedno pokušati razmrsiti klupko."

"Lee, ti si agent FBI-a. Izdan je nalog za moje uhićenje. Tvoja je službena dužnost privesti me čim me ugledaš. Usto, već si mi jednom pokrio leđa."

Sawyer s mukom proguta slinu. U mislima je vidio kako se par nevjerojatnih smaragdnozelenih očiju stapa u svjetlo vlaka koji juri izravno prema njemu.

"Nazovimo to onda jednostavno dijelom mojih neslužbenih dužnosti."

"A ako se za to dozna, s tvojom je karijerom gotovo. Usto, i ti bi mogao završiti u zatvoru."

"Ja sam već odrastao momak, riskirat ću. Dajem ti riječ da ću po tebe doći samo ja." Glas mu je podrhtavao od suspregnutog uzbuđenja. Sidney nije uspijevala doći do glasa. "Sidney, sve ti govorim posve otvoreno. Doista bih... želio bih da s tobom sve bude u redu, znaš?"

Sidney je osjećala kako joj je grlo posve stisnuto. "Vjerujem ti, Lee. I ne mogu ti reći koliko mi to znači. Ali neću ti dopustiti ni da samo tako upropastiš svoj život. Ne želim još i to nositi na savjesti."

"Sidney..."

"Sada moram poći, Lee."

"Čekaj! Nemoj..."

"Pokušat ću ti se javiti."

"Kada?"

Sidney se zagleda kroz vjetrobran, odjednom ukočena izraza lica, sada već širom otvorenih očiju. "Ja, ovaj... ne znam", reče neodređeno. Linija se potom prekinula.

Sawyer spusti slušalicu i nervoznim pokretima u džepu hlača potraži kutiju Marlboro, te pripali novu cigaretu. Koračajući amotamo sobom, umjesto u pepeljaru, pepeo je odlagao u ispruženi dlan. U jednom je trenutku zastao i prstom dodirnuo rupu u zidu veličine šake, ozbiljno razmišljajući o tome kako bi, radi simetrije, mogao načiniti još jedan takav otvor. Umjesto toga, samo je prišao prozoru i, obuzet krajnjim očajem, zagledao se u ledenu zimsku noć.

* * *

ČIM SE SIDNEY VRATILA U KUĆU, MUŠKARAC JE STUPIO IZ JEDNOG mračnog kuta garaže. Dah mu se jasno vidio u hladnome zraku. Otvorio je vrata Land Rovera. U trenutku kada se uključilo svjetlo u kabini, smrtonosno plave oči zablistale su poput stravično izbrušenih dijamanta na blagome svjetlu. S rukavicama na rukama, Kenneth Scales vješto je pretražio automobil, no u njemu nije pronašao ništa zanimljivo. Potom je uzeo mobilni telefon i pritisnuo gumb za pozivanje posljednjeg nazvanog broja. Telefon je zazvonio samo jednom prije nego što se začuo uzbuđeni glas Leeja Sawyera. Scales se smiješio dok je slušao FBI-eva agenta kako usrdno doziva i moli, očito misleći da ga je ponovno nazvala Sidney Archer. Scales je potom prekinuo vezu, tiho zatvorio vrata automobila i stubama ušao u kuću. Iz kožnih korica na pojasu izvadio je maleni bodež kojim je ubio Edwarda Pagea. Bio bi sradio Sidney Archer još kada je izlazila iz Land Rovera, no nije točno znao je li naoružana. A već se bio uvjerio u to koliko umješno rukuje pištoljem. Usto, njegova metoda ubijanja temelji se na potpunome iznenađenju.

Prolazio je prizemljem tražeći kožnu jaknu koju je Sidney nosila, no nije ju pronašao. Torbicu je ostavila na kuhinjskoj radnoj plohi, no ono što je tražio nije se nalazilo u torbici. Tako je došao i do stuba koje su vodile na kat. U tom je trenutku zastao i nakrenuo glavu. Nadjačavajući udare vjetra, šum koji je dopirao s prvoga kata ponovno mu je izmamio osmijeh. Kada se puni vodom. Tog užasno hladnog dana u ruralnome dijelu Mainea, jedina osoba u toj kući priprema se za ugodnu, vruću, kupku za opuštanje. On se bešumno uspne stubama. Vrata spavaće sobe na završetku stubišta bila su zatvorena, no jasno je čuo istjecanje vode u susjednoj kupaonici. A onda je voda zatvorena. Pričekao je još nekoliko trenutaka, zamišljajući Sidney Archer kako ulazi u kadu i prepušta se ugodi vruće vode. Potom je prišao vratima kupaonice. Scales će najprije uzeti lozinku, a potom se malo pozabaviti gospođom. Ne uspije li doći do onoga što traži, obećat će joj da će joj poštediti život u zamjenu za tajnu lozinku, a potom je ubiti. Načas se upitao kako će privlačna odvjernica izgledati bez odjeće. Na temelju onoga što je vidio do sada, Scales zaključi da bi trebala izgledati jako dobro. Osim toga, i nije mu se osobito žurilo. Iza njega je bio dugotrajan, naporan put Istočnom obalom do Mainea. Zaslužio je malo odmora i opuštanja, pomisli, razmišljajući o onome što slijedi.

Scales potom stane kraj vrata, leđima priljubljen uza zid, uzdignuta noža, te položi ruku na ručicu na vratima, okrećući je praktički bez ikakva šuma.

Prasak sačmarice koji je razmrskao vrata, zbog kojeg mu se nekoliko velikih zrna sačme zarilo u lijevu podlakticu, nije bio ni približno toliko tih. On vrisne i baci se niza stube, spretno se kotrljajući, te se spremno dočeka praktički u uspravnome položaju, držeći se za krvavu ruku. Istog trena podignuo je pogled prema Sidney Archer koja je, posve odjevena, izletjela iz kupaonice. Ponovno je repetirala, a Scales se jedva uspio baciti u stranu prije nego što je nova eksplozija odjeknula točno na mjestu na kojem je do tada stajao. Kuća je bila gotovo u potpunoj tami, no pomakne li se ponovno, ona će ga moći točno naciljati. Čučnuo je iza sofe, sada već očite sudbine. U jednom trenutku Sidney Archer će se izložiti riziku i uključiti svjetlo, a smrtonosna snaga sačmarice brzo će raznijeti sve u toj malenoj sobi, pa tako i njega.

Tiho dišući, neozlijeđenom je rukom čvrsto uhvatio nož, pogledavajući oko sebe i čekajući. Druga ga je ruka užasno boljela; Scales je bio neusporedivo više naviknut na zadavanje boli nego na samu bol. Osluškiavao je kako se Sidney oprezno spušta stubama. Bio je siguran da cijev puške u širokim lukovima kruži lijevo-desno. Iz tame je, vrlo oprezno, pridignuo glavu nekoliko centimetara iznad sofe. Pogled mu je odmah zastao na njoj. Bila je sišla do pola stuba. Zbog usredotočenosti na pronalaženje plijena nije primijetila komadić raznijetih vrata koji je pao na stube. Kada je, ne gledajući, svom težinom stala na njega, taj se komad drva odskliznuo, tako da su joj obje noge izgubile uporište. Uz vrisak se stropoštala niza stube, dok je puška udarila o ogradu. On je navalio istoga trena. Dok su se njih dvoje kotrljali drvenim podom, on joj je glavom udarao o podne daske. Ona ga je teškim čizmama bjesomučno udarala u prsa i rebra. Potom se izmaknula upravo u trenutku kada je divljački zamahnuo nožem. Promašio je tek za nekoliko milimetara, probivši joj jaknu umjesto tijela. Od siline udarca, nešto bijelo što se do tada nalazilo u Sidneynu džepu skliznulo je na pod.

Sidney se nekako uspije domoći puške, te tvrdim drškom Winchesterke raspali snažno i točno po Scalesovu licu, slomivši mu pritom nos i izbivši mu nekoliko zuba. Omamljen, Scales iz ruke ispusti nož i na trenutak padne na leđa. A onda, obuzet neizmjernim bijesom, istragne joj pušku i okrene je prema osupnutoj Sidney Archer. Ona se u panici baci koji metar dalje,

ostajući, međutim, i dalje u području koje je lako mogao pogoditi. On povuče okidač, no ne dogodi se ništa. Zbog kotrljanja stubama, borbe i udaraca, puška se zaglavila. Sidney sada u očaju, dok joj je glava upravo pucala od udarca, otpuza dalje. Uz pakosno režanje, Scales odbaci beskorisnu pušku i ustane, dok mu je krv iz raspoređenih usana i iskrivljena nosa natapala košulju. On tada podigne nož s poda i s pogledom punim želje za ubijanjem krene prema Sidney. Kada je podignuo bodež kako bi je udario, Sidney se naglo okrene, izravno prema njemu usmjerivši devetmilimetarski pištolj. Međutim, djelić sekunde prije nego što je ona opalila, on poput akrobata poskoči i preskoči veliki stol u blagovaonici. Ona je nastavila povlačiti okidač pištolja, a meci Hydra-Shok ostavljali su rupe u zidu, eksplozivni trag njezinih očajničkih pokušaja da slijedi putanju njegova neočekivana leta. Scales svom težinom padne na ulašteni drveni pod i potom od siline skoka udari o zid. Kada mu se torzo odbio od zida, nabio se na noge bogato ukrašene komode od mahagonija. Tanke noge puknule su poput šibica i cijeli teški ormar strovalio se na njega, dok su se ladice pritom otvarale, a sve iz njih letjelo po sobi. Scales se nakon toga više nije pomaknuo.

Sidney poskoči, protrči kroz kuhinju pritom uzimajući torbicu, te stubama otrči u garažu. Već trenutak kasnije garažna su se vrata raskolila i gotovo eksplodirala prema van, a kroz taj silom načinjeni otvor izjurio je zaljuljani Land Rover koji se potom za 180 stupnjeva okrenuo pred garažom i nestao u snježnoj oluji.

U TRENUTKU KADA JE POGLEDALA U RETROVIZOR, SIDNEY JE UGLEDALA dva prednja svjetla nekog vozila. Osjetila je kako joj srce zamalo zastaje dok je promatrala veliki Cadillac kako se zaustavlja pred garažom iz koje je upravo izišla. Već trenutak kasnije iz lica joj se povukla i posljednja kap krvi. Kriste Svemogući! Roditelji su joj konačno stigli, a trenutak za to nije mogao biti nepovoljniji. Ona naglo okrene vozilo, prolazeći kroz nanos snijega, te pojuri natrag prema kući svojih roditelja. Situacija se naglo pogoršala kada je ugledala još jedan par svjetala kako dolaze ulicom iz istog smjera kao i njezini roditelji. Sa sve većim strahom gledala je kako taj crni automobil prolazi ulicom, gumama polagano prateći trag koji je maločas iza sebe ostavio Cadillac. Ljudi koji su njezine roditelje pratili još iz Virginije. Uza sve ostalo, na njih je bila zaboravila. Sidney do kraja pritisne papučicu gasa. Nakon trenutačnog proklizavanja uključio se pogon na sva

četiri kotača i snažan osamcilindarski motor pokrenuo je taj maleni tenk prema naprijed poput topovskoga zrna. Dok je tako jurila prema onom automobilu, Sidney je primijetila vozačevu reakciju. Uvukao je ruku u džep. No zakasnio je djelić sekunde. Ona je upravo proletjela kraj roditeljske kuće, skrenula na suprotnu stranu ulice i, uza zvuk izravnog sudaranja metala, udarila manje vozilo, gurajući ga preko klizave ulice i ostavljajući ga u dubokome jarku. Zračni se jastuk u njezinu džipu aktivirao odmah. Dajući sve od sebe, Sidney ga je strgnula s upravljača i naglo ubacila u brzinu za vožnju unatrag. U trenutku kada su se dva vozila razdvojila, jasno se začuo zvuk struganja metala.

Sidney okrene vozilo i s nevjericom se zagleda ispod sebe. Njezin hitri napad sredio je osobe koje su pratile njezine roditelje, o kome god bila riječ. Taj je napad imao još jednu posljedicu. S očajem je promatrala kako onaj Cadillac skreće iz ulice Beach i juri prema autocesti broj jedan. Sidney ponovno nagazi papučicu gasa i pojuri za njima.

Neki muškarac s mukom se izvukao iz automobila i u šoku se zagledao u džip koji se udaljavao velikom brzinom.

SIDNEY JE UGLEDALA STRAŽNJA SVJETLA CADILLACA TOČNO ISPRED sebe. U tom trenutku autocesta broj jedan imala je prohodna samo dva vozna traka. Prišla je vozilu svojih roditelja i stala pritiskati sirenu. Cadillac je odmah ubrzao. Roditelji su tada već vjerojatno bili toliko uplašeni da se ne bi zaustavili ni na poziv policajca u automobilu s policijskim oznakama, a kamoli zbog nekog ludaka koji im trubi iz razmrskanoga džipa. Sidney načas suspregne dah i potom naglo skrene na pogrešnu stranu prometnice, pritisne papučicu gasa do kraja i stane voziti uz automobil svojih roditelja. Vidjela je kako joj je otac reagirao na Land Rover koji mu se pojavio zdesna. Cadillac je počeo vrludati lijevo-desno, pritom ubrzavajući, dok je Sidney morala pritiskati gas gotovo do kraja kako bi pratila takvo ubrzanje, budući da je oštećeni Land Rover na sve reagirao usporeno. Kako je Sidney vozila sve brže, Bill Pattersson premjestio se širokim Cadillacom točno na sredinu dvosmjerne prometnice, izazivajući pratitelja na pretjecanje. Sidney je tada spustila prozor i vozilom napola prešla na pošljunčani pojas uz prometnicu. Srećom što cesta još nije bila očišćena ralicom, jer inače ne bi mogla tako voziti. Kada se primaknula desnoj strani Cadillaca, njezin se otac naglo vratio na desni trak, prisiljavajući Sidney da posve siđe s prometnice. U trenutku kada je Land Rover počeo poskakivati

i ljuljati se na neravnome zemljištu, Sidney pogleda brzinomjer; treperio je oko oznake od 130 kilometara na sat. Osjećala je kako joj strah prolazi cijelim živčanim sustavom. Potom podigne pogled ispred sebe. Približavali su se oštrome zavoju na strmini. Još malo i pred njom više neće biti prostora za vožnju. Ona sada pritisne papučicu gasa sve do kraja. Preostalo joj je još samo nekoliko sekundi. "Mama!" vrisne sada pokušavajući nadjačati bjesomučne nalete vjetra i pravi zid snježnih pahulja. "Mama!" Sidney se što je više mogla nagne kroz lijevi prozor, pritom djelomično zadržavajući nadzor nad vozilom. Duboko udahnuvši, kriknula je kao nikada u životu: "MAAAMMMAAAA!!!"

Tada je ugledala majku kako pokušava nešto razabrati kroza snijeg šiban vjetrom, očiju razrogačenih od užasa. A onda je u njima konačno ugledala olakšanje i izraz prepoznavanja. Njezina majka tada se brzo okrenula prema ocu. Cadillac je istog trena usporio, tako da je Sidney mogla skrenuti na cestu ispred njih. Lica i kose pokrivenih snijegom, jednom im je rukom pokazala neka pođu za njom. U gotovo zasljepljujućem vrtlogu bjeline, dva su automobila odjurila dalje.

Kojih sat vremena kasnije naglo su skrenuli prema jednome izlazu s autoceste. Za manje od deset minuta Land Rover i Cadillac zaustavili su se na parkiralištu nekog motela. Sidney Archer istog je trena, ne razmišljajući ni o čemu drugome, iskočila iz džipa, odjurila do automobila svojih roditelja, širom rastvorila stražnja vrata i objema rukama povukla i obavila kćer. Suze su joj se spuštale niz obraze nezaustavljivo poput snijega. Stiskala je pospano dijete rukama koje su obećavale da je više nikada neće ispustiti. Amy pritom nikako nije mogla znati kako je te noći mogla ostati bez majke. Što bi se dogodilo da je ona oštrica pogodila samo centimetar-dva bliže? Da je Sidneyna majka vlastitu kćer prepoznala samo sekundu prekasno? Ali djevojčica to nikada neće doznati. Sidney Archer to je, međutim, znala i više nego dobro, te je stoga privijala djevojčicu što je snažnije mogla, dok joj se tijelo grčilo od boli. Bill Patterson tada je zaobišao automobil i snažno zagrljio kćer. I taj snažni muškarac sada je, nakon te najnovije noćne more, vidljivo drhtao. Prišla im je i njegova supruga, tako da su sada stajali u malenome krugu, čvrsto zagrljeni, uopće ne govoreći. Premda im je snijeg ubrzo prekrpio odjeću, nisu se micali; samo su tako nepomično stajali i držali se.

MUŠKARAC JE NEKAKO USPIO OSLOBODITI AUTOMOBIL, A POTOM JE

otrčao u kuću Pattersonovih, kojom je i dalje vladao mir. Već nekoliko trenutaka kasnije tišinu je prekinuo zvuk polaganog podizanja komode, a potom i njezina divljačkog odbacivanja, uz novi tresak i pucanje drva. Scales je potom bolno ustao uz koleginiu pomoć. Po izrazu njegova nagnječena lica bilo je više nego jasno koliko je Sidney Archer sretna što mu tada nije na dohvat smrtonosne ruke. U trenutku kada se vratio po nož, opazio je komadić papira koji je Sidney ispaio iz džepa - Jasonovu email poruku. Scales ga podigne i odmah stane čitati. Za manje od pet minuta on i kolega već su prišli oštećenome automobilu. Scales je uzeo mobilni telefon i pritisnuo gumb za pozivanje u memoriju upisanoga broja. Došlo je vrijeme za dovođenje pojačanja.

PEDESET ČETVRTO POGLAVLJE

U POLA TRI IZJUTRA JAKO UZNEMIRENI LEE SAWYER DOVEZAO SE DO ureda odupirući se snježnoj oluji koja je, po svemu sudeći, u sljedećih dvanaestak sati trebala prerasti u pravu mećavu. Cijela Istočna obala našla se na udaru velikog olujnog sustava koji je prijetio zadržavanjem do Božića.

Sawyer je odmah otišao do sobe za sastanke, gdje je sljedećih pet sati razmatrao sve aspekte slučaja, na temelju dokumenata, bilježaka i sjećanja. Glavni cilj bio mu je sadašnjim saznanjima pridati kakavtakav logički okvir. Poteškoća je bila u tome što je tako malo toga imalo smisla, uglavnom zato što nije točno znao je li pred njim jedan slučaj ili dva: Lieberman i Archer zajedno ili Lieberman i Archer svaki za sebe. A to je zapravo bilo bit svega. Zabilježio je nekoliko novih mogućnosti koje su mu pale na pamet, no nijedna od njih nije obećavala osobito puno. Potom je podignuo slušalicu, nazvao laboratorij i zatražio Liz Martin, tehničarku koja je Luma-liteom pretražila onu limuzinu.

"Liz, dugujem ti ispriku. Dopustio sam slučaju da me malo previše obuzme, a posljedice si osjetila ti. Pretjerao sam i ispričavam se."

Liz se nasmiješi. "Isprika se prihvaća. Svi smo pod pritiskom. Što se događa?"

"Potrebna mi je tvoja stručna pomoć u vezi s računalima. Što znaš o kompjuterskim sustavima snimanja rezervnih datoteka na magnetne trake?"

"To je doista neobično... Moj je dečko odvjetnik i neki mi je dan priča da je to trenutačno najaktualnija tema u pravosudnome sektoru."

"Zašto?"

"Pa, takve rezervne snimke potencijalno se mogu otkriti u parnicama. Primjerice, kada netko od namještenika napiše dopis za uporabu unutar ureda ili e-mail u kojem se nalaze informacije koje mogu štetiti tvrtki. Taj namještenik kasnije briše e-mail poruku i uništava sve papirnate primjerke napisanog dopisa. I čovjek bi pomislio da se toga riješio zauvijek, zar ne? Ne, jer ju je rezervni sustav vjerojatno snimio prije nego što je izbrisana. A prema sudskim pravilima o otkrivanju dokaznog materijala, moguće je da će tvrtka biti prisiljena predati ih protivničkoj strani. Tvrtka u kojoj radi moj dečko klijentima savjetuje da jednostavno ne stvaraju kompjuterske dokumente ako ne žele da ih itko ikada pročita."

"Hmmm." Sawyer je prelistavao papire koji su ležali pred njim. "Dobro je što ja još uvijek više volim nevidljivu tintu."

"Ti si dinosaur, Lee, ali simpatičan dinosaur."

"U redu, profesorice Liz, još jedno pitanje." Sawyer joj pročita lozinku.

"Poprilično dobra lozinka, zar ne, Liz?"

"Zapravo i nije."

"Kako, molim?" To su bile jedine riječi koje Sawyer nikako nije očekivao.

"Toliko je dugačka da je lako zaboraviti neki dio ili u nečemu pogriješiti. Ili, ako je nekome prenosiš verbalno, taj bi je mogao pogrešno zapisati, zamijeniti određeni broj ili takvo što."

"Ali upravo zbog toga što je tako dugačka, nemoguće ju je provaliti, zar ne? Mislio sam da je upravo u tome sva njezina ljepota."

"Svakako. Međutim, za taj cilj ne trebaš upotrijebiti sve te brojke. Deset bi bilo više nego dovoljno u većini situacija. S petnaest znamenki možeš se smatrati poprilično nedodirljivim."

"Ali danas postoje računala koja su u stanju doći do tražene kombinacije."

"Uz petnaest znamenki imat ćeš više od bilijun kombinacija, a većina programa za šifriranje automatski se blokira ako se u istome trenu iskuša prevelik broj kombinacija. Čak i kad toga ne bi bilo, ni najbrže računalo na svijetu ne bi došlo do takve lozinke, jer je broj mogućih kombinacija zbog postojanja i razmještaja decimalnih znakova tako velik da tradicionalni

pokušaj rješavanja golom silom jednostano ne bi urodio plodom."

"Time, znači, želiš reći da..."

"Želim reći da je onaj tko je sastavio ovu lozinku jako pretjerao. Nedostaci daleko nadilaze prednosti. Cijela stvar jednostavno nije trebala biti toliko dugačka da bi bila sigurna. Možda je taj netko na području računala bio početnik."

Sawyer odmahne glavom. "Mislim da je taj netko točno znao što radi."

"U tom slučaju ta šifra nije sastavljena samo zbog sigurnosti."

"A što bi još moglo biti?"

"Ne znam točno, Lee. Još nikada nisam vidjela nešto takvo." Sawyer ne reče ništa.

"Još štogod?"

"Molim? Ah, ne, Liz, to je sve." Sawyerov glas odavao je duboku potištenost.

"Žao mi je ako nisam bila od osobite pomoći."

"Ne, pomogla si mi. Dala si mi puno materijala za razmišljanje. Hvala, Liz." On se tada razvedri. "Hej, dugujem ti objed, može?"

"Držat ću te za riječ i ovaj put ja biram mjesto."

"Može, samo provjeri primaju li Exonovu karticu*. To je praktički jedina kartica koja mi je još ostala."

*Kartica koja se koristi na benzinskim crpkama..

"Doista znaš kako vrhunski zabaviti djevojku, Lee."

Sawyer odloži slušalicu i ponovno pogleda onu lozinku. Ako je točno i pola od onoga što je čuo o mentalnim sposobnostima Jasona Archera, tako kompleksna lozinka nije nimalo slučajna. On ponovno promotri brojke. Već su ga počele izluđivati, no nikako se nije mogao osloboditi osjećaja da mu izgledaju nekako poznato. U šalicu ulivši svježu kavu, uzeo je komad papira i stao nesuvislo šarati, što je običavao činiti kako bi pospješio razmišljanje. Činilo mu se da na ovome slučaju radi već godinama. Trgnuvši se, pogleda datum na e-mail poruci koju je Archer uputio supruzi: 95-11-19, devetnaesti studenoga 1995. On sada zapiše te brojke: 95-11- 19. Tada se nasmiješi. I logično je da računalo izbaci nešto takvo, nešto što čovjeka samo još više zbunjuje. A onda je shvatio da je počeo pomnije promatrati brojke. Osmijeha je nestalo. Brzo je ispisao brojke na drugi način: 95/11/19, a onda, na koncu, 951119. Žurno je počeo ispočetka, pogriješio,

precrtao brojke i odmah nastavio. Na koncu je pogledao krajnji rezultat: 599111.

Sawyerovo lice postalo je bjelije od papira na kojem je pisao. Unatrag. On ponovno pročita e-mail poruku Jasona Archera. Sve unatrag, zapisao je Archer. Ali zašto? Ako je Archer bio u tolikoj žurbi da je pogrešno upisao adresu i da nije stigao dovršiti poruku, zašto je gubio vrijeme na pisanje dviju sintagmi - "sve pogrešno" i "sve unatrag" - ako one znače isto? A onda mu odjednom sine: osim ako ta dva izraza ne znače nešto posve drugo, ako se shvaćaju u posve doslovnome smislu. On još jednom pogleda brojke od kojih se sastojala lozinka i potom stane bjesomučno pisati. Nakon nekoliko pogrešaka konačno je dovršio posao. Posve odsutno iskapio je preostalu kavu, promatrajući brojke u njihov pravom obliku: 12-19-90, 2-28-91, 9-26-92, 11-15-92 i 4-16-93. Archer je ispisao lozinku s vrlo velikom preciznošću. Zapravo je bila riječ o rješenju sadržanom unutar lozinke. Sawyer nije ni morao pogledati u bilješke. Znao je što znače brojke. Tada duboko udahne.

Datumi kada je Arthur Lieberman svojevolumeno promijenio kamatne stope. Pet puta kada je netko zaradio toliko da otkupi cijelu zemlju, ili možda toliko izgubio.

Sawyerovo je pitanje konačno dobilo i odgovor. Pred njim je jedan slučaj, a ne dva. Doista postoji veza između Jasona i Liebermana. Ali koja je to veza? Tada mu sine još nešto. Edward Page rekao je Sidney da na aerodromu nije slijedio Jasona Archera. Jedina druga osoba koju je eventualno mogao pratiti bio je Lieberman. Page je mogao pratiti predsjednika Savezne banke i naići točno na Archerovu zamjenu. Ali zašto bi slijedio Liebermana? Namrštivši se, Sawyer konačno odloži poruku na stranu i pogleda videokasetu na kojoj je bila zabilježena razmjena koju je Archer obavio u onom skladištu. Kasete se nalazila na stolu. Ako je Sidney imala pravo kada je rekla da je Brophy znao neusporedivo više od Jasona Archera, što je to, dovraga, predano u tom skladištu? Bi li to mogla biti veza s Arthurom Liebermanom? Već neko vrijeme nije pogledao tu snimku. Sada odluči bez odlaganja ispraviti i taj previd.

Ubacio je kasetu u videorekorder smješten ispod televizora s velikim ekranom koji se nalazio u jednom kutu sobe. Uzeo je još kave i pritisnuo gumb za reprodukciju; vrpca se počela vrtjeti. Dvaput je pregledao cijeli prizor. Potom je počeo i treći put, pri smanjenoj brzini. U jednom se

trenutku namrštió. Kada je snimku gledao prvi put, u Hardyjevu uredu, zbog nečega se također namrštió. Zbog čega, dovraga? On ponovno premota snimku na početak i uključi reprodukciju. Jason i onaj drugi muškarac su čekali, na snimci se vidjela Jasonova aktovka. Kucanje na vratima, ulaze i ostali. Jedan postariji tip, ostala dvojica sa sunčanim naočalama. Uistinu zgodno. Sawyer ponovno pogleda tu krupnu dvojicu. Izgledali su mu neobično poznato, ali nije bio u stanju... On odmahne glavom i nastavi gledati. Sada je došlo do razmjene, pri čemu se Jason doimao silno nervoznim. Potom je iznad njih preletio zrakoplov. Skladište se nalazilo na prilazu aerodromu, doznao je. Svi nazočni podignuli su pogled prema toj grmljavini. Sawyer se trgnuo toliko jako da je veći dio kave prolio po košulji. Samo što uzrok tome ovaj put nije bila grmljavina avionskih motora.

"Sveca mu!" Zaustavio je vrpcu na tom prizoru. Potom je došao na samo nekoliko centimetara do ekrana. Brzo je podignuo slušalicu. "Liz, potrebna mi je tvoja magija. I ovaj put, profesorice, bit će to večera." Brzo joj je ispričao što treba.

Sawyer je sprintom do stigao laboratorija za dvije minute. Svi uređaji bili su pripravní, a kraj njih je stajala nasmiješena Liz. Sawyer joj, sav zadihan, preda kasetu, koju ona ubaci u videorekorder. Potom sjedne za konzolu i snimka se pojavi na ekranu. Taj je ekran bio širok barem metar i pol.

"Dobro, dobro, spremi se, Liz. Eto! Točno ovdje!" Sawyer je od uzbuđenja gotovo poskakivao u zrak.

Liz zaustavi snimku i potom pritisne nekoliko tipki. Ljudski likovi na snimci počeli su rasti, zaustavljajući se tek kada su prekrili cijeli ekran. Sawyer je promatrao samo jednu osobu. "Liz, možeš li uvećati ovaj gornji dio?" Debelim prstom pokazivao je posve određeni dio slike. Liz se povede za njegovim uputama.

Sawyer je odmahivao glavom, ne govoreći ništa, posve zapanjen. Liz mu se pridružila u promatranju tog nevjerojatnog prizora. Tada ga pogleda. "Imao si pravo, Lee. Što to sada znači?"

Sawyer je promatrao muškarca koji se Jasonu Archeru onog kobnog kišnog jutra u Seattleu predstavio kao Anthony DePazza. Točnije, Sawyer je nepomično promatrao samo DePazzin vrat, koji se jasno vidio, budući da je bio naglo podignuo glavu prema zrakoplovu koji ih je nadlijetao. Zapravo, i

Sawyer i Liz promatrali su jasno vidljiv trag na vratu, granicu koja je odvajala pravu kožu od lažne.

"Ne znam točno, Liz. Ali zašto taj tip koji je s Archerom nosi nekakvu masku?"

Liz čeznutljivo pogleda ekran. "I ja sam se bavila time kada smo glumili na faksu."

"Čime?"

"Znaš već, kostimima, šminkom, maskama. Za naše predstave. I da znaš, bila sam strašna kao Lady Macbeth."

Sawyer pogleda ekran, širom razjapivši usta u trenutku kada mu je glavom prostrujala jedna od riječi koje je Liz upravo izgovorila: Predstava?

ZAOKUPLJEN TIM NOVIM MOMENTIMA, SAWYER SE ŽURNO VRATIO U sobu za sastanke. Ondje je za stolom zatekao Raya Jacksona koji mu je domahnuo nekim papirima. "Faksom od Charlesa Tiedmana. Uzorci Pageova rukopisa. Imam kopije pisama pronađenih u Liebermanovu stanu. Nisam nikakav stručnjak, ali mislim da se poklapaju."

Sawyer sjedne i pogleda pisma, uspoređujući rukopis. "Slažem se, Ray, no neka nam laboratorij načini definitivnu analizu."

"Dogovoreno." Jackson već krene prema izlazu, no Sawyer ga naglo zaustavi. "Hej, Ray, dopusti da još jednom pogledam ta pisma."

Jackson mu ih preda.

Sawyer je zapravo želio pogledati samo jedno od njih. Zaglavlje je bilo više nego dojmljivo: Udruga nekadašnjih studenata Sveučilišta Columbia. Tiedman mu nije spomenuo da je Steven Page studirao na Columbiji. Bilo je očito da je Page, u određenoj fazi, bio aktivan u udruzi. Sawyer se načas baci na računanje. Stevenu Pageu je u trenutku smrti, prije pet godina, bilo dvadeset osam. Danas bi, dakle, imao trideset tri ili trideset četiri godine, ovisno o datumu rođenja. Tako da je vjerojatno diplomirao 1984. Sawyeru tada odjednom sine još nešto.

"Slobodno pođi dalje, Ray. Moram još obaviti nekoliko telefonskih poziva."

Pošto je Jackson izišao s dokumentima, Sawyer je nazvao informacije i dobio broj ureda na Sveučilištu Columbia. Ubrzo je dobio i vezu. Tako je doznao da je Steven Page 1984. doista diplomirao na tom sveučilištu, i to kao drugi najbolji student na godini. Pripremajući se za sljedeće pitanje,

Sawyer spusti pogled na dlanove. Svi su mu prsti podrhtavali. Davao je sve od sebe kako bi održao nadzor nad emocijama dok je žena na drugome kraju veze pretraživala podatke. Da, reče ona Sawyeru, i taj je drugi student također diplomirao 1984.; štoviše bio je najbolji na godini. A to je, s obzirom na to da je riječ o Columbiji, rekla je službenica, poprilično postignuće. On joj tada postavi još jedno pitanje, a ona mu odgovori da to mora pitati studentsku Upravu za stanovanje. Čekao je osjećajući kako mu živci podrhtavaju od napetosti. Kada je konačno dobio nekoga u Upravi za stanovanje, do odgovora je došao za manje od minute. Sawyer je toj osobi potom tiho zahvalio na pomoći i uz tresak spustio slušalicu. FBI-ev veteran tada je doslovce skočio sa stolca i u praznoj prostoriji povikao: "Jebeni puni pogodak!" S obzirom na okolnosti, Sawyerovo je uzbuđenje bilo posve prirodno.

Quentin Rowe također je 1984. diplomirao na Sveučilištu Columbia. A, što je bilo još važnije, Steven Page i Quentin Rowe stanovali su zajedno tijekom posljednje dvije godine studija.

Kada mu je nekoliko trenutaka kasnije sinulo zašto mu ona dvojica tipova sa sunčanim naočalama izgledaju poznato, Sawyerova se sreća ubrzo pretvorila u krajnju nevjericu. To jednostavno nije moglo biti točno. Ali, da, dovraga, sve to ipak ima smisla. Osobito ako čovjek na to gleda kao na ono što to zapravo jest: predstava, farsa. On tada podigne telefonsku slušalicu. Mora što prije pronaći Sidney Archer, a zna i odakle želi početi tražiti. Isuse i svi sveci, kakav obrat, pomisli.

PEDESET PETO POGLAVLJE

GOSPOĐA PATTERSON I AMY UNAJMLJENIM SU AUTOMOBILOM putovale prema Bostonu, gdje će se zadržati nekoliko dana. Unatoč prepiranju koje je potrajalo do ranih jutarnjih sati, Sidney nije uspjela uvjeriti oca u to da pođe s njima. Cijelu noć sjedio je u motelskoj sobi i do posljednjeg trunka prašine čistio svoju Remingtonovu dvanaesticu, čvrsto stisnute vilice i pogleda uprtog pred sebe, dok je Sidney pred njim odlučno koračala amo-tamo, iznoseći svoje argumente.

"Znaš da si doista nemoguć, tata!" To je rekla dok su se očevim automobilom vraćali prema Bell Harboru; oštećeni Land Rover prebačen je

u mehaničarsku radionicu na popravak. Sidney, međutim, s olakšanjem tiho uzdahne, udobnije se naslanjajući. Trenutačno nije željela biti sama.

Njezin je otac nepopustljivo gledao kroz prozor. Tko god da mu progoni kćer, da bi je se domogao, najprije će morati ubiti njega. Duhovi i razna čudovišta, čuvajte se: tata se vratio.

BIJELI KOMBI KOJI IH JE SLIJEDIO NALAZIO SE GOTOVO KILOMETAR IZA njih, a ipak nije imao poteškoća s praćenjem Cadillacova kretanja. Jedan od osmorice putnika u kombiju nije bio osobito dobro raspoložen. "Prvo si Archeru dopustio da pošalje onu e-mail poruku, a potom i njegovoj ženi da umakne. Ne mogu vjerovati... kakvo sranje!" Richard Lucas odmahivao je glavom i ljutito promatrao Kennetha Scalesa, koji je sjedio kraj njega. Usta i podlaktica bili su mu obavijeni zavojima, a nos, premda ga je sam vratio u prirodni položaj, grimiznocrven i otekao.

Scales pogleda Lucasa. "Počni vjerovati." U prigušenome glasu koji je dopirao kroz ozlijeđena usta bilo je dovoljno zle kobi da čak i tvrdokorni Lucas zbog toga ubrzano zatrepće i promijeni pristup.

Šef Tritonova osiguranja tada se, sjedeći, nagne naprijed. "U redu, ionako nemamo ništa od razglabanja o onome što je iza nas", reče žurno.

"Jeff Fisher, onaj stručnjak za računala iz Tyler, Stonea, u svom je računalu imao kopiju sadržaja one diskete. U popisu direktorija vidi se da je ta datoteka otvarana u vrijeme kada se on nalazio u onom baru. Do druge kopije zasigurno je došao na taj način. Pametan mali kučkin sin. Sinoć smo malo porazgovarali s poslužiteljicom koja radi u tom baru. Ona je Fisheru dala omotnicu naslovljenu na Billa Pattersona, u Bell Harboru, u Maineu. To je otac Sidney Archer. Omotnica je na putu ovamo, to je sigurno, a najvažnije od svega je da dođemo do nje. Jasno?" Šestorica muškaraca sumornih izraza lica istodobno kimnu. Svatko od njih na nadlanici je imao istetoviranu zvijezdu probodenu strijelom. Bio je to znak stare plaćeničke skupine kojoj su svi pripadali - skupine koja je nastala iz dubokog taloga sada nepostojećega hladnoga rata. Kao nekadašnjem operativcu CIA-e, Lucasu uz šuštavi zeleni mamac nije bilo teško obnoviti nekadašnje veze. "Omogućit ćemo Pattersonu da pokupi pošiljku, pričekati ga u nekom izoliranom području i onda ga srediti, brzo i svom snagom." On pogleda oko sebe. "Milijun dolara bonusa po čovjeku kada dođemo do diskete." U očima svih pojavila se iskra. Lucas potom pogleda i sedmog muškarca. "Jesmo li se razumjeli, Scales?"

Kenneth Scales ga ne pogleda. Izvadivši nož, vrškom je pokazao prema prednjem dijelu kombija i polako progovorio ranjenim ustima. "Vi možete uzeti disketu. Ja ću se pobrinuti za damu. A mogu srediti i starog, sve za istu cijenu."

"Prvo pošiljka, a onda možeš raditi što god želiš", reče Lucas ljutito. Scales mu ne odgovori. Nepomično je gledao pred sebe. Lucas zausti kako bi još nešto rekao, a potom se predomisli. Ponovno se naslonio i jednom rukom nervozno prošao kroz prorijeđenu kosu.

TIJEKOM DVADESET MINUTA VOŽNJE DO ALEXANDRIJE, JACKSON JE IZ automobila tri puta okrenuo Fisherov broj, no nitko mu se nije javio.

"Misliš, znači, da je taj tip pomagao Sidney s lozinkom?" Dok su jurili autocestom George Washington, Jackson je promatrao vijuganje rijeke Potomac.

Sawyer ga načas pogleda. "Prema evidenciji nadzora, Sidney Archer ovamo je došla one noći kada su se dogodila ubojstva u Tyler, Stoneu. Raspitao sam se kod njih. Fisher je njihov stručnjak za računala."

"Da, ali izgleda da gospodina nema kod kuće."

"Puno je stvari u nečijem domu koje nam mogu pomoći, Ray."

"Ne sjećam se da smo dobili nalog za pretres, Lee."

Sawyer skrene iz ulice Washington i pojuri samim srcem Staroga grada. "Pojednosti, Ray, ti nekako uvijek zapneš na pojednostima." Jackson prijezirno otpuhne i zašuti.

Zaustavili su se ispred Fisherove kuće, izišli i brzo se uspeli stubama. Neka mlada žena, čija je tamna kosa lepršala nošena vjetrom, zazvala ih je izlazeći iz automobila.

"Nije kod kuće."

Sawyer se osvrne prema njoj. "Znate li možda gdje je?" Spustio se stubama i prišao ženi, koja je iz automobila izvlačila dvije velike vreće s namirnicama kupljenim u samoposluživanju. Sawyer joj pomogne i potom joj pokaže iskaznicu. Jackson se povede za njim.

Žena je izgledala zbunjeno. "FBI? Nisam znala da se FBI poziva i zbog provala."

"Provala, gospođo...?"

"Oh, ispričavam se... Amanda, Amanda Reynolds. Ovdje živimo već oko dvije godine, a ovo je prvi put da nam je u ulicu stigla policija. Ukrali su svu

Jeffovu kompjutersku opremu."

"Pretpostavljam da ste već razgovarali s policijom?"

Sada se držala nekako pokunjeno. "Ovamo smo se doselili iz New Yorka. Ako ondje ne svežete auto za sidro, ujutro ga više nema. Na oprezu ste. Ovdje?" Ona odmahne glavom. "Ipak, osjećam se kao idiot. Bila sam uvjerena da je sve sigurno i pošteno. Jednostavno nisam mislila da se i u ovakvom kvartu događaju takve stvari."

"Jeste li u skorije vrijeme vidjeli gospodina Fishera?"

Žena se namršti. "Oh, ima tome bar tri ili četiri dana. Vani je u ovo doba godine tako užasno da nitko ne izlazi iz kuće."

Zahvalili su joj i odvezli se do aleksandrijske policijske postaje. Kada su se raspitali za provalu u kuću Jeffa Fishera, dežurni narednik utipkao je nekoliko riječi u računalo.

"Da, točno. Fisher. Zapravo sam bio dežuran i kada su ga priveli." Narednik je promatrao ekran, tankim prstom držeći tipku za pomicanje teksta prema dolje, dok su se Sawyer i Jackson zbunjeno pogledavali. "Priveli su ga zbog neoprezne vožnje i ugrožavanja drugih, a on je nešto trabunjao o nekim tipovima koji ga slijede. Učinilo nam se da je malo previše zavirio u čašicu. Dali smo mu alkotest; nije bio pijan, no zaudarao je po pivu. Zadržali smo ga preko noći, tek tako, za svaki slučaj, a on je sutradan uplatio jamčevinu, pričekao određivanje datuma suđenja i otišao:"

Sawyer ga je promatrao s nevjericom. "Želite nam reći da je Jeff Fisher bio uhićen?"

"Tako je."

"A sutradan mu je netko provalio u kuću?"

Narednik kimne i nasloni se na šalter. "Reklo bi se da tip nikako nije imao sreće."

"Je li opisao ljude koji su ga slijedili?" upita Sawyer.

Narednik pogleda agenta kao da želi omirisati i njegov dah. "Nitko ga nije slijedio."

"Sigurni ste?"

Narednik zakoluta očima i nasmiješi se.

"U redu, rekli ste da nije bio pijan, no ipak ste ga preko noći zadržali u pritvoru?" Sawyer položi dlanove na šalter.

"Pa, znate kakvi su ljudi, kod nekih takvi testovi ne funkcioniraju kako valja. Struse dvanaest limenki, a indikator pokazuje nula cijelih nula jedan. U svakom slučaju, Fisher je vozio suludo i ponašao se kao da je pijan. Činilo nam se da je nabolje zadržati ga do ujutro. Ako je pod utjecajem alkohola, moći će se barem lijepo naspavati."

"I on se nije bunio?"

"Dovraga, nije, rekao je da još nikada nije prenoćio u zatvoru. Činilo mu se da bi to moglo biti jedno zgodno novo iskustvo." Narednik odmahne ćelavom glavom. "Kakav čudak! Stvarno ugodno novo iskustvo!"

"Nemate pojma o tome gdje je sada?"

"Dovraga, nismo ga uspjeli pronaći ni kako bismo mu rekli da mu je netko provalio u kuću. Kao što sam rekao, platio je jamčevinu i primio na znanje termin održavanja suđenja. Postat će mi brigom samo ako se ne pojavi."

"Možete li se prisjetiti još nečega?" Na Sawyerovu licu jasno se odražavalo razočaranje.

Narednik stane prstima lupkati po šalteru, zagledan u daljinu. Sawyer na koncu pogleda Jacksona i okrene se prema izlazu. "No, dobro, hvala na pomoći."

Već su prešli pola puta do vrata kada se tip trgnuo iz transa. "Tip mi je dao neku omotnicu i zamolio me da je pošaljem poštom. Možete li vi zamisliti takvo sranje? Hoću reći, jasno mi je da sam u uniformi, ali zar izgledam kao poštar?"

"Omotnicu?" I Sawyer i Jackson učas se nađu kraj šaltera. Narednik je i dalje odmahivao glavom, prisjećajući se tog događaja. "Rekao sam mu da ima pravo na telefonski poziv, a on me lijepo zamolio da mu prije toga to ubacim u poštanski sandučić. Marka je već zalijepljena, kaže mi. Bio bi mi uistinu zahvalan." Narednik se nasmije.

Sawyer ga je nepomično promatrao. "Ta omotnica... jeste li je poslali?"

Narednik se prestane smijuljiti i zatrepće promatrajući Sawyera. "Molim? Da, ubacio sam je u onaj sandučić. Hoću reći, to mi nije bio ni najmanji problem. Mislio sam da ću mu tako pomoći."

"Kako je izgledala ta omotnica?"

"Pa, to nikako nije bilo pismo. Bila je to jedna od onih smeđih, meko podstavljenih omotnica, znate..."

"Od onih koje u sebi imaju meki plastični sloj s mjehurićima", pojasni Jackson.

Narednik prstom pokaže na njega. "Tako je, osjetio sam taj sloj."

"Koliko je bila velika?"

"Pa, nije bila velika, otprilike ovako široka i ovako dugačka." Narednik košcatim prstima pokaže oblik od približno petnaest puta dvadeset centimetara. "Pošiljka je išla preporučeno."

Sawyer ponovno položi dlanove na šalter i pogleda ga, osjećajući kako mu srce neobuzdano udara.

"Sjećate li se adrese na otmotnici? Tko ju je slao i kome?"

Narednik ponovno stane ritmički udarati prstima. "Ne sjećam se tko ju je slao; jednostavno sam pretpostavio da je pošiljatelj Fisher. Ali bila je upućena u, mmm... Maine, da, tako je, u Maine. To sam zapamtio jer smo supruga i ja prošle jeseni bili u tom dijelu zemlje. Ako vam se ikada pruži prilika... svakako podite onamo, čovjeku doslovce zastaje dah. Možete računati da će vam zatrebati i rezervni fotoaparati."

"Kamo u Maine?" Sawyer je davao sve od sebe kako bi ostao strpljiv.

Muškarac tada odmahne glavom. "Nekakav Harbor, čini mi se", reče na koncu.

Sawyer osjeti kako mu nade tonu. I ovako napamet, mogao je nabrojiti najmanje pet-šest gradova u Maineu koji u nazivu imaju riječ Harbor.

"No, hajde, razmislite!"

Narednik ga pogleda razrogačenih očiju. "U omotu je bila droga? Taj ju je Fisher prodavao? I učinilo mi se da nešto nije u redu. To je razlog vašeg zanimanja?"

Sawyer umorno odmahne glavom. "Ne, ne, ni približno. Čujte, sjećate li se barem kome je pošiljka upućena?"

Narednik se još malo zamisli, a potom odmahne glavom. "Žalim, dečki, jednostavno se ne sjećam."

Jackson reče: "Što kažete na Archera? Je li bilo naslovljeno na nekoga tko se preziva Archer?"

"Ne, toga bih se sjetio. Tako se zove jedan od naših policajaca."

Jackson mu pruži svoju posjetnicu. "Prisjetite li se još bilo čega, ali stvarno bilo čega, odmah nas nazovite. Stvar je uistinu vrlo važna."

"Svakako. Odmah. Računajte na to."

Jackson dodirne Sawyerovu ruku. "Pođimo, Lee."

Uputili su se prema izlazu. Narednik se vratio svome poslu. Sawyer se tada odjednom okrene,debelim prstom pokazujući na suprotnu stranu prostorije, kao da je prema naredniku okrenuo pištolj. Pred očima mu se jasno ukazala slika naljepnice na stražnjem odbojniku Cadillaca na kojoj je stajalo MAINE, DRŽAVA ZA ODMOR. "Patterson!"

Narednik zapanjeno podigne pogled.

"Je li bila naslovljena na nekog Pattersona u Maineu?" upita ga Sawyer.

Narednikovo se lice razvedri i on ponovno pucne prstima. "Tako je. Bill Patterson." Osmijeh mu je ostao ukočen dok je promatrao dvojicu agenata FBI-a kako istrčavaju iz policijske postaje.

PEDESET ŠESTO POGLAVLJE

BILL PATTERSON POGLEDA KĆER. VOZILI SU SE SNIJEGOM POKRIVENIM ulicama. U posljednjih pola sata snijeg je počeo padati još gušće. "Znači, taj tip iz tvog ureda trebao mi je poslati nešto da ti to sačuvam? Kopiju nečega na disketi koju ti je poslao Jason?" Sidney kimne. "Ali ne znaš što je na njoj?"

"Kodirana je, tata. Sada imam lozinku, ali sam morala pričekati pošiljku."

"A ona nije stigla? Jesi li sigurna?"

U Sidneynu je glasu bilo očaja. "Nazvala sam FedEx. Kod njih nema nikakve potvrde o prijemu pošiljke. Potom sam ga nazvala kući, a javio mi se neki policajac. O, Bože." Sidney zadrhti na pomisao o mogućoj sudbini Jeffa Fishera. "Ako se Jeffu nešto dogodilo..."

"Jesi li nazvala svoj broj kod kuće? Možda ti je ostavio poruku na sekretarici."

Sidney razjapljenih usta dočeka ovaj očev prijedlog genijalne jednostavnosti. "Kriste! Zašto se toga nisam ranije sjetila?"

"Jer već barem dva dana bježiš glavom bez obzira i boriš se za život, eto zašto." Glas njezina oca bio je zlovoljan. On spusti ruku i čvrsto stisne sačmaricu koja je ležala na podu.

Sidney Cadillacom skrene na benzinsku postaju i zaustavi se u blizini

telefonske govornice. Potom potrči do aparata. Snijeg je padao toliko gusto da nije zamijetila bijeli kombi koji je prošao kraj postaje, skrenuo na neku pokrajnju prometnicu, okrenuo se i stao čekati njezin povratak na autocestu.

Sidney ubaci telefonsku karticu i utipka brojeve. Činilo joj se da je protekla cijela vječnost prije nego što se uređaj uključio. Dočekala ju je hrpa poruka. Od braće, drugih članova obitelji, prijatelja koji su gledali vijesti i sada su je zvali prepuni pitanja, revolta, potpore. Uza sve veću nestrpljivost čekala je daljnje poruke. A onda, na zvuk dobro joj poznatog glasa, zadržala je dah.

"Bok, Sidney, ovdje stric George. Martha i ja ovaj smo tjedan u Kanadi. Uživamo, premda je jako hladno. Kao što sam i obećao, božićni dar za tebe i Amy poslao sam unaprijed. Ali dolazi poštom, jer smo zakasnili na Federal Express, a nismo željeli čekati. Misli na to. Poslali smo pakete preporučeno, tako da ćeš se morati potpisati. Nadam se da je to ono što si priželjkivala. Volimo te i radujemo se skorom susretu. Poljubi Amy i u naše ime."

Sidney polako odloži slušalicu. Nije imala ni strica Georgea ni strinu Marthu, no poziv ipak nije bio nimalo zagonetan. Jeff Fisher poprilično je dobro oponašao glas nekog starca. Sidney dojuri do automobila i uđe.

Otac je pogleda. "Je li nazvao?"

Sidney kimne i krene uz škripu guma, priljubljujući oca uz naslon sjedala. "Kamo idemo tako vraški brzo?"

"Na poštu."

Poštanski ured u Bell Harboru nalazio se u samome središtu grada. Zastava Sjedinjenih Država na zgradi mahnito je vijorila na nesmiljenome vjetru. Sidney se zaustavi uz pločnik i njezin otac iskoči iz automobila. Iz zgrade se vratio minutu-dvije kasnije, pognuo se i ušao u vozilo. U rukama nije imao ništa. "Današnja pošta još nije stigla."

Sidney ga je netremice promatrala. "Siguran si?"

On kimne. "Jerome je ovdje upravitelj otkako znam za ovaj grad. Rekao mi je neka navratim oko šest. Ured će ostati otvoren zbog nas. Znaš, možda je još i ne bude u današnjoj pošiljci ako ju je Fisher poslao prije samo dva dana."

Sidney objema rukama snažno udari po upravljaču, a onda na njega umorno položi glavu. Otac joj nježno položi veliki dlan na rame. "Sidney, disketa će već stići ovamo. Nadam se samo da će ono što je na njoj okončati

ovu noćnu moru."

Sidney ga pogleda, blijeda lica i nervozna pogleda. "Mora, tata. Jednostavno mora." Glas joj se bolno gubio. A ako je ne okonča? Ne, ne može tako razmišljati. Uklonivši kosu s lica, ubacila je u brzinu i izišla na autocestu.

Bijeli je kombi pričekao još minutu-dvije, a onda pošao za njima.

"NE MOGU VJEROVATI, JEBEMU..." ZAGRMI SAWYER.

Jackson ga pogleda, vidno frustriran. "Što da ti kažem, Lee, tamo je snježna mećava. Zatvoreni su i National i Dulles i BWI*. Kao i Kennedy, La Guardia i Logan**. Newark i Philadelphia također. Zbog toga su otkazani letovi širom zemlje. Cijela Istočna obala nalikuje na Sibir. A FBI neće dati zrakoplov za let po ovakvome vremenu."

*Zračne luke na području Washingtona. **Zračne luke na području New Yorka.

"Ray, moramo nekako doći do Bell Harbora. Već smo trebali biti ondje. Što kažeš na vlak?"

"Amtrak i dalje raščićava pruge. Usto, provjerio sam, vlak ne vozi sve do Bell Harbora. Posljednju dionicu morali bismo prijeći autobusom. A po ovakvome vremenu dijelovi međudržavne autoceste zasigurno su zatvoreni. Usto, ne treba nam samo autocesta. Morali bismo se voziti i nekim manje važnim prometnicama. Možemo računati najmanje na petnaest sati."

Sawyer je izgledao kao da bi svakog trena mogao eksplodirati. "Svi bi mogli biti mrtvi već za sat vremena, a kamoli za petnaest."

"To mi ne trebaš posebno objašnjavati. Kada bih mogao samo raširiti ruke i poletjeti, to bih i učinio. Ali, dovraga, ne mogu", odvrati Jackson ljutito.

Sawyer se istog trena primiri. "U redu, oprost, Ray." Tada sjedne. "Je li bilo kakve sreće s mjesnim ispostavama FBI-a?"

"Zvao sam ih. Najbliži je područni ured u Bostonu. Više od pet sati od Bell Harbora. Pa još po ovakvome vremenu? Tko zna? Malene mjesne podružnice postoje u Portlandu i Augusti. Ostavio sam poruke, ali još mi se nitko nije javio. Možda bismo se mogli osloniti na državnu policiju Mainea, premda vjerojatno imaju pune ruke posla s prometnim nesrećama."

"Sranje!" Sawyer očajno odmahne glavom i stane prstima nervozno lupkati po stolu. "Avion je jedino rješenje. Mora postojati netko tko je voljan letjeti i po ovakvome sranju."

Ray odmahne glavom. "Možda neki vojni pilot. Poznaješ nekoga?" upita ga sarkastičnim tonom.

Sawyer poskoči. "I te kako."

CRNI KOMBI ZAUSTAVIO SE KRAJ MALENOGA HANGARA U ZRAČNOJ luci okruga Manassas. Snijeg je padao toliko gusto da je bilo teško vidjeti i nekoliko centimetara ispred sebe. Šestorica u crno odjevenih pripadnika do zuba naoružane specijalne ekipe za oslobađanje talaca, s puškom u ruci, u pratnji Sawyera i Jacksona, brzo su, jedan za drugim, potrčali do zrakoplova koji ih je čekao na uzletištu, s uključenim motorima. Agenti su brzo ušli u Saabov turbomlazni zrakoplov. Sawyer se smjestio kraj pilota, dok su se Jackson i pripadnici ekipe specijalaca smjestili i povezali na stražnjim sjedalima.

"I nadao sam se da ću te vidjeti prije nego što sve ovo završi, Lee", poviče George Kaplan, nadjačavajući zvuk motora, te se nasmiješi krupnome muškarcu koji se smjestio do njega.

"Dovraga, ja ne zaboravljam prijatelje, George. Usto, ti si jedini kučkin sin kojeg znam, a koji je dovoljno lud da poleti po ovakvom vremenu." Sawyer pogleda kroz prozor Saaba. Ondje se vidjela samo netaknuta bjelina. On potom pogleda Kaplana, koji je zrakoplovom prilazio pisti. Buldožer je upravo dovršio čišćenje njezina kratkog dijela, no snijeg ju je ponovno brzo prekrivao. Drugih zrakoplova nije bilo, jer je zračna luka službeno bila zatvorena. Sve mentalno zdrave osobe pridržavale su se te odredbe.

U stražnjem dijelu zrakoplova, Ray Jackson kolutao je očima i grčevito se držao za naslone za ruke, kroz prozor promatrajući bjelinu. Potom pogleda jednog od članova specijalnih snaga. "Svi smo ludi; to znaš, zar ne?"

Sawyer se osvrne i nasmiješi. "Hej, Ray, znaš da možeš ostati ovdje. A, kada se vratim, ja ću ti pričati kako smo se svi lijepo zabavljali."

"A tko bi se onda brinuo za to tvoje jadno dupe?" odvrati Jackson.

Sawyer se nasmije i ponovno se okrene prema Kaplanu. Umjesto osmijeha, na licu mu se sada odjednom pojavila bojazan. "Hoćeš li ti moći ovo podići sa zemlje?" upita ga.

Kaplan se nasmiješi. "Pokušaj jednom preživljavati tako da svakodnevno letiš kroz napalm."

Sawyer se uspije slabašno osmjehnuti, no pritom je opazio i koliko je Kaplan koncentriran na instrumente, kako neprestano promatra snijeg.

Sawyerov pogled na koncu se zaustavio na žili koja je snažno pulsirala na desnoj sljepoočici čovjeka iz NTSB-a. Sawyer duboko udahne, poveže se pojasom što je čvršće mogao, te se objema rukama uhvati za sjedalo dok je Kaplan pojačao gas do maksimuma. Zrakoplov je počeo naglo ubrzavati, poskakujući i zanoseći se na pisti pokrivenoj snijegom. Sawyer je nepomično gledao pred sebe. Prednja svjetla zrakoplova osvjetljavala su polje koje je označavalo svršetak piste; približavali su mu se sve brže. Dok se zrakoplov borio sa snijegom i vjetrom, Sawyer ponovno pogleda Kaplana. Pilotove su oči bez prestanka pretraživale prostor pred sobom, a onda se samo načas spustile na ploču s instrumentima. Kada je Sawyer ponovno pogledao kroz prozor, osjetio je kako mu se želudac diže prema grlu. Nalazili su se na samome kraju piste. Dva Saabova motora sada su, po zvuku, razvijala najveću snagu. Činilo se da to neće biti dovoljno.

U stražnjem dijelu zrakoplova, Ray Jackson i svi specijalci, pripadnici elitne antiterorističke postrojbe, u istom su trenutku zatvorili oči. I nehotice, Ray Jackson počeo se bez glasa moliti, prisjećajući se jednog drugog polja u kojem je skončao jedan drugi zrakoplov, zajedno sa svima koji su se našli u njemu. Nos aviona odjednom se naglo pridigne i letjelica se uzdigne sa zemlje. Nasmiješeni Kaplan pogleda Sawyera, koji je bio primjetno bljeđi nego prije nekoliko trenutaka. "Vidiš, rekao sam ti da će biti lako."

Dok su se postojano uzdizali, Sawyer dodirne Kaplanovu ruku. "Možda ti se čini da je za ovo pitanje još malo prerano, ali kada stignemo u Maine, imamo li mjesto na koje se ovime možemo spustiti?"

Kaplan kimne. "Postoji područni aerodrom u Portsmouthu, no od njega do Bell Harbora automobilom se putuje nekoliko sati. I to po dobrome vremenu. Pogledao sam karte prije nego što sam prijavio naš let. Na deset minuta od Bell Harbora postoji napušteni vojni aerodrom. Razgovarao sam s državnom policijom. Prijevoz će nas već čekati."

"Jesi li rekao 'napušteni'?"

"I dalje ga je moguće koristiti, Lee. Dobro je to što se zbog vremena ne trebamo brinuti o zračnome prometu. Gotovo cijeli put praktički nam je čist."

"Želiš reći da nitko drugi nije ovoliko lud?"

Kaplan se nasmiješi. "Bilo kako bilo, loše je to što na tom aerodromu ne radi kontrolni toranj. Slijetat ćemo sami, premda će nam uključiti svjetla na

pisti. To je u redu, tako sam sam slijetao puno puta."

"Po ovakvome vremenu?"

"Hej, za sve postoji prvi put. Ozbiljno govoreći, ovaj je zrakoplov čvrst i pouzdan, a instrumenti su mu prvorazredni. Sve će biti u redu."

"Ako ti tako kažeš."

Još nekoliko stotina metara zrakoplov je mučno poskakivao i zanosio se, šiban snijegom i snažnim vjetrom. Jedan iznenađan udar posve ga je, tako je barem izgledalo, zaustavio. Svima je istoga trena zastao dah, dok je zrakoplov podrhtavao od tog naleta, a onda propao nekoliko desetaka metara prije nego što će ga pogoditi sljedeći zapuh. Zrakoplov se okrenuo postrance, gotovo se posve zaustavio, a onda potonuo još niže. Sawyer pogleda kroz prozor. Vidio je samo bjelinu: snijeg i oblake, nikako nije mogao odrediti što je što. Osjećaj za smjer i visinu bio se posve izgubio. S obzirom na to kako je sve izgledalo, zemlja se nalazila dva metra ispod njih i približavala im se prebrzo. Kaplan pogleda Sawyera. "U redu, priznajem, ovo izgleda poprilično loše. Držite se, dečki, sada idemo gore na tri tisuće. Ovo je uistinu jak olujni sustav, no nije toliko dubok. Da vidimo možemo li se voziti malo elegantnije."

U sljedećih nekoliko minuta ponavljala se ista priča: zrakoplov se propinjao gore-dolje, te povremeno u stranu. Na koncu su uspjeli proći kroz oblačni sloj i naći se iznad njega, na nebu koje je sve brže obavijala tama. Već nekoliko trenutaka kasnije, zrakoplov je nastavio pravolinijski i nesmetano letjeti prema sjeveru.

S PRIVATNOG UZLETIŠTA U RURALNOME PODRUČJU ŠEZDESETAK kilometara zapadno od Washingtona, privatni mlazni avion pojurio je u visinu kojih dvadeset minuta prije Sawyera i njegovih ljudi. Leteći na oko deset tisuća metara i više nego dvostruko brže od Saaba, taj će zrakoplov do Bell Harbora stići i više nego upola brže.

NEKOLIKO MINUTA NAKON ŠEST SATI, SIDNEY I NJEZIN OTAC ZAUSTAVILI su se ispred poštanskog ureda u Bell Harboru. Bill Patterson je ušao i ovaj put izišao s omotnicom u ruci. Cadillac je brzo odjurio dalje. Patterson otvori jedan rub omotnice i zaviri u nju. Uključio je svjetlo u kabini kako bi bolje vidio.

Sidney ga pogleda. "Onda?"

"Disketa za računalo."

Sidney se ponešto opusti. Potom uvuče ruku u džep kako bi izvadila

papirić s lozinkom. Lice joj je problijedjelo kada je prstom došla do velike rupe u džepu i kada je, prvi put, opazila da joj je podstava jakne, zajedno s džepom, prorezana. Zaustavila je automobil i stala mahnito pretraživati ostale džepove. "O, Bože moj! Ne mogu vjerovati." Šakama je snažno udarila po sjedalu. "Dobijesa!"

"Što se dogodilo, Sid?" Otac je uhvati za ruku.

Ona se beživotno nasloni. "U jakni sam imala lozinku. Sada je više nema. Zacijelo sam je izgubila u kući kada me onaj tip pokušavao izrezati na komadiće."

"Ne možeš je se sjetiti?"

"Predugačka je, tata. Same brojke."

"A nema je nitko drugi?"

Sidney nervozno ovlaži usne. "Ima je Lee Sawyer." Ona automatski pogleda u retrovizor, ubacujući u brzinu za vožnju unatrag. "Mogu ga pokušati nazvati."

"Sawyer. Nije li to onaj veliki tip koji je došao u kuću?"

"Jest."

"Ali FBI te traži. Ne možeš mu se javiti."

"Tata, sve je u redu. On je na našoj strani. Samo malo pričekaj." Ona skrene na neku benzinsku postaju i zaustavi se kraj telefonske govornice. Dok je otac stražario u automobilu, u ruci držeći pušku, Sidney je nazvala Sawyerov broj kod kuće. Dok je čekala, promatrala je bijeli kombi kako dolazi na postaju. Imao je registarske oznake Rhode Islanda. Nekoliko ga je trenutaka sumnjičavo promatrala, a onda ga posve zaboravila ugledavši automobil državne policije, s dvojicom policajaca, kako također skreće prema postaji. Jedan od policajaca potom je izišao iz automobila. Kada je pogledao u njezinu smjeru, sva se ukočila. Potom je ušao u malu staklenu prodavaonicu, u kojoj su se prodavali napici i nešto od jela. Sidney se brzo okrene od onog drugog policajca i pridigne ovratnik. Već trenutak kasnije vratila se u automobil.

"Isuse, kada su došli oni policajci već sam pomislio da će mi otkazati srce", reče Patterson, čiji se prsni koš još uvijek nadimao.

Sidney ubaci u brzinu i vrlo polagano krene s parkirališta. Onaj je policajac još uvijek bio u prodavaonici. Došao je po kavu, zaključila ona.

"Jesi li dobila Sawyera?"

Sidney odmahne glavom. "Bože, ne mogu vjerovati... Najprije imam disketu, ali nemam lozinku. Onda dođem do lozinke, ali izgubim disketu. Sada sam ponovno uspjela doći do diskete, ali sam ponovno ostala bez lozinke. Poludjet ću." Ona tad povuče pramen kose.

"Kako si uopće došla do lozinke?"

"Iz Jasonove elektronske pošte. O, Bože moj!" Ona se naglo uspravi.

"Što je?"

"Mogu ponovno doći do te poruke. Nalazi se u Jasonovu poštanskome sandučiću pri America Onlineu." Sidney tada ponovno beživotno pogne glavu. "Ne, za to bi mi trebalo računalo."

Na licu njezina oca načas se pojavi osmijeh. "Mi imamo računalo."

Ona se naglo okrene prema njemu. "Molim?"

"Ponio sam svoj laptop. Znaš kako me Jason zarazio računalima. Na njemu imam sve svoje adrese i brojeve, podatke o ulaganjima, igrice, recepte, čak i medicinske stvari. Imam i pretplatu na America Online, sa svim programima. Moj laptop ima i modem."

"Tata, divan si." Ona ga poljubi u obraz.

"Ali postoji i jedna poteškoća."

"A to je?"

"Računalo je u kući, zajedno s drugim stvarima."

Sidney se dlanom udari po čelu. "Dovraga!"

"Ništa, idemo po njega."

Ona odlučno odmahne glavom. "Ne, tata. To je preopasno."

"Zašto? Naoružani smo do zuba. Oslobodili smo se tvojih pratitelja. Vjerojatno drže da smo već odavno otišli iz ovog područja. Začas ću uzeti računalo i onda se možemo vratiti u motel, priključiti se i doći do lozinke."

Sidney se kolebala. "Ne znam, tata."

"Čuj, ne znam kako je tebi, ali ja svakako želim vidjeti što je ovdje." Ona pridigne omotnicu s disketom. "Ti ne?"

Sidney pogleda omotnicu i ugrize se za usnu. Na koncu uključi žmigavac i skrene u smjeru roditeljske kuće.

SPUSTIVŠI SE KROZ NISKU NAOBLAKU, MLAŽNJAK SE NAGLO ZAUSTAVIO na privatnome uzletištu. U tom divovskome kompleksu na obali Mainea koncem devetnaestog stoljeća odmarao se neki beskrupulozni industrijalac. Trenutačno je to bilo omiljeno odredište

dobro potkoženih. Sada, u prosincu, bilo je pusto, osim što je jedna mjesna tvrtka jednom tjedno provjeravala stanje i obavljala poslove vezane za održavanje. Kako u krugu od više kilometara nije bilo ničega, ta odvojenost bila je jedna od glavnih prednosti tog mjesta. Na manje od tri stotine metara od piste, Atlantski se ocean propinjao i hučao. Iz zrakoplova je izišla skupina ljudi vrlo smrknuta izgleda. Ondje ih je dočekaio automobil koji ih je prebacio do kompleksa do kojeg je vožnja trajala tek minutu-dvije. Zrakoplov se okrenuo i otišao do suprotne strane piste, gdje su se vrata ponovno otvorila. Kroz njih je izišao još jedan muškarac, koji je brzo pješice otišao do glavne zgrade.

BOREĆI SE S CADILLACOM, SIDNEY JE POLAKO NAPREDOVALA SNIJEGOM zametenom prometnicom. Ralice su nekoliko puta prošle tvrdom površinom, no majka priroda posve je očito bila jača. Čak se i veliki Cadillac zanosio i poskakivao na neravnoj površini. Sidney se obrati ocu: "Tata, ovo mi se ne dopada. Pođimo jednostavno u Boston. Onamo možemo stići za četiri-pet sati. Naći ćemo se s mamom i Amy i sutra ujutro potražiti neko računalo."

Na licu njezina oca pojavio se tvrdoglav izraz. "Po ovakvom vremenu? Autocesta je vjerojatno zatvorena. Dovraga, veći dio države Maine u ovo je doba godine zatvoren. A na domak smo kuće. Ti ostani u automobilu, motor neka ostane uključen, a ja ću se vratiti prije nego što izbrojiš do deset."

"Ali, tata..."

"Sidney, nema nikoga. Sami smo. Ponijet ću i pušku. Misliš da bi netko nešto pokušao? Samo me pričekaj uz pločnik. Nemoj ići pred garažu, jer ćeš ostati u snijegu."

Sidney na koncu popusti i poslušaj ga. Njezin otac iziđe iz automobila, nagne se prema njoj i uza osmijeh joj reče: "Počni brojiti do deset."

"Samo požuri, tata!"

Nervozno ga je promatrala kako se probija kroza snijeg, u ruci držeći pušku. Potom je počela pogledom pretraživati ulicu. Otac vjerojatno ima pravo. Pogledavši omotnicu s disketom, uzela ju je i spremila u torbicu. Nije namjeravala ponovno ostati bez nje. Naglo je podignula pogled u trenutku kada se u kući uključilo neko svjetlo. A onda se ponovno opustila. Otac mora nekako vidjeti kamo ide. Nadomak su cilja. Minutu kasnije pogledala je prema kući začuvši zatvaranje ulaznih vrata i korake koji se približavaju

automobilu. Otac je doista bio brz.

"Sidney!" Ona ponovno naglo podigne pogled i s užasom ugleda oca koji je izletio na balkon na prvome katu. "Bježi!"

U zasljepljujućoj bjelini snijega primijetila je ruke koje joj hvataju oca i grubo ga obaraju. Začula je njegov krik koji je nadjačao vjetar, a potom ga više nije čula. Svjetla nekog automobila sada su joj obasjala lice. U trenutku kada se naglo okrenula kako bi pogledala kroz vjetrombran, bijeli kombi već je bio gotovo na njoj. Do tada se zasigurno kretao bez svjetala.

A onda je kraj svog automobila primijetila neku sjenu i s užasom stala promatrati kako se cijev strojnice podiže prema njezinoj glavi. Jednim jedinim, neprekinutim pokretom pritisnula je gumb za zaključavanje svih vrata, naglo ubacila mjenjač u položaj za vožnju unatrag i pritisnula papučicu gasa. U trenutku kada se pognula postrance, rafal iz strojnice zahvatio je prednji dio Cadillaca, izbivši staklo na prednjim desnim vratima i razmrskavši pola vjetrombrana. Prednji dio teškoga vozila naglo je skrenuo u stranu, tupo udario u tijelo i čovjeka sa strojnicom odbacio u nanos snijega. Cadillacovi kotači na koncu su uspjeli kroz snježni sloj prodrijeti do asfalta i vozilo poskoči unatrag. Pokrivena komadićima stakla, Sidney se ponovno pridigne, boreći se kako bi uspostavila nadzor nad podivljanim automobilom koji se klizao dok joj se onaj kombi sve brže primicao. Vozila je unatrag sve dok nije prešla raskrižje s kojeg je vodila ulica koja se udaljavala od obale. Potom je naglo prebacila ručicu mjenjača, pritisnula papučicu gasa i uz klizanje i okretanje prošla raskrižje. Automobil je poletio prema naprijed, za sobom odbacujući snijeg, sol i kamenčiće. Već trenutak kasnije jurila je cestom; snijeg i vjetar bučno su se natiskivali kroz nove i brojne Cadillacove otvore. Ona pogleda u retrovizor. Ništa. Zašto je ne slijede? Gotovo istoga trena odgovorila je na vlastito pitanje, budući da joj je um ponovno proradio. Jer u rukama sada imaju njezina oca.

PEDESET SEDMO POGLAVLJE

"EVO NAS, IDEMO, DEČKI, DRŽITE SE", KAPLAN SMANJI BRZINU, PRILAGODI ostale parametre i zrakoplov se uz podrhtavanje i ljuljanje odjednom probije kroz niski oblačni sloj. Nekoliko kilometara ispred njih, svjetla utaknuta u tvrdo tlo pokazivala su obrise piste. Kaplan pogleda

osvijetljeni put do sigurnosti, a na licu mu se pojavi ponosan osmijeh. "Dovraga, stvarno sam dobar."

Manje od minute kasnije Saab je sletio u vrtlogu snijega. Sawyer je otvorio vrata još prije nego što se zrakoplov posve zaustavio. Udahnuvši velike količine ledenoga zraka, osjetio je kako mučnina brzo nestaje. Pripadnici specijalne jedinice posrćući su izišli iz zrakoplova, a nekolicina ih je sjela na ledom pokriveni asfalt, duboko udišući zrak. Jackson je izišao posljednji. Oporavljeni Sawyer sada ga pogleda.

"Dovraga, Ray, blijed si poput krpe." Jackson već nešto zausti, a onda drhtavim prstom pokaže na partnera, drugom rukom prekrije usta i bez riječi s pripadnicima specijalnih snaga krene prema vozilu koje ih je čekalo u blizini; kraj njega je stajao pripadnik državne policije Mainea, koji im je domahivao uključenom baterijskom svjetiljkom.

Sawyer glavom proviri u zrakoplov. "Hvala na vožnji, George. Hoćeš li oстати ovdje? Ne znam koliko će to potrajati."

Kaplan nije mogao prikriti osmijeh. "Šališ se? Misliš da bih propustio priliku da vas vozim kući? Čekam vas ovdje."

Progundavši nešto umjesto odgovora, Sawyer zatvori vrata i žurno priđe onom vozilu. Ostali su ga čekali okupljeni oko vozila. Kada je uvidio o čemu je riječ, stao je kao ukopan. Svi su nepomično promatrali policijsku "maricu".

Onaj ih policajac pogleda. "Žalim, dečki, kasno smo dobili obavijest i ovo je jedino što imamo za osam osoba."

Agenti FBI-a uđu u stražnji dio vozila, namijenjen prijevozu uhićenika.

Taj stražnji dio imao je maleni otvor sa žičanom mrežom i staklom kroz koji se moglo komunicirati s vozačevom kabinom. Jackson otvori prozorčić kako bi ga policajac mogao čuti. "Možete li nam ovdje uključiti nekakvo grijanje?"

"Žalim," reče im muškarac, "jedan je zatvorenik posve poludio i potrgao dovode; još nisu popravljeni."

Šćućuren na klupi, Sawyer je promatrao oblake pare koji su im izlazili iz usta i koji su bili toliko gusti da se činilo da je negdje u vozilu izbio požar. On odloži pušku na pod i protrlja ukočene dlanove ne bi li ugrijao prste. Hladan vjetar koji je prodirao kroz neku nevidljivu pukotinu zahvatio ga je točno između lopatica. Sawyer zadrhti. Kriste, pomisli, kao da je netko klima-uređaj uključio na maksimum. Ovako hladno nije mu bilo još otkako

je bio na onom parkiralištu na kojem su ubijeni Brophy i Goldman. U tom trenutku Sawyer se prisjeti jedne druge nedavne prigode u kojoj se susreo s ledenim učinkom klima-uređaja - kada je bio u stanu ubijenog punjača goriva. Tada mu je nešto sinulo, a na licu mu se pojavio izraz krajnje nevjerice. "O, Bože moj."

SIDNEY JE PRETPOSTAVLJALA DA LJUDI KOJI SU JOJ OTELI OCA VEZU S njom mogu uspostaviti samo na jedan način. Zaustavila se pred nekim samoposluživanjem, izišla i odjurila do govornice. Nazvala je svoj broj u kući u Virginiji. Kada se uključila sekretarica, dala je sve od sebe ne bi li prepoznala glas, no u tome ipak nije uspjela. Doznala je samo broj koji treba nazvati. Pretpostavila je da je riječ o mobilnome broju. Duboko udahnuvši, okrenula je broj. Netko se javio čim je telefon zazvonio prvi put. Glas nije bio onaj koji joj je ostavio poruku na sekretarici, no ni ovaj joj nije bio poznat. Treba se autocestom broj jedan odvesti dvadeset minuta izvan Bell Harbora, prema sjeveru i skrenuti na izlazu za Port Haven. Potom će po pomno prenijetim uputama doći do usamljenog komada zemlje negdje između Port Havena i većega grada Batha.

"Želim razgovarati s ocem." Taj su joj zahtjev odbili. "U tom slučaju ne dolazim. Ovako nikako ne mogu znati da nije mrtav."

Odgovor je bila sablasna tišina. Srce joj je snažno udaralo. A onda je, začuvši taj glas, ostala bez daha.

"Sidney, dušo."

"Tata, jesi li dobro?"

"Sidney, bježi koliko možeš da..."

"Tata? Tata?" poviče Sidney u mikrofon. Neki muškarac koji je izlazio iz prodavaonice u ruci noseći šalicu s kavom zagleda se u nju, potom pogleda teško oštećeni Cadillac, a zatim ponovno nju. Sidney mu uzvрати pogled, a ruka joj se instinktivno spusti na devetmilimetarski pištolj koji je nosila u džepu. Muškarac požuri do svog kamioneta i odveze se.

U slušalici je ponovno začula onaj drugi glas. Sidney ima još pola sata za dolazak na odredište.

"Kako mogu biti sigurna da ćete ga pustiti ako vam je predam?"

"Ne možete biti sigurni." Ton kojim je to izgovoreno nije ostavljao prostora ni za kakvo protivljenje.

Međutim, na površinu je izbila odvjjetnica u Sidney. "To nije dovoljno.

Kako vam je ta disketa toliko važna, morat ćemo se dogovoriti o uvjetima."

"Zasigurno se šalite. Želite da vam se stari vrati u crnoj vreći?"

"Znači, nalazimo se na nekoj pustopoljini, ja vama predajem disketu, a vi ga oslobađate jer ste dobra srca? Mogu misliti! Uz takve uvjete vi ćete dobiti disketu, a moj otac i ja bit ćemo negdje u Atlantiku, kao hrana morskim psima. Želite li to što imam, morat ćete smisliti nešto puno bolje."

Premda je onaj muškarac pokrio mikrofon, Sidney je jasno čula glasove s druge strane veze. Dva su glasa izražavala osobiti bijes. "Ili uz naše uvjete ili ništa od svega."

"U redu, odmah idem u sjedište državne policije. Svakako pogledajte večernje vijesti. Uvjerena sam da ne biste voljeli nešto propustiti. Zbogom."

"Čekajte!"

Sidney još podosta dugo nije rekla ništa. Na koncu je progovorila s više samopouzdanja nego što ga je u tom trenutku osjećala. "Bit ću na raskrižju ulica Chaplain i Merchant u samome središtu Bell Harbora, točno za pola sata. Sjedit ću u svom automobilu. Neće ga biti teško uočiti - ima dodatne otvore za hlađenje. Vi dvaput zatrepćite svjetlima. Pustite mog oca da iziđe. Točno na suprotnoj strani ulice nalazi se maleni restoran. Čim vidim da ulazi onamo, otvaram vrata automobila, ostavljam disketu na pločniku i odlazim. Molim vas, vodite računa o tome da sam dobro naoružana i više nego pripravna u pakao poslati koliko vas god bude potrebno."

"Kako ćemo znati da je to upravo ta disketa?"

"Želim da mi se vrati otac. Bit će to ta disketa. Nadam se da će vam zauvijek zastati u grlu. Jesmo li se dogovorili?" Sada njezin glas nije ostavljao mjesta protivljenju.

Nervozno je iščekivala odgovor. Molim te, Bože, neka ne shvate da blefiram. Kada je konačno začula odgovor, s olakšanjem je uzdahnula. "Trideset minuta." Veza se potom prekinula.

Sidney se vrati u automobil i frustrirano se uhvati za kontrolnu ploču. Kako su, dovraga, uspjeli doći do nje i njezina oca? To je bilo nemoguće. Izgledalo je kao da su cijelo vrijeme nadzirali nju i oca. Onaj je bijeli kombi bio i na benzinskoj postaji. Do napada bi vjerojatno bilo došlo ondje da upravo tada nisu stigli policajci. Ona se ispruži preko prednjeg sjedala, dajući sve od sebe ne bi li obuzdala živce. Uklonila je torbicu kako joj ne bi smetala i potom je otvorila, tek da se uvjeri kako je disketa još unutra. Zamijenit će disketu za oca. No kada ostane bez diskete, preostali dio

života bježat će od policije. Ili barem dok je ne uhvate. Kakav izbor. Ali zapravo u ovoj situaciji nije imala što birati.

U trenutku kada se ponovno uspravila, počela je zatvarati torbicu. A onda je odjednom zastala, u mislima se vrativši na noć kada je bila u limuzini. Toliko se toga dogodilo od tog užasnog trenutka i njezina bijega. Pa ipak, to zapravo i nije bio bijeg, zar ne? Ubojica ju je pustio i ljubazno joj dopustio da uzme torbicu. Zapravo, to bi bila i zaboravila da joj je on nije dobio. Bila je toliko sretna što se može izvući živa da više i nije razmišljala o tome zašto je učinio nešto toliko nevjerojatno... Ona stane bjesomučno pretraživati unutrašnjost torbice. Nakon nekoliko minuta ipak je pronašla to nešto, na samome dnu. Bilo je ubačeno u prorez u podstavi. Ona ga podigne i pogleda. Bio je to sićušan uređaj za praćenje.

Potom pogleda iza sebe, osjećajući kako joj cijelom duljinom kraljeznice prolazi drhtaj. Ubacivši u brzinu, pojurila je dalje. Ispred nje, kamion za odvoz smeća s montiranom ralicom zaustavio se uz pločnik. Ona pogleda u retrovizor. Iza nje nije bilo nikoga. Spustila je prozor na svojoj strani vozila, zaustavila se uz kamion i zabacila glavu unatrag pripremajući se baciti maleni uređaj u stražnji dio kamiona. A onda je, jednako brzo, zaustavila pokret ruke i zatvorila prozor. Uređaj joj je još uvijek bio u ruci. Ona pritisne papučicu gasa, iza sebe brzo ostavljajući kamion. Tada pogleda svog sićušnog pratitelja koji je u njezinu društvu proveo najmanje nekoliko dana. Što uopće može izgubiti? Brzo se uputila prema gradu. Do dogovorenog mjesta mora stići što prije. Ali najprije joj treba nešto iz samoposluživanja.

RESTORAN KOJI JE SIDNEY SPOMENULA U ONOM TELEFONSKOM razgovoru bio je prepun gladnih gostiju. Dvije ulice ispred tog mjesta Cadillac je, s ugašenim svjetlima, stajao parkiran uz pločnik, kraj velike zimzelene živice okružene niskom ogradom od kovana željeza. Unutrašnjost Cadillaca bila je mračna, a obris vozača jedva primjetan.

Dvojica muškaraca brzo su koračali pločnikom, dok su se na suprotnoj strani ulice druga dvojica kretali usporedo s njima. Jedan od njih pogledao je maleni instrument koji je čvrsto držao u rukama; maleni žuti zaslon bio je ispresijecan koordinatnom mrežom. Crvena točka koja se jasno isticala na ekranu pokazivala je Cadillacov položaj. Muškarci su brzo prišli vozilu. Jedan pištolj ušao je kroz otvor na desnoj strani vozila na kojem se nekoć nalazio prozor. Istoga trena naglo su otvorena vrata na vozačevoj strani. Naoružani muškarci zaprepašteno su pogledali vozača: metlu preko koje je

bila prebačena kožna jakna, a na čijem je vrhu nakrivljeno stajala kapa sa zaslonom.

BIJELI JE KOMBI BIO PARKIRAN NA RASKRIŽJU CHAPLAINA I MERCHANTA, s uključenim motorom. Vozač pogleda na ručni sat, još jednom promotri ulicu, a potom dvaput kratko uključi prednja svjetla. U stražnjem dijelu kombija Bill Patterson ležao je na podu, čvrsto povezanih ruku i nogu, usta zatvorenih ljepljivom trakom. Vozač se naglo okrene u trenutku kada su se desna vrata naglo rastvorila, a na nekoliko centimetara od njegove glave našao se devetmilimetarski pištolj. Sidney uđe u kabinu. Načas je pogledala straga, kako bi se uvjerila da joj je s ocem sve u redu. Već ga je bila vidjela kroz stražnji prozor kada je prije nepune minute uočila kombi. Pretpostavljala je da su pripravnici doista joj izručiti oca. "Odloži pištolj na pod. Uhvati ga za cijev. Nađe li ti se prst samo u blizini okidača, sve ovo ispraznit ću ti u glavu. Vadi ga!"

Vozač je brzo poslušao.

"A sada izlazi!"

"Molim?"

Ona mu grubo prisloni pištolj uz vrat, gdje je osjetio bol na veni koja je pulsirala. "Izlazi!"

Kada je otvorio vrata i okrenuo joj se leđima, Sidney pridigne noge na sjedalo, povije ih prema sebi i potom ga udari svom snagom. On se ispruži na pločniku. Ona zatvori vrata, prebaci se na vozačevo mjesto i pritisne papučicu gasa. Gume bijelog kombija pretvorile su snježnu bjelinu u crne mrlje i potom pojurile naprijed.

Nakon desetominutne vožnje izvan grada Sidney je zaustavila kombi, uskočila u stražnji dio i odvezala oca. Njih dvoje još su se neko vrijeme držali u zagrljaju, sjedeći i drhteći od omamljujuće mješavine straha i olakšanja.

"Moramo doći do drugog vozila. Ne bih bila posve sigurna da i na ovom kombiju nemaju nekakav uređaj za praćenje", reče Sidney dok su jurili cestom.

"Za pet minuta možemo stići do mjesta gdje iznajmljuju automobile. Ali zašto jednostavno ne odemo na policiju, Sid?" njezin je otac trljao ručne zglobove. Natečene oči i krvavi zglobovi na prstima govorili su o otporu koji je pružio otmičarima.

Ona duboko uzdahne i pogleda ga. "Tata, ne znam što je na disketi. Ako

to nije dovoljno..."

Otac je pogleda, uviđajući kako bi mogao ostati bez svoje djevojčice.

"Bit će dovoljno, Sidney. Ako se Jason toliko namučio kako bi ti je poslao, mora biti dovoljno."

Ona mu se nasmiješi, a već trenutak kasnije lice joj se smrkne. "Moramo se razdvojiti, tata."

"Nema teorije da te sada ostavim samu."

"To što si sa mnom znači da si suučesnik. A nikako ne želim da oboje završimo u zatvoru."

"Briga me za to."

"U redu, a što bi onda bilo s mamom? Što bi se dogodilo s njom? A Amy? Tko bi se brinuo za njih?"

Patterson već zausti da će nešto reći, a onda se predomisli. Namrštio se i pogledao kroz prozor. Napokon je pogleda. "Idemo zajedno u Boston, pa ćemo ondje razgovarati o tome. Budeš li se i tada željela razdvojiti, u redu."

Dok je Sidney sjedila u kombiju, Patterson je ušao kako bi unajmio automobil. Kada je nekoliko minuta kasnije izišao i prišao kombiju, Sidney je otvorila prozor.

"Jesi li unajmio auto?" upita ga Sidney,

Patterson kimne. "Bit će spreman za pet minuta. Uzeo sam prostrani auto. Ima četvera vrata. Možeš spavati straga, ja ću voziti."

"Volim te, tata." Sidney zatvori prozor i krene. Zapanjeni otac najprije je potrčao za njom, no ona se brzo izgubila.

"KRISTE!" SAWYER POGLEDA KROZ PROZOR. NIJE SE VIDJELO GOTOVO ništa. "Zar ne možemo nimalo brže?" poviče kroz otvor policajcu. Već su bili vidjeli demoliranu kuću Pattersonovih i sada su očajnički posvuda tražili Sidney Archer i njezinu obitelj.

Policajac poviče: "Uz malo veću brzinu, poginut ćemo u prvome jarku."

Poginuti. Je li i SidneyArcher već mrtva? Sawyer pogleda na ručni sat. Potom stane u džepu tražiti cigarete.

Jackson ga pogleda. "Dovraga, Lee, nemoj još i pušiti. Ovdje je već i bez toga teško disati."

Sawyerove se usne razdvoje u trenutku kada je u džepu osjetio nešto tanko. On polagano izvadi malenu posjetnicu.

UDALJAVAJUĆI SE OD GRADA, SIDNEY ODLUČI ZADRŽATI EMOCIJE pod

nadzorom i posve se prepustiti dugogodišnjim navikama. Do sada je, a već joj je izgledalo da to čini cijelu vječnost, samo reagirala na niz kriznih situacija, bez ijedne prigode da o svemu temeljito razmisli. A ipak je odvjetnica, školovana za to da činjenice sagledava s pomoću logike, da traži pojedinosti i potom ih ugrađuje u širu sliku. A u ovom trenutku svakako ima određene informacije od kojih može početi. Jason je radio na Tritonovoj dokumentaciji koju je trebalo predati CyberComu. To zna. Jason je nestao u zagonetnim okolnostima i poslao joj disketu s određenim informacijama. I to je nepobitna činjenica. Jason nije prodavao informacije RTG-u, budući da je tu ulogu igrao Brophy. To joj je također bilo jasno. A tu su još bili i financijski podaci. Izgleda da ih je Triton jednostavno predao CyberComu. Čemu onda cijela ona scena na sastanku u New Yorku? Zašto je Gamble onoliko zahtijevao razgovor s Jasonom o njegovu radu na tim podacima, a osobito nakon što je Jasonu poslao e-mail poruku u kojoj mu je čestitao na odlično obavljenom poslu? Čemu sva ta predstava i inzistiranje na tome da se telefonom dođe do Jasona? Čemu nju dovoditi u tako nemoguću situaciju?

Ona uspori i skrene s ceste. Osim ako je cijelo vrijeme cilj bio upravo to: dovesti je u nemoguć položaj. Izvesti sve tako da se pokaže kako je lagala. Sumnje su je pratile sve od tog trenutka. Što se točno nalazilo u onoj dokumentaciji u skladištu? Je li to na disketi? Nešto što je Jason otkrio? One noći kada ju je Gambleova limuzina dovezla do njegova imanja on je očito želio doći do određenih odgovora. Je li moguće da je pokušavao doznati je li joj Jason što rekao?

Triton je već nekoliko godina njihov klijent. Velika, moćna tvrtka s pomno čuvanom prošlošću. Ali kako se to uklapa među sve ostale činjenice? U smrt braće Page. U to što je Triton ipak došao do CyberComa, a RTG nije. Dok je Sidney još jednom razmišljala o onom užasnom danu u New Yorku, nešto joj je sinulo. Što je bilo najironičnije, na pamet joj je pala ista ona misao, ista ona riječ koje se ranije, premda zbog drugog razloga, prisjetio Lee Sawyer: predstava.

Bože moj! Mora se svakako čuti sa Sawyerom. Ona ubaci ručicu u brzinu i vrati se na cestu. Misli joj je prekinulo prodorno oglašavanje telefona. Pogledala je oko sebe, u kabini tražeći izvor zvonjave, a onda joj se pogled zaustavio na mobilnom telefonu koji je stajao na magnetiziranom ležištu s donje strane ploče s instrumentima. Do tada ga nije bila

primijetila. Zvoni? Instinktivno je spustila ruku prema njemu, a onda je odmah povukla. Na koncu ipak uzme slušalicu." Da?"

"Mislilo sam da te ne zanimaju igrice." Glas je bio prepun bijesa.

"Da. A ti si samo zaboravio spomenuti da u mojoj torbici imaš uređaj za praćenje i da samo čekaš kako bi me zaskočio."

"U redu, razgovarajmo o budućnosti. Treba nam disketa, a ti ćeš nam je donijeti. Ovoga trena!"

"Ja ću sada prekinuti vezu. Ovoga trena!"

"To ne bih činio da sam na tvome mjestu."

"Čuj, ako me zadržavaš na vezi samo zato da bi otkrio gdje se nalazim, to ti neće..." Sidney zašuti, a cijelo tijelo ostane joj i bez posljednjeg atoma snage u trenutku kada je na drugoj strani veze začula slabašan glasić.

"Mamice? Mamice?"

Jezika teška poput kamena, Sidney nije mogla odgovoriti. Uklonila je nogu s papučice gasa; obamrle ruke više nisu imale snage za upravljanje kombijem. Vozilo uspori i polako uđe u nanos snijega uz rub ceste.

"Mamice? Tatice? Dođite?" Glas je bio preplašen, jadan. Odjednom, osjećajući mučninu u želucu, Sidney shvati kako joj cijelo tijelo neobuzdano podrhtava. Krajnjim naporom nekako je uspjela izgovoriti:

"A... A... Amy. Zlato moje."

"Mama?"

"Dušo, tu je mama. Tu sam." Niz obraze joj je potekla prava poplava suza. Sidney tada začuje kako slušalica prelazi u neku drugu ruku.

"Deset minuta. Evo i uputa."

"Dopustite mi da još jednom razgovaram s njom. Molim vas!"

"Sada ti preostaje devet minuta i pedeset pet sekundi."

Sidney tada odjednom nešto sine. Što ako je to samo snimka? "A kako mogu znati da je doista kod vas? To može biti i samo nekakva snimka."

"U redu. Ako želiš riskirati, nemoj doći." Glas je, činilo se, bio pun samopouzdanja. Sidney ni pod kojim uvjetima ne bi bila pripravna upustiti se u takav rizik. To je znao i njezin sugovornik.

"Ako joj nešto učinite..."

"Djevojčica nas ne zanima. Ona nas ne može identificirati. Kada sve bude gotovo, ostavit ćemo je negdje na sigurnome." On načas zašuti. "Međutim, vi joj se nećete pridružiti, gospođo Archer. Vi ste upravo ostali

bez sigurnih mjesta."

"Pustite je. Molim vas, pustite je. Ona je samo malo dijete." Sidney je toliko drhtala da je jedva uspijevala držati telefon pritisnut uz lice.

"Bit će najbolje da zapišeš upute. Kako se ne bi izgubila. Ne dođeš li, od tvog djeteta neće ostati dovoljno ni za identifikaciju."

"Doći ću", reče ona tiho, a veza se tada prekine. Ona ponovno skrene na cestu. A onda joj odjednom nešto sine. Njezina majka! Gdje joj je majka? Činilo joj se da joj se krv poput bujice nakuplja u venama dok je čvrsto stiskala upravljač. Tišinu u kabini poremetilo je novo oglašavanje telefona. Drhtavom rukom Sidney uzme aparat, no s druge strane nije bilo nikoga. Zapravo, ovo je zvonjenje bilo nekako drukčije. Ona ponovno skrene s ceste i stane očajnički pretraživati kabinu. Pogled joj se na koncu zaustavio na suvozačevu sjedalu. Tada pogleda svoju torbicu, polagano uvuče ruku u nju i izvadi taj predmet. Na malenome ekranu njezina pagera bio je ispisan broj koji joj nije bio poznat. Ona isključi signal. Vjerojatno pogrešan broj. Nije mogla ni zamisliti da bi je mogao zvati netko iz njezine tvrtke ili netko od klijenata; upravo joj je ponestalo pravnih savjeta. U trenutku kada se već spremala izbrisati poruku, prst joj se odjednom zaustavio. Bi li to mogao biti Jason? Ako je Jason, bio bi to zasigurno najlošije odabran trenutak u povijesti svijeta. Prst joj je i dalje stajao nekoliko milimetara iznad tipke za brisanje. Ona tada konačno odloži pager u krilo, uzme mobilni telefon i nazove broj ispisan na ekranu.

Zbog glasa koji je začula istog je trena ostala bez daha. Čuda se, izgleda, ipak događaju.

GLAVNO ZDANJE PRIOBALNOG KOMPLEKSA BILO JE OBAVIJENO TAMOM, a od ostalog je svijeta bilo još izdvojenije zbog zida gustog zimzelenog raslinja s prednje strane. Kada je kombi skrenuo na dugački prilaz, dvojica naoružanih stražara pošli su mu u susret. Snježna se oluja u posljednjih nekoliko minuta znatno stišala. Iza kuće su mračne, prijeteće vode Atlantika silovito navaljivale na kopno.

Jedan od čuvara poskoči unatrag, budući da se kombi i dalje kretao prema njima, ničim ne pokazujući da bi mogao usporiti. "Sranje!" poviče on u trenutku kada su obojica odskočili u stranu. Kombi projuri kraj njih, probije ulazna vrata i naglo se zaustavi, dok su mu se kotači i dalje vrtjeli, udarivši o unutarnji zid deblji od metra. Već nekoliko trenutaka kasnije nekolicina teškim naoružanjem opremljenih muškaraca okružila je kombi i

na silu otvorila oštećena vrata. Unutra nije bilo nikoga. Pogledi su im se zaustavili na držaču na kojem je inače trebao stajati mobilni telefon. Telefon je bio posve ispod prednjeg sjedala, a žica uglavnom nevidljiva pod slabim svjetlom iz kabine. Zaključili su da je telefon onamo vjerojatno dospio uslijed udarca, a ne da ga je netko onamo namjerno položio.

Sidney je u kuću ušla sa stražnje strane. Kada joj je onaj muškarac dao upute za dolazak do pansiona, odmah ga je prepoznala. Ona i Jason ovdje su boravili nekoliko puta, tako da je dobro poznavala raspored prostorija. Skrenula je na prečac i stigla prije nego što su joj odredili otmičari njezine kćeri. Tih nekoliko dragocjenih minuta viška upotrijebila je kako bi upravljač i papučicu gasa kombija povezala konopcem kojeg je pronašla u stražnjem dijelu vozila. Čvrsto je držala pištolj, s prstom blago položenim na okidač, prikradajući se mračnim sobama velike vile. Bila je devedeset posto uvjerenjena da Amy nije u kući. Onih deset posto sumnje navelo ju je na to da praznim kombijem skrene pozornost, kako bi pokušala izvesti akciju spašavanja kćeri, koliko god izgledi za uspjeh bili maleni. Nije imala nikakvih iluzija da bi ti ljudi mogli osloboditi Amy.

Ispred sebe je čula povišene glasove i zvuk koji joj je govorio da mnoštvo ljudi trči prema prednjem ulazu. Začuvši par nogu u hodniku, naglo je nagnula glavu ulijevo. Taj netko nije trčao; koračao je polagano i metodično. Ona se povuče u tamu i pričekala da prođe kraj nje. Čim je prošao, ona mu cijev pištolja prisloni vrat.

"Samo jedan zvuk i mrtav si", reče hladno i krajnje odlučno. "Ruke iznad glave."

Onaj kojeg je tako zaustavila odmah je poslušao. Bio je visok i širokih ramena. Uz malo traženja, pronašla mu je pištolj u nosaču pod pazuhom. Utrpavši njegov pištolj u džep svoje jakne, ona ga pogura naprijed. Velika prostorija koja se nalazila pred njima bila je dobro osvijetljena. Sidney iz tog prostora nije čula nikakve zvukove, no nije očekivala da bi ta tišina mogla i potrajati. Ubrzo će otkriti njezin plan, ako već i nisu. Ona pritiskom pištolja usmjeri muškarca dalje od svjetla, prema zamračenom hodniku.

Tako su stigli i do vrata. "Otvori ih i ulazi", reče mu ona.

On otvori vrata, a ona ga gurne unutra. Jednom rukom potražila je prekidač. Kada se svjetlo uključilo, zatvorila je vrata i pogledala muškarca u lice.

Njoj nasuprot stajao je Richard Lucas.

"Ne doimaš se iznenađenom", reče Lucas, smirenim, odmjerenim glasom.

"Recimo samo da me više ništa ne može iznenaditi", odvrati Sidney. "Sjedni." Pritom mu je pištoljem pokazala stolac s ravnim naslonom. "Gdje su ostali?"

Lucas slegne ramenima. "Ovdje, ondje, posvuda. Puno ih je, Sidney."

"Gdje mi je kći? A majka?" Lucas je samo šutio. Sidney objema rukama uhvati pištolj i usmjeri ga točno u njegova prsa. "Ne zezam se. Gdje su?"

"Kao agenta CIA-e uhvatili su me KGB-ovci koji su me, prije nego što sam im uspio pobjeći, mučili dva mjeseca. Nisam im rekao apsolutno ništa, pa tako nemam namjeru progovoriti ni pred tobom", reče Lucas smireno. "A kaniš li me upotrijebiti kao zamjenu za svoju kćer, na to već sada možeš zaboraviti. Stoga možeš lijepo odmah povući okidač, Sidney."

Dok se s Lucasom netremice gledala u oči, Sidney osjeti kako joj prst na okidaču drhti. Na koncu bez glasa opsuje i spusti pištolj. Na Lucasovim se usnama načas pojavi osmijeh.

Ona stane brzo razmišljati. U redu, kućkin sine. "Kakve je boje šeširić koji je Amy imala na glavi, Rich? Ako je kod vas, to bi svakako trebao znati."

S Lucasova lica odmah je nestalo osmijeha. On na trenutak zastane, a onda odgovori: "Nekako žutobijeli."

"Pametan odgovor. Neutralan, mogao bi se odnositi na puno različitih boja." Ona zastane, osjećajući kako je preplavljuje neizmjeran val olakšanja. "Samo što Amy nije imala nikakav šešir."

Lucas se trgne kao da će poskočiti sa stolca. Za sekundu brža od njega, Sidney ga pištoljem raspali po glavi. Lucas se, bez svijesti, stropošta na pod. Ona zastane nad njegovim ispruženim tijelom. "Pravi si šupak."

Sidney potom izađe iz sobe i stane polagano napredovati hodnikom. Iz smjera ulaza kojim je došla u kuću začula je približavanje muških glasova. Promijenila je smjer i ponovno se uputila prema osvijetljenoj sobi koju je već bila uočila. Zavirila je iza ugla. Svjetlo koje je dopiralo iz sobe bilo je dovoljno da pogleda na sat. Bez glasa se pomolivši, polagano je ušla u sobu, pognuta, skrivajući se iza dugačke sofe s naslonom od izrezbarena drva. Pogledala je iza nje i uočila velika staklena vrata koja su gledala prema moru. Prostorija je bila velika, a strop visok najmanje šest i pol metara. Unutarnji balkon na prvome katu nalazio se ispred te sobe. Na jednom zidu nalazila se zbirka lijepo uvezanih knjiga. Posvuda se vidio udoban

namještaj.

Sidney se povukla unatrag koliko god je mogla u trenutku kada je skupina naoružanih muškaraca, odreda u crnim odorama, ušla u sobu kroz druga vrata. Jedan od njih nešto je prodorno povikao u radio uređaj. Osluškujući njihove riječi, postalo joj je jasno da su svjesni njezine nazočnosti. Bilo je samo pitanje vremena kada će je pronaći. Osjećajući kako joj krv pulsira u ušima, izišla je iz sobe skrivajući se iza sofe. Našavši se u hodniku, brzo se vratila prema sobi u kojoj je ostavila Lucasa, kaneći se njime poslužiti kao karticom za izlaz. Možda im Lucasov život neće značiti ništa, samo da se domognu nje, no trenutačno joj je to bila jedina mogućnost.

Njezin je plan na prvu poteškoću naišao odmah, jer je utvrdila da Lucas više nije unutra. Bila ga je udarila vrlo snažno i sada se načas čudila kako se brzo oporavio. Izgleda da se nije šalio u vezi s KGB-om. Ona istrči iz sobe i krene prema vratima kojima je ušla u kuću. Lucas će posve sigurno podići uzbunu. Za bijeg joj vjerojatno preostaje još samo pokoja sekunda. Nalazila se na samo nekoliko centimetara od vrata kada je začula taj glas.

"Mamice, mamice."

Sidney se naglo okrene. Amyno dozivanje i dalje se razlijevalo hodnikom.

"O, Bože moj!" Sidney se okrene i svom snagom potrči prema tom zvuku.

"Amy? Amy!" Vrata velike sobe bila su zatvorena. Ona ih svom snagom pogurne i otvori, te upadne unutra, gotovo posve bez daha, pogledom mahnito tražeći kćer.

Iz sobe ju je netremice promatrao Nathan Gamble, a iza njega se pojavio i Richard Lucas. Nije se smiješio. Jedna strana lica bila mu je jako natečena. Gambleovi ljudi brzo su uhvatili i razoružali Sidney. Iz torbice su joj uzeli disketu i predali je Gambleu.

Gamble joj pokaže vrhunski uređaj za snimanje i s njega se ponovno začuje Amyn glas: "Mamice? Mamice?"

"Čim sam otkrio da se tvoj suprug namjerio na mene", objasni joj Gamble, "naredio sam da vam u kuću postave prislušne uređaje. Tako čovjek dođe do puno korisnih stvari."

"Kučkin sine." Sidney ga je promatrala s bijesom u očima. "Znala sam da je to samo trik."

"Trebala si se držati instinkta, Sidney. Ja se uvijek povodim za njim." Gamble isključi snimku i priđe stolu smještenom uz jedan od zidova. Sidney tada prvi put primijeti da je ondje postavljeno prijenosno računalo. Gamble uzme disketu i ubaci je u otvor. Potom iz džepa izvadi komadić papira i pogleda je. "Tvoj je suprug lijepo izveo to s lozinkom. Sve unatrag. Pametna si, ali mogu se okladiti da to nisi shvatila, zar ne?" Dok je s papira podizao pogled prema Sidney, na licu mu se pojavio osmijeh. "Oduvijek sam znao da je Jason pametan momak." Koristeći se jednim prstom, Gamble utipka niz brojeva i potom se zagleda u ekran. Dok je čekao, pripalio je cigaru. Zadovoljan sadržajem diskete, sjeo je, prekrižio ruke na prsima i pepeo cigare otresao na pod.

Ona ga je i dalje nepomično promatrala. "Pamet je nasljedna stvar. Znam sve, Gamble."

"A ja mislim da nemaš pojma", odvrati on mirno.

"A što kažeš na milijarde dolara koje si zaradio trgujući na temelju promjena savezne kamatne stope? Iste one milijarde kojima si izgradio Triton Global."

"Zanimljivo. A kako sam to postigao?"

"Znao si odgovore još prije nego što su podijeljeni testovi. Ucjenjivao si Arthura Liebermana. Moćan poslovni čovjek koji bez prijekora nije znao zaraditi ni centa." Posljednje riječi izgovorila je s krajnjim prijezirom u glasu. Gambleove oči iskrile su prema njoj mračnim sjajem. "A onda ti je Lieberman zaprijetio da će te razotkriti i avion mu se zagonetno srušio."

Gamble ustane i polagano krene prema Sidney, bijesno stišćući šaku. "Milijarde sam zaradio bez ičije pomoći. A onda su neki iz krugova ljubomorne konkurencije potplatili dvojicu mojih stručnjaka za ulaganja kako bi me upropastili. Nisam mogao ništa dokazati, ali oni su dobili zgodne poslice u susjedstvu, a ja sam izgubio sve što sam imao. I ti to nazivaš poštenom igrom?" Zaustavio se i duboko udahnuo. "Međutim, imaš pravo. Iskoristio sam Liebermanov mali tajni život. Skupio dovoljno love kako bih svojoj maloj krtici osigurao luksuzan život i čekao pravu priliku. Ali sve to nije bilo baš tako lako." Na usnama mu se pojavio zloban smiješak. "Čekao sam da ljudi koji su me upropastili zauzmu ulagačke položaje na temelju savezne stope, potom zauzeo suprotan položaj i rekao Liebermanu kako da promijeni stopu. Nakon toga, ja sam ponovno bio na vrhu, a ti tipovi više nisu imali ni za čašu vode. Lijepo, čisto i vraški slatko."

Dok se prisjećao te osobne slavodobitne pobjede, lice mu je zračilo srećom. "Ljudi se sa mnom poigravaju, pokušavaju me zeznuti, a ja im uzvraćam. Samo još puno obilnije. Kao Liebermanu. Kako sam već tako dobar, tom sam kučkinu sinu za te njegove promjene kamata platio više od stotinu milijuna dolara. I kako on potom iskazuje zahvalnost? Pokušao me odvući u ponor. Jesam li ja kriv što je obolio od raka? Mislio je da me može nadmudriti. A govorimo o velikoj legendi s elitnog sveučilišta. Mislio je kako ne znam da umire. Kada s nekim poslovno surađujem, o njemu doznam sve. Sve!" Gambleovo se lice načas zajapuri, a potom se na njemu pojavi prepredeni osmijeh. "Jedino što žalim jest to što nemam snimku njegova lica u trenutku kada je avion udario o zemlju."

"Nisam znala da se baviš i genocidom, Nathane. Muškarci, žene, mala djeca."

Odjednom se činilo da te riječi Gamblea nekako muče i on nervozno povuče dim. "Misliš da sam ja to želio? Ja se bavim zarađivanjem novca, a ne ubijanjem ljudi. Da sam mogao smisliti nešto drugo, to bih svakako i učinio. Imao sam dva problema: Liebermana i tvog supruga. Obojica su znali istinu, tako da sam se morao riješiti i jednog i drugog. Avion je bio jedini način na koji sam ih mogao spojiti: ubiti Liebermana i za to okriviti tvog supruga. Da sam mogao kupiti sve karte u tom zrakoplovu osim Liebermanove, to bih bio i učinio." On načas zašuti i pogleda je. "Ako će ti zbog toga biti imalo lakše, moja dobrotvorna zaklada već je dodijelila deset milijuna dolara obiteljima poginulih."

"Odlično, zbog svojih prljavih poslova još stječeš i naklonost javnosti. Misliš da je novac rješenje za sve?"

Gamble otpuhne dim. "Iznenadila bi se koliko je često upravo tako. A činjenica je da za njih nisam ništa morao učiniti. Kao što sam rekao tvom prijatelju Whartonu: kada se namerim na nekoga tko me zeznuo, ne zanima me tko mi je sve na putu. Šteta."

Na Sidneynu licu odjednom se pojavi nepopustljiv izraz. "Kao Jason? Gdje je? Gdje mi je muž, kučkin sine?" Te je riječi vrisnula posve bez nadzora i da je njegovi ljudi nisu zadržali, razjareno bi navalila na Gamblea.

Gamble stane točno pred nju. Potom je šakom raspali po bradi. "Zaveži!"

Sidney se hitro pribere, istragne ruku i noktima zagrebe po Gambleovu licu. Zaprepašten, on zatetura unatrag, držeći se za rasporenu kožu. "Prokleta bila!" poviče. Potom na lice pritisne rupčić, bijesno je

promatrajući. Sidney ga je netremice gledala, dok joj je cijelo tijelo drhtalo od bijesa kakav nije osjetila još nikada u životu. Gamble na koncu rukom nešto pokaže Lucasu. Lucas načas iziđe iz sobe, a kada se vratio, više nije bio sam.

Sidney se instinktivno trgne i zakorači unatrag u trenutku kada je u sobu stupio Kenneth Scales. Promatrao ju je očima koje su odavale duboku mržnju. Ona pogleda Gamblea. On spusti pogled i uzdahne, vraćajući rupčić u džep, oprezno dodirujući lice. "Ovo sam, valjda, i zaslužio. Znaš, uopće nisam imao namjeru ubiti te, ali ti jednostavno nisi mogla prestati, zar ne?" On tada rukom prođe kroz kosu. "Budi bez brige, utemeljit ću veliku zakladu za tvoje dijete. Trebala bi mi biti zahvalna zbog toga što tako vodim računa o svemu." On rukom pokaže Scalesu neka se približi.

Sidney tada poviče na njega: "Oh, doista? A jesi li vodio računa o tome da ako sam ja uspjela otkriti što se zapravo događa, to isto može i Sawyer?" Gamble je zbunjeno pogleda. "Na primjer to da si ucijenio Arthura Liebermana podmećući mu Stevena Pagea. Ali upravo kada je Lieberman trebao biti nominiran za mjesto predsjednika Savezne banke, Page se zarazio HIV-om i zaprijetio da će sve upropastiti. I što si ti učinio? Isto što i u Liebermanovu slučaju. Dao si ubiti Pagea."

Gambleov ju je odgovor zapanjio. "Zašto bih ga, dovraga, dao ubiti? Pa on je radio za mene."

"On govori istinu, Sidney." Ona se naglo okrene i pogleda osobu koja je izgovorila te riječi. U sobu tada uđe Quentin Rowe.

Gamble ga je promatrao razrogačenih očiju. "Kako si ti, dovraga, dospio ovamo?"

Rowe ga jedva i pogleda. "Izgleda da si zaboravio da i ja imam svoju kabinu u tvrtkinu zrakoplovu. Usto, volim ispratiti projekte do samog svršetka."

"Doista? Ti si dao ubiti svog ljubavnika?"

Rowe ga pogleda posve mirno. "Tebe se to ni najmanje ne tiče."

"Ovo je moja tvrtka. Sve me se tiče."

"Tvoja tvrtka? Ne bih rekao. Sada kada imamo CyberCom, više te ne trebam. Mojoj je noćnoj mori konačno došao kraj."

Gambleovo je lice pocrvenjelo od bijesa. On rukom pokaže prema Richardu Lucasu. "Mislim da ovog drskog klinca moramo poučiti kako

treba pokazivati malo poštovanja prema nadređenima."

Richard Lucas izvadi pištolj.

Gamble odmahne glavom. "Samo ga malo prodrmaj", reče sa zlobnim sjajem u očima. Tog je sjaja ubrzo nestalo, budući da je Lucas pištolj okrenuo prema njemu, tako da je prvom čovjeku Tritona iz usta ispala cigara. "Što to, dovraga... Ti kučkin sine, izdajniče..."

"Zaveži!" zagrmi Lucas. "Začepi gubicu ili ću ti je raznijeti, sada i ovdje. Svime na svijetu kunem se da ću to učiniti." Lucas ga je pržio pogledom i Gamble brzo zatvori usta.

"Zašto, Quentine?" Te riječi tiho su obišle sobu. "Zašto?"

Rowe se okrene prema Sidney, koja ga je netremice promatrala. Tada duboko udahne. "Kada je kupio moju tvrtku, Gamble je pripremio i dokumente na temelju kojih je praktički stekao nadzor i nad mojim idejama, nad svime. U biti, postao je mojim vlasnikom." Na trenutak se s loše prikrivenim gađenjem zagleda u sada krotkog Gamblea. Rowe potom ponovno pogleda Sidney, čitajući joj misli. "Najneobičniji par na svijetu. Znam."

Potom sjedne za stol i zagleda se u ekran računala, nastavljajući govoriti. Činilo se da ga je blizina vrhunske tehnologije nekako još više umirila. "No onda je Gamble izgubio sav novac. Moja tvrtka više nije imala budućnosti. Molio sam ga da me pusti, da poništimo onaj posao, no on je samo rekao da će me godinama povlačiti po sudu. Nisam mogao učiniti ništa. A onda je Steven upoznao Liebermana i tako je stvoren veliki plan."

"Ali ti si ubio Pagea. Zašto?"

Rowe mu ne odgovori.

"Jesi li ikada pokušao otkriti tko mu je prenio HIV?"

Rowe ponovno ne odgovori. Suze su počele kapati na prijenosno računalo.

"Quentine?"

"Ja sam mu prenio HIV. Ja!" Rowe potom naglo ustane, načas zatetura, a onda se ponovno spusti na stolac. Potom bolnim glasom nastavi: "Kada mi je Steven rekao da ima HIV, nisam mogao vjerovati. Uvijek sam mu bio vjeran, a on se zaklinjao da je i on meni bio vjeran. Pomislili smo da je stvar mogla biti u Liebermanu. Pribavili smo primjerak njegova medicinskog dosjea; bio je čist. Tada sam i ja otišao na pregled." Usne su mu počele

drhtati. "I tako sam doznao da u sebi nosim HIV. Jedino čega sam se mogao prisjetiti bila je ona prokleta transfuzija krvi nakon što sam doživio tešku prometnu nesreću. Raspitao sam se u bolnici i otkrio da je još nekolicina pacijenata tijekom kirurškog zahvata u istom tom razdoblju zaražena HIV-om. Sve sam ispričao Stevenu. Toliko mi je bilo stalo do njega. Nikada u životu nisam osjećao toliku krivnju. Mislio sam da će shvatiti." Rowe duboko uzdahne. "Ali nije."

"Prijetio je da će te razotkriti?" upita ga Sidney.

"Otišli smo predaleko, toliko smo se trudili. Steven nije bio u stanju trijezno razmišljati, samo je..." Obuzet krajnjim malodušjem, Rowe samo odmahne glavom. "Jedne je večeri došao u moj stan; vidjelo se da je puno popio. Rekao mi je što kani učiniti. Ispričati sve o Liebermanu, sve o ucjeni. Svi ćemo završiti u zatvoru. Rekao sam mu da mora učiniti ono što smatra ispravnim." Rowe načas zašuti, jedva uspijevajući doći do glasa. "Često sam mu davao dnevne doze inzulina, imao sam zalihu u svome stanu. On je na to često zaboravljao." Rowe spusti pogled na suze koje su mu kapale na dlanove. "Steven se onesvijestio na kauču. Dok je spavao, dao sam mu preveliku dozu inzulina, probudio ga i strpao u taksu koji ga je odvezao kući." Rowe potom tiho pridoda: "I umro je. Naša veza još je od studija bila tajna. Policija mi nikada nije postavila ni najobičnije pitanje."

Potom pogleda Sidney. "Razumiješ, zar ne? Morao sam to učiniti. Moji snovi, moja vizija budućnosti." Glasom je sada već gotovo preklinjao. Sidney mu ne odgovori. Rowe na koncu ustane i obriše suze. "CyberCom je bio posljednji djelić slagalice koji mi je bio potreban. Ali sve je to imalo i određenu cijenu. Uza sve te naše tajne, Gamble i ja bili smo doživotno osuđeni jedan na drugog." Rowe načini bolnu grimasu, a onda se odjednom nasmiješi i pogleda Gamblea. "Na sreću, ja ću ga nadživjeti."

"Izdajnički kučkin sine!" Gamble je svom snagom pokušavao doći do Rowea, no Lucas ga je zadržao.

"Ali Jason je sve to otkrio kada je pregledavao dokumentaciju u onom skladištu, zar ne?" upita Sidney.

Rowe tada ponovno eksplodira i svoju tiradu usmjeri prema Gambleu. "Idiote jedan! Nikada nisi cijenio tehnologiju i to te na koncu i pokopalo. Nikada nisi shvatio da je do tajnih e-mail poruka koje si upućivao Liebermanu moguće doći, jer se nalaze na rezervnome sustavu, čak i ako si ih nakon upućivanja izbrisao. Bio si toliko sitničav u vezi s novcem da si

vodio vlastite knjige u kojima su dokumentirane zarade stečene trgovinom na temelju Liebermanovih postupaka. I gubici tvojih neprijatelja. Sve to bilo je zakopano u onom skladištu. Idiote najobičniji!" uzvikne ponovno Rowe, te pogleda Sidney. "Nikada nisam priželjkivao ništa od ovoga, vjeruj mi, molim te."

"Quentine, budeš li surađivao s policijom..." započne Sidney.

Rowe se grohotom nasmije i Sidney osjeti kako joj nade ponovno tonu. On potom priđe računalu i iz njega izvadi disketu. "Ja sam sada prvi čovjek Triton Globala. Upravo sam došao do onoga što će mi omogućiti da za sve nas osiguram bolju budućnost. A taj san ne kanim ostvarivati iz zatvorske ćelije."

"Quentine..." Ona nepomično zastane u trenutku kada se on obratio Kennethu Scalesu.

"Obavi to brzo. Ona ne smije patiti. To mislim najozbiljnije." Potom glavom pokaže prema Gambleu. "Tijela idu u more, što dalje možete. Zagonetan nestanak. Za šest mjeseci, nitko te se neće ni sjećati", reče tada Gambleu. Roweove su oči na tu pomisao zablistale.

Gamblea su potom polako odveli iz sobe. Opirao se svom snagom i psovao.

"Quentine!" krikne Sidney u trenutku kada joj se Scales približio. Quentin se nije ni osvrnuo.

"Quentine, molim te!" On je tada konačno pogleda. "Sidney, žao mi je. Uistinu." U ruci držeći disketu, on krene prema izlazu iz sobe. Prolazeći kraj nje, obzirno ju je potapšao po ramenu.

Omamljena tijela i uma, Sidney osjeti kako joj se brada beživotno spustila gotovo do prsa. Kada je ponovno podignula pogled, hladne plave oči već su joj se primicale. Na Scalesovu licu nije bilo ni traga emocijama. Ona pogleda oko sebe. Svi nazočni pomno su promatrali Scalesovo metodično napredovanje, čekajući da vide kako će je ubiti. Sidney zaškrguće zubima i povuče se unatrag, sve dok se nije našla leđima priljubljena uza zid. Tada zatvori oči i svim se silama potrudi u glavi gledati samo Amy. Amy je na sigurnom. Roditelji su joj na sigurnom. S obzirom na okolnosti, to je bila apsolutno najbolja mogućnost. Zbogom, srce. Mamica te voli. Suze su joj stale kliziti licem. Molim te, nemoj me zaboraviti, Amy. Molim te.

Scales tada podigne nož, a na licu mu se, u trenutku kada je pogledao

blistavu oštricu, polagano pojavi osmijeh. Zbog odbijanja svjetla, metalna je oštrica postala crvenkasta, a takvu boju imala je do tada već više puta. Scalesov se osmijeh izgubio u trenutku kada je ugledao izvor tog obojenog svjetla i na vlastitim prsima uočio sićušnu crvenu lasersku točku, te jedva vidljiv, poput niti tanak, snop svjetla koji je s tog mjesta vodio prema van.

Scales zakorači unatrag i zaprepašteno pogleda Leeja Sawyera, koji je svoju pušku s laserskim nišanom usmjerio izravno na njega. Posve izbezumljeni, plaćenici pogledaju sve naoružanje koje su prema njima usmjerili Sawyer, Jackson, pripadnici specijalne antiterorističke jedinice i kontingent pripadnika državne policije savezne države Maine. "Spustite oružje, gospodo, ili počnite tražiti mozak po podu", poviče Sawyer, još čvršće stisnuvši pušku. "Odložite oružje! Odmah!" Sawyer načini još nekoliko koraka, ulazeći u sobu, prstom posve obavijajući okidač. Plaćenici počnu odlagati oružje. Krajičkom oka Sawyer tada opazi kako se Quentin Rowe pokušava diskretno izgubiti. Sawyer naglo okrene pušku u njegovu smjeru. "Neće ići, gospodine Rowe. Sjednite!"

Na smrt prestrašeni Rowe sjedne, držeći disketu čvrsto prislonjenu na prsa. Sawyer pogleda Raya Jacksona. "Idemo." Sawyer krene prema Sidney. U tom trenutku sobom odjekne hitac i jedan od FBI-evih agenata padne. Vatra je tada počela odjekivati sa svih strana, budući da su Roweovi ljudi iskoristili prigodu da s poda uzmu oružje i počnu pucati. Pripadnici policijskih snaga brzo su potražili zaklon i uzvratili vatru. Bljeskanje cijevi razlijegalo se cijelom sobom, budući da je smrtonosna vatra dopirala s petnaestak mjesta. Strijelci i jedne i druge strane za samo nekoliko sekundi mecima su pogasili svu rasvjetu, tako da je sobom vladao potpuni mrak.

Našavši se usred vatre koja je dopirala sa svih strana Sidney se bacila na pod, dlanovima prekrivši uši, dok su joj meci zviždali iznad glave.

Sawyer se baci na koljena i tako pojuri prema Sidney. Dolazeći iz drugoga smjera, Scales se, držeći nož zubima, prebacio na trbuh i tako stao kliziti prema njoj. Sawyer je do nje stigao prvi, te je uhvatio za ruku kako bi je poveo na sigurno. Sidney krikne ugledavši bljesak Scalesova noža u zraku. Sawyer ispruži ruku i tako preuzme najveći dio izravnog udarca, pri čemu mu je nož prorezao debelu jaknu i zarezao podlakticu. Progundavši nešto od boli, on nogom udari Scalesa, pritom izgubivši ravnotežu i strovalivši se na leđa. Scales tada navali na FBI-eva agenta i dvaput ga udari u prsa. Oštrica je, međutim, izravno udarila o najnoviju teflonsku čeličnu mrežu

koja se nalazila u Sawyerovoj pancirnoj košulji, ne postižući ništa. Scales je taj poraz platio punim ustima jedne od Sawyerovih velikih šaka, te jednim Sidneynim laktom, kojim ga je raspalila po zatiljku. Scales zajauče od boli, dok su mu već ranjena usta i slomljeni nos primali nove serije udaraca.

Razjaren, Scales silovito odbaci Sidney i ona se otkliže podom i snažno udari o zid. Scales potom šakom više puta udari Sawyera po licu, a zatim uzdigne nož, za cilj odabravši središnji dio agentova širokog čela. Sawyer ščepa Scalesa za ručni zglob i pridigne se, polako ali sigurno. Scales osjeti tu nevjerojatnu snagu Sawyerova krupnog tijela, sirovu snagu kojoj se manji muškarac nikako nije mogao oduprijeti. Naviknut da mu žrtve budu mrtve prije nego što im se ukaže prigoda za uzvrat, Scales sada odjednom uvidi da se bori s i te kako živom velikom bijelom psinom. Sawyer je udarao Scalesovom rukom po podu sve dok nož nije odletio nekamo u tamu. Sawyer se potom načas povuče i raspali ga šakom posred lica, tako da je Scales poletio unazad vrišteći od boli, dok mu je nos ležao položen na lijevi obraz.

Ray Jackson nalazio se u jednom kutu sobe, odakle je razmjenjivao vatru s dvojicom plaćenika. Trojica pripadnika specijalnih snaga uspjeli su doći do jednog od balkona. Uz takvu taktičku prednost brzo su počeli dobivati dvoboj. Dvojica plaćenika već su ležala mrtva. Treći je bio na izdisaju, budući da mu je metak koji ga je pogodio u nogu presjekao bedrenu arteriju. Ranjena su bila i dvojica pripadnika državne policije, jedan od njih ozbiljno. Dvojica pripadnika antiterorističke jedinice pogođeni su mecima, ali su i dalje sudjelovali u okršaju.

Zastavši kako bi ponovno napunio pušku, Jackson pogleda na suprotnu stranu sobe i ugleda Scalesa kako ustaje s uzdignutim nožem, te kako juri prema širokim leđima Leeja Sawyera, i to u trenutku kada je FBI-ev agent pokušavao izvući Sidney na sigurno.

Jackson nije imao vremena dovršiti punjenje puške. Devetmilimetarski pištolj bio mu je prazan, a ponestalo mu je i punih magazina. Pokuša li vikati, Sawyer ga neće čuti zbog baražne vatre. Jackson poskoči na noge. Kao zvijezda footbalske momčadi Sveučilišta Michigan, svom je snagom pretrčao tisuće s mukom osvajanih metara na igralištu. Sada se spremao za sprint života. Krupne noge pod njim su upravo eksplodirale i uz metke koji su frkali na sve strane, Jackson je maksimalnu brzinu razvio već nakon tri koraka.

Scales je bio sav u kostima i mišićima, no imao je najmanje dvadesetak kilograma manje od devedeset kilograma teškog agenta koji je nadirao poput topovskog projektila. I premda je bio vrlo opasna osoba, Kenneth Scales nikada nije iskusio nesmiljeno grubi svijet deset najboljih sveučilišnih momčadi.

Scalesov se nož našao jedva na tridesetak centimetara od Sawyerovih leđa kada je Jacksonovo željezno rame udarilo u njegovu prsnu kost. Pucanje koje se začulo kada se Scalesov prsni koš urušio gotovo je nadjačalo puščanu vatru. Scalesovo je tijelo poletjelo uvis i zaustavilo se tek kada je udarilo o zid obložen tvrdom hrastovinom, na više od metra udaljenosti. Drugo pucketanje, premda nije bilo glasno kao prvo, objavilo je odlazak Kennetha Scalesa s ovoga svijeta, budući da mu je u tom trenutku puknuo vrat. Beživotno se strovalio na pod. I tako je konačno došao trenutak da i Scales ostane ležati na leđima i da se mrtvim očima nepomično zagleda uvis. Po svim mjerilima, do toga je trebalo doći još davno.

Jackson je svoje junaštvo platio tako što ga je jedan metak pogodio u ruku, a drugi u nogu, prije nego što je Sawyer s više metaka iz svog desetmilimetarskog pištolja uspio odvratiti strijelca koji ih je ispalio. Sawyer snažno uhvati Sidney za nadlakticu i odvuče je u kut iza masivnog stola koji je prevaleo na stranu. Potom odjuri do Jacksona, koji je izmučeno sjedio uza zid, teško dišući, te i njega odvuče na sigurno. Jedan metak muklo se zario u zid na manje od dva centimetra od Sawyerove glave. Potom ga je sljedeći pogodio posred prsnog koša. Pištolj mu je izletio iz ruke i otklizao se podom, a on se malaksalo strovalio na zid, iskašljavajući krv. Pancirka je ponovno obavila svoj dio posla, no čuo je pucketanje rebara koja su popustila od siline udarca. Počeo se pridizati, međutim, sada je već manje-više postao nepokretnom metom.

Odjednom je cijela serija hitaca eksplodirala negdje u blizini na stranu položenoga stola. Krik iz smjera iz kojeg je stigao metak koji je pogodio Sawyera uslijedio je nakon lavine olova ispaljene u tom smjeru. Sawyer pogleda prema stolu i razrogačenih očiju ugleda Sidney Archer kako za pojas stavlja desetmilimetarski pištolj iz čije je cijevi još uvijek izlazio dim. Ona potom izjuri iz zaklona, te uz Sawyerovu pomoć dovuče Jacksona u zaklon iza stola.

Potom su ga zajedno pridignuli u sjedeći položaj i naslonili ga na zid.

"Dovraga, Ray, nisi to trebao činiti, čovječe." Sawyer pogledom brzo pregleda partnera, potvrđujući da su mu na tijelu samo dvije rane, a ne više njih.

"Da, pa da me cijeli života proklinješ iz groba? Nema teorije, Lee." Jackson se snažno ugrize za usnu u trenutku kada mu je Sawyer strgnuo kravatu i, služeći se Scalesovim bodežom, načinio grubi podvez iznad rane na njegovoj nozi.

"Drži ruku ovdje, Ray." Sawyer mu povede ruku do drška noža, i čvrsto mu stisne prste oko njega.

Potom sa sebe strgne kaput, od njega načini veliku loptu i njime zaustavi krvarenje iz rane na ruci. "Metak ti je prošao kroz ruku. Sve će biti u redu."

"Znam, osjetio sam ga kako izlazi." Na Jacksonovu čelu počeo je izbijati znoj. "I tebe su pogodili, ne?"

"Ne, pancirka je zaustavila metak, sve je u redu." U trenutku kada se umorno naslonio na zid, Sawyerova razrezana podlaktica počela je ponovno obilnije krvariti.

"O, Bože, Lee" Sidney se zagleda u grimiznu mrlju. "Tvoja ruka." Sidney skine maramu i omota je oko Sawyerove ranjene ruke.

Sawyer je nježno pogleda. "Hvala. I ne mislim na maramu."

Sidney se umorno nasloni na zid. "Hvala Bogu što smo jedno drugome telefonom uspjeli popuniti praznine. Počastila sam Gamblea svojim genijalnim zaključcima kako bih vam dala još malo vremena. Čak i uz to, pribojavala sam se da neće biti dovoljno."

On sjedne kraj nje. "Na dvije minute izgubili smo signal mobilnog telefona. Hvala Bogu što smo ga uspjeli ponovno uhvatiti." On se tada naglo uspravi u sjedeći položaj, tako da mu je napuklo rebro zadavalo još više boli. Tada pogleda njezino izubijano lice. "Ti si dobro, zar ne? Isuse, nisam se čak ni sjetio pitati."

Ona oprezno dodirne natečenu donju vilicu. "Vrijeme i šminka izliječit će sve."

Potom dotakne njegov natekli obraz. "A ti?" Sawyer se ponovno trgne. "O, Bože! Amy? Tvoja majka?"

Ona mu brzo objasni što je bilo s onom snimkom Amyna glasa.

"Kučkini sinovi", progundā on.

Ona ga zamišljeno pogleda. "Ne znam što bi se dogodilo da se nisam

javila na tvoj poziv na pageru."

"Ali jesi, javila si se. Samo mi je drago što sam imao tvoju posjetnicu." On se nasmiješi. "Možda sva ta sranja napredne tehnike mogu i pomoći. U malim količinama."

U JEDNOM KUTU SOBE QUENTIN ROWE ŠĆUĆURIO SE IZA RADNOGA stola. Imao je zatvorene oči, a dlanovima je pokrio uši, pokušavajući se zaštititi od zaglušujućih praskova koji su odjekivali posvuda oko njega. Tek u posljednjem trenutku primijetio je muškarca koji mu je prišao straga. Taj netko divljački ga je povukao za rep, tako da mu se brada sve više uzdizala. Muškarčeve su mu ruke potom naglo izokrenule glavu i upravo trenutak prije nego što je začuo zvuk pucanja kralježnice, ugledao je zloban, nasmiješen izraz lica Nathana Gamblea. Tritonov prvi čovjek ispustio je beživotno tijelo i Rowe mrtav padne na pod. Doživio je svoju posljednju viziju. Gamble sa stola uzme laptop i snažno ga baci na Roweovo tijelo tako da se računalo raspolovilo.

Gamble se još nekoliko trenutaka zadrži nad Roweovim tijelom, a potom se okrene kako bi pobjegao. Meci su ga pogodili točno posred prsa. Razrogačenih očiju pogledao je ubojicu, dok su mu se na licu smjenjivali nevjerica i bijes. Prije nego što će se stropošitati na pod, Gamble je još uspio načas uhvatiti muškarca za rukav.

Ubojica uzme disketu koja je do tada ležala na podu kraj Quentina Rowea i iziđe.

Rowe je najprije pao na bok, a tijelo mu je potom ostalo ležati na leđima, glave okrenute prema Gambleu. Najveća je ironija bila da su se on i Gamble sada nalazili na razmaku od samo nekoliko centimetara. Toliko bliski nisu bili cijeli život.

SAWYER PROVIRI IZNAD RUBA STOLA NEKOLIKO CENTIMETARA I POMNO promotri sobu. Preostali plaćenici odbacili su oružje i s visoko uzdignutim rukama izlazili su iz zaklona. Pripadnici specijalnih snaga odmah su im prišli, tako da su već nekoliko trenutaka kasnije ležali na podu, ruku povezanih lisicama. Sawyer uoči i nepokretna tijela Rowea i Gamblea. No tada je, s druge strane staklenih vrata, čuo kako neko trči. Sawyer se obrati Sidney. "Pobrini se za Raya. Predstava još nije završila." Potom brzo iziđe.

PEDESET OSMO POGLAVLJE

DOK JE TRČAO PIJESKOM LEE SAWYER JE OSJEĆAO KAKO GA PRI SVAKOM novom koraku svom silinom šibaju nesmiljeni vjetar, snijeg i kapljice morske vode. Lice mu je bilo krvavo i otečeno, u ranjenoj ruci i ozlijeđenome rebro osjećao je vraški bolno pulsiranje, a disao je teško i isprekidano. Zastao je na trenutak kako bi svukao teški neprobojni prsluk, a onda pojurio dalje, čvrstim stiskom dlana pridržavajući napukla rebra, kako bi se zadržala na mjestu. Stopala su mu se okretala i izvijala na mekome pijesku, zbog čega je trčao sporije. Dvapat se spotaknuo i pao. Ali pretpostavljao je da i onaj koga lovi ima jednake poteškoće. Sawyer je imao baterijsku svjetiljku, ali ju nije želio upotrijebiti, barem ne za sada. Dvapat je protrčao ledenom vodom, skrenuvši preblizu ruba pobjesnjelog oceana. Pogled mu je stalno bio spušten, dok je pomno pratio duboki trag nogu u pijesku.

A onda se u jednom trenutku našao pred masom velikoga stijenja. Bila je to uobičajena pojava na obalama Mainea. Nekoliko je trenutaka razmišljao o tome kako prijeći prepreku, a onda je ugledao teško pristupačnu stazicu koja je vodila posred te minijaturne planine. Stao se penjati, pritom izvukavši pištolj. U jednom trenutku sudario se s pravim zidom morskih kapljica koje su valovi nesmiljeno nanosili na prastaro stijenje. Odjeća mu se pripila uz tijelo poput najlona. Ipak, nastavio je dalje; dok se mučno probijao stazom, disao je kratko i bučno. Staza je postajala sve strmijom. On na trenutak pogleda prema moru. Crno prostranstvo bez kraja. Potom zaobiđe neku izbočenu stijenu i zaustavi se. Svjetiljkom je osvijetlio prostor pred sobom, do samog ruba litice, sve dok se snop nije izgubio u dubini, u vodama Atlantika.

Svjetlo je posve osvijetlilo muškarca za kojim je trčao. Muškarac se okrene, žmirkajući i podižući ruku kako bi zaštitio oči od neočekivane navale svjetla. Sawyer punim plućima udahne zrak. Muškarac je nakon dugotrajnog trčanja također hvatao dah. Sawyer položi dlan na koljeno kako bi se pribrao i skupio snagu, dok mu se onako pognutome sve u utrobi okretalo.

"Što ti radiš ovdje?" Sawyerov je glas bio pištav, ali jasan.

Frank Hardy nepomično ga je promatrao, a glas mu je iz izmučenih

pluća također dopirao u muklim naletima. Kao i Sawyerova, odjeća mu je bila vlažna i prljava, a kosa razbarušena od vjetra.

"Lee? To si ti?" upita Hardy.

"Budi vraški siguran da nije Djed Mraz, Frank", odvrati Sawyer uz pištanje. "Odgovori mi na pitanje."

Hardy još jednom duboko udahne. "Došao sam ovamo na sastanak s Gambleom. Usred sastanka rekao mi je da pođem na kat, jer mora riješiti neke stvari osobne prirode. Nakon toga, odjednom je nastao pakao. Pobjegao sam koliko sam brže mogao. Možeš li mi, molim te, reći što se zapravo događa?"

Sawyer je s divljenjem odmahivao glavom. "Uvijek si dobro i brzo razmišljao. Zbog toga si i bio sjajan agent FBI-a. Uzgred, jesi li ti ubio Gamblea i Rowea ili te Gamble prestigao i sradio Rowea?"

Hardy ga mračno pogleda, gotovo posve stisnutih kapaka.

"Frank, izvadi pištolj, najprije cijev, i odbaci ga u more."

"Kakav pištolj, Lee? Nisam naoružan."

"Pištolj kojim si ustrijelio jednog od mojih ljudi i započeo onu malu bitku." Sawyer načas zašuti i još čvršće stisne svoj pištolj. "Ovo ti neću ponavljati, Frank."

Hardy polagano izvadi pištolj i baci ga u more.

Sawyer iz džepa izvuče cigaretu i stavi je u usta. Potom izvadi upaljač i pridigne ga. "Jesi li kada vidio ovakav upaljač? Vražja naprava, radit će i za tornada. Poput onog kojim su oborili avion."

"Ne znam ništa o obaranju aviona", reče Hardy bijesnim tonom.

Sawyer pripali cigaretu i povuče dug dim. "Ti nisi znao ništa o obaranju zrakoplova. To je istina. Ali bio si upoznat sa svim ostalim. Štoviše, mogao bih se okladiti da si Nathanu Gambleu zaračunao lijep honorar. Jesi li dobio komadić od onih četvrt milijarde čiju ste navodnu krađu smjestili Archeru? Krivotvorio njegov potpis i sve ostalo. Lijepo izvedeno."

"Ti si lud! Zašto bi Gamble krao samome sebi?"

"I nije. Taj je novac vjerojatno raspoređen na stotine različitih računa koje posjeduje širom svijeta. Bio je to idealan paravan. Tko bi ikada posumnjao u tipa kojem su ukrali toliki novac? Uvjeren sam da je Quentin Rowe sradio onaj dio s BankTrustom i upao u virginijsku bazu podataka AFIS kako bi se poigrao Rikerovim otiscima. Jason Archer imao je dokaze o

cijeloj operaciji ucjenjivanja Liebermana. A to je morao nekome i reći. Kome? Richardu Lucasu? Ne bih rekao. On je bio Gambleov čovjek, čisto i jednostavno. Tip iz toga uskog kruga."

"Kome je onda rekao?" Hardyjeve su oči sada bile tek dvije točkice.

Prije nego što će mu odgovoriti, Sawyer povuče još jedan dug dim. "Rekao je tebi, Frank."

"Aha. Dokaži", reče Hardy s gađenjem u glasu.

"Obratio se tebi. Tipu 'izvana'. Bivšem FBI-evu agentu s hrpom preporuka i pohvala." Sawyer je posljednju rečenicu izgovorio s krajnjim prijezirom. "Obratio se tebi kako bi mu ti pomogao razotkriti cijelu stvar. Samo što ti to nisi mogao dopustiti. Triton Global tvoja je krava muzara. Nisi mogao ni razmišljati o odustajanju od privatnih mlažnjaka, prelijepih dama i elegantne odjeće, zar ne?"

Sawyer nastavi: "A onda ste mi svi zajedno lijepo prikazali zanimljivu predstavu, a Jasonu dodijelili ulogu glavnog negativca. Zacijelo se niste mogli prestati smijati kada ste uvidjeli kako ste me nasamarili. Ili ste tako barem mislili. No kada ste shvatili da neću progutati baš sve, pomalo vas je počela hvatati nervoza. Jesi li se ti dosjetio da bi mi Gamble mogao ponuditi posao? Nikada nisam stekao osjećaj da sam u vašim krugovima toliko omiljen." Hardy je i dalje samo šutio. "Ali to nije bila tvoja jedina predstava, Frank."

Sawyer iz džepa uzme sunčane naočale i stavi ih na oči. U tami je tako izgledao poprilično smiješno. "Sjećaš li se ovoga, Frank? One dvojice sa snimke iz skladišta u Seattleu? Nosili su sunčane naočale, u zatvorenome i poprilično mračnome prostoru. Zašto bi netko u takvoj situaciji nosio naočale?"

"Ne znam." Hardy je jedva čujno šaptao.

"I te kako znaš. Jason je mislio da svoje dokaze predaje... FBI-u. Barem u filmovima savezni agenti nose tamne naočale, a tipovi koje si angažirao za tu ulogu zacijelo vole ići u kino. Nisi mogao jednostavno ubiti Jasona. Morao si steći njegovo povjerenje, dobro paziti da o tome ne govori nikome. Najvažnije je bilo ponovno doći do svih materijalnih dokaza koji su bili kod njega. Videosnimka razmjene morala je biti besprijekorna jer si znao da ćeš nam je predati kao dokaz o Jasonovoj krivnji. Imao si samo jednu priliku i sve je moralo biti kako treba. No Archer je svejedno sumnjao. Zbog toga je kopiju tih podataka zadržao na drugoj disketi i kasnije je

poslao supruzi. Jesi li mu rekao da će od vlade dobiti veliku nagradu? Je li tako bilo? Vjerojatno si mu rekao da je to najveći takav slučaj razotkrivanja prijevare u povijesti FBI-a."

Hardy je i dalje šutio.

Sawyer pogleda svog nekadašnjeg partnera. "No ti, Frank, nisi znao za veliki problem koji je mučio Gamblea. Naime, Arthur Lieberman spremao se javnosti iznijeti cijelu priču. Stoga je angažirao Rikera da izvede sabotažu na Liebermanovu zrakoplovu. Uvjeren sam da nisi znao za taj dio plana. Po Gambleovu nalogu organizirao si Archerovo putovanje zrakoplovom za Los Angeles, a potom si mu rekao neka obavi onu zamjenu i umjesto u Los Angeles otputuje u Seattle, kako bi ti lijepo mogao snimiti onaj svoj mali film o razmjeni podataka. Rich Lucas nekoć je radio za CIA-u i vjerojatno je imao puno dobrih veza s nekadašnjim operativcima iz Istočne Europe koji nemaju ni obitelj ni prošlost. Iza tipa koji je na put pošao s Archerovom kartom za Los Angeles vjerojatno nije ostalo puno ožalošćenih. Nisi imao pojma da Lieberman leti za Los Angeles, kao ni o tome da će ga Gamble ubiti. No Gamble je znao da je to jedini način na koji bi se krivnja za Liebermanovu smrt mogla svaliti na Archera. I tako Gamble jednim udarcem ubije dvije muhe: i Archera i Liebermana. Ti mi donosiš onu videosnimku, a ja prebacujem sve snage na hvatanje Jasona i posve zaboravljam na jadnog starog Arthura Liebermana. Da nije bilo Eda Pagea koji je slučajno ušetao u cijelu priču, mislim da se više nikada ne bih vraćao na Liebermanov trag. A nemojmo zaboraviti ni dobri stari RTG, koji je okrivljen za sve, dok je Triton na koncu lijepo bez poteškoća u džep spremio CyberCom. Rekao sam ti da je Brophy bio u New Orleansu. Ti si otkrio da je povezan s RTG-om i da bi oni zapravo mogli postići ono što ste smjestili Jasonu: suradnju s RTG-om. Tako ste počeli pratiti Brophyja i Goldmana, a kada se za to ukazala prigoda, obojicu ste ih ukokali i ta ubojstva smjestili Sidney Archer. Zašto ne? Istu stvar već ste učinili i njezinu suprugu."

Sawyer načini kratku stanku. "A to je doista divljenja vrijedna transformacija, Frank: od agenta FBI-a do sudjelovanja u divovskoj protuzakonitoj uroti. Možda bih te trebao povesti na mjesto pada onog aviona. Želiš li poći sa mnom?"

"Kunem se da nisam imao nikakve veze s rušenjem tog zrakoplova", poviče Hardy.

"Znam. Ali u određenome smislu s time si ipak povezan." Sawyer tada skinje sunčane naočale. "Ubio si tipa koji je oborio avion."

"Možeš li to, molim te lijepo, nekako i dokazati?" Hardyjeve su oči sada sijevale prema njemu.

"Ti si mi to rekao, Frank." Hardyjevo je lice postalo posve nepomično. "Još na onom parkiralištu gdje su život okončali Goldman i Brophy. Bilo je ledeno hladno. Brinuo sam se zbog raspadanja tijela, pribojavao sam se da bi utvrđivanje točnog trenutka smrti zbog tako niske temperature moglo biti nemoguće. Sjećaš li se što si mi rekao, Frank? Rekao si da se isti problem pojavio i u slučaju sabotera. Da je u tom stanu bilo hladno zbog uključenog klima-uređaja, a da je ondje jednako tako hladno zbog zraka koji dopire izvana."

"Pa što?"

"A ja tebi ni u jednom trenutku nisam spomenuo činjenicu da je u Rikerovu stanu bio uključen klima-uređaj. Štoviše, ja sam povišio temperaturu čim smo otkrili tijelo. Ni u jednom od FBI-evih izvještaja ne spominje se uključena klima -barem ne u onima koje si ti mogao vidjeti." Hardyjevo je lice sada bilo pepeljaste boje. "Znao si, Frank, jer si upravo ti uključio klima-uređaj. Kada si doznao za sabotažu i nesreću, postalo ti je jasno da te Gamble iskoristio. Dovraga, možda su ionako cijelo vrijeme planirali ubiti Rikera. Ali ti si bio više nego pripravan preuzeti tu čast. To mi je sinulo tek danas, kada mi se dupe smrzavalo u policijskoj "marici" koja nas je dovezla ovamo."

Sawyer krene naprijed. "Dvanaest hitaca, Frank. Priznajem, to me uistinu zbunilo. Bio si toliko bijesan na tipa zbog onoga što je učinio da si malko poludio. U njega si ispraznio cijelo punjenje. Bit će da je tada u tebi još bio barem nekakav tračak policajca. No sada je sve završeno."

Hardy s mukom proguta slinu, svim se silama trudeći kako bi mu živci ostali pod nadzorom. "Čuj me, Lee, svi koji znaju za moju umiješanost sada su mrtvi."

"A Jason Archer?"

Hardy se nasmije. "Jason Archer bio je budala. Želio je doći do novca, kao i svi mi. Samo nije imao hrabrosti, znaš, nije bio kao ti i ja. Neprestano su ga mučile noćne more." Hardy načini nekoliko koraka naprijed. "Samo malo okreni glavu na drugu stranu, Lee. To je sve što te molim. Sljedeći mjesec počni raditi u mojoj tvrtki. Milijun dolara godišnje. Mogućnost otkupa

dionica, ostale pogodnosti, sve po redu. Bit ćeš osiguran za cijeli život."

Sawyer odbaci cigaretu. "Frank, dopusti da ti to objasnim tako da ti bude posve jasno. Ne volim naručivati hranu na stranim jezicima, i ne bih prepoznao dionicu ni da iskoči preda mnom i uhvati me za jaja." Sawyer potom podigne pištolj. "Ti ideš na jedno mjesto na kojem je jedina mogućnost izbor između gornjeg i donjeg ležaja."

Hardy bijesno zareži: "Nema teorije, stari prijatelju." Potom iz džepa izvadi disketu. "Želiš li ovo, spusti pištolj."

"Zajebavaš me..."

"Spusti pištolj", krikne Hardy. "Ili će ti cijeli slučaj završiti u Atlantiku. Pusti me i poslat ću ti disketu iz nepoznatog mjesta."

Hardy se već počeo smiješiti u trenutku kada je Sawyer počeo spuštati pištolj. A onda, dok je gledao to nasmiješeno lice, Sawyer odjednom vrati pištolj u početni položaj. "Prvo želim dobiti odgovor na jedno pitanje, i to odmah."

"Što te zanima?"

Sawyer krene naprijed, čvršće obavijajući okidač. "Što se dogodilo s Jasonom Archerom?"

"Čuj, Lee, kakve to ima veze..."

"Gdje je Jason Archer?" zagrmi Sawyer, nadjačavajući huk valova. "Jer upravo to zanima onu damu u kući i, svih mi svetaca, ti ćeš mi to, Frank, reći. Uzgred, tu disketu možeš baciti koliko god želiš daleko. Rich Lucas je živ", slaže Sawyer. Vidio je Lucasa kako mrtav leži usred bojnoga polja nastalog u predvorju unajmljene vile. Tihi stražar sada je zauvijek ušutio. "Što misliš koliko bi ti on rado stao na žulj?"

Hardyjevo se lice posve skamenilo kada je uvidio da je upravo ostao i bez posljednje mogućnosti izlaska. "Povedi me natrag u kuću, Lee. Želim nazvati svog odvjetnika." Hardy već krene naprijed, a onda se odjednom zaustavi u trenutku kada je Sawyer zauzeo školski stav za pucanje.

"Sada, Frank. Reci mi ovoga trena."

"Idi k vragu! Pročitaj mi prava, ako želiš, ali bježi mi s prokletih očiju."

Umjesto odgovora, Sawyer je pomaknuo pištolj za nekoliko centimetara ulijevo i ispalio metak. Hardy krikne u trenutku kada mu je zrno skinulo kožu i vršak desnoga uha. Krv mu se stala slijevati obrazom. On padne na tlo. "Jesi li ti poludio?"

Sawyer usmjeri pištolj izravno prema Hardyjevoj glavi. "Ostat ćeš bez značke i mirovine, i strpat ću te u zatvor, a ondje ćeš provesti više godina nego što ti je ostalo života, kučkin sine", poviče Hardy. "Ostat ćeš bez svega."

"Ne, neću. Ti nisi jedini koji zna krivotvoriti pojedinosti na mjestu zločina, prijatelju stari." Hardy je sada sa sve većim zaprepaštenjem promatrao Sawyera kako brzo otvara torbicu za pištolj koja mu je bila učvršćena iznad pojasa i iz njega vadi još jedan desetmilimetarski pištolj. On mu ga sada pokaže. "Ovo će biti pištolj koji si mi oduzeo u borbi. Pronaći će ga stisnutog u tvojoj ukočenoj ruci. Iz njega će biti ispaljeno nekoliko metaka, što će govoriti o tome da si imao nakanu ubiti." On tada rukom pokaže prema morskome prostranstvu. "Ondje je malo teško tražiti zrna." Potom mu pokaže drugi pištolj. "Frank, ti si bio prvorazredan istražitelj. Hoćeš li, molim te, zaključiti koja će biti uloga ovog pištolja?"

"Dovraga, Lee, nemoj!"

Sawyer smirenim glasom nastavi: "Ovim ću te pištoljem ubiti."

"Isuse, Lee!"

"Gdje je Archer?"

"Molim te, Lee. Nemoj!" Poviče Hardy.

Sawyer mu približi cijev na nekoliko centimetara od glave. Kada je Hardy dlanovima prekrio lice, Sawyer mu iz drhtavih prstiju istragne disketu i pogleda je.

"Kada bolje razmislim, ovo bi mi moglo dobro doći." Potom spremi disketu u džep.

"Zbogom, Frank." On spusti prst na okidač.

"Čekaj, čekaj, molim te, reći ću ti. Reći ću ti." Hardy na trenutak zašuti, gotovo se gušeći, a potom podigne pogled prema Sawyerovu smrknutom licu.

"Jason je mrtav", poviče.

Te tri riječi pogodile su Leeja Sawyera poput munje. Krupna ramena samo su se ovjesila i on osjeti kako mu tijelo ostaje i bez posljednjeg atoma snage. Činilo mu se kao da je jednostavno umro. Bio je gotovo uvjeren u takav ishod, ali se nekako nadao čudu. Nadao se tome zbog Sidney Archer i njezine djevojčice. Sada ga je nešto navelo na to da se okrene i pogleda iza sebe.

Sidney je stajala na najvišem dijelu stazice, ni puna dva metra od njega, mokra i uzdrhtala. Pogledi su im se susreli pod blagom mjesečinom koja se odjednom pojavila kroz raskinutu naoblaku. Nisu im bile potrebne riječi. Sidney je čula užasnu istinu: njezin se suprug neće vratiti.

S ruba litice tada se začuo krik. Držeći u ruci spreman pištolj, Sawyer se naglo okrene i ugleda Hardyja koji je već skočio preko ruba. Sawyer je onamo uspio stići na vrijeme kako bi vidio nekadašnjeg partnera i novostečenog neprijatelja kako se odbija od nazubljenih stijena pod liticom i nestaje u bjesomučnim valovima.

Sawyer je još nekoliko trenutaka ostao nepomično zagledan u ponora, onda bijesno odbaci pištolj koliko je mogao dalje, prema obzoru. Od tog naglog pokreta pokrenula su se i ozlijeđena rebra, no nije osjetio bol. Zatvorio je oči i potom ih otvorio kako bi pogledao pomahnitali rub oceana. "Dobijesa!" Sawyerovo krupno tijelo jako se nagnulo u stranu, dok je s mukom nastojao održati napukla rebra na mjestu, i dok su premorena pluća nastavljala obavljati svoju ulogu.

Osjetivši neku ruku na ramenu, posve se ukočio. S obzirom na okolnosti, Sawyer se ne bi bio iznenadio da je ugledao Sidney Archer kako trči koliko je noge nose, kako se bezglavo udaljava od tog mjesta; tko bi joj to mogao zamjeriti? Umjesto toga, obavila ga je rukom oko struka, a jednu njegovu ruku prebacila je preko svog ramena, te ozlijedenome agentu FBI-a pomogla da se stazicom spusti do pješčane obale.

PEDESET DEVETO POGLAVLJE

POGREB U KOJEM JE TIJELO JASONA ARCHERA KONAČNO POLOŽENO NA posljednji počinak održao se jednog vedrog prosinačkog dana, na tihom humku, kojih dvadeset minuta udaljenom od njegova doma. Tijekom službe koja je održana na groblju, Sawyer se zadržavao u pozadini, dok su članovi obitelji i bliski prijatelji bili uz udovicu koja je ponovno bila u žalosti. Agent FBI-a zadržao se uz grob još dugo pošto su svi otišli. Dok je gledao u svježa slova na nadgrobnome kamenu, Sawyer je sjedio na jednom od sklopivih stolaca upotrijebljenih prilikom jednostavnog i kratkog obreda. Jason Archer zaokupljao je više od mjesec dana svaki agentov trenutak proveden u budnome stanju, iako se njih dvojica nisu nikada ni vidjeli. To se u njegovu

poslu često događalo; međutim, ovaj su put emocije koje su se pojavljivale u psihi tog veterana FBI-a bile bitno drukčije. Sawyer je znao da nikako nije mogao spriječiti Jasonovu smrt. Ipak, osjećao se užasno jer mu se činilo da je nekako iznevjerio njegovu suprugu i djevojčicu, da je obitelj Archer nepovratno uništena zbog njegove nesposobnosti da na vrijeme dođe do istine.

On prekrije lice dlanovima. Kada ih je nakon nekoliko minuta uklonio, suze su mu još uvijek blistale u očima. Uspješno je okončao slučaj života, pa, ipak, još se nikada nije osjećao neuspješnijim. Tada ustane, natakne šešir na glavu i polako se uputi prema automobilu. A onda odjednom zastane kao ukopan. Kraj pločnika je bila parkirana dugačka crna limuzina. U međuvremenu se bila vratila. Sawyer pogleda lice koje je provirivalo kroz stražnji prozor. Sidney je promatrala svježi humak zemlje. Potom je okrenula glavu prema Sawyeru koji je stajao i drhtao, ne uspijevajući se pokrenuti, dok mu je srce snažno udaralo a prsni se koš silovito dizao i spuštao, i dok je više od svega na svijetu želio da može ući pod tu ledenu zemlju i vratiti joj Jasona Archera. Staklo se ponovno podignulo i limuzina je pošla dalje.

VEČER UOČI BADNJAKA, LEE SAWYER JE SVOJIM AUTOMOBILOM polako skrenuo u Morgan Lane. Kuće su u toj ulici bile prelijepo ukrašene svjetlima, vijencima, likovima Djeda Mraza i njegovih vjernih sobova. Nešto dalje, skupina toplo odjevenih pjevača izvodila je božićne pjesme. Cijela je četvrt bila u blagdanskome raspoloženju, osim jedne kuće u kojoj je bila osvijetljena samo jedna soba u prednjemu dijelu.

Sawyer skrene na prilaz garaži Archerovih i iziđe iz automobila. Na sebi je imao novo odijelo, a onaj neposlušni čuperak bio je začušljao koliko je bolje mogao. Iz automobila izvadivši malenu kutiju umotanu u papir za darove, on krene prema kući. Koračao je ponešto ukočeno; rebra mu još uvijek nisu bila posve zacijeljena.

Pošto je zakucao, vrata mu je otvorila Sidney Archer. Na sebi je imala tamne hlače i bijelu bluzu, a kosa joj je slobodno padala preko ramena. U međuvremenu je bila povratila nekoliko izgubljenih kilograma, no lice joj je i dalje izgledalo ispijeno. Porezotine i modrice već su se, međutim, bile izgubile.

Sjeli su u dnevnu sobu, ispred vatre. Sawyer je prihvatio ponuđeno jabučno vino i, dok je ona bila u kuhinji, promotrio prostoriju. Na

pokrajnjem stoliću nalazila se kutija kompjuterskih disketa omotana crvenom vrpcom. Kutiju koju je donio položi na stolić ispred sebe, budući da u sobi nije bilo božićnog drvca pod koje bi je mogao staviti.

"Nadam se da za blagdane nekamo ideš..." upita je kada mu je sjela nasuprot. Oboje su potom otpili po gutljaj toplog jabučnog vina.

"K roditeljima. Kod njih je sve pripremljeno za Božić. Veliko drvo, ukrasi. Moj će se otac odjenuti poput Djeda Mraza. Doći će i moja braća s obiteljima. To će biti dobro za Amy."

Sawyer pogleda kutiju s disketama. "Nadam se da je taj dar samo šala."

Sidney pogleda u smjeru njegova pogleda i načas se nasmiješi. "Jeff Fisher. Zahvalio mi je na najuzbudljivijoj noći u životu i ponudio mi doživotne besplatne savjete u vezi s računalima."

Sawyer tada pogleda maleni, mokri ručnik kojeg je Sidney donijela iz kuhinje i položila na stolić. Potom joj približi dar. "Stavi ovo pod drvce za Amy, hoćeš li, molim te? Od mene i Raya. Dar je odabrala njegova supruga. Lutka koja radi puno toga, znaš već, govori, piški..." On naglo zašuti. Bilo mu je neugodno. Potom otpije još jedan gutljaj jabučnog vina.

Sidney se nasmiješi. "Puno vam hvala, Lee. Bit će oduševljena. Dala bih joj je sada, ali spava."

"Ionako je bolje darove otvarati na Božić."

"Kako je Ray?"

"Ah, dovraga, njemu čovjek ne može nauditi i da želi. Već je odbacio štake..."

Sidneyno lice pozeleni i ona brzo uzme ručnik. Pokrivši njime usta, ustala je i izjurila iz sobe. Sawyer ustane, ali ne pođe za njom. Ponovno je sjeo. Minutu-dvije kasnije i ona se vratila. "Oprosti, izgleda da sam pokupila nekakav virus."

"Koliko dugo znaš da si trudna?" upita je Sawyer. Ona se zapanjeno uspravi. "Imam četvero djece, Sidney. Vjeruj mi da znam kako izgleda trudnička mučnina."

Sidney je glas bio napregnut. "Oko dva tjedna. Onog jutra kada je Jason odlazio na put..." Sada se počela ljuljati naprijed-natrag, jednom rukom snažno pritiskajući lice. "Bože, ne mogu vjerovati. Zašto je to učinio? Zašto mi nije rekao? Nije trebao poginuti! Dvraga! Nije!"

Sawyer spusti pogled u šalicu koju je držao u ruci. "Pokušao je postupiti

ispravno, Sidney. Mogao je jednostavno prijeći preko onoga što je otkrio, što bi većina i učinila. No on je odlučio nešto poduzeti. Kao pravi junak. Izložio se velikim rizicima, ali znam da je to učinio zbog tebe i Amy. Nikada nisam imao prigodu upoznati ga, ali znam da te je volio." Sawyer joj nije kanio otkriti kako su nade u veliku vladinu nagradu odigrale značajnu ulogu u Jasonovu donošenju odluke o tome da prikupi dokaze protiv Tritona.

Ona ga pogleda suznih očiju. "Ako nas je volio, zašto se odlučio na nešto tako opasno, tako... To nema nikakva smisla. Bože, imam osjećaj da sam ga dvaput izgubila. Znaš li kakav je to osjećaj?"

Sawyer na trenutak razmisli o tome, nakašlje se i vrlo tiho reče: "Imao sam prijatelja koji je bio nekako kontradiktoran. Suprugu i djecu volio je toliko da je za njih bio pripravan učiniti sve. Doista sve."

"Lee..."

On uzdigne ruku. "Molim te, Sidney, dopusti mi da dovršim. Vjeruj mi, trebalo mi je puno da dođem do ovoga." Ona se nasloni, a Sawyer nastavi: "Volio ih je toliko da je cijelo vrijeme zbog njih pokušavao stvoriti mirniji i sigurniji svijet. Na to je zapravo trošio toliko vremena da je na koncu užasno povrijedio upravo one koje je toliko volio. A to je uvidio tek kada je već bilo prekasno." On otpije gutljaj jabučnog vina, osjećajući kako mu se grlo sve više steže. "I tako, znaš, ljudi katkada iz najplemenitijih pobuda čine najgluplje stvari." Njezine su oči svjetlucale. "Sidney, Jason te volio. Dovraga, kada se sve zbroyi i oduzme, to je jedino važno. To je jedino što ti ostaje u sjećanju."

Sljedećih nekoliko minuta oboje su šutjeli, zagledni u plamen.

Sawyer je napokon pogleda. "Onda, što ćeš sada?"

Sidney slegne ramenima. "Tyler, Stone je ostao bez dva najveća klijenta, Tritona i RTG-a. Ipak, Henry Wharton bio je vrlo ljubazan; rekao mi je da se mogu vratiti, no ja zapravo ne znam imam li snage za to." Ona pokrije usta ručnikom, a ruka joj trenutak kasnije beživotno padne u krilo. "Međutim, vjerojatno nemam izbora. Jason nije imao veliko životno osiguranje. Potrošili smo popriličan dio ušteđevine. S još jednim djetetom na putu..." Ona očajno odmahne glavom.

Sawyer pričekava još trenutak, a onda polako iz džepa izvadi omotnicu. "Možda će ovo pomoći."

Ona obriše suze. "Što je to?"

"Otvori."

Ona iz omotnice izvadi neki komad papira. Onda konačno pogleda Sawyera. "Što je to?"

"Ček koji glasi na tebe. Iznos je dva milijuna dolara. Ne bih rekao da nema pokriće, jer ga je izdalo Ministarstvo financija Sjedinjenih Američkih Država."

"Ne razumijem, Lee."

"Vlada je utvrdila nagradu u visini od dva milijuna dolara za informacije koje dovedu do hvatanja osobe ili osoba odgovornih za rušenje onog aviona."

"Ali ja nisam ništa učinila. Ovo nisam ničim zaslužila."

"Zapravo sam posve siguran da je ovo jedina prigoda u mome životu kada nekome dajem ček s tolikim iznosom i kada tom nekom još govorim ovo što ću upravo reći tebi."

"Što to?"

"Da to nije ni približno dovoljno. Da na cijelom ovom svijetu nema toliko novca koji bi za to bio dovoljan."

"Lee, ja ovo ne mogu prihvatiti."

"Već jesi. Ček je samo formalnost. Novac je već položen na posebni račun koji glasi na tvoje ime. Charles Tiedman - on je predsjednik područne Savezne banke u San Franciscu - već je sastavio ekipu vrhunskih financijskih stručnjaka koji će u tvoje ime uložiti taj novac. Sve besplatno. Tiedman je bio Liebermanov najbližiji prijatelj. Zamolio me da ti prenesem njegovu najiskreniju sućut i duboku zahvalnost."

Vlada Sjedinjenih Država isprva nije bila voljna isplatiti nagradu Sidney Archer. Lee Sawyer utrošio je cijeli dan s predstavnicima Kongresa i Bijele kuće kako bi ih naveo na to da se predomisle. Svi su odlučno zahtijevali da sve pojedinosti o hotimičnome manipuliranju američkim financijskim tržištima nikako ne dopru do javnosti. Sawyerova nimalo suptilna primjedba o tome kako će zajedno sa Sidney Archer disketu koju je oduzeo Franku Hardyju na onoj litici u Maineu pokušati prodati najboljem ponuđaču, navela ih je na naglu promjenu stava u vezi s nagradom. Pripomoglo je i to što je bacio stolac na suprotnu stranu ureda ministra pravosuđa.

"Sav je novac oslobođen poreza", pridoda on. "Mislim da si poprilično dobro osigurana za cijeli život."

Sidney obriše oči i vrati ček u omotnicu. Sljedećih nekoliko minuta ni jedno ni drugo nisu rekli ni riječi. Vatra je pucketala u kaminu. Sawyer na koncu pogleda na ručni sat i odloži šalicu. "Već je kasno. Uvjeren sam da još imaš puno posla. A i ja trebam obaviti još neke stvari u uredu." On tada ustane.

"Ti se nikada ne odmaraš?"

"Ako je to ikako moguće, ne. Usto, što bih još mogao raditi?"

Ona također ustane i prije nego što ju je on stigao pozdraviti, obavije mu ruke oko krupnih ramena, te se privije uz njega. "Hvala." Te je riječi jedva i čuo, no to zapravo nije bilo potrebno. Osjećaji su isijavali iz Sidney Archer poput topline iz kamina. On je zagrlji. Još nekoliko minuta stajali su tako obasjani treperenjem plamena i držali se dok su im se zvukovi božićnih pjesama približavali.

Kada su se konačno razdvojili, Sawyer je nježno uhvati za ruku. "Uvijek ću biti pripravan pomoći ti, Sidney. Uvijek."

"Znam", reče ona na koncu, jedva prošaptavši tu riječ.

Kada je krenuo prema vratima, ona ga zazove: "Taj tvoj prijatelj, Lee... možda mu možeš reći da nikada nije prekasno."

VOZEĆI SE NJEZINOM ULICOM, LEE SAWYER JE UGLEDAO PUNI MJESEC na vedrome tamnome nebu. Nastavio je voziti, tiho i bez riječi pjevušeći neku svoju božićnu pjesmu. Neće se vratiti u ured. Otići će malo gnjaviti Raya Jacksona, poigrati se s njegovom djecom i možda s partnerom i njegovom suprugom popiti malo punča. Sutra će u posljednji tren kupiti još nekoliko darova. Maksimalno se zadužiti kreditnom karticom i iznenaditi djecu. Dovraga, ipak je Božić. On sada s pojasa skine FBI-evu značku i izvadi pištolj iz korica. I jedno i drugo potom položi na sjedalo pokraj sebe. A onda samome sebi dopusti umoran osmijeh, polako nastavljajući istom ulicom. Sljedeći će slučaj jednostavno morati malo pričekati.